

The book cover features a dramatic illustration of a man in dark, ornate armor with a tall, pointed helmet, holding a long sword. A woman in a flowing red dress is seated in front of him, looking towards the viewer. The background is a warm, hazy landscape with a sunset or sunrise sky. The title 'Cung Quân Ca' is written in a large, stylized, cursive font with a red outline and white fill, positioned diagonally across the left side of the cover.

Cung

Quân

Ca

Giới thiệu Cùng Quân Ca

Ebook *Cùng Quân Ca* tạo ra bởi EbookFull(dot)Net, các bạn có thể tìm và tải nhiều truyện hơn nữa tại wWw.EbookFull.Net

Giới thiệu:

Là tựa truyện mang nét lãng mạn của ngôn tình sủng, Cùng Quân Ca hiện đang là tác phẩm đa thể loại mang lại nhiều cảm xúc thú vị cho bạn đọc.

Nàng tại thời điểm cuối cùng của sinh mệnh lại nghênh đón một cuộc sống mới. Chẳng qua, "Thân thể mới" của nàng có thể nói là được bàn luận vô cùng nhiệt liệt.

Chậc, nghe nói "Nàng" hai năm trước tỏ tình với cửu hoàng tử tước mặt bàn dân thiên hạ cuối cùng bị cự tuyệt.

Còn có "Nàng" một năm trước bị Thượng thư công tử vứt bỏ, tiếp đến lại bị đệ kế của mình giở trò tán tỉnh?

ORZ, hóa ra nàng xuyên vào một "Cực phẩm" nữ tử cổ đại, còn có ai có thể may mắn hơn nàng không???

Thật vất vả mới có được vài ngày thanh tịnh, lại liên tục gặp phải nhóm "Người yêu cũ" của "Nàng", lại một lần nữa cùng bọn họ có mối quan hệ "Cắt không rõ để ý còn loạn" với "Nàng"...

Aizzz, xem ra cuộc sống ở cổ đại của nàng tuyệt đối sẽ không yên bình chút nào.

Đến với truyện xuyên không nữ cường để khám phá nhé.

Chương 1: Xuyên Qua Cũng Xui Xẻo

Thời điểm Lâm Lập Hà từ trên taxi xuống vẫn còn cảm thấy hơi choáng váng. Hôm nay cô vừa tan tầm liền đến thẳng quán bar Shangri-la, cũng là do nhóm bạn trung học tổ chức buổi học lớp, lúc cô đến, hầu hết mọi người đều có mặt đông đủ cả, Lâm Lập Hà vừa vào lập tức bị phạt phải uống vài ly rượu.

Hơi nóng trong bụng bắt đầu bốc lên, cô vội chạy đến đầu một con ngõ âm u vắng vẻ, ngồi xổm xuống liên tục nôn mửa.

Vì sao rõ ràng không thích bia rượu còn cố uống?

Lâm Lập Hà vừa thở hổn hển vừa buồn bực nghĩ, trong lòng lại dâng lên một trăn thương cảm. Giống như biết rõ mình và người kia không chút quan hệ, lại vẫn ôm hi vọng với anh. Nhưng mà cả buổi tối, anh đều không thèm liếc mắt nhìn cô một cái.

Trong ngõ nhỏ im ắng, chỉ nghe được thanh âm nôn mửa khô sở của người phụ nữ.

Bỗng nhiên, một tiếng khởi động xe máy vang lên. Lâm Lập Hà vừa đứng dậy lấy khăn giấy lau miệng, nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn thoáng theo phản xạ, đèn xe chói mắt làm cô không thể không giơ tay lên che bớt ánh sáng, nhưng lại phát hiện túi xách đang cầm ở tay kia của mình bị một lực kéo ra ngoài.

Không ổn, gặp cướp! Ngay lập tức trong đầu Lâm Lập Hà hiện ra tin tức này, nhất thời cái gì cũng không kịp nghĩ, hai tay liền nắm chặt lấy túi xách, cùng người trên xe máy giằng co. Đùa à, trong túi đều là tiền lương cô vừa nhận được hôm nay đây!

Xe máy kéo Lâm Lập Hà lên phía trước một đoạn, Lâm Lập Hà vẫn cố chấp không chịu buông tay, có lẽ người trên xe máy cũng không ngờ cô ngoan cố như vậy, tức giận chửi một câu, “Con điên này, bỏ tay tay!”

“Chết đi! Mày mới là thằng điên! Bỏ tay ra thì cũng là mày bỏ mới đúng!” Lâm Lập Hà không nhìn được buông ra lời chửi tục, có nhâm không vậy, đã đi cướp còn hung hãn thế cơ à? (- - !!!, vàng không hung hãn thì sao làm trộm cướp.)

Cơn tức giận làm cho mờ mắt Lâm nào đó hoàn toàn quên mất một sự thật, không hung hãn thì làm sao đi làm cướp?

Mắt thấy phía trước là đường thoát, tên cướp A liếc nhìn Lâm Lập Hà một cái, dùng hết sức ga xe máy, vút lại cái túi bỏ chạy.

Lâm Lập Hạ bị tên cướp A đẩy mạnh một cái, giày cao gót ba phân dưới chân loạng choạng, cả người liền ngã mạnh về phía sau. Lâm Lập Hạ uể oải nghĩ, đằng sau vừa hay lại có một tảng đá lớn, sau đó lại uể oải nghĩ kiếp sau không bao giờ uống rượu nữa.

Đời sau cô tuyệt đối, tuyệt đối không cho tên nào cướp đồ của mình nữa!

Trong đầu Lâm Lập Hạ nhanh chóng hiện lên một câu nói như vậy, đằng sau gáy liền truyền đến một trận đau đớn không thể chịu đựng nổi, sau đó, liền mất đi ý thức.

Tất cả đều trở nên yên lặng, đột nhiên ánh trăng chiếu xuống làm ngõ nhỏ sáng rực lên, máu đỏ trên mặt Lâm Lập Hạ tản mát ra ánh sáng tím nhàn nhạt.

Tí tách, tí tách.

Đồng hồ điện tử trong túi người phụ nữ vốn đang chạy bình thường, đột nhiên khi chỉ đến thời điểm 12h 00 phút 00 giây thì dừng lại một cách khó hiểu.

Vương triều Đại Minh.

Ban đêm, một ông lão mặc trường phục màu đen nhìn bầu trời tối như mực, nhú mày lại.

Đế tinh (ngôi sao Hoàng đế) hiện ra lại bị một ngôi sao màu tím chắn mất, xem ra người di thể (người ở thế giới khác) cuối cùng cũng xuất hiện.

“Quốc sư, thế nào rồi?” Thân ảnh vàng nhạt phía sau hơi hơi tiến lên vài bước, trong giọng nói mang theo vài phần bất an cung sốt ruột.

Vuốt vuốt râu, Quốc sư lại ngẩng đầu nhìn đế tinh, giờ phút này đế tinh đã hoàn toàn bị ngôi sao màu tím kia che mất tung tích. Ông xoay người, mở miệng nói với quân chủ của vương triều Đại Minh, “Hoàng thượng, vốn đế tinh đã xuất hiện, nhưng lại bị một ngôi sao lạ che mất, phụ thân vì thần từng nói qua, nếu có ngôi sao lạ xuất hiện giấu đi đế tinh thì có nghĩa tử thần chi nữ (Con gái của tử thần) đã xuất hiện.” (Tử là màu tím nhá, không phải chết đâu.)

“Tử thần chi nữ?” Lí Minh Đạt kinh ngạc kêu lên, “Ý Quốc sư muốn nói chính là tử thần chi nữ trăm năm mới xuất hiện ở vương triều Đại Minh?”

Quốc sư gật đầu, tiếp tục nói, “Bốn trăm năm kể từ khi vương triều Đại Minh khai quốc cho đến nay đã xuất hiện ba tử thần chi nữ, đều là mẫu nghi thiên hạ, tạo phúc cho dân chúng. Mà tử thần chi nữ hiện, đế tinh đã bị giấu đi không thể quan sát được, điều đó có nghĩa là, tử thần chi nữ lựa chọn người, chính là quân chủ mới của vương triều Đại Minh.”

“VẬY Quốc sư có thể tính được tử thần chi nữ xuất hiện ở đâu không?” Trên mặt Lí Minh Đạt hiện ra tia kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng), tử thần chi nữ chính là phúc của vương triều Đại Minh, có tử thần chi nữ, Đại Minh vương triều nhất định sẽ mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

“Việc này...” Quốc sư khó xử nhìn Lí Minh Đạt, “Vi thần không thể nói chính xác ai là tử thần chi nữ, nhưng có thể thử xem.”

Nói xong liền đi tới trước bàn đá, lấy hai hòn đá bói toán màu đen và trắng ra.

“Lạ quá!” Quốc sư nhìn quẻ thượng, liên tục lắc đầu, “Quẻ này nói tổng cộng cso ba người, ở ba hướng khác nhau, vi thần cũng không nhìn ra được ai mới là tử thần chi nữ chân chính.”

“Là ba hướng nào?” Lí Minh Đạt gấp rút mở miệng.

“Đông, nam, bắc.” Quốc sư vẫn nghi hoặc nhìn quẻ thượng, khó trách phụ thân ông từng nói không thể hiểu rõ thế giới khác được.

Lí Minh Đạt nghe vậy có chút không vui mở miệng, “Quốc sư, kinh thành lớn như vậy, ông nói ba phương hướng, làm sao tìm kiếm được.”

Quốc sư cười cười, “Hoàng thượng, tử thần chi nữ nhất định sống trong gia đình đại phú đại quý, người chỉ cần cho người tìm hiểu những gia đình này là được.”

Lí Minh Đạt nghe vậy liền vui tươi hơn hở cười, tử thần chi nữ xuất hiện, vương triều Đại Minh của ông nhất định sẽ bình an đại phú.

Trong bóng đêm, vài bóng người không thể nhận ra bay nhanh về ba hướng của kinh thành.

Ngôi sao màu tím trên trời bỗng nhiên rực sáng lên.

Lâm Lập Hạ đang ngủ say đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, có cái gì đó mềm mềm ướt ướt đang chuyển động trên cổ cô, khiến cho làn da run rẩy một trận.

Cái loại cảm giác này giống như trò chơi của yêu thích nhất của Punk, dùng đầu lưỡi liếm cổ cô.

Lâm Lập Hạ liền lấy tay đẩy cái đầu trên cổ ra, lẩm bầm nói một câu, “Punk, không đùa nữa.”

Nói xong câu đó, cả người Lâm Lập Hạ liền chấn động, ý thức dần dần thanh tỉnh.

Cô, không phải hôm qua cô gặp cướp, cuối cùng bị đẩy ngã đập đầu vào tảng đá sao? Theo lý

thuyết thì hẳn là đã chết hay ít nhất thì đầu cũng phải đau kịch liệt hay sao? Vì sao hiện tại cô trừ bỏ cả người đau nhức ngoài ý muốn ra, thì không thấy cảm giác gì khác? Hơn nữa, năm trước Punk đã chết do bị bệnh, thế cái vừa liếm cổ cô là gì?

Tim dường như ngừng đập trong nháy mắt, Lâm Lập Hạ cắn chặt răng, dứt khoát mở mắt.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Là do đêm qua ta ‘nỗ lực’ quá sao?” Lời nói ái muội lọt vào tai, trước mặt liền hiện lên một thiếu niên dung nhan tươi đẹp sáng sủa như ánh mặt trời cúi đầu nhìn cô cười nói.

Hàng động nhanh hơn lý trí, Lâm Lập Hạ lấy chân dùng sức đạp tên thiếu niên kia xuống giường, miệng không phát ra thanh âm gì, chỉ không ngừng run rẩy.

Ai có thể nói cho cô, cuối cùng là chuyện gì đang diễn ra ở đây?

Cô, Lâm Lập Hạ, cư dân của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa vĩ đại, viên chức ngân hàng hai mươi bốn tuổi, chẳng qua là đột nhiên bị cướp mà chết oan uổng, chiếu theo “Trình tự” bình thường, không phải là nên đi địa phủ báo danh, sau đó uống canh Mạnh Bà quên hết tất cả mọi chuyện, bắt đầu một sinh mệnh mới một lần nữa hay sao?

Nhưng mọi thứ trước mắt là gì? Căn phòng cổ kính, bán gỗ ghé gỗ, giường lớn? Còn có thiếu niên đẹp trai mang biểu cảm vô tội mở to mắt ngồi trên đất kia là sao?

Hơi thở đậm mị tràn ngập căn phòng, chặn mông quần quanh cơ thể, trước ngực đầy dấu hôn, thiếu niên dưới đất nửa thân trên trần trụi hiện ra vài vết móng tay cào, hạ thân chỉ mặc một cái khó mông.

Tất cả đều nói lên rằng, cô cùng thiếu niên gọi cô là “Tỷ tỷ” trước mắt, ML! (Make love đó)

Lâm Hành Dật kinh ngạc nhìn Lâm Lập Hạ biểu tình vắn vẹo trên giường, nàng ta vậy mà dám đá hắn xuống giường?

Hừ nhẹ một tiếng, Lâm Hành Dật động tác thông thả đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người rồi đi đến chiếc giường lớn khắc hoa, “Tỷ tỷ, tỷ rất hưng phấn sao? Hay biểu hiện hôm qua của ta không làm tỷ vừa lòng? Vậy thì hiện tại liền bồi thường cho tỷ được không?”

Ánh mắt vô thần của Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng lấy lại tiêu cự, nhìn thiếu niên mang khuôn mặt hồn nhiên tươi cười hướng về phía cô, mỗi mông phun ra những lời mang “Huyền cơ”, trông mắt đen như mực hiện lên tia trêu tức.

“Đi ra ngoài!” Lâm Lập Hạ bình tĩnh mở miệng, trong lòng lại sóng trào mãnh liệt hoàn toàn tương phản. Cô hiện tại cố gắng không suy nghĩ tại sao cô lại ở chỗ này, vì sao thiếu niên

trước mắt rõ ràng gọi cô là “Tỷ tỷ” lại cùng “Cô” phát sinh quan hệ, cô thực sự muốn một mình yên tĩnh một lát.

“Đi ra ngoài?” Lâm Hành Dật buồn cười nhìn Lâm Lập Hạ, nàng ta bảo hẳn đi ra ngoài? “Tỷ tỷ, đây là phòng của ta, muốn đi thì cũng là tỷ đi ra ngoài mới đúng.”

“Đi ra ngoài.” Lâm Lập Hạ lại mở miệng, giọng nói đã bắt đầu run nhè nhẹ, cô sắp không khống chế được cảm xúc của bản thân, thậm chí muốn ném tên này ra khỏi cửa.

Lâm Hành Dật cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ quái dị, cả người Lâm Lập Hạ trước mắt lại có thể phát ra một cổ khí thế như có như không?

Bước chân nhỏ vun ngoài cửa truyền đến, gương mặt trong sáng của Lâm Hành Dật mang theo biểu cảm xem kịch vui, “Đi ra ngoài? Tỷ tỷ đang nói đùa cùng ta sao?”

Nói xong nhảy phốc lên giường ôm lấy Lâm Lập Hạ đang không kịp phản ứng, khoe môi giương lên, lộ ra tươi cười sung sướng, đáy mắt lại mang một mảnh hàn băng, nhưng Lâm Lập Hạ đang bị hắn ôm lấy không có nhìn thấy.

Cùng lúc đó, cửa phòng bị một thiếu nữ mặc trang phục nha hoàn đẩy ra, “Thiếu gia, dậy chải đầu...”

Lời nói còn lại bị cảnh tượng trước dọa nuốt trở lại trong miệng, thiếu gia mà Tía Tô nàng thích nhất lại đang ôm một nữ nhân? Mà nữ nhân đang mang vẻ kinh ngạc kia thế mà lại là đại tiểu thư “Thanh danh vang dội” của Lâm phủ, Lâm! Lập! Hạ!

Lâm Lập Hạ bị tên thiếu niên kia ôm vào lòng, trở tay không kịp, đến khi nhìn thấy vẻ mặt vắn vẹo của nha hoàn đẩy cửa bước vào, cười khở, xem ra đây chính là kẻ bất thông dân trong truyền thuyết.

“A!!!!!”

Sáng sớm hôm nay, tiếng hét chói tai của nha hoàn Tía Tô vang vọng Lâm phủ.

Lâm Lập Hạ mặt không biểu cảm nhìn một loạt nha hoàn đang cúi đầu trước mặt, giờ phút này, cô đã trở về phòng của “Cô”.

Trong lòng Lâm Lập Hạ như có hàng ngàn con bọ chó kêu gào ầm ĩ, rít gào một câu “Ta phải biết rõ cuộc chuyện gì đang xảy ra.” Nhưng kinh nghiệm ứng xử nhiều năm của cô cho biết giờ phút này không thể xúc động, mà phải cần lí trí gấp đôi.

“Cô ở lại, những người khác đều lui ra ngoài hết đi.” Lâm Lập Hạ đi tới trước mặt một bé gái

khoảng chừng mười hai tuổi, nhìn bộ dáng nàng chính là kiểu người đặc biệt đơn thuần, có lẽ sẽ biết được chút ít tin tức từ trong miệng nàng.

“Nô tỳ?” Nha hoàn bị chỉ điểm ngẩng đầu chớp chớp mắt, người vừa rồi tiểu thư nói là nàng sao?

“Dạ vâng, thưa tiểu thư.” Không chờ cô trả lời lại, các nha hoàn khác đã hướng ra ngoài cửa chạy trời chết.

Khóe miệng Lâm Lập Hạ giật giật, những người này đi cũng thật nhanh nha.

Ngồi xuống trước bàn trang điểm, Lâm Lập Hạ nói với tiểu nha hoàn kia, “Đem giúp tôi chậu rửa mặt lại đây.” Lời nói mang âm điệu một tiểu thư khuê các, Lâm Lập Hạ vui sướng trong nỗi khổ, ai bảo trước đây cô mê xem Hách giai ngọc oáng.

Tiểu nha hoàn nghe xong liền vui mừng hơn hờ mang chậu rửa mặt đến, đôi mắt nhìn Lâm Lập Hạ đầy tò mò.

Lâm Lập Hạ cũng không để ý đến cô bé, mà chăm chú nhìn hình ảnh phản chiếu lại trong chậu nước.

Quả nhiên.

Trong đầu Lâm Lập Hạ hiện lên hai chữ to đùng này.

Gương mặt trong nước tuy còn non nớt nhưng lại vô cùng xinh đẹp, theo cách nói hiện đại, chính là kiểu gương mặt tình nhân. Gương mặt này cùng với khuôn mặt ngày ngày đêm đêm cùng Lâm Lập Hạ trải qua hai mươi tư mùa xuân thì hoàn toàn không giống, cho nên, tất cả những việc không hợp lý kia đều có thể giải thích, hẳn là, Lâm Lập Hạ cô, tá thì hoàn hồn, nói dễ nghe thì là xuyên không, linh hồn xuyên vào thương hiệu thể xác này.

Lâm Lập Hạ liền buông chậu nước đang hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, ngoài miệng lẩm bẩm như đọc kinh, “Bạn giúp đỡ tôi hay thật đấy.”

Loại chuyện như trong phim này sao lại xảy ra trên người cô chứ?

Tiểu nha đầu bên cạnh nhìn gương mặt tiểu thư biến hóa từ nghiêm túc trở nên nhăn nhó, cảm thấy thú vị liền mở miệng nói, “Đại tiểu thư, người sao vậy?”

Lâm Lập Hạ nhớ đến cơ thể này còn để lại bao nhiêu rắc rối, hữu khí vô lực nói, “Cô tên gì?”

“Đại tiểu thư, nô tỳ gọi là Mạch Tuệ.”

Mạch Tuệ? Tôi là lúa nước nói nhiều? Lâm Lập Hạ bấu môi, lại thay bằng biểu cảm cao ngạo, hiện tại không phải đang đóng kịch sao, “Hầu hạ tôi bao nhiêu lâu rồi?”

Mạch Tuệ nhữ khí kiêu ngạo tả lời, “Tiểu thư, nô tỳ đã hầu hạ người được ba ngày.” Giống như nàng ta nói không phải ba ngày mà ba năm vậy.

Lâm Lập Hạ suýt chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống, ba ngày? Thế có nghĩa là nàng đối với cơ thể này cũng giống như cô hoàn toàn không biết gì cả?

“Tiểu thư, tuy nô tỳ hầu hạ người không lâu, nhưng mọi việc của tiểu thư nô tỳ đều biết cả đấy.” Mạch Tuệ nhanh nhẩu giải thích cho bản thân.

Nghe xong tinh thần Lâm Lập Hạ liền tỉnh táo, giọng điệu cô ý làm ra vẻ không tin tưởng, “A? Vậy cô biết những chuyện gì của tôi?”

Mạch Tuệ bị kích động liền mở miệng, “Tiểu thư gọi là Lâm Lập Hạ, năm nay mười sáu tuổi.”

Lâm Lập Hạ? Hóa ra chủ nhân thân thể này có cùng tên với cô. Lâm Lập Hạ nhú mày ý bảo Mạch Tuệ tiếp tục nói.

Nhưng Mạch Tuệ giống như không tiếp thu được tín hiệu của cô, vẫn nhìn cô cười vui vẻ.

Chẳng lẽ... Lâm Lập Hạ run run mở miệng, “Hết rồi?”

Mạch Tuệ gật đầu mạnh, “Hết rồi!”

Trong lòng Lâm Lập Hạ vô cùng quần, xem ra, cô thật không may chỉ ngay vào một nha hoàn dở hơi.

Lúc Mạch Tuệ chăm chú trang điểm cho cô, đáy mắt Lâm Lập Hạ cất giấu suy nghĩ sâu xa.

Cô thế mà lại xuyên không? Sự tình không tin nổi như vậy, lại là sự thật.

Cô Lâm Lập Hạ xuyên vào cơ thể bé gái mười sáu tuổi, bé gái này cũng tên là Lâm Lập Hạ, chính là không biết đây chỉ là trùng hợp hay còn có huyền cơ gì khác?

Theo như tình huống vừa tỉnh lại, cô bé tên Lâm Lập Hạ này lại dây dưa cùng “đệ đệ” mình, xét theo suy nghĩ của người cổ đại thì hẳn là không thể làm ra hành vi loạn luân lớn mật như vậy, nói cách khác, thiếu niên kia có khả năng là đệ kế của Lâm Lập Hạ.

Vậy giữa bọn họ có khúc mắc gì?

Lâm Lập Hạ đau đầu nhắm mắt lại, mọi người thường nói liếc mắt một cái vạn năm, nhưng hiện tại cô xuyên đến triều đại nào cũng không biết, lại không thể lỗ mãng hỏi, chẳng lẽ muốn học theo phần đông các cô gái xuyên không, mắt mê mang mở to, chớp chớp, yếu ớt nói, “A? Ta là ai? Sao ta lại không nhớ gì cả?”

Nói như vậy chính cũng cô tự phỉ nhổ bản thân trước! Chó nên bây giờ cô chỉ còn cách can trọng dè dặt sắm vai “Lâm đại tiểu thư” không biết gì cả, rồi sau đó dần dần thu thập tin tức.

Vậy, bản thân ở hiện của cô thì thế nào rồi? Đã chết sao?

Lâm Lập Hạ cảm thấy chua xót, ở tuổi hai mươi tư này, cuộc sống vừa mới bắt đầu, lại đã kết thúc.

Người nhà của cô, cha mẹ cô đang ở quê dưỡng lão, có phải đang vì cái chết của cô mà đứt từng khúc ruột?

Bạn học của cô, những người mà cô yêu quý có phải đang thương tiếc cho cuộc đời ngắn ngủi của cô?

Người kia, giữa bọn họ là thương hại lẫn nhau, lúc trước anh lựa chọn buông tay, hiện tại có cảm thấy hối tiếc không?

Cố gắng đè nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng, vành mắt Lâm Lập Hạ hơi đỏ lên.

Cô nhìn gương mặt mơ hồ trong gương kiên định nói với chính mình, gặp cái gì, sợ cái gì, trời có sụp xuống thì cô vẫn là Lâm Lập Hạ.

Là Lâm Lập Hạ vĩnh viễn không bao giờ biết lùi bước.

Lại nói, nữ chính trong truyện xuyên không không phải đều có cơ hội trở về sao. Cho nên, hiện tại cô càng phải trấn định, càng phải lý trí, bởi vì hi vọng vẫn còn ở phía trước.

Đột nhiên, Lâm Lập Hạ nhăn mày lại, nhưng mà, nếu bản thân cô ở hiện đại đã chết, vậy cô lại phải xuyên về trên thân thể người khác sao?

Nghĩ đến đâu toàn thân cô nổi hết da gà, lại trấn an bản thân.

Chắc, xuyên về hiện đại vẫn còn hơn ở đây, ít nhất ở hiện đại còn có điện.

“Tiểu thư, người thật xinh đẹp.” Trong mắt Mạch Tuệ hiện lên tia tán thưởng.

Thiếu nữ trước mắt một thân quần lụa mỏng màu tím, tóc đen búi thành một thiếu nữ kè, bên trên cắm trâm sức tinh xảo. Mắt hạnh lấp lánh, quyến rũ vô hạn đều lưu chuyển trong đó, cánh mũi khéo léo cùng đôi môi đỏ mọng hé mở, càng không nói đến da thịt trắng nõn như bạch ngọc kia, nói là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ.

Lâm Lập Hạ nhìn ngũ quan kia không thể không chế mà co rúm khóe miệng, chắc, quả thật “Rất xinh đẹp”.

“Tiểu thư đã xong chưa? Phu nhân còn đang đợi người ở đại sảnh.” Ngoài cửa có người nói.

Lâm Lập Hạ đứng lên, lúc này mới phát hiện ra đầu rất nặng, lại nhìn gương. Trời ạ, trên đầu của cô bị Mạch Tuệ cắm lên ít nhất phải ba mươi cái trâm.

Mạch Tuệ mỉm cười nhìn cô, “Tiểu thư hài lòng chứ ạ? Hôm nay nô tỳ cố ý chọn mấy cái trâm mà cô thường cài.”

Lâm Lập Hạ khóc không ra nước mắt, Lâm đại tiểu thư không sợ cổ mình sẽ gãy sao? Đứng dậy, ra đến cửa, Lâm Lập Hạ cố gắng kiềm chế bất an trong lòng, cố gắng sắm vai Lâm đại tiểu thư cùng đệ đệ mình có “Gian tình”.

Một đường đi tới, cô đối với Lâm phủ này cũng thật tán thưởng.

Những hòn đá hỗn độn lại trật tự xếp thành đường đi, hai bên là cây cối xanh tốt, hồng lâu tinh xảo, chu các tinh nhã, không hề kém lâm viên Giang Nam ở hiện đại. Xem ra Lâm phủ này cũng là một nhà giàu có.

Đi khoảng mười phút, nha hoàn dẫn đường cuối cùng cũng dừng lại, cung kính nói với Lâm Lập Hạ, “Đại tiểu thư, đã đến.”

Lâm Lập Hạ nhìn “Tiêu trúc sảnh” trước mắt hít sâu một hơi, bước chân vượt qua cánh cửa đi vào.

Đi vào, đầu tiên liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên, sau đó là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp ngồi trên ghế, xem ra đây là cha kế cùng mẹ của Lâm đại tiểu thư.

Thiếu niên nhìn thấy cô đến thì trên mặt hiện lên nụ cười thật sâu, ý tứ hàm xúc khó hiểu.

Lâm Lập Hạ vừa mới chuẩn bị chào hỏi thì mỹ phụ kia vẻ mặt giận dữ vọt đến trước mặt cô, nâng tay hung hăng tát một cái.

“Tiện nhân! Sao ta có thể sinh ra một người không biết liêm sỉ như ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoa Hoa Lê Lê Làm Vật Hi Sinh.

Lâm Lập Hạ vừa mới chuẩn bị chào hỏi thì mỹ phụ kia vẻ mặt giận dữ vọt đến trước mặt cô, nâng tay hung hăng tát một cái.

“Tiện nhân! Sao ta có thể sinh ra một đứa không biết liêm sỉ như ngươi?”

Lâm Lập Hạ bị đánh đến loạn choạng ngã trên mặt đất, ngắc đầu, mắt trừng lớn nhìn vị mỹ phụ giờ tay đánh mình, cơn giận trào dâng trong lòng. Bác gái à! Tôi với cái người mà bác gọi là “Không biết liêm sỉ” kia, không có lấy một xu quan hệ! Nhưng mà đau đớn bùng bùng trên mặt lại nhắc nhở cô, hiện tại cô chính là con gái của vị mỹ phụ này, là đại tiểu thư Lâm gia, cho nên, cái gì cô cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm.

“Ngươi, người...” Mỹ phụ, cũng chính là Đỗ Lệ Nương vươn ngón tay run run chỉ vào đứa con gái là cô bị đánh tới rỉ máu ở khóe miệng, “Bình thường ngươi xằng bậy ở bên ngoài, bất kể ta khuyên thế nào ngươi cũng bỏ ngoài tai, nhưng chỉ cần ngươi không gây ra chuyện gì lớn, ta cũng lười đi quản ngươi. Thế nhưng hiện tại ngươi lại đi làm loạn ở Lâm gia! Ngươi có phải muốn làm ta tức chết không? Sao ta lại có một nữ nhi mặt trời trán bóng như vậy?”

Lâm Lập Hạ vẫn không nhúc nhích giữ nguyên tư thế nghe bà ta mắng chửi, nửa bên mặt sưng phồng lên, trong mắt dâng lên ánh lệ, đáng thương vô cùng. Chẹp, cái tát vừa rồi bà Lâm này cũng ra tay thật nặng, cô cảm thấy hàm răng mình đều muốn rụng rời hết.

Lâm lão gia Lâm Viễn Sơn phía sau thấy phu nhân mình luống cuống như vậy thì vội đi lên trấn an, “Phu nhân không cần kích động, Hạ nhi cũng chỉ là nhất thời hồ đồ thôi.”

‘Nhất thời hồ đồ?’ Đỗ Lệ Nương hừ lạnh một tiếng, “Đúng là thần chí không rõ a, lại còn hồ đồ đến tận trên người đệ đệ của ngươi.”

Lâm Viễn Sơn nghe vậy cũng liếc mắt nhìn con mình, lại ôn tồn mở miệng, “Hạ nhi cùng với Dật nhi cũng không phải tỷ đệ ruột thịt, đã như vậy, thì cho hai đứa thành thân đi.”

Lâm Lập Hạ nghe vậy cuối cùng cũng cảm thấy không ổn, hóa ra cô đoán đúng, Lâm đại tiểu thư là con riêng của bà Lâm, còn thiếu niên kia mới là con trai ruột của Lâm lão gia. Nhưng mà tình huống trước mắt như vậy, làm cho cô có cảm giác, chính là Lâm phu nhân cố ý tát cô một cái, sau đó để Lâm lão gia mượn nước đẩy thuyền nói ra những lời này?

Lại nhìn thiếu niên bên cạnh vẻ mặt không đổi, Lâm Lập Hạ liền biết hẳn ta tuyệt đối sẽ không làm theo ý hai người kia.

Đỗ Lệ Nương nhìn Lâm Lập Hạ trên đất, lại xoay người nhìn về phía Lâm Viễn Sơn, “Lão gia, chuyện này.”

“Không cần nói nữa.” Lâm Viễn Sơn ngắt lời Đỗ Lệ Nương, “Sự việc lần này cứ quyết định vậy đi, Hạ nhi cùng Dật nhi đính ước, tháng sau chọn một ngày lành để tổ chức.”

Đỗ Lệ Nương cup mắt, làm cho người ta không nhìn ra được cảm xúc trong mắt bà, “Dạ vâng, lão gia.”

Lâm Lập Hạ có chút ngạc nhiên, việc chung thân đại sự cứ như vậy quyết định thì cũng quá tùy tiện đi?

Lâm Hành Dật luôn đứng một bên không nói chuyện cuối cùng cũng mở miệng, “Cha đang nói đùa với con đúng không?”

Lâm Viễn Sơn nhìn về phía con mình, trong mắt mang theo rắn dầy, “Dật nhi, lời này của con có ý gì?” Trong lòng lại thở dài vô lực, đứa con trai này ông nuôi mười sáu năm, nhưng lại không thể đoán được tâm tư của nó.

“Có ý gì? Cha nghe không hiểu sao?” Trên mặt hắn lộ ra một cỗ tà khí vui sướng không phù hợp, trong mắt hiện lên thân sắc miệt thị, “Cha bảo con cưới nàng?” Tay chỉ thẳng vào Lâm Lập Hạ ngồi trên đất, “Bảo con cưới một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng như vậy?”

Ai cũng có thể làm chồng? Lâm Lập Hạ hự hơi suýt thì trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Anh bạn nhỏ đẹp trai này trông thì tưởng thuần khiết, ai ngờ lại có thể nói ra những lời độc ác như vậy.

“Người...” Lâm Viễn Sơn tức đến phát run, “Ai cho người nói Hạ nhi như vậy?”

Lâm Hành Dật hừ lạnh một tiếng, đi qua chỗ Lâm Lập Hạ, hơi hơi cúi người xuống, ngón tay thoi dài xoa xoa nửa gương mặt hoàn hảo bên kia. Cảm xúc dưới tay mềm mại trơn mịn, động tác của Lâm Hành Dật nhẹ nhàng mang theo thương tiếc, nhưng miệng lại phun ra những lời nói ác độc lạnh băng, “Một gương mặt đẹp như vậy, một thân hình đẹp như vậy, lại có một trái tim phóng đảng, cũng không biết học ai...”

Câu này vừa ra khỏi miệng thì gương mặt Đỗ Lệ Nương trở nên trắng bệch, trong mắt lóe lên một tia ác độc, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy. Khi còn trẻ bà từng là một mỹ nhân có tiếng. Sau khi được gả cho người ta, vì người đó có mỹ thiếp nên lạnh nhạt với bà. Sau đó phu quân vì gặp lũ lụt mà qua đời, bà mang theo con gái lên kinh, không ngờ gặp lại thanh mai trúc mã ngày xưa, chính là Lâm Viễn Sơn. Trong nhà Lâm Viễn Sơn cũng chỉ có một thê tử, từ

nhỏ ông đã tình sâu nghĩa nặng với Đỗ Lệ Nương nên kiên quyết nạp bà làm thiếp. Lâm phu nhân không ngăn cản được, liền ở ngay trong ngày đại hôn của bà tự sát mà chết, để lại đứa con trai mười tuổi và một con gái. Lâm Hành Dật vô cùng oán hận nhị nương, những lời này tuy là nói với con gái bà, nhưng cũng ám chỉ mẫu thân là bà đi dụ dỗ người khác.

Lâm Viễn Sơn nhìn sắc mặt đau lòng của Đỗ Lệ Nương, tiến lên giương tay tát con mình một cái, “Đồ bất hiếu, hiện tại không đến lượt người nói chuyện! Hôn nhân đại sự là do cha mẹ quyết định, không cần người nói đồng ý hay không.”

Lâm Hành Dật đứng thẳng, bị cha mình tát một cái, trên mặt cũng không có sợ hãi, “Lâm Hành Dật ta lấy vợ phải lấy người hiền, cha bảo con lấy một nữ nhân dâm đẳng như vậy? Hừ, đúng là làm trò cười cho thiên hạ! Ta dù có cưới một nha hoàn cũng không lấy Lâm Lập Hạ nàng. Nàng ta, chơi đùa thì được, các người nghĩ ta nghiêm túc hay sao? Lấy về bị cấm sùng lúc nào cũng không biết.”

Lâm Viễn Sơn nghe vậy liền khí huyết dâng trào, kích động nhắc chân đạp Lâm Hành Dật một cái, “Người, tên nghiệt tử này?”

Tên Lâm Hành Dật này cũng không ngoan ngoãn để bị đá, mà tránh sang một bên, “Nghiệt tử? Nghiệt tử là ta cũng không biết là ai sinh ra?”

Ngữ khí trêu đùa, Lâm Hành Dật vân đạm phong khinh nói, đáy lòng giống như không có tia gợn sóng. Nhưng Lâm Lập Hạ lại chú ý thấy bàn tay hắn nắm chặt đến nổi đầy gân xanh.

Hóa ra cô hoa hoa lệ lệ làm vậy hi sinh a. Lâm Lập Hạ cảm thán, đây chính là ân oán hào môn trong truyền thuyết sao?

Đỗ Lệ Nương cảm thấy xấu hổ không thôi, vội vàng kéo Lâm Viễn Sơn đang kích động lại, nhưng lời nói ra lại chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, “Lão gia, ông đừng xúc động, ta biết Dật nhi không cố ý nói như vậy.”

“Nó chính là muốn làm ta tức chết!” Lâm Viễn Sơn bỏ tay Đỗ Lệ Nương ra, mặt đỏ lên, hỏn hển thở dốc, “Việc hôn nhân của các người, thành cũng phải thành, không thành cũng phải thành!” Nói xong dùng sức phất tay áo bước ra cửa.

Đỗ Lệ Nương hết nhìn Lâm Viễn Sơn tức giận ra khỏi cửa, lại nhìn Lâm Hành Dật cùng Lâm Lập Hạ trên đất, bất đắc dĩ lắc đầu đi theo sau, cả đại sảnh chỉ còn mỗi Lâm Hành Dật và Lâm Lập Hạ.

Lâm Hành Dật chậm rãi thả lỏng hai tay đang nắm chặt ra, quay đầu nhìn Lâm Lập Hạ mang vẻ mặt như mọi chuyện không liên quan đến mình, “Tỷ tỷ, tỷ vui mừng chứ, cha ta bắt ta phải cưới tỷ đó.”

Ngũ điệu mềm nhẹ lại lạnh lẽo làm Lâm Lập Hạ cảm thấy rùng mình, vì tránh cho bản thân mình lộ ra sơ hở gì, Lâm Lập Hạ không nói chuyện, chỉ yên lặng bình tĩnh nhìn hấn.

Lâm Hành Dật thấy trên mặt cô không có sợ hãi cũng không có vui sướng, khóe môi nhàn nhạt gợn lên, nói với cô, “Tỷ tỷ yên tâm, ta làm sao có thể cưới tỷ tỷ chứ, tỷ không phải còn yêu Cửu hoàng tử sao, ta tuyệt đối sẽ không ép buộc tỷ, tỷ tỷ cứ ngồi chờ Cửu hoàng tử mang kiệu tám người khiêng đến cưới tỷ đi.”

Lâm Lập Hạ âm thầm nhớ kỹ người này. Lâm Hành Dật chỉ vì muốn trả thù nhị nương mà quyền rũ Lâm đại tiểu thư, hiện tại còn nói Lâm đại tiểu thư còn đợi Cửu hoàng tử gì đó hấn mới không cưới, còn có câu nói cuối cùng kia, nghe thế nào cũng cảm thấy ý tứ khinh miệt trong đó.

Ngón tay lại chạm vào đôi mắt hạnh mắt hờn, Lâm Hành Dật lướt qua lướt lại, “Tỷ tỷ vì sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta. Là đang trách ta sao?”

Lâm Lập Hạ mặt không biểu cảm không nói chuyện, thật ra trong lòng đều đã rút gân. Lâm thiếu gia, cậu đừng có nhìn chăm chăm tôi như vậy, tôi sắp không chịu được nữa rồi.

Lâm Hành Dật nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Lập Hạ, cúi người định hôn, lại bị Lâm Lập Hạ giơ tay ngăn lại. Lạnh lùng cười, bàn tay to lớn của Lâm Hành Dật giữ chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mở miệng nói những lời mờ ám, “Tỷ tỷ, sao hôm nay vừa tỉnh dậy lại trở nên khác thế, thẹn thùng sao? Toàn thân cao thấp của tỷ có chỗ nào ta chưa nhìn thấy đâu?”

Gương mặt trắng nõn của Lâm Lập Hạ nhanh chóng đỏ lên, Lâm thiếu gia, cậu có thể bỏ tay ra trước được không, cái đó, anh xiết cầm tôi đau quá đó.

Lâm Hành Dật nhìn đôi mắt long lanh dần hiện lên sương mù của cô, không kìm lòng nổi liền cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Lâm Lập Hạ giơ tay muốn gạt ra lại bị tay kia của hấn giữ chặt, không thể nhúc nhích, trên môi liền truyền tới cảm xúc mềm mại ướt át. Lâm Lập Hạ mím chặt môi không cho hấn thực hiện được. Trời ạ, cô lại bị một đứa bé kém cô N tuổi cưỡng hôn. Bình tĩnh, cô phải bình tĩnh, tất cả đều do Lâm đại tiểu thư này gây họa, ai bảo cô ta lại chọc vào tên đệ kế có vấn đề về tâm lý này, làm hại cô hiện tại phải ăn quả đắng.

Lâm Hành Dật không thể cạy được môi cô ra, trong con ngươi đen láy ánh lên tia tức giận, “Chẳng lẽ tỷ tỷ đột nhiên hiểu được hai chữ ‘hỗ thẹn’ viết như thế nào sao?”

Lâm Lập Hạ cười khò, thiếu niên phun ra những lời nói khinh thường như vậy, nhưng cô cũng không có cảm giác gì, bởi cô không phải vị tỷ tỷ trong miệng hấn, cái người hấn oán hận chán

ghét kia, có lẽ hiện giờ cũng giống như cô du dương ở một thế giới khác. Cũng có khả năng đã tan thành tro bụi, không thể sống sót.

Không vừa lòng với hành động của cô, Lâm Hành Dật đưa tay bóp cổ cô, hài lòng cảm thấy cô tách hàm răng ra, đầu lưỡi ngang ngược mà tiến vào, dùng sức vừa hôn vừa mút.

Lâm Lập Hạ bị dọa đến cứng đờ người, tên thiếu gia này cũng BH quá đi, người thiếu niên này lớn lên bộ dáng cũng đủ tiêu chuẩn đẹp trai, lại có thể hành động ác liệt như vậy. Tuy nhiên, kỹ thuật hôn của hắn cũng... Rất tốt. Lâm Lập Hạ ngượng ngùng nghĩ.

Cố gắng truy đuổi cái lưỡi thơm tho của cô, hô hấp Lâm Hành Dật trở nên dồn dập. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, Lâm Hành Dật vô cùng lưu luyến thân thể mềm mại trong lòng mình.

Còn lại Lâm Lập Hạ bị hôn tới mức không thể thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ bừng, không ngừng đẩy người Lâm Hành Dật ra, nhưng mà khí lực hắn quá lớn, đánh như thế nào cũng không phản ứng.

“Thiếu gia.” Tía Tô đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hình ảnh đỏ mặt kia thì phần nộ vô cùng, vì sao thiếu gia của cô lại ôm vị đại tiểu thư không biết xấu hổ kia!

Lâm Hành Dật rút cuộc cũng buông tay, mặc cho Lâm Lập Hạ đẩy hắn ra. Hắn cười cười nhìn về phía Tía Tô nói, “Tía Tô, chuyện gì vậy?”

Ngữ điệu ôn hòa, tươi cười xán lạn, giống như cùng với tên thiếu niên cô nhìn thấy hoàn toàn không phải là cùng một người.

Tía Tô trừng mắt lườm Lâm Lập Hạ lại nhìn về phía Lâm Hành Dật oang oang nói, “Là nhị phu nhân sai nô tỳ tới, nhị phu nhân nói, muốn đại tiểu thư đi từ Thanh Tâm một thời gian.” Nói xong lại mạnh mẽ trừng Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ bên cạnh vừa điều chỉnh hô hấp, vừa nghĩ, từ Thanh Tâm? Nghe thế nào cũng giống một am ni cô?

Lâm Hành Dật nghe xong ánh mắt liền lóe lên một tia sáng, từ Thanh Tâm?

“Tỷ tỷ, tỷ hẳn sẽ thích từ Thanh Tâm.” Nghe là đã thấy không có ý tốt, Lâm Hành Dật ghé vào tai Lâm Lập Hạ khẽ nói, “Ta đi trước, hi vọng tỷ tỷ ở đó vui vẻ.”

Nghe vậy trên người Lâm Lập Hạ liền lạnh run từng đợt, Lâm Hành Dật nói ‘địa phương tốt’, nghĩ ngược lại, có nghĩa là, địa phương xấu?

“A, còn có.” Lâm Hành Dật giống như chợt nhớ ra cái gì, liếc mắt đưa tình với cô, “Thân hình của tử, ta vô cùng hài lòng.”

Nói xong ngênh ngang mà đi, chỉ còn lại Lâm Lập Hạ kinh ngạc ngồi dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cứu Mạng Một Soái Ca

Hóa ra từ Thanh Tâm không phải giống một am ni cô, bởi vì nó chính là một am ni cô. Lâm Lập Hạ nhìn một nhóm ni cô mặc áo choàng xám trước mắt, nhìn mấy người bọn họ già có trẻ có, đội mũ đội đầu, dưới mũ trơn bóng, cũng có người giống cô, giấu mái tóc dài trong mũ.

Aizzzz.

Thở dài xong, Lâm Lập Hạ lại tiếp tục động tác trong tay, quét rác.

Đúng, chính là quét rác.

Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng hiểu vì sao Lâm Hành Dật nghe thấy tên từ Thanh Tâm thì mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, bởi vì khi cô đến đây, sẽ không còn lại Lâm đại tiểu thư gì đó, chỉ là một tạp dịch nhỏ nhỏ trong am.

Không có nha hoàn, không có cầm y ngọc thực, không có sương phòng khuê các, không có... Cái gì cũng không có. Đại tiểu thư Lâm gia đệ nhất kinh thành tới từ Thanh Tâm này, cũng chẳng có đãi ngộ đặc biệt gì, chỉ có thể chịu khổ cùng các ni cô ăn rau dưa cùng củ cải muối.

Lâm Lập Hạ đã đến đây được nửa tháng, nửa tháng này cô từ trong miệng của các ni cô nhiều chuyện cũng biết được chút ít chuyện về triều đại này cũng với thân phận của “Cô”.

Hiện tại là vương triều Đại Minh năm 456, hoàng đế tại vị là Lí Minh Đạt, hiệu là Minh đế, mà thủ đô của vương triều Đại Minh gọi là kinh thành, với trình độ môn lịch sử học ở trường mà cũng không qua nổi của Lâm Lập Hạ, thì đây là một triều đại không có quyền lực, còn vì sao cũng gọi là kinh thành thì cô chịu, dù sao thì đến thời không còn có thể thay đổi thì có chuyện gì không thể xảy ra được chứ?

Lại nói, Lâm Viễn Sơn là nhà giàu có nhất kinh thành, trong nhà vốn chỉ có một chính thê, sinh được một nam một nữ. Nam kia chính là Lâm thiếu gia Lâm Hành Dật, còn có một nữ nhi tên là Lâm Diệu Nhi. Nhưng Lâm Diệu Nhi này bởi vì năm trước bị bệnh mà đầu óc trở nên có vấn đề, đã mười ba tuổi nhưng chỉ sổ thông minh lại chẳng khác nào đứa trẻ ba tuổi.

Đỗ Lệ Nương người này là thiếp thất tám năm trước Lâm Viễn Sơn cưới vào, yêu thương như trân bảo. Lâm phu nhân không chịu nổi đả kích, ngay trong ngày đại hôn của bọn họ tự sát mà chết, để lại hai đứa con còn nhỏ, khó trách sao Lâm Hành Dật lại hận Đỗ Lệ Nương như vậy.

Lâm Viễn Sơn đối với người phụ nữ của mình thì lạnh nhạt xa cách, ngược lại đối với con gái của người phụ nữ mình yêu lại vô cùng chiều chuộng. Nhưng mà Lâm đại tiểu thư này tính

cách từ nhỏ đã ương ngạnh, điều ngoa tùy hứng, đối với hạ nhân không vừa lòng thì mắng chửi, cũng khó trách ngày đó Lâm Lập Hạ bảo các nàng lui xuống liền như được đại xá chạy như bay. Còn có thanh danh của Lâm đại tiểu thư hình như không tốt, về phần không tốt chỗ nào thì nhóm ni cô cũng không nói rõ ràng, theo như phỏng đoán của Lâm Lập Hạ thì đơn giản là cô ta không được dịu dàng hiền thực, không có bộ dáng của một tiểu thư khuê các.

Đã biết được sơ sơ, Lâm Lập Hạ cũng cảm thấy yên tâm đôi chút. Nhưng mà gian tình giữa Lâm đại tiểu thư cùng Lâm Hành Dật thật sự không dễ giải quyết, sống chung dưới một mái nhà, về sau đối mặt với vị thiếu niên diện mạo Cổ Thiên Nhạc nhưng tâm lý lại như Hitler thế nào đây? Còn có Cửu hoàng tử trong miệng của Lâm Hành Dật là ai? (Diện mạo cổ thiên nhạc chỉ Lâm tiểu đệ này lớn lên đẹp trai như ánh mặt trời, chứ không phải lớn lên giống Cổ Thiên Nhạc.)

Lắc lắc cái đầu đang suy nghĩ linh tinh lộn xộn, Lâm Lập Hạ vui vẻ cười cười, Lâm thiếu gia, nếu hiện tại người bị sung quân đến đây là vị tử tử trong lời nói của hắn thì quả thật sẽ rất khổ, bàn tay mềm mềm nhỏ bé vất vả cầm chổi quét rác. Nhưng linh hồn đang ở trong thân thể lúc này lại là một con người hiện đại của thế kỷ 21 là cô đây, việc này đối với cô mà nói chỉ là một CASE vô cùng vô cùng nhỏ nhặt.

“Nhược Tĩnh, người đi ra hoa viên hậu đường quét dọn đi.” Một sư thái nói với Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ cười yếu ớt gật gật đầu, “Vâng, sư thái.”

Nhược Tĩnh là pháp danh của cô tại từ Thanh Tâm, đã ở cái am nhỏ này hơn nửa tháng, Lâm Lập Hạ cảm thấy bản thân trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều. Sẽ không nghĩ tới việc mình xuyên không liên kích động, cuộc đời con người chỗ nào chẳng có kì ngộ, có lẽ cô cứ đem lần xuyên không này của bản thân trở thành một lần du lịch đi?

Lâm Lập Hạ vô cùng tin tưởng, một ngày nào đó cô sẽ trở lại cái thế giới quen thuộc kia, bởi vì nơi đó có những người mà cô yêu thương. Còn ở đây cô chỉ là một linh hồn du đãng chiếm cứ thân thể của người khác.

Đẩy cửa vào hoa viên hậu đường ra, Lâm Lập Hạ nhìn khoảng sân hiu quạnh cùng đại đường vắng vẻ. Hoa viên hậu đường này là nơi hiu quạnh nhất từ Thanh Tâm, lộc non mùa xuân gần như chỉ có thể nhìn thấy trên cây đại thụ. Cây đại thụ này ít nhất ba người mới có thể ôm hết, ba tầng lá cao ngất, cành cây chắc khỏe, tán lá xum xuê, vừa nhìn thấy đã biết là một cây đại thụ khỏe mạnh.

Lâm Lập Hạ nhìn lá cây trên cao, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng bảy màu, cô nghĩ, bản thân cũng giống cái cây này, ương ngạnh, khỏe mạnh mà lớn lên.

“Em không thay đổi, vẫn đứng lặng lẽ giữa dòng đời mờ mịt...”

Lâm Lập Hạ cất tiếng hát lớn bài hát “Hình dáng của em”, ca từ vô cùng xinh đẹp, giai điệu mang chút đau thương, làm cho con người cảm thấy xót xa. Cô nghĩ sự rung động La Đại Hữu mang đến cho người nghe đúng là không diễn tả bằng lời, ít nhất thì cô nghĩ như vậy. Cô vô cùng yêu thích cái tiếng hát run nhẹ nhàng đó.

Trong lúc đa sầu đa cảm, cô cảm thấy trên cây có tiếng động. Lâm Lập Hạ bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cành lá xum xuê rậm rạp khoảng ba phút, cuối cùng vươn tay xa xoa cổ mình, “Chắc là trên cây có chim nhỏ đang âm ỉ.” Lại cúi đầu hát tiếp.

Mồ “Chim to” trên cây ôm ngực mình, máu đỏ sậm giữa khe hở không ngừng trào ra, trong lòng không ngừng mắng chửi, vài ngày nữa nhất định gọi người phá hủy cái am ni cô này đi.

“Tong, tong, tong.”

Lâm Lập Hạ ngơ ngác nhìn chất lỏng màu đỏ không ngừng rơi trên đất, cái đó hình như là... Máu? Vừa định ngẩng đầu nhìn kết quả lại bị một thứ đột nhiên rơi xuống đè ngã trên mặt đất.

Trên người có vật nặng đè lên, phía dưới lại có cái chổi, Lâm Lập Hạ đau khổ thử dịch chuyển thứ trên lưng, nhưng mà cái thứ gì đó thật sự quá nặng, Lâm Lập Hạ lay lay vài cái mới đứng dậy được hô to, đè chết cổ rồi! Lâm Lập Hạ xoa xoa cánh tay mình tiện thể nhìn “Thứ gì đó” từ trên cây rơi xuống đè vào cô.

Oái! Đây rõ ràng là một người, còn là một người đàn ông!

Lâm Lập Hạ đi vòng quanh người kia, tỉ mỉ đánh giá. Người đàn ông này mặc một trường bào màu xanh, vừa nhìn chất liệu liền biết giá trị xa xỉ. Giờ phút này mặt trắng nhợt hai tay ôm trước ngực, máu tươi từ dưới kẽ hở không ngừng tràn ra.

Hóa ra là hắn bị thương, Lâm Lập Hạ nhìn quanh, hoa viên hậu đường chỉ có hai người bọn họ, một đứng một nằm. Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ, vẫn quyết định cứu hắn, tục ngữ nói cứu một người còn hơn xây bảy tòa tháp, lại nói, muốn cô trơ mắt nhìn hắn chảy máu mà chết thì cũng quá tàn nhẫn, cô không làm được.

Lâm Lập Hạ một phen tóm lấy cánh tay hắn kéo đi, vết máu trên đất kéo dài thành một đường.

“Lộp bộp.”

Lâm Lập Hạ vội vàng ngừng lại, âm thanh gì vậy? Một lát sau vẫn không thấy động tĩnh gì, cô lại chuyên tâm kéo người đi.

Cổ hết sức kéo hắn tụt vào trên ghế dựa, Lâm Lập Hạ nhìn vết máu trước ngực hắn quyết định

cởi áo hần ra nhìn thử bên trong. Trong lúc hôn mê người đàn ông buông lỏng cảnh giác, tùy ý để cô cởi áo hần.

Một vết đao chém thật sâu ở trước ngực hần, máu tươi vẫn đang không ngừng chảy ra ngoài. Lâm Lập Hạ thấy thế dờn ánh mắt, đáy lòng không tự chủ được run rẩy. Nhìn vết thương không ngừng chảy ra máu đỏ thẫm, kí ức cay đắng mà cô luôn giấu trong lòng hiện lên chua xót, trái tim không không chế được co rút đau đớn. Cô cố cắn chặt răng quay đầu nhìn vết thương, trong đầu chợt hiện lên cách thức xử lý vết thương, cô quyết đoán đứng lên chạy ra bên ngoài.

“Nhu Tĩnh, cô có thuốc trị thương ở đây không?” Lâm Lập Hạ nhăn mặt ôm ngón tay mình nói với một tiểu ni cô, ngón tay mơ hồ có thể thấy được vết máu.

Nhữ Tĩnh gật đầu, “Có đây, người bị sao vậy? Ngón tay bị thương à?”

“Vừa rồi sư thái bảo tôi đi quét dọn hoa viên hậu đường. lúc đóng cửa không cẩn thận kẹp phải tay, đau gần chết, cô mau đi lấy thuốc cho tôi đi.”

“Vậy người chờ chút, để ta đi lấy.”

“Ừ, tôi ở trong phòng chờ cô.”

Lâm Lập Hạ lại vội vàng trở về phòng mình, lấy một bộ quần áo màu trắng từ trong ngăn tủ, dùng kéo cắt thành vài mảnh vải dài. Lúc này Như Tĩnh mang thuốc trị thương tới, Lâm Lập Hạ cảm kích cảm ơn nàng. Chờ Như Tĩnh đi xa, cô lại lấy một xô nước mang theo các thứ đi về hướng hoa viên hậu đường.

Người đàn ông đã hoàn toàn hôn mê, môi tái nhợt mím chặt. Lâm Lập Hạ nhẹ bỏ tay hần ra, nhúng vải vào nước thay hần làm sạch vết thương. Máu ngấm vào mảnh vải càng ngày càng nhiều, trước ngực người đàn ông cũng đã sạm sẫm, miệng vết thương trở nên không đỡ tợn như vậy nữa.

Lâm Lập Hạ lau lau mồ hôi trên trán, đứng lên thay một chậu nước. Cuối cùng cũng tẩy rửa sạch sẽ, Lâm Lập Hạ lấy ra thuốc trị thương đổ lên miệng vết thương, dùng mảnh vải băng bó lại.

“Haizzz!” Thở hắt một cái thật mạnh, Lâm Lập Hạ xoa xoa cổ nhưc mỗi đặt mông ngồi xuống đất, cô hôm nay giống hệt như Lôi Phong sống vậy.

“Nước...” Thanh âm trầm thấp từ đôi môi khô ráp phun ra, Lâm Lập Hạ lại chạy đi bưng một chén nước vào.

Đè đặt cẩn trọng để hần dựa lên người mình, Lâm Lập Hạ chậm rãi nuốt hần uống hết chén

nước. Cô thề đây là lần đầu tiên chăm sóc bệnh nhân bị thương nặng, quá mệt, cũng hông biết nhóm y tá làm việc kiểu gì. Cúi đầu nhìn người đàn ông trong lòng, Lâm Lập Hạ phát hiện người này có một gương mặt vô cùng MAN, tuy mắt đang nhắm chặt nhưng lại có thêm một loại sức quyến rũ thành thực. Lâm Lập Hạ cảm thán, hóa ra cổ đại đều là soái ca, Lâm Hành Dật là một tiểu soái ca, người đàn ông cô vừa cứu cũng là một đại soái ca.

Nước được đưa vào trong miệng, người đàn ông hơi giật mình, cuối cùng chậm rãi mở mắt trong ánh nhìn chăm chú của Lâm Lập Hạ.

“Tiểu ni cô, ngươi thật to gan!” Giọng nam trầm vang lên, trong con ngươi đen láy lóc lên vẻ nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tôi Là Ni Cô

Nước được đưa vào trong miệng, người nam nhân hơi giật mình, cuối cùng chậm rãi mở mắt trong ánh nhìn chăm chú của Lâm Lập Hạ.

“Tiểu ni cô, ngươi thật to gan!” Giọng nam trầm vang lên, trong con ngươi đen láy lóe lên vẻ nguy hiểm.

Lâm Lập Hạ nghe vậy thì ngẩn người, sau đó lập tức tức giận, “Thí chủ, ngươi đây là có ý gì?” Lời nói vừa ra khỏi miệng mới phát hiện bản thân nói theo giọng điệu ni cô trong miệng hắn, đáy lòng không khỏi cười cười, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ giận dữ. Có nhầm hay không vậy, nàng đã có ý tốt cứu hắn, câu đầu tiên của hắn khi tỉnh lại là trách cô gan lớn?

Lí Triệt nhìn miệng vết thương trước ngực đã được băng bó tốt, lại nhớ đến lúc bản thân mình hôn mê. Hắn nhớ được bản thân bị tiểu ni cô này ca hát mà thấy phiền chán không chịu nổi, sau đó ý thức dần trở nên mơ hồ, lúc nhận thấy bản thân đã không chống đỡ nổi nữa thì cả người đã rơi xuống đất, hắn còn cố ý di chuyển đến đúng vị trí của ni cô kia, sau khi ngã lên người ni cô thì ngất đi, giờ nhìn lại thì chắc ni cô này đã cứu hắn.

Nhưng mà... Lí Triệt thử cử động cách tay phải, đúng như trong suy đoán của hắn, không một chút phản ứng. Lại nhìn tiểu ni cô mang gương mặt tức giận, Lí Triệt mở miệng hỏi, “Vừa rồi ngươi mang ta vào bằng cách nào?”

Lâm Lập Hạ mở miệng nói như kiểu hiển nhiên, “Tất nhiên là lôi vào.” Người lớn như vậy, chẳng lẽ lại dùng kiểu bế công chúa?

Lôi? Khóe miệng Lí Triệt giật giật, “Lôi kiểu gì?”

“Đương nhiên là...” Lâm Lập Hạ cảnh giác dừng lại, nhìn chằm chằm cánh tay của hắn, lại hướng lên trên nhìn về mặt cười mà như không cười kia, đột nhiên nhớ tới thanh âm “Lộp bộp”, sẽ không phải là...

Lâm Lập Hạ vươn tay đẩy đẩy cánh tay hắn, lại nhìn tươi cười trên mặt hắn càng lớn, cả người nàng rút lại nói, “Sẽ không phải như vậy chứ.”

Lí Triệt hừ một tiếng, “Chính là như vậy đấy, cảm ơn ngươi đã ban tặng, cánh tay của ta bị trật khớp.”

Lâm Lập Hạ nghĩ người nặng như vậy dựa vào lực của cánh tay kéo thì trật khớp cũng đúng, lại nói, vì sao nàng lại lôi hắn, còn không phải muốn cứu hắn sao?

“Thì chủ, bản ni cũng là có ý tốt, lại hại tay tay thí chủ bị trật khớp thật vô cùng xin lỗi.” Đã đóng giả ni cô, vậy thì cứ coi như thế đi. Lại nói, người trước mắt này chắc cũng không phải người bình thường, nếu sau này hắn lại đi tìm nàng tính sổ thì làm sao bây giờ?

Lí Triệt buồn cười nhìn nằng, vừa rồi chẳng qua kêu một tiếng ni cô, nằng lại một câu một câu xưng bản ni. Nhìn mái tóc đen dài của nằng, ngũ quan tinh xảo điểm lệ, mang sắc đẹp rực rỡ, nhìn kiểu gì cũng không giống một ni cô.

“Người là ni cô?” Lí Triệt mở miệng hỏi, giọng điệu rõ ràng mang theo vẻ không tin.

Lâm Lập Hạ gật gật đầu, “Bản ni đương nhiên là ni cô.” Không tin nằng là ni cô còn cứ mở miệng gọi bậy tiểu ni cô tiểu ni cô.

Lí Triệt a một tiếng, lại nhìn gương mặt cô, “Vậy vì sao không quy y?”

Lâm Lập Hạ bị hắn nhìn cả người đều thấy không tự nhiên, giọng điệu nghiêm túc, gương mặt nghiêm trọng nói, “Su phụ ta nói mười tám tuổi ta mới có thể quy y.”

Lí Triệt nhíu mày, “Sao ta không biết, quy ý cũng phải chọn ngày?”

Lâm Lập Hạ nghĩ sự tình người không biết còn nhiều lắm, đâu chỉ mỗi việc này, “Thiên hạ to lớn vô cùng, thí chủ chưa nghe qua cũng không có gì lạ cả.”

“Thế tiểu ni cô tên gì?” Lí Triệt cố gắng di chuyển thân hình, điều chỉnh tốt vị trí, tay trái đỡ lấy tay phải.

“Pháp danh của bản bi là Ngô Không.” Là một fan trung thành của Tề Thiên Đại Thánh, hôm này Lâm Lập Hạ nằng cuối cùng cũng có thể dính chút quan hệ. (*Phụt, đập bản* ha ha ha ha)

“Ngô Không?” Lí Triệt cười cười, “Tên này cũng thật hay.” Tay trái dùng sức đẩy tay phải về phía trước, rắc rắc một tiếng, cánh tay lại trở về bình thường.

Lâm Lập Hạ tròn mắt há mồm nhìn, người này đúng thật là “Cao thủ trong truyền thuyết, cánh tay lại hoàn hảo như ban đầu” rồi.

“Tiểu ni cô, su phụ người chưa từng dạy nam nữ khác biệt sao?” Lí Triệt tựa vào trên vai nằng hỏi một câu.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới phát hiện từ nãy đến giờ tên này luôn tựa trên người mình, đối với trêu đùa của hắn Lâm Lập Hạ không nhút hoang mang trả lời, “Su phụ nói chỉ cần không thẹn với lòng thì không cần để ý đến lời ra tiếng vào của thế tục.”

“Tiểu ni cô thật sự thấu triệt.” Lí Triệt nhìn mặt nàng không có một chút ngưng ngừng nào mới tin nàng thật sự không để ý, đối với cô có một tia tán thưởng.

Lâm Lập Hạ cười ôn hòa có lẽ, trong lòng lại thâm oán, tiểu ni cô, lại là tiểu ni cô, “Thí chủ đã không còn gì đáng ngại thì nên sớm trở về đi.”

Lí Triệt nghe thế nào cũng thấy nàng đang đuổi hấn, “Tiểu ni cô đang đuổi ta sao?”

“Thí chủ nói gì vậy.” Lâm Lập Hạ đương nhiên không thừa nhận, “Thí chủ đang bị thương nặng nên tĩnh dưỡng thật tốt, sớm về nhà mới tốt.”

“Người băng bó cho ta sao?” Lí Triệt chỉ chỉ trước ngực.

Lâm Lập Hạ nhìn vết thương bị mình băng bó lung tung, “Áy náy” nói, “Bàn ni chỉ làm sạch qua một chút, miệng vết thương của thí chủ rất sâu, vẫn nên mời đại phu khám lại thì hơn.”

Nam tử này bị vết thương nặng như vậy rõ ràng là bị truy sát trong truyền thuyết, cứu hấn một mạng đã tốt lắm rồi, nếu kẻ thù của hấn tìm đến thì làm sao đây?

Lí Triệt giống như có thể nhìn được suy nghĩ của nàng, cố ý tỏ vẻ mệt mỏi nhắm hai mắt lại, “Tiểu ni cô, ta cũng muốn ời đi, nhưng thân hình thật sự không động đậy được.”

Lâm Lập Hạ nghĩ tới miệng vết thương dữ tợn kia, cuối cùng cũng thỏa hiệp, “vậy trước người cứ nghỉ ngơi trong này đi.”

Lại cẩn thận đỡ cả người hấn tựa vào ghế tựa, Lâm Lập Hạ đứng dậy đi ra ngoài.

Đôi mắt đang nhắm của Lí Triệt lại chậm rãi mở ra, u quang chuyển động trong con ngươi đen nhánh.

Hôm nay vốn dĩ hấn lên núi săn thú, lại lọt vào vòng vây của thích khách. Thích khách lần này võ công cao cường, ra tay tàn độc, ám vệ bên người bị giết chẳng còn mấy người, chính hấn cũng bị chém một nhát trước mặt, cuối cùng nhờ vài thị vệ che dấu mới chôn được tới nơi này. Vốn chỉ muốn nghỉ ngơi trên cây một lúc, chờ người trong phủ tìm được hấn. Ai ngờ vết thương quá nặng, lại rơi từ trên cây xuống.

Cũng may hấn gặp phải một ni cô không giống ni cô, bằng không hôm nay hấn thực sự lạnh ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây đôi mắt Lí Triệt híp lại, giữa con ngươi xẹt qua tia âm lãnh, việc lần này dù thế nào hấn cũng phải điều tra rõ ràng.

Còn về tử thần chi nữ...

Lí Triệt cười tròa phúng, chắc hiện tại Tiểu Tứ cùng Tiểu Cửu đều đã biết sự tình về tử thần chi nữ, bằng không tại sao đột nhiên Tiểu Tứ lại năng đến thăm phủ thừa tướng như thế? Phải biết rằng Tiểu Tứ cũng không phải một người ham mê sắc đẹp.

Quốc sư nói tử thần chi nữ có thể ở trong một nhà phú quý phía đông, nam, bắc kinh thành. Mà ba nhà lần lượt phía đông là Lâm phủ đệ nhất kinh thành, phía nam là phủ của trọng thần thừa tướng, còn phía bắc là phủ thượng thư.

Mọi người đều biết, thừa tướng có nữ nhi Doãn Vô Song, là tài nữ số một của kinh thành. Dung mạo thanh tú, ba tuổi làm thơ thì bổng dưng nổi tiếng, tính tình lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo), năm nay mười sáu tuổi.

Nữ nhi Tô Ý Nhi phủ thượng thư, dung nhan tuyệt sắc, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ của kinh thành, năm nay cũng mười sáu tuổi.

Về phần Lâm phủ kia, cũng là một nữ nhân năm nay mười sáu xuân xanh, là nữ nhi của thiếp thất Lâm Viễn Sơn mang vào, không phải con ruột của Lâm Viễn Sơn. Nói đến Lâm đại tiểu thư Lâm Lập Hạ kia, thanh danh so với Doãn Vô Song cùng Tô Ý Nhi cũng không hề nhỏ, có khi còn vượt qua. Nhưng mà người này có thể xem nhẹ.

Tô Ý Nhi là thanh mai trúc mã của tiểu Cửu, tiểu Cưa có hơn một phần thắng. Chẳng qua... Trên mặt Lí Triệt hiện lên một nụ cười sâu xa, tử thần chi nữ nhất định phải là của hắn.

Đúng lúc này, Lí Triệt nghe thấy có tiếng bước chân hướng lại đây, hắn cảnh giác cả người căng thẳng.

“Thí chủ, chắc người đói bụng rồi.” Lâm Lập Hạ thật ra không có lòng tốt như vậy, nhưng mà nghĩ đến vẻ thương nặng của hắn liền thấy đồng tình. Thật ra không có gì cả, trước kia nàng gặp chó nhỏ mèo nhỏ còn giúp đỡ, huống hồ hiện tại lại là một con người lớn như vậy.

Lí Triệt thú vị nhìn nữ tử đang bụng đói ăn vào, “Tiểu ni cô thật tốt bụng nha.”

“Tục ngữ nói giúp người phải giúp cho chót.” Lâm Lập Hạ cũng không nói nhiều, đặt thức ăn trước mặt hắn.

Lí Triệt cười cười, nhìn đồ ăn nhưng cũng không động.

Lâm Lập Hạ nhìn thì biết hắn đang lo lắng cái gì, vươn tay chuẩn bị đem cơm lấy đi, “Thí chủ không đói bụng thì thôi vậy.” Nếu muốn hắn chết nàng còn cứu hắn làm gì, vừa rồi chỉ cần

đâm vài cái lên vết thương hấn thì hấn liền đi đòi nhà ma.

Lí Triệt thấy vậy liền nâng tay ngăn lại động tác của nàng, “Tính tình thật nóng, chẳng qua tay ta hiện tại không tiện.” Vết thương trước ngực hấn kéo dài đến tận cánh tay, tay phải vừa mới trật khớp không thể dùng lực, giờ muốn ăn cơm cũng có chút khó khăn.

Lâm Lập Hạ im lặng, chẳng lẽ hiện tại muốn nàng dứt cơm cho hấn sao?

“Tiểu sư phụ nếu thấy không tiện thì thôi vậy.” Lí Triệt mang biểu cảm không muốn miễn cưỡng nàng, cổ hết sức nâng tay trái lên cầm đôi đũa.

Lâm Lập Hạ nhìn tay hấn cầm đôi đũa mà cũng run run, hướng hồ vừa rồi hấn cũng sửa miệng gọi nàng là tiểu sư phụ, vì thế đoạt lấy đôi đũa trong tay hấn. Nghĩ nghĩ, cứ coi trước mắt là một tên điên không thể tự gánh vác là được.

Lí Triệt thấy thế đôi mắt liền mang theo ý cười, gương mặt trở nên nhu hòa, ngũ quan sáng sủa.

“Tiểu ni cô, bình thường các người đều ăn như vậy sao?” Lí Triệt há miệng ăn thức ăn Lâm Lập Hạ dứt tới, rau xanh củ cải muối?

Lâm Lập Hạ cũng không chấp hấn lại gọi nàng là tiểu ni cô, chuyên tâm gấp thức ăn, “Ừ, người xuất gia đều ăn thanh đạm như vậy.” Thật ra cô thích nhất là đồ cay Tứ Xuyên, ăn mới đã nghiền.

Lí Triệt nhìn trước ngực cô chế nhạo, “Khó trách người lại gầy như vậy.”

Lâm Lập Hạ giật giật khóa miệng, coi như không nghe thấy lời nói của hấn tiếp tục dứt cơm. Thật ra cô đã xem qua, Lâm đại tiểu thư tuy mới mười sáu, thân hình cũng thuộc loại vô cùng mảnh mai, nhưng chỗ nào lồi nên lồi, chỗ nào lõm nên lõm, chẳng qua hiện tại đang mặc bộ quần áo rộng thùng thình nên không nhìn ra thôi.

Một chén cơm được dứt sạch sẽ, Lâm Lập Hạ lấy một chiếc khăn tay từ trong tay áo đưa cho Lí Triệt, “Trời cũng đã muộn rồi, thí chủ cứ nghỉ ngơi trong này đi, bản ni đi về trước.”

Lí Triệt cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng, “Đa tạ tiểu sư phụ.”

Lâm Lập Hạ nhìn hấn gật đầu rồi bước ra cửa, Lí Triệt nhìn khăn cười cười, cất vào trong lòng.

Thời tiết đầu hạ mưa nhiều.

Đêm khuya, bầu trời vạch ra vài tia chớp, hạt mưa càng ngày càng nặng rơi xuống tạo ra âm thanh lớn, có người trong phòng trần trọc khó ngủ.

Lâm Lập Hạ không biết mình đã xoay người lần thứ mấy, mưa to cùng sấm chớp ngoài cửa sổ làm nàng không thể ngủ được.

Không biết tên nam nhân kia thế nào rồi.

Lâm Lập Hạ nghĩ mình đúng là mang bản tính gà mẹ, nhưng mà đã giúp mấy lần rồi, thêm một lần nữa cũng có sao? Hiện tại vừa hay lại là đầu hạ, buổi tối gió mát, hôm nay lại mưa to như vậy, tên kia lại đang bị thương...

Ai ai aizzz. Lâm Lập Hạ cuối cùng chấp nhận đứng lên mặc thêm quần áo, cầm ô vải dầu hướng đến hoa viên hậu đường.

Gió mang theo nước mưa thổi lên trên mặt, Lâm Lập Hạ lau nước trên mặt lại đi tiếp.

“Thí chủ.” Ngẩng đầu lên vừa định gọi người, lại bị tình huống trước mắt dọa cho phát hoảng, Lâm Lập Hạ kêu lớn, “Này, người đừng có mà dọa ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cứu Người Thi Cứu Cho Chết

Gió mang theo nước mưa thổi lên trên mặt, Lâm Lập Hạ lau nước trên mặt lại đi tiếp.

“Thí chủ.” Ngẩng đầu lên vừa định gọi người, lại bị tình huống trước mắt dọa cho phát hoảng, Lâm Lập Hạ kêu lớn, “Này, người đừng có mà dọa ta!”

Chỉ thấy người còn chế nhạo nàng lúc chạng vạng giờ phút này toàn thân cuộn tròn lại, mày kiếm nhíu chặt, sắc mặt tái nhợt, môi đông lạnh đã chuyển thành màu tím.

Lâm Lập Hạ buông ô trên mặt đất bước vội qua, tay chạm vào người hắn, cảm giác lạnh như băng làm nàng vội rút tay lại.

Khẳng định do trên người có vết thương lại chịu lạnh, nên mới trở thành cái dạng như vậy. Lâm Lập Hạ cau mày nghĩ.

Hiện tại phải làm sao bây giờ? Lâm Lập Hạ buồn rầu nghĩ cách.

“Này, thí chủ, người tỉnh, tỉnh.” Vỗ vỗ mặt hắn, Lâm Lập Hạ có ý muốn đánh thức hắn dậy. Nhưng tên nam nhân đang hôn mê kia chỉ động đậy cánh môi, ánh mắt vẫn khép chặt.

“Này người may tỉnh lại, ngủ như vậy không được đâu.” Lâm Lập Hạ vừa tức vừa vội, sao lại để cô cứu được một cái phiền toái như vậy, hiện tại không chỉ cứu, còn phải phục vụ hắn nữa. Nhìn người nam nhân đang ra mồ hôi lạnh trước mắt, Lâm Lập Hạ nâng tay hắn lên cần một phát.

“Ah...” Người đang hôn mê cuối cùng cũng có phản ứng, cổ hết sức căng rãi mở mắt, “Lớn mật, người vừa mới làm gì bổn vương?” Thân thể suy yếu làm hắn nói vài câu mà cũng vô cùng khó khăn, thở hổn hển.

“Làm gì? Ngoài cần người thì còn làm gì nữa!” Lâm Lập Hạ xoa xoa hàm răng đau nhức, hoàn toàn xem nhẹ trọng điểm trong lời nói của hắn.

Nhìn hắn nhắm mắt giống như lại muốn hôn mê, Lâm Lập Hạ vội vàng lắc lắc cả người hắn, “Người đừng có ngủ, ta đỡ người vào trong phòng.” Nói xong cố hết sức đỡ thân hình hắn lên, nhưng mà Lâm đại tiểu thư quen được nuông chiều, hoàn toàn không có tí sức lực nào.

“Đáng chết!” Thấp giọng mắng một tiếng, Lâm Lập Hạ đá vài cái vào người đang nằm trên đất, “Người cũng dùng chút sức lực đi.”

Lí Triệt bị người đá thanh tỉnh một chút, nhìn thấy tiểu ni cô mang vẻ mặt sốt ruột thì cười một tiếng, nhưng lại động đến vết thương làm hấn đau đến hít một hơi sâu.

Lâm Lập Hạ thấy thế thì vừa bực mình vừa buồn cười, “Còn cười được, người đau chết cũng xứng đáng.”

Lí Triệt lúc này không dám cười lớn nữa, chỉ hơi hơi giật giật khoe miệng, “Tiểu sư phụ đến đây giúp tôi một tay.”

Lâm Lập Hạ ngồi xổm xuống để hấn vòng cánh tay qua người mình. Lí Triệt phối hợp sử dụng lực, cả người chệnh choạng đứng lên.

“Này này này, người đừng có nghiêng ngả như thế.” Lâm Lập Hạ bị người hấn đè nghiêng sang một bên, vất vả lắm mới đứng vững được lại bị hấn đẩy nghiêng sang bên kia.

“Thật xin lỗi tiểu sư phụ, ta thật sự không...” Nói tới đây liền nhìn nàng đầy áy náy.

Lâm Lập Hạ bị hấn nhìn cũng không phát giận nổi nữa, đành phải gượng cười. Nghĩ nghĩ, Lâm Lập Hạ lại vươn tay về phía thắt lưng của hấn, ôm chặt. “Thí chủ xin thứ lỗi, bản ni cũng chỉ vì muốn cứu người thôi.”

Nói xong liền dốc hết sức lực từ thời bú mẹ đỡ hấn về phía cửa.

Lí Triệt vất vả di chuyển theo bước chân nàng, thân hình đang đỡ lấy hấn vừa tinh tế vừa nhu nhược, lại có một ý chí vô cùng cứng cỏi. Lí Triệt cười cười trong lòng, thật không nhìn ra tâm tư tiểu ni cô này tốt thật.

Hai người che ô, bước chân chậm rãi đi dưới mưa. Gần như cả người Lí Triệt đều dựa vào người Lâm Lập Hạ, Lâm Lập Hạ bị áp sát tới nỗi sắc mặt đều đỏ bừng, cố gắng chống đỡ bước về phía trước.

Cuối cùng cũng đến được căn phòng, Lâm Lập Hạ đẩy cả người Lí Triệt ngã lên trên giường, giường “Rầm” một tiếng vang lên, Lí Triệt đau đến nhúu mày.

Lâm Lập Hạ vừa điều hòa hơi thở của bản thân vừa chậm rãi đỡ hấn dậy, “Cả người thí chủ đều đã ướt đầm hết rồi, vẫn nên thay quần áo trước đi.” Nói xong cả người liền thấy buồn bực, nơi này của nàng đã đâu ra quần áo nam nhân đây.

Lí Triệt giống như nhìn ra sự lúc túng của nàng, lắc đầu nói, “Không cần phiền phức như vậy, cứ mặc thế này cũng được.”

Lâm Lập Hạ nhúu mày nhìn quần áo ướt đầm của hấn, đột nhiên trong đầu lóe lên một cái, có

rồi!

“Thí chủ, nơi này của ta không có quần áo nam nhân, nhưng vẫn có áo choàng, thí chủ thay tạm trước đi.” Lâm Lập Hạ tìm được một cái áo choàng trắng trong tủ nói với hắn.

Lí Triệt nhìn được đó rõ ràng là áo của nữ nhân liền giật giật khoe miệng, bắt hắn mặc áo choàng của nữ nhân? “Tiểu sư phụ không cần lo lắng.”

Lâm Lập Hạ bắn ra ánh mắt nguy hiểm, giờ phút này còn quan tâm đến mặt mũi? Một câu cũng không thèm nói, Lâm Lập Hạ bắt đầu cởi quần áo của hắn.

“Tiểu ni cô ngươi cũng quá nóng vội rồi.” Tay trái của Lí Triệt bắt được bàn tay nhỏ

bé đang bận rộn trước ngực hắn, trong lòng không khỏi sợ hãi, không ngờ tiểu ni cô chẳng thấy ngại ngùng gì cả.

Lâm Lập Hạ rút tay ra tiếp tục hành động, mặc kệ hắn đồng ý hay phản đối.

Lí Triệt bất đắc dĩ nói, “Được rồi, ta mặc, để ta tự mặc đi.”

Lâm Lập Hạ lúc này mới hài lòng đứng dậy.

“À, đúng rồi, ngươi thay quần áo xong thì lên giường đi ngủ luôn đi, nhớ nắm dịch dịch vào trong một chút.” Lâm Lập Hạ nói.

Lí Triệt nghe Lâm Lập Hạ đột nhiên nói vậy thì dừng luôn động tác trong tay lại, ya của nàng không phải là...

“Ta đến phòng bếp thay quần áo, ngươi ngủ trước đi.” Nói xong liền cầm lấy đồng quần áo để trên ghế mở cửa đi ra ngoài.

Lí Triệt nhìn bóng lưng của nàng trong mắt liền ánh lên ý cười, tiểu ni cô này thật đúng là không giống người bình thường chút nào.

Lúc Lâm Lập Hạ thay quần áo xong trở về thì thấy Lí Triệt đã ngủ say, Lâm

Lập Hạ mệt mỏi cười cười, ngày hôm nay trôi qua thật sự vô cùng phong phú.

Lấy một cái chăn mới trong chiếc hòm dưới gầm giường ra, Lâm Lập Hạ liền xoay người lên giường, lúc này mới thấy cả người đều mệt mỏi gần chết. Ngáp một cái, hai mí mắt không tự chủ được đoàn tụ một chỗ, trước khi vào giấc ngủ nàng mơ hồ nghĩ, tuy rằng có chút mệt, nhưng mà cứu được một mạng người, vẫn là quá đáng giá đi.

Tiếng hít thở nho nhỏ đều đặn vang lên, Lí Triệt vốn đang ngủ say lại chậm rãi mở mắt. Tuy trong phòng tối đen như mực, nhưng do từ nhỏ đã luyện võ nên Lí Triệt vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối.

Lí Triệt quay đầu cẩn thận quan sát Lâm Lập Hạ đang say giấc nồng.

Nàng thật sự không giống một ni cô.

Gương mặt trắng nõn như trứng gà, hàng mi vừa dài vừa cong vút rủ xuống đôi mắt đang nhắm chặt, cái mũi thanh tú cùng đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át.

Đôi mắt nàng khi mở to vô cùng quyến rũ, khóe mắt hạnh khê nhếch đầy ý vị động lòng người. Nhưng trên người nàng lại có một cỗ hơi thể thanh lệ, có lẽ vì đang ở nơi cửa Phật, giọng nói ngọt ngào, một cái nhãn mày, lúc nàng nhãn mày nọ nộ cười lộ ra thần thái linh động. Nữ tử như vậy, xinh đẹp như vậy, nếu xuất gia thì thật là đáng tiếc.

Lí Triệt lại nghĩ đến hành vi khác hẳn người thường của nàng. Không kiêng kị nam nữ khác biệt, không quan tâm chuyện nam nữ chung phòng chung giường, nên nói nàng hồn nhiên đại độ hay là nói trong lòng nàng vốn không để ý đến thế tục?

Có lẽ cũng chỉ có người xuất gia mới có thể có suy nghĩ như nàng đi.

Bàn tay thô ráp đặt trên khuôn mặt non mềm của nàng, trong bóng đêm, đôi mắt đen của Lí Triệt tràn đầy thương thức. Chỉ là một nữ tử nhu nhược như vậy, lại kéo hắn từ trên bờ vực sinh tử trở về, thân hình mảnh mai đỡ lấy sức nặng của hắn, đối với lai lịch của hắn chưa hề hỏi một câu, giống như không quan tâm người mình cứu được là ai.

Ngộ không?

Lí Triệt cười cười, gương mặt càng thêm anh tuấn, giọng hắn trầm thấp, “Thật sự là một cái tên rất hay.”

Đột nhiên người cửa truyền đến tiếng đập, trong mắt Lí Triệt hiện lên sự cẩn thận và cảnh giác.

“Cốc, cốc cốc, cốc cốc cốc.” Ba tiếng động rất nhỏ vang lên.

Lí Triệt cúi người, điểm huyết ngủ của Lâm Lập Hạ rồi mở miệng nói, “Vào đi.”

Vừa dứt lời, một hắc y nhân (người mặc đồ đen) đẩy cửa tiến vào, cung kính quỳ xuống nói, “Thuộc hạ tham kiến vương gia.”

“Đứng lên đi.” Trên gương mặt anh tuấn của Lí Triệt hiện lên sắc thái nghiêm túc, tản ra một loại hơi thở uy nghiêm bức người, “Mạc Tiểu hiện tại thế nào rồi?”

“Hồi bẩm vương gia, Mạc Tiểu hắc,” hắc y nhân cúi đầu dừng một chút rồi nói, “Mạc Tiểu bị trọng thương, giờ tính mạng hắc đã không còn vấn đề gì, nhưng mà cánh tay phải của hắc đã bị tàn phế.”

Lí Triệt nghe vậy nhíu mày lại, Mạc Tiểu là thị vệ bên cạnh hắc, lúc bị ám sát vì muốn che dấu hắc để chạy thoát, đã dẫn dụ thích khách đến nơi khác. Thân là kiếm khách, thứ quan trọng nhất chính là tay phải, hiện tại không có tay phải thì chẳng khác nào người tàn phế. Nghĩ vậy, Lí Triệt lại mở miệng hỏi, “Đã tra được lần này do ai phái tới chưa?”

“Thuộc hạ đã điều tra, thích khách lần này là người của Diêm Vương các trên giang hồ, nhưng thuộc hạ vẫn chưa điều tra ra kẻ nào sai khiến.”

Diêm Vương các là tổ chức sát thủ đứng đầu trên giang hồ, nghe nói những án tử bọn họ nhận không lần nào là không hoàn thành. Bọn họ muốn giết người, bất luận dùng cách thức quang minh chính đại hay trong bóng tối cũng phải giết.

Lí Triệt cười lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ khát máu, “Diêm Vương các? Bản vương sẽ cho chúng biết lần này chúng đã chọc phải người không thể chọc. Mau truyền lệnh xuống, điều mười ba sát thủ Âm phủ, tiêu diệt Diêm Vương các.”

“Tuân mệnh!” Lúc này hắc y nhân mới ngẩng đầu nhìn Lí Triệt trên giường, nhưng lại phát hiện vương gia lại đang nằm cùng một nữ tử, “Vương gia, đây là...”

Lí Triệt liếc nhìn Lâm Lập Hạ đang ngủ say, “Không cần để ý đến nàng.”

“Vậy vương gia khi nào thì đi ạ?”

Lí Triệt xốc chăn lên chậm rãi xuống giường, “Bây giờ.”

Lúc hắc y nhân nhìn thấy quần áo trên người vương gia thì ngạc nhiên, “Vương gia ngài...”

Ánh mắt lạnh như băng của hắc bắn tới, “Có vấn đề gì sao?”

Hắc y nhân vội vàng cúi thấp đầu xuống, “Không, không có.”

Lí Triệt mang giày đi ra ngoài, hắc y nhân vội vàng mở cửa, Lí Triệt cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Hắc y nhân quay đầu nhìn nữ tử không thấy rõ dung mạo đang nằm trên giường, nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong phòng lại hoàn toàn yên tĩnh, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Lập Hạ nhìn đồng vải dính đầy máu trước mắt. Nam nhân kia bị trọng thương như vậy, nhưng sáng sớm hôm nay đã không thấy bóng dáng hắc đầu, hắc đi kiêu gì nhỉ?

Kệ đi, kệ đi! Lâm Lập Hạ lắc lắc đầu mình, chỉ là tiện tay cứu được một người thôi, quản hắc nhiều vậy làm gì, lại nói, hắc im hơi lặng tiếng đi, nói không chừng là được người đón trở về.

Lâm Lập Hạ bỏ đồng vải vào một cái túi đựng quần áo cũ, mở cửa chuẩn bị mang xuống phòng bếp để đốt, lại thấy Như Tĩnh đang bước nhanh về phía nàng.

“Như Tĩnh, có chuyện gì vậy?” Lâm Lập Hạ mở miệng hỏi trước, tuy Như Tĩnh chỉ là một bé gái tuổi không lớn lắm, nhưng tính tình cũng trầm ổn, sao hôm nay lại vội vã như vậy.

“Nhược Tĩnh...” Như Tĩnh dừng lại thở hổn hển, “Có người từ Lâm phủ tới tìm người, nói người mau đi ra tiền sảnh.”

Lâm phủ? Lâm Lập Hạ cảm thấy hơi kinh ngạc, mở miệng hỏi, “Người đó có nói là ai không?”

“Hắc nói hắc là đệ đệ của người.”

Đệ đệ của Lâm đại tiểu thư? Không phải là tên thiếu niên độc miệng Lâm Hành Dật đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dọn Đường Hồi Phủ

Đệ đệ của Lâm đại tiểu thư? Không phải là tên thiếu niên độc miệng Lâm Hành Dật đó chứ? Hắn ta tới đây làm gì? Ngẫm nghĩ một lúc, Lâm Lập Hạ đưa ra kết luận, còn có thể là gì chứ, chế nhạo nàng, nhìn xem Lâm đại tiểu thư cành vàng lá ngọc lúc này đã bị tra tấn thành bộ dáng gì rồi, làm thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn.

Lâm Lập Hạ rung đùi đắc ý bước đi về phía phòng bếp, Như Tĩnh thấy thế thì kì quái nhìn nàng, “Nhược Tĩnh, đại sảnh ở hướng này cơ mà, người đi về phía đó làm gì vậy?”

“Ta còn có chuyện quan trọng, người cứ bảo hắn chờ chút.” Lâm Lập Hạ không quay đầu lại nói.

Nghe nàng nói vậy, Như Tĩnh đành phải xoay người đi về phía đại sảnh.

Trong đại sảnh tiếp khách của từ Thanh Tâm, một người thiếu niên mặc bộ đồ màu lam đẹp đẽ quý giá đang ngồi uống trà, thấy Như Tĩnh tiến vào thì vội vàng đứng dậy nhìn nàng cười cười.

Như Tĩnh cũng có lẽ hướng hắn gật đầu sau đó mở miệng, “Công tử, hiện tại Nhược Tĩnh có chuyện quan trọng phải làm nên chưa tới được, mời công tử chờ một lát.”

Thiếu niên áo lam Lâm Hành Dật nghe xong lời nói của Như Tĩnh cũng chỉ hơi sững sốt sau đó lại khôi phục bình thường, “Không sao, ta ngồi ở đây chờ cũng được.”

“Vậy bản ni lui xuống trước.” Dứt lời, Như Tĩnh liền lui xuống.

Sau khi ra khỏi cửa, Như Tĩnh suy nghĩ về phản ứng kì quái của hai người này. Tiểu công tử tuần mã kia thật sự là đệ đệ của Nhược Tĩnh sao?

Như Tĩnh nhớ đến nửa tháng trước Nhược Tĩnh đến từ Thanh Tâm, khi đó nàng có nghe mọi người bàn luận nói nàng là nữ nhi của phú thương đệ nhất kinh thành gì đó, lớn lên bộ dáng dụ dỗ người, tính tình lại không tốt, người trong am cũng không muốn tiếp xúc với nàng.

Như Tĩnh vốn cũng không quen với Nhược Tĩnh. Lúc còn nhỏ, Như Tĩnh bị chính phụ mẫu của mình vứt bỏ, là sư thái trong từ Thanh Tâm thu dưỡng (Thu nhận + nuôi dưỡng) nàng, nàng trời sinh tính tình nhát gan không thích tiếp xúc với người khác, cho nên ở trong am không có bằng hữu để tâm sự.

Ngày đó Như Tĩnh vốn muốn đi múc nước, lúc đi đến cạnh giếng thì thấy Nhược Tĩnh cũng ở đó. Nàng nở nụ cười nhàn nhạt với Nhược Tĩnh, Nhược Tĩnh sửng sốt, sau đó nở nụ cười còn tươi hơn nữa với nàng. Như Tĩnh định nhắc nhở nàng cẩn thận rêu xanh bên cạnh giếng, nhưng lời nói còn chưa có ra khỏi miệng, Nhược Tĩnh đã bước lên một bước sau đó lấy một tốc độ cực nhanh ngã sấp xuống. Thùng nước bị đổ nghiêng đi, cả người Nhược Tĩnh ướt đẫm nước, vẫn còn ngơ ngác bất động duy trì tư thế.

Như Tĩnh nghĩ Nhược Tĩnh bị dọa đến choáng váng thì vội đi lên đỡ nàng g dậy, mở miệng hỏi có phải hồn vía bị dọa bay đến nơi nào rồi không, ai biết Nhược Tĩnh lại thoải mái cười to, làm Như Tĩnh mang một vẻ mặt không hiểu gì cả.

Sau này số lần hai người nói chuyện dần dần nhiều lên, Như Tĩnh phát hiện Nhược Tĩnh cũng không giống như trong lời đồn đại của mấy người khác. Dung mạo yêu mị không có nghĩa là tính tình nàng dịu dàng ngại ngùng, có đôi khi còn có thể hình dung Nhược Tĩnh bằng từ thô lỗ. Lúc hai người ở cùng nhau đều vô cùng hiểu rõ phóng khoáng, Như Tĩnh nghĩ đây có lẽ chính là bằng hữu của nàng.

Thật ra Như Tĩnh không biết cái vươn tay của nàng ngày sso có bao nhiêu ý nghĩa với Lâm Lập Hạ. Khi đó Lâm Lập Hạ vẫn như ở trong mê cung, không hiểu sao lại xuyên không, không hiểu sao lại bị cuốn vào tranh đấu trong gia đình, sau đó lại tự nhiên bị ném tới am ni cô hoang vắng trên núi này.

Ni cô trong am đối với nàng đều làm như không thấy, tránh nàng giống như bệnh dịch. Lâm Lập Hạ cảm thấy bị cô lập, tại một thế giới xa lạ này nàng còn không được coi là du khách, bởi vì không có người nguyện ý tiếp nhận nàng.

Lúc Như Tĩnh cười với Lâm Lập Hạ làm cho nàng nghĩ đến bạn bè ở hiện đại của mình, không lạnh lùng, không trảng né, tiểu ni cô diện mạo thanh tú kia cười với nàng như vậy, nụ cười đó, lại làm cho trong lòng Lâm Lập Hạ không còn lo lắng.

Vì thế, Lâm Lập Hạ nghĩ đây chính là người bạn đầu tiên của nàng ở thế giới này.

Trong sảnh, Lâm Hành Dật cầm ly trà, hơi thất thần nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong nước.

Lâm Viễn Sơn, phụ thân của hắn ngã bệnh, hơn nữa là bệnh rất nặng. Cái người mỗi ngày đều tranh cãi với Lâm Hành Dật bỗng chốc lại bị bệnh, ông còn chưa đến bốn mươi tuổi bây giờ lại giống như một ông lão hơn năm mươi.

Lâm Hành Dật nhìn gương mặt tái nhợt nằm trên giường kia không biết bản thân là cảm giác gì.

Vui mừng, phần nộ, hay là uể oải? Hắn không phải vẫn luôn hận ông ta sa, người nam nhân đối với mẹ con nhà họ đồ thì mỉm cười hiền lành ôn hòa, còn đối với mẫu thân cùng với mình và muội muội thì lại bỏ mặc.

Ông ta còn được coi là một người cha sao?

Lâm Hành Dật cười tự đắc, đến đây lần nay coi như hoàn thành tâm nguyện trước khi chết của ông.

Nước trà trong tay Lâm Hành Dật không biết đổi bao nhiêu lần, lúc hắn cuối cùng chịu không nổi đứng dậy, bóng dáng Lâm Lập Hạ chậm rãi khoan thai bước đến cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Lâm Lập Hạ đứng ở cửa vừa khéo chìm bên trong ánh nắng mặt trời, màu vàng của nắng phản chiếu lên áo choàng xám của nàng, tỏa ra một vàng sáng nhàn nhạt, làm cả người nàng có vẻ yên tĩnh mà bình thản.

Đây vẫn là người mà hắn biết sao? Lâm Hành Dật hơi giật mình nhìn Lâm Lập Hạ nghĩ, mới nửa tháng không gặp, nữ nhân kiêu căng hư vinh kia vì sao làm cho người ta cảm thấy thay đổi nhiều như vậy? Châm chọc hiện lên, lúc này khóe miệng chỉ hơi cong một chút, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn.

“Hành Dật, có chuyện gì vậy?” Giọng điệu Lâm Lập Hạ lạnh lùng mang theo xa cách, đây là quyết định sao khi cô đã nghĩ kĩ. Theo như cô biết, tính tình Lâm đại tiểu thư đã không tốt lại còn nóng nảy, mà tính khí của nàng lại hoàn toàn không hề giống Lâm đại tiểu thư. Một người không có khả năng thay đổi tính cách trong một thời gian ngắn, nhất là đối mặt với những người ở nhà họ Lâm cực kì quen thuộc với Lâm đại tiểu thư, cho nên nàng không thể không lấy sự lạnh nhạt để che lấp những thứ không thích hợp, về sau thì từ từ thay đổi. Lâm đại tiểu thư từ lúc bị ngồi khác phát hiện gian tình của nàng và đệ đệ thì bắt đầu thay đổi, những lời đồn đại chắc sẽ trôi qua theo thời gian thôi?

Trong mắt Lâm Hành Dật xẹt qua một tia khinh thường, giọng điệu như vậy thật sự làm cho người ta chán ghét, quả nhiên nàng vẫn là nàng, “Tay tử tử sao lại trở nên thô ráp như vậy, phải biết rằng đôi tay này chính là bảo bối của tử đó.”

Giống như vô cùng đau lòng nắm lấy tay cô, giọng điệu Lâm Hành Dật lại mỉa mai.

Lâm Lập Hạ cúi đầu nhìn bàn tay của mình, lòng bàn tay vốn mềm mại hiện tại có một tầng lớn chai mỏng manh, nếu hôm nay hắn không nhắc tới thì nàng cũng không chú ý đến. Nàng vội rút tay ra khỏi bàn tay Lâm Hành Dật, Lâm Lập Hạ vẫn nhàn nhạt nói, “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Tỷ tỷ sao lại lạnh lùng như thế, tỷ nên nhớ khi ở trên giường tỷ tỷ rất nhiệt tình.” Lâm Hành Dật nhìn nàng nói những lời mờ ám.

Mặt Lâm Lập Hạ vẫn không chút thay đổi nhìn hắn không nói lời nào, nàng đối với khiêu khích của Lâm Hành Dật cơ bản không có chút cảm giác gì. Cùng lắm chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, mà nàng đã là người trưởng thành hai mươi tư tuổi rồi. Ặc, mặc dù ở cổ đại mười sáu tuổi đã rất trưởng thành rồi.

“Hừ.” Lâm Hành Dật bị cô làm cho tức giận, “Người dựa vào cái gì mà dám dùng ánh mắt này nhìn ta?” Bàn tay to nắm lấy cổ tay nàng, Lâm Hành Dật đột nhiên biến sắc bật cười nói, “Tuy nhiên hôm nay ta rất vui vẻ, cũng không so đo với người.” Ấc ý đến gần nàng, hắn ghé vào tai nàng nói, “Phụ thân yêu quý của người chuẩn bị chết rồi đây.”

Phụ thân của Lâm đại thiếu thư? Đó không phải là Lâm lão gia sao? Lâm Lập Hạ nhú mày, hôm đó không phải vẫn rất tốt sao, sao đột nhiên lại sắp chết?

Lúc Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn Lâm Hành Dật thì ngây người.

Lâm thiếu gia là đang cười sao? Môi mỏng gợn lên thành một độ cong đẹp mắt, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập ý cười, ai nhìn cũng biết là hắn đang cười.

Nhưng đau đớn hắn cất giấu trong mắt là cái gì?

Đáy lòng thờ dai, Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng hỏi, “Là bị bệnh sao?”

“Đúng, là bị bệnh, bệnh nguy kịch. Sau đó liền la hét muốn nhìn gặp mặt người, người xem người có một người cha thật tốt.” Lâm Hành Dật càng thêm vui vẻ, nhưng bàn tay không tự giác lại tăng thêm lực đạo.

Lâm Lập Hạ “A” một tiếng, “Vậy ta đi thu xếp đồ đạc, người buông tay ra trước đi.”

Lúc này Lâm Hành Dật mới nói lỏng tay ra, khoe mắt liếc thấy cổ tay Lâm Lập Hạ đã hiện lên một vòng đỏ ửng. Mà Lâm Lập Hạ bỏ ống tay áo xuống che vết đỏ, xoay người đi về phía phòng mình, Lâm Hành Dật lại ngồi chờ ở đại sảnh.

Lúc xoay người Lâm Lập Hạ lập tức xoa xoa cổ tay mình, trời ạ, sức lực của Lâm đại thiếu gia này cũng thật không nhỏ.

Lâm Lập Hạ nghĩ đến nụ cười của hắn. Lâm viễn sơn sắp chết, Lâm Hành Dật hực sự vui vẻ sao. Vì sao vui vẻ của hắn lại không lan tới mắt, vui vẻ thì vì sao khi nói đến bệnh của ông ấy thân thể lại trở nên căng thẳng?

Bất đắc dĩ cười cười, Lâm Lập Hạ có chút ảm đạm nghĩ thầm, mười sáu tuổi, cuối cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ. Lao tâm lao lực đi hận một người, nhưng lại không biết, hận thấu xương cũng là yêu đến tận tim.. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt Lâm Lập Hạ lóe lên ánh lệ, cha mẹ, đối với bản thân là xưng hô cơ nào xa xỉ.

“Nhược Tĩnh.”

Lâm Lập Hạ vội vàng lau nước mắt, nhìn về phía người vừa nói, “Hóa ra là Như Tĩnh, sao vậy?”

“Đệ đệ ngươi tìm người có chuyện gì sao?” Như Tĩnh nhìn Lâm Lập Hạ nói.

“Cũng không có gì, chẳng qua là muốn ta trở về Lâm phủ một chuyến.” Lúc này Lâm Lập Hạ đã không còn thương cảm vừa rồi. Đời người chỉ có sống và chết, lại còn phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn lớn nhỏ. Mà khảo nghiệm của nàng, hiện tại mới chỉ bắt đầu.

Như Tĩnh nghe xong cảm thấy không đành lòng, Nhược Tĩnh là người bạn duy nhất của nàng, “Vậy người có trở lại không?”

“Có lẽ là sẽ không, tuy nhiên ta chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp lại.” Lâm Lập Hạ cười xán lạn với Như Tĩnh.

Như Tĩnh thấy thế, cũng lập tức nở nụ cười vui vẻ, “Ừ, nhất định sẽ gặp lại.”

Trên con đường nhỏ của am Thanh Tâm, hai người thiếu nữ đứng đối mặt với nhau, làn gió thổi qua làm góc áo hai người bay bay, không khí điềm tĩnh mà hài hòa.

Giữa cây cối xum xuê, từng đợt từng đợt ánh nắng mặt trời xuyên qua cành lá chiếu rọi trên mặt đất, trên đường nhỏ trên núi, một chiếc xe ngựa mộc mạc chạy như bay.

Lâm Lập Hạ ở trong xe ngựa bị hành đến xương cốt đều muốn rời ra thành từng mảnh, trái lại Lâm Hành Dật ở phía đối diện, vẫn ngồi vững vàng. Trong lòng tràn ngập ghen tỵ, vì sao chứ, hai người rõ ràng đều ngồi trong cùng một cái xe ngựa, một người giống như một con dê bị phát bệnh thần kinh, còn một người thì lại ngồi vững như núi Thái Sơn?

Lâm Hành Dật nhìn Lâm Lập Hạ xanh cả mặt phía đối diện trong lòng cười cười, trên mặt lại lộ ra vẻ lo lắng, mở miệng nói với nàng, “Tỷ tỷ, tỷ không thoải mái sao?”

Lâm Lập Hạ nghĩ cũng không phải, làm gì có ai coi xe ngựa là ô tô chứ, cho rằng thật sự có thể đạt đến tốc độ 180km/h. Hơn nữa, đây cũng không phải đường thủy, đây là đường núi, đường núi đấy!

“Không sao...” Mới là lạ, trong lòng Lâm Lập Hạ thầm nghĩ thêm ba từ nữa, ngoài miệng cũng không dám nói nhiều, chỉ sợ vừa mở miệng là sóng trao cuộn cuộn.

Lâm Hành Dật cũng không nói gì nữa, xóc tấm rèm lên nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ

Vất vả lắm mới đi hết con đường “bằng phẳng”, Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Ngắm nhìn đồ trang trí trên xe ngựa, thật đúng là giản dị, Lâm phủ không phải là nhà giàu đệ nhất kinh thành sao, xe ngựa sao lại đơn sơ như vậy? Lại nhìn Lâm Hành Dật phía đối diện im lặng một cách dị thường, Lâm Lập Hạ nhắm mắt tựa vào vách xe, đáy lòng nghĩ đến sau khi trở về Lâm phủ thì làm cái gì bây giờ, suy nghĩ một lúc liền ngủ.

Tới khi Lâm Lập Hạ mở mắt ra, vừa khéo xe ngựa cũng dừng lại, phu xe bên ngoài thấp giọng nói một câu, “Thiếu gia, tiểu thư, đến nơi rồi.”

Lâm Hành Dật đứng dậy xuống xe trước, Lâm Lập Hạ cẩn thận vén rèm lên rồi đi xuống dưới, ngẩng đầu nhìn cổng trước tráng lệ, Lâm Lập Hạ hít một hơi thật sâu, kiên định bước vào.

Lâm phủ, ta đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Càng Nhiều Thị Phi

Nhìn quanh căn phòng lại một lần, Lâm Lập Hạ cười khò ngồi xuống bên mép giường, cuối cùng vẫn phải trở lại nơi này.

“Tiểu thư, người đã trở lại.” Mạch Tuệ cười tủm tỉm bước vào.

Lâm Lập Hạ nhìn thoáng qua những nha hoàn khác, “Các người đều lui xuống hết đi, Mạch Tuệ hầu hạ ta là được rồi.”

Bọn nha hoàn vâng lời đi ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa lại.

Lâm Lập Hạ vẫy vẫy tay với Mạch Tuệ, “Mạch Tuệ, lại đây.”

Mạch Tuệ chạy nhanh tới trước mặt Lâm Lập Hạ, nở nụ cười đáng yêu với nàng. Lâm Lập Hạ cảm thấy tâm tình không khỏi thoải mái hơn, nghĩ nghĩ liền mở miệng hỏi nàng, “Mạch Tuệ, nửa tháng này đã xảy ra chuyện gì, cha ta sao đột nhiên lại ngã bệnh?”

“Tiểu thư, người không biết, ngày đó lão gia đi từ đại sảnh rất tức, ngay cả nhị phu nhân khuyên nhủ cũng vô dụng, đến ngày thứ hai thì phát bệnh, đại phu đến khám nói là do lão gia tích tụ trong lòng đã lâu, hơn nữa lần này lửa giận công tâm, cho nên mới nghiêm trọng như vậy.” Mạch Tuệ nhìn Lâm Lập Hạ nói.

“Vậy không dùng thuốc đại phu kê sao?” Lâm Viễn Sơn cùng lắm cũng chưa đến bốn mươi tuổi, thân thể sao lại dễ dàng suy sụp như vậy?

Mạch Tuệ lắc lắc đầu, “Đều đã uống, nhưng không thấy hiệu quả.”

“Thế không còn biện pháp nào khác sao?” Chẳng lẽ lại cứ đứng nhìn ông ấy từ từ chết đi như vậy?

Nhị phu nhân cũng hỏi đại phu như vậy, nhưng mà đại phu nói, đây là tâm bệnh đã nhiều năm, cho nên uống nhiều thuốc cũng vô dụng.”

Lâm Lập Hạ nghe xong trong lòng gật đầu, tục ngữ nói tâm bệnh vẫn nên dùng tâm dược. Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền tới. Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn người đang đến, vội vàng đứng dậy khúm núm gọi một tiếng “Nương”

Đỗ Lệ Lương liếc mắt nhìn thoáng qua Mạch Tuệ., Mạch Tuệ lập tức yên lặng lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Đỗ Lệ Nương và Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ bất an cúi đầu nhìn mũi giày mình, ở trong mắt Đỗ Lệ Nương thì thành một bộ dáng nhát gan sợ phiền phức.

Hừ lạnh một tiếng, Đỗ Lệ Nương mở miệng, “Uổng phí ta sinh ra người có một gương mặt xinh đẹp như vậy, lại ngay cả tiểu tạp chủng Lâm Hành Dật kia cũng không chịu được.”

Trong lòng Lâm Lập Hạ kinh ngạc, giọng điệu như vậy, là đang nói chuyện cùng với nữ nhi của mình sao? Hơn nữa, bà ta còn mắng Lâm Hành Dật là tiểu tạp chủng?

“Câm điếc hay sao mà không hé răng, nói người nắm lấy Cửu hoàng tử người cũng không làm được, ngược lại còn bị từ chối trước mặt mọi người. Vốn dĩ nghĩ công tử nhà Tô thượng thư thật sự thích người, nào biết người cũng chỉ là món đồ chơi của tên phong lưu bại hoại ấy. Hiện tại ngay cả Lâm Hành Dật cũng khinh thường người, người nói người còn có ích lợi gì?” Lời nói trào phúng từ trong miệng Đỗ Lệ Nương nói ra, gương mặt vốn dịu dàng vào lúc này lại có chút dữ tợn.

Hóa ra là như vậy, Lâm Lập Hạ bừng tỉnh hiểu ra. Đỗ Lệ Nương vì muốn hưởng vinh hoa phú quý mà muốn cho con gái mình đặt lên cây cao làm phượng hoàng, không ngờ không trộm được gà còn mất một năm gạo, cảnh không đậu lên được ngược lại lại mất hết mặt mũi. Lại còn bị con nhà Tô thượng thư gì đó đùa giỡn. Nghĩ đến đây Lâm Lập Hạ không khỏi cảm thấy đồng tình với Lâm đại tiểu thư, sao lại có thể có một mẫu thân như vậy, đối với bà ta, nữ nhi chính là một công cụ hay sao?

“Hừ, thật không nên trông cậy vào người.” Đỗ Lệ Nương hình như nghĩ đến việc gì vui vẻ liền không mắng Lâm Lập Hạ nữa, “Đúng rồi, cha của người sắp không xong rồi, rảnh thì qua nhìn ông ta một chút.”

Nói xong, cũng không thèm nhìn phản ứng của Lâm Lập Hạ đi ra khỏi cửa.

Lâm Lập Hạ chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa. Đỗ Lệ Nương thân là thê tử của Lâm Viễn Sơn, trọng phu sắp chết không phải nên đau lòng sao? Nhưng bà ta không những không có còn đi đến phòng của nữ nhi oán giận? Còn có, rốt cuộc bà ta nghĩ đến cái gì mà tâm trạng lại tốt lên như vậy?

Lâm Lập Hạ gõ gõ đầu mình, bắt đắc dĩ bĩu môi, thật là đau đầu mà, ngoài việc phải thu thập cục diện rối rắm của Lâm đại tiểu thư, lại còn bị quán vào tranh đấu gia đình, aizz aizz aizzzz.

Trong khi chìm đắm vào trong suy nghĩ của bản thân, ngoài cửa truyền đến giọng nói thanh thúy của Mạch Tuệ, “Tham kiến thiếu gia, thiếu gia muốn tìm tiểu thư ạ?”

Lâm Hành Dật cúi đầu lên tiếng, sau đó đẩy cửa tiến vào phòng.

Ngón tay Lâm Lập Hạ xoa xoa thái dương, troiừ ạ, người nhà họ Lâm thật không muốn để người khác yên ổn, một người vừa đi lập tức lại có một người khác đến thay thế.

“Tỷ tỷ nghỉ ngơi tốt không? Trong miệng cha vẫn gọi tỷ tỷ đây.” Lâm Hành Dật nhìn nữ tử mệt mỏi trước mắt. Ngồi vài canh giờ trên xe ngựa, hiển nhiên Lâm Lập Hạ ăn không tiêu.

“Không sao. Ta cũng nghỉ đủ rồi, hiện tại liền đi thôi.” Lâm Lập Hạ xốc lại tinh thần, đi về phía cửa.

Lâm Hành Dật khinh thường nói, “Thật là một nữ nhi hiếu thuận.”

Lâm Lập Hạ nghe vậy thì dừng bước, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước. Những lời châm chọc khiêu khích tổng cộng nghe được hai mươi mấy năm kiếp trước cũng không bằng nửa tháng tới đây.

Lại đi theo nha hoàn vòng vèo uốn lượn khoảng năm sáu phút, Lâm Lập Hạ mới đến được cửa phòng của Lâm lão gia.

Vừa vào phòng đã ngửi thấy một hương thơm ngát tràn ngập, một nha hoàn đang đút thuốc cho Lâm Viễn Sơn, mới nửa tháng không gặp mà Lâm Viễn Sơn đã tiêu tụy hơn rất nhiều.

Lâm Lập Hạ nghi ngờ nhíu mày, tại sao có thể như vậy được?

Lâm Viễn Sơn đang uống thuốc nhìn thấy Lâm Lập Hạ đến, thì cố gắng kéo đôi môi tái nhợt nở nụ cười, dưới đáy mắt ảm đạm đã có thoáng một tia sáng, suy yếu nói, “Hạ Nhi, con đã về.”

Nhìn Lâm Viễn Sơn như vậy, cho dù nàng không có chút quan hệ nào với ông ấy, Lâm Lập Hạ cũng cảm thấy thương cảm đỏ hốc mắt, “Vâng, cha, con đã trở về.” Đi tới ngồi xuống bên giường ông, Lâm Lập Hạ nhận chén thuốc trong tay nha hoàn, múc từng thìa, từng thìa một.

“A.” Lâm Viễn Sơn mở miệng thở gấp, chậm rãi uống thuốc.

Rất nhanh đã uống xong chén thuốc, Lâm Lập Hạ lại nhận lấy khăn tay từ nha hoàn lau miệng cho ông, mở miệng hỏi, “Cha, sao đột nhiên lại bị bệnh vậy?”

Lâm Viễn Sơn xua xua tay, “Không có gì đáng ngại.”

Lâm Lập Hạ áy náy nhìn ông, “Là do chuyện của con với Lâm Hành Dật sao?”

Lâm Viễn Sơn thở dài, ánh mắt nhìn về hướng khác, “Đứa nhỏ Hành Dật này...”

Tay Lâm Lập Hạ đặt lên tay ông, “Cha, thật sự nửa tháng ở trong am ni cô đã làm con nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Chuyện của con với Hành Dật không thể hoàn toàn trách đê ấy, dù sao trước kia con,” Lâm Lập Hạ cố ý ngừng một chút, một lát sau mới tiếp tục nói, “Cha, hiện tại quan trọng nhất là người phải chăm sóc sức khỏe thật tốt, những việc khác để sau hãy nói.”

Lâm Viễn Sơn lắc đầu, mỗi một nói, “Hạ nhi, thân thể của cha bản thân cha tự rõ, mấy năm nay càng ngày càng kém. Lần bị bệnh này cha cũng có chuẩn bị. Mọi việc trong cửa hàng cha giao hết cho Hành Dật, để cho nhị thúc nó ở bên giúp đỡ. Ta sợ nhất là Hành Dật không chịu chăm sóc con cùng với nương.”

Lâm Lập Hạ nhìn ông cười trấn an, “Làm sao thể được, cha khẳng định sẽ không có việc gì.”

Lâm Viễn Sơn nghe vậy vui mừng nhìn Lâm Lập Hạ, đứa con gái này tuy không phải con ruột, tính khí trước mặt người ngoài cũng kém thật, nhưng ông lại yêu thương nhất à nó.

Lâm Lập Hạ nhìn thần sắc mỗi một của Lâm Viễn Sơn, “Cha nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai con lại đến thăm cha.”

“Ừ.” Lâm Viễn Sơn gật gật đầu.

Sau khi ra khỏi cửa, Lâm Lập Hạ vừa đi vừa nghĩ. Không thể tưởng tượng được tình cảm của Lâm Viễn Sơn với Lâm đại tiểu thư lại tốt như vậy, đây lại loại tình cảm phát ra từ đáy lòng. Lâm Viễn Sơn hiền lành nói chuyện với nàng như vậy, làm nàng nhớ đến ông bà của mình, họ chắc cũng rất nhớ nàng đi, nhưng hiện tại nàng muốn báo bình an cho ông bà biết cũng không được.

Lâm Lập Hạ cảm thấy mát mát, Lâm đại tiểu thư còn có cha dượng yêu thương, còn cha mẹ nàng thì... Cô cười từ điều, hồi trước mỗi lần hợp phụ huynh ở trường, những đứa trẻ khác luôn có ba mẹ cùng nhau đến, mà nàng vĩnh viễn chỉ có ông và bà mà thôi.

Ông nội luôn cười tùm tùm với nàng, trước giờ đều không bao giờ mắng nàng. Bà nội thì thích lái nhai lắm lắm với nàng, kêu nàng phải cẩn thận cái này cái kia. Ở trong thế giới của ông bà, nàng chính là người quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây nàng lại lập tức vui vẻ trở lại, đúng vậy, nàng có ông nội bà nội tốt như vậy, không có cha mẹ thì cá làm sao đâu.

Lâm Lập Hạ vừa mới ngẩng đầu chuẩn bị gọi nha hoàn thì phát hiện phía trước đã sớm không còn bóng người, lại nhìn quang cảnh lạ lẫm xung quanh, kết luận nàng đã bị lạc đường. Vừa mới định đi sang hướng khác xem có người không, lại thấy phía trước hình như có âm thanh. Lâm Lập Hạ xách làn vác lên đi qua nói đó, đến nơi mới phát hiện thì ra một hoa viên, mà trong bụi hoa có một cô bé đưa lưng về phía nàng nhìn xuống mặt đất nói chuyện với cái gì

đó.

“Tỷ bị lạc đường sao?” Bé gái hỏi.

Lâm Lập Hạ sững sốt một chút, sau đó trả lời bé, “Ừ.” Đứa nhỏ này rõ ràng ngồi quay lưng về phía nàng, sao lại biết nàng đứng đằng sau?

“Vậy tỷ có biết nhà tỷ ở chỗ nào không?” Cô bé lại hỏi.

“Tỷ, tỷ không biết.” Lâm Lập Hạ thành thật trả lời.

Cô bé cười cười, “Vậy để muội dẫn tỷ về nhà.”

Lâm Lập Hạ vui mừng, “Thế thì tốt quá.”

Nàng đứng tại chỗ chờ cô bé đứng lên, nhưng đợi vài phút mà vẫn không thấy bé có động tĩnh gì. Vừa định mở miệng nói chuyện thì nghe thấy thanh âm hoang mang của cô bé vang lên.

“Này, con kiến nhỏ, sao hôm nay ngươi lại nói chuyện, bình thường ta nói gì ngươi cũng không để ý đến ta mà.”

(Vì TQ chỉ có ta với ngươi, Lâm Lập Hạ lại nghĩ cô bé đang nói chuyện với mình nên mình edit xưng hô theo cách hiểu của Lâm Lập Hạ, đúng là mỗi VN xưng hô đủ kiểu, rắc rối kinh lên được.)

Lâm Lập Hạ nghe thấy thế khoe miệng không kìm được giật giật, vừa rồi tiểu cô nương không hỏi nàng mà là đang hỏi con kiến?

Tiểu cô nương đột nhiên quay người lại nhìn thẳng tắp vào nàng, “Tỷ là ai?”

Lâm Lập Hạ nhìn nữ hài tử kia khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, lớn lên trắng trắng mềm mềm, hơn nữa với ngôn ngữ ngây thơ vừa rồi, trong lòng nàng đã đoán được là ai.

Lâm Lập Hạ cười ôn hòa, đi qua chỗ tiểu cô nương, bắt chước bé ngồi xồm xuống, “Vậy muội là ai?”

“Muội?” Tiểu cô nương chỉ vào chính mình, “Muội là Diệu Nhi.”

“Diệu Nhi à.” Lâm Lập Hạ nhớ kỹ tên bé, vươn tay xoa xoa đầu cô bé, “Tỷ là tỷ tỷ của Diệu Nhi.”

Lâm Diệu Nhi gãi gãi đầu, bé có tỷ tỷ sao?

Lâm Lập Hạ bắt lấy bàn tay cô bé đang vò đầu lại, “Vừa rồi Diệu Nhi nói chuyện với con kiến này sao?”

Lâm Diệu Nhi dùng sức gật đầu, “Đúng vậy, hôm nay con kiến nhỏ lại nói chuyện với muội đây.”

“Vậy con kiến nhỏ nói gì với muội vậy?”

“Muội hỏi có phải con kiến nhỏ lạc đường không, con kiến nhỏ bảo phải.” Lâm Diệu Nhi chỉ chỉ con kiến trên đất nói.

Lâm Lập Hạ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, đưa nhỏ này thật sự đáng yêu mà. “Hóa ra là như vậy, Diệu Nhi thật sự lợi hại nha, có thể nói chuyện với kiến nhỏ.”

Ngay lại lúc Lâm Diệu Nhi muốn mở miệng nói chuyện, Lâm Lập Hạ bị một người dùng sức đẩy ngã xuống đất, mà Lâm Diệu Nhi cũng bị người vừa mới tới kéo lên.

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu thì thấy một thiếu nữ mặc trang phục tím vẻ mặt giận dữ quát nàng, “Đại tiểu thư, người làm gì ở trong này?”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lại Bị Ăn Một Cái Tát

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu thì thấy một thiếu nữ mặc trang phục tím vẻ mặt giận dữ quát nàng, “Đại tiểu thư, người làm gì ở trong này?”

Lâm Lập Hạ nghe vậy thì kí quái liếc nhìn thiếu nữ này một cái, nàng chỉ ngồi trong này nói vài câu với Diệu Nhi mà thôi, sao lại khản trương như vậy? Lại nhìn thiếu nữ áo tím, lớn lên rất xinh đẹp, chính là đang trốn mắt tròng nàng.

Lâm Lập Hạ chậm rãi đứng dậy, phúi phúi bùn đất dính lên quần áo, ngẩng đầu sắc bén nhìn thiếu nữ, giọng điệu ngạo mạn nói, “Người có thân phận gì? Ta ở đây làm gì sao phải báo cáo với người?” Lâm Lập Hạ khó thở, không nhìn thấy nàng đang làm gì lại dám đẩy nàng ngã xuống đất, nghe nàng ta gọi mình là đại tiểu thư, chắc cũng là một nha hoàn thôi? Nhưng mà các nha hoàn khác đều sợ đại tiểu thư nàng đây gần chết, mà người này lại hoàn toàn không để nàng vào mắt.

Thiếu nữ áo tím không nghĩ Lâm Lập Hạ sẽ nói như vậy, biểu cảm hơi sững sốt một chút mới tiếp tục dùng giọng điệu mãnh liệt mở miệng, “Tiểu thư đừng có quá phận, nếu thiếu gia trách cứ việc này thì người cũng đừng trách nô tỳ.”

Thì ra là vậy, hóa ra nàng ta có Lâm Hành Dật làm chỗ dựa. Lâm Lập Hạ cười lạnh một chút, thật đúng là nghĩ nàng dễ bắt nạt. Lâm Hành Dật châm chọc khiêu khích nàng thì cũng thôi đi, hiện tại ngay cả một nha hoàn không phân biệt tốt xấu cũng dám động tay động chân với nàng, “Việc này? Người nói cho ta biết việc này là việc gì? Người thấy ta làm gì Diệu Nhi sao?”

Thiếu nữ áo tím Tử Yên liếc nhìn Lâm Diệu Nhi một cái, Lâm Diệu Nhi hoàn toàn không có tổn thương gì, tươi cười vui vẻ nhìn Lâm Lập Hạ. Tử Yên tăng lực đạo nắm tay Lâm Diệu Nhi một chút, hài lòng thấy Lâm Diệu Nhi ngoan ngoãn cúi đầu, “Tuy rằng trên người nhị tiểu thư không thấy thương tích gì, nhưng thiếu gia đã nói, đại tiểu thư tốt nhất không nên đến gần nhị tiểu thư.”

“Trước tiên không nói đến chuyện đến gần hay không đến gần. Ta hỏi người, người nhìn thấy ta làm gì Diệu Nhi?” Lâm Lập Hạ khí thế bức người, không định nuốt cơn giận này xuống.

“Nô tỳ.” Tử Yên không còn gì để nói, chỉ có thể đứng đó đáp ứng.

Lâm Lập Hạ nghiêm khắc mở miệng, “Tục ngữ nói mắt thấy mới là đúng, người đã không nhìn thấy ta làm gì Diệu Nhi thì không nên lỗ mắng đẩy ngã ta. Việc hôm nay coi như cho qua, hi vọng lần sau trước hi làm gì thì người nên cân nhắc trước.” Nói xong cúi người nhìn Lâm Diệu Nhi bên cạnh, trên mặt thay bằng nụ cười nhu hòa, “Diệu Nhi, hôm nay tỷ tỷ đi trước, lần

sau lại tìm muối chơi.”

Lâm Diệu Nhi nghe thấy thế trong mắt lộ ra tươi cười sợ sệt, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Tuy trong lòng Lâm Lập Hạ vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng quay đầu bước đi.

Tử Yên nhìn bóng dáng Lâm Lập Hạ dần dần đi xa thì oán hận giẫm giẫm chân, cái nữ nhân không biết xấu hổ kia lại nói chuyện như vậy với nàng, nghĩ rằng thiếu gia có quan hệ với mình nên phách lối sao? Trong đôi mắt hạnh lóe lên vẻ ghen tỵ, Tử Yên ngồi xổm xuống tươi cười nhìn Lâm Diệu Nhi đầy vẻ tính kế. Hừ, Lâm Lập Hạ, người cứ chờ xem.

Mà đầu kia, Lâm Lập Hạ đi xa thoải mái thở phào nhẹ nhõm, thật là thoải mái, không cần lại bị khinh bỉ mà không làm gì được, chỉ có thể ghen tức. Thật không hiểu sao người ở đây lại đều như thế, rõ ràng nam nữ lớn lên rất anh tuấn xinh đẹp, nhưng phần lớn đều độc miệng. Trước khi đi Tử Yên ném cho nàng một ánh mắt không có ý tốt, có lẽ lại định gay ra chuyện gì đây.

Lúc Lâm Lập Hạ đi đến một góc khuất thì nghe được thanh âm người nói chuyện, hơn nữa còn là chuyện làm cho nàng hứng thú.

“Này, các người nghe thấy gì chưa?” Nha hoàn Giáp mở miệng.

“Nghe thấy chuyện gì?” Nha hoàn Ất hỏi tiếp.

Nha hoàn Giáp thần thần bí bí nói, “Chính là chuyện đó đó.”

“Chuyện đó rốt cuộc là chuyện gì?” Nha hoàn Bính không nhìn được lên tiếng.

“Chính là...” Nha hoàn Giáp đè thấp thanh âm xuống, “Chuyện về nhị gia và nhị phu nhân đó.”

Lâm Lập Hạ đang trốn ở một góc nghe lén liền nghĩ nghĩ, nhị gia? Chẳng lẽ là nhị thúc Lâm Hành Dật trong miệng Lâm Viễn Sơn?

“Này, tiểu Thúy, chuyện của nhị phu nhân không được nói lung tung đâu.” Nha hoàn Ất đẩy đẩy nha hoàn Giáp, lời này mà bị nhị phu nhân nghe được thì chắc chắn phải chết.

Nha hoàn Giáp cười cười, “Đương nhiên ta không nói lung tung, ta nói với người, người biết XX giặt quần áo trong viện không?”

Nha hoàn Ất lắc lắc đầu, mà nha hoàn Bính lại hưng phấn gật đầu, “Biết biết, có phải nha đầu lớn lên mà chẳng ra gì đúng không, nàng ta làm sao?”

“Hôm qua nàng đã đưa quần áo đến viên nhị phu nhân, người có biết nàng thấy cái gì không?” Nha hoàn Giáp cố ý tỏ ra thần bí.

Lâm Lập Hạ đứng trong chỗ tối đảo cặp mắt trắng dã, làm ơn đi, còn chuyện gì nữa, đơn giản là phát hiện gian tình giữa hai người họ.

Nha hoàn Ất phối hợp hỏi, “Nhìn thấy gì?”

“Nhị gia vừa khéo từ trong phòng nhị phu nhân đi ra, thần sắc vô cùng kích động.” Nha hoàn Giáp cuối cùng cũng nói ra.

“Nhị gia cùng nhị phu nhân? Không thể nào, lão gia đối với nhị phu nhân tốt như vậy, đối xử với đại tiểu thư còn tốt hơn cả con đẻ của mình, nhị phu nhân sao có thể làm ra loại chuyện này?” Nha hoàn Ất hoài nghi hỏi.

Nha hoàn Giáp “Xùy” một tiếng nói thêm, “Bình thường nhị phu nhân ở trước mặt lão gia thì làm bộ dáng dịu dàng, lúc không có lão gia thì chính là một người chanh chua. Sinh được một nữ nhi thì không cần nói, bị Cửu hoàng tử cự tuyệt lại bị thượng thu công tử vứt bỏ, hiện tại lại quyền rũ thiếu gia. Nữ nhân như vậy thì không chuyện gì không làm được.”

Nha hoàn Ất nghe xong gật đầu đồng ý, “Cúng đúng a, lại nói, thân thể hiên tại của lão gia sắp không được. Sinh ý tuy rằng nói cho thiếu gia quản nhưng thực ra là giao cho nhị gia, nói như vậy thì nhị phu nhân ở cùng nhị gia cũng không kì lạ.”

“Chúng ta nhanh đi thôi. Còn phải sửa sang lại phòng cho nhị tiểu thư. Thật là, một nữ ả tử tốt như vậy đột nhiên lại biến thành kẻ ngốc.”

Nha hoàn Bính cũng tiếc hận mở miệng, “Đúng vậy, nhị tiểu thư năm nay cũng mười ba tuổi rồi, lớn lên trong veo như nước, chỉ có điều đầu óc lại có vấn đề.”

“Hừ.” Nha hoàn Giáp lại có ý kiến, “Còn nói nữa, kể cả nhị tiểu thư, không biết phát bệnh thần kinh gì. Không cần nha hoàn nào bên người, chỉ cần con hồ ly tinh Tử Yên kia. Ai chẳng biết ả ta chỉ muốn trèo lên giường thiếu gia, thật tiện nghi cho ả.”

“Có bản lĩnh thì người cũng làm cho nhị tiểu thư chỉ muốn người đi.” Nha hoàn Ất trêu ghẹo.

Nha hoàn Bính cũng cười nói, “Nếu về sau nàng ta thật sự thành người của thiếu gia, chúng ta còn phải nịnh bợ đây.”

Ba người cười cười nói nói đi xa, lúc này Lâm Lập Hạ mới bước ra.

Thu hoạch lần này cũng thật không nhỏ, thật sự phải cảm tạ ba nha hoàn lấm miệng kia, nhất là nha hoàn Giáp.

Thứ nhất, các nàng nói Đỗ Lệ Nương cầu kết với nhị gia, lại kết hợp với biểu cảm vừa rồi của Đỗ Lệ Nương lúc ở trong phòng nàng, việc Lâm lão gia bị bệnh thật sự có nội tình khác.

Thứ hai, có thể khẳng định một chuyện mà Lâm đại tiểu thư đã trải qua. Đó chính là việc thổ lộ với Cửu hoàng tử rồi bị cự tuyệt, sau đó lại trải qua một đoạn tình với thượng thư công tử, cuối cùng là với Lâm Hành Dật. Lâm Lập Hạ cười dài một tiếng, trời ạ, sao nàng lại xuyên vào một nữ tử “Cởi mở” như vậy chứ. Tuy nhiên cũng không thể trách Lâm đại tiểu thư, ai kêu nàng có một khuôn mặt xinh đẹp như vậy lại còn một bà mẹ cực phẩm.

Thứ ba, Lâm Diệu Nhi đã mười ba tuổi nhưng trí tuệ chỉ như một đứa trẻ năm, sáu tuổi. Vừa rồi nàng cùng Tử Yên cãi cọ, cô bé có vẻ sợ Tử Yên, vậy thì vì sao bé lại chỉ muốn Tử Yên chăm sóc?

Hai tay nắm thành nắm đấm, ý chí chiến đấu của Lâm Lập Hạ dâng cao. Cô lên! Nhất định phải giải được bí ẩn này! Nàng nhìn phải nhìn trái một phen, ày, đương nhiên hiện tại quan trọng nhất vẫn là tìm được đường về.

“Tiểu thư, người làm gì ở trong này vậy?” Mạch Tuệ đột nhiên xuất hiện trước mắt Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ vui vẻ cười với nàng, “Không có gì, người đang đi về phía vườn đó hả? Vừa khéo ta cũng thế, cùng nhau đi đi.”

Mạch Tuệ thấy Lâm Lập Hạ tươi cười xán lạn híp cả mắt lại, ngơ ngác gật đầu, “Vâng.”

“Tiểu thư đã đói bụng chưa?” Nhìn Lâm Lập Hạ an vị ở ghế tựa một lúc, Mạch Tuệ sẵn sàng hỏi một câu.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới nhớ mình chưa dùng cơm trưa, cảm kích nhìn Mạch Tuệ, “Người không nói thì thiếu chút nữa ta cũng quên mất.”

Mạch Tuệ rót một chén trà đưa cho nàng, “Nô tỳ sẽ đi bảo nhà bếp chuẩn bị, tiểu thư uống một chút nước trà trước đi.”

“Ừ.” Lâm Lập Hạ nghĩ tiểu nha đầu này đúng là cẩn thận, chờ Mạch Tuệ đi ra khỏi cửa phòng Lâm Lập Hạ mới mệt mỏi nằm ngả ra giường, quần trong chăn gấm mềm mại, Lâm Lập Hạ thoải mái nhắm nghiền hai mắt, ý thức bắt đầu mơ hồ.

“Người đứng lên cho ta!”

“Gọi hồn cái gì!” Lâm Lập Hạ có tính khí nghiêm trọng lúc rời giường quát lên một câu, lúc mở mắt ra đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú của Lâm Hành Dật. Lâm Lập Hạ lập tức nhận ra mình vừa nói cái gì, “Không phải, cái kia, là ta, cái kia, người tìm ta có chuyện gì?” Sau khi phát hiện nói cái gì cũng vô nghĩa, Lâm Lập Hạ đành phải giả ngốc nói lảng sang việc khác.

Lúc này Lâm Hành Dật mới lấy lại tinh thần, đối với Lâm Lập Hạ đang đảo loạn trông mắt trước mắt hung ác chất vấn, “Còn dám hỏi ta tìm người làm gì! Sao không nghĩ đến người đã làm gì!”

“Ta đã làm gì?” Lâm Lập Hạ không hiểu gì cả hỏi lại, nàng đã làm cái gì?

“Không phải vừa rồi người đi gặp Diệu Nhi?” Ánh mắt Lâm Hành Dật trầm xuống.

Lâm Lập Hạ gật gật đầu, “Đúng vậy, vừa rồi ta...” Còn chưa nói xong đã bị Lâm Hành Dật hung hăng quăng một cái tát. Lâm Lập Hạ nghiêng đầu sang một bên, hai mắt mở to, nàng thế nhưng lại bị đánh?

“Chát!” Lần này đến lượt Lâm Hành Dật nghiêng đầu, bởi bị Lâm Lập Hạ không chút do dự đánh trả lại hấn một cái tát.

“Cái tát này ta giả lại cho người.” Lâm Lập Hạ quật cường ngẩng đầu nói, cái tay vừa mới đánh người run nhè nhẹ, không biết là vì đau hay vì phẫn nộ, “Người chưa hỏi rõ chân tướng liền đánh ta, khó trách nha hoàn kia lại có cái đức hạnh như vậy.” Trong lời nói đầy châm chọc.

“Lâm Lập Hạ.” Lâm Hành Dật chậm nói gọi tên của nàng, đôi mắt ánh lên tia nguy hiểm, hai tay xiết chặt vai nàng, “Bây giờ người cũng to gan thật!”

“Lâm Hành Dật.” Lâm Lập Hạ cũng không chút yếu thế gọi tên hấn, “Người tốt nhất không nên để ta cảm thấy người là một tên ngu ngốc bị người khác trêu đùa.”

Lâm Hành Dật nhìn Lâm Lập Hạ trước mắt, nửa bên mặt bị đánh hiện lên năm dấu ngón tay đỏ chót. Mà đôi mắt hạnh tràn đầy phong tình trước kia bây giờ lại hiện lên ý chí quật cường, hốc mắt nàng ửng đỏ nhưng cô kìm nén không cho nước mắt rơi xuống. Lâm Hành Dật thả lỏng tay, nhưng vẫn không buông ra, “Có ý gì?”

“Có ý gì?” Lâm Lập Hạ hất tay hấn ra, nhìn hấn gần từng tiếng, “Người thật sự không hiểu ta có ý gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Vũ Trụ Nhỏ Bùng Nổ

Lâm Hành Dật nhìn Lâm Lập Hạ trước mắt, nửa bên mặt bị đánh hiện lên năm dấu ngón tay đỏ chót. Mà đôi mắt hạnh tràn đầy phong tình trước kia bay giờ lại hiện lên ý chí quật cường, hốc mắt nàng ửng đỏ nhưng cô kìm nén không cho nước mắt rơi xuống. Lâm Hành Dật thả lỏng tay, nhưng vẫn không buông ra, “Có ý gì?”

“Có ý gì?” Lâm Lập Hạ hất tay hắt ra, nhìn hắt gằn từng tiếng, “Người thật sự không hiểu ta có ý gì sao?”

Ngoài ý muốn, Lâm Hành Dật lại không thấy tức giận đối với hành vi của nàng, chỉ là không nói gì gắt gao nhìn nàng.

Lâm Lập Hạ cũng tròn tròn mắt nhìn hắt, so khí thế? WHO sợ WHO!

Cuối cùng Lâm Hành Dật cũng mở miệng trước, “Trên người Diệu Nhi có một vết sưng, muội ấy nói là do người bắt sâu cắn muội ấy.”

Lâm Lập Hạ tức đến nghiến răng nghiến lợi, thật là chí có thể nhịn nhưng thím không thể nhịn! Cái tát này là cái thứ hai nàng nhận được kể từ khi đến đây! Hơn nữa còn không phải do lỗi của nàng! Nàng nhìn hắt không tin nổi nói, “Nói thế người liền tin? Vì thế người đến đây không thèm nghe ta giải thích liền cho ta một cái tát?”

“Chẳng lẽ vết thương trên người Diệu Nhi là giả sao?” Lâm Hành Dật bị nàng nói vậy liền có chút áy náy, nhưng vẫn muốn làm rõ.

Lâm Lập Hạ cười nhạo một tiếng, “Nói thương tích trên người Diệu Nhi là kiệt tác của ta người liền tin? Lâm Hành Dật, đừng nói cho ta người là một người ngây thơ như vậy.”

Lâm Hành Dật nghe nàng cũng vậy cũng bình tĩnh lại, “Không phải người thì là ai?”

“Người đối với nha hoàn tên Tử Yên kia cũng thật là yên tâm a.” Lâm Lập Hạ chậm rãi nói.

Tử Yên? Mày rậm của Lâm Hành Dật nhăn lại, “Tử Yên làm sao?”

Lâm Lập Hạ quay đầu nhìn hắt một cái, cảm thấy trong lòng cũng đánh giá hắt quá cao. Vốn dĩ nghĩ hắt thông minh tuyệt đỉnh, cuối cùng cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, vẫn chưa biết đến lòng dạ đen tối của con người.

“Tử Yên đã ở trong phủ này bao lâu?” Lâm Lập Hạ hỏi.

Lâm Hành Dật nghĩ nghĩ rồi nói, “Cũng đã sáu năm.”

“Sáu năm này hầu hạ ai?”

“Hai năm đầu Tử Yên hầu hạ ta, sau này Diệu Nhi xảy ra chuyện, ta sai nàng ta đi chăm sóc Tử Yên.”

Lâm Lập Hạ lập tức tiếp lời, “Bởi vì người tin tưởng nàng ta cho nên yên tâm đặt nàng ta bên người Diệu Nhi. Như vậy thì từ lúc nào Diệu Nhi không cần ai khác mà chỉ cần Tử Yên hầu hạ?”

Lâm Hành Dật không hiểu gì trả lời vấn đề của nàng, “Hình như là hai năm trước.”

Lâm Lập Hạ khoát tay, “Được rồi, ta đã hiểu rõ chân tướng rồi.”

Lâm Hành Dật nghe thế cao giọng hỏi, “Chân tướng gì?”

“Ta nói cho người biết, ta không hề làm gì Diệu Nhi cả. Về phần tại sao Diệu Nhi lại nói xấu ta, người có thể đi hỏi cô nàng Tử Yên kia.” Lâm Lập Hạ ngồi xuống ghế uống một ngụm nước trà, tức giận vừa rồi làm nàng càng đói bụng, “Người không biết cái nha hoàn kia thích người đúng không. Vốn dĩ nàng đang cao hứng ở bên cạnh người, nhưng cô tình người lại kêu nàng đi chăm sóc Diệu Nhi. Thiếu gia anh tán cùng với nhị tiểu thư bị ngốc, người nói xem nàng thích ai? Biết người thương Diệu Nhi, cho nên nàng muốn người cảm thấy Diệu Nhi không thể rời xa nàng.”

Lâm Lập Hạ nhìn hẩn một cái, “Về phần Diệu Nhi thích nàng đến mức nào mới có thể đuổi những nha hoàn khác đi chỉ cần mình nàng, cái này ta cũng không biết. Hoặc là, vì cái gì khác.” Ví dụ như sợ hãi.

Lâm Hành Dật nghĩ tới biểu hiện của Diệu Nhi khi ở trước mặt Tử Yên, tuy nói là rất thích nhưng lại giống như không thật sự thân cận với nàng ta. Lần nào cũng chỉ ngoan ngoãn đứng một bên, giống như... Đang quan sát sắc mặt của Tử Yên? Lâm Hành Dật liếc nhìn Lâm Lập Hạ đang uống trà, chẳng lẽ thật sự giống như nàng nói, Diệu Nhi là vì sợ Tử Yên?

“Còn có, nha hoàn kia vì sao muốn giá họa cho ta,” Đột nhiên Lâm Lập Hạ cười quên rũ nhìn hẩn, “Nữ nhân khi ghen tị thật đáng sợ.”

Lâm Hành Dật đứng bật dậy, “Tốt nhất những lời người nói là thật.” Nói xong liền bước ra khỏi cửa.

Lờ nói thật? Lâm Lập Hạ cười khinh miệt, người là một thiếu gia luôn được người ta bảo vệ,

không xứng cho ta phải nói đôi.

Lâm Lập Hạ cảm thấy bản thân giống như đã quên việc gì, vò đầu nghĩ nát óc một lúc lâu mới kêu thảm thiết một tiếng, dùng sức kéo kéo tóc mình. Vừa rồi nàng lại bùng nổ với Lâm Hành Dật, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nếu Lâm Hành Dật mà phát hiện thì coi như xong đời!

Lâm Lập Hạ chấp hai tay lại cầu nguyện, quan âm bồ tát phù hộ, hi vọng trước kia Lâm đại tiểu thư cũng có thói quen như vậy, mỗi khi bực bội quá liền bùng nổ.

Ra khỏi cửa, Lâm Hành Dật tiến thẳng đến phòng của Diệu Nhi, vào phòng, chỉ thấy cả người Lâm Diệu Nhi ghé vào bàn chơi đùa mấy hạt ngọc. Lâm Hành Dật nhẹ nhàng đi qua, hai tay che kín mắt cô bé, “Đoán xem ta là ai?” Lâm Hành Dật chỉ có thể lộ ra bản tính trẻ con trước muội muội mất trí này thôi.

“Là ca ca.” Lâm Diệu Nhi mỉm cười ngọt ngào, xoay người ôm lấy hắn, “Ca ca.”

“Diệu Nhi ngoan, có nhớ ca ca không?” Lâm Hành Dật cưng chiều vuốt chóp mũi cô bé.

Lâm Diệu Nhi cọ cọ mặt vào ngực Lâm Hành Dật, “Nhớ.” Một lát sau Lâm Diệu Nhi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hành Dật hỏi, “Ca ca đến Tử Yên tử tử có biết không?”

Lâm Hành Dật cẩn thận nhìn chằm chằm mặt Lâm Diệu Nhi, chú ý đến thần sắc kích động thoáng qua của cô bé. Vuốt tóc trán an bé, “Tử Yên tử tử không biết, tử ấy đâu, không ở cùng muội sao?” Lại để một người như Diệu Nhi một mình trong này?

Lâm Diệu Nhi cup mí mắt lắc đầu, “Không phải, Tử Yên tử tử vẫn ở cùng muội, chỉ vừa mới ra ngoài thôi.”

“Diệu Nhi, nhìn ca.” Lâm Hành Dật nâng khuôn mặt bé lên, nhìn thấy lo sợ bất an trong mắt bé, “Ca ca có chuyện muốn hỏi muội, Diệu Nhi phải trả lời thành thật, có biết không?”

Diệu Nhi không biết cho nên gật đầu.

“Vậy thì Diệu Nhi, vết thương hôm nay của muội thật sự là do Lập Hạ tử tử bắt sau cắn muội sao?”

Lập Hạ tử tử? Lâm Diệu Nhi nghi hoặc mở miệng, “Lập Hạ tử tử có phải là tử tử xinh đẹp kia sao?”

Lâm Hành Dật gật đầu.

“Không phải.” Lâm Diệu Nhi vừa nói chữ “Không phải” lập tức lại sửa lại, “Phải.”

Lâm Hành Dật chú ý đến ánh mắt chuyển quanh của Diệu Nhi, ôm bé vào trong lòng nhẹ nhàng hỏi, “Diệu Nhi không được nói dối đâu, nói dối thì ca ca sẽ không thích muội nữa đâu.”

“Không được, ca ca không được không thích muội.” Lâm Diệu Nhi sốt rột nâng mắt lên, ánh lệ trong suốt, “Ca ca không được không thích Diệu Nhi.”

“Vậy thì Diệu Nhi không được nói dối ca ca nha, Diệu Nhi nói cho ca ca biết, có phải Lập Hạ tỷ tỷ hay không?” Lâm Hành Dật vuốt vuốt tóc Lâm Diệu Nhi.

Lâm Diệu Nhi há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi.

Lâm Hành Dật thấy thở mở miệng, “Không sao đâu, chỉ cần Diệu Nhi không nói dối là được.”

Lúc này Lâm Diệu Nhi mới lấy hết dũng khí nói, “Không phải Lập Hạ tỷ tỷ.”

Tay Lâm Hành Dật dừng một chút, lập tức lại hỏi tiếp, “Vậy thì là ai?”

“Muội... muội không biết.” Lâm Diệu Nhi gắng sức nói ra vài chữ.

“Vậy ca ca hỏi muội, là Tử Yên tỷ tỷ à, Diệu Nhi chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu thôi.” Trong lòng Lâm Hành Dật đã thừa nhận phỏng đoán của Lâm Lập Hạ.

Lâm Diệu Nhi nghe vậy sợ hãi gật gật đầu.

“Vậy. “ Lâm Hành Dật tiếp tục hỏi, “Lúc trước muội nói không cần người khác hầu hạ cũng là Tử Yên bảo muội nói?”

Lâm Diệu Nhi nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Nghe xong Lâm Hành Dật trầm mặc, hẳn vẫn luôn tin tưởng Tử Yên vì thế mới giao Diệu Nhi cho nàng ta chăm sóc, ai ngờ nàng ta lại đối xử với Diệu Nhi như vậy.

“Tử Yên tỷ tỷ nói,” Diệu Nhi dựa vào ngực ca ca sợ hãi mở miệng, “Bởi vì Diệu Nhi rất ngốc, cho nên nương không cần Diệu Nhi, phụ thân cũng không cần Diệu Nhi. Các nha hoàn khác thực ra cũng rất ghé Diệu Nhi, đều mắng sau lưng Diệu Nhi là ngốc. Chỉ có Tử Yên tỷ tỷ là thực sự thích muội, Tử Yên tỷ tỷ nói, nếu Diệu Nhi không nghe lời tỷ ấy, tỷ ấy cũng sẽ không cần muội nữa. Ngay cả tỷ ấy cũng không cần muội, ca ca sẽ thấy Diệu Nhi là một người cỏ đáng ghét, liền không thích Diệu Nhi.”

Lâm Hành Dật đau lòng ôm chặt muội muội vào trong lòng, đều là do hắn sơ ý! Lúc trước Diệu Nhi nói thật thích Tử Yên tỷ tỷ sao hắn lại dễ dàng tin tưởng như vậy? Thân chí không

xem xét tình huống của muội ấy, cho nên mới hại muội ấy phải chịu hoảng sợ lâu như vậy, “Diệu Nhi, sao ca ca lại không thích Diệu Nhi chứ, Diệu Nhi là người mà ca ca yêu thương nhất trên đời này.”

“Thật sao?” Diệu Nhi vui vẻ ngẩng đầu “Ca ca thích nhất Diệu Nhi sao?”

Lâm Hành Dật hôn khuôn mặt của bé, “Đương nhiên, Diệu Nhi đáng yêu vậy cơ mà.”

“Diệu Nhi cũng thích ca ca nhất!” Lâm Diệu Nhi cũng hôn một cái thật lớn trên gương mặt của hắn. Lâm Hành Dật cười vui vẻ với bé, nhưng đáy mắt lại bắt đầu xuất hiện gió lốc.

“Thiếu gia sao người lại tới đây?” Tử Yên nhìn Lâm Hành Dật trước mắt thì kinh hãi mở miệng hỏi.

Lâm Hành Dật không nói tiếng nào ngồi trên ghế gao nhìn chằm chằm Tử Yên.

Tử Yên bị hắn nhìn với ánh mắt khác thường thì không được tự nhiên, “Sao vậy thiếu gia, là muốn tìm nhị tiểu thư sao? Đề nô tỳ dẫn nhị tiểu thư đến ngay.” Lâm Diệu Nhi chạy đi đâu rồi? Không phải đã dặn nó ở yên trong phòng không được chạy linh tinh sao, bây giờ lại trốn đi đâu rồi?

“Không cần.” Lúc này Lâm Hành Dật mới mở miệng, đứng dậy đi để trước mặt Tử Yên, cúi sát người ghé vào lỗ tai nàng ta nói, “Ta đến là muốn tìm ngươi.”

“Thiếu, thiếu gia.” Khuôn mặt đỏ bừng của Tử Yên tràn đầy tươi cười, cõi lòng chờ mong nói, “Thiếu gia tìm Tử Yên có chuyện gì vậy?”

“Vết thương trên người của Diệu Nhi đúng là do đại tiểu thư làm?” Giọng điệu Lâm Hành Dật vẫn ôn hòa như trước nhưng không hiểu sao lại làm Tử Yên thấy bất an.

Tử Yên cười cười gượng ép, “Quả thật là tiểu thư, lúc nô tỳ đến vừa đúng lúc nhìn thấy.”

“Thật sự?” Lâm Hành Dật thấp giọng hỏi lại lần nữa.

“Thật sự.” Giọng nói Tử Yên đã bắt đầu run run.

Lâm Hành Dật phần nộ nắm chặt cổ ả, nhìn ánh mắt trợn to sợ hãi của ả, làn da trắng nõn vì thiếu dưỡng khí mà bắt đầu đỏ lên, “Tử Yên, ngươi đi theo ta nhiều năm như vậy, ta tin nhiệm ngươi như vậy, nhưng ngươi làm nhiều chuyện sau lưng ta. Ngươi nói, ta nên trừng phạt ngươi thế nào?”

Hai tay Tử Yên dùng sức cô cạy bàn tay to lớn của Lâm Hành Dật ra, nhưng vô ích, “Thiếu,

thiếu gia.”

Đột nhiên Lâm Hành Dật buông lỏng tay ra, cả người Tử Yên mềm nhũn ngã xuống đất, hô hấp từng ngưng từng ngưng.

“Nể tình người đã hầu hạ ta nhiều năm như vậy ta cũng không muốn làm khó người. Ngày mai liền cùng người đi đến nhà của Hình bộ Đường đại nhân đi.” Nói xong, Lâm Hành Dật liền bước chân đi ra ngoài.

Nghe vậy, cả người Tử Yên run run sợ hãi đứng lên. Đường đại nhân kia là người thích ngược đãi thế thiếp, nếu nàng đi chỉ sợ ngay cả mạng cũng không còn. Ắt mạnh mẽ ôm lấy đùi Lâm Hành Dật, gào khóc cầu xin tha thứ, “Thiếu gia, không cần, nô tỳ không muốn đi đâu hết.”

Lâm Hành Dật không quay đầu lại đá nàng ta sang một bên, mặc kệ ả ta khóc nháo. Sớm nghĩ đến hiện tại thì lúc trước cần gì phải làm như vậy? Diệu Nhi là muối muối duy nhất của hắn, hắn giao Diệu Nhi cho ả là vì tín nhiệm ả. Mà ả ta lại đem tín nhiệm của hắn đi thương hại Diệu Nhi. Nếu lần này không có Lâm Lập Hạ, Diệu Nhi chỉ sợ không biết phải sống dưới tình huống đó bao nhiêu lâu nữa.

Lâm Lập Hạ...

Miệng Lâm Hành Dật khẽ đọc cái tên này, má phải giống như còn nhớ rõ lực đạo cái tát kia của nàng.

Dưới nắng chiều, trên khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên tràn đầy ý nghĩ sau xa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hùm, Thật Sự Có Nội Tình

Đã một tuần trôi qua kể từ chuyện của Tử Yên. Tử Yên bị mang cho một vị quan viên nào đó, mà Lâm Diệu Nhi một lần nữa lại chọn một vài nha hoàn ôn trọng lại cẩn tọng đến chăm sóc.

Một tuần này Lâm Lập Hạ không nhìn thấy Lâm Hành Dật, Đỗ Lệ Nương cũng không thấy đến tìm nàng nữa. Mỗi ngày, Lâm Lập Hạ ngoài việc đến thăm Lâm Viễn Sơn hi cũng chỉ an ổn ngồi trong phòng đọc sách. Sách này của nàng là do Mạch Tuệ mua về từ bên ngoài. Về phần tiền ở đâu ra thì... Lâm Lập Hạ cười một cách gian trá, không thể tưởng tượng được Lâm đại tiểu thư lại có nhiều tiền riêng như vậy, ngân phiếu một trăm lượng cũng có hơn mười tờ. Nàng kêu Mạch Tuệ đi đến tiệm ngân phiếu đổi bạc vụn sau đó giúp nàng mua những thứ cần thiết. Nha hoàn bên người nàng, chỉ để lại Mạch Tuệ, mà nàng cũng đã ngàn dặn vạn dặn Mạch Tuệ không được nói cho người bên ngoài biết nàng đang làm cái gì. Cho nên một tuần này nàng sống rất thanh thản. Hơn nữa, còn thường xuyên có một vị khách nhỏ đến chơi.

Không phải chứ, vị khách nhỏ lại tới nữa.

“Lập Hạ tỷ tỷ.” Lâm Diệu Nhi kích động bước vào cửa, chạy về phía Lâm Lập Hạ đang nghiêng người dựa ở trên giường.

Lâm Lập Hạ bỏ quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn thấy hai gò má đỏ hồng của Lâm Diệu Nhi, “Diệu Nhi đến à, chạy nhanh như vậy, muội đây, hai gò má đã đỏ ửng lên rồi này.”

Lấy một chiếc khăn từ trong tay áo ra, Lâm Lập Hạ cẩn thận lau mồ hôi trên trán của Diệu Nhi.

Lâm Diệu Nhi ngẩng mặt lên phối hợp với động tác của Lâm Lập Hạ, cái miệng nhỏ phàn nộn chu ra, “Lập Hạ tỷ tỷ, hôm nay ca ca dẫn muội đi ăn thật nhiều điểm tâm ngon. Muội cố ý giữ lại cái ngon nhất cho tỷ đây.”

Đôi tay nhỏ bé lấy ra một gói giấy dầu như hiến vật quý.

Lâm Lập Hạ cầm lấy gói giấy dầu hôn hôn lên trán của Lâm Diệu Nhi, “Diệu Nhi ngoan, đối với tỷ thật tốt.” Mở gói giấy dầu ra, Lâm Lập Hạ cầm lấy miếng bánh đút cho Lâm Diệu Nhi, “Nào, Diệu Nhi ăn một miếng.”

Lâm Diệu Nhi nghe lời mở miệng thật to cắn một miếng, ăn thật ngon nha.

Lâm Lập Hạ cười híp mắt, “Ng ngoan, ăn miếng nữa nào.”

Vì thế Lâm Diệu Nhi tiếp tục cắn một miếng to nữa.

Không được mấy lần cắn, điểm tâm đã bị Lâm Diệu Nhi tiêu diệt toàn bộ. Lâm Diệu Nhi liếm liếm vụn bánh ở khóe miệng, lúc này mới nhớ điểm tâm là bé mang đến cho Lập Hạ tỷ tỷ ăn, nhưng mà Lập Hạ tỷ tỷ không ăn miếng nào, đều do bé ăn hết sạch. Lâm Diệu Nhi áy náy nhìn Lâm Lập Hạ, “Tỷ tỷ, muội xin lỗi, điểm tâm này vốn là mang đến cho tỷ...”

Lâm Lập Hạ xoa xoa đầu bé, cười vô cùng dịu dàng, “Không sao, tỷ tỷ nhìn muội ăn cũng thấy rất vui.” Đùa à, nàng nhìn thấy đồ ngọt liền thấy phát run, bảo nàng ăn đồ ngọt? Không bằng trực tiếp giết nàng đi thì hơn. Thật không hiểu trẻ con sao lại thích ăn đồ ngọt như vậy.

Nhưng mà bạn nhỏ hồn nhiên Lâm Diệu Nhi không biết suy nghĩ trong đầu Lâm Lập Hạ, bé nghĩ Lập Hạ tỷ tỷ thật là tốt, bánh ngon như vậy cũng nường hết cho bé.

Cho nên mới nói, trẻ con là một sinh vật vô cùng đơn thuần nha.

Lâm Diệu Nhi cởi giày trèo lên giường, dựa vào ngực Lâm Lập Hạ, “Hôm nay Lập Hạ tỷ tỷ kể chuyện xưa gì cho muội?” Mắt to chớp chớp ánh lên tia chờ mong.

Ngày hôm qua kể chuyện hòa thượng Nhất Hưu, ngày hôm kia kể Trư Bát Giới, Lâm Lập Hạ quyết định hôm nay sẽ kể một chuyện xưa lãng mạn cho Lâm Diệu Nhi, tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng cất lên, “Hôm nay tỷ kể cho muội nghe chuyện về ma nữ tóc bạc...”

==== ta là đường phân cách tuyến ma nữ tóc bạc dịu dàng =====

“Thật lâu thật lâu thật lâu thật lâu trước kia, có một cô gái xinh đẹp tên là Tiểu Cần. Bởi vì nàng rất xinh đẹp, nam nhân nhìn thấy nàng đều thích nàng, mỗi người đều muốn có được nàng, cho nên vì chiếm đoạt nàng mà đánh nhau. Rất nhiều người chết trong trận đánh này, có một số người liền đổ hết lỗi lên đầu Tiểu Cần, vì thế sai rất nhiều người đi giết Tiểu Cần.”

“Tiểu Cần vô tội cứ như vậy bị người ta nói thành một yêu nữ tội ác tày trời, Tiểu Cần tuy có võ công nhưng bản tính thiện lương, cho nên mỗi lần ra tay đều không lấy mạng của người khác. Mà những người thua ở dưới tay Tiểu Cần cảm thấy không phục, cho nên càng muốn giết nàng, Tiểu Cần trải qua cuộc sống đuổi giết rất nhiều năm.”

“Có một lần lúc Tiểu Cần đàn gấm bị một người đàn ông nhìn lén, Tiểu Cần tức giận lên hậu quả rất nghiêm trọng, vì thế lần đầu tiên nàng muốn giết một người. Nhưng cuối cùng Tiểu Cần cũng không giết người đàn ông kia, bởi vì người đàn ông này vào lúc tiểu cần muốn giết hắn mà hắn vẫn không cầu xin tha thứ, mà kiên trì nói bản thân không có ý. Tiểu Cần nhìn người đàn ông này cũng không giống kẻ bỉ ổi lắm mồm nên đã tha cho kẻ đó.”

Chẳng hiểu duyên phận gì mà Tiểu Cần ở chung với người đàn ông tên Tiểu Hàng kia một thời gian. Càng ở chung, Tiểu Cần càng cảm thấy Tiểu Hàng không giống với những người mà nàng đã gặp. Tiểu Hàng là một người thành thật, tuy rất thích nàng nhưng cũng không dám liếc nhìn nàng thêm một cái. Tiểu Hàng cũng rất chăm sóc Tiểu Cần, có cái gì ngon đều để lại cho Tiểu Cần. Sau đó, Tiểu Cần phát hiện mình thích tên ngọc Tiểu Hàng”

“Tiểu Cần nói với Tiểu Hàng nàng thích hẳn, Tiểu Hàng vui vẻ muốn điên luôn, sau đó là mấy tháng hai người sống hạnh phúc bên nhau. Sau đó đám người đuổi giết tìm được hai người bọn họ, lúc này Tiểu Hàng mới biết Tiểu Cần chính là ‘Yêu nữ’ giết người vô số mà giang hồ đồ đại, mà Tiểu Cần cũng biết hóa ra Tiểu Hàng lại là đồ đệ của một người truy sát nàng.

“Đang tìm cách lẩn trốn khỏi những kẻ đuổi giết, sau đó Tiểu Hàng đau khổ nghĩ phải rời khỏi Tiểu Cần, nhưng nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc bên nhau lại không nỡ rời đi. Tiểu Hàng cẩn thận nghĩ lại khoảng thời gian hai người ở chung, càng nghĩ càng cảm thấy người khác nói sai, hẳn lựa chọn tin tưởng Tiểu Cần. Ngay tại lúc hai người cởi bỏ khúc mắc, sư phụ Tiểu Hàng mang theo người thừa dịp Tiểu Cần không để ý tìm được Tiểu Hàng.”

“Sư phụ Tiểu Hàng khuyên hẳn giết Tiểu Cần, Tiểu Hàng kiên trì không chịu. Sư phụ Tiểu Hàng liền cùng người khác giết Tiểu Hàng. Mà Tiểu Cần sau khi trở về nhìn thấy thân thể lạnh băng của Tiểu Hàng. Tiểu Cần thương tâm muốn chết, sau bảy ngày bảy đêm thống khổ nàng điên cuồng hét lên một tiếng, lúc nhìn lại thì mái tóc đen của nàng đã biến thành bạc trắng.”

“Tiểu Cần phần nộ tìm được bọn người sư phụ của Tiểu Hàng, bởi vì đã mất đi người mình yêu nhất nên đã đánh mất bản tính, Tiểu Cần giết sạch mọi người. Mà Tiểu Cần cũng vì quá sức không chống đỡ nổi mà chết đi.”

Lâm Lập Hạ vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Diệu Nhi, “Được rồi, chuyện xưa hôm đã xong rồi.”

Lúc này Lâm Diệu Nhi mới từ trong câu chuyện xưa hồi thần lại, “Lập Hạ tỷ tỷ, Tiểu Cần cùng Tiểu Hàng thật đáng thương nha.”

“Thật ra Tiểu Cần cũng có chỗ sai.”

“A? Tiểu Cần sai chỗ nào vậy?”

Lâm Lập Hạ ra vẻ thâm trầm thở dài, lắc lắc đầu nói, “Hiazz, lớn lên quá sinh đẹp cũng là một cái tội a.”

“À...” Lâm Diệu Nhi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hóa ra Tiểu Cần sa ở đây, sai lầm này cũng thật không nên nha.

“Còn có, mọi người có biết chuyện xưa này nói lên điều gì không?” Lâm Lập Hạ lại tỏ ra cao thâm hỏi.

Lâm Diệu Nhi lắc lắc đầu, “Không biết.”

“Cô bé ngốc.” Lâm Lập Hạ nhéo nhéo mũi bé, “Chuyện xưa này nói cho chúng ta biết, ngàn vạn lần không được kẻ khác nhìn trộm mình tắm rửa!” Từ đó suy ra, “Từ việc nhìn lên khi tắm rửa cũng có thể dẫn đến án mạng đó!”

Lâm Diệu Nhi mỉm cười ngọt ngào, Lập Hạ tỷ tỷ gọi bé là cô bé ngốc, bé rất vui, “Đã hiểu rồi ạ!”

“Ừ.” Lâm Lập Hạ tán thưởng nhìn Lâm Diệu Nhi, “Như vậy tiếp theo chúng ta đi ngủ trưa.” Ánh nắng tươi sáng buổi chiều, thật thích hợp cho việc ngủ.

Ngoài cửa sổ, một mỗ nam nào đó “Đúng lúc đi ngang qua” co rúm khóe miệng lo lắng, có phải hẳn nên ngăn cản Lâm Diệu Nhi đi tìm Lâm Lập Hạ không?

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng đặt Lâm Diệu Nhi đang ngủ say lên giường, quay đầu nói với Mạch Tuệ, “Người ở đây trông nhị tiểu thư cho thật tốt, ta đi qua chỗ phụ thân.”

Mạch Tuệ gật đầu cười, “Tiểu thư đối với nhị tiểu thư thật tốt, cũng rất quan tâm tới lão gia. Không hề giống như những người khác nói.”

Lâm Lập Hạ gõ đầu nàng, “Con người đều sẽ thay đổi.” Nói xong liền đi ra khỏi cửa.

Mà Mạch Tuệ lúc này không còn nụ cười ngọt ngào vừa rồi, mặt không biểu cảm nhìn bóng lưng Lâm Lập Hạ rời đi.

(Hắc hắc có ai thắc mắc thân phận của Mạch Tuệ không?)

Phòng Lâm Viễn Sơn.

“Cha, không phải cha uống thuốc xong rồi sao?” Lâm Lập Hạ nhìn cái chén không biết là canh gì nói.

Lâm Viễn Sơn cười cười mở miệng, “Đây là thuốc bổ mẹ con cho người sắc. uống xong liền cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều. Azzzz, nương con cũng vì ta mà lo lắng rất nhiều.”

“Vậy cha nhân lúc còn nóng uống đi ạ.” Lâm Lập Hạ bùng cái bát lên, nhìn vẻ mặt Lâm Viễn

Sơn uống thuốc, không biết tại sao lại cảm thấy quái dị.

Lâm Viễn Sơn uống chén canh rất vội, từng ngụm từng ngụm, mang theo chút vội vàng. Một chén nước canh uống đã cạn, Lâm Viễn Sơn thoải mái mít mắt, vẻ mặt say mê.

Đây là... Lâm Lập Hạ kinh ngạc mở to hai mắt, nàng cuối cùng cũng biết vì sao lại cảm thấy quái dị, vẻ mặt Lâm Viễn Sơn giống như kẻ nghiện thuốc phiện.

Đỗ Lệ Nương cho người sắc thuốc bổ... Trong lòng Lâm Lập Hạ đã có đáp án, nàng cười tủm tỉm nói với Lâm Viễn Sơn, “Vừa hay mấy ngày hôm nay con cũng cảm thấy mệt mỏi, con cũng muốn uống thử thuốc bổ này xem.” Nói xong đứng dậy, tự múc thêm một bát nữa, uống một hơi hết sạch.

Lâm Lập Hạ cảm thấy đầu óc mình bỗng nhiên tỉnh táo, trong không khí bỗng có mùi hoa mai nồng đậm, mà thân thể cũng trở nên hết sức nhẹ nhàng, “Xem ra phương thuốc nương tìm thật sự tốt, Tiểu Thúy, người hỏi giúp ta đơn thuốc này, về sau tôi cũng muốn sắc để uống.”

“Dạ vâng, thưa đại tiểu thư.” Tiểu Thúy thu dọn các thứ đi xuống, một át ấu đã mang phương thuốc trở lại.

Lâm Lập Hạ đem phương thuốc nhét vào trong tay áo, nói tạm biệt với Lâm C=Viễn Sơn liền ra khỏi cửa. Dường như lúc này hơi thở vẫn còn lưu lại hương thơm mê hoặc kia, Lâm Lập Hạ xiết chặt hai tay bước trở về phòng.

Lúc quay lại thì Lâm Diệu Nhi đã về, uống thuốc không bao lâu thì Lâm Lập Hạ bắt đầu buồn ngủ, trong lòng càng khẳng định suy đoán của bản thân, thuốc bổ này khẳng định có vấn đề, nghĩ nghĩ liền ngủ mất.

Chờ lúc Lâm Lập Hạ tỉnh lại thì đã là buổi tối, Lâm Lập Hạ tìm Mạch Tuệ nói với nàng, “Tìm giúp ta một bộ nam trang, ngày mai ta muốn ra ngoài.”

Mạch Tuệ tuy rằng tò mò tiểu thư vì áo muốn ra ngoài nhưng vẫn nhìn xuống không hỏi, nghe lời gật đầu.

Lâm Lập Hạ gắt gao nắm phương thuốc trong tay, đến cùng có phải có nội tình gì khác hay không, ngày mai sẽ biết được.

Bát vương phủ.

Lí Triệt mặc cẩm bào màu đen thêu chỉ vàng, ngồi sau bàn chuyên chú viết tấu chương. Mà đứng sau hắn có một nam tử cao mảnh uy vũ.

“Vương gia.” Thanh âm nam tử từ từ ngoài cửa truyền vào.

Lí Triệt cũng không ngẩng đầu chỉ nói “Tiến vào”, bút trong tay vẫn không ngừng di chuyển.

Cửa bị đẩy ra, vẫn là một nam tử toàn thân mặc một bộ đồ đen cũng kính nói với Lí Triệt, “Vương gia, Diêm Vương các đã bị tiêu diệt, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?” Thanh âm trầm thấp của Lí Triệt cất lên, tự dung mang đến cho người ta một loại áp lực.

“Thuộc hạ vẫn cảm thấy việc này thuận lợi quá mức, dường như có người sau lưng cố ý để chúng ta tiêu diệt Diêm Vương các.”

Lúc này Lí Triệt mới ngừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu lên trầm giọng nói, “Cố ý sao?”

“Còn có, vương gia lệnh cho thuộc hạ tìm một tiểu sư phụ pháp danh là Ngô Không, nhưng sư thái trong từ Thanh Tâm nói không có người nào như vậy. Cái phòng kia cũng đã bỏ không, sư thái chỉ nói có một khách hành hương đã ở đó vài ngày.”

“Không có?” Lí Triệt nhớ đến tiếng nói mềm mại mà quật cường của người nọ, hóa ra lời nói trăm nghìn chặt sắt ấy cũng chỉ là nói dối a.

“Muốn thủ hạ đi điều tra là tiểu thư nhà ai không ạ?” Hắc y nam tử nhìn biểu cảm của vương gia mình rồi hỏi lại.

“Không cần, tiếp tục điều tra sự việc của Diêm Vương các, ta rất muốn nhìn xem ai đang đứng đằng sau giả thân giả quý.” Về phần Ngô Không... Lí Triệt một lần nữa cúi đầu viết tiếp lên quyền sổ nhỏ, hẳn còn chưa có nhàn rỗi đến mức phải đi tìm một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khúc Nhạc Đạo Gặp Gỡ

Sáng sớm, giọt sương còn đọng trên lá trúc không chịu rơi xuống, sương trắng lượn lờ ở rừng trúc như một tiên cảnh u nhã tĩnh mỹ.

Ngôi đình nhỏ sâu trong rừng trúc, một người nam tử mặc y phục màu trắng tảo nhã đang đứng trên lan can, cây tiêu bằng ngọc trắng kề sát môi mỏng, ngón tay nhẵn nhụi thon dài linh hoạt, tiếng tiêu như thiên âm chậm rãi phát ra. Tiếng tiêu linh động mà trong trẻo giống như một thanh âm hùng dũng đánh vào nội tâm người nghe, làm cho thần kinh người ta run lên.

“Điện hạ.” Một thanh y nam tử không biết xuất hiện bên ngoài đình từ lúc nào, chấp tay hành lễ với nam tử trong đình.

“Người đã đến rồi.” Tiếng nói ôn nhuận phát ra, bạch y nam tử chậm rãi xoay người lại.

Mái tóc đen dài của bạch y nam tử dùng một sợi dây màu bạc buộc lên một phần, số tóc còn lại thả tùy ý lên bộ y phục bằng gấm màu trắng, màu đen cùng màu trắng tạo thành hai hình ảnh đối lập nhau. Khuôn mặt đẹp như ánh trăng tỏa sáng rực rỡ, đôi mắt phượng hẹp dài màu nâu trà lóe lên nhiều điểm sáng, khóe miệng hiện lên nụ cười ôn hòa, tựa như thần tiên. Dù đã ở bên hấn mười mấy năm nhưng Mạc Bất Phá vẫn nhìn đến ngay người.

“Bất Phá?” Lí Huyền nhẹ giọng gọi một tiếng, không biết thuộc hạ khôn khéo nhất của mình tại sao đột nhiên lại phát ngốc.

Lúc này Mạc Bất Phá mới lấy lại tinh thần, vội vàng cúi đầu, trong lòng thầm mắng bản thân không đủ định lực, “Điện hạ, thuộc hạ có việc cần bẩm báo.”

Lí Huyền đứng dậy đi ra khỏi đình, áo khoác lục trắng phát ra tiếng vang “Soạt soạt” , “Chuyện gì?”

“Hôm nay Cửu điện hạ muốn đến phủ Thượng Thư cầu hôn.” Mạc Bất Phá cúi đầu nói, thám tử trong phủ Cửu hoàng tử vừa dùng bồ câu đưa tin nói Cửu hoàng tử đã chuẩn bị đầy đủ sính lễ, hôm nay chuẩn bị sẽ đi phủ Thượng Thư cầu hôn.

Lí Huyền nghe vậy nở nụ cười khinh thường, tốc độ của Cửu hoàng đế cũng thật nhanh nhẹn, chẳng lẽ thật sự muốn hành động trước chiếm lợi thế? (Tiên hạ thủ vi cường)

“Điện hạ, kế tiếp chúng ta sẽ làm như thế nào?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của Mạc Bất Phá không gọn sóng không sợ hãi giống như một câu trần thuật vậy.

Lí Huyền không trả lời, chỉ là đi đến trước một cây trúc nhỏ bé yếu ớt, bàn tay trngắ nhợt nhẹ nhàng xoa thân trúc, trầm giọng lầm bầm một câu, “Cánh chim không gặp gió, sao đủ gây sợ hãi.”

Bàn tay hơi dùng lực, cây trúc gãy đôi. Lí Huyền thu tay, trên mặt vẫn mang một nụ cười ảm áp làm cho người khác cảm thấy là từ tận đáy lòng, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, mắt phượng hơi tối lại, cả người thoáng chốc tỏa ra một cỗ khí thế kinh người.

Tử thần chi nữ, cuối cùng đang ở nhà ai?

Cửa sau của Lâm phủ.

“Trương Đại, hôm qua đi Túy Hương Lô à?” Thủ vệ Vương Nhị bên trái bốn cột nháy mắt với người đang đứng bên phải, Trương Đại này sáng sớm đã không ngừng ngáp, cả người đều không có tinh thần. Khẳng định là đêm qua rất “Dùng sức”. Nghĩ đến đây, Vương Nhị lại nở một nụ cười đáng khinh.

Trương Đại nghe vậy, đôi mắt nhắm chặt khế mở to như hai hạt đỗ xanh, cố gắng lấy tinh thần nói, “Nếu được như người nói thì đã tốt! Hôm qua bà vợ ta tra hỏi tiền lương tháng này đi nơi nào, giằng co cả một buổi tối. Làm ông đây khôn đồn đến chết.”

Vương Nhị nghĩ đến người vợ “Cường tráng” của Trương Đại thì nuốt nuốt nước bọt, “Tẩu tử sao thế?”

Trương Đại bất đắc dĩ nhìn thân hình gầy gò như cây sào trúc của mình, aizz, có trách thì cũng chỉ tự trách mình kém cỏi, chỉ có thể để người phụ nữ nhà mình ức hiếp.

Hai người đang nói chuyện, cửa bị người từ bên trong mở ra.

“Chào hai vị đại ca.” Thiếu niên mặc một bộ ý phục bằng vải bố màu lá cọ chào hai người đang nói chuyện.

Vương Nhị nhìn vị thiếu niên, cảnh giác hỏi, “Người là người trong viện nào? Sao ta chưa từng nhìn thấy người?”

Trên mặt thiếu niên đầu ý người ngu ngốc, “Ta là sai vặt mới của thiếu gia, hai vị đại ca chưa từng nhìn thấy mặt tôi cũng đúng.”

“A? Vậy sao?” Trương Đại quan sát thiếu niên từ trên xuống dưới. Thiếu niên này ước chừng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, ngũ quan có vẻ đầy sức sống, nhưng mà ở bên miệng có một nốt ruồi đen lớn làm cho buồn cười không thôi. Cả người mặc một bộ màu lá cọ, làn da rám nắng cùng màu với quần áo làm tăng thêm vẻ u ám, tóc cũng dùng một sợi vải màu nâu buộc

lên, vừa nhìn liền biết là hạ nhân của Lâm phủ.

“Ha ha, ta cũng chỉ thay thiếu gia đi làm chút công chuyện, hi vọng hai vị đại ca không gây khó dễ.” Thiếu niên Lâm Lập Hạ đi lên phía trước nhét vào tay hai người ít bạc vụn, trên mặt tươi cười hớn hở như không có chuyện gì xảy ra.

“Không dám không dám.” Vương Nhị lập tức bạc nhét vào trong lòng, “Đã là việc của thiếu gia thì chúng ta cũng không làm khó dễ người.”

“Vây xin đa tạ hai vị đại ca!” Lập Lập Hạ nói xong thì chạy nhanh ra ngoài.

Trương Đại nhìn bạc trong tay, cười ngoác cả miệng, “Đúng là là người bên cạnh thiếu gia có khác, ra tay thật hào phóng!” Còn đang lo không có bạc đi kỹ viện chứ, giờ thì tốt quá rồi!

Đi xa một đoạn, Lâm Lập Hạ lấy một tập giấy từ trong tay áo ra, “Ừ, đến hiệu thuốc thì rx đường này, sau đó đi thẳng, sau đó lại rẽ.” Lâm Lập Hạ lẩm bẩm nhớ lại bản đồ Mạch Tuệ vẽ cho nàng, bước chân đi vội vàng.

Càng đi người trên đường càng nhiều, Lâm Lập Hạ nhìn thấy những sạp hàng rong đầy đường thì trong lòng cảm thấy thật thân thiết, thật sự vô cùng hoài niệm trước kia thường cùng đám bạn tụ tập ở các quán vỉa hè.

“Ông chủ, cho tôi một bát mì.” Lâm Lập Hạ nhớ tới bản thân còn chưa ăn sáng, dù sao cũng vẫn còn sớm, ăn no trước rồi lại đi tiếp.

Ông chủ đang cầm cái môi nhiệt tình nói lớn một tiếng, “Được, tiểu ca chờ một chút, lập tức sẽ có ngay.”

Lâm Lập Hạ cầm đôi đũa trúc trong chiếc ống đũa trên bàn nhẹ nhàng lau, tâm tình có chút kích động. Đây chính là đường phố cổ đại đó, chút nữa nhất định phải ngắm nhìn thật kỹ.

Lúc này, một chiếc xe ngựa từ phía xa chạy lại, Lâm Lập Hạ không tự chủ được ngồi quan sát. Lúc nàng nhìn thấy chiếc xe ngựa trong lòng liền trầm trồ một tiếng. Một người đánh xe ngựa, hai con ngựa trắng như tuyết kéo xe. Tuy Lâm Lập Hạ không hiểu về ngựa, nhưng nhìn bộ lông trắng không hề có chút tạp chất nào của hai con ngựa kia liền biết, ngựa này thật sự là ngựa tốt. Bao quanh xe ngựa là gấm thêu những đóa hoa màu xám bạc, tua rua rực rỡ đung đưa theo nhịp chạy của ngựa. Xe ngựa độc đáo lại tôn quý như vậy quả là làm cho mắt người ta sáng ngời.

Lâm Lập Hạ không khỏi hiếu kỳ, là dạng người gì mới xứng ngồi lên chiếc xe ngựa như vậy?

Ông trời giống như nghe được nghi vấn của nàng, bất chợt nổi lên một trận gió, rèm xe màu

bạc nhấc lên một góc.

Lâm Lập Hạ mơ hồ nhìn được một nam tử mặc bạch y nằm nghiêng trên xe ngựa, mái tóc đen thật dài tùy ý xõa tung, khuôn mặt nghiêng không nhìn rõ được dung mạo, chỉ cảm thấy quanh người hân tràn đầy hơi thở yên tĩnh.

Gió dừng lại rất nhanh, xe ngựa cũng đã biến mất trên đường từ lâu. Lâm Lập Hạ nhìn phương hướng xe ngựa rời đi, trong lòng gật đầu tán thưởng. Tuy nàng không thấy được diện mạo của nam nhân kia, nhưng mà người có khí chất cao quý như vậy, thật sự rất xứng với chiếc xe ngựa kia. (-.-!!! Amen, tỷ chắc là đang nói người xứng với xe chứ không phải xe xứng với người hả???)

“Tiểu ca, mỳ của ngươi đây!” Ông chủ bưng bát mỳ nóng lên, trên khuôn mặt ngăm đen tràn đầy nụ cười hờn hậu.

Lâm Lập Hạ nhìn ông cười nói, “Cám ơn.”, sau đó lập tức vùi đầu vào ăn. Sợi mỳ dai mềm, đầy một bát, nước canh đậm đà mê người, Lâm Lập Hạ thỏa mãn mở miệng, “Tay nghề ông chủ thật tốt.”

Câu nói khích lệ chân thành làm cho chủ quán quá mặt mày hớn hởi, ánh mắt nhìn Lâm Lập Hạ cũng thêm vài phần thân thiết, “Tiểu ca chắc mới đến nhỉ? Ở phố Hoa Vân này ai chả biết quán của ta. Nước dùng của quán ta là có bí quyết gia truyền đấy!”

“Dạ dạ dạ!” Lâm Lập Hạ vừa nuốt một miếng to vừa gật lấy gật để. Ở Lâm phủ, thức ăn đều rất nhạt, lại còn ít, cô đã sắp muốn chết rồi, mỗi đều phải ăn từng tí từng tí một, phải chú ý hình tượng nếu không sẽ dọa đến Mạch Tuệ. Hiếm lắm mới có được một bữa ăn sang khoái như hôm nay, thật sự cảm thấy hương vị vô cùng đặc biệt!

“Đúng rồi, ông chủ, người trong chiếc xe ngựa vừa rồi là ai?” Nghẹn một hồi, Lâm Lập Hạ cuối cùng vẫn mở miệng hỏi, nàng đối với nam nhân cực phẩm như vậy thật sự rất hiếu kì.

“A, người đang nói tới chiếc xe kia sao?” Ông chủ đã ngồi xuống ghé tán gẫu với nàng, “Xem ra ngươi thật sự là người bên ngoài đến, ngay cả xe ngựa của Tứ hoàng tử mà cũng không biết.”

Lâm Lập Hạ nghẹn nghẹn, “Hoàng tử?” Khó trách có thể dùng loại xe ngựa hoành tráng như vậy.

Ông chủ gật đầu, “Nói đến vị Tứ hoàng tử này, thật sự là không ai không biết, không ai không hiểu.”

“Tứ hoàng tử rất lợi hại sao?” Tốc độ ăn mỳ của Lâm Lập Hạ chậm lại, vênh tai lên nghe

người đối diện nói chuyện.

Gương mặt ông chủ bắt đầu kích động, “Tứ hoàng tử này, chính là con của đương kim Vân quý phi. Tám năm trước sứ phiên ban phái sứ giả vào kinh nói là muốn tiến hành nghiên cứu học thuật gì đó với vương triều Đại Minh chúng ta, cuối cùng ngay cả đệ nhất học sĩ cũng bị bại dưới tay tên sứ giả đó.”

Lâm Lập Hạ nghe xong ngay cả ăn cũng quên mất, trời ạ, đây chính là quốc gia khiêu khích với quốc gia đó, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó chính là Tứ hoàng tử lúc đó mới có mười ba tuổi đã giả được cái đề khó của tên sứ giả kia, hần liền mặt mày xám xịt trở về nước, thật sự là hả giận!” Tiếng cười hùng hậu của ông chủ vang lên, tiếp đó lại mở miệng, “Cái gì mà đòi so học thuật với chúng ta, có giỏi thì so xem ai làm mỳ ngon hơn!”

Lâm Lập Hạ nghe vậy khoe miệng giật giật cười gượng hai tiếng, ông chủ này cho đi thi Master Chef được đó!

“Vậy thái tử của vương triều Đại Minh của chúng ta là ai?” Lâm Lập Hạ lại mở miệng hỏi.

Ông chủ dùng một loại ánh mắt như nhìn thấy quái vật nhìn Lâm Lập Hạ, “Người không biết hoàng thượng còn chưa có lập thái tử sao?”

“A? Cái này...” Đôi mắt Lâm Lập Hạ đảo vòng quanh vội vàng nói, “Thật ra thì, không dối gì ông chủ, ta ở trong núi từ nhỏ, cho nên cái gì cũng không biết, hôm nay là ngày đầu tiên rời núi.”

“Vậy à?” Lúc này mặt ông chủ mới trở lại bình thường.

“Nghe ông nói như vậy, Tứ hoàng tử rất có khả năng tương lai sẽ thành thái tử sao?” Lâm Lập Hạ nhìn xung quanh, xác định không có ai mới thấp giọng hỏi.

Mặt ông chủ cũng như kẻ trộm, ghé lại gần nàng rồi nói, “Cũng không nhất định là như vậy.”

“Chẳng lẽ vương triều chúng ta còn có hoàng tử xuất sắc hơn?”

“Tứ hoàng tử là người hoàn mỹ nhất, nhưng vẫn còn một Cửu hoàng tử nữa.”

Cửu hoàng tử? Lâm Lập Hạ hỏi nhanh, “Cửu hoàng tử là người như thế nào?”

“Chắc chắc chắc.” Ông chủ cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm, “Nói đến Cửu hoàng tử, thật không ai không biết, không ai không hiểu.”

Mặt Lâm Lập Hạ hiện đầy vạch đen (-.-!!!), đại thúc à, thúc không thể đổi lời thoại khác được sao, những lời này lúc này rõ ràng là để chỉ Tứ hoàng tử.

“Cửu hoàng tử là do đường kim hoàng hậu sinh ra, cũng là hoàng tử được hoàng thượng yêu thương nhất. Nghe người ta đồn so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn.”

Lâm Lập Hạ nghĩ, không biết cái người xinh đẹp hơn cả nữ nhân này xinh đẹp tới mức nào.

“Còn có, Cửu hoàng tử là một người xa xỉ vô độ, yêu thích mỹ nhân, hành động không theo lẽ thường.”

Lâm Lập Hạ nghe ông nói như vậy trong lòng liền dựng lên một hình tượng nhị thế tổ* ác liệt, Lâm đại tiểu thư đời này coi như bị hủy trong tay mẫu thân của nàng, bắt nàng đi câu một con rùa X như vậy.

*Nhị thế tổ: Chỉ đời thứ hai của nhà giàu có, thường ăn chơi trác táng trên tài sản của cha mẹ, không biết lo lắng cho sự nghiệp, giống như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau ba năm lên ngôi.

“Ông chủ, theo như ông nói thì Cửu hoàng tử cũng không so được với Tứ hoàng tử nha.” Lâm Lập Hạ cắt đứt lời lải nhải của ông chủ.

“Tiểu ca.” Biểu cảm của ông chủ đột nhiên sâu xa, ý vị thâm sâu nói, “Việc này cũng không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nghĩ Ra Diệu Kế

“Ông chủ, theo như ông nói thì Cửu hoàng tử cũng không so được với Tứ hoàng tử nha.” Lâm Lập Hạ cắt đứt lời lải nhải của ông chủ.

“Tiểu ca.” Biểu cảm của ông chủ đột nhiên sâu xa, ý vị thâm sâu nói, “Việc này cũng không đơn giản như người nghĩ đâu.”

Lâm Lập Hạ ngây người, nhìn gương mặt của chủ quán, biểu cảm cùng giọng điệu như vậy, thật sự là một ông chủ quán ăn có thể có sao?

“Tiểu ca, sao vậy, sao người có vẻ hứng thú với mấy chuyện nào vậy?” Biểu cảm trên gương mặt chủ quán đột nhiên biến đổi, lại thay bằng nụ cười hàm hậu.

Lâm Lập Hạ nghe vậy liền vội vã lắc đầu, cười nói, “Không có, chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi.” Nói xong, cúi đầu ăn nốt chỗ mỳ còn âm ẩm, không tiếp tục nói về đề tài vừa rồi nữa.

Tứ hoàng tử Cửu hoàng tử gì đó, dù có lục tìm tám đời cũng tra được một chút quan hệ nào với nàng. Mặc dù trước kia Lâm đại tiểu gia cùng Cửu hoàng tử có mờ ám gì đó, nhưng hiện tại chủ nhân của thân thể này là Lâm Lập Hạ nàng, một linh hồn đến từ thời không khác. Việc nàng muốn làm chính là tìm hiểu rõ nội tình việc Lâm Viễn Sơn sinh bệnh, nếu thật sự là do Đỗ Lệ Nương giở trò quỷ, thì nàng chắc chắn sẽ không ngồi yên không để ý đến.

“Chủ quán, tính tiền.” Lâm Lập Hạ uống nốt ngụm canh cuối cùng mới thỏa mãn ngẩng đầu. Hương vị sori mì này quả thật vô cùng ngon, lần sau nhất định phải ghé lần nữa.

Ông chủ quán tủm tỉm cười đi ra, “Tiểu ca, hết năm đồng.”

Lâm Lập Hạ lấy năm đồng tiền trong cái túi nhỏ treo bên hông đưa cho ông, “À, ông chủ, muốn đến phố Hoa Vinh thì cứ đi dọc theo đường này sao?”

“Tiểu ca muốn đi phố Hoa Vinh sao, đúng là cứ đi dọc theo đường này, nhưng mà đến ngã tư nhớ dừng rẽ sai hướng, phải rẽ vào bên trái mới là phố Hoa Vinh” Ông chủ tốt bụng giải thích cho nàng nghe.

“A, đã hiểu, cảm ơn ông chủ, ta đi đây.” Lâm Lập Hạ đứng dậy nói lời tạm biệt với ông.

Chủ quán tươi cười nói, “Tiểu ca đi thông thả.”

Lâm Lập Hạ đi dọc theo con đường thẳng về phía trước, hết nhìn đông lại nhìn tây. Không thể

tưởng tượng được đường phố lại náo nhiệt như vậy, có bán kẹo hồ lô, có những quán hàng rong nhỏ bán son bột nước, cũng với phố xá ở hiện đại cũng không khác biệt lắm.

Đi được khoảng mười phút thì đến cái ngã tư mà ông chủ quán nói, Lâm Lập Hạ con đường bốn phía, ngạc nhiên phát hiện tất cả các con phố đều giống nhau, thảo nào chủ quán dặn cô ngàn vạn lần đừng rẽ nhầm đường.

Bên trái. Lâm Lập Hạ đang định rẽ vào con đường bên trái thì đột nhiên bị một người đụng vào, chờ đến khi cô đứng vững thì bản thân bay giờ không thể xác định bên trái là bên trái nào. Bên này? Không đúng hình như là bên kia, Đúng là bên kia sao? Hình như cũng không giống. A a a a a a a a a, đến cuối cùng là bên nào đây?

“Vị công tử này cho ta hỏi một chút, phố Hoa Dung là đi về phía nào?” Lâm Lập Hạ tươi cười ôn hòa ngăn một người đi đường lại hỏi.

Người qua đường Giáp mang vẻ mặt khinh bỉ nhìn Lâm Lập Hạ, không kiên nhẫn nói, “Phố Hoa Dung mà còn không biết, đây, bên kia!” Vung tay chỉ vào một hướng, sau đó lại tiếp tục uồn ẹo đi tiếp.

“Này cảm ơn nhà.” Tuy rằng thái độ của hắn ta thật không còn gì để nói, nhưng Lâm Lập Hạ vẫn theo lễ phép nói cảm ơn, sau đó đi vào con phố mà hắn chỉ. Mười phút sau, vẫn tại cái ngã tư ấy, Lâm Lập Hạ mặt đen xì quay trở lại. OO với chả XX, cô đi dọc theo con phố đó cuối cùng lại đến một con phố hoa trong truyền thuyết, liếc mắt bừa là có thể nhìn thấy cái gì mà “XX lâu”, “YY viện”. Còn tưởng đồng chí qua đường Giáp kia rất quen với đường ở đây chứ, ai ngờ hắn lại chỉ sai đường cho nàng! Một hấn vừa rồi còn dùng ánh mắt xem thường nhìn nàng.

Lần này Lâm Lập Hạ khôn ra đi đến bác gái đang bán hàng ven đường, hỏi đi hỏi lại sau đó mới tiếp tục đi tiếp.

Trên đường Hoa Vinh, đâu đâu cũng có thể thấy được các quán trà quán rượu xa hoa, vô cùng náo nhiệt, những công tử mang theo người hầu, kết bạn đồng hành với thư sinh, cô nương dung mạo thanh tú mặc trang phục bằng vải thô chơi đùa với trẻ con xung quanh. Xe ngựa, cùng kiểu nhỏ tinh xảo thỉnh thoảng lại qua lại trên đường.

Lâm Lập Hạ nhìn đường phố cổ đại náo nhiệt trước mắt thì buông tiếng thở dài, xem ra vương triều Đại Minh này cũng là một triều đại phồn hoa thịnh thế nha!

“Này! Tiểu ca phía trước kia, không được đứng chắn giữa đường.”

Tiếng nữ tử thanh thúy vang lên, Lâm Lập Hạ quay nghi ngờ chỉ chỉ vào chính mình. Người vừa nói là một thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ quần áo màu xanh, phía sau là bốn người nâng cỗ

kiệu mà tím, đại khái là tiểu thư nhà nào đó đi ra ngoài. Mà Lâm Lập Hạ lại vừa đứng chặn lối đi của bọn họ. Vốn dĩ, nhường đường là điều hiển nhiên, nhưng mà, căn cứ vào “Cách xưng hô đầy kính trọng” gọi là này của nhà hoàn kia, kết hợp với vẻ mặt ghét bỏ, trong lòng nàng vô cùng vô cùng khó chịu, hôm nay tỷ tỷ đây dứt khoát sẽ không nhường đường.

“Người không nghe thấy ta nói gì sao?” Thiếu nữ mặc y phục màu xanh vốn tưởng tên thiếu niên xấu xí kia sẽ lập tức tránh ra, nhưng mà hắn lại không nói gì chỉ chỉ vào chính mình. Hơn nữa, tiểu thư nhà mình lại đang vội, giọng nói nhất thời lớn hơn.

“Vừa rồi tỷ tỷ là đang nói chuyện với ta sao?” Lâm Lập Hạ ngây thơ hỏi lại.

Đôi lông mày liễu của thiếu nữ đỏ xanh nhú lại, tức giận nói, “Không nói với người thì nói với ai, còn không mau tránh ra!”

“Nhưng mà,” Lâm Lập Hạ khó xử nhìn nàng, giọng điệu hồn nhiên, “Tên ta không phải là “Này” mà.”

Thiếu nữ đỏ xanh ghen lại, dừng một chút lại nói tiếp, “Ta cóc cần biết người tên là gì, người mau tránh ra cho ta!”

Trong lòng Lâm Lập Hạ cảm thấy vô cùng buồn cười, người bảo ta nhường là ta phải nhường sao? Đường thì rộng thênh thang như vậy, người không biết tránh sang một bên mà đi hay sao? “Nhưng mà vị tỷ tỷ này, phần đường bên kia không phải còn rất rộng hay sao?”

“Ai là tỷ tỷ của người, không cần phải thấy người sang bắt quàng làm họ.” Thiếu nữ còn định mở miệng nói thêm gì đó, lại bị người trong kiệu bảo dừng lại.

“Lục Khởi, bảo kiệu phu tránh sang bên kia một chút.” Giọng nói lạnh lùng của một thiếu nữ từ sau tấm rèm màu tím truyền ra. Nàng biết tên thiếu niên tỏ vẻ si ngốc kia là đang cố ý chọc ghẹo Lục Khởi, hiện tại nàng không có thời gian mà đi dây dưa với những người nhảm chán như vậy.

“Nhưng mà tiểu thư...”

“Người đã quên hôm nay chúng ta ra ngoài làm gì hay sao?” Giọng nói bình tĩnh của thiếu nữ tỏ ra gấp gáp một cách hiếm thấy.

Lúc này Lục Khởi mới nhớ tới mục đích ra ngoài hôm nay của tiểu thư, hướng hồ thời gian không đợi người. Nàng đành oái oán giận trừng mắt với tên thiếu niên chặn đường mặc vải thô kia, nhỏ giọng mắng một câu “Tiểu tử xấu xí.”, lại sửa giọng bảo kiệu phu, sau đó lại vững bước đi về phía trước như thể hoa hậu vậy.

Lâm Lập Hạ nhìn cổ kiệu biến mất trong tầm mắt cảm thấy chẳng thú vị gì cả, nhìn cách trang hoàng cổ kiệu cùng với thiếu nữ mặc đồ xanh kia, bên trong kiệu khẳng định là thiên kim tiểu thư nhà ai đó. Chỉ là không ngờ lại dạy ra được một nha hoàn điệu ngoa như vậy, không có một chút lễ phép nào. Thật sự đúng là mắt chó chỉ nhìn thấy được người lùn.

Lâm Lập Hạ nhìn sắc trời, cũng đã gần giữa trưa, liền không đi dạo nữa mà đi đến nơi muốn tìm. Đi được khoảng mười phút, cuối cùng nhìn thấy biển hiệu “Đồng Tế dược đường”, Lâm Lập Hạ cúi đầu sửa sang lại quần áo, sau đó uốn mình đi vào.

“Đại phu, lấy giúp tôi một thang thuốc như trong đơn.” Lấy đơn thuốc từ trong tay áo ra, Lâm Lập Hạ ôn tồn nói với một người đang đứng trong quầy.

Ngồi trong quầy là một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cầm hai cái quạt lông nhỏ, nụ cười hòa ái dễ gần, “Được, tiểu ca chờ một chút.”

Nghe vậy Lâm Lập Hạ kiên đưa đơn thuốc qua, cố ý nói, “Đại phu không biết đâu, phương thuốc này công nhận tốt thật, lão gia nhà ta vừa uống xong sức khỏe liền tốt hơn rất nhiều.”

“A?” Cẩn thận nhìn phương thuốc trong tay, người đàn ông cầm tờ đơn, nhíu mày, “Tinh thần của lão gia nhà ngươi không tốt?”

“Ôi? Sao đại phu biết được vậy?” Lâm Lập Hạ khoa trương nói, trong giọng nói tràn đầy kinh thán và nghi hoặc.

Người đàn ông trung niên thấy thế thì buồn cười chỉ vào một vị thuốc trong đơn, “Mấy bị thuốc trong đơn chính là chuyên để điều trị tinh thần không tốt.”

“Hóa ra là như vậy.” Lâm Lập Hạ bừng tỉnh nhận ra gât gât đầu.

“Tuy vậy nhưng mà thuốc này cũng không nên uống nhiều.” Người đàn ông trung niên mở miệng nói.

Lâm Lập Hạ thầm khen ngợi trong lòng, cuối cùng cũng đợi được những lời này. Trên mặt làm ra vẻ tò mò, “Vì sao?”

Đại phu trung niên ngồi xuống bắt đầu gói thuốc lại bằng giấy dầu, vừa gói vừa nói, “Trong đơn thuốc này có một vị điều trị tinh thần không tốt, nói đúng ra thì là tốt, nhưng mà tục ngữ vẫn nói, “Trong thuốc cũng mang ba phần độc”, vị thuốc “Oanh chi” này nếu dùng nhiều thì sẽ bị NGHIỆN.”

“Ồ, hóa ra là như vậy. Nói thế nghĩa là trong vị thuốc “Oanh chi” có độc?” Lâm Lập Hạ lập tức nói, quả nhiên trong đơn thuốc này có một thứ mà ở hiện đại vẫn gọi là anh túc.

“Không phải không phải, “Oanh chi” này không có độc, nhưng mà ta nhớ ở Nam Man có một loại huân hương tương khắc với “Oanh Chi”, nếu như vừa dùng “Oanh Chi” vừa đốt loại hương này, thì chính là trăm hại mà không có lợi.”

Nghe vậy trên mặt Lâm Lập Hạ liền lộ ra biểu cảm vui sướng. Nàng vẫn đang cảm thấy kì quái, sao sức khỏe của Lâm lão gia có thể suy yếu nhanh như vậy, hóa ra là loại hương đối trong phòng kia có vấn đề. Khó trách lúc cô uống bát thuốc kia xong thì cảm thấy mùi hương nồng đậm lên rất nhiều, thì ra là thế, thì ra là thế! Nghĩ đến đâu trong lòng Lâm Lập Hạ trở nên thâm trầm, đã chứng thực suy đoán của bản thân là chính xác, như vậy thì Đỗ Lệ Nương thật sự muốn hại Lâm Viễn Sơn, nói không chừng vị nhị thúc kia cũng có vấn đề, nếu thế thì tiếp theo nàng nên làm gì bây giờ?

“Tiểu ca, thuốc của cậu đã xong rồi.” Đại phu gọi hồn Lâm Lập Hạ trở lại, trong lòng cảm thấy quái lạ, vừa rồi rõ ràng còn mang vẻ mặt vui vẻ sao bỗng chốc lại trở nên trầm mặc rồi?

Lúc này Lâm Lập Hạ mới lấy lại tinh thần, nhìn ông cười cười, “Đã làm phiền đại phu rồi.”

Sau khi ra khỏi “Đồng Tế dược đường” Lâm Lập Hạ chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân. Vừa chứng minh được suy đoán của bản thân, còn không kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại nảy ra một cái vấn đề nan giải hơn. Nên nói với Lâm Viễn Sơn về chuyện này như thế nào? Hay là nói cho Lâm Hành Dật? Hình như nói cho Lâm Hành Dật mới là một lựa chọn chính xác, Lâm Viễn Sơn hiện tại đang ốm đau trên giường cũng không có cách nào. Nhưng mà nói cho Lâm Hành Dật kiểu gì đây? Nói nàng nghi ngờ mẫu thân mình hại Lâm Viễn Sơn? Nhưng mà Lâm thiếu gia vốn coi nàng cùng với mẹ chính là cùng một giuộc, nàng làm sao có thể tự nhiên bán đứng mẹ của mình.

Trừ phi...

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nở nụ cười tươi rói, trong mắt lóe lên ánh sáng giao hoạt. Nếu Lâm đại tiểu thư cùng với mẹ của nàng ta đã có ánh lửa chấp chờn, vậy thì nàng quạt thêm chút gió chắc cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ? Nghĩ vậy, bước chân Lâm Lập Hạ lập tức nhanh hơn, cần phải nhanh chóng trở về nghiên cứu cẩn thận lại chiến thuật mới được.

Đỗ Lệ Nương, trong vở kịch này, không biết ai mới là con thú bị nhốt trong lồng đây.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trò Hay Mở Màn

Lúc này Lâm Hành Dật đang ngồi ở thư phòng nhìn chồng sách được xếp thành một hàng như một ngọn núi nhỏ trên bàn, hấn đầu đầu xoa xoa trán mình, quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên đang đứng một bên, “Nhị thúc, những thứ này đều phải xem hết xong hôm nay sao?”

Lâm Mậu Thịnh nhìn hấn cười ôn hòa, “Đúng vậy, đây là sổ sách thu chi năm nay, cháu xem hết thật kĩ càng đi.”

Aizzz, Lâm Hành Dật lúc này mới giống một thiếu niên mười sáu tuổi buồn rầu thở dài, đầy mắt mang theo nhàn nhạt ý lại nhìn về phía Lâm Mậu Thịnh, “Nhiều sổ sách như vậy xem hết kiểu gì đây?”

Lâm Mậu Thịnh ngồi xuống ghế, bưng tách trà lên uống một ngụm, “Từ giờ trở đi cháu phải học cách quản lý mọi việc trong cửa hàng, phải xem hết chỗ sổ sách này thì mới hiểu rõ được hoạt động hàng ngày của cửa hàng. Còn những việc các, tạm thời ta sẽ giúp cháu.”

Lâm Hành Dật nhìn ông cười cười, trong nụ cười mang theo sự biết ơn, “Nhị thúc, may mà có người giúp đỡ cháu.”

“Cháu là con của đại ca, ta không giúp cháu thì giúp ai? Đều là người một nhà thì không cần khách sáo như vậy.” Lâm Mậu Thịnh năm nay ba mươi lăm tuổi, bởi vì chăm sóc tốt cho nên nhìn qua phong thái vẫn như trước. Nhìn cháu mình tươi cười ôn hòa, nhưng ẩn chứa đằng sau ý cười tràn ngập trong mắt lại là vẻ âm u lạnh lẽo vô cùng.

Trong lòng Lâm Mậu Thịnh cười lạnh lùng, Lâm Viễn Són, xem người còn có thể tranh giành với ta kiểu gì. Người con mà người vẫn lấy làm kiêu ngạo lại bởi vì hận thù che mắt mà không nhìn thấy dị thường của người, mười sáu tuổi ngây thơ, căn bản không nhìn thấu được bản chất thực sự của mọi việc, cho rằng nụ cười của ông thật sự tốt đẹp. Đương nhiên, so với người phụ thân hại chết mẫu thân của mình, người nhị thúc từ yêu thương hấn từ nhỏ càng làm cho nó yên tâm hơn. Người nữ nhân người yêu đến tận xương tủy, lại ở sau lưng người trải qua bao nhiêu đêm mất hồn với ta, thật sự chờ mong phản ứng của người sau khi biết được mọi chuyện. Thật là làm cho người ta cảm thấy hứng phấn đến tột cùng mà.

“Nhị thúc, thúc làm sao vậy?” Lâm Hành Dật nhìn thấy sắc mặt cổ quái của Lâm Mậu Thịnh thì hỏi.

Lâm Mậu Thịnh bị tiếng gọi này làm cho hoàn hồn. Cổ quái trên mặt lập tức thay bằng tươi cười ôn hòa vô hạn, “Không có việc gì, ta đi trước. Đi ra cửa hàng xem việc buôn bán thế nào. Cháu ở trong này xem sổ sách cho tốt đi.”

“Vâng.” Lâm Hành Dật gật đầu, lại tiếp tục chăm chú xem sổ sách.

Lâm Mậu Thịnh đóng cửa thư phòng lại liền xoay người bước đi, nhưng không phải đi về đường ra khỏi Lâm phủ, mà là hướng về phía viện của Đỗ Lệ Nương.

“Đại tẩu.” Lâm Mậu Thịnh đứng ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, cửa phòng liền được người bên trong mở ra, Lâm Mậu Thịnh lập tức bước vào thuận tay đóng luôn cửa lại, vừa đi vào cả người Đỗ Lệ Nương liền dán lên. Lâm Mậu Thịnh cũng không khách khí vươn tay gỡ trò.

Đỗ Lệ Nương vừa thở gấp vừa nói, “Chàng đã mấy ngày liền không đến chỗ ta rồi ~” Lời nói này, một nửa là oán giận, một nửa là làm nũng.

Hô hấp của Lâm Mậu Thịnh cũng dần dần trở nên nặng nề, ôm bà ta lên giường, “Ta không phải là tránh nghỉ ngơi sao, nào có chú em nào lại ở trong phòng làm chuyện đó với tẩu tẩu chứ.”

Hai tay Đỗ Lệ Nương ôm sát người phía trên mình, nói một cách đứt quãng, “Thì sao chứ, dù sao qua vài ngày nữa, nhà họ Lâm này cũng là của chàng, ai còn dám lăm miêng chứ.”

Người nam nhân trung niên đang chìm trong暮寐 cười nhạt một tiếng, thật không biết Lâm Viễn Sơn coi trọng cái gì ở ả ta, lại đi vắn vể chính thể của mình. Nghĩ như vậy, lực đạo dưới tay liền tăng lên, mà nữ nhân này lại càng thêm rên rỉ sung sướng. Lâm Mậu Thịnh cười chân chọc, mắt nhắm lại càng ra sức vỗ về chơi đùa. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn tiếng rên rỉ dâm dăng của nữ nhân.

Xong việc, Đỗ Lệ Nương tựa vào trước ngực Lâm Mậu Thịnh lười biếng mở miệng, “Mậu Thịnh, mọi việc trong cửa hàng chàng đã chuân bị xong hết chưa?”

“Chỉ bằng tên tiểu tử Lâm Hành Dật kia, nàng nghĩ là mấy lão già kia sẽ chịu nghe theo sao.” Dựa vào tuổi nghề và kinh nghiệm của Lâm Hành Dật, mấy quán sự trong cửa hàng của nhà họ Lâm sao có thể phục được.

“Cho nên, Mậu Thịnh vẫn là tốt nhất. Tiểu tạp chủng kia sao có thể so sánh được với chàng.” Đỗ Lệ Nương cười quyền rũ, mở miệng lấy lòng.

Lâm Mậu Thịnh lạnh lùng nói, “Đừng có mở miệng là nói tiểu tạp chủng tiểu tạp chủng nữa, tốt xấu gì cũng là con của hấn.”

Đỗ Lệ Nương bị giọng điệu nghiêm khắc của hấn làm cho phát hoảng, vâng dạ nói, “Ai bảo trước đó nó luôn đối đầu với ta, ngày trước còn ở ngay trước mặt cha hấn nói ta là đồ lẳng lơ dâm dăng.”

Lâm Mậu Thịnh cười cười không nói gì, chẳng lẽ Lâm Hành Dật nói sai sao? “Còn có nữ nhi của nàng nữa, nàng cũng thật độc ác, thế nhưng lại để nó lên giường với Hành Dật.”

Nghe vậy trong mắt Đỗ Lệ Nương liền hiện lên sự chán ghét, giọng điệu cay nghiệt nói, “Muốn trách thì trách nó càng lớn càng giống cha nó.” Nhất là khi nhìn đến gương mặt kia, Đỗ Lệ Nương liền nghĩ đến tên nam nhân đã hủy hoại cả đời bà, bà muốn yên thương nó cũng yên thương không nổi.

Lâm Mậu Thịnh nhớ tới khuôn mặt của Lâm Lập Hạ, lớn lên chắc chắn sẽ làm điên đảo chúng sinh, chẳng qua là quá ngu ngốc. Nếu không có nhiều chuyện như vậy thì nó có thể trở thành một quân cờ để ông ta mượn sức Bát vương gia.

“Mậu Thịnh, chuyện chàng đã hứa với ta thì không được quên đâu đấy.” Đỗ Lệ Nương vươn ngón trỏ vẽ từng vòng trên ngực Lâm Mậu Thịnh.

Lâm Mậu Thịnh bắt lấy ngón tay bà đem bà đè ở dưới thân, “Ta quên kiểu gì được, ta còn ước gì có thể nhanh chóng bỏ bà mẹ già ở nhà kia đi để cưới nàng về.” Nói xong liền bịt cái miệng đang mở ra của bà ta, lại bắt đầu một hồi mây mưa thất thường.

“Nhị phu nhân, đại tiểu thư vừa mới phái người đến nói buổi chiều mời phu nhân qua viện của tiểu thư một chút.” Một nha hoàn đứng ở cửa cung kính cúi đầu nói.

Đỗ Lệ Nương vừa tắm xong nghe vậy liền nhú mày, “Thế à? Có nói là có việc gì không?”

“Không ạ, chỉ truyền lại một câu như vậy, không nói thêm gì nữa.”

“Đã biết, người đi xuống đi.” Đỗ Lệ Nương để nha hoàn lau tóc cho mình, trong lòng nghĩ đây là lần đầu tiên nó chủ động mời bà qua viện của nó, dù sao cung đã vài ngày không nói chuyện rồi, đi qua xem một chút cũng được.

Qua nửa canh giờ, Đỗ Lệ Nương cả người đẹp đẽ quý giá mới ra khỏi phòng, phía sau có hai người đi theo hầu, chậm rãi đến viện của Lâm Lập Hạ. Đỗ Lệ Nương vừa mới tiến vào liền thấy Lâm Lập Hạ đang chờ mình ở cửa, đôi mắt quyến rũ. Đỗ Lệ Nương cho hai nha hoàn lui xuống, chỉ một mình đi đến trước mặt Lâm Lập Hạ.

“Nương.” Lâm Lập Hạ nhìn Đỗ Lệ Nương nhẹ giọng gọi một tiếng.

Đỗ Lệ Nương hừ một tiếng nói, “Sao người hôm nay lại tìm ta đến đây, có chuyện gì?”

“Con...” Lâm Lập Hạ nhìn xung quanh muốn nói lại thôi, Nương. Chúng ta vẫn nên vào phòng nói chuyện đi.”

“Thật sự có chuyện gì ám muội không thành rồi.” Đỗ Lệ Nương liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó đẩy cửa bước vào.

Lâm Lập Hạ đứng phía sau trợn trừng mắt. Rốt cuộc là ai mới có chuyện mờ ám, đúng là vừa ăn cắp vừa la làng, thời đời nay, đúng là đen trắng chả phân biệt được.

Sau khi vào phòng, Đỗ Lệ Nương ngồi xuống cạnh bên cạnh bàn, Lâm Lập Hạ sau khi đóng cửa phòng lại thì tiến lên trước cầm ấm trà rót cho Đỗ Lệ Nương một ly trà, “Nương, uống trà trước đã.”

Đỗ Lệ Nương nhìn nhìn tách trà trong tay nàng, cũng không nhân lấy, chỉ lạnh lùng nói một câu, “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, đừng có giả vờ ân cần trước mặt ta.”

Lâm Lập Hạ bị lời nói của bà làm động tác trong tay ngừng lại, đành phải thu tay, đem tách trà nhẹ nhàng đặt lên trên bàn. Đôi tai linh mẫn nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ ngoài cửa, Lâm Lập Hạ cười cười trong lòng, trên mặt lại mang theo vẻ cầu xin, “Nương, con, con muốn...”

Đỗ Lệ Nương phiên chán nhìn nàng, “Rốt cuộc người muốn nói cái gì, đừng có làm mang cái bộ dáng nhát gan sợ phiên phức đó nữa, nhìn thấy liền phát phiên.”

Lâm Lập Hạ bị mắng rụt người lại, giống như là lấy hết dũng khí nói, “Con muốn xuất gia.”

“Xuất gia?” Đỗ Lệ Nương lặp lại lời nói của nàng, trên mặt nổi lên tức giận, “Người đã nói đùa với ta đúng không?”

“Nương, con nghiêm túc.” Giọng điệu của Lâm Lập Hạ mặc dù run run nhưng lại mang theo sự kiên trì.

Đỗ Lệ Nương cười châm chọc, “Người lại muốn như thế nào? Xuất gia lại vì việc gì?”

Lâm Lập Hạ chú ý tới bà ta dùng từ “Lại”, chẳng lẽ Lâm đại tiểu thư trước kia trải qua việc gì đó? “Nương, con không làm gì cả, thật sự là muốn xuất gia.”

“Nữ nhi ngoan, sao người có thể xuất gia được. Một gương mặt xinh đẹp như vậy, xuất gia chẳng phải là không có chỗ để dùng sao?” Đỗ Lệ Nương đứng dậy đến gần Lâm Lập Hạ, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên mặt nàng. Nhìn dung nhan trước mắt cực kì giống người kia, trong mắt Đỗ Lệ Nương liền nổi lên oán hận, biến sắc vươn tay lên chuẩn bị giáng xuống một cái tát.

“Bụp” một tiếng, Lâm Lập Hạ quỳ xuống, trong giọng nói mang theo tiếng nức nở, “Nương, người để cho con xuất gia đi.” Trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, trời ạ, may mà tránh thoát được, bằng không trên mặt lại có một dấu ấn đỏ rực rồi.

Nhìn Lâm Lập Hạ quỳ gối trước mặt mình, trong mắt Đỗ Lệ Nương cũng không có một tia rung động, “Xuất gia? Người nghĩ cũng hay nhỉ? Người đừng quên trước kia đã đồng ý gì với ta.”

Cái gì? Đồng ý cái gì? Nghe xong cả người Lâm Lập Hạ liền đổ mồ hôi lạnh, Lâm đại tiểu thư à! Người cùng nương của người rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? “Nương, việc kia...” Đến cùng là việc gì?

“Khuôn mặt này của người bắt đầu từ ngày đó đã không còn là của chính người nữa, chẳng lẽ người đã quên? Thề mà lại dám nói muốn xuất gia với ta?” Đỗ Lệ Nương cũng ngồi xổm xuống, nhìn đôi mắt ngập nước của Lâm Lập Hạ trong lòng bà liền nổi lên chua xót, giọng điệu trở nên dịu dàng, “Hạ nhi, không nên trách mắng thân nhân tâm, nam nhi trong thiên hạ đều bạc tình. Lúc đó ta đã muốn đính hôn cho người với thiếu gia nhà họ Ngô nhưng người không chịu, lại đi mê luyện Cửu hoàng tử. Ta đánh cuộc với người cũng là vì muốn tốt cho người, muốn làm cho người hết hi vọng, nhưng lại không ngờ Cửu hoàng tử nhục nhã người trước mặt mọi người, vì thế tên thiếu gia nhà họ Ngô kia cũng không chịu cưới người. Nương bắt người tiếp cận Tô Luân là nương không tốt, nhưng người thật sự thích Tô Luân sao?”

Nói đến đây, Đỗ Lệ Nương nở một nụ cười kia quái, “Tuy rằng Tô Luân không cần người, nhưng mà người lớn lên xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ còn lo không có ai muốn sao? Không phải tên Lâm Hành Dật kia cũng mê luyện người sao? A, ta quên mất, tiểu tử kia đã nói là chỉ muốn chơi đùa người thôi.”

Lâm Lập Hạ càng nghe càng cảm thấy không biết nói gì nữa, lúc Đỗ Lệ Nương nói những lời này liền rõ ràng đã trở nên không bình thường, biểu cảm vận vẹo trên mặt cùng với đôi mắt mang theo hận ý, tuy rằng đang nhìn nàng nhưng lại giống như xuyên qua gương mặt nàng nhìn một người khác. Lâm Lập Hạ kích động đầy bà ta ra, “Nương, như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Tiếp đó, Lâm Lập Hạ cũng không nói gì nữa, chỉ lo khóc thút tha thút thít. Trời ời là trời, hạt tiêu Mạch Tuệ tìm được cũng cay quá đi, nước mắt rơi không ngừng được.

“Đủ? Sao có thể đủ được?” Đỗ Lệ Nương cười lạnh đứng lên, “Người an phận cho ta, đừng nghĩ đến những ý tưởng không thực tế đó nữa. Qua vài ngày nữa nương sẽ tìm giúp xem có công tử nhà nào chịu lấy người không.” Nói xong còn cười cười, khiến Lâm Lập Hạ nổi cả gai ốc.

“Nương, việc của cha có liên quan đến người sao?”

Một câu bất thành linh làm Đỗ Lệ Nương chuẩn bị rời đi liền cứng ngắc tại chỗ, bà quay đầu, ánh mắt tối tăm nói, “Nữ nhi ngoan, những cái không nên hỏi thì ngàn vạn đừng hỏi nhiều.” Nói xong liền mở cửa bước ra ngoài.

Một mình Lâm Lập Hạ ở lại vẫn đang cầm khăn lau nước mắt, Lâm thiếu gia cũng nên vào rồi, vừa nghĩ như vậy, cửa phòng đã bị người đập mạnh một cái mở ra, Lâm Hành Dật ngoài cửa đen mặt, ánh mắt thâm trầm, chậm rãi mở miệng hỏi,

“Lâm Lập Hạ, hôm nay tốt nhất là người nói cho rõ cho ta biết người đang hát bài gì.”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kí Ức, Chuyện Cũ Thời Thơ Ấu

Một mình Lâm Lập Hạ ở lại vẫn đang cầm khăn lau nước mắt, Lâm thiếu gia cũng nên vào rồi, vừa nghĩ như vậy, cửa phòng đã bị người đập mạnh một cái mở ra, Lâm Hành Dật ngoài cửa đen mặt, ánh mắt thâm trầm, chậm rãi mở miệng hỏi,

“Lâm Lập Hạ, hôm nay tốt nhất là người nói cho rõ cho ta biết người đang hát bài gì.”

Lâm Lập Hạ vừa thấy Lâm Hành Dật bước vào liền muốn ôm lấy hắn, không ngoài dự đoán bị hắn lắc mình tránh thoát. Lâm Lập Hạ cũng không nói gì, chỉ là đáng thương nhìn hắn tiếp tục rơi nước mắt. Nàng cũng không tin bản thân mình như vậy mà hắn còn không tin nàng đang thương tâm muốn chết. Trời ạ, hạt tiêu cay, dính cả vào trong mắt mình, nếu vậy mà không được thì nàng đi chết luôn đi cho rồi.

Quả nhiên Lâm Hành Dật bị dung nhan khi khóc của nàng làm cho phát hoảng. Kiểu khóc này cũng bất kể hình tượng đi, nước mắt nước mũi đều rơi hết ra, khuôn mặt bình thường xinh đẹp quỳn rũ lúc này ánh mắt sưng đỏ, chớp mũi hồng hồng, nhìn kiểu gì cũng thấy buồn cười. Ngay cả như vậy, Lâm Hành Dật cũng không có bao nhiêu đồng tình với nàng, hiện tại hắn chỉ quan tâm đến câu nói cuối cùng của Lâm Lập Hạ với Đỗ Lệ Nương, “Câu nói vừa rồi của người là ý gì?”

Nước mắt của Lâm Lập Hạ vắt vả lấm mới ngừng lại được, khịt khịt mũi nói, “Hành Dật, ta cùng nương ta...”

“Ai quan tâm người với ả nữ nhân kia có chuyện gì, ta hỏi người lời nói vừa rồi của người có ý gì?” Lâm Hành Dật sột ruột nắm cổ tay nàng hỏi.

Lâm Lập Hạ bị nắm đau kêu ra tiếng, dùng sức vùng vẫy, “Lâm Hành Dật, buông ta ra! Đau quá!”

Lúc này Lâm Hành Dật mới phát hiện bản thân luống cuống, vội vàng buông tay điều chỉnh lại hơi thở, “Lời vừa rồi người nói với nương người là có ý gì?”

Nghe vậy ánh mắt Lâm Lập Hạ ảm đạm, cười tự đắc, “Trong mắt nương của ta, ta vĩnh viễn chỉ là một quân cờ, chuyện ta muốn hay không muốn, cũng đều phải làm. Mà việc của cha, ta tin, sẽ không thoát khỏi liên quan với nương của ta.”

“Ý của ngươi là, bệnh của cha ta, là do nương ngươi động tay động chân?” Trong giọng nói của Lâm Hành Dật giống như chứa cơn bão trước thời khắc yên tĩnh, làm cho lòng người run rẩy.

“Bệnh của cha cũng hẳn là do làm việc vất vả. Cha quản lý hết mọi việc lớn nhỏ của nhà họ Lâm, còn quan tâm đến việc của chúng ta, đồ bệnh cũng là điều bình thường. Nhưng mà, bệnh của cha lại rất nặng.” Lâm Lập Hạ cúi thấp ánh mắt, cô đơn nói.

“Ngươi đã biết được cái gì?” Lâm Hành Dật nhìn chằm chằm vào nàng hỏi.

Lâm Lập Hạ đứng lên nhìn hắn, chậm rãi mở miệng, “Mấy ngày trước ta đến phòng của cha thấy thuốc bỏ nương cho người đưa đến, nhất thời tò mò hỏi đơn thuốc. Khi ở am ni cô, ta đi theo sư thái cũng biết được một ít thảo dược, biết được có một loại thuốc không thể dùng nhiều, nhưng mỗi ngày nương đều cho cha uống.”

Nghe xong, Lâm Hành Dật không nói gì, chỉ là nhú mày lộ ra biểu cảm âm trầm.

“Huân hương trong phòng cha là ai đưa đến.” Lâm Lập Hạ hỏi.

“Huân hương?” Lâm Hành Dật nghĩ nghĩ nói, “Huân hương kia là do Nhị thúc mang từ Tây Vực về đưa đến.”

“Chẳng lẽ...” Lâm Lập Hạ giống như bị sợ đến ngay người ngồi sụp xuống, “Việc này cũng có liên quan đến nhị thúc?”

“Nói hươu nói vượn!” Lâm Hành Dật quát lớn, “Trong phòng ta cùng nhị thúc đều có huân hương kia, vì sao ta với nhị thúc không xảy ra việc gì?!”

“Bởi vì huân hương chỉ khi cùng dùng với loại thuốc kia thì mới sinh độc tính.” Lâm Lập Hạ thất thần nói.

Cả người Lâm Hành Dật chấn động lập tức phản bác, “Không thể nào!” Nhị thúc sao có thể làm ra chuyện này, ai cũng có khả năng, chỉ có nhị thúc là không thể!

Lâm Lập Hạ nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng không khỏi mềm xuống, nàng đứng lên vươn tay vỗ vai trấn an hắn, “Hành Dật, bình tĩnh một chút.”

“Tránh ra!” Lâm Hành Dật hất tay nàng ra, “Nhất định là ngươi thông đồng với nương ngươi để hãm hại nhị thúc, nhị thúc không có khả năng sẽ làm như vậy!”

“Hành Dật!” Trên mặt Lâm Lập Hạ hiện lên vẻ bi ai, “Ta biết ngươi không tin, nhưng đây là sự thật.” Bị người mà mình tin tưởng nhất phản bội, đó là một loại cảm giác như thế nào, nàng

biết rõ hơn ai hết.

“Ta không tin.” Lâm Hành Dật nhìn Lâm Lập Hạ, gần từng tiếng nói, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Như vậy, chúng ta đánh cuộc đi.”

===== đường phân cách trò hay sắp lên sàn =====

“Tiểu thư, thiếu gia bị sao vậy?” Mạch Tuệ nhìn bóng lưng Lâm Hành Dật rời đi, vừa rồi nàng có chào thiếu gia mà thiếu gia giống như không nhìn thấy đi lướt qua nàng, trên mang vẻ hồn bay phách lạc.

Lâm Lập Hạ trừng mắt nhìn, “Không sao cả, vẫn giống như bình thường thôi mà. Đúng rồi, ta bảo người đi mua vài thứ người mua được chưa?”

Lúc này Mạch Tuệ mới nhớ đến mục đích nàng tìm Lâm Lập Hạ, vội vàng lấy từ trong lòng ra một cái túi bằng vải bố, “Mua được, nhưng mà tiểu thư mua nhiều thứ này để làm gì vậy?”

Lâm Lập Hạ cầm lấy túi đồ, nhìn nàng cười thần bí, “Bí mật.” Nói xong liền xoay người về phòng.

Một hộp, hai hộp, ba hộp, bốn hộp...

Nhìn những chiếc hộp trên bàn, Lâm Lập Hạ hài lòng gật đầu, thật ra những thứ này đều là phấn kẻ mày mà nữ tử cổ đại hay dùng, lần trước nàng lấy cái này làm “Phấn cải trang”, hiệu quả cũng không tệ, đánh một cái da mặt liền biến màu, chỉ là mỗi lần cải trang thì phải dùng không ít, lúc này mới kêu Mạch Tuệ ra ngoài mua “Bổ sung”

Đem phấn kẻ mày nhét vào trong tủ, Lâm Lập Hạ ưỡn thẳng lưng một cái, việc cần làm hôm nay cuối cùng cũng xong rồi, không ngoài dự đoán, mọi việc sẽ phát triển theo theo những gì mà cô đã phán đoán, chờ mọi chuyện trong Lâm phủ lắng xuống, cô có thể thanh thản mà ổn định cuộc sống của chính mình. Nàng day day cái đầu đang đau của mình, gần đây cần suy nghĩ quá nhiều, bộ não của mình cũng bị quá tải rồi, aizzz, may là mọi việc sẽ xong nhanh thôi, nàng có thể khôi phục lại cuộc sống lười biếng của mình.

Nghĩ như vậy, Lâm Lập Hạ thở phào nhẹ nhõm, sau cơn mưa bão ánh mặt trời sẽ xuất hiện, qua mấy ngày nữa thì những ngày tốt lành sẽ đến. (Lời editor: Nàng mừng quá sớm đấy). Nhưng mà... Lâm Lập Hạ nhíu mày cảm thấy hơi lo lắng, cảm tình giữa Lâm Hành Dật cùng với vị nhị thúc kia thật sự rất tốt, chuyện hôm nay, đến cuối cùng Lâm Hành Dật sẽ nghĩ như thế nào?

Lâm Hành Dật có chút dờ dẫm nhìn sổ sách trước mắt, thật lâu cũng không thấy hấn lật một tờ, ngày hôm qua sau khi nói chuyện với Lâm Lập Hạ, nội tâm hấn thể nào cũng không bình tĩnh được. tuy rằng ánh mắt nhìn vào sổ sách nhưng cái gì cũng không vào trong đầu được.

Lâm Mậu Thịnh quan tâm đi qua voõ vai hấn, “Hành Dật, sao vậy?”

“Không sao ạ.” Lâm Hành Dật lấy lại tinh thần nhìn ông khẽ cười, nghĩ nghĩ, làm như vô tình hỏi, “Đúng rồi nhị thúc, huân hương lần trước người mang từ Tây Vực về tên là gì vậy?”

“À, cái đó gọi là đàm hương.” Lâm Mậu Thịnh đứn dậy đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy ấm trà rót vào chén, “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

“Không, chỉ là hương lần trước thúc đưa cháu đã dùng hết rồi, vừa khéo có một người bạn muốn đi Tây Vực, cháu định bảo hấn mang một ít về.” Lâm Hành Dật vô lực kéo kéo khoe môi, vươn tay xoa cái trán càng ngày càng đau đớn.

“Xem sổ sách mệt quá sao, vậy thì nghỉ ngơi một chút đi.” Lâm Mậu Thịnh đưa ly trà cho hấn, trong giọng nói tràn đầy sự quan tâm.

“Cám ơn nhị thúc.” Lâm Hành Dật nhận ly trà nhưng không uống, chỉ là xuất thần nhìn ảnh chiếu ngược của mình trong tách trà, đàm hương, Lâm Lập Hạ cũng nói là đàm hương.

“Lâm Hành Dật, cháu về nghỉ ngơi trước đi, hôm nay xem đến đây thôi.” Lâm Mậu Thịnh khuyên nhủ, rõ ràng hôm nay Lâm Hành Dật có tâm sự, hơn nữa trong ánh mắt còn cất dấu tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Hành Dật cũng không nói gì thêm, chỉ là đứng lên đi về phía ngoài cửa, “Vậy cháu đi trước.”

Lâm Mậu Thịnh phía sau có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng Lâm Hành Dật, Hành Dật giống như đối với ông có chút lạnh nhạt? Hơn nữa, tại sao lại hỏi về huân hương, chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Mậu Thịnh xẹt qua tia ngoan độc, việc đã đến nước này, không cho phép bất kỳ sai lầm nào xảy ra.

Lâm Hành Dật đi dạo trong phủ không mục đích, tiếng cười thanh thúy của trẻ nhỏ ngoài tường truyền vào tai hấn, suy nghĩ của hấn bắt đầu hỗn loạn.

Trước đây Lâm Hành Dật cũng không giống như hầu hết các đứa trẻ khác vui đùa ầm ĩ. Từ khi hấn còn nhỏ đã luôn phải đối mặt với gương mặt tái nhợt của mẫu thân. Mẫu thân không thích tranh cãi ầm ĩ, hấn liền yên lặng ngồi bên giường bà cả ngày, nhìn gương mặt cô đơn ngồi thêu

hoa của bà, ngẫu nhiên sẽ nói vài chuyện thú vị nghe được từ hạ nhân cho bà nghe, chỉ để nhìn thấy nụ cười hiếm có của bà.

Ấn tượng của hắn với phụ thân nhất nhọt, dường như một năm cũng chỉ có thể nhìn thấy ông ấy vài lần trong phòng mẫu thân, lúc phụ thân đến mẫu thân đều tươi cười rất vui vẻ, nhưng phụ thân lại luôn lạnh lùng lạnh nhạt, lúc thấy hắn cũng chỉ nhìn thoáng qua. Lúc đó, mẫu thân liền dùng một ánh mắt cực kì bi thương nhìn hắn, cho dù hắn không hiểu mẫu thân vì sao lại bi thương như vậy.

Sau này khi mẫu thân sinh ra muội muội, đối với Diệu Nhi trắng trắng mềm mềm cuối cùng mẫu thân cũng cười nhiều hơn. Hắn ở bên cạnh nhìn muội muội non nớt làm nũng với mẫu thân, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng. Tuy rằng phụ thân vẫn rất ít khi đến thăm bộ họ, nhưng mà hắn đã cảm thấy thỏa mãn với tình trạng như vậy rồi, chỉ cần mẫu thân nở nụ cười, có phụ thân hay không cũng có gì khác đâu?

Nhưng mà tất cả đều bị hủy vào năm hắn chín tuổi.

Mùa đông năm đó dường như rét lạnh chưa từng có. Phụ thân từ bên ngoài dẫn theo một nữ nhân và một đứa trẻ trở về, lúc phụ thân nhìn nữ thân kia sẽ lộ ra nụ cười sùng nịnh, sẽ ân cần hỏi han bà ta, mà đối với mẫu thân hắn thì ông chưa từng như vậy bao giờ.

Phụ thân mang theo nụ cười hiếm có tới phòng mẫu thân, nói với người, “Ta muốn cưới nàng.”

Gương mặt cả ngày tái nhợt của mẫu thân rốt cuộc cũng hiện lên chút ửng hồng, nhưng không phải vui sướng, mà là tức giận vô cùng. Mẫu thân không còn nhàn tĩnh thanh nhã như xưa không hề lạnh rộng lượng như xưa nữa, mà bắt đầu cãi nhau với cha, nhưng cha chỉ lạnh lùng nhìn mẫu thân, giống như đang xem một vở hài kịch.

Lâm Hành Dật nhớ được phụ thân đã nói với mẫu thân, “Nàng hỏi hận sao?”

Mẫu thân sau khi nghe được những lời này cuối cùng cũng bình tĩnh, sau đó lại cười lớn, tuy rằng cười, nhưng thanh âm lại thê lương như vậy, “Hóa ra, chàng vẫn luôn hận thiếp.”

Lâm Hành Dật không hiểu phụ thân cũng mẫu thân đang nói gì, nhìn gương mặt cười như không cười của mẫu thân mà không hiểu sao lại cảm thấy bất an. Hắn đi lên ôm chặt mẫu thân mình nói, “Nương, người còn có con cùng Diệu Nhi mà.” Lâm Hành Dật không hiểu vì sao mình trở nên đa cảm như vậy, nhưng là một tiểu nam tử hán, hắn vẫn cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

Phụ thân nhìn mẫu tử hai người trước mắt chán ghét nhíu mày, “Mặc kệ nàng đồng ý hay không, tháng sau ta sẽ đón Lệ Nương qua cửa.” Nói xong cũng không thèm nhìn phản ứng của hai người bộ họ bước ra ngoài.

Phụ thân hấn để lại cho hấn một bóng lưng, một bóng lưng không chút lưu luyến.

Khi đó hấn vẫn cho rằng cuộc sống vẫn sẽ diễn ra như bình thường, mẫu thân vẫn sẽ bị thương chờ đợi trong vô vọng, hấn cũng cả càng yên lặng cùng mẫu thân, nhưng lại không nghĩ đến ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi như vậy cũng không thực hiện được.

Nữ nhân mặc giá y (áo cưới) màu đỏ dung nhan quyến rũ động lòng người đối lập hoàn toàn với mẫu thân một thân bạch y sắc mặt tái nhợt. Mẫu thân của hấn lựa chọn kết thúc sinh mệnh trong ngày thành hôn của phụ thân, có lẽ vì muốn kết thúc cuộc sống đau khổ bị thương này, cũng có thể là vì muốn ngăn cản hôn lễ này.

Nhưng phụ thân chỉ đến nhìn thoáng qua rồi trở lại tiền đường, tiếp tục hôn lễ nào nhiều. Bên ngoài lạnh lẽo chỉ còn lại hấn đang ngơ ngẩn cùng với Diệu Nhi vẫn chưa hiểu chuyện. (Ôi, phải hận đến thế nào mới có thù đời như vậy?)

Nhìn mẫu thân hai mắt nhắm chặt, Lâm Hành Dật phát hiện bản thân mình vậy mà không khóc được. Mẫu thân làm bạn nhiều năm với hấn, tại trong ngày vui mừng như vậy kết thúc cuộc sống đau khổ của bản thân, còn hấn và muội muội phải ở lại đây, vượt qua những ngày tháng tối tăm lạnh lẽo.

Thời gian yên lặng trôi qua, lời của bọn hạ nhân giống như không truyền tới được ồ lại hấn, Diệu Nhi được người đưa trở về, mà Lâm Hành Dật vẫn luôn quỳ bên người mẫu thân, không hề nhúc nhích.

Thẳng đến khi có người kéo hấn vào một vòng tay ấm áp, đó là một vòm ngực dày rộng xa lạ, giống như có thể chịu đựng được nỗi bi thương vô hạn của hấn. Nhiệt độ ấm áp của cơ thể xuyên qua làn da truyền cho hấn, lúc này người Lâm Hành Dật mới run lẩy bẩy, phát hiện cả người mình đã đông cứng.

“Hành Dật, không sao đâu, nhị thúc ở đây.” Người nọ nhẹ giọng mở miệng, giọng nam trầm thấp có thể an ủi lòng người, làm cho hấn cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

Lâm Hành Dật biết mình còn có một nhị thúc, nghe nói khi còn trẻ đã ả ra tranh chấp với tổ phụ tổ mẫu, vì thế nên lêu lổng ở bên ngoài, mấy chục năm rồi mà vẫn không thấy trở về. Chỉ là không ngờ hôm nay trở lại, đúng lúc nhận được tin nương hấn chết.

Qua thật lâu thật lâu sau, Lâm Hành Dật mới mở miệng dùng giọng nói mỏng manh nói, “Nương sẽ cô đơn.” Từ khi có trí nhớ hấn liền luôn luôn ở cùng mẫu thân, nói chuyện cùng, yên lặng cùng bà, hiện tại hấn cùng với mẫu thân tách ra, chắc hẳn bà sẽ rất cô đơn. Hấn muốn ở cùng với mẫu thân, giống như trước kia.

“Hành Dật, nương của cháu sẽ không cô đơn, bởi vì cho tới nay không phải cháu luôn ở cùng nương cháu sao?”

Cho tới nay đều ở cùng nương? Cho tới nay? Thế còn về sau thì sao? Về sau hẳn không hề ở bên mẫu thân sao? Lâm Hành Dật giãy khỏi cái ôm của người nọ, nghiêng ngả lão đảo nhào vào trong lòng mẫu thân. Cả người mẫu thân không hề có độ ấm, trên mặt cũng không có vẻ bi ai lại dịu dàng nữa, mà lại sắc mặt xanh xao kinh hoàng. Lâm Hành Dật cuối cùng cũng không nhìn được nữa lớn tiếng gào khóc, “Nương...”

Lâm Hành Dật luôn luôn ở bên người, cho nên, cầu xin nương đừng bỏ Hành Dật mà đi.

“Hành Dật, nương cháu đã chết rồi.” Thở dài nói ra những lời này, nam nhân tiến lên ôm lấy Lâm Hành Dật, ông sao lại không biết Hành Dật thương tâm đến mức nào, đau đớn trong lòng ông cũng không hề kém một chút nào.

Lâm Hành Dật giãy giụa, động tác càng lúc càng lớn, giọng nói cũng ngày càng dồn dập, “Buông tay!”

“Hành Dật.” Nam nhân quát một câu, khiến động tác của hắn dừng lại, “Nương cháu đã chết rồi, chẳng lẽ cháu cũng muốn phát điên theo sao?”

Mẫu thân không có chết, Lâm Hành Dật muốn nói như vậy, nhưng mà miệng lại không thốt ra được lời nào. Mẫu thân thực sự đã chết sao, sẽ không bao giờ yên tĩnh ngồi trước cửa sổ thuê hoa, sẽ không bao giờ kể chuyện xưa cho hắn, sẽ không bao giờ mỉm cười dịu dàng với hắn? Hắn rốt cuộc cũng yên lặng, nhỏ giọng nức nở giống như một con thú nhỏ bị thương, “Nhị thúc...”

“Hành Dật, không sao, nương cháu đi rồi thì vẫn còn nhị thúc, Hành Dật ngoan.” Nam nhân nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn, trong giọng nói tràn đầy đau đớn thương tiếc.

Lâm Hành Dật gắt gao cắn môi mình, vì sao, vì sao phụ thân hắn đến bây giờ cũng không đến an ủi hắn, mà người đến lại là nhị thúc?

Bắt đầu từ ngày đó, nhị thúc trong cuộc sống của hắn bắt đầu đảm nhiệm vai trò của một người phụ thân, tựa như mọi hạnh phúc trong quá khứ đều chậm chậm đến đây, nhưng có một số thứ cuối cùng cũng không thể quay về được nữa.

Tám năm sau, Lâm Hành Dật nhớ lại lúc mình gặp được nhị thúc, hai mắt đỏ bừng, nhưng hắn đã không còn là đứa nhỏ non nớt năm đó nữa, hắn không thể nỉ non một cách bất lực, mà phải đối mặt với một sự thật tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Yêu Hận Trước Kia Đan Xen

Giữa trưa đầu hạ, trong phiên của nhị phu nhân nhà họ Lâm không có một ai, không có một nha hoàn nào cả, yên tĩnh tới nỗi có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua.

-Lệ Nương, sức khỏe Lâm Viễn Sơn thế nào rồi?

Vẫn như cũ, hoan ái xong, Lâm Mậu Thịnh ôm Đỗ Lệ Nương rồi hỏi. Bệnh của Lâm Viễn Sơn cũng đã kéo dài mấy tháng, giờ là lúc thu lưới.

Đỗ Lệ Nương cười duyên rũ, trong điệu cười đầy vẻ mưu mô:

-Lão ta ấy à, mấy ngày nay cũng chẳng khác gì. Mấy ngày trước ta cho thuốc nhiều lên thêm một tí, chỉ cần hẩn không uống là sẽ lên cơn nghiện ngay. Uống tiếp thì..... Đàm Hương mà chàng đưa đến sẽ chăm sóc cơ thể của hẩn thật tốt.

-Tiểu độc phụ này, tâm địa của nàng đen tối thật.

Lâm Mậu Thịnh mở miệng nửa thật nửa giả, Lâm Viễn Sơn yêu thương Đỗ Lệ Nương này thật lòng, mà cuối cùng lại có kết quả rằng ả vẫn lựa chọn mình để hại ông ta, con mắt nhìn người của Lâm Viễn Sơn đúng là không được tốt cho lắm.

Đỗ Lệ Nương hờn dỗi đánh nhẹ ông ta một cái, không bỏ qua, nói:

-Không phải ta là vì chàng sao.

-Nhị phu nhân nhị phu nhân!

Ngoài cửa truyền đến những tiếng nói kịch liệt của nha hoàn.

Tiếng kêu gào bất thình lình vang lên khiến hai người ở trong phòng đàm địa mờ mờ, Lâm Mậu Thịnh kích động cầm lấy quần áo xuống giường, tìm chỗ có thể trốn ở xung quanh, bởi vì quá vội vàng nên trượt chân đạp vào áo dài trên mặt đất. Về mặt Đỗ Lệ Nương cũng kích động muốn mặc quần áo, mà càng hoảng lại càng loạn. Bà ta tức giận ném quần áo, lớn giọng hét ra phía ngoài:

-Không phải ta đã lệnh cho các người buổi chiều không được vào đây sao!

Nha hoàn ngoài cửa như đang khóc, mở miệng nói:

-Nhị phu nhân, lão gia, lão gia xảy ra chuyện rồi!

Nếu không phải là chuyện của lão gia, sao nàng ta dám cãi mệnh lệnh của nhị phu nhân cơ chứ?

Nghe vậy Lâm Mậu Thịnh dừng động tác trong tay, trong mắt xẹt qua ý nghĩ sâu xa, cuối cùng ngẩng đầu cười tà với Đỗ Lệ Nương. Đỗ Lệ Nương ngẩn người rồi mới tỉnh táo trở lại, nhìn về phía Lâm Mậu Thịnh, trong mắt mừng như điên.

Cuối cùng cũng đã đến thời khắc này.

Ở trong phòng Lâm Viễn Sơn, phần đông đám nha hoàn đều cúi đầu, im lặng đứng thẳng, tay ở trong tay áo bắt đầu run run bất an, lão gia, lão gia thật sự không hay rồi sao?

Vừa rồi Đỗ Lệ Nương còn cười đắc ý vui vẻ ở trong phòng mình, giờ này lại ngồi bên mép giường, khóc nức nở không dứt:

-Lão gia.....

Còn Lâm Viễn Sơn ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mặt tái nhợt không còn chút máu, khiến người ta nhìn liền cảm thấy cõi lòng bi ai.

-Lão gia, người mau mở to mắt ra nhìn thiếp đi, lão gia, huhuhuhuhu.....

Đỗ Lệ Nương cầm lấy hai bàn tay lạnh lẽo của Lâm Viễn Sơn, nói một cách đau lòng, ý đau thương trong đó, đến nha hoàn ở bên cạnh đứng nghe cũng không tìm được tới nỗi hốc mắt đỏ lên, không thể ngờ nhị phu nhân đối với lão gia lại tình sâu nghĩa nặng đến thế. (Oe)

Nhưng mặc cho Đỗ Lệ Nương có gào khóc đến thế nào thì Lâm Viễn Sơn cũng không hề có phản ứng gì dù là rất nhỏ.

-Thiếu gia và tiểu thư đâu?

Vành mắt Đỗ Lệ Nương đỏ lên, suy nghĩ rồi quay đầu hỏi quản gia ở bên cạnh, lúc này bà ta mới để ý, Lâm Hành Dật và Lâm Lập Hạ vốn phải đến đây từ sớm hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu cả, ngay cả Lâm Diệu Nhi cũng không ở đây.

-Hôm nay thiếu gia và đại tiểu thư dẫn theo nhị tiểu thư ra ngoài rồi ạ.

Quản gia già cả ở bên cạnh cúi đầu nói một cách cung kính, trên gương mặt già nua cũng hiện lên vẻ sầu bi nhàn nhạt.

-Giờ là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng để đi ra ngoài!

Đỗ Lệ Nương nói xong lại bắt đầu kêu khóc:

-Bình thường lão gia đối xử với chúng tôi tốt như vậy, giờ ngay cả một đứa cũng không có ở bên cạnh nữa.

-Nhị phu nhân, đã cho người đi tìm rồi ạ. Còn bên tam gia cũng đã sai người qua đó thông báo.

Cho dù giờ là lúc rồi ren, quản gia vẫn giải quyết mọi chuyện ổn thỏa.

-Ừ, quản gia đã nhọc công rồi.

Đỗ Lệ Nương lại quay đầu nhìn Lâm Viễn Sơn ở trên giường.

-Lão gia, ngài phải kiên trì chống đỡ, Dật nhi và Hạ nhi sắp về tới nơi rồi, ngài còn phải gặp chúng một lần nữa chứ.

Nói xong câu đó, rốt cuộc Lâm Viễn Sơn nằm trên giường cũng có chút phản ứng, ngón tay giật giật, sau đó chậm chậm mở mắt.

-Lệ Nương.....

Lâm Viễn Sơn cố gắng hết sức mở miệng ra, nhìn người phụ nữ trước mắt khóc tới nỗi mắt sưng đỏ cả lên, ông áy náy muốn tự tay xoa mặt bà ta, nhưng lại không có sức, tay thõng xuống dưới.

Đỗ Lệ Nương thấy vậy, cầm tay ông áp lên má mình.

-Lão gia, cuối cùng người cũng tỉnh rồi.

Lâm Viễn Sơn nghe vậy cười cười, trên gương mặt tái nhợt càng thêm vẻ thê lương:

-Lệ Nương, ta không sao đâu.

-Đến lúc này rồi mà người còn nói mình không sao, người còn định lừa gạt thiếp tới khi nào nữa?

Đỗ Lệ Nương vừa khóc vừa nói, trong lời nói ẩn chứa hận thù không thể nghe ra.

Lâm Viễn Sơn để mặc bà ta trách cứ mình, cười yếu ớt nhìn bà ta, không nói gì cả.

Lúc này ngoài cửa vang lên những tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, tiếp theo đó, bóng Lâm Mậu Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

-Đại ca!

Giờ đây Lâm Mậu Thịnh đã không còn vẻ nhã nhặn bình tĩnh như trước nữa, có thể do vội vàng chạy tới đây khiến sắc mặt ông ta đỏ bừng.

-Đại ca không sao chứ?

Lâm Viễn Sơn lắc đầu:

-Không sao, đệ và Lệ Nương cứ trầm trọng hóa vấn đề.

Nói xong lại ho sặc sụa, ho tới nỗi cả người đều run bần bật không ngừng.

Đỗ Lệ Nương vội vàng lấy một cái khăn tay từ trong tay áo ra đưa cho Lâm Viễn Sơn, rồi cuộc ông cũng ngừng ho, lúc bàn tay bỏ khăn tay xuống lại phát hiện trên khăn tay đã dính vết máu, ông làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhét nó xuống dưới cái gối đầu giường, nên không thấy Đỗ Lệ Nương và Lâm Mậu Thịnh đang ngăm trao đổi ánh mắt với nhau.

-Quản gia, mấy người các người ra ngoài trước đi.

Lâm Viễn Sơn ngẩng đầu, nhẹ giọng nói với quản gia ở bên cạnh. Quản gia nhìn cơ thể yếu ớt của ông, do dự rồi mới gật đầu, sau đó xoay người nói với Đỗ Lệ Nương:

-Nhị phu nhân, chúng nô tài lui xuống trước, nếu có chuyện gì cứ sai bảo ạ.

-Ừm.

Đỗ Lệ Nương đáp, nhìn quản gia và đám nha hoàn ra ngoài cửa, sau đó mới quay đầu nhìn Lâm Viễn Sơn, nói:

-Lão gia có chuyện gì muốn giao cho thiếp và Mậu Thịnh sao?

Lâm Viễn Sơn ra hiệu cho Đỗ Lệ Nương đỡ mình dậy, dựa vào giường, sau đó thở hắt hên một lúc rất lâu, mới mở miệng:

-Lệ Nương, Mậu Thịnh, không giấu gì mấy người, ta.....

Còn chưa nói xong lại bắt đầu ho, lần này Đỗ Lệ Nương cũng không đưa khăn ra nữa, nên

Lâm Viễn Sơn đành dùng tay bịt miệng mình lại, nhìn vết máu loang lổ trong lòng bàn tay.

-Xem ra lão gia không chống đỡ nổi nữa rồi.

Đỗ Lệ Nương ở bên cạnh nói một cách lạnh lùng, vừa rồi gương mặt vẫn còn đầy sự quan tâm, lúc này chỉ còn lại vẻ mặt vui sướng khi thấy người ta gặp họa.

Lâm Viễn Sơn thấy thế kinh ngạc, mở to mắt, ho càng thêm dữ dội.

Lâm Mậu Thịnh thấy vậy cũng chậm chậm tới đây, đặt tay lên bả vai Đỗ lệ Nương, cúi người xuống vô cùng thân thiết, nói nhỏ chỉ đủ để Lâm Viễn Sơn nghe được:

-Lệ Nương, sao nàng có thể nói như vậy, tốt xấu gì cũng từng là vợ chồng.

-À, Mậu Thịnh nói rất đúng.

Về mặt Đỗ Lệ Nương biết sai, gật đầu, đứng dậy đi tới bên giường, ra vẻ quan tâm hỏi han:

-Lão gia, người có khỏe không, đề thiếp tới giúp người thở dễ hơn.

Một tay đánh mạnh vào lưng Lâm Viễn Sơn, khiến ông ho càng nghiêm trọng, còn Đỗ Lệ Nương cười càng thêm thoải mái.

-Ôi chao, Lệ Nương.

Lâm Mậu Thịnh tới đây ngăn động tác của bà ta lại, quát lớn:

-Nàng làm gì thế, đại ca còn chưa nói gì với chúng ta, nàng làm vậy chẳng phải ngay cả câu di ngôn huynh ấy cũng không nói được hay sao.

Rõ ràng vẫn là đệ đệ nhã nhặn giữ lễ như trước, nhưng lời nói khi này lại khiến Lâm Viễn Sơn khiếp sợ không thôi. Lâm Viễn Sơn cúi đầu cười mỉa mai, thôi được rồi, xem ra ông không tin cũng không được.

Lâm Viễn Sơn ngẩng mặt lên, gương mặt bình tĩnh, nhìn hai người trước mặt đầy suy nghĩ, giọng nói run rẩy, mở miệng:

-Mậu Thịnh, lời này của đệ có ý gì?

-Có ý gì? (đứa nào copy truyện này của bà đi không xin phép thì là con chó nhé)

Lâm Mậu Thịnh khẽ cười:

-Đại ca còn chưa hiểu hay sao, ta và Lệ Nương đều đã chờ ngày này của huynh rồi.

Lâm Viễn Sơn cười khỏ nhìn về phía Đỗ Lệ Nương:

-Lệ Nương, chuyện này là sao?

Đỗ Lệ Nương hơi mất tự nhiên, sau đó quay mặt đi, không trả lời.

Lâm Mậu Thịnh thấy vậy, dùng tay buộc Đỗ Lệ Nương phải đối mặt với Lâm Viễn Sơn:

-Lệ Nương, không phải khi này nàng còn vô cùng vui vẻ hay sao, sao giờ lại không dám thừa nhận?

Đúng là đàn bà không làm được việc gì.

Đỗ Lệ Nương bị Lâm Viễn Sơn nhìn tới nỗi có cảm giác áy náy trong lòng, nhưng lời nói đúng lúc của Lâm Mậu Thịnh lại nhấn chìm nó xuống. Tay bà ta đẩy Lâm Mậu Thịnh ra, nhìn Lâm Viễn Sơn rồi mở miệng:

-Đúng thế, ngày nào ta cũng hy vọng sẽ tới ngày này, giờ cuối cùng cũng đã đợi được rồi.

Trong mắt Lâm Viễn Sơn hiện lên đau thương:

-Lệ Nương, vì sao?

-Vì sao?

Đỗ lệ Nương dùng ánh mắt vô cùng hoang đường nhìn ông ta, vì sao? Ông ta hỏi bà vì sao?

-Lâm Viễn Sơn, không phải người nghĩ người rước ta qua cửa là ta sẽ cảm kích xúc động không thôi thật đấy chứ?

Lâm Viễn Sơn bị bà ta hỏi đến á khẩu không trả lời được, tuy rằng ông không nghĩ như bà ta nói, nhưng vẫn luôn nghĩ bà ta sẽ vui vẻ.

Đỗ Lệ Nương cười nhạt, giọng điệu dần trở nên kích động.

-Lâm Viễn Sơn, người đã hủy hoại cả cuộc đời ta, người có biết không?

-Lệ Nương.....

Nhìn Đỗ Lệ Nương ở trước mắt, Lâm Viễn Sơn còn không biết mình còn có thể nói cái gì nữa.

-Lúc trước câu nói đầu tiên của người là bảo ta đợi người hai năm, mẹ ta bảo ta lập gia đình ta không chịu, nhưng qua thời gian hẹn ước người vẫn không trở về, mẹ ta trách ta ngu xuẩn, thế nên, thế nên để cho tên súc sinh Giả Kiệt kia vào trong phòng ta!

Nói tới đây, trong mắt Đỗ Lệ Nương hiện lên hận thù nồng đậm.

-Sau khi tên súc sinh kia chiếm đoạt thân thể của ta, nói với mẹ ta rằng muốn nạp ta làm thiếp, mẹ ta cũng vui vẻ gả ta ra ngoài. Nhưng khi ta gả đến nhà họ Giả, tên súc sinh đó liền ném ta sang một bên, chính thể của hắn tra tấn gây khó dễ cho ta. Ta hận hắn thấu xương, nhưng lại mang thai nghiệt chủng của hắn!

Lâm Viễn Sơn nghe xong cả người chấn động, không ngờ năm đó Lệ Nương bị ép gả cho người khác, khi ông sai người quay về, chỉ biết bà ấy đã lấy người khác, nhưng không biết bên trong lại có ẩn tình như vậy.

Nghịệt chủng ở trong miệng Lệ nương, là chỉ Hạ nhi sao?

-Sau khi Giả Kiệt biết ta có thai liền sai người canh giữ ta, không cho phép ta tự sát, rồi biết ta sinh hạ một đứa con gái, liền ném ta và Hạ nhi vào trong lãnh viện, mặc ta và Hạ nhi tự sinh tự diệt. Lúc ấy ngày nào ta cũng nghĩ, vì sao người chưa từng quay về đón ta? Vì sao người không giữ đúng lời thề?

Đỗ Lệ Nương đau khổ nhắm mắt lại, đắm chìm trong hồi ức, cảm giác tuyệt vọng trong những chờ đợi gian nan tới mức nào, bà ta vĩnh viễn không thể quên được.

Đỗ Lệ Nương vừa cười, bộ mặt liền trở nên méo mó:

-May là sau đó nhà họ Giả bị kẻ địch tới báo thù, tẩm máu Giả phủ. Ta và Hạ nhi tránh ở lãnh viện, ngược lại lại không có ai chú ý tới chúng ta. Hừ, nhìn thi thể Cổ Kiệt nằm ở dưới chân ta, ta thật sự rất vui vẻ. Ta dẫn Hạ nhi lên kinh, không ngờ lại gặp được người.

Lâm Viễn Sơn nhớ khi ấy mình vừa mới xa nhà, thì thấy hai mẹ con đang cuộn mình ở trong góc tường, xuất phát từ sự cảm thông, ông mới đi tới cho hai người đó ít tiền, lúc ngẩng đầu mới phát hiện người phụ nữ kia chính là người yêu mà ngày đêm mình luôn mong nhớ. Vì thế ông liền dẫn họ về phủ ngay lập tức, nghe Lệ Nương nói phu quân của bà đã qua đời, giờ không còn nơi nương tựa, sau đó ông kiên trì rước bà ta vào cửa, không thể ngờ tất cả đối với bà mà nói chỉ là sự mỉa mai.

-Lúc trước là ai đã hại ta thành ra thế này? Nếu như không có người, ta sẽ không rơi vào kết cục như vậy, còn người lại bố thí cho ta trong lúc ta nghèo túng nhất? Hừ, đúng là quá buồn

cười, Lâm Viễn Sơn, ta hận ngươi đến chết, nhưng vì sống còn nên vẫn phải sống dưới sự che chở của ngươi. Ngươi đối xử với Hạ nhi còn tốt hơn cả con ruột, nhưng ngươi biết không, mỗi lần ta nhìn thấy khuôn mặt của Hạ nhi lại nghĩ đến tên súc sinh Giả Kiệt! Hạ nhi phóng đảng là do ta nói nó làm như vậy, nhưng ngươi vẫn coi nó như bảo bối, ngươi càng đối tốt với nó, ta lại càng muốn chà đạp nó.

Lâm Viễn Sơn bóp chặt tay lại, Lệ Nương hận ông, ông không còn gì để nói, nhưng Hạ nhi là con gái do chính bà ta dứt ruột đẻ ra, vì sao bà ta lại ác độc như vậy?!

“Bóp bóp bóp!”

Lúc này Lâm Mậu Thịnh đứng ở bên cạnh nhìn bọn họ bỗng vỗ tay.

-Đúng là quá ngoạn mục, đại ca, huynh xem, người phụ nữ mà huynh yêu mến nhất hóa ra lại có suy nghĩ về huynh như vậy, giờ huynh đã biết mình sai ở những chỗ nào chưa?

-Kẻ gây xáo trộn không phải Lệ Nương mà là ngươi, đúng không?

Lâm Viễn Sơn nói một cách u ám. Cho dù trong lòng Lệ Nương có oán hận cũng sẽ không to gan tới mức độ này, trừ khi là do Mậu Thịnh châm ngòi.

-Chẳng qua cũng do huynh tin nàng ta quá thôi, nếu không làm sao ta có thể bỏ thuốc vào được chứ.

Lâm Mậu Thịnh không quan tâm đến câu hỏi của Lâm Viễn Sơn, cứ thế nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 16

[illegible]

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Kết Thúc Chuyện Cũ

-Cha.....

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu, đôi mắt mắt đỏ lên, nhìn Lâm Viễn Sơn, đột nhiên quỳ xuống trước mặt ông.

-Hạ nhi, con làm cái gì vậy?

Lâm Viễn Sơn nhìn Lâm Lập Hạ quỳ xuống, thở dài, thông thả hỏi.

-Cha, con xin lỗi.

Lúc này điều khiển cảm xúc của Lâm Lập Hạ cũng không phải là chính cô, trong cơ thể như có một sức mạnh khác đang rục rịch. Lâm Lập Hạ cảm thấy ý thức của mình dần dần mơ hồ, nhưng miệng vẫn nói ra những câu rõ ràng:

-Đều là lỗi của mẫu thân và Hạ nhi.

Lâm Lập Hạ hoảng hốt nghĩ, người nói chuyện là ai? Là cô sao? Hay là..... Lâm đại tiểu thư?

-Hạ nhi, con không sai.

Lâm Viễn Sơn mở đôi môi tái nhợt.

-Ta còn phải cảm kích Hạ nhi, nếu không phải con phát hiện trong thuốc bổ có gì đáng ngờ, giờ chỉ e tính mạng ta đã không còn giữ được.

Ngày ấy, Hạ nhi và Hành Dật tới phòng ông, nói suy đoán của họ cho ông nghe, ông vốn không tin, nhưng vẫn phối hợp diễn vở kịch ngày hôm nay. Cuối cùng tất cả đều điều tra được manh mối, hóa ra bệnh của ông là do Lệ Nương và Mậu Thịnh giở trò quỷ. Tuy rằng sự thật khó có thể khiến người ta chấp nhận, nhưng dù sao cũng là sự thật, ân oán bao nhiêu năm cuối cùng cũng đã được lý giải trong ngày hôm nay. Lâm Viễn Sơn quay đầu nhìn Lâm Hành Dật một cái, trong lòng thở dài, dù sao Hành Dật từ nhỏ đã gần gũi với Mậu Thịnh, Mậu Thịnh làm chuyện như thế, chỉ e trong lòng nó không thể chấp nhận được. Còn những gì mà năm đó mẹ nó đã làm, giờ Hành Dật đã biết tất cả, vậy trong lòng nó sẽ nghĩ như thế nào.

-Cha, con biết cha thật lòng yêu thương con, nhưng mẹ lại làm chuyện như vậy với cha.

Hình như cảm xúc của Lâm đại tiểu thư rất kích động, hai mắt nhìn Lâm Viễn Sơn đã tràn ngập áy náy.

Lâm Viễn Sơn lắc đầu nói:

-Là do trước đây ta nợ mẹ con. Và lại việc mẹ con làm không có liên quan gì đến con hết, con không cần tự trách mình nữa.

-Cha.....

Lâm đại tiểu thư nghe vậy, người liền run lên bần bật, run rẩy mở miệng:

-Thật ra, thật ra chuyện của Diệu Nhi là do con gây ra.

Những lời này vừa nói ra đã khiến Lâm Hành Dật và Lâm Viễn Sơn giật mình, đồng thời mở miệng hỏi:

-Cái gì?

-Khi ấy Diệu Nhi ngã từ hòn giả sơn xuống không phải là việc ngoài ý muốn.

Lâm đại tiểu thư nói ra sự thật:

-Ngày đó con nghe Diệu Nhi chửi mẹ con ở sau lưng, khi ấy con tức quá liền đẩy con bé một cái, nhưng không ngờ Diệu Nhi lại ngã xuống dưới đất, cũng không thể ngờ rằng con bé lại biến thành cái dạng như thế này. Vì con sợ nên không dám nói sự thật với cha, chỉ nói Diệu Nhi tự ngã xuống. Cha, con không cô ý, thật sự con không cô ý.....

Nói xong câu cuối, ý thức của Lâm đại tiểu thư biến mất rất nhanh chóng, Lâm Lập Hạ lại có thể điều khiển cơ thể, nhưng chẳng hề có tí tẹo cảm giác vui vẻ nào. Trời đất ơi, chẳng lẽ linh hồn của Lâm đại tiểu thư này còn ở... bên trong cơ thể hay sao? Cũng chẳng thèm báo lấy một tiếng đã xông ra ngoài, sau đó còn ném một quả bom rồ to rồi bỏ chạy nữa? Có nhầm hay không hả! Nhìn khuôn mặt đen thui của Lâm Hành Dật và ánh mắt phức tạp của Lâm Viễn Sơn ở trước mắt, Lâm Lập Hạ nhớ lại mọi chuyện, sau khi biết rõ tình hình,

-Lâm Lập Hạ.....

Lâm Lập Hạ nghe vậy, trong lòng run rẩy, trời cao ơi, tiếng gọi này của Lâm Hành Dật cũng thật bình tĩnh, bình tĩnh rất không bình thường.

Lâm Viễn Sơn mệt mỏi nhắm hai mắt lại, giấu vẻ đau lòng trong đáy mắt:

-Thôi thôi, các con ra ngoài cả đi, để ta yên tĩnh một mình một lát.

-Cha.

Lâm Lập Hạ nhìn vẻ mặt của Lâm Viễn Sơn, trong lòng cũng cảm thấy đau đớn, không biết có phải là cảm giác của Lâm đại tiểu thư vẫn còn đang quấy phá hay không.

-Đi ra ngoài đi.

Lâm Viễn Sơn phát phát tay, sau đó nghiêng người nằm quay mặt vào phía trong.

Lâm Lập Hạ thấy vậy cũng không biết làm sao, vừa quay đầu lại, đập vào mắt là khuôn mặt mưa gió ùn ùn kéo đến của Lâm Hành Dật, trong lòng làm bộ mặt như quả mướp đắng, cúi đầu xuống rồi đi ra ngoài.

-Chuyện đó, Hành Dật.

Sau khi ra khỏi cửa, Lâm Lập Hạ vẫn đi theo phía sau Lâm Hành Dật, người phía trước vẫn giữ im lặng, tới tận nước này rồi, Lâm Lập Hạ không tìm được lên tiếng gọi hắn.

Lâm Hành Dật làm bộ như không nghe thấy, bước chân lại càng nhanh hơn, Lâm Lập Hạ nghĩ một lúc rồi vẫn cúi đầu đi theo, cũng không ngờ mới đi được có mấy bước, vừa ngẩng đầu đã thấy hóa ra Lâm Hành Dật đã dừng lại, cúi đầu nhìn nàng chằm chằm.

Lâm Lập Hạ bất an trừng mắt lên nhìn, choáng, Lâm thiếu gia muốn tìm cô tính sổ hay sao?

-Người đã biết từ trước, đúng không?

Lâm Hành Dật nhớ lại ngày đó Mạch Tuệ đến thông báo nói Lâm Lập Hạ có chuyện tìm hắn, hắn vốn không để ý, nhưng nghĩ dạo này Diệu Nhi hay tới chỗ cô nghe mấy chuyện linh tinh thời xưa, nên định tới đó cảnh cáo cô. Không ngờ vừa vào trong viện đã không thấy có một bóng nha hoàn nào, đi tới trước cửa phòng, chợt nghe tiếng Đỗ Lệ Nương đang nói chuyện ở bên trong. Sau khi hắn nghe cô nói, hai người liền đi tìm cha, cha hắn nghe lời của bọn họ xong, tuy rằng bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý diễn màn kịch khi này. Nay mọi chuyện đã rõ ràng, cũng chứng minh phán đoán của cô là đúng. Nhưng tất cả khiến hắn không thể không nghi ngờ cô được.

Trong lòng Lâm Lập Hạ cả kinh, tất nhiên giờ là lúc tính sổ. Cũng đúng thôi, tuy tuổi đời Lâm thiếu gia chưa được bao nhiêu nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc, nghi ngờ cô cũng là chuyện bình thường. Cô bỗng quay mặt, không nhìn khuôn mặt đang căng ra, đầy khí thế ép người của Lâm Hành Dật, ra vẻ âm ức, nói:

-Tôi thừa nhận quả thật tôi đã nghe trộm mẹ và chú hai nói chuyện, nhưng tôi không ngờ mẹ lại liên kết với chú hai để đối phó cha. Tôi không còn cách nào khác, ngày đó đành phải cố tình gọi cậu tới đây. Nếu khi ấy tôi nói thẳng ra với cậu, chắc chắn cậu sẽ cho rằng tôi lừa cậu thôi.

Lâm Hành Dật hừ lạnh một tiếng:

-Người đúng là tự mình biết mình thật.

Người đàn bà đó và người đàn ông kia sinh ra cô con gái kiêu gì thế này. Tuy biết chuyện trước kia đều là do người đàn bà ấy kêu cô làm, đã có thể biết tính cách cô nhất gan sợ phiền phức, gió chiều nào theo chiều ấy, cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nhất gan sợ phiền phức? Lâm Hành Dật nhớ lại cái tát hung hãn và đôi mắt hơi sừng sốt nhưng không chịu khuất phục của thiếu nữ, hơi thần người ra, sau đó lắc đầu. Chắc chắn ngày đó hẳn bị ảo giác, thiếu nữ sợ run cầm cập này sao có thể có vẻ mặt như thế?

Khóe mắt liếc thấy động tác của hắn, Lâm Lập Hạ đã có thể thấy Lâm thiếu gia bị đả kích không hề nhỏ tí nào, nếu không sao có thể lâm vào suy nghĩ trong im lặng, đã vậy còn lắc đầu không tự chủ nữa?

-Còn về chuyện của Diệu Nhi.....

Lâm Hành Dật nhớ tới muội muội vốn đã trưởng thành khỏe mạnh, giờ lại có bộ dạng như vậy, tất cả là do kẻ trước mắt làm hại, hắn liền nổi giận.

Lâm Lập Hạ thấy thế vội lùi về phía sau mấy bước, không ổn rồi, ánh sáng hung dữ trong mắt Lâm thiếu gia có phải là sát khí trong truyền thuyết không?

Lâm Hành Dật đi từng bước tới gần sát Lâm Lập Hạ, cúi đầu nhìn thẳng vào đáy mắt Lâm Lập Hạ:

-Tỷ tỷ, người nói xem, người nợ Lâm gia chúng ta bao nhiêu?

Lâm Lập Hạ khẩn trương tới nỗi ngay thở cũng phải dè dặt, khoảng cách gần như vậy khiến cô càng có thể cảm giác rõ ràng sự khác thường của Lâm Hành Dật. Chỉ mới có mấy tháng thôi, thiếu niên trước đây luôn viết rõ tức giận ở trên mặt, nay đã có thể che giấu. Có lẽ trải qua mấy ngày này chính là chương trình học nặng nhất trong cuộc đời hắn, còn cô chính là cô nàng bia đỡ đạn trong khóa học này.

A a a a a a a a, ngày lành của cô còn chưa bắt đầu, không thể đã Game Over ngay được! Nghĩ vậy, vẻ mặt Lâm Lập Hạ giãn ra, ánh mắt có vẻ tủi thân, nhìn thẳng vào mắt hắn. Lâm

thiếu gia, tôi là phái yếu, tôi là phái yếu đó! Đối với kẻ yếu, cậu phải nể tình đây!

Quả nhiên con người của Lâm Hành Dật trở nên khác hẳn, dường như cặp mắt đẫm lệ kia khiến hắn không còn nhớ tới hành vi ác độc khi trước nữa, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất căm ghét cô:

-Người đi đi.

Lâm Lập Hạ hơi sững sốt, không phải đây là câu Lâm Viễn Sơn nói với Lâm Mậu Thịnh hay sao? Giờ hắn cũng nói với cô câu như thế này, ý nghĩa giống nhau ư?

-Nghe không hiểu tiếng người à? Ta bảo người đi đi! Như vậy ta mới không bóp chết người.

Lâm Hành Dật xoay người hít một hơi thật sâu, nói.

Lâm Lập Hạ cảm thấy cái cổ của mình lạnh lẽo ngay lập tức, không nhìn được đưa tay sờ sờ. May quá, giờ cô đang an toàn.

-Tôi đi trước.

Nói xong, nhìn hắn một cái rồi xoay người bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình Lâm Hành Dật đứng tại chỗ, vẻ mặt hắn trống rỗng đứng ngoài hành lang, rất lâu sau vẫn chưa rời đi.

Ban đêm.

Lâm Lập Hạ mơ mơ màng màng ngồi dậy ở trên giường, khó chịu xoa xoa cái bụng. Ài, đói quá, đúng là buổi tối ăn ít quá, nếu biết sớm đã không chê đồ ăn nhẹ không hợp khẩu vị rồi, hơn nữa trời mùa hạ khiến cô không có cảm giác thèm ăn, giờ lại hại bụng cô “tạo phản” không ngừng.

Cô xuống giường, ngồi xuống cạnh cái bàn, lật cái chén rót nước. Chuyện lúc chiều thật sự cô vẫn đang còn trăm mối không thể giải, sao Lâm đại tiểu thư lại đột nhiên xuất hiện trong cơ thể này? Lúc cô ấy xuất hiện bên trong cơ thể, cô cũng không cảm thấy có gì khác lạ, cô vẫn nghĩ linh hồn của Lâm đại tiểu thư không ở đây, nhưng hiện tượng lúc chiều phải giải thích như thế nào?

-Lâm đại tiểu thư Lâm đại tiểu thư ơi là Lâm đại tiểu thư, rốt cuộc sao cô lại thể này hả!

Trong đầu Lâm Lập Hạ nghĩ không biết làm sao, không ngờ trong đầu lập tức có lời đáp lại.

“Tôi chỉ là một ý thức ở lại trong cơ thể này thôi.”

Những lời này vang lên rõ ràng trong đầu Lâm Lập Hạ, cô bị dọa tới nỗi thiếu chút nữa ngã nhào, vừa rồi, vừa rồi là ảo giác của cô sao?

“Không phải ảo giác của cô đâu.”

Giọng nói kia trả lời ngay nghi ngờ của cô.

Lâm Lập Hạ nuốt một ngụm nước bọt, hai tay bóp chặt lại. Bình tĩnh, bình tĩnh, Tá Thi Hoàn Hồn mình cũng đã trải qua rồi, còn sợ “Một thể hai hồn” nữa sao?

“À, chuyện đó, cô nghe thấy à?”

Qua một lúc lâu, Lâm Lập Hạ mới “nói” với ý thức ở trong đầu.

“Ừ.”

“Cô nói cô là ý thức của Lâm đại tiểu thư?”

“Tôi chỉ là một ý thức sắp biến mất mà thôi, tôi biến mất rồi, về sau cơ thể này sẽ hoàn toàn thuộc về cô.”

Giọng nói kia dịu dàng nói.

Hoàn toàn thuộc về cô? Lâm Lập Hạ vội vàng hỏi:

“Sao tôi lại có thể nhập vào cơ thể của cô được? Vậy giờ linh hồn của cô ở đâu? Sao đột nhiên lại không còn thấy tăm hơi cô đâu nữa vậy?”

Giọng nói kia nhẹ giọng mỉm cười:

“Tính mạng của tôi cũng chỉ kéo dài tới trước khi cô đến thôi, cô đã đến thì tôi nên đi rồi, nhưng trong lòng tôi vẫn còn vướng một số việc, nên mới còn tàn niệm giữ lại. Nhưng giờ tất cả đều đã giải quyết xong xuôi, tôi cũng không còn gì vướng bận nữa.”

Lâm Lập Hạ muốn hỏi rất nhiều vấn đề, ví như vì sao sinh mệnh của Lâm đại tiểu thư chỉ kéo dài tới khi mình đến thôi? Vì sao đang yên đang lành thì vào chiều hôm nay cô ấy lại đột nhiên xông ra? Quan trọng nhất là...

“Cô vẫn chưa trả lời vì sao tôi lại nhập vào cơ thể của cô á?”

“Cảm ơn tất cả những gì cô làm trong hiện tại và tương lai.”

Giọng nói dần dần thấp xuống, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Lâm Lập Hạ xoay vòng, hận không thể dùng móng tay đập vỡ đầu mình, kéo cái gọi là “ý thức” kia ra, nhưng giờ chỉ có thể gọi tên cô ấy một cách vô ích, mặc cho cô ấy đã biến mất không còn bóng dáng.

Cốp!

Lâm Lập Hạ đặt mạnh cái chén lên trên bàn, hai hàng lông mày mảnh nhỏ nhú chặt lại. Đừng đùa như thế nhé, khơi mào tò mò của người khác sau đó liên chạy nhanh như chớp không thèm quan tâm, khiến cô không thể hiểu hiểu W-h-y cô lại ở nơi này?

Cái gì mà “Cảm ơn tất cả những gì cô làm trong hiện tại và tương lai.”? Chẳng lẽ là chỉ việc cô vạch trần âm mưu của Đỗ Lệ Nương và Lâm Mậu Thịnh?

Lâm Lập Hạ xấu hổ thầm nghĩ, có trời mới biết cô chỉ muốn mình sống những ngày thư thái thôi, hoàn toàn không có tình cảm sâu đậm gì vĩ đại cả!

“Róc rách róc rách.....”

Trong buổi tối yên tĩnh, tiếng rót nước nghe vô cùng rõ ràng.

Lâm Lập Hạ cười khổ, đúng là, càng uống nước lại càng đói. Lắc đầu đá ý thức của Lâm đại tiểu thư sang một bên, càng quan tâm, lại càng buồn bã, giờ còn phải đi tìm thứ lấp đầy bụng đã.

Lâm Lập Hạ choàng thêm áo khoác, cầm một đĩa đèn nhỏ, đẩy cửa đi ra ngoài, đi về phía phòng bếp, nhưng trên đường đi, Thiên Thính bình thường vốn luôn đóng cửa, giờ này lại có ánh nến mờ mờ lộ ra. Do dự một lát, cô nhón chân nhẹ nhàng đi qua, muện vậy rồi mà vẫn còn ai ở đây?

Lâm Lập Hạ thử đẩy cửa một cái, lại phát hiện cửa không khóa, nên có thể mở chốt ra rất dễ dàng. Đi qua cửa, Lâm Lập Hạ có thể nhìn rõ ánh nến bao phủ xung quanh một khuôn mặt tuấn mỹ.

Là Lâm Hành Dật, đã trể thế này, hắn ở trong này làm cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

<http://tieulun.hopto.org>

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18: Âm Kém Duyên Sai

Lâm Lập Hạ thối tắt ngọn đèn trong tay, đứng ở ngoài cửa cẩn thận quan sát Lâm Hành Dật, lúc này mới phát hiện bên người hắn đề rất nhiều bình rượu. Có bình còn có bình hết, chỗ nào cũng có.

Này, sẽ không phải là người nào đó mượn rượu giải sầu đấy chứ? Lâm Lập Hạ kết hợp tình huống trước mắt với suy đoán của bản thân, xem ra, Lâm thiếu gia thật sự là trốn ở nơi này uống rượu, nhìn bình rượu vút đầy đất xem chừng hắn đã uống rất nhiều rồi. Không biết tử lượng của hắn thế nào?

Lâm Lập Hạ vỗ vỗ đầu mình, hiện tại không phải là lúc nghĩ đến tử lượng của hắn. Hiện tại nàng vẫn nên lo tìm đồ ăn ngon cho cái bụng của nàng đi, chẳng lẽ bây giờ lại đẩy cửa ra cười tủm tỉm với Lâm thiếu gia chào một tiếng, “Chào buổi tối.”

Chắc, quên đi, nàng vẫn không nên xen vào chuyện tốt hay không tốt của người khác thì hơn. (Chào buổi tối trong cv là buổi tối hảo, hảo có nghĩa là tốt). Biểu chiều Lâm thiếu gia đã nói không muốn nhìn thấy nàng nữa, hiện tại chính là lúc sự tử chủ của hắn cực kỳ thấp, nói không chừng điên lên liền vươn tay cho nàng một cái kết luân, đến lúc đó nàng muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Lâm Lập Hạ kéo kéo quần áo trên người chuẩn bị bỏ của chạy lấy người, gió lạnh đột nhiên thổi vào mặt làm cái mũi ngưa ngưa, mắt thấy sẽ hắt xì thành tiếng nàng vội vươn tay che kín miệng mình, vì thế chỉ phát ra tiếng vang cực kì nhỏ. Nàng vừa chuẩn bị rời đi lại không ngờ bước hụt, cả người chuẩn bị ngã xuống đất.

Lâm Lập Hạ bắt lấy cánh cửa theo bản năng, lại bởi vì trọng tâm không vững mà cả người ngã vào bên trong. Vì thế, cửa “Cạch” một tiếng bị nàng đụng vào mà mở ra. Chờ khi ổn định thân hình, Lâm Lập Hạ chậm rãi ngẩng đầu, mang theo tươi cười ngượng ngùng nhìn về phía Lâm Hành Dật, “Cái đó, Hành Dật, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua mà thôi...”

Lâm Hành Dật giống như không nghe thấy tiếng động gì cũng như giọng nói của Lâm Lập Hạ, chỉ lo nâng ly rượu đổ vào miệng mình.

Thấy thế, Lâm Lập Hạ lại thử gọi một tiếng, “Hành Dật?”, nhìn thấy Lâm Hành Dật vẫn không có phản ứng cô mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra hắn đã say không nhẹ rồi. Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ vẫn đi qua chỗ hắn, ngồi xuống bên người hắn.

Giống như nhận thấy bên cạnh có người, lúc này Lâm Hành Dật mới chậm chạp quay đầu nhìn nàng một cái, sau đó lại cầm bình rượu lên uống.

Lâm Lập Hạ chú ý đến đôi mắt trong suốt bình thường vẫn mang theo hèn mọn bây giờ lại tràn ngập tơ máu, đáy mắt đều là thần sắc ảm đạm. Trông lòng nàng rung động, miệng lại không biết nói gì để an ủi hắn. Nên nói gì? Nên làm gì? Tất cả mọi chuyện hắn đều không thể không đối mặt, chỉ hy vọng sau đêm nay hắn có thể lấy lại tinh thần, không cần bị ân oán của người xưa mà trói buộc bản thân.

Lâm Lập Hạ dời tầm mắt nhìn về một bình rượu bên cạnh, nàng có chút tò mò tửu lượng một chén là say của mình. Nàng đã thề bản thân không bao giờ động vào rượu nữa, nhưng đó đã là chuyện của đời trước, hơn nữa ở cổ đại cũng không có bia. Lâm Lập Hạ cầm lấy cái cốc thử uống một ngụm nhỏ, cay quá, mặt bỗng liền nóng bừng lên, nhưng chỉ một lúc sau liền cảm thấy miệng có chút thơm thơm, hoàn toàn không giống với thứ bia vừa cay vừa đắng ở hiện đại. Ủ, nói tóm lại là uống rất ngon, uống thêm một ngụm nữa.

“Nương người là người thế nào?” Lâm Hành Dật đột nhiên mở miệng.

Lâm Lập Hạ nghe vậy thì sửng sốt, nương của nàng? Trong đầu hiện lên một gương mặt xa lạ mà quen thuộc, nàng cười khổ lắc đầu, nàng... Không có nương. Nhưng mà người Lâm thiếu gia hỏi hắn là Lâm tiểu thư đi, nương của Lâm đại tiểu thư, đã ở cảnh giới không thể gọi là “Mẫu thân” được nữa rồi. Nào có mẫu thân nào lại có thể đối xử với nữ nhi của mình như vậy, chuyển hết oán giận đối với người trượng phu đã chết lên người nữ nhi, xem nữ nhi ruột thịt của chính mình không đáng một đồng. Thật đáng buồn cho Đỗ Lệ Nương khi luôn luôn nhớ kĩ oán hận năm đó, nếu lúc trước bà bỏ qua khúc mắc bắt đầu lại một lần nữa với Lâm Viễn Sơn, có lẽ hiện tại đã không xảy ra những chuyện như vậy mà yên tâm hưởng một cuộc sống hạnh phúc.

Thẳng đến lúc giọng nói của Lâm Hành Dật lại vang lên Lâm Lập Hạ mới phát giác bản thân vẫn luôn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cũng không trả lời câu hỏi của hắn. Mà dường như Lâm Hành Dật cũng không để ý, ngược lại tự mình nói ra.

“Nương ta rất đẹp, nhưng mà dù có đẹp đến thế nào thì cha ta cũng không thêm liếc nhìn bà một cái.” Lâm Hành Dật thấp giọng nói, trong giọng nói tràn đầy mê mang.

“Ta biết nương vẫn luôn rất yêu cha, cho dù cha có nói, ngay từ đầu nương chỉ muốn lợi dụng thân phận của ông.”

“Ta luôn hận cha ta, hận ông ấy vì sao lại vô tình như vậy. Nương ta cho dù có chết vẫn không bằng nữ nhân kia.”

“Nhưng mà nương, người biết không, không phải là cha không cần người.” Lâm Hành Dật thì thào, “Cha nằm mơ đều mơ thấy người, người quan trọng hơn nữ nhân kia. Nương, người vui vẻ sao?”

Lâm Lập Hạ ngồi bên cạnh nghe hấn nói không khỏi cảm thấy đau lòng. Những việc xảy ra mấy ngày hôm nay, nàng có thể vân đàm phòng khinh mà nói hy vọng hấn có thể quên đi, nhưng mà lại không đứng ở lập trường của hấn mà suy nghĩ. Tuổi còn nhỏ đã bị phụ thân của mình không quan tâm đến, mẫu thân lại buồn bực không vui cuối cùng tự sát mà chết. Thật vất vả mới có một trưởng bối quan tâm yêu thương mình, lại không ngờ tất cả chỉ là một âm mưu. Vô cùng oán hận phụ thân mình, nhưng huyết thống vĩnh viễn là điều không thể vứt bỏ được, hận càng sâu cũng là yêu càng nhiều. Tuy rằng hấn luôn tỏ ra xa lạ với Lâm Viễn Sơn, nhưng Lâm Lập Hạ biết dù Lâm Mậu Thịnh có quan tâm hấn thế nào, thì sâu trong lòng, hấn vẫn luôn khao khát tình yêu của phụ thân mình.

Tình thân ruột cuộc là cái gì, ở lúc rét lạnh nhất có thể cho con người cảm thấy ấm áp đến tận đáy lòng. Nhưng những lúc lãnh khốc lại có thể làm cho người ta lòng nát dạ đau.

Trong trí nhớ xa xa kia hiện về gương mặt bình thường của một người, nhưng năm đó cũng là một phong thái kiêu diễm mê người. Nàng trốn ở một chỗ tối tăm lẳng lặng nhìn người phụ nữ đứng chờ ở cửa nhà trẻ chuẩn bị đón đứa con đáng yêu của mình về nhà. Nàng nghĩ muốn đi lên gọi ra hai chữ kia, nhưng lại nghĩ đến hoàn cảnh của mình liền đau khổ dừng bước chân.

Nàng xuất hiện cũng không làm thay đổi điều gì, mang đi chính là chuyện cũ của người phụ nữ nghĩ lại mà kinh. Nàng giống như một sinh vật sống trong chỗ âm u tối tăm, vĩnh viễn không thể quang minh chính đại mà thừa nhận bản thân.

Người đàn ông kia sự nghiệp thành công xuất hiện hạnh phúc ở trên tivi cùng với người vợ xinh đẹp quý phái và hai người con gái sinh đôi ngoan ngoãn ngọt ngào. Sau khi ông có thể vứt bỏ được khoảng thời gian hoang đường thời niên thiếu, cuộc sống của ông dường như không còn tiếc nuối gì, hoàn mỹ đến mức làm cho cánh đàn ông phải ghen tỵ. Cô đứng ở trước TV một lần lại một lần nói với chính bản thân mình, nhìn đi, đây chính là người cùng với người phụ nữ kia sinh ra mình, chẳng qua có lẽ ông ta đã quên sự tồn tại của nàng từ lâu rồi. Nàng không phải là nữ nhi bảo bối xinh đẹp của ông ta, không tao nhã như các nàng, không giống các nàng về mọi mặt.

Bọn họ dường như đều quên mình đã từng trải qua một khoảng thời gian như vậy, đều bắt đầu cuộc sống yên ổn hạnh phúc của bản thân. Chỉ có nàng bị vất bỏ, không biết nên đứng ở chỗ nào.

Nhìn người thiếu niên cô đơn trước mắt, Lâm Lập Hạ như thấy được chính mình trước đây, nước mắt không báo trước mà rơi xuống. Nàng bắt đầu nhẹ giọng khóc nức nở ôm lấy Lâm Hành Dật, thiếu niên này làm nàng cảm thấy tiếc nuối, đau đến mức hô hấp đều run lên.

Lâm Hành Dật hơi nghi ngờ nhìn nữ nhân ôm lấy hấn, sau khi nghe được tiếng khóc rất nhỏ của nàng thì cả người liền chấn động, cuối cùng vươn tay ôm lấy nàng, “Nương... Dật Nhi rất

nhớ người...” Trong giọng nói nức nở đều là oan ức, hấn ôm nàng khóc không thành tiếng.

Nghe vậy nước mắt của Lâm Lập Hạ rơi càng dữ, nhẹ giọng nói, “Dật Nhi... Nương cũng rất nhớ con.”

“Nương, người nói dối, nếu người nhớ Dật Nhi vì sao lúc trước lại ném Dật Nhi ở lại mình mình!” Lâm Hành Dật nhớ tới khuôn mặt xanh xao của mẫu thân mình, càng bắt an ôm chặt nàng.

“Nương không mang Dật Nhi theo vì Dật Nhi còn có chuyện quan trọng phải làm.” Giọng nói của Lâm Lập Hạ mềm mại dịu dàng, “Việc nương không làm xong chờ Dật Nhi làm giúp nương.”

“Nương... Người biết không, cha không có chán ghét người...” Hấn vội vã muốn nói cho mẫu thân mình biết, người bà yêu cũng không hề không quan tâm đến bà.

“Nương biết hết.” Vỗ vỗ lưng trấn an hấn, Lâm Lập Hạ cố gắng nói chậm rãi, “Ta biết bây giờ Dật Nhi rất khổ sở, nương sẽ luôn luôn ở bên cạnh nhìn con, cho nên Dật Nhi nhất định phải kiên cường. Hiện tại Dật Nhi đã trưởng thành, là nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Nương tin tưởng Dật Nhi sẽ biết sau này nên làm thế nào.”

Lâm Hành Dật trầm mặc một lúc rồi nói, “Nương, bây giờ người còn yêu cha không?”

Lâm Lập Hạ ngăn người, nhớ tới nữ tử xinh đẹp mà cô đơn trong miệng Lâm Hành Dật cùng Lâm Viễn Sơn, “Yêu, vì sao lại không yêu? Không phải Dật Nhi cũng yêu sao?” Chiu dừng mười mấy năm cô độc chỉ vì ông thỉnh thoảng đến thăm một lần, cho dù bị ông oán hận cũng kiên trì sinh đứa bé ra, dùng cách quyết liệt nhất thể hiện kiên trì của bản thân, nữ tử như vậy, toàn tâm toàn ý yêu Lâm Viễn Sơn, cho dù không được đáp lại thì hấn là yêu đi.

“Mẫu thân...” Cảm giác ấm áp trước mắt là thật, Lâm Hành Dật thỏa mãn nhắm hất mắt lại, hô hấp dần dần vững vàng.

Lâm Lập Hạ cẩn thận điều chỉnh tư thế của hấn, để cho hấn có thể ngủ thoải mái một chút. Gương mặt tuấn tú của thiếu niên còn mang một chút trẻ con, giờ phút này lại hồn nhiên như vậy, cùng với dáng vẻ âm dương quái khí ngày thường của hấn thì khác quá nhiều. Lâm Lập Hạ tình tế xoa xoa gương mặt hấn, vừa rồi chính là tạm thời làm nương của hấn, vì sao hiện tại nhìn vẻ mặt không hề phòng bị lúc ngủ của hấn trong nàng lại thấy một loại cảm động dạt dào? Lâm Lập Hạ cười không thành tiếng, cũng khép hai mắt lại dựa vào đầu hấn.

Sáng sớm hôm sau.

“Thiếu gia, thiếu gia?”

Lâm Hành Dật cau mày mở mắt, trước mắt hiện ra bóng dáng mơ hồ của một người, vươn tay xoa xoa trán, tầm mắt dần dần trở nên rõ ràng. Vừa tỉnh ngủ, suy nghĩ còn mơ hồ, sau khi thấy bình rượu la liệt trên mặt đất hẳn mới nhớ chuyện đêm qua.

Hắn một mình trốn trong nhà bếp uống rượu, uống đến mức sau này xảy ra chuyện gì cũng không biết, chỉ là hình như mơ thấy mẫu thân, dường như bên cạnh có người ở cùng mình cả buổi tối. Nghĩ đến đây Lâm Hành Dật nhếch môi cười cười, lúc cúi đầu lại thấy được áo khoác trên người, quần áo này là của nhà hoàn Lâm phủ? Lại ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mắt, hẳn ở miệng hỏi, “Tía Tô, người ở cùng ta đêm qua là người?”

“Dạ?” Tía Tô nghe vậy thì ngẩn ngơ, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của người thiếu niên trước mắt thì không tự chủ được nói, “Vâng.”

Lâm Hành Dật đứng dậy ôm lấy Tía Tô, “Tía Tô...” Hóa ra đêm qua không phải là mơ, thật sự có người ở bên cạnh hắn cả một buổi tối.

“Thiếu gia...” Tía Tô vừa vui sướng lại hoảng hốt, thiếu gia là lần đầu tiên làm ra động tác thân mật như vậy với nàng. Nhưng mà thiếu gia vừa hỏi nàng có phải người ở bên cạnh thiếu gia tối hôm qua không? Lúc nàng thức dậy chỉ thấy mỗi thiếu gia ghé vào bàn mà ngủ, cái áo khoác trên người thiếu gia cũng không phải của nàng. Nhưng mà, nhưng mà nàng thực sự rất thích thiếu gia, nếu thiếu gia hiểu lầm nàng là người kia thì thiếu gia cứ hiểu lầm đi, nàng thật vất vả mới có cơ hội này...

Lâm Hành Dật mang chút cảm kích ôm nữ nhân trong lòng, cũng không nhìn thấy vẻ mặt bất an của nàng, mà một đầu khác của Lâm phủ, trong phòng của Lâm đại tiểu thư, Lâm Lập Hạ nhỏ giọng oán hận nhào vào trong chăn.

(Lời editor: Đây là lý do anh chỉ là nam phụ mà thôi)

“Thật là, biết vậy không thì đã không đi làm người tốt rồi, cổ đều muốn vẹo sang một bên.” Tuy là nói vậy, trên mặt nàng lại lộ ra nụ cười vui vẻ, thật may là đêm qua nàng đã đến giúp hắn.

Người thiếu niên kia, về sau sẽ trở nên kiên cường đúng không.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Yêu Hận Điên Cuồng

Oái, hiện tại là tình huống gì đây?

Lâm Lập Hạ có chút không yên lòng đảo trông mắt đầy bất an, vừa rồi có nha hoàn đến truyền lời nói Lâm Viễn Sơn có việc tìm nàng. Nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra Lâm Viễn Sơn tìm nàng có chuyện gì. Theo lý thuyết thì hẳn là bây giờ trong lòng ông phải mâu thuẫn vô cùng chứ? Nhưng vì sao lại có việc tìm nàng.

Sau khi vào phòng, nàng ra vẻ bình tĩnh giống như bình thường gọi ông là “Cha”, mà ông cũng nở nụ cười nhàn nhạt. Tuy rằng nụ cười kia làm Lâm Lập Hạ cảm thấy hơi miễn cưỡng.

“Hạ nhi...” Lâm Viễn Sơn mở miệng trước.

Lâm Lập Hạ nhanh chóng đáp lời, “Dạ.”

Sức khỏe của Lâm Viễn Sơn tốt lên không ít, máu ngày đó ho ra thực ra là độc tố trong cơ thể, sau khi ho ra được chỉ cần cố gắng điều dưỡng là thân thể sẽ chậm rãi khôi phục lại. Bệnh trên người có thể chữa khỏi, nhưng còn bệnh trong lòng thì chữa thế nào đây?

Lâm Viễn Sơn vẫn mang nụ cười hơi suy yếu, “Mấy ngày nay ta đều đã nghĩ, ta tính quên hết những chuyện đó đi, con cũng nên quên đi.”

A? Lâm Lập Hạ nghi ngờ nhìn ông, Lâm lão gia vừa bảo nàng quên đi? Quên đi chuyện gì vậy?

“Tuy rằng Diệu Nhi vì con mới biến thành bộ dạng như vậy, nhưng lại nói tiếp, người sai vẫn là ta.” Ánh mắt Lâm Viễn Sơn ảm đạm, giọng nói sa sút, “Nếu như ta quan tâm đến Hành Dật cùng Diệu Nhi nhiều hơn một chút, thì đã không xảy ra những chuyện như vậy.”

Nhìn người nam nhân mang vẻ mặt áy náy phía trước, trong lòng Lâm Lập Hạ không ngừng cảm thán. Ai ai aizzz, người nam nhân trước mắt này chính là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, nhưng mà dường như trong ông lại luôn tồn tại một tâm hồn lương thiện đối với mọi người. Thế đạo này, người tốt kẻ xấu cũng thật sự khó phân biệt mà, “Cha, tất cả đều không thể trách người được.”

Lâm Viễn Sơn lắc đầu cười, “Hạ nhi không cần an ủi ta, tất cả đều do ta gây nên.”

Lúc này Lâm Lập Hạ mới cảm thấy không đúng, không phải vốn dĩ là nên trách cứ nàng sao, thế nào mà Lâm Viễn Sơn lại đang bắt đầu tự kiểm điểm chứ?

“Hôm nay cha gọi con tới là có chuyện gì sao?” Lâm Lập Hạ nhanh chóng nói sang chuyện khác, hiện tại ai đúng ai sai đã không còn là vấn đề quan trọng nữa rồi. Mọi việc đều đã xảy ra, có áy náy có hối hận cũng vô dụng. Còn không bằng đi tính toán xem tương lai nên làm thế nào.

Lâm Viễn Sơn miễn cưỡng thoát khỏi cảm giác tự trách, nhú mày nói, “Chuyện ta muốn nói, là về con với Dật Nhi...”

Gì? “Con cùng Hành Dật?”

“Ừ.” Lâm Viễn Sơn gật gật đầu, “Tuy rằng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng mà dù sao con cũng đã là người của Hành Dật, Hành Dật cũng phải cho con một cái công đạo.”

Hả? Lâm Lập Hạ có chút không dám tin nhìn về phía Lâm Viễn Sơn, ý của ông ấy là vẫn kiên trì muốn Lâm Hành Dật cưới nàng?

“Ta biết Hành Dật không đồng ý cưới con làm vợ, cho nên con chỉ có thể chịu oan ức một chút...”

Cái gì cái gì cái gì cái gì? Rốt cuộc là ông ấy đang nói cái gì vậy?

“Làm thiệp của Hành Dật.”

Giờ phút này có thể nói là Lâm Lập Hạ vô cùng kinh hãi, ông ấy nói muốn àng làm tiểu thiệp của Lâm Hành Dật? Có nhân không vậy?

“Cha!”

“Hạ Nhi?” Lâm Viễn Sơn hơi nghi ngờ, sao Hạ Nhi lại phản ứng kì quái như vậy? Ông làm như vậy thì con bé hẳn nên vui vẻ chứ?

Lúc này Lâm Lập Hạ mới phát hiện giọng nói của mình có hơi lớn, trên mặt cũng trở nên cứng ngắt. Ở trong lòng hô to bình tĩnh, sau đó nàng mới cố gắng chậm rãi nói, “Cha, con đang muốn nói với cha một việc.”

Lâm Viễn Sơn nhìn Lâm Lập Hạ mang biểu cảm nghiêm túc trước mắt, hỏi, “Chuyện gì?”

“Con muốn đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi ra ngoài?” Lâm Viễn Sơn nhú mày, “Đi đâu?”

“Đi đâu cũng không quan trọng, con chỉ là muốn ra ngoài giải sầu thôi.” Lâm Lập Hạ hơi hơi cúi đầu, cố dùng giọng nói tương đối dịu dàng nói, “Tuy rằng cha muốn con quên đi, nhưng mà căn bản con làm không được. Những việc nương con đã gây ra làm con không còn mặt mũi mà đứng trước mặt cha.”

“Hạ Nhi...”

“Cha, người không cần phải quan tâm đến việc của con với Hành Dật nữa, con cùng Hành Dật là không có khả năng.” Lâm Lập Hạ cười thống khổ, “Nương con đã hại đệ ấy mất mẹ từ nhỏ, bây giờ lại muốn hạ độc cha, làm sao Hành Dật có thể chấp nhận con chứ?”

Lâm Viễn Sơn cũng trầm mặc không nói chuyện. Ông biết Hành Dật sẽ không chấp nhận Hạ Nhi, cho nên mới muốn để Hạ Nhi làm thiếp của Hành Dật, coi như cho con bé một cái công đạo. Không ngờ rằng Hạ Nhi lại không đồng ý.

“Cha, Hạ Nhi không dám ước muốn cao xa gì, hiện tại Hạ Nhi chỉ mong có thể yên ổn sống qua cả đời là được.”

Lâm Viễn Sơn nhớ tới Đỗ Lệ Nương bắt Lâm Lập Hạ đi làm những việc như vậy, lại nhìn nàng mang sắc mặt vô cùng bi thương trước mắt, trong lòng không ngừng rung động, “Ha Nhi, con... Thực sự không muốn sao?”

Lâm Lập Hạ im lặng một lúc mới mở miệng, “Lúc ở từ Thanh Tâm sư thái đã từng nói với con, chuyện cũ đều như gió thoảng mây trôi, rồi cũng sẽ theo gió bay đi mất. Đã là như thế, con cũng muốn quên hết quá khứ của bản thân.”

Lâm Viễn Sơn cười mệt mỏi, “Vậy thì tùy con.”

“Vậy con ra người trước.” Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói một câu, “Cha, cảm ơn cha.” Sau đó xoay người ra khỏi cửa.

Sau khi ra ngoài, Lâm Lập Hạ hơi buồn bực thở dài một hơi. Đối với Lâm Viễn Sơn, ngay từ đầu nàng đã cảm thấy tôn kính cùng yêu quý, sau khi biết Đỗ Lệ Nương cấu kết với Lâm Mậu Thịnh hại ông thì cảm thấy thương hại. Sau khi nàng biết được chuyện cũ thì cũng chỉ cảm thấy Đỗ Lệ Nương và Lâm Mậu Thịnh không quên được thù hận, nhưng cho đến tận bây giờ nàng mới phát hiện không thể dùng từ ngữ nào để có thể hình dung Lâm Viễn Sơn. Người tốt hay kẻ xấu? Làm chuyện tốt, hay làm chuyện xấu? Lỗi lầm năm đó vì sao lại còn kéo dài đến tận bây giờ? Đường như nàng cứ chút sáng tỏ.

Người nam nhân này, luôn sau khi mất đi mới hối hận, nhưng cho dù có hối hận, ông ta cũng không thể làm ra hành vi đúng đắn được.

==== này là đường phân cách ngự hoa viên
====

Giữa mùa hạ, ngự hoa viên trăm hoa khoe sắc. Hương hoa thơm ngát mê hoặc lòng người, bướm trắng nhẹ nhàng múa trên những khóm hoa. Mà ở chính giữa ngự hoa viên, có một đôi nam nữ đang im lặng đứng ở đó.

Trên người nữ tử là xiêm y thêu phù dung cẩm tú đẹp đẽ quý giá, lại nhìn guồngw mặt như hoa đào của nàng, trong ánh mắt là tình ý triền miên, đỏ mặt thẹn thùng nhìn nam tử trước mắt.

“Điện, điện hạ, Uyển Nhi đã mang thai cốt nhục của người.” Có lẽ là quá vui sướng, ngữ điệu của nữ tử hơi run run.

“À?” Giọng nói lười nhác phát ra từ nam tử mặc huyền y ở đối diện. Ngón tay thon dài của nam tử nhẹ vuốt mái tóc của nữ tử, cúi người ghé sát mặt nàng, “Mang thai?”

Nữ tử tên Uyển Nhi nhẹ nhàng nâng cằm, ngẩng đầu muốn nói gì đó, lại nhìn thấy mắt phượng đầu của nam tử kia tràn đầy trêu tức, “Điện hạ?” Nữ tử vô cùng nghi hoặc, tại sao điện hạ lại nhìn nàng như vậy?

Nam tử được nàng gọi là điện hạ, cũng chính là Cửu hoàng tử Lý Dục đường triều nhẹ nhàng nhếch môi mỉm cười cười, ngả ngón nâng cằm nàng lên, “Uyển Nhi, nàng chắc chắn đứa bé trong bụng là của ta?”

Nghe vậy con mắt của Uyển Nhi trừng lớn, trong mắt thoáng qua một tia hoang mang, “Điện hạ, đứa bé đương nhiên là của người!”

“Thật vậy sao? Uyển quý phi?” Lý Dục nhẹ giọng hỏi, biểu cảm kinh ngạc của nữ tử làm hân hân lòng, “Người cho là bằng một chút xiếc nhỏ đầy của người mà có thể lừa được ta?”

“Điện hạ.” Nghe Uyển Nhi nghe vậy thì khiếp sợ lùi về sau một bước, sao điện hạ lại biết được?

Lý Dục thu hồi tay của mình, tùy tiện ngắt một đóa hoa mẫu đơn xuống, cánh hoa đỏ thắm nằm trong bàn tay trắng nõn của hắn trông cảm diễm lệ, “Một tháng trước Uyển tài tử nhọc lòng dẫn phụ hoàng đến cung Hoàng Hà, sau một đêm hoan ái liền vội vàng rời đi. Thánh thượng vì tìm nữ tử thần bí đã mây mưa cùng mình mà tốn nhiều công phu, cuối cùng hôm nay cũng tìm được, hơn nữa lập tức ban thánh chỉ phong là Uyển quý phi. Uyển Nhi thắc mắc vì sao ta lại biết được sao?”

“Điện hạ, điện hạ, không phải, không phải thiếp tự nguyện!” Uyển Nhi hoảng loạn giải thích, nước mắt vòng quanh hốc mắt.

“Suyt...” Lí Dục cầm lấy bông hoa mẫu đơn che trước môi nàng, nhẹ nhàng lắc lắc, “Uyển Nhi không cần thiết phải biện giải. Mọi việc trong nhà họ Nghê ta đều biết hết, không phải Uyển Nhi cũng vì ca ca nên mới làm vậy sao.”

Nghê Uyển Nhi cảm động gật gật đầu, “Điện hạ, người Uyển Nhi yêu chỉ có mình người.”

Lí Dục vươn tay ôm Nghê Uyển Nhi vào lòng, ghé vào bên tai nàng nói, “Ta đương nhiên biết Uyển Nhi yêu ta, ta còn biết thứ Uyển Nhi yêu nhất chính là phượng ấn nữa cơ.”

Cả người Uyển Nhi cứng đờ không thể động đậy, hay là hần nghe được cuộc nói chuyện của nàng với phụ thân?

“Uyển Nhi không cần khẩn trương. Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi. Cái thứ trong bụng kia của Uyển Nhi phải chắc chắn phải là một tiểu hoàng tử, bằng không thì kéo mẫu hậu của ta xuống khỏi ngôi vị hoàng hậu kiêu gì đây?” Nói xong, Lí Dục buông nàng ra chuyển bị xoay người rời đi, “Uyển Nhi cố giữ sức đi, ta ở đây nhìn nàng leo lên đó.”

“Điện hạ!” Uyển Nhi không nhận được cất tiếng gọi bóng lưng đang rời đi, vì sao hần một chút cũng không tức giận? Vì sao hần một chút cũng không cần? “Đứa bé trong bụng thiếp là của điện hạ! Chẳng lẽ điện hạ muốn thiếp mang cốt nhục của người đi làm sủng phi của hoàng thượng? Nàng biết hiện tại bản thân chỉ là xúc động nói dối, nhưng mà trong lòng nàng như có một con dao đang chậm rãi cắt tim nàng, đau đớn không chịu nổi.”

Nghe vậy Lí Dục liền dừng bước, quay đầu nhìn nàng cười ta, “Vậy thì phá nó đi.”

Nghê Uyển Nhi cắn chặt răng, tay ngọc dẫu ở trong áo nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt, nhưng nàng lại không hề cảm thấy đau chút nào, “Chẳng lẽ chàng không sợ ta sẽ nói với hoàng thượng chuyện giữa chúng ta?”

Lí Dục cười trào phúng, nữ nhân ngu xuẩn. Hần xoay người bước tiếp, cũng không thêm để ý đến câu hỏi của nữ tử phía sau.

Nghê Uyển Nhi khí huyết dâng trào xúc động đuổi theo, lúc thấy sắp bắt được ống tay áo của người nọ lại cảm thấy trước ngực vô cùng đau đớn. Nàng không dám tin nhìn về phía ngực mình, chỉ thấy một mũi tên ngắn tinh xảo phía đuôi là dây kết bảy màu cắm tại trước ngực nàng, màu máu đỏ rực làm nàng chói mắt.

Lí Dục đỡ lấy Nghê Uyển Nhi ngã gục xuống người mình, trùi mền vuốt ve khuôn mặt của nàng, “Hỏa Nhi thật là, nàng xem, tay của ta đều ô uế hết rồi.” Vết máu đỏ tươi trên ngón tay thon dài trắng nõn có vẻ yêu diễm dị thường, Lí Dục vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút, mùi máu tanh nồng làm hần không kìm lòng được mà nhếch khóa môi cười tà, trong đôi mắt

hoa đào hẹp dài ánh lên tia khát máu, “Nhưng mà, hương vị máu này thật là mê người.”

“Điện hạ, cần phải trở về.” Một hồng nữ tử không biết đã xuất hiện trước mặt bọn họ từ lúc nào, nhìn hai người trước mắt lạnh giọng nói.

“Hỏa Nhi xuống tay nặng quá, ta còn tưởng sau này Uyển Nhi có thể mang đến cho ta chút chuyện vui chứ.” Lí Dục nhìn Hỏa Nhi nói, rõ ràng là lời trách cứ nhưng lại không nghe ra một chút không vui nào trong đó.

“Thuộc hạ biết sai.” Hỏa Nhi vẫn lạnh lùng đứng thẳng như núi băng nói.

Nghê Uyển Nhi không được chú ý tới lúc này bỗng cười thành tiếng, miệng vết thương trước ngực làm nàng hấp hối, nhưng mà lúc này nàng chỉ cảm thấy buồn cười vô cùng.

Lí Dục rũ mắt nhìn nữ tử trong lòng, ngón tay vuốt ve cánh môi nàng, “Uyển Nhi cười gì vậy, có thể nói cho ta biết không?” Ngữ điệu mềm mại rõ ràng mang theo tia dịu dàng, nhưng lại xen lẫn một cảm giác nguy hiểm không thể bỏ qua.

“Ta cười bản thân quá ngu ngốc, lại cho rằng Cửu hoàng tử trong miệng thế nhân sẽ có tình cảm thật lòng, thế nhưng lại vọng tưởng trong lòng người có một chút tức giận. Ta cười hóa ra ta chỉ là một con rối mà người rảnh rỗi chơi đùa, ta càng cười, cười người không hiểu được thế nào là chân tình.” Nghê Uyển Nhi cười thoải mái, hậu quả như vậy không phải nàng đã sớm nghĩ đến rồi sao, yêu phải một người vô tâm vô tình, cuối cùng người bị thương quả nhiên là bản thân.

“Chân tình?” Lí Dục điểm nhẹ trên mặt nàng, thương tiếc nói, “Uyển Nhi, sao nàng có thể mơ mộng hão huyền như vậy, nếu nàng ngoan ngoãn một chút thì còn rất thú vị.”

Nghê Uyển Nhi nhìn thẳng vào hai mắt hắn, cặp con ngươi kia vừa nhìn thấy liền rơi vào trong tội áo khôn cùng không nhìn ra cảm xúc, nàng gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn, như muốn đem khuôn mặt vô song của người trước mắt này khắc sâu vào trong lòng.

Nàng đột nhiên dùng hết khí lực phá lên cười, khuôn mặt ác độc, giọng nói thê lương, “Lí Dục, ta cùng đưa con trong bụng ta nguyên rửa ngươi! Ta nguyên rửa ngươi sẽ có một ngày rơi vào trong tâm ma mà yêu một nữ tử, ngươi đối với nàng vô cùng nhiệt tình nhưng nàng lại bất vì sở động làm như không thấy, làm cho ngươi phải nằm trải tư vị đứng ngồi không yên, ta nguyên ngươi vĩnh viễn chỉ phí công phí sức, ta nguyên ngươi sẽ có một ngày bởi vì tình yêu không được đáp lại mà trần trọc khó ngủ, không chiếm được người trong lòng mà luống cuống phát cuồng, thể xác và tinh thần đều vỡ nát! Để ngươi biết thế nào là đau đến tận xương tủy!” Nam tử ác ma này, không có tình không có lệ, không hiểu tình là gì cũng không hiểu đau lòng là như thế nào, nàng nguyên rửa hắn sẽ có một ngày gặp được người đánh vỡ vô tâm vô tình của hắn, làm hắn tê tái cả cõi lòng! Để hắn nằm trải tư vị đau đớn gấp trăm gấp nghìn lần

nàng.

“Lắm lời.” Hỏa Nhi tiến lên gắt gao nắm chặt cổ Nghê Uyển Nhi, nhìn nàng ta dần dần mất đi hơi thở trong bàn tay mình. Nhưng trên mặt Nghê Uyển Nhi vẫn không mất đi nụ cười độc ác kia, ánh mắt trợn to như mang theo châm chọc cùng chờ đợi nhìn Lí Dục, Hỏa Nhi nhìn mà không hiểu sao trong lòng cảm thấy cả kinh, giương mắt nhìn Lí Dục. Nhìn nam tử trước mắt có một dung nhan tuyệt thế không ai có thể sánh bằng, trong đôi mắt hẹp dài kia tràn đầy tà khí, trên gương mặt tuấn mỹ vĩnh viễn đều mang theo nụ cười làm cho người khác cam tâm tình nguyện ngã vào, máu của Nghê Uyển Nhi vẫn còn trên môi hắn, làm cả người hắn toát ra một hơi thở tà mị. Người nam nhân này, thật sự sẽ có một ngày như vậy sao?

Lí Dục vươn tay sờ trớn khuôn mặt Nghê Uyển Nhi, vuốt hai mắt nàng lại, vô cùng thân thiết ghé vào tai nàng nói một câu, “Uyển Nhi, thật là đáng tiếc, vĩnh viễn sẽ không có một ngày như vậy, bởi vì ta sẽ ra tay giết nữ nhân kia trước.” Dứt lời liền tùy tiện đặt Nghê Uyển Nhi trên đất xoay người bước đi. Y phục màu tím bị gió thổi bay, những sợi tóc đen cũng bay theo gió, yêu diễm không thể nói thành lời, ngàn hoa khoe sắc cũng không bằng một phần vạn của hắn.

Hỏa Nhi đứng ở phía sau nhìn bóng lưng hắn rời đi mà nhẹ nhàng lắc đầu, không, nam nhân này vĩnh viễn cũng sẽ không có một ngày như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đi Lạc Dương

Nam tử tà mị, thân hình như bạch ngọc bước ra từ bồn tắm xa hoa đến cực điểm, lập tức có hai thiếu nữ dung mạo xinh đẹp giống hệt nhau từ hai bên đi lên. Một người cầm gấm vóc tơ vàng thay hắn chà lau cơ thể, người còn lại cũng giống như vậy lau mái tóc dài của hắn.

Lí Dục tùy ý để hai người bận rộn trên người hắn, lười nhác nói với người bên ngoài, “Hiện tại Tô Luân đang ở đâu?”

Đứng ngoài sa trước là Hỏa Nhi, Hỏa Nhi hơi cúi đầu không nhìn vào nam tử đang ở phía trong bức rèm trong suốt, “Công tử Tô Luân hiện đang trên đường đi đến thành Lạc Dương.”

“Còn tin tức gì khác hay không?” Tay Lí Dục chậm rãi cầm lọn tóc của một thiếu nữ lên đùa nghịch, thiếu nữ thấy thế thì thẹn thùng nhìn hắn một cái, lại tiếp tục lau người cho hắn.

“Có tin đưa đến hôm nay Bát vương gia đã lấy được ý chỉ của hoàng thượng đã xuất phát đi Lạc Dương.”

Lí Dục nghe vậy thì nhú mày, thú vị, cũng là Lạc Dương Sao? “Tứ ca thì sao?”

“Gần đây Tứ hoàng tử cũng không có động tĩnh gì, thám tử báo Tứ hoàng tử luôn luôn ở trong phủ, thỉnh thoảng ra ngoài thăm hỏi thừa tướng một chút.”

Môi mỏng của Lí Dục gợn lên một nụ cười tà tứ, không thể nghĩ Tứ ca lại kiên nhẫn như vậy, giờ phút này còn không có hành động gì, hay là, đã bắt đầu nhưng hắn không biết? Lí Dục nâng nâng tay ý bảo thiếu nữ dừng động tác lại, thiếu nữ ăn ý cầm lấy bộ y phục sạch sẽ bên cạnh mặc lên cho hắn.

Một lát sau, Lí Dục một thân y phục màu đỏ thắm thâm kỳ lân đỏ án màu đen, mái tóc đen thâm dùng thúc phát quang bằng hồng ngọc cột chặt lên, tai trái cũng đeo một viên đá quý cùng màu, thần thanh khí爽 đi ra. Tay trái hắn xoay xoay ban chỉ bằng thượng hồng mã não trên ngón tay cái, trong đôi mắt hoa đào là tràn đầy sự thích thú, hắn cũng phải xóc lại tinh thần chơi cùng bọn họ một chút.

“Điện hạ.” Giọng nói của người hầu ngoài cửa vang lên.

“Chuyện gì?” Lí Dục đến trước bàn bưng tách trà thiếu nữ pha cho hắn lên, khinh xuyên một ngụm nhỏ, sau đó nhỏ vào chiếc bình nhỏ màu vàng vị thiếu nữ khác bưng đến, động tác tao nhã mà tôn quý.

“Tô tiểu thư đến.”

Lí Dục “Ừ” một tiếng, nghĩ cũng biết Tô Ý Nhi đến tìm hẳn là vì chuyện gì, “Mang nàng lại đây.” Sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn bắt đầu dùng điểm tâm.

“Công tử, ném thử cái này.” Giọng nói dịu dàng của thiếu nữ bên trái, cầm lấy đĩa ngọc gấp một miếng điểm tâm tinh xảo đặt trong bát của Lí Dục.

Thiếu nữ bên phải cũng không chịu yếu thế gấp một món khác, thanh thủy nói, “Công tử, món này cũng rất ngon.”

Trong đôi mắt hẹp dài của Lí Dục xẹt qua ý cười, giọng nói mang theo cung chiêu, “Người hai cái nha đầu này, ở trước mặt ta mà cũng bắt đầu tranh giành tình nhân.”

Hai thiếu nữ nghe vậy cảm giận trừng đôi phương cùng nhau mở miệng, “Công Tử không cần giễu cợt Lục Lung (Thất Xảo)”. Nghe được đôi phương cũng nói ra lời giống hệt mình thì vừa tức giận vừa buồn cười cười ra thành tiếng, Lí Dục bên cạnh cũng cười cắn một miếng điểm tâm.

Hỏa Nhi mặt không biểu cảm đứng im lặng ở phía sau nhìn ba người trên đầu. Hai thiếu nữ sinh đôi này là Lí Dục khi còn niên thiếu mua được ở một hộ gia đình nghèo khó, đến bây giờ cũng đã được năm năm rồi. Nàng thân là hộ vệ của hắn chỉ có thể không nói một câu đứng ở phía sau hắn, vì an nguy của hắn mà dâng lên tất cả.

“Dục ca ca!” Cửa phòng bị người đẩy ra, là một thiếu nữ mặc dù dung mạo không sánh được với Lí Dục tà mị nhưng mà cũng có thể coi là xinh đẹp khó gặp, thiếu nữ xinh đẹp đó chính là “Đệ nhất mỹ nữ kinh thành” – Tô Ý Nhi, giờ phút này trên gương mặt tinh xảo của nàng mang theo sự sốt ruột, sau khi nhìn thấy Lí Dục thân mật với Lục Lung cùng Thất Xảo thì nổi lên buồn bực.

“Y Nhi, có việc gì mà gấp vậy?” Lí Dục vẫn không nhanh không chậm mở miệng, mắt dài lười nhác híp híp lại.

Tô Ý Nhi nghe vậy thì bước nhanh tới, tuy nhìn Lục Lung cùng Thất Xảo không vừa mắt nhưng mà vẫn chỉ có thể ngồi xuống đối diện bọn họ, “Nghe nói hoàng thượng không đồng ý hôn sự của chúng ta.”

“Ừ.” Lí Dục bảo Lục Lung rót trà cho Tô Ý Nhi, tay đem Thất Xảo kéo vào trong lòng mình.

Tô Ý Nhi thấy thế thì càng bực bội, nhưng cũng không dám nói gì, đành phải tiếp tục đề tài vừa rồi, “Hoàng thượng sao lại không đồng ý?”

“Y Nhi, việc này ta tự có chủ trương. Hôm nay nàng đến còn có chuyện gì khác không?” Lí Dục cũng không nhìn về phía Tô Ý Nhi, trái lại lại ngồi trên đũa Thất Xảo trong lòng.

“Ta...” Tô Ý Nhi vừa định nổi giận, nhưng nghĩ đến Lí Dục không thích nữ tử cổ tình gây sự liền cố nhịn xuống nói, “Hôm nay cha ta nhắc tới hôn sự của ca ca ta, nói hẳn có một vị hôn thê được chỉ hôn từ bé, ta là đến nói tin này cho ca ca ta.” Kỳ thật chủ yếu vẫn là đi đến hỏi hẳn về hôn sự của mình, việc của ca ca nàng chỉ là thuận tiện nhắc đến mà thôi.

“Ah?” Lí Dục cảm thấy hứng thú giương mắt nhìn nàng, “Là cô nương nhà ai?”

“Không biết, hình như là họ hàng ở Lạc Dương.”

Lí Dục nghe vậy liền dừng động tác trong tay lại, hôm nay hình như thường xuyên nghe được cái địa danh Lạc Dương này thì phải, “Y Nhi, tạm thời nàng không cần đến tìm ta.”

“Tại sao?” Tô Ý Nhi bỗng chốc đứng bật dậy hỏi lại, chẳng lẽ hẳn ngại nàng làm phiền hẳn?

Mắt phượng của Lí Dục nhìn nàng cười mỉa hoặc, “Y Nhi không cần nghĩ linh tinh, ta chỉ là có việc cần phải đích thân đi làm thôi.”

Tô Ý Nhi nhìn thái độ của hẳn vẫn như bình thường thì mới nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng cũng âm thầm may mắn bản thân không lộ ra ghen tỵ. Nhưng mà... Tô Ý Nhi ngẫm liếc nhìn Lục Lung cùng Thất Xảo đang vui đùa âm ỉ với Lí Dục, hai cái nha đầu này thật đúng là không biết xấu hổ, dám ở trước mặt nàng liếc mắt đưa tình với Dục ca ca, chờ nàng trở thành Cửu hoàng phi nhất định phải đuổi hai ả này đi.

(Editor: Edit về những người có tiền thật khổ mà!)

==== ===== Biết không, ta chính là đường phân cách =====

“Hít sâu, thế giới này thật sự tươi – đẹp – cỡ – nào – chứ!!!”

Lâm Lập Hạ từ trên xe ngựa trèo xuống sau khi nhìn thấy bầu trời trong xanh thì lớn tiếng kêu lên, không quan tâm Mạch Tuệ cùng Trọng Lương nhìn mình một cách kì quái.

Các vị khán giả hiện đại cùng nhóm người cổ đại nghe cho rõ, Lâm Lập Hạ nàng cuối cùng cũng đi ra khỏi Lâm phủ! Hơn nữa còn là quang minh chính đại, hiên ngang, mang theo rất nhiều bạc đi ra! Đơn giản mà nói, đây chính là chi phí du lịch! Ngày đó, sau khi nàng ra khỏi phòng của Lâm Viễn Sơn thì bắt đầu thu xếp hành lý, Lâm Viễn Sơn thì không có vấn đề gì, dù sao con của ông ấy cũng không đồng ý cưới nàng, khéo nàng đi còn trở nên thoải mái hơn ấy chứ. Vì thế ở ngày thứ ba nàng ngồi lên một xe ngựa nhìn qua tuyệt đối không nhận ra là người

có tiền, mang theo một nha hoàn (Mạch Tuệ) và một phu xe kiêm vệ sĩ (Trọng Lương), dứt ao ra đi!

Kỳ thừa Lâm Viễn Sơn còn muốn nàng mang theo nhiều nha hoàn cùng bộc dịch một chút, nhưng mà mang theo một bang hội như vậy chẳng khác nào tuyên bố cho người khác rằng, “Ta là tiểu thư nhà có tiền, hoan nghênh các người thường xuyên đến ghé thăm!” hay sao, vì thế ý tốt của Lâm Viễn Sơn bị nàng uyển chuyển từ chối.

Lúc xuất phát còn nhìn thấy Lâm Hành Dật cùng một nha hoàn quen mặt ở cùng nhau, hình như là vừa trở về từ bên ngoài. Bọn họ không nhìn nàng, nàng cũng không tiến lên chào hỏi. Tuy rằng hôm đó nàng với hắn trải qua một đêm thân mật (Cầm hiểu sai), nhưng mà sau khi tỉnh rượu lại Lâm Hành Dật vẫn vô cùng chán ghét Lâm đại tiểu thư “Làm nhiều việc ác” là nàng đây, cho nên, nàng cứ như vậy rời đi không hề lưu luyến ~ không mang theo một mảnh đám mây nào.

(Mỗ Bệnh: Hừ hừ, đám mây thì không mang theo một mảnh, người sống thì xách theo hắn hai người.)

“Tiểu thư, chúng ta thật sự sẽ đi Tây Vực sao?” Trong xe ngựa Mạch Tuệ cầm túi nước đưa cho Lâm Lập Hạ, hôm này nàng mặt một xiêm y màu vàng nhạt, trông nàng càng có vẻ trắng trắng mềm mềm làm cho người ta muốn cắn một miếng.

Lâm Lập Hạ vươn tay nhéo nhéo thịt trên mặt nàng, cười hì hì nói, “Đương nhiên là không, lúc đó ta chỉ nói lung tung thôi, Tây Vực ở rất xa, chúng ta ngồi xe ngiwa thì mất bao lâu mới có thể đến nơi?”

Mạch Tuệ nhú mày suy nghĩ, “Không biết, nô tỳ cũng chưa đi đến đó bao giờ.”

“Trọng Lương?” Lâm Lập Hạ nhìn về phía Trọng Lương bên cạnh, bề ngoài Trọng Lương thuộc dạng nhìn qua liền quên, nhưng mà, nhưng mà, ai ngờ được bản thân lại có thể ngẫu nhiên tìm ra được một bảo bối như vậy? Nghĩ đến đây, Lâm Lập Hạ không nhìn được mà cười trộm, làm hắn cảm thấy bản thân chính là một miếng thịt trong miệng hồ ly, “Đến Tây Vực ít nhất phải mất hai tháng.”

“Hai tháng, hai tháng đây, Mạch Tuệ, người có nghe thấy không?” Lâm Lập Hạ nhìn Mạch Tuệ dựng lên hai ngón tay, cường điệu chữ “Hai” trong lời Trọng Lương, “”Hai tháng thì ta có thể đem những chỗ muốn đi đi qua một lần.” Tất nhiên là chỉ giới hạn trong việc có phương tiện giao thông hiện đại, Lâm Lập Hạ ở trong lòng yên lặng bổ sung thêm một câu.

Mạch Tuệ nghe nàng nói thì sững sốt, vì sao nàng thấy tiểu thư vừa ra phủ thì cảm xúc đột nhiên tăng vọt? Quay đầu ném cho Trọng Lương một ánh mắt nghi vấn, nhưng mà Trọng Lương quay đi coi như không nhìn thấy. Ánh mắt Mạch Tuệ xẹt qua một tia tức giận, nhưng rất nhanh

được che giấu đi.

“Mục tiêu của chúng ta là!” Lâm Lập Hạ đột nhiên lớn tiếng mà kiên định nói, nhưng mà sau đó lại chuyển thành một câu nghi vấn, “Nơi nào?”

Trọng Lương bắt đầu dĩ đảo cặp mắt trắng dã, còn Mạch Tuệ thì bật cười, “Ngay cả tiểu thư mà cũng không biết chỗ nào sao?”

Lâm Lập Hạ bắt đầu dĩ buông tay, “Mạch Tuệ, người cũng biết bốn tiểu thư chưa từng đi đâu xa, đây là lần đầu tiên.”

“Vây... Chúng ta đi Lạc Dương được không?” Mạch Tuệ đề nghị, “Nghe nói mẫu đơn ở Lạc Dương nở rất đẹp.”

“Được! Cứ quyết định như vậy đi!” Lâm Lập Hạ khí thế bừng bừng, hóa ra nơi này cũng có Lạc Dương, hơn nữa cũng là quê hương của mẫu đơn, vậy thì chắc hẳn phải đi Lạc Dương! Đồi trước bản thân còn hi vọng khi về già có thể đi du lịch khắp Trung Quốc, nhưng nàng còn chưa già đã đi đồi nhà ma rồi còn đâu, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội, còn không liều mạng chơi cho đủ hay sao?

Lâm Lập Hạ cầm lấy roi ngựa trong tay Trọng Lương vụt một cái, “Xuất phát!” Sau đó trôn nhanh vào trong xe ngựa cười trộm.

“Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ còn chưa lên xe mà!” Mạch Tuệ ở phía sau dặm chân nói, nhìn thấy Lâm Lập Hạ vén rèm lên nhìn nàng cười hì hì ranh mãnh.

“Muốn lên xe? Mau gọi một tiếng Trọng Lương đại ca đi!” Nàng đã sớm nhìn ra Trọng Lương cùng Mạch Tuệ có chút không thích hợp, ra vẻ nhìn đối phương không vừa mắt, nhưng lại không dám ở trước mặt nàng thể hiện rõ. Đại thúc mặt than cùng tiểu nha đầu xinh đẹp đáng yêu, một tổ hợp nhiều chuyện cỡ nào a, để cho nàng lấy việc trêu đùa bọn họ làm thú vui đi O(∩_∩)O.

Phía sau mặt trời sắp lặn là một hoàng y thiếu nữ thở hổn hển nhìn xe ngựa chạy đằng trước vẫy tay quát to, một thiếu nữ khác từ trong xe nhô đầu ra cười xán lạn, nam nhân phía trước vẫn không có biểu tình gì, nhưng trong mắt lại nổi lên ý cười nhàn nhạt.

Hành trình, bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hỗ Trợ Lẫn Nhau

Tiếng ve kêu vang lên trong đêm hè, trong rừng cây ẩm ướt nhiệt độ tương đối thấp, đoàn người Lâm Lập Hạ đang vây quanh đồng lửa nướng cá ăn.

“Trọng Lương, làm sao mà ngươi biết được gần đây có một con suối nhỏ?” Lâm Lập Hạ thêm thường nhìn con cá béo ú đang được nướng trên ngọn lửa, mấy con cá này đều là do vừa này Trọng Lương đi bắt, lại do Mạch Tuệ bắt tay vào nướng, thơm quá đi mất.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ” Mạch Tuệ bữu môi nói, khóe mắt liếc nhìn Trọng Lương một cái. Lâm Lập Hạ ngồi bên cạnh nhìn hai người bọn họ thì tổng lòng buồn cười gần chết.

Hai người kia, thật sự quá hài hước rồi. Ha ha ha ha, buổi chiều hôm đó rõ ràng thái độ của Mạch Tuệ đối với Trọng Lương xảy ra biến hóa. Trước kia chỉ là ngằm liếc nhìn hẩn một cái, bây giờ đã phát triển thành công kích bằng lời nói rồi. Thế nhưng mặc kệ Mạch Tuệ có nói gì thì Trọng Lương cũng không đáp lại, vì thế Mạch Tuệ càng thêm tức giận, tiếp tục công kích, Trọng Lương vẫn im lặng, Mạch Tuệ lại tiếp tục công kích... Nghĩ đến đó, Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng không nhịn được mà cười thành tiếng, azzzz, cuộc sống này quả nhiên vẫn còn vô cùng tốt đẹp mà!

“Tiểu thư!” Mạch Tuệ có chút tức giận liếc nhìn Lâm Lập Hạ một cái, thật không biết tiểu thư tìm đâu ra cái tên Đại Ngốc này, nhìn liền thấy phiền lòng.

Lâm Lập Hạ cười cầm cái xiên cá mập nhất đưa cho nàng, lớn tiếng nói, “Nói đúng lắm, người cực khổ nhất lợi hại nhất vẫn là đầu bếp Mạch Tuệ của chúng ta! Ừ, vậy thì con cá lớn nhất này thưởng cho ngươi!”

Lúc nói lời này, Lâm Lập Hạ còn mang vẻ mặt nhin đau cắt thịt, Mạch Tuệ nhìn thấy cũng nở nụ cười, “Tiểu thư chỉ biết bắt nạt nô tỳ.”

“Sao có thể như thế được, lời này có ý là.” Lâm Lập Hạ xoay người lại vẻ mặt khí phách đem con cá nhỏ nhất đưa cho Trọng Lương, “Về phần Trọng Lương, vì trừng phạt ngươi chuyện buổi chiều bỏ mặc Mạch Tuệ mà đánh xe đi, Bồn quan tuyên bố tối nay ngươi chỉ có con cá này lấp bụng.” Mặc dù nàng là người vung roi uống, nhưng ai bảo hẩn lại là người lái xe chứ.

Trọng Lương nghe vậy liếc nhìn con cá nhỏ, không nói một lời nhận lấy bắt đầu ăn. Để lại Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ nhìn trộm mặt nhau, Trọng Lương này rõ là...

“Ừ, ăn cái này đi.”

Trước mặt Trọng Lương đột nhiên nhiều hơn một xiên cá nướng to, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Mạch Tuệ đứng trước mặt hắn, mặc dù mặt nghiêng về một bên nhìn sang hướng khác, nhưng rõ ràng là đang nói với hắn. Trọng Lương vẫn không nói lời nào, chỉ cầm lấy cá tiếp tục ăn.

Lâm Lập Hạ ngồi một bên vừa gặm cá vừa nói thầm trong lòng, nàng không hiểu vì sao Mạch Tuệ cùng Trọng Lương vì sao lại bất hòa. Trọng Lương quả thật trầm mặc ít nói, nhưng nàng lại mơ hồ cảm thấy thái độ của hắn đối với Mạch Tuệ có chút không giống. Còn Mạch Tuệ bình thường là một nha đầu vui vẻ không tim không phổi, nhưng lại luôn chống đối với Trọng Lương bất đầu xoi mói bói lông tìm vết, hơi giống triệu chứng của nữ sinh khi yêu, chẳng lẽ Mạch Tuệ có ý với Trọng Lương?

Lâm Lập Hạ vừa nuốt thịt cá vừa nhìn chăm chăm vào hai người, một người là tiểu nha đầu khoảng chừng mười hai tuổi xinh đẹp đáng yêu non mềm, một người là một nam tử thân cao 1m8 mặt mũi bình thường, hai người này nhìn thế nào cũng thấy không xứng.

Chẳng lẽ Mạch Tuệ có luyện phụ tình kết?

Lâm Lập Hạ bị chính ý nghĩ này của mình dọa đến kinh hãi, tiện đà ra sức nhai thịt cá trong miệng mình, ăn cá, ăn cá, không nên nghĩ ngợi linh tinh nữa.

Đêm khuya, Lâm Lập Hạ nằm trên xe ngựa trần trọc không ngủ được. Nhắm mắt lại thì trong đầu liền hiện ra viễn cảnh tương lai tươi đẹp, khóe môi không khỏi cong lên.

Đi đến nơi này đã sắp được hai tháng, mới đầu nàng còn cảm thấy mờ mịt đến bây giờ lại trở nên thoải mái, mặc dù trong lòng cũng từng cảm thấy kinh hoàng khiếp sợ, nhưng ít nhất hiện tại tất cả đều đã được giải quyết xong. Chuyện của Lâm phủ bây giờ không còn quan hệ gì với nàng nữa, những việc còn lại thì để bọn họ tự sắp xếp đi.

Tinh thần được thả lỏng... Ngược lại càng dễ nghĩ ngợi lung tung. Lâm Lập Hạ có chút thờ dãi mở mắt, ban đêm yên tĩnh dễ chịu như vậy càng làm cho nàng nhớ lại những ngày trước kia. Mùa hạ của cái thời không này cũng không nóng bức như ở hiện đại, vừa khéo nàng cũng mong như vậy. Nếu như trước đây mà nói, hiện tại nàng hẳn là đang đối diện trước máy vi tính say sưa chơi Skip beat, thỉnh thoảng cầm lên cốc nước trái cây ướp lạnh uống một ngụm. Mặc dù nàng cũng không còn nhỏ tuổi, nhưng đối với trò chơi vẫn rất cố chấp, ha ha, phải nói là đối với mọi chuyện đùa nàng đều vô cùng cố chấp.

Trước kia, khi Lâm Lập Hạ vẫn còn là một học sinh, những đêm như này nàng thường làm gì nhỉ?

Mở hồ nhớ lại cô bé cả đêm nghe nhạc MP3, trong lòng vẫn nhớ tới bé trai mình thích, trắng đêm khó ngủ.

Nghĩ tới đây, Lâm Lập Hạ cười nhẹ một tiếng, bây giờ nhớ lại dường như thực sự đã trải qua mây trôi rồi, không biết bây giờ hắn thế nào? Lần gần nhất thấy hắn đúng vào ngày nàng xảy ra chuyện, hắn trở về có làm hòa với chị Hoa không?

Mặc dù trong buổi họp lớp nàng từng hi vọng hắn vẫn còn là của mình, nhưng bây giờ mới nhận ra, mình vĩnh viễn không phải là cái người thích hợp của hắn. Cho dù có trở lại với nhau, cuối cùng vẫn lặp lại kết cục của năm đó mà thôi. Cái nàng mang đến cho hắn là khổ sở, là áp lực, cho nên lúc đó hắn mới buông tay, lựa chọn chị Hân.

Chúc phúc bọn họ thôi. Lâm Lập Hạ cảm thấy vành mắt mình hơi ươn ướt, nàng cười cười tự giễu, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Nàng không muốn lại hại hắn đau khổ như vậy, không muốn một chút nào.

Nàng biết hắn yêu mình, cho nên trượt mắt hắn liền biểu lộ hết đau khổ của bản thân. Nàng tan vỡ theo ý nghĩ của chính mình, lại không dự đoán được ngay cả hắn cũng bắt đầu chịu ảnh hưởng.

Chị Hân nói đó là bởi vì hắn quá yêu nàng, cho nên đau khổ của nàng liền truyền gấp bội lên người hắn. Nàng bừng tỉnh hiểu ra muốn cứu vớt hắn, lại phát hiện người luôn im lặng đứng bên cạnh hắn có khả năng cứu vớt hắn.

Chị Hân đã đứng trước mặt nàng nói, buông tha hắn đi, bởi vì yêu nàng nên hắn mới trở nên đau khổ như vậy.

Hắn đứng trước mặt nàng nói, thật xin lỗi, anh không giúp được em...

Cho nên, buông tha anh.

Hắn chính miệng nói với nàng, buông tha anh.

Vì thế nàng liền buông ra cho rảnh tay, nàng nghĩ muốn lớn tiếng mắng bọn họ vì sao lại phản bội nàng, nàng muốn khóc trách móc hắn buông tay. Nhưng mà, cái gì nàng cũng không nói được.

Là do nàng quá tùy hứng, cho rằng co được tình yêu của hắn thì có thể tùy tiện ỷ lại, chưa bao giờ nghĩ tới cảm thụ của hắn. Lúc nhìn máu tươi từ cổ tay mình chảy ra trong lòng nàng liền trở nên điên cuồng, lại không hề để ý đến sợ hãi trong mắt hắn. Là do tình yêu của bọn họ quá mức nặng nề, cho nên tổn thương liền vô cùng khuyếch đại.

Người ích kỷ vẫn chỉ có mỗi mình nàng, à không phải bọn hắn.

Lâm Lập Hạ nhìn xuống tiếng nước nức nở chực thoát ra, chân tay nhẹ nhàng xuống khỏi xe ngựa chạy và rừng cây.

Trong bóng đêm, hai đôi mắt đồng thời mở ra, có chút lóe sáng.

“Hu hu hu hu...” Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng dừng lại, ngồi bên cạnh dòng suối nhỏ khóc thành tiếng.

Nàng đã thật lâu thật lâu không có xúc động mạnh như vậy, nàng đã trưởng thành, không còn là đứa bé bốc đồng ích kỷ trước kia, hiểu được cái gì gọi là quên lãng.

Lựa chọn của hắn là đúng, sau khi hắn rời khỏi nàng mới bắt đầu học cách lớn lên, thử từ từ kéo những âm u trong lòng mình ra, bản thân càng thêm trọn vẹn tắm mình dưới ánh mặt trời rực rỡ, vì thế tại rất nhiều năm sau khi nghe được tên của hắn thì không cảm thấy hổ thẹn như vậy nữa, ánh mắt sẽ không lại chua xót như thế.

Mấy tháng trước khi diễn ra buổi họp lớp, nàng nhận được một cuộc điện thoại của chị Hân. Hai người từ năm đó liền chưa từng gặp mặt, cho nên lúc nhận được cuộc điện thoại của chị ấy liền vô cùng kinh hãi. Chị Hân nói ở đầu bên kia điện thoại, bọn họ sắp kết hôn rồi.

Kết hôn, cuối cùng cũng muốn kết hôn rồi.

Nàng cố gắng hít thở chậm rãi, nói một câu “Chúc mừng”, sau đó lấy lí do mình phải đi làm mà cúp điện thoại, vì thế cuộc nói chuyện ngày hôm đó kết thúc vô cùng nhanh chóng.

Qua mấy tháng, trước buổi họp lớp một ngày, bên kia điện thoại lại vang lên giọng nói dịu dàng của chị Hân, “Lập Hạ, chị với hắn chia tay rồi.”

Chị Hân nói muốn buông tay, vì trong mắt mắt của hắn căn bản không có tình yêu chân chính.

Cho nên, Lâm Lập Hạ lại bắt đầu suy nghĩ miên man, muốn, nói lại sao?

Nhưng mà, toàn bộ buổi tối hôm đó, hắn không hề liếc nhìn nàng lấy một cái.

Vì thế, giấu cợt, nức cười. Tình cảm thời niên thiếu cũng đã sớm là tờ lịch cũ, bây giờ còn muốn xoay chuyển cái gì nữa?

Lâm Lập Hạ giơ tay lên lau nước mắt không ngừng chảy xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen như mực. Đây là lần cuối cùng nàng khóc vì hắn, nàng đã không còn bất cứ lí do gì mà hổ thẹn đau lòng nữa rồi. Nàng với hắn đã không còn ở cùng một thế giới. Nàng biết cơ hội trở về của mình vô cùng nhỏ bé, cho nên nàng quyết định dứt khoát vứt bỏ những quá khứ này đi, bắt đầu

một cuộc sống mới.

“Ông nội, bà nội, hai người vẫn phải luôn bên cạnh con đây.” Lâm Lập Hạ nhắm mắt lại, thấp giọng thì thào, hai người vĩnh viễn sẽ là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của nàng.

“Phong cô nương! Xin cô không nên khóc nữa!” Giọng nam trầm thấp mang theo thương tiếc vang lên.

Lâm Lập Hạ kinh ngạc, cảm xúc thương cảm đã sớm chạy tới mấy ngàn dặm, nàng không không chế được khóe miệng co rúm của mình, ai có thể nói nam nhân ôm phía sau nàng là ai không?

“Phong cô nương, ta biết ta làm nàng tổn thương, thật sự ta không hề muốn Phong cô nương vì ta mà trở nên tiêu tụy! Trong nhà ta đã có mười phòng mỹ thiếp, nếu Phong cô nương chấp nhận làm vị thiếp thứ mười một của ta thì ta sẽ đưa nàng về!” Nam tử phía sau vẫn thâm tình khẩn thiết như cũ nói, lực đạo trên tay cũng không hề buông lỏng.

Mỹ thiếp thứ mười một cái con mẹ ngươi ấy! Ngay cả người mình ôm cũng không quan tâm có phải người mình quen hay không đã chạy đến nói nhảm một tràng, cái nam nhân bạch mục (mắt trắng: chắc chỉ bọn đàn ông đào hoa sở khanh) này có phải là có khuyết tật gì không?

Ngay lập tức Lâm Lập Hạ lấy tay ngăn cách lưng mình kè sát với người phía sau, “Vị công tử này, người nhận nhầm người rồi!”

“Vận Ly, nàng không cần ngại biện nữa, nàng xem giọng nói của nàng vì ta mà khóc đến khàn giọng, ài, không được, ta vẫn nên để nàng đi thì hơn, nàng quên ta đi.” Nam tử bạch mục lại trở thành nam tử đa tình nhìn đau khổ buông tay người mình yêu, đưa tay đẩy Lâm Lập Hạ về phía trước.

Lâm Lập Hạ thật sự bị diễn suất thần sầu của nam tử này làm cho cảm động, nam tử này thật có khả năng mà, ở hiện đại có thể làm phiên bản nam của Phù Dung tử tử, đúng là tự biên tự diễn. Dáng vẻ của hắn chắc chắn là một tên mặt P thốt tha. (Mặt P là mặt mông ý)

“Ta nói cho ngươi biết...” Lâm Lập Hạ ghen giọng nói.

“Vận Cách, nàng muốn nói cái gì thì nói đi, ta phải đi rồi.” Bạch mục, à không giờ nên gọi là nam thủy tiên. Nam thủy tiên lại đổi thành giọng điệu cao cao tại thượng rồi.

Khóe mắt Lâm Lập Hạ cũng bắt đầu co rúm, người này tự nhiên lòi ra cũng quá khôi hài rồi, “Cho tới bây giờ ta cũng đều chưa từng nhớ ngươi.”

Nói xong nàng xoay người không thèm nhìn nam thủy tiên kia chạy như bay trở về, chờ đến lúc

nàng trở lại xe ngựa thì thở hồng hộc, Nàng vừa lắc đầu vừa bật cười, thật không nghĩ tới đi tới dòng suối một chuyến lại có thể gặp được một cực phẩm như vậy. Nhưng mà nhờ phúc của cực phẩm thủy tiên kia, hiện tại tâm tình của nàng đã tốt hơn nhiều, buồn rầu trong lòng đã vô ảnh vô tung biến mất.

“Ha ha.” Lâm Lập Hạ thoải mái cười hai tiếng, được rồi, giờ thì ngủ thôi.

Tô Luân hơi sững sờ đứng cạnh suối, lúc Phong Vận Ly chạy đi đã nói cái gì?

Hắn nói, “Quên ta đi.”

Nàng nói, “Cho tới bây giờ ta cũng đều chưa từng nhớ người.”

“Tô công tử.” Lúc này phía sau lại vang lên một giọng nói của nữ tử.

Tô Luân vội vàng xoay người, “Phong cô nương?”

“Tô công tử, thật xin lỗi, ta tới trễ.” Phong Vận Ly tư thái muôn vàn đi ra từ trong rừng cây, thẹn thùng nhìn hắn nói.

“Ặc.” Tô Luân nhìn kỹ mặt Phong Vận Ly, đôi mắt bồ câu kia còn vô cùng hoàn hảo không hề thấy chút nước mắt nào, mà giọng nói của nàng cũng không giống với nữ tử kia, nói cách khác, vừa rồi hắn nhận sai người?

Tô Luân nắm chặt cây quạt trong tay, trên mặt vẫn mang nụ cười thương hiệu, Phong Vận Ly nhìn thấy mà trái tim như nai con chạy loạn.

Mà Tô Luân Tô công tử phong thái nhẹ nhàng kia chỉ dám cười cười xấu hổ trong lòng.

Nói đùa, có ai biết hắn thực ra là một tật xấu là cho dù đối phương có là một nữ tử quen thuộc vô cùng hay là một nữ tử xa lạ, chỉ cần không nhìn mặt người ta liền không nhận ra ai với ai.

Hắn chính là công tử phong lưu đệ nhất kinh thành – Tô Luân công tử, sao có thể để người khác phát hiện được nhược điểm chí mạng này? Truyền ra ngoài chẳng phải là để mọi người cười chết hay sao?

Hắn cũng vô cùng bất đắc dĩ vì mình có tật xấu này, nhưng dù bao nhiêu lần vẫn thế, nhìn bóng lưng và nghe giọng nói của nữ tử căn bản không phân biệt được người.

Ài. Dưới đáy lòng Tô Luân không ngừng thở dài, quả nhiên chẳng ai là hoàn hảo cả.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mới Đầu Gặp Gỡ

Hôm sau lúc thức dậy, Lâm Lập hạ đã là cả người sảng khoái, sinh lực tràn trề. Đường chân trời núi Thần Quang mờ hồ hiện lên, màu vỏ quýt mỏng manh lộ ra cảm giác ấm áp, nàng ngẩng nhìn ngọn núi xa xa, lần đầu tiên cảm giác cuộc sống tràn đầy hi vọng như vậy.

"Cuộc sống mới, " Lâm Lập hạ nhỏ giọng lầm bầm, mở ra hai tay của mình ra, nhìn cổ tay trắng nõn không tồn tại vết sẹo nào mà thất thần, "Cuộc sống , mới."

Bắt đầu từ hôm nay nàng chính là một Lâm Lập Hạ mới, không phải cô gái đô thị hiện đại, cũng không phải là cô gái số khổ cổ đại. Nàng là nàng, một người hoàn toàn mới.

Nàng ngẩng đầu cười cong hai mắt, lộ ra nụ cười dịu dàng hiếm có. Làn gió mềm mại mơn trớn gương mặt mới dịu dàng như thế, cây cối cao ngất sức sống bừng bừng, những đóa hoa nhỏ không biết tên ven đường tỏa hương thơm ngát. Chim chóc ríu rít líu lo bên tai, tất cả tất cả hợp thành một bộ khung cảnh xinh đẹp, thời gian dường như ngừng lại trong nháy mắt đó

Mạch Tuệ và Trọng Lương cách đó không xa lẳng lặng nhìn thiếu nữ đang cười ngây ngô kia, một chỗ nào đó dưới đáy lòng hình như cũng thoáng chiếu vào một chút ánh sáng.

"Trọng Lương, tại sao đi một ngày rồi mà vẫn không thấy cái thôn trang nhỏ nào?" Lâm Lập hạ có chút kỳ quái, ngày hôm qua sau khi bọn họ ra khỏi cửa thành liền chạy đi một mạch, nhưng đến tối qua vẫn còn phải ngủ ở trong rừng cây nhỏ.

Mạch Tuệ buồn cười lắc đầu một cái, "Tiểu thư, mặc dù ngày hôm qua chúng ta đã chạy một ngày đường, nhưng Trọng Lương đánh xe rất chậm, chưa đến được thành trấn trước mặt cũng là vô cùng bình thường."

Lâm Lập hạ xấu hổ, đúng vậy, bởi vì xe ngựa chạy nhanh quá mà trong buồng xe cũng xóc không chịu nổi, mà ngày hôm qua nàng không thấy chỗ nào không thoải mái cả, thì ra là bởi vì Trọng Lương cố ý chăm sóc nàng. Nàng quay đầu nhìn về Trọng Lương cười cười cảm kích, không ngờ Trọng Lương dáng người tuy lớn nhưng mà suy nghĩ cũng vô cùng chu đáo.

"Vậy bao giờ chúng ta tới được thôn trang gần đây? Đi Lạc Dương còn phải mất mấy ngày vậy?" Nàng thật không thể chờ đợi muốn nhìn thấy thế giới bên ngoài.

"À." Mạch Tuệ nhíu mày suy nghĩ kỹ một hồi, "Tiểu thư, nô tì không biết mà."

Lâm Lập hạ vỗ vỗ bả vai của nàng, không biết là đang an ủi nàng hay là an ủi chính mình mà nói một câu, "Không sao, không sao, ta đã quen rồi."

Nàng quay đầu nhìn về phía Trọng Lương hỏi, "Trọng Lương, chắc ngươi biết chứ?"

Trọng Lương đang uống nước gạt đầu một cái.

"VẬY RỒT CUỘC LÀ PHẢI MẤT BAO LÂU THẾ, KHÔNG THỂ NÓI RÕ RA ĐƯỢC SAO?" MẠCH TUỆ DƯỜNG NHƯ THẤY TRỌNG LƯƠNG CỨ LÀM BỘ TRẦM MẶC ÍT NÓI LIỀN KHÓ CHỊU, KHÔNG NHÌN ĐƯỢC, LẠI MỞ MIỆNG KHIÊU KHÍCH.

"ĐÚNG VẬY, TRỌNG LƯƠNG, NGƯỜI CŨNG QUÁ TIẾC CHỮ NHƯ VÀNG RỒI." LÂM LẬP HẠ CŨNG LÊN TIẾNG NÓI, AIZZ, HẮN CHẮC CHẴN LÀ CÁI KIỂU NGƯỜI NẾU CÓ THỂ NÓI ÍT ĐI MỘT CÂU LIỀN TUYỆT ĐỐI KHÔNG NÓI NHIỀU HƠN MỘT CHỮ.

TRỌNG LƯƠNG ĐỐI VỚI CHẤT VẤN CỦA HAI THIẾU NỮ TRƯỚC MẮT VẪN KHÔNG CÓ PHẢN ỨNG GÌ LỚN, CHỈ LÀ NHÂN NHẬT MỞ MIỆNG NÓI, "THEO TỐC ĐỘ CỦA CHÚNG TA THÌ TỐI HÔM NAY CÓ THỂ ĐẾN ĐƯỢC TRẦN NHỎ, ĐẾN LẠC DƯƠNG THÌ CÒN PHẢI MẤT ÍT NHẤT BẢY NGÀY NỮA."

"VẬY SAO." NÓI CÁCH KHÁC LẠC DƯƠNG XA CHÍN TẦNG MÂY, ĐÓ CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ RẤT XA. LÂM LẬP HẠ VUNG CÁNH TAY HỒ LÊN, "VẬY BÂY GIỜ CHÚNG TA XUẤT PHÁT THÔI."

NÓI XONG LẠI MANG MỘT NỤ CƯỜI THẦN BÍ ĐI TỚI BÊN CẠNH TRỌNG LƯƠNG DỪNG CÁNH HUÝCH HUÝCH HẮN, NHỎ GIỌNG MÀ NÓI, "TA NÓI NÀY TRỌNG LƯƠNG, TA BẢO NGƯỜI CHUẨN BỊ CÁI KIA NGƯỜI ĐÃ CHUẨN BỊ XONG CHƯA?"

TRỌNG LƯƠNG NGHE VẬY DỪNG KHÓE MẮT LIẾC NÀNG MỘT CÁI, LẤY MỘT CÁI BAO BỐ NHỎ TỪ TRONG QUẦN ÁO RA ĐƯA CHO NÀNG.

"VẠN TUỆ!" LÂM LẬP HẠ VUI VẺ VỖ VỖ BẢ VAI TRỌNG LƯƠNG, "TA BIẾT NGAY NGƯỜI LÀ THÂM TÀNG BẤT LỘ MÀ, DẪN NGƯỜI RA NGOÀI THẬT LÀ MỘT SỰ LỰA CHỌN SÁNG SUỐT." NÓI XONG THOẢI MÁI CHẠY VỀ PHÍA XE NGỰA.

Sau lưng Trọng Lương nhìn qua bả vai bị nàng vỗ vào, đáy mắt nổi lên một nụ cười thần nhiên.

"TIỂU THƯ, NHỮNG THỨ NÀY LÀ GÌ VẬY?" MẠCH TUỆ NHÌN NHỮNG BÌNH NHỎ TRƯỚC MẮT TÒ MÒ HỎI.

LÂM LẬP HẠ CƯỜI THẦN BÍ, "ĐỒ TỐT."

"ĐỒ TỐT LÀ CHỈ THỨ GÌ?" MẠCH TUỆ KIÊN NHẪN KHÔNG BUÔNG THA TIẾP TỤC TRUY VẤN.

"ĐỒ TỐT CHÍNH LÀ CHỈ MẤY THỨ NÀY." LÂM LẬP HẠ TÙY TIỆN CHỈ MỘT CHIẾC BÌNH TRONG ĐÓ NÓI.

"Vậy rốt cuộc là vật gì thế?" Xem ra Mạch Tuệ vô cùng muốn biết.

Lâm Lập Hạ nhìn nàng cực kỳ nghiêm túc nói, "Ta cho ngươi biết ngươi tuyệt đối đừng nói cho người khác biết."

"Vâng!" Mạch Tuệ phối hợp với không khí nghiêm túc của nàng nghiêm cũng mang vẻ mặt chuyên chú, vốn là gương mặt đáng yêu lại mang một cảm xúc không tương xứng trông rất tức cười.

"Ha ha ha ha, " Lâm Lập Hạ bị nét mặt của nàng trêu chọc không nhịn được cười thành tiếng.

Mạch Tuệ tức giận bĩu môi, "Tiểu thư, người lại trêu chọc nô tỳ!"

"Không có không có không có, " Lâm Lập Hạ thật vất vả mới ngừng cười được, lấy lòng cầm lên một cái bình đưa cho Mạch Tuệ, "Ngươi xem, cái này là đồ để dịch dung đấy."

Mạch Tuệ nhận lấy bình xem xét cẩn thận, "Dịch dung? Không thể nào, tiểu thư, người lấy thứ này ở đâu ra?"

"Cái này à, bí mật." Lâm Lập Hạ từ trong bao vải lấy ra một thứ mỏng như cánh ve giống như da mặt, "Mạch Tuệ ngươi đeo giúp ta đi."

Mạch Tuệ nhìn trong đồ trong tay nàng nghi ngờ hỏi một câu, "Tiểu thư, cứ trực tiếp mang lên như vậy sao?"

"À, đúng rồi, " Lâm Lập Hạ gõ một đầu mình một cái, chọn một cái bình màu tím,

"Ngươi giúp ta thoa cái này lên mặt đã."

"Tốt!" Ánh mắt Mạch Tuệ mang theo hưng phấn, cầm cái bình lên nhao nhao muốn thử,

"Tiểu thư, người nhắm mắt lại."

Lâm Lập Hạ nghe lời nhắm nghiền hai mắt lại, đáy lòng lại âm thầm nhớ những lời này của Mạch Tuệ.

"Tiểu thư, được rồi." Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ (15 phút), Mạch Tuệ thở phào một cái, nhìn khuôn mặt trước mắt không phải hoàn toàn xa lạ nhưng cũng đã thay đổi rất nhiều ngạc nhiên kêu lên một tiếng, "Tiểu thư, người...người thế nào"

"Thế nào thế nào thế nào?" Lâm Lập Hạ kích động sờ mặt mình một cái, vật này đeo lên có chút cảm giác buồn buồn, không phải là không thoải mái, nhưng chính là có chút kỳ quái. Còn

có quan trọng là hiện tại hiện tại biến thành cái hình dáng gì rồi? Có phải đã biến thành người đi qua đường Giáp Ất Bính Đinh rồi không, hơn nữa còn là cái loại nhìn qua liền quên?

"Tiểu thư, vật này thật thần kỳ mà." Giọng nói của Mạch Tuệ vẫn còn ý sợ hãi than.

"Rốt cuộc như thế nào vậy!" Lâm Lập Hạ vội vàng từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhắc làn váy lên chạy nhanh về phía dòng suối nhỏ ngày hôm qua đi qua, nước suối trong suốt nhìn thấy đáy phản chiếu lại dung mạo của nàng.

Đôi mắt hạnh vốn quyến rũ giờ phút này biến thành một đôi mắt anh tuấn hoạt bát. Làn da trắng nõn mềm mại da cũng thành màu rám nắng tầm thường, mơ hồ còn có thể nhìn thấy được tàn nhang li ti. Mặc dù không biến thành một gương mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng cả người mềm mại đáng yêu biến thành mang chút anh khí. Lâm Lập Hạ

"Chắc chắc chắc" lắc đầu, thứ này làm kiểu gì vậy, nàng đâu chỉ là phục sát đất, đều sắp thành Lục Thể nằm bò xuống đất rồi !

Lâm Lập Hạ nhìn cái bóng trong nước khẽ ngưng ngưng lông mày lại, trên người Trọng Lương thật nhiều bí mật.

Nàng nhớ cái ngày đụng phải Trọng Lương là một ngày hơi oi bức, sấm rền trên bầu trời thỉnh thoảng vang lên, nàng chạy nhanh nghĩ phải nhanh trở về Lâm phủ, chạy đến một đầu ngõ thì dừng bước.

Trong ngõ hẻm hình như là một đám côn đồ đang tìm phiền toái với một nam tử, nam tử đánh ngã một người quăng bay đi đến trên mặt đất, mấy người kia thấy thế hùng hùng hổ hổ đỡ đồng bạn dậy chạy đi. Nam tử cũng không đuổi theo, xoay người ôm lấy một đứa bé núp ở góc tường, chậm rãi đi ra khỏi ngõ hẻm.

Không trung vừa lúc có một tiếng sấm sét, Lâm Lập Hạ thấy rõ nam tử mặc một bộ y phục vô cùng rách rưới, mà đứa bé trong ngực hắn cũng như thế. Đứa bé kia cả người run rẩy, mắt nhắm thật chặt, dáng vẻ hình như rất khổ sở.

Lúc nam tử đi qua bên người nàng tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, cả người tản mát ra một loại cảm giác tang thương. Lâm Lập Hạ liền ngơ ngác đứng ở đó nhìn hắn từ từ biến mất trên con phố không một bóng người.

Lại nhìn thấy hắn một lần nữa đã là vài ngày sau ở Lâm phủ rồi. Nàng nhìn thấy hắn lúc hắn đang mặc ý phục nô tài của Lâm khuân vác đá ở trong hoa viên một cách dễ dàng. Lâm Lập Hạ có chút hiếu kỳ ở phía xa đứng nhìn, hòn đá to như vậy mà hắn vác lên không hề tốn sức một chút nào, hô hấp vẫn vững vàng không đổi. Nàng lại nghĩ đến cái tư thế hắn ném người trong ngõ nhỏ ngày hôm đó ở trong ngõ, chẳng lẽ người này chính là cao thủ võ lâm trong

truyền thuyết?

Nhưng mà cao thủ võ lâm này hình như rất nghèo túng thì phải.

"Đứa bé kia vẫn khỏe chứ?" Lâm Lập Hạ đi ra, ngồi xuống đối diện với nam tử đang nghỉ ngơi hỏi.

Nam tử nghe vậy trừng mắt lên, trong con mắt lạnh lùng thoáng qua vẻ không kiên nhẫn.

"Cái đó, không phải, ta chỉ là vừa vặn từng gặp người mà thôi." Lâm Lập Hạ tranh thủ thời gian giải thích, "Ngày đó ta thấy người có cùng một đứa bé ở chung một chỗ, đứa bé kia giống như bị bệnh, người dẫn bé đi gặp đại phu chưa?"

Ánh mắt nam tử đột nhiên trở nên bén nhọn, Lâm Lập Hạ cảm thấy nhiệt độ bên cạnh "Vù vù" hạ xuống. Nàng hơi ngưng ngừng nghĩ, quả nhiên là nàng xen vào việc của người khác mà. Nhưng không biết vì sao dáng vẻ của đứa bé kia ngày đó ở trong đầu của nàng không xóa đi được, nhìn thấy hắn liền không nhịn được hỏi. "Là ta quá đường đột."

Lúc Lâm Lập Hạ xoay người nghe được sau lưng truyền đến hai chữ thật thấp.

"Chết rồi."

Cả người nàng cứng đờ, một hồi lâu mới nở nụ cười một lần nữa quay đầu lại nhìn hắn,

"Ha ha, người vừa đùa giỡn ta đúng không. Ta đi trước, người cứ tiếp tục."

"Nó đã chết, lúc đưa đến chỗ đại phu thì đại phu nói đã quá chậm." Giọng nói nam tử vẫn lạnh lùng cứng rắn như cũ, dường như không mang theo một tia tình cảm nào.

"A, a, làm sao lại như vậy được, người ở đây nói đùa sao." Một đứa bé nhỏ như vậy, làm sao có thể chứ, nhất định là hắn đang nói đùa.

Nam tử giương mắt nhìn chằm chằm vào nàng, hồi lâu về sau mới lại mở miệng, "Bởi vì ta không có bạc."

Trong lòng Lâm Lập Hạ có chút ê ẩm, hắn là đang tự trách sao? Cho nên bây giờ hắn ra ngoài làm việc kiếm bạc?

"Ta nói, người có nguyện ý làm một việc có thể kiếm được rất nhiều bạc không?" Nàng cố ý đề cao giọng hỏi, không có biểu lộ ra tiếc hận của mình.

Trong mắt của nam tử chợt xẹt qua mấy đạo lệ quang, nhưng rất nhanh liền biến mất không

thấy nữa.

"Đến làm hộ vệ của ta đi." Lâm Lập Hạ lộ ra nụ cười hờ hám cái răng hoàn mỹ, cho dù ở trong mắt của hắn chỉ cảm thấy thiếu nữ này cười thật không văn nhã.

Nam tử vẫn không trả lời, Lâm Lập Hạ lại tự nhiên ngồi xuống bên cạnh hắn, "Người biết võ công chứ?"

"Ừ." Nam tử lên tiếng.

Trong lòng Lâm Lập Hạ vui như nở hoa, vậy chính là hắn đồng ý rồi. "Người tên là gì vậy?"

"Trọng Lương."

"Võ công của người rất cao sao?"

"."

Cứ như vậy, biến thành bộ dáng như bây giờ.

Từ sau ngày hôm đó Lâm Lập Hạ không nhắc lại chuyện của đứa bé kia nữa, cũng không hỏi về bất kì chuyện gì của Trọng Lương. Mỗi người đều có quá khứ riêng không muốn nhắc đến, mà không thể nghĩ ngờ Trọng Lương tuyệt đối là một người có chuyện xưa.

"Tiểu thư, người xem đủ chưa vậy, phải lên đường rồi." Giọng nói của Mạch Tuệ từ phía sau truyền đến.

Lâm Lập Hạ đứng dậy chạy tới bên cạnh nàng, "Được rồi được rồi, người tìm cho ta một bộ nam trang, sau khi ta thay xong liền đi."

Giờ phút này Lâm Lập Hạ một thân nam trang màu đen, tóc dùng sợi dây cùng màu cột lên, nhìn qua tựa như là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi diện mạo tuấn tú.

Nàng đang cầm chén không hề có chút lịch sự nào mà ăn cơm. Thật ra thì tướng ăn này có thể nói như thế nào đây, theo hiện đại mà nói nàng đây là tướng ăn tiêu chuẩn của bé gái rồi, có thể đối với cái nhìn của cổ nhân mà nói chính là quá hào phóng, nhưng mà bây giờ nàng đang giả trang thiếu niên, tướng ăn như vậy cũng không quá kinh hãi.

Mạch Tuệ ngồi phía đối diện tròn tròn hai mắt, trời ạ, tiểu thư chẳng lẽ là đói bụng lắm? Còn lại Trọng Lương vẫn tiếp tục mặt không cảm xúc ăn cơm của mình.

Ngoài nhà trọ hạt mưa bắt đầu rơi xuống, tiếng sấm cũng thỉnh thoảng vang lên.

Lâm Lập Hạ một bên vừa gặm một miếng sườn vừa nghĩ, mưa đông ở cổ đại thật đúng là không ít, từ lúc nàng đến đây đã đụng phải mấy lần rồi.

Lúc cửa nhà trọ bị đẩy ra, có hai người vào. Tầm mắt của Lâm Lập Hạ cứ như vậy ổn định ở trên người trước mặt kia.

Lâm Lập Hạ thề mình tuyệt đối không phải là một hoa si, nhưng nàng lại bị chói lọi của người kia đoạt đi toàn bộ lực chú ý.

Nam tử thon dài mặc một trường sam bằng sợi tơ màu bạc, dưới sắc trời u ám như có thể nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ người hắn. Một mái tóc đen dài suôn mượt không kém bất kì cô gái nào, chỉ dùng một ngọc trâm ngọc bích cố định lại, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo một nụ cười nhàn nhạt, bên trong mắt xéch hơi có chút ánh sáng, cả người tràn đầy hơi thở ưu nhã tôn quý.

"Là thần tiên sao?" Người trong nhà trọ không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Đặc biệt: Giới thiệu nhân vật

Giới thiệu sơ lược thân phận của mấy nam chủ thỉnh thoảng xuất hiện, (͡° ͜ʖ ͡°) . Nếu không thích thì có thể trực tiếp bỏ qua: Trong 450 năm Đại Minh Vương Triều (Không có trong lịch sử) đám nam chủ giới thiệu theo thứ tự trước sau xuất hiện, không phân biệt chủ yếu và thứ yếu của nữ chính:

Số tuổi hiện tại của Lâm Lập Hạ: 24 ở hiện đại: 16 tuổi cổ đại.

Tên họ: Lâm Hành Dật, thân phận: Đại thiếu gia của Lâm phủ đệ nhất kinh thành, là kế đệ của Lâm Lập Hạ, số tuổi: 16 tuổi, nhỏ hơn Lâm Lập Hạ một tháng tuổi.

Tên họ: Lý triệt, thân phận: Bát Vương gia, số tuổi: 24 tuổi, gặp nữ chính ở Chương 3: “Cứu mạng một soái ca” .

Tên họ: Lý Huyền (Mạc Tử Huyền), thân phận: Tứ hoàng tử, số tuổi: 21 tuổi, trong Chương 11: ‘Khúc nhạc dạo gặp gỡ’ có xuất hiện qua nam tử tướng mạo tuấn tú nho nhã, khí chất ôn hòa vô hại, kì thực, phúc hắc là một phúc hắc nam.

Tên họ: Lý Dục, thân phận: Cửu hoàng tử, số tuổi: 19 tuổi, là đối tượng Lâm đại tiểu thư ái mộ, trong chương 19 “Yêu hận điên cuồng” xuất hiện nam tử diện mạo tuyệt mỹ, tính tình tà mị, thuộc loại thích làm gì thì làm.

Tên họ: Tô Luân, thân phận: con của Tô Thượng Thư, là bạn tốt của Lý Dục, tuổi: 19 , nam tử này từng có một đoạn tình với Lâm đại tiểu thư , là người hoa tâm phong lưu, trong Chương 21: “Hỗ trợ lẫn nhau” có xuất hiện.

Giới thiệu đến đây là kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tình Trạng Gặp Mặt Trong Đêm

Nam tử thon dài mặc một trường sam bằng sợi tơ màu bạc, dưới sắc trời u ám như có thể nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ người hắn. Một mái tóc đen dài suôn mượt không kém bất kì cô gái nào, chỉ dùng một ngọc trâm ngọc bích cố định lại, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo một nụ cười nhàn nhạt, bên trong mắt xéch hơi có chút ánh sáng, cả người tràn đầy hơi thở ưu nhã tôn quý.

"Là thần tiên sao?" Người trong nhà trọ không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Lâm Lập Hạ đã sớm hồi phục tinh thần lại tiếp tục cúi đầu dồn sức và cơm trong lòng thầm nghĩ, không, nam tử tuấn mỹ này không phải là thần tiên. Người có thấy Thần Tiên nào bị mưa làm ướt không? Vạt áo hắn lấm tấm vết bùn đất, rõ ràng là người đang đi đường thì đột nhiên mưa rơi xuống, lúc này mới vội vàng hấp tấp vào nhà trọ.

"Ông chủ, còn phòng hảo hạng nào không?" Một thanh y nam tử đứng một bên bị mọi người coi thường thật lâu đi đến chỗ ông chủ hỏi, lúc này mọi người mới hồi hồn lại không tiếp tục nhìn chằm chằm vào nam tử mặc áo trắng tuấn mỹ như thần này nữa.

Ông chủ bị giọng nói hơi lạnh lẽo của thanh y nam tử dọa sợ, nhưng vẫn nở nụ cười gật đầu một cái, "Có có."

Thanh y nam tử móc một vài thỏi bạc từ bên hông ra, "Hai gian phòng hảo hạng, chuẩn bị nước nóng, sau đó đưa chút thức ăn lên."

Ông chủ cười ha ha nhận bạc, "Tiểu nhị, mang hai vị công tử đến phòng chữ Thiên số bốn và số năm."

Thanh y nam tử xoay người trở lại bên cạnh nam tử mặc áo trắng, "Công tử."

Nam tử mặc áo trắng gật gù đầu, cất bước đi trước, thanh y nam tử đi theo sát phía sau.

Lúc này bên trong nhà trọ mới khôi phục tiếng ồn ào huyền ảo hồi nãy, ai uống rượu thì tiếp tục uống rượu, ai ăn cơm thì tiếp tục ăn cơm, ai nói chuyện thì tiếp tục nói chuyện.

Lâm Lập Hạ nuốt miếng cá dầm đường cuối cùng, thỏa mãn hí hí mắt, quả nhiên ăn miếng to thì trong miệng mới có mùi vị mà."Mạch Tuệ, phòng của chúng ta là phòng số mấy?"

"Tiểu thư, người là phòng chữ Thiên số một, nô tỳ là số hai." Không cần nói, Trọng Lương nhất định là phòng số ba.

"À, ta biết rồi. Ta đi lên trước, hai người các người từ từ ăn." Ngồi xe ngựa hai ngày, bây giờ nàng chỉ muốn tắm nước nóng sạch sẽ, sau đó nằm chết dí ở trong chăn ngủ một giấc thoải mái.

Sau khi Lâm Lập Hạ đi thì Trọng Lương cũng lập tức đứng lên, "Ta cũng ăn no rồi." Nói xong liền lên lầu.

Trên bàn chỉ còn dư lại Mạch Tuệ còn đang từ từ ăn, khóe mắt chú ý tới có mấy nam tử thỉnh thoảng nhìn về phía nàng, nàng cúi đầu, ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, bên trong phòng Lâm Lập Hạ ôm chăn bông ngáp ngủ. Nàng mơ mơ màng màng nghĩ tới, mặc dù chăn bông của nhà trọ này kém với chăn gấm của Lâm phủ, nhưng bởi vì mệt nhọc mà giấc ngủ hình như đặc biệt cảm dỗ. Mí mắt càng ngày càng nặng, không lâu sau, Lâm Lập Hạ đã ngủ say.

Trong một gian phòng khác, nam tử tuấn mỹ đã cởi trường sam màu trắng ra, mặc áo lót đi đến bên bàn thổi tắt ánh nến sau đó lên giường. Tiếng mưa rơi trong đêm có vẻ đặc biệt rõ ràng, hắn đang trong bóng tối đột nhiên cười một tiếng, cũng nhắm hai mắt lại làm như đã ngủ.

Ước chừng qua một canh giờ, mưa to đã có khuynh hướng yên lặng, mà trong hành lang của nhà trọ lại nhiều hơn vài bóng dáng.

"Hai người các người đi về phòng của tiểu công tử, ta cùng A Lương sẽ đến phòng của công tử tuấn mỹ kia ." Một bóng dáng thấp bé đề thấp giọng nói xuống phân phó người bên cạnh.

Mấy người bên cạnh gật đầu một cái, một bóng dáng nam nhân hùng hậu trong đó suy nghĩ một chút rồi hỏi, "Tam Đường Gia, phân lượng thuốc của người kia có đủ không? Hai người nam nhân mà vị công tử kia mang theo hình như đều không đơn giản."

Nam tử thấp bé được hắn gọi là Tam Đường Gia nghe vậy trợn mắt liếc hắn một cái, "Người là đang hoài nghi năng lực của ta sao?"

"Không không không, " Nam tử hùng hậu vội vàng lắc đầu một cái, người nào không biết Tam Đường Gia ở Âm Phong Lĩnh nhờ sự âm lãnh ác độc mà nổi danh. Nhưng lời hắn hỏi ra hôm nay, nói không chừng về sau liền bị hắn theo dõi, nghĩ tới đây cả người nam tử cao lớn nổi lên một hồi ý lạnh, không có tiền đồ mà bắt đầu run rẩy.

"Vậy cũng đừng có nói nhảm, mau hành động." Tam Đường Gia vung tay lên, mấy bóng người

liền lén lút hướng về phía hai gian phòng.

Bóng tối bên trong gian phòng, then cửa bắt đầu từ từ di động, phát ra tiếng động rất nhỏ. Qua một lúc lâu sau, cửa phòng bị người từ bên ngoài dùng động tác vô cùng chậm mở ra. Hai bóng người từ ngoài cửa rảo bước đi vào, cẩn thận nhón chân lên cẩn thận bước đi.

Tam Dương Gia vẫy vẫy tay với bóng dáng cao gầy, ý bảo hắn đi xem bao quần áo trên bàn có đồ vật gì không, còn hắn thì đi tới bên giường, cẩn thận nhìn vào nam tử tuần mỹ đang ngủ say.

Hai mắt của nam tử khép chặt, lông mi thật dài tạo thành cái bóng nhàn nhạt trên gương mặt như bạch ngọc, hô hấp của hắn đều đều ngủ say, hình như không hề biết nguy hiểm đang tới gần.

Nhìn da thịt trước mắt so với nữ tử còn trắng mềm hơn, Tam Dương Gia nở nụ cười thâm tà, vươn tay chuẩn bị sờ vào mặt hắn, nhưng đúng lúc này cổ lại nhiều hơn một bàn tay đang bóp chặt yết hầu hắn. Hắn sợ hãi, thấy nam tử trước mắt chậm rãi mở hai mắt ra, cho dù bàn tay trên cổ hắn dường như muốn bóp chết hắn, nhưng trong mắt nam tử tuần mỹ vẫn mang theo nụ cười ôn hòa. Toàn thân hắn đột nhiên xông lên ý sợ hãi, nhưng lại không đơn giản chỉ vì sức lực trên cổ. Là hắn sơ suất quá, vậy mà lại không nhìn ra người nguy hiểm nhất không phải nam tử mặc áo xanh kia, mà là nam tử lịch sự nho nhã trước mắt này.

"Tiểu nhị ca tôi nay thật đúng là có nhã hứng, là muốn tới nói chuyện phiếm cùng ta sao?" Nam tử tuần mỹ mở miệng, giọng nói giống như con người hắn làm cho người ta một loại cảm giác lịch sự tao nhã tinh tế.

Thì ra Tam Dương Gia thấp bé này lại chính là tiểu nhị dẫn bọn hắn lên lâu lúc trước. Trong mắt Tam Dương Gia lóe lên tia âm lãnh, tay trái lấy ra thanh đoản kiếm giấu giếm trong người đâm tới người đang nằm trên giường, lại bị một ly trà bay tới đánh rớt. Động tác kiềm chế cẩn cổ đột nhiên buông ra, Tam Dương Gia vội vàng lui về phía sau mấy bước, hành động đầu tiên chính là quay đầu lại tìm đồng bọn của mình. Nhưng làm cho hắn giật nảy mình ấy là một bạch y nam tử và một thanh y nam tử cầm kiếm đứng sau lưng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn, mà đồng bọn của hắn đã nằm ở trên đất không biết sống chết.

"Các người rốt cuộc là ai, tại sao lại không trúng ‘Mê Hồn Tán’ của ta?" Không hổ là người từng trải, Tam Dương Gia rất nhanh phản ứng lại, mang chút kinh ngạc cùng cảnh giác mở miệng.

"Tiểu nhị ca, chúng ta chỉ là một khác trọ bình thường mà thôi, người không cần phải lo lắng như vậy." Nam tử tuần mỹ từ trên giường chậm rãi đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, như không có chuyện gì xảy ra cầm tách trà lên uống một hớp.

"Làm sao có thể..." Tam Dương Gia trừng lớn cặp mắt, rõ ràng hắn đã bỏ Mê Hồn Tán trong nước trà này, nhưng nam tử này thế mà lại không thèm để ý chút nào mà uống vào? Người này sao có thể không có phản ứng với thuốc mê đặc chế của hắn?!

Trong mắt nam tử tuần mỹ có ánh sáng lưu chuyển, "Tiểu nhị ca nói đùa rồi, những thứ vớ vẩn này sao có thể gọi là thuốc mê được?"

Tam Dương Gia nắm chặt hai tay, trên trán lộ ra gân xanh, "Người dám nói thuốc mê của ta là thứ vớ vẩn?" Hắn đối với bản lĩnh chế thuốc của mình tự tin mười phần, mà nay lại bị một nam tử nhìn có vẻ nho nhã yếu đuối cười nhạo là đồ vớ vẩn?

"Chẳng lẽ không đúng?" Nam tử tuần mỹ cười cười ôn hòa, từ trong tay áo lấy ra một cái bình."Cho người xem thử cái này như thế nào?" Ngón tay thon dài mở nắp bình ra, hắn đổ một giọt chất lỏng trong bình lên mặt bàn, chỗ bị chất lỏng rơi xuống thế mà liên tiếp bị ăn mòn thành một cái lỗ.

"Đây là." Lúc này vẻ mặt của Tam Dương Gia đã trở nên khiếp sợ tột độ, hắn thế mà đã quên rằng nam tử dịu dàng này mới thật sự là người đáng sợ!

"Tam Dương Gia chê cười rồi." Nam tử tuần mỹ cất cái bình đi, "Người còn có đồng bọn sao?"

Lúc này Tam Dương Gia mới nhớ tới còn hai người đi đến phòng của tiểu công tử, không biết tình trạng hiện tại của hai người kia thế nào.

"Không nghe thấy công tử nhà ta đang hỏi người sao?" Mũi kiếm lạnh lẽo dán lên cần cổ của Tam Dương Gia, thanh y nam tử lạnh giọng mở miệng.

"Có." Tam Dương Gia biết thức thời là trang vi tuần kiệt vội mở miệng.

"Còn đi chỗ nào?" Thanh y nam tử hỏi.

"Còn có phòng chữ Thiên số một." Tam Dương Gia lúc này mới nhớ tới vừa rồi nam tử tuần mỹ cũng không gọi mình là Tiểu nhị ca nữa, mà gọi là "Tam Dương Gia" , trong lòng càng thêm cả kinh.

"Bất Phá, người ở nơi này nhìn hắn, ta đi xem một chút." Nam tử tuần mỹ mặc áo ngoài vào nói với thanh y nam tử.

"Dạ, công tử." Mặc Bất Phá để kiếm trong tay xuống, tiến lên dùng sợi dây trói Tam Dương Gia cùng nam tử trên đất kia lại, còn bản thân ngồi vào một chiếc ghế bên cạnh bàn.

Nam tử tuần mỹ vẫn không nhanh không chậm cất bước đi ra ngoài.

Nhìn lại Lâm Lập Hạ trong phòng chữ Thiên số một một chút.

Lại nói lúc nàng bị bạch y công tử tuần mỹ đánh thức còn không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhìn hai người áo đen bị đánh ngất xỉu trên mặt đất cùng bọc quần áo bị lực tung của mình, nàng hướng về phía công tử tuần mỹ nghi ngờ mở miệng, "Đây là chuyện gì?"

Nam tử tuần mỹ nhìn khuôn mặt mơ hồ của thiếu niên trước mắt cười cười, "Vị tiểu công tử này, xem ra chúng ta là bị người theo dõi."

"À?" Đầu óc bị thuốc mê xâm chiếm vẫn không thể vận chuyển bình thường, nàng ngây ngốc day day thái dương của mình, umh, mơ hồ quá.

Nam tử tuần mỹ thấy thế nụ cười dưới đáy mắt càng tăng lên. Hắn nhớ người thiếu niên trước mắt này lúc ấy đang ngồi ở một góc trong đại sảnh, cùng với cậu hình như còn có một nam nhân và một thiếu nữ. Khi đó trong sảnh chỉ có một bàn bọn họ là như không có chuyện gì xảy ra mà chú tâm ăn cơm mà không nhìn chăm chăm vào hắn.

Thật lâu về sau biết hắn nghĩ như vậy Lâm Lập hạ xấu hổ nghĩ thầm trong lòng, thật ra thì lúc ấy nàng cũng nhìn mê mẩn rồi, chỉ rất là nhanh trở lại bình thường mà thôi.

"Mấy người này cùng đám tiểu nhị kia là cùng một người, bỏ thuốc mê trong nước trà của chúng ta."

"A." Là hắc điểm sao?

"Oái, đúng rồi, còn Mạch Tuệ và Trọng Lương thì sao?" Lâm Lập Hạ hậu tri hậu giá đặt câu hỏi, tùy tiện lấy một bộ y phục khoác lên đi xuống giường. Chẳng lẽ bọn họ cũng bị dính thuốc mê rồi?

"Người là hỏi hai người đi cùng với người sao?" Nam tử tuần mỹ tiến lên đưa cho Lâm Lập Hạ một viên thuốc, "Đây là giải mê dược."

Lâm Lập Hạ không suy nghĩ nhận lấy thuốc một hớp uống vào, "Đa tạ vị công tử này."

Nam tử tuần mỹ nhìn thiếu niên trước mắt, bên trong mắt phượng nổi lên cảm giác hứng thú, "Nhắc tay chỉ lao mà thôi, tiểu công tử muốn đi xem đồng bạn của người?"

Ăn giải mê dược xong Lâm Lập hạ cảm thấy suy nghĩ của mình từ từ rõ ràng, nhìn nam tử trước mắt xin lỗi cười cười, "Ừ." Không ngờ nàng được hắn cứu một mạng.

"Vậy thì cùng đi đi, chỗ ta vừa lúc vẫn còn giải mê được." Nam tử tuần mỹ lịch sự cười một tiếng, Lâm Lập Hạ đối diện nhìn đến ngưng cả thở.

"Vậy thì làm phiên công tử rồi." Nói xong Lâm Lập Hạ đứng dậy đi ra ngoài trước, không dám nhìn gương mặt phía sau lưng nữa. Trong lòng nàng không ngừng lắc đầu lẩm bầm, tội lỗi tội lỗi, nam nhân dáng dấp xinh đẹp như vậy thật là một loại tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Kết Bạn Đồng Hành

"Mạch Tuệ? Người có ở bên trong không?" Lâm Lập Hạ ở ngoài phòng gõ cửa một lúc lâu, bên trong phòng mới có người chậm chạp đến mở cửa.

Mạch Tuệ dụi dụi đôi mắt về mặt mơ hồ nhìn Lâm Lập Hạ, "Hả? Thiếu gia? Sao người lại tới đây?"

Lúc này Lâm Lập Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, thì ra bọn kia chỉ đến phòng của nàng và vị công tử áo trắng kia. Nàng quay người lại cười cười với hắn, "Công tử, đa tạ huynh."

Nam tử tuần mỹ cười nói, "Ta chỉ là thuận tiện mà thôi, đúng rồi, nhanh chóng cho vị cô nương này uống thuốc giải đi."

"Thiếu gia, sao người lại ở cùng với hắn?" Lúc này Mạch Tuệ mới nhận ra vị công tử đang nói chuyện với Lâm Lập hạ là vị bạch y nam tử mà bọn họ nhìn thấy lúc ăn cơm.

Lâm Lập Hạ đẩy Mạch Tuệ vào phòng, "Vào trong rồi hãy nói, công tử, huynh cũng vào đi."

Nam tử tuần mỹ gật đầu một cái đi theo vào phòng.

Mạch Tuệ có chút không biết vì sao nhìn viên thuốc trong tay Lâm Lập Hạ, nhưng vẫn nhận lấy thuận theo nuốt xuống, "Thiếu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Lập Hạ xấu hổ cười cười, "Chúng ta bị người khác tính kế, nhà trọ này đoán chừng là một cái hắc điểm, tiểu nhị đã hạ độc trong nước trà của chúng ta. Còn có người coi trọng ta liền lên vào phòng trộm đồ, thật may là có vị công tử này chạy tới." Nói xong nàng lại khẽ mỉm cười với nam tử tuần mỹ kia một lần nữa.

Nét mặt của nam tử tuần mỹ vẫn ôn hòa như cũ, "Thật ra là do hộ vệ của ta phát hiện tên tiểu nhị này có chút khả nghi, cho nên mới chú ý nhiều hơn, nào biết tiểu nhị kia thật sự có mưu đồ bất chính."

"Đúng rồi, thiếu gia, Trọng Lương đâu?" Mạch Tuệ nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, không ngờ phát hiện Trọng Lương thế mà lại không có ở đây.

"A!" Lâm Lập Hạ vỗ vỗ cái trán, kinh ngạc nói, "Ta quên hắn rồi !" Theo lý thuyết động tĩnh bên này của bọn họ cũng không nhỏ, Trọng Lương làm sao có thể không có phát hiện được đây?

Lâm Lập Hạ nhíu nhíu mày, quay đầu cùng nam tử tuần mỹ nói, "Công tử, không ngại có thể theo ta đến phòng sát vách nhìn một chút được không?"

Nam tử tuần mỹ gạt đầu một cái, cúi đầu lại không ngờ phát hiện trên giày của Mạch Tuệ dính một chút bùn đất. Con người màu trà của hắn màu trà hiện lên ý cười, nhếch miệng lên thành một đường cong ưu nhã đứng dậy cùng Lâm Lập hạ đi ra ngoài.

Sau lưng Mạch Tuệ nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt lóe lên tia nghi ngờ, lúc ở đại sảnh nàng vừa nhìn liền nhận ra hắn là ai, nhưng tại sao hắn lại ở chỗ này?

"Không có ai?" Lâm Lập Hạ nhìn gian phòng không một bóng người trước mắt thì kêu lên thất thanh, ủa sao không lại có ai vậy? Trọng Lương đâu? Chẳng lẽ bị bọn cướp bắt cóc tống tiền rồi hả ?

"Đừng có gấp." Nam tử tuần mỹ đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng, "Đồng bạn của huynh không có việc gì."

Lâm Lập Hạ nghi ngờ nhìn về phía hắn, lại nhìn đến đôi mắt xé hẹp dài chính trực của hắn tỏa ra ánh sáng dịu dàng long lanh, ánh mắt bình tĩnh mà trầm ổn. Nàng không khỏi cũng dịu tâm tình xuống, "Làm sao huynh biết?"

Nam tử tuần mỹ đến gần giường đệm ý bảo nàng đi tới, ngón tay thon dài chỉ chỉ giường, "Huynh xem."

Lâm Lập Hạ nhìn theo ngón tay của hắn, kinh ngạc nói, "Ah, sao có thể như vậy?"

Thì ra chăn gối trên giường đều được gấp xếp ngay ngắn chỉnh tề, khăn trải giường không có một tia nếp uốn, rõ ràng là không có ai ngủ qua.

"Cho nên huynh không cần phải lo lắng." Công tử tuần mỹ xoay người lại đi tới bên bàn ngồi xuống, ngón tay thon dài sạch sẽ gõ gõ lên mặt bàn, như vậy, người nọ vừa làm cái gì đây?

Lúc này trong lòng Lâm Lập Hạ cũng hoang mang như vậy, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng liền đề về mặt nghi hoặc của mình xuống, "Không gặp chuyện không may là tốt rồi."

"Hả?" Nam tử tuần mỹ rũ mắt xuống nhẹ nhàng lắm bả nói, nụ cười trong mắt càng tăng lên. Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng cười thân thiện, "Không biết tiểu công tử xưng hô như thế nào?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy đầu óc lập tức vận chuyển, nhàn nhạt mỉm cười nhìn nam tử tuần mỹ nói, "Ta tên là Dịch Giản Chi, công tử gọi ta là Giản Chi là được rồi."

"Giản Chi? Giản mà Dịch Chi (Đơn giản và dễ dàng), tên rất hay." Trên gương mặt tuấn tú của

nam tử tuần mỹ hiện lên sự tán thưởng.

Trong lòng Lâm Lập Hạ hơi giật mình, không nghĩ tới người này có thể lập tức đoán được danh tự này từ đâu tới, đáy lòng không khỏi đối với hắn có thêm vài phần thiện cảm, "Vậy công tử thì xưng hô như thế nào?"

"Mạc Tử Huyền." Từ trong môi mỏng của nam tử tuần mỹ nhẹ nhàng phun ra mấy chữ này. "Huynh cũng trực tiếp gọi ta Tử Huyền thôi."

Giọng nói của hắn khi nói chuyện mới nhẹ nhàng tao nhã làm sao, nhưng Lâm Lập Hạ lại cảm thấy mấy chữ kia để cho người khác không cách nào xem thường được, "Vậy Tử Huyền huynh là người ở đâu?"

"Ta là người kinh thành, vậy còn Giản Chi?"

"Ta là người Tô Châu." Lâm Lập Hạ nghĩ Kinh Thành quả nhiên là một nơi tốt, ví dụ như, nam tử hoàn mỹ không giống người phạm trước mắt này cũng là người kinh thành.

"Đây là lần đầu tiên Gian Chi huynh đi ngoài sao?" Mạc Tử Huyền đưa tay chuẩn bị rót trà, lại đột nhiên nghĩ đến trước mắt còn có hai người, vì vậy buông bình trà xuống hỏi.

"Đúng vậy." Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, "Ta đã sớm muốn đi du lịch đây đó một lần, lần này tròn 15 tuổi, trung cầu ý kiến cha mẹ mới ra ngoài. Lại không nghĩ rằng lần đầu tiên đi liền gặp phải chuyện như vậy."

"Giản Chi chưa từng trải nhiều, không biết bên ngoài lòng người hiểm ác. Lần này huynh định đi đâu vậy?" Trong lòng Mạc Tử Huyền thoáng qua một ý niệm, nghĩ thầm nếu như vậy thì cũng không tồi.

Lâm Lập Hạ hơi sững sờ, nhưng vẫn là trả lời, "Chuẩn bị đi về phía Lạc Dương."

"Lạc Dương à." Giọng nói ôn nhã của Mạc Tử Huyền như mang theo một tia kinh ngạc, "Ta cũng đang đi đến Lạc Dương."

"À?" Vậy chúng ta đi cùng nhau đi? Những lời nói phía sau này Lâm Lập Hạ đương nhiên sẽ không nói ra miệng, mặc dù dọc đường đi có vị mỹ nam tử này làm bạn là chuyện rất hạnh phúc, nhưng nàng cũng không muốn bị người ta nói là da mặt dày, nói không chừng còn cho là nàng có lòng dạ bất chính.

"Vậy... " Mắt phượng của Mạc Tử Huyền khép hờ thanh nhã cười một tiếng, "Chúng ta đi cùng nhau có được không?"

Lâm Lập Hạ kinh ngạc nhìn hấn, vừa rồi nàng không có nghe lầm chứ?

"Nghe nói cách trấn này không xa có một Âm Phong Lĩnh, người ở đó chuyên đánh cướp người qua đường, ta nghĩ nếu như chúng ta đi cùng nhau có lẽ sẽ tốt hơn một chút."

"Như vậy à, " Lâm Lập Hạ nhìn Mạch Tuệ một chút, Mạch Tuệ vẫn mở to mắt tò mò nhìn bọn họ, nàng nghĩ nghĩ vẫn gật đầu một cái, "Hết sức vui lòng."

Nói nhảm, tên hộ vệ kia của Mạc Tử Huyền nhìn một cái cũng biết là võ công khẳng định không tệ, còn có cái người mang phong cách lạnh lẽo kia, coi như không dùng võ công cũng có thể dọa người chạy.

"Cứ quyết định như vậy đi." Mạc Tử Huyền nói xong liền đứng dậy, theo thói quen phúi phúi trường sam của mình, "Vậy Giản Chi cùng vị cô nương này nghỉ ngơi sớm một chút đi, về chuyện của mấy tên tiểu nhị kia ta sẽ tự giải quyết. Về phần người đồng bạn kia của huynh, có lẽ sáng mai sẽ trở lại. Ta đi về trước đây."

"Ừ, vậy làm phiền Từ Huyền rồi." Lâm Lập Hạ đứng dậy đưa hấn đến cửa, "Sáng mai gặp lại."

"Ừ." Mạc Tử Huyền gật gật đầu, xoay người quay về phòng của mình.

"Mạch Tuệ, chúng ta cũng trở về ngủ thôi." Lâm Lập Hạ quay đầu nhìn Mạch Tuệ nói, lại phát hiện Mạch Tuệ nhìn giường đệm của Trọng Lương đến mất hồn, "Mạch Tuệ?"

"À?" Lúc này Mạch Tuệ mới hồi phục tinh thần nhìn nàng đáng yêu cười nhẹ một tiếng, "A, vậy chúng ta trở về thôi."

Lâm Lập Hạ nằm ở trên giường, trong đầu một mực nghĩ đến Trọng Lương đi nơi nào, hấn...

Aizzz. Nàng thở dài một tiếng, giận dỗi kéo chăn lên che mặt, thôi, không nghĩ nữa, dù sao có nghĩ nữa cũng không ra được sự thật.

Trong phòng chữ Thiên số bốn, nam tử áo đen cao gầy bị bất tỉnh cũng đã tỉnh lại, bởi vì miệng bị vải chặn lại chỉ có thể phát ra mấy tiếng "Ưmnh umnh umnh" mơ hồ.

"Công tử, tại sao lại muốn mời bọn họ đi cùng?" Mạc Bất Phá đứng ở sau lưng Mạc Tử Huyền hỏi.

Mạc Tử Huyền xoay xoay tách trà trong tay, "Bất Phá, người không phải cảm thấy thật nhàm chán sao?"

"Vâng." Mạc Bất Phá đối với sở thích của chủ tử mình cũng hiểu một chút, lập tức ngậm miệng lại không nói câu nào nữa.

"Cùng nhau lên đường à..." Mạc Tử Huyền nhìn bóng mình trong nước trà, mắt phượng hơi híp lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ lịch sự nho nhã tràn ngập nụ cười, "Thôi, coi như dọc đường đi có người làm bạn, thiếu niên kia còn rất thú vị."

Mạc Tử Huyền khẽ cúi đầu xuống nhìn tên cướp trên mặt đất một chút, giọng nói vẫn dịu dàng vẫn như, "Đi nói cho ông chủ một tiếng, nói mấy tên tiểu nhị của quán này là người do Âm Phong Lĩnh phái tới, để cho hắn sáng sớm ngày mai đưa đến quan phủ đi." Thật ra kế hoạch Âm Phong Lĩnh cũng không cách xa lắm, muốn trách thì chỉ trách mấy người kia nhìn quần áo sang trọng của bọn mà nổi lên ý tham, lúc này mới rối loạn kế hoạch ban đầu của bọn họ. Nhưng hắn đây không phải là để người nợ trở về mặt báo sao, hắn ngược lại muốn xem xem bọn hắn còn có thể vùng vẫy giây chết được bao lâu.

"Dạ, công tử." Mạc Bất Phá gạt đầu đưa tay kéo cổ áo tên trên mặt đất kia lôi ra ngoài

Mạc Tử Huyền lại ngồi bên bàn một lát mới thôi tắt đèn đi nghỉ ngơi.

Trong một mảnh đất hoang cách nhà trọ không xa, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên từ nhuyển kiếm trong tay Trọng Lương, máu tươi ở trên thân kiếm chậm rãi nhỏ xuống.

"Người nào phái ngươi tới?" Vẫn là giọng điệu không hề có chút phập phồng nào, nhưng lúc này Trọng Lương không có vẻ trung hậu như thường ngày, trong mắt tràn đầy sát khí.

"Khụ khụ, " Nam tử mặc áo đen che mặt đang ngồi trên đất che vết thương trên ngực miễn cưỡng cười cười, "Không hổ là Hắc Lang, cho dù đã thoái ẩn nhiều năm mà kiếm pháp vẫn còn lợi hại như vậy."

Trọng Lương không để ý đến câu nói móc của hắn, nhuyển kiếm trong tay lại hướng cổ hắn gần thêm mấy phân, lưỡi kiếm sắc bén ở da thịt hắn tạo thành một đường tơ hồng thật nhỏ.

"Với tài năng của Hắc Lang huynh sao lại lãng phí bên người Lâm đại tiểu thư?" Nam tử che mặt đưa hai ngón tay ra kẹp lấy thân kiếm, nhẹ nhàng đẩy ra một chút xiu, "Mục tiêu của chúng ta đều là cùng một người, không phải sao?"

Trọng Lương thu nhuyển kiếm trong tay lại, sát khí ở hai mắt dịu xuống, nhưng vẫn mang một cảm giác uy hiếp, thân hình cao lớn khiến người trên đất cảm thấy một hồi áp lực. Trọng Lương trầm mặc nhìn hắn một hồi, cuối cùng xoay người bước đi, không để ý đến người sau lưng nữa.

"Hắc Lang, ta không biết tại sao ngươi lại sống bên cạnh Lâm đại tiểu thư, nhưng mà nếu như

người gây bất kì bất lợi nào cho nàng, chủ tử nhà ta chắc sẽ không bỏ qua cho người."

Giọng nói trầm thấp của nam tử ở sau lưng truyền tới, bước chân của Trọng Lương cũng không vì hấn mà dừng lại

Tại sao hấn lại sống bên cạnh Lâm Lập Hạ? Ở trong mắt người đời Hắc Lang sẽ không vô duyên cớ ở bên cạnh người khác, nhưng hấn đã sớm không phải là Hắc Lang rồi, đi theo bên người nàng cũng không cần bất kỳ lý do gì.

Chỉ là, chuyện này không cần thiết phải nói cho bọn họ biết.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Gặp Lại Là Duyên

Lâm Lập Hạ vừa vào đại sảnh liền thấy Trọng Lương vẫn như bình thường yên lặng ngồi ở bàn ăn bữa sáng, trong lòng nàng rốt cuộc cũng thở phào một cái, bước chân thoăn máo hơn rất nhiều đi đến bên cạnh hắn.

"Trọng Lương."

"Ừ." Động tác ăn cơm của Trọng Lương dừng lại, ngẩng đầu lên chuẩn bị tiếp nhận câu hỏi của nàng.

"Cái đó, người nói hôm nay buổi sáng hôm nay ta nên ăn bánh màn thầu hay ăn mì thì tốt hơn?" Lâm Lập Hạ cười híp mắt nói.

Trọng Lương có chút kinh ngạc, sau đó vẻ mặt có chút nhu hòa, cầm đũa lên chỉ chỉ bánh màn thầu, "Buổi sáng không nên ăn đồ nhiều dầu mỡ."

Trên mặt Lâm Lập Hạ lộ ra nét mặt "Chính là cái này rồi", "Được, người đã nói muốn ăn bánh màn thầu, vậy sáng hôm nay ta liền ăn mì đi, tiểu nhị, một bát mì!"

Trọng Lương có chút dở khóc dở cười nhìn thiếu nữ trước mắt, trong lòng lại xẹt qua âm áp nhàn nhạt, nàng như vậy là đang nói cho hắn biết nàng rất tin tưởng hắn sao? Tin tưởng, loại cảm giác này không biết đã nhiều năm không cảm nhận được rồi.

"Trọng Lương, " Lâm Lập Hạ thổi thổi nước mì nóng bỏng, ánh mắt ý bảo hắn nhìn tiểu nhị trước mặt, "Người xem, tiểu nhị quán này này đổi người rồi."

Trọng Lương giương mắt nhìn theo tay của nàng, phát hiện tiểu nhị quả thật đã đổi người, hắn quay đầu lại tiếp tục ăn bánh màn thầu, nhàn nhạt hỏi một câu, "Tôi hôm qua xảy ra chuyện gì?"

"Ngày hôm qua tiểu nhị vóc dáng nho nhỏ hạ thuốc mê trong trà của chúng ta, muốn đánh cướp chúng ta." Lâm Lập Hạ bĩu môi. Thấy Trọng Lương một chút cũng không có ý muốn hỏi thăm, nàng có chút kỳ quái nhìn hắn mở miệng, "Người không lo lắng cho ta chút nào à? Người là hộ vệ của ta đây."

"Không phải bây giờ người vẫn bình an vô sự đứng trước mặt ta sao." Vẫn là ngữ điệu thờ ơ như cũ.

Lâm Lập Hạ không biết tại sao mình lại có thể tin tưởng người trước mắt này. Người nàng biết

đầu tiên khi tới nơi này chính là Mạch Tuệ, nhưng người nam tử trước mắt này lại làm cho nàng không khỏi an tâm, "Tối hôm qua là vị công tử phòng số bốn ngày đó tới cứu ta ."

"Mạch Tuệ đâu?" Trọng Lương đột nhiên hỏi.

"Mạch Tuệ?" Lâm Lập Hạ cười gượng, "Mạch Tuệ đương nhiên cũng bị dính thuốc mê, lúc ta đi tìm nàng thì thấy nàng còn đang ngủ."

Trọng lương thiện nghe vậy trong lòng giống như có chút đầu mối, tối hôm qua hắn mới vừa trở lại phòng liền phát hiện có người ở ngoài cửa sổ giám thị hắn, hắn tưởng rằng kẻ thù trước kia đuổi theo hắn đến tận mảnh đất hoang nơi đó. Người nọ vậy mà biết hắn là Hắc Lang, mà những lời nói sau cùng của hắn biểu lộ rõ ràng của lập trường của hắn, hắn là tới bảo vệ Lâm Lập hạ.

Trong lòng Trọng Lương không ngừng suy nghĩ sâu xa, Lâm Lập Hạ có thân phận gì? Vì sao bên người lại có nhiều người thân bí như vậy?

Đầu tiên là Mạch Tuệ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng liền phát hiện nàng là người mang võ công, mà còn khẳng định là không kém. Nhưng bên ngoài nàng lại mang một dáng vẻ đơn thuần vô hại, làm hắn muốn không nghi ngờ cũng khó, nhưng mà bởi vì hắn không nhận thấy được địch ý của nàng cho nên liền không nói thêm cái gì. Còn có hắc y nhân ngày hôm qua, hắc y nhân đó là ai? Vì sao phải bảo vệ Lâm Lập Hạ, làm sao mà hắn biết mình đang ở bên cạnh nàng?

Trọng Lương nhớ tới Lâm Lập hạ nói tối qua là nam tử ở phòng chữ Thiênsố bốn cứu nàng mà không phải Mạch Tuệ, nàng rõ ràng thâm tàng bất lộ, làm sao có thể bị thuốc mê làm hôn mê được? Nếu nàng không bị hôn mê thì vì cái gì lại không đi cứu Lâm Lập Hạ? Chẳng lẽ...

Trong mắt Trọng Lương hiện lên vẻ sáng tỏ, hóa ra, hắc y nhân đêm qua là Mạch Tuệ gọi đến để xỏ xét mình.

"A..., đúng rồi, " Lâm Lập Hạ đột nhiên nhớ tới một việc, vừa muốn mở miệng nói cho Trọng Lương lại bị tiếng nói dịu dàng của nam tử ngắt lời.

"Giản Chi, sớm." Hôm nay Mạc Tử Huyền mặc một bộ trường bào bằng vải gấm màu lam nhạt, cổ tay áo đơn giản thêu mấy đóa mây lành làm điểm nhấn, cả người hắn lộ ra vẻ tuấn mỹ mà phiêu dật.

Lâm Lập Hạ nở một nụ cười hữu, "Tử Huyền sớm."

Nàng buông đầu xuống chỉ vào Trọng Lương nói, "Vị này chính là Trọng Lương, là hộ vệ của ta."

Quay đầu lại giới thiệu với Trọng Lương, "Vị này chính là Mạc Tử Huyền Mạc công tử, chuyện tối ngày hôm qua may mà có huynh ấy. Còn có, ta vừa định nói với ngươi, Tử Huyền vừa hay cũng phải đi Lạc Dương, chúng ta trên một đường này liền kết bạn cùng đi đi."

Trọng Lương đứng lên nhìn Mạc Tử Huyền gật gật đầu, "Đa tạ Mạc công tử tối hôm qua đã cứu thiếu gia nhà ta."

Nam tử trước mắt, không nói đến tướng mạo của hắn, chỉ cần nhìn khí chất tôn quý lộ ra từ người hắn liền có thể khẳng định không phải người bình thường. Trọng Lương hơi hơi quay đầu liếc nhìn Lâm Lập Hạ một cái, xem ra nha đầu kia cũng có chút bí mật đây.

Lâm Lập Hạ bị hắn nhìn mà không hiểu gì, đành phải hướng hắn chớp mắt vài cái.

Này, Trọng Lương, trước mặt khách mà người lại nhìn thiếu gia nhà ngươi là ta như vậy. Ánh mắt Lâm Lập Hạ nói như thế.

Trọng Lương cố nín cười, thôi thôi, hắn đã sớm không phải Hắc Lang, hiện tại chỉ muốn sống những ngày nhạt nhẽo. Nếu đi theo này cô thiếu nữ này có thể để cho đáy lòng mờ mịt của mình chiếu vào một tia ánh mặt trời, thì cứ như vậy đi.

Mạc Tử Huyền nhìn hai người trước mắt mắt đi mày lại không biết đang ám chỉ cái gì, hắn cười cười ôn hòa, nhìn Trọng Lương nói, "Không cần khách khí, nhắc tay chi lao mà thôi."

Câu lời thoại này Lâm Lập Hạ đã vô cùng quen thuộc, hình như từ hôm qua tới bây giờ Mạc Tử Huyền đã nói vài lần. Nàng thở dài, cổ nhân quả nhiên là không được tự nhiên a, nàng thấy hắn một lần khởi hành một lần cảm ơn, nàng cũng đã sớm cả người không được thoải mái, cảm thấy được bản thân thực già mồm cãi láo.

"Vậy dọc đường đi công tử nhà ta lại vẫn phải nhờ Mạc công tử chiếu cố nhiều hơn." Dù sao hắn không có khả năng thời thời khắc khắc đều ở bên người Lâm Lập Hạ, cạnh nàng có người cũng tốt. Đến như Mạch Tuệ... Trước khi làm rõ thân phận của nàng vẫn không nên dễ dàng tin tưởng.

Trọng Lương hoàn toàn bỏ qua một vấn đề, đó chính là Lâm Lập Hạ là một ngụy công tử, nàng là một nữ nhân.

Bất quá việc này cũng không thể trách Trọng Lương, bởi vì ngay cả ngụy công tử cũng đã quên cổ đại có câu nói "Nam nữ thụ thụ bất thân".

Lâm Lập Hạ nghe được nói lời của Trọng Lương thì cũng nhìn Mạc Tử Huyền nở một nụ cười lớn, "Trọng Lương nói rất đúng, trên một đường này ta còn phải nhờ Tử Huyền chiếu cố nhiều

hơn.”

Mạc Tử Huyền tao nhã gật gật đầu, "Cũng mong Giản Chi chiều cô ta nhiều hơn."

Tuy biết lời này của Mạc Tử Huyền thuần túy chỉ là khách sáo, nhưng Lâm Lập Hạ lại cảm thấy được lời này nói ra hoàn toàn mang theo tính chất châm chọc. Nàng chiều cô hắn? Chiều cô cái gì? Nàng một không biết võ công hai không có mưu trí, hữu dụng duy nhất trên người chính là có chút bạc, nhưng mà, nam tử mặc tơ lụa xa xỉ trước mắt này sẽ thiếu bạc?

Lâm Lập Hạ mặt không chút thay đổi giật giật khóe miệng, - - vẫn không nên nói đùa với nàng thì hơn.

Mạc Tử Huyền thú vị nhìn phản ứng của Lâm Lập Hạ, biểu tình vừa rồi của thiếu niên nên gọi là gì?

Cười khở? Cười lạnh? Cười gượng? Ngoài cười nhưng trong không cười?

Ngón tay thon dài xinh đẹp của hắn nâng lên che khuất bên ý cười môi, buông xuống ánh sáng lưu chuyển trong mắt phượng.

"Thiếu gia, ta đi chuẩn bị trước." Trọng Lương nhìn Lâm Lập Hạ nói, lại quay đầu nhìn Mạc Tử Huyền gật gật đầu sau đó ra khỏi đại sảnh.

Lâm Lập Hạ nhìn Mạc Tử Huyền trước mắt mới phát hiện theo này giờ đều là đứng nói chuyện với bọn họ, nàng vội vã mở miệng, "Tử Huyền, huynh có muốn ngồi xuống ăn sáng cùng ta hay không?"

Mạc Tử Huyền cười lắc lắc đầu, "Không cần, vừa rồi ở trong phòng ta đã dùng qua. Giản Chi chuẩn bị khi nào thì xuất phát?"

Lâm Lập Hạ nghĩ người trước mắt này thật là độc thiên được hậu a, theo lý thuyết nàng bị cự tuyệt thì cũng phải có chút xấu hổ, nhưng mà lời cự tuyệt của người này nói ra làm nàng không có chỗ nào không thoải mái cả.

Quả nhiên, mỹ mạo cũng là một loại vũ khí mà. (͡° ͜ʖ ͡°) , mỗ Hạ đã hoàn toàn quên bây giờ nàng cũng là một mỹ nữ.)

"Hắn là qua giữa trưa đi. Đúng rồi, Tử Huyền huynh đi Lạc Dương là có việc gấp gì sao?" Lâm Lập Hạ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

"Không tính là việc gấp gì, Giản Chi có chuyện gì sao?"

"Không phải không phải, " Lâm Lập Hạ xua tay, "Huynh không việc gấp thì tốt rồi. Trên đường này ta đều ngắm phong cảnh, cho nên hành trình cũng chậm đi rất nhiều."

"Thực trùng hợp, ta cũng vậy." Mạc Tử Huyền thanh nhĩ cười, ánh mắt khép hờ nhìn thẳng vào Lâm Lập Hạ phía đối diện.

Lâm Lập Hạ đưa tay ngăn lại nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ của Mạc Tử Huyền. Người này... Quá chói mắt rồi, đêm nàng liền cả ánh mắt đều không mở ra được.

"Giản Chi?" Mạc Tử Huyền mặc danh kì diệu nhìn Lâm Lập hạ, không hiểu vì sao đột nhiên nàng lại làm như vậy.

"Ày, " Lâm Lập Hạ có chút xấu hổ buông tay xuống, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Mạc Tử Huyền hỏi, "Tử Huyền, ta hỏi huynh một vấn đề."

Mạc Tử Huyền gật gật đầu, "Hỏi đi."

"Cái kia, " Lâm Lập Hạ có chút bất an, nàng biết chính mình không nên hỏi ra khỏi miệng, đúng là nụ cười chói mắt kia của hắn làm cho nàng liền nghĩ muốn chọc ghẹo hắn, "Có người đã từng nói người rất xinh đẹp chưa?"

Xinh đẹp?

Mạc Tử Huyền không ngoài dự đoán sẽ sờ, ngay cả nụ cười nho nhĩ cũng cứng lại ở bên môi.

Lâm Lập Hạ nhìn thấy cái dạng này của hắn thì trong lòng chỉ nghĩ muốn cười to, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống. Ai kêu hắn suốt ngày đều là bộ dáng khí định thần nhàn, hiện tại cuối cùng cũng thấy được vẻ mặt khác của hắn rồi.

Mạc Tử Huyền nhìn thấy bộ dáng nhin cười vất vả của Lâm Lập Hạ liền biết vừa rồi nàng chọc ghẹo mình. Đúng là... Hắn cẩn thận nghĩ nghĩ, từ nhỏ đến lớn thật sự không có ai từng nói hắn xinh đẹp.

"Không có."

A? Lần này đổi thành Lâm Lập Hạ sẽ sờ, Mạc Tử Huyền vậy mà trả lời câu hỏi của nàng? Mà còn nhìn vẻ mặt kia của hắn một chút đều không giống như là nói đùa.

"Ha ha, " Lần này người cười ra tiếng đích thị là Mạc Tử Huyền.

Lâm Lập Hạ cũng không nhịn được cười thành tiếng, hai người cứ như vậy nhìn đối phương

nở nụ cười một hồi lâu.

Rốt cục cũng ngưng cười, Lâm Lập Hạ lúc này mới cảm thấy được nam tử tuần mỹ đối diện cho chính mình cảm giác không hề không chân thật như thế nữa, "Thật sự không từng nói huynh rất xinh đẹp sao?"

Mạc Tử Huyền gật gật đầu, "Không có."

Lâm Lập hạ bữu môi vô ý nói một câu, "Vậy khẳng định bọn họ cũng không thành thật, không dám nói lời nói thật với huynh." Dù sao một người nam nhân bị nói xinh đẹp cũng không phải là chuyện gì cao hứng.

Nhưng này nói này vào trong tai Mạc Tử Huyền lại hoàn toàn không phải ý tứ này. Hắn hơi hơi thu lại ánh mắt, thấp giọng phụ họa một câu, "Đúng vậy, không dám." Trong giọng nói có nghe thấy cảm thán không thể nhận ra.

"Tử Huyền." Lâm Lập Hạ đi đến bên cạnh hắn vỗ xuống bờ vai của hắn thật mạnh, "Kỳ thực huynh rất xinh đẹp." Trong giọng nói có một chút ghen tị.

Mạc Tử Huyền ngẩng đầu, tia âm u trong lòng vừa rồi từ từ biến mất không còn bóng dáng. Trên gương mặt tuần mỹ của hắn lại lần nữa hiện lên tươi cười, "Giản Chi, cho dù huynh nói như vậy, ta vẫn không biết nói một nam tử 'Xinh đẹp' là lời khích lệ."

Lâm Lập Hạ nhún vai, giống như bất đắc dĩ lắc đầu, "Huynh người này thật sự là không biết đủ mà."

Mắt phượng của Mạc Tử Huyền nheo lại nở nụ cười cực kỳ thanh nhã.

Lâm Lập Hạ nhìn dung nhan tuần mỹ sáng trong như mặt trăng của người trước mắt, ở trong lòng vừa cảm thán lại không được tự nhiên trầm nghĩ, nàng mới không thừa nhận là lòng ghen tị của nữ tử đang tác oai tác quái trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cướp Phỉ Mỹ Nữ

"Chắc chắc chắc, " Lâm Lập Hạ sờ sờ cằm mình, tới tới lui lui đánh giá xe ngựa trước mắt, vẻ mặt nàng hồ nghi nhìn Mạc Tử Huyền hỏi, "Tử Huyền, đây là xe ngựa của huynh?"

Trong tay Mạc Tử Huyền cầm một cây quạt cán bằng bạch ngọc, phối với trang phục của hắn hôm nay có thể nói là thoát tục đến cực điểm, hắn mở ra quạt xếp ra tác phong nhanh nhẹn đóng đưa vài cái, "Đây đúng là xe ngựa của ta."

Hả? Lâm Lập Hạ lại vẫn có chút hoài nghi, người trước mắt này khí chất tướng mạo kia đều là hạng nhất, nhưng xe ngựa này...

Lâm Lập Hạ cho rằng, với một thân "Trang phục và đạo cụ" này của Mạc Tử Huyền mà nói, xe ngựa của hắn không phải cực kỳ xa hoa thì cũng phải ý vị tao nhã, nhưng mà chiếc xe ngựa trước mắt này cùng mấy chữ kia khoảng cách đâu chỉ là xa đâu, nói dễ nghe thì là mộc mạc giản dị, nói khó nghe một chút thì chính là nghèo túng. Bề ngoài xe ngựa ngoại trừ nhìn qua rất lớn thì cơ bản liền không tìm được từ ngữ chính xác để hình dung. Cơ hồ chính là... Tìm rất nhiều ván gỗ tùy ý chấp vá vào một chỗ, nhìn giống như bất kì lúc nào cũng có thể rơi xuống.

"Vây..." Lâm Lập Hạ nuốt một ngụm nước bọt, cười khan nói, "Tử Huyền, vẫn là ngồi xe ngựa của ta đi. Xe ngựa kia của ta tuy nhỏ, nhưng vẫn rất thoải mái."

Mạc Tử Huyền nhìn nàng nhẹ cười một tiếng cũng không trả lời, hắn xoay người đi lên xe ngựa trước lại vươn tay ra với nàng.

Lâm Lập Hạ nhìn bàn tay sạch sẽ xinh đẹp trước mắt suy nghĩ chính mình có muốn đi lên hay không. Lên, nàng cảm thấy được xương cốt của mình có chút nguy hiểm, không lên... Nàng giương mắt nhìn nhìn nụ cười ôn nhuận của Mạc Tử Huyền, àiiii, thôi, thật sự là khó có thể kháng cự mà.

Bàn tay nhỏ trắng nõn đặt trong lòng bàn tay to lớn của Mạc Tử Huyền, Mạc Tử Huyền hơi hơi lực một dùng, Lâm Lập Hạ thoải mái lên xe ngựa.

Xóc màn xe màu xám lên, Lâm Lập Hạ cứ thế sợ ngây người.

Năm phút đồng hồ sau nàng ngồi ở trong xe ngựa, vẻ mặt đề phòng nhìn Mạc Tử Huyền đang cười yếu ớt thưởng thức trà, trong lòng không ngừng nhắc đi nhắc lại, phúc hắc, đây tuyệt đối là phúc hắc trong truyền thuyết mà.

"Giản Chi sao lại nhìn ta như vậy?" Mạc Tử Huyền uống một ngụm trà thơm, lại lấy một

miếng điểm tâm trên bàn cần một ngum nhỏ.

Lâm Lập Hạ cau mày lắc lắc đầu, nam nhân này, nguy hiểm, nguy hiểm quá.

Mạc Tử Huyền bị biểu tình ngưng trọng của nàng cười vui vẻ, " Bây giờ Giản Chi còn cho muốn về xe ngựa của huynh nữa không?"

Vừa nhắc tới cái này Lâm Lập Hạ liền cảm thấy được vừa rồi bản thân thật là mất mặt quăng hết mặt mũi của người hiện đại. Vừa rồi nàng đã nói gì nhỉ?

"Tử Huyền, vẫn là ngồi xe ngựa của ta đi. Xe ngựa của ta tuy nhỏ, nhưng mà rất thoải mái." - -
- - - - - nàng đã nói như vậy.

Nhưng mà ai ngờ được ngay cả xe ngựa của Mạc Tử Huyền đều chứa huyền cơ chứ.

Ai có thể nghĩ ra bên trong cái xe ngựa rách nát này lại được trang hoàng như vậy! Như vậy!
XXXX!

Vách xe vừa nhìn liền biết là dùng gỗ hương làm thành, mùi hương bên trong xe ngựa thâm di động, bên trong xe ngựa to như vậy đều lấy gấm vóc làm nền, hai bên đều có một cái giường êm, ở giữa bàn trà bằng gỗ đàn hương tinh xảo. Bên cạnh có một cái tủ nhỏ, Lâm Lập Hạ nhìn thấy vừa rồi Mạc Tử Huyền từ giữa lấy ra một bộ trà cụ, nước pha trà, điểm tâm cùng một vài thứ linh tinh.

Lâm Lập Hạ vô lực cúi thấp đầu xuống, quả nhiên ông cha ta đã đúng, tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng). Bây giờ mọi thứ đều thay đổi, đầu năm nay đâu chỉ là người đâu, xe đều có thể trong ngoài thay đổi 180 độ, đổi đến nhận không ra!

"Tử Huyền, huynh khẳng định là người phúc hắc trong truyền thuyết." Lâm Lập Hạ rung rung nói.

"Phúc hắc?" Mạc Tử Huyền nhú nhú tuần mi, "Phúc hắc là có ý gì?"

Lâm Lập Hạ yếu kém cầm lấy ly trà của mình uống một ngum, "Chính là ý trên mặt chữ."

Mạc Tử Huyền không khỏi bật cười, ý trên mặt chữ, đó không phải là bao tử đen sao?

Lâm Lập Hạ vẫn không hề phát hiện suy nghĩ của hắn cần một miếng điểm tâm, ừm, ngọt, không thể ăn.

Mạc Tử Huyền chú ý tới nàng chỉ cần một miếng điểm tâm liền đặt ở một bên, "Sao thế, không hợp khẩu vị của Giản Chi sao?"

Lâm Lập Hạ nhìn miếng điểm tâm kia ánh mắt một có chút giấu đầu hở đuôi nói, "Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể thích ăn đồ ngọt?" Thật ra là điểm tâm kia quá ngọt, ngọt.

Mạc Tử Huyền vươn tay lấy một miếng điểm tâm đưa cho nàng, cười nhạt nói, "Giản Chi ném thử cái này đi."

Lâm Lập Hạ nhìn miếng điểm tâm trong suốt màu xanh trên bàn tay trắng nõn của Mạc Tử Huyền càng lộ vẻ óng ánh trong suốt. Nàng một phen túm lấy điểm tâm trong tay Mạc Tử Huyền hung hăng cắn một ngậm. Điểm tâm vị ngọt mà không ngấy, vào miệng là tan ra, trong miệng lập tức tràn ngập một cỗ mùi thơm ngát.

Lâm Lập Hạ có chút ngạc nhiên nhìn Mạc Tử Huyền, "Oa, đây là làm từ cái gì?" Nàng từ nhỏ đã không thích đồ ngọt, cảm thấy được hầu hết đều là một hương vị, ngọt đến phát ngấy. Nhưng khối bánh ngọt Mạc Tử Huyền đưa cho nàng có một loại hương vị quen thuộc, nhàn nhạt, tỏa vào trong mũi một trận thoải mái, để cho nàng nhìn không được vài miếng liền ăn xong.

Mạc Tử Huyền cười thanh nhã, ngón tay thon dài chỉ chỉ đầu mình ý bảo Lâm Lập Hạ suy nghĩ một chút.

Lâm Lập Hạ lại lấy một miếng điểm tâm từ trong cái đĩa bạch ngọc, đặt ở trước mũi cẩn thận ngửi thử. Cái hương vị này... Tới cùng là cái gì?

Nàng nhắm hai mắt lại chuyên tâm nhớ lại, đây là hoa? Không đúng, mùi hoa là nồng đậm mê người mà, so với mùi hoa càng giống như cỏ non mùa xuân, sức sống bừng bừng. Cỏ xanh? Trong đầu Lâm Lập Hạ lóe lên ánh sáng.

"Lá trúc!" Nàng mở to mắt hưng phấn lớn tiếng nói, "Đúng hay không?"

Môi mỏng của Mạc Tử Huyền khẽ nhếch, giữa con ngươi màu nâu trà xao động ý cười, "Giản Chi quả nhiên hiểu được ý ta."

Lâm Lập Hạ nhìn đĩa điểm tâm trước mắt mà xuất thần, "Đúng là lá trúc, nhưng mà làm kiểu gì vậy?"

"Vậy thì phải hỏi đầu bếp trong phủ của ta rồi." Mạc Tử Huyền cũng cắn một miếng bánh trúc, ừm, quả nhiên là tươi mát trơn bóng.

"Tử Huyền khẳng định là con nhà phú gia." Lâm Lập Hạ khẳng định nói. Nhìn một thân y phục này, nhìn một cái xe ngựa này, nhìn một cái... Khí chất tao nhã tướng mạo tuấn mỹ của người này.

"Trong nhà chút tổ nghiệp (sản nghiệp tổ tiên để lại) mà thôi." Mạc Tử Huyền nhẹ nhàng nói băng quơ, "Vậy còn nhà của Giản Chi thì sao?"

"Nhà ta?" Lâm Lập Hạ cân nhắc bản thân nên nói như thế nào, "À, trong nhà ta cũng có chút tổ nghiệp mà thôi." Nói xong chính mình nở nụ cười trước.

"Giản Chi cười cái gì?" Mạc Tử Huyền có chút không hiểu phản ứng của Lâm Lập Hạ.

"Huynh nói trong nhà huynh chỉ có chút tổ nghiệp, ta nói trong nhà ta cũng chỉ có chút tổ nghiệp, huynh không biết là nói như vậy thì hình như chúng ta đều là một dạng Nhị Thế Tổ sao?" Trong nhà có tổ nghiệp, bọn hắn lấy tiền đi du lịch, không phải là Nhị Thế Tổ thì là cái gì?

Mạc Tử Huyền cảm thấy hứng thú hỏi, "Nhị Thế Tổ là gì?"

"Nhị Thế Tổ chính là chỉ nhóm người trong nhà tổ tiên của tổ tiên để lại, mà bọn hắn là người chỉ lo sống phóng túng miệng ăn núi lở." Lâm Lập Hạ giải thích.

"Hóa ra là có ý như vậy." Mạc Tử Huyền cũng nở nụ cười, "Vậy Giản Chi cứ coi ta là Nhị Thế Tổ đi."

Lâm Lập Hạ chế nhạo nhìn hắn nói, "Tử Huyền, huynh hẳn không cho rằng 'Nhị Thế Tổ' là có ý khen ngợi chứ?"

Mạc Tử Huyền cũng biết nàng ám chỉ đích thị là câu nói buổi sáng của hắn, hắn vân đạm phong khinh nói, "Chẳng lẽ ta không giống Nhị Thế Tổ sao?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn, sau cùng trịnh trọng lắc đầu, "Không giống."

Mắt phượng của Mạc Tử Huyền thoáng nhìn theo, "Đâu có chỗ nào không giống đâu?"

"Xa xỉ thì xem như huynh đạt tiêu chuẩn, bề ngoài nạm vàng bên trong thối rữa thì ta không thể hiểu hết, nhưng là chỉ bằng khí chất tiên nhân này của huynh, thì kiểu gì cũng không phù hợp." Nhị Thế Tổ nếu có khí chất này, sau khi tiêu hết gia nghiệp, về sau chỉ cần ngồi ngay ngắn một chỗ thu tiền dầu vừng của người khác cũng đủ sống rồi.

Cái gì mà người không thể chỉ nhìn bề ngoài, quan trọng là ... Nội hàm, nhưng mà nội hàm có thể nhìn ra được sao? Đó là sau khi ở chung mới có thể từ từ phát hiện. Mà không thể phủ nhận chúng ta từ ánh mắt đầu tiên đều đối với những người có vẻ ngoài đẹp đẽ mà sinh ra thiện cảm, đối những người diện mạo xấu xí hoặc ít hoặc nhiều đều có ý tránh né. Người, vốn

là một loại sinh vật nông cạn như thế.

"Vậy ý của Giản Chi cho rằng ta không phải là một Nhị Thế Tổ sao?" Mạc Tử Huyền lười biếng tựa vào trên giường êm nhìn Lâm Lập Hạ nói.

Lâm Lập Hạ lắc lắc đầu, "Ta không biết."

"Huynh cái gì cũng không biết liền đồng ý đi chung với ta sao?" Mạc Tử Huyền không khỏi có chút cảm thán dây thần kinh thô của nàng.

Lâm Lập Hạ mang chút thông minh nhỏ nói, "Ta cân nhắc ta một không tài hai không mang theo mỹ quyến, mà Tử Huyền một nhìn qua liền biết là cái gì cũng không thiếu, cùng Tử Huyền đi chung nhìn kiểu gì cũng là ta chiếm tiện nghi."

Có mỹ nam làm bạn, phòng cảnh đoạn đường này cũng đẹp hơn rất nhiều rồi.

"Ha ha, " Mạc Tử Huyền cười ra tiếng, hẳn cũng không thiệt thòi, một đường này nhiều việc vui hơn một chút rồi.

Lâm Lập Hạ nhắc êm cửa xe lên, xe ngựa đang từ từ chạy ở giữa núi rừng, làn gió mang theo hương thơm ngát của cây cối phả vào mặt. Nàng hít một hơi thật sâu, cảm thán nói, "Vẫn lại là không khí của núi rừng là tốt nhất."

Ngón tay thon dài của Mạc Tử Huyền quấn vào sợi tóc của chính mình, thản nhiên nói, "Giản Chi không biết sao, sự vật càng tốt đẹp lại càng rắc tâm hại người."

Lâm Lập Hạ nghe vậy ngẩn người, tiếp đó gợn lên khóe môi cười yếu ớt nói, "Sự vật nhất định có hai mặt, một mặt mang đến cho người ta đau khổ thì tất sẽ có một mặt vui vẻ. Sự vật nguy hiểm sao lại không mang tới cho chúng ta tính khiêu chiến."

Mạc Tử Huyền có chút kinh ngạc với câu trả lời của nàng, nhưng cũng chỉ cười cười mà không nói lời nào.

Lâm Lập Hạ thăm dò nhìn nhìn đi xe ngựa phía sau bọn họ, vươn tay vẫy vẫy với người đang đánh xe, "Trọng Lương!"

Trọng Lương có phần bất đắc dĩ nhìn người phía trước đang nhô đầu ra, nha đầu kia chẳng lẽ không biết như vậy rất nguy hiểm sao.

Hình như Lâm Lập Hạ cũng nghĩ tới cái này, cả người lập tức lùi về phía sau an phận nằm vật xuống giường êm. Lúc nhìn về phía Mạc Tử Huyền thì thấy hấn nhắm hai mắt lại cũng đi vào giấc ngủ. Nàng điều chỉnh lại một tư thế dễ chịu cũng nhắm hai mắt lại chậm rãi nghỉ ngơi.

Không đợi Lâm Lập Hạ ngủ say, xe ngựa đột nhiên dừng lại làm cả người nàng theo quán tính nhào về phía trước một chút, nàng mơ hồ nghĩ rồi đột nhiên cả kinh, lập tức thanh tỉnh lại, có chuyện gì vậy?

Mạc Tử Huyền cũng đã mở mắt, mắt phượng thâm sâu hiện lên một tia ánh sáng.

Lâm Lập Hạ dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Mạc Tử Huyền, Mạc Tử Huyền khẽ lắc đầu ý bảo chính mình cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Lâm Lập Hạ ngồi dậy muốn vén rèm xe lên nhìn một chút tình huống, nào ngờ bên ngoài giọng nói từ bên ngoài truyền vào cứ thế dọa nàng cứng đờ.

"Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng, muốn đi qua nơi này, phải để lại tiền mua đường!"

Câu lời thoại kinh điển này nàng liền không cần phải giải thích nữa, đây đúng là lời thoại kinh điển của sơn tặc trên TV đấy, tục đến không thể tục hơn được nữa, đúng là, vì cái gì... ?

Lâm Lập Hạ quyết đoán nhấc rèm lên, không ngoài dự đoán thấy được cảnh tượng nghĩ đến trong đầu mình.

Một nữ tử, một nữ tử áo đỏ, một cái nữ tử áo đỏ hở hang, một nữ tử áo đỏ hở hang dung mạo xinh đẹp.

Chính là ngồi trên một cành cây ánh mắt quyến rũ hấp dẫn cái nhìn của mọi người?

Lâm Lập Hạ không nhận được cả người run rẩy một trận, này này này này, dạo này, nữ tử đều đã BH nhỏ giọt như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: “Mỹ Nhân” + Mỹ Thú

"Giản Chi, thế nào?" Mạc Tử Huyền nhìn Lâm Lập Hạ trở lại trên giường êm hỏi.

"." Lâm Lập Hạ hé miệng muốn nói gì, nhưng lại không biết mình nên nói cái gì. Thật ra thì nàng rất muốn hỏi, chẳng lẽ nơi này của các người thịnh hành nữ sơn tặc?

"Ta nói, bên trong xe đúng là có mỹ nhân mà?" Giọng nói của cô gái kiều mị lại truyền từ bên ngoài vào.

Mắt phượng của Mạc Tử Huyền khẽ kinh ngạc nháy một cái, "Ah? Thì ra là vừa rồi không phải là ảo giác của ta à?"

Lâm Lập Hạ yên lặng gật đầu một cái, không phải ảo giác của hắn, bởi vì nàng cũng nghe được.

"Ha ha, " Nữ tử cười duyên, "Vị công tử lái xe này thật đúng là không nể mặt đó, ta hỏi mà người đều không nghe thấy sao?"

Lâm Lập Hạ nghĩ Mạc Bất Phá cũng thật là quá lạnh lùng rồi, không nói sơn tặc cản đường là nữ tử, lại còn là một mỹ nữ đấy, Bất Phá huynh cũng phải trả lời một tiếng chứ.

"Aizz, " Mỹ nữ than một tiếng, sau đó lấy một loại giọng nói mang theo tiếc hận cùng ác liệt nói, "Vậy ta không thể làm gì khác hơn là để cho tiểu Quai cùng tiểu Liên chờ đùa cùng các người rồi."

Nói xong, tiếng gầm gừ của một con vật nào đó vang lên.

Lâm Lập Hạ trên giường êm sau khi nghe được thì lập tức đứng lên vén màn xe, thấy được con vật đang gào thét bên ngoài thì trợn to hai mắt sợ hãi nói, "Là hổ?"

Trời, trời ạ, trước kia nàng cũng chỉ thấy qua ở vườn thú hay xem trên kênh thể giới động vật của CCTV, con vật khổng lồ đứng ở sau lưng nữ tử kia không thể nghi ngờ chính là một con hổ, chỉ là hình dáng con hổ này cũng không giống như trong ấn tượng của nàng toàn thân màu nâu nhạt mang theo đường vân, mà là toàn thân mang một bộ lông trắng như tuyết, có vẻ oai phong凛凛, trân quý khác thường.

Lâm Lập Hạ còn chưa từ trong khiếp sợ khi nhìn thấy con hổ trắng như tuyết lấy lại tinh thần, sau lưng nữ tử áo đỏ lại có một con vật khác từ từ dạo bước ra. Nàng run rẩy bất được cửa xe mới có thể phòng ngừa thân thể mình mềm nhũn mà ngã xuống, mẹ ơi, sao lại còn có một con

báo nữa? Hiện trường quay động vật hoang dã đi dạo? Hơn nữa con báo kia cũng mang một thân tuyết trắng, có thể gọi là. Báo tuyết?

Nghĩ xong cả người run run, trời ả, trời nóng bức thế này sao nàng lại cảm thấy cả người rét run?

"Giản Chi."

Giọng nói dịu dàng của Mạc Tử Huyền sau lưng truyền đến, lúc này Lâm Lập Hạ mới cảm thấy thân thể mình ấm hơn một chút. Nàng nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu nhìn về phía hắn, "Tử Huyền, bây giờ là ảo giác của ta sao?"

Môi mỏng của Mạc Tử Huyền nâng lên nhìn nàng nở một nụ cười đẹp mắt, nhẹ nhàng phun ra hai chữ phá vỡ hy vọng của nàng, "Không phải."

Lâm Lập Hạ vươn tay lau mồ hôi trên trán mình, lại kéo kéo lỗ tai của mình, sau đó dụi dụi hai mắt, quyết định coi thường lời nói của Mạc Tử Huyền.

"Không, nhất định là ảo giác của ta." Nói xong buông rèm xuống chuẩn bị nằm lại trên giường êm.

Mạc Tử Huyền thấy thế thì dở khóc dở cười giữ tay nàng lại, "Giản Chi cũng thật biết nói đùa."

Lâm Lập Hạ nghe vậy ngẩng đầu lên phản nản, "Tử Huyền, huynh nói xem chuyện gì đang xảy ra vậy. Đi được nửa đường gặp phải thổ phỉ thì coi như xong, còn là một nữ tử. Là một nữ tử còn chưa tính, còn dẫn theo hai con mãnh thú làm thú cưng, lòng ta đây để không tiếp thụ nổi mà."

Mạc Tử Huyền đưa tay che lại nụ cười bên môi, nét mặt Dịch Giản Chi này vì sao lại thú vị như vậy chứ.

"Này, vị tiểu công tử mới vừa lộ mặt ra thật đúng là tuần tú, không muốn trò chuyện với tỷ tỷ một chút sao?" Giọng nói của nữ tử áo lại vang lên.

Lâm Lập Hạ sững sờ một chút, "Tiểu công tử vừa lộ mặt ra" là chỉ nàng sao?

"Giản Chi, xem ra huynh cũng thật có điểm phúc." Mạc Tử Huyền làm như hâm mộ nói, trong mắt lại mang theo trêu chọc.

Lâm Lập Hạ lườm hắn, âm thầm quyết định coi thường câu hỏi của vị nữ tử kia. Dù sao bên ngoài có Mạc Bất Phá với Trọng Lương rồi, nàng mới không sợ.

Nữ tử áo đỏ bên ngoài một mình nói một hồi lâu mà không có ai đáp lại cũng không tức giận, đôi mắt quyến rũ của nàng chuyển một cái nhìn về phía vật cứng bên cạnh mình, "Tiểu Quai, tiểu Liên, xem ra người ta không hoan nghênh chúng ta rồi, các người đi lên cho một họ chút lễ ra mắt đi."

Nữ tử vừa dứt lời thì hổ tuyết cùng báo tuyết lập tức chuyển động, thân mình cực kỳ nhanh nhẹn lập tức vọt về phía Mạc Bất Phá.

Ánh sáng lạnh lẽo trong mắt Mạc Bất Phá chợt lóe, nhanh chóng lấy kiếm ra chặn móng vuốt của con hổ tuyết lại, nhưng ngay lúc ấy con báo tuyết cũng xuất hiện ở sau lưng của hắn đưa móng nhọn ra chuẩn bị hung hăng cào hắn.

Một đạo bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Mạc Bất Phá, móng vuốt sắc bén của báo tuyết vốn sắp chộp vào lưng Mạc Bất Phá thì bị một thanh kiếm ngăn lại, móng nó quẹt vào trên thân kiếm phát ra âm thanh chói tai.

Một giây tiếp theo, Mạc Bất Phá chạy tới chỗ Trọng Lương lưng lê lưng, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào hai con mãnh thú trước mắt bọn họ.

"Xem ra công phu không kém đâu." Tay ngọc của nữ tử áo đỏ vỗ nhẹ hai cái, rồi hướng hai con mãnh thú mở miệng, "Tiểu Quai tiểu Liên, các người phải xóc lại tinh thần một chút. Mùi vị của bữa tối hôm nay cũng không tệ lắm đâu."

Hổ tuyết cùng báo tuyết giống như hiểu lời của nàng gầm lên hai tiếng, như đang nói chúng nó đã biết.

Mạc Bất Phá cùng Trọng Lương mặt không chút thay đổi cùng hai con mãnh thú độ sức.

Trong xe ngựa, Lâm Lập hạ len lén đem màn xe nhắc lên một đường nhỏ, lộ ra con mắt chuyên chú xem "Đấu trường người thú" bên ngoài .

Hai con mãnh thú khí thế lăng nhên, trong con người phát ra u quang màu xanh lá cây, ánh mắt bén nhọn nhìn Mạc Bất Phá và Trọng Lương. Mà Mạc Bất Phá và Trọng Lương cũng không hề khùng hoảng, trong hai con mắt tràn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào mắt mãnh thú.

Lâm Lập Hạ âm thầm tán thưởng một tiếng, hai người này không hổ là cao thủ. Chiến đấu, điểm quan trọng nhất là không thể thua về mặt khí thế. Mặc kệ đối thủ là người hay là mãnh thú đều phải chăm chú nhìn chăm chăm vào ánh mắt của đối phương, không được có một tia nơi lỏng. Giữa con người và động vật dù sao bản chất cũng khác nhau, hổ mạnh mẽ, báo nhanh nhạy, những thứ này so ra đề là con người kém hơn.

Lâm Lập Hạ mới vừa nghĩ như vậy, hồ tuyết cùng báo tuyết liền mỗi con chống lại một người.

Hồ tuyết mạnh mẽ hướng về phía Mạc Bất Phá nhảy một cái, móng vuốt hồ tựa như nhắm ngay cái tay cầm kiếm của hắn không chút do dự tấn công. Thân ảnh Mạc Bất Phá chợt lóe nhanh chóng tránh móng vuốt hồ đủ để phé cánh tay của hắn, nhưng trên mu bàn tay vẫn lưu lại vài vết máu, máu từng giọt từng giọt chảy ra, nhưng mà ánh mắt Mạc Bất Phá một cái cũng không nháy.

Lâm Lập Hạ không khỏi bội phục, cao thủ quả nhiên là cao thủ.

Bên này Mạc Bất Phá đang chiến đấu với hồ tuyết, bên kia Trọng Lương cũng cùng báo tuyết triển khai chiến đấu. Báo tuyết không hề giống hồ tuyết vừa bắt đầu liền công kích, thân thể của nó nhanh nhẹn không ngừng di chuyển, ánh mắt lười biếng lại mang theo tia xâm lược nhìn Trọng Lương. Đôi mắt Trọng Lương khóa chặt động tác của nó, cũng làm ra tư thế phòng vệ, đột nhiên thân thể báo tuyết nhanh như chớp nghiêng người nhảy tới chỗ Trọng Lương, Trọng Lương theo thói quen nâng kiếm đỡ công kích của báo tuyết, mà trường kiếm trên tay lại gượng gạo xuất ra chiêu thức, móng vuốt của tuyết để lại một vết thương thật sâu trên cánh tay hắn.

Cả người Trọng Lương hơi run một cái, nhưng rất nhanh phản ứng lại tiếp tục cùng báo tuyết đối chiến.

Lâm Lập Hạ bên trong xe chứng kiến cánh tay Trọng Lương chảy máu ròng ròng thì trái tim đột nhiên căng thẳng, tuy nói báo và hồ không dễ đối phó, nhưng Mạc Bất Phá và Trọng Lương cũng không phải là đèn đã cạn dầu, nhưng hồ tuyết cùng báo tuyết không ngờ lại thông minh như vậy, không hề giống một loại động vật chỉ biết cúi đầu công kích. Ánh mắt nàng chuyển một cái nhìn về phía nữ tử áo đỏ đang bàn quang đứng xem, lại thấy nàng cũng đúng lúc xoay đầu lại, tầm mắt của hai người vừa lúc đụng vào.

Nữ tử áo đỏ nhìn nàng cười duyên rĩ, Lâm Lập Hạ cả kinh buông lỏng mà xe trong tay ra, một tảng vải đem cảnh tượng bên ngoài xe che lại.

Mạc Tử Huyền từ lúc này đến bây giờ vẫn trầm mặc tiến lên vỗ vỗ bả vai Lâm Lập Hạ, quan tâm hỏi, "Giản Chi, tình huống bên ngoài như thế nào?"

Hai chân mày Lâm Lập Hạ nhíu lại, nữ tử áo đỏ kia rốt cuộc là ai, sao lại có được con vật cứng như vậy, còn có thể huấn luyện bọn chúng chiến đấu như thế nào?

"Tử Huyền, võ công của Mạc công tử như thế nào?" Lâm Lập Hạ đột nhiên hỏi.

"Võ công của Mạc Bất Phá coi như là cao cường rồi." Mạc Tử Huyền thấy vẻ mặt nặng nề của nàng thì cũng tháo xuống nụ cười tao nhã.

Lâm Lập Hạ duỗi ngón tay ra xoa xoa trán của mình, bây giờ nàng ở đây chỉ làm liên lụy Mạc Bất Phá và Trọng Lương, cho nên hiện tại việc nên làm lúc này chính là phải rời đi, chỉ có như vậy mới có thể cho hai người bên ngoài không cần lo lắng gì mà dốc sức chiến đấu với hai con mãnh thú này.

Lâm Lập Hạ nghĩ bên ngoài còn có một nữ tử áo đỏ, hơn nữa Mạch Tuệ còn đang một mình đợi trong xe ngựa xe ngựa phía sau, như vậy thì.

"Võ công của Tử Huyền thì thế nào?" Nàng hỏi.

"Đôi phó với hai ba người vẫn không vấn đề gì." Mạc Tử Huyền đã biết được nàng đang có ý niệm gì trong đầu, hẳn có chút kinh ngạc nói, "Giản Chi muốn chạy trốn sao?" Trong giọng nói mang theo không dám tin.

Lâm Lập Hạ có chút hồ nghi nhìn hắn một cái, "Huynh thật không biết ta đang nghĩ cái gì sao?"

Mạc Tử Huyền nghe vậy thì môi mỏng nâng lên, vậy mà Dịch Giản Chi cũng không ngu ngốc cho lắm, biết mình hiện tại nên chạy thoát thân trước. "Vậy thì cứ làm như vậy đi."

Trong lòng Lâm Lập Hạ vẫn còn có chút ngạc nhiên, nàng biết Mạc Tử Huyền này mới cùng mình nói giỡn, trong lòng nàng cũng chỉ có ý nghĩ kia mà thôi, thế nhưng hắn lại mang một vẻ mặt "Hắn biết" như vậy?

Bọn họ rõ ràng mới biết nhau có một ngày thôi được không? Tại sao hắn lại làm như hiểu rõ nàng như vậy? Hay là bởi vì.

Lâm Lập hạ nhìn bóng dáng Mạc Tử Huyền phía trước nhú mày một cái, chẳng lẽ cảm giác của người này không phải nhạy cảm bình thường?

Mạc Tử Huyền ra khỏi xe ngựa thấy con mãnh thú mới từ không trung nhảy xuống bước chân đi từ từ thong thả, mà trên người Mạc Bất Phá và Trọng Lương đã có không ít vết thương, hơi thở cũng bắt đầu hơi rối loạn.

Mặt khác nữ tử áo đỏ thấy Mạc Tử Huyền thì vỗ tay một cái mở miệng, "Không ngờ trong xe này ngoại trừ có một tiểu công tử tuần tú ra còn có một mỹ nhân như vậy." Ánh mắt nàng càn rỡ đánh giá công tử tuần mỹ mặc y phục màu xanh dương nhạt, trên mặt đều là vẻ hài lòng.

Lâm Lập hạ sau khi ra ngoài nghe vậy có chút dở khóc dở cười, cảnh tượng như vậy nhìn kiểu gì cũng thấy giống như đùa giỡn vậy, chỉ là người đùa giỡn và người bị đùa giỡn có trái ngược mà thôi.

Nữ tử áo đỏ cũng nhìn thấy Lâm Lập Hạ sau lưng Mạc Tử Huyền, nàng cười càng thêm vui vẻ, "Xem ra không chỉ tiểu Quai và tiểu Liên, hôm nay ta cũng thu hoạch được không nhỏ."

Lâm Lập hạ 㒼, chẳng lẽ tỷ tỷ mỹ nữ này muốn mang hai người bọn họ trở về làm "Áp trại phu quân" ? Nhìn vẻ mặt nàng giống như đúng là có ý này mà. Nàng hướng Mạc Tử Huyền nháy nháy mắt, ý bảo bắt đầu hành động.

Mạc Tử Huyền gật đầu một cái, liền cầm cây sáo ngọc không biết giấu ở nơi nào nghênh đón nữ tử áo đỏ. Nữ tử áo đỏ cũng rút ra nhuyễn tiên (roi mềm) quán ngang hông đầu lại cây sáo bằng ngọc của hắn. Mà Lâm Lập Hạ nhân cơ hội này nhảy xuống xe ngựa hướng về Mạch Tuệ đang ở xe ngựa phía sau chạy tới.

"Mạch Tuệ!" Lâm Lập Hạ thở hồn hên lớn tiếng kêu lên, nhắc rềm lên kéo Mạch Tuệ đang núp ở cửa xe, "Nhanh xuống xe!"

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Mạch Tuệ hơi run rẩy nói, "Vừa rồi là thứ gì kêu lên vậy? Mấy người Mạc công tử đâu?"

"Bây giờ không phải lúc để ý đến những thứ này." Lâm Lập Hạ kéo Mạch Tuệ bắt đầu chạy, khóe mắt nhìn mấy người đang chiến đấu kịch liệt ở đầu kia. "Chúng ta đến chỗ an toàn trước, ở chỗ này chỉ làm liên lụy bọn họ thôi."

"Tiểu thư, người buông nô tỳ ra đi, nô tỳ tự chạy được." Mạch Tuệ nói, Lâm Lập Hạ kéo nàng chạy sẽ rất mệt mỏi.

Lâm Lập Hạ buông Mạch Tuệ ra, vừa chạy vừa quay về phía sau lớn tiếng kêu một câu, "Chúng ta gặp nhau ở phía trước!"

Ba người đang trong cuộc chiến kịch liệt nghe vậy cũng dừng một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại tiếp tục chiến đấu với đối thủ của mình.

Chạy khoảng mười phút, Lâm Lập Hạ mới dừng lại thở hồn hên từng ngệm từng ngệm , trời, chạy chết nàng rồi.

"Mạch Tuệ!" Nàng quay đầu lại muốn hỏi Mạch Tuệ thế nào lại phát hiện phía sau mình không có một bóng người, nhìn lại hoàn cảnh chung quanh một chút, Lâm Lập Hạ bị ai phát hiện mới vừa rồi mình nhất thời chạy hăng hái quá mà làm lạc mất Mạch Tuệ rồi, hơn nữa bản thân cũng căn bản không biết nơi này là nơi nào.

"." Lâm Lập Hạ có chút tức giận dùng sức đập vào tảng đá bên cạnh, lại không ngờ nghe được trước mặt truyền đến tiếng kêu đau đớn, đột nhiên trong lòng nàng có chút sợ hãi,

hơi cứng ngắt ngắt đầu lên.

Trước mặt nàng nàng, "Tiểu nhị ca" đang mang một mặt cười âm hiểm nhìn nàng, bên cạnh còn có nhiều nam tử diện mạo hung ác, một người trong số đó đang ôm chân mình kêu đau.

"Tiểu công tử, chúng ta lại gặp mặt rồi." Tam Dương Gia chậm rãi tới gần Lâm Lập Hạ nói.

Trời muốn diệt ta mà. Lâm Lập Hạ kêu gào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thánh Thú

Lâm Lập Hạ cảm thấy mình thật là đen đui . Lại nói nàng cũng là có ý tốt kia mà, dù sao nàng và Mạch Tuệ là hai cô gái yếu đuối ở chỗ đó cũng chỉ biết làm trở ngại cho bọn họ, cho nên nàng muốn cùng với Mạch Tuệ chạy trốn đến chỗ an toàn trước, để cho bọn họ vui vui về về đánh một trận sau đó tìm đến chỗ hai người. Nhưng nào biết chạy hăng say quá liền đem Mạch Tuệ quăng đi đâu mất, bết bát hơn chính là, nàng lại rơi vào "Độc thủ" rồi.

Hiện tại hai tay nàng đang bị một sợi dây buộc lại, bị tiểu nhị kia ném tới một chỗ giống như phòng chứa củi. Cửa sổ bị che lại kín mít, ngoài cửa đoán chừng cũng có người coi chừng, nàng nhìn dây treo cổ tự tử cũ nát trên trần nhà, có chút bi ai nghĩ, quả nhiên khắp nơi gặp phong ba bão táp mới đúng là "Cuộc sống".

Lâm Lập Hạ dựa vào trên tường mượn lực, cố gắng nâng tay lên muốn cởi sợi dây ra, nhưng sợi dây trời này thật sự là bền chắc, cuối cùng nàng không thể không buông cánh tay đau nhức xuống ngồi vào một băng ghế nhỏ vẫn tính là sạch sẽ bên cạnh.

Nàng nghĩ tới vừa rồi mấy người kia gọi tiểu nhị ca là "Tam Dương Gia" , xưng hô này cũng không xa lạ, nhóm người thủ lĩnh sơn trại trên TV không phải suốt ngày xưng là "X dương gia" "Y dương gia" sao.

Lâm Lập Hạ lúc này mới phản ứng lại , sơn trại? Như vậy nói cách khác nhóm người này cùng với vị nữ tử áo đỏ kia là cùng một băng đảng sao? Lúc này Tam Dương Gia dọc theo đường đi đều cầm miếng vải che mắt của nàng, đến nơi này mới bỏ xuống, nói cách khác nàng bị đưa đến một nơi không thể dễ dàng bị người khác phát hiện được?

Dại bản doanh sơn trại — trong truyền thuyết?

Lâm Lập Hạ thật muốn vì mình mà lau đi giọt nước mắt chua cay, vậy phải làm sao bây giờ, Trọng Lương bên kia cũng không biết thế nào, Mạch Tuệ bị ném ở nơi nào cũng không biết, cuộc hành trình tốt đẹp vừa mới bắt đầu thôi mà, trắc trở liền ập tới, thế giới này cũng thật là bi thảm mà.

"Chuyện nguy hiểm càng mang tới tính khiêu chiến cho chúng ta."

Nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên hiện lên những lời này, nàng nghĩ chính mình vừa rồi còn nói như vậy với Mạc Tử Huyền. Nghĩ tới đây suy nghĩ của nàng từ từ yên tĩnh trở lại, nâng môi lên cười nhạt. Đúng rồi, đây cũng là một phần tốt đẹp của cuộc hành trình , ngắm cảnh đẹp làm sao có thể không dừng tới mấy nhân vật phản diện đây? Nàng nghĩ tới những bọn quái vật hình thù kỳ quái trong game online mình từng chơi, những thứ trước mắt này không phải là

bọn chúng sao?

Lâm Lập Hạ chậm rãi mở mắt, ánh sáng trong con ngươi chớp động, trò chơi bây giờ mới mới bắt đầu.

Nàng đứng dậy đi tới bên tường, ngồi trên mặt đất dựa vào tường, nghiêng cổ bắt đầu hết sức chăm chú cởi bỏ sợi dây đằng sau.

Một phút... Hai phút... Ba phút...

Cơ thể căng thẳng của Lâm Lập Hạ đột nhiên nói lỏng, hít thở từng hơi từng hơi. Cổ tay chua xót, cổ cũng bởi vì giữ vững một tư thế mà khế đau nhức. Nàng xoay xoay cổ nghỉ ngơi mấy phút liền lại bắt đầu lặp lại động tác vừa rồi.

Sợi dây thừng buộc rất chặt, nàng dùng móng tay từng chút từng chút nói ra, đầu ngón tay yếu ớt đã bắt đầu có cảm giác đau đớn.

Nghỉ ngơi một lúc lại tiếp tục lặp lại , nửa giờ sau Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng cởi được sợi dây trói.

Nàng vươn tay xoa cổ tay của mình, cúi đầu nhìn đồng dây dợ dưới mặt đất. Hừ hừ, đã hoàn thành bước đầu tiên rồi, kế tiếp là...

"A!!!" Một tiếng tiếng kêu thê lương từ trong phòng củi vang lên.

Đại hán đang ngủ gật ngoài cửa bị kinh sợ, cả người chấn động, buồn ngủ chạy mất không còn bóng dáng. Mây rậm của hắn tạo thành một chữ “Xuyên” to lớn, nhấc chân lên nặng nề đạp vào cửa một cái, "Người cái thằng nhóc kia, gọi quỷ cái gì mà gọi! Quấy rầy lão tử ngủ, có phải chán sống rồi hay không?!"

Hắn hùng hùng hổ hổ lại dựa vào cạnh cửa chuẩn bị tiếp tục cảnh xuân trong mộng của mình, nhưng lại đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng. Thế nào bên trong không có bất kì một tiếng động gì vậy?

"Này, tên mặt trắng nhỏ kia," Hắn đập mạnh cửa, "Người làm sao vậy?"

Bên trong cửa một mảnh tĩnh lặng.

"Ông nội người, lão tử đang nói với người đấy." Đại hán mắng.

Bên trong cửa vẫn không có ai đáp lại như cũ.

Đại hán lần này mới có chút luống cuống, Tam Dương Gia cũng đã nói tên mặt trắng nhỏ này là con dê béo, nếu là xảy ra chuyện gì hán cũng không thể gánh vác được! Đại hán lấy cái chìa khóa từ bên hông ra mở khóa cửa, trong miệng còn không ngừng kêu gào, "Ta nói thẳng nhóc, ngươi cũng đừng có nghĩ giờ trò gì với lão tử, cẩn thận ta bóp nát tay chân ngươi."

Khóa "Lạch cạch" một tiếng mở ra, đại hán đẩy cửa ra nhìn xung quanh một chút, ah, tên mặt trắng nhỏ kia đâu rồi?

Lâm Lập Hạ núp đằng sau cánh cửa chột lóe ra, trong lòng lẩm nhẩm "Một, hai, ba", giờ bằng ghé lên hung hăng đập vào đầu tên đại hán.

Đại hán không ngờ tới mặt trắng nhỏ kia thế mà lại núp ở phía sau hán, đầu bị đập đau đớn không chịu nổi. Hán ngoan độc nghiêng đầu, bàn tay trắng kiện nắm lấy cổ tay của Lâm Lập Hạ, một bàn tay khác hướng trên mặt nàng chào hỏi. "Con mẹ nó Tiểu Tạp Chủng, lại dám đánh lén lão tử!"

Cả người Lâm Lập Hạ có gắng xoay chuyển, mặt coi như là tránh thoát được một chút, bả vai lại bị vỗ đến tê dại. Nàng dùng sức cắn răng, cong đầu gối lên hung hăng hướng □ đại hán thúc vào, "Đi tiên sư mày! Lão tử chính là đánh lén ngươi đấy!"

Đại hán cặp mắt tròn to, □ truyền tới đau đớn làm hán phải buông lỏng kiềm chế đôi tay Lâm Lập Hạ ra, hai chân khép chặt lại. Con mẹ nó! Đau chết lão tử!

Lâm Lập Hạ đưa tay trái không bị thương ra cầm băng ghé trên mặt đất lên một lần nữa, mặt cười âm hiểm tiến gần đại hán, phi, cô nãi nãi ta hiện tại dạy ngươi cái gì gọi là người nhỏ trí lớn!

Thôi thôi bụi bặm trên tay Lâm Lập Hạ tiêu sái hất sợi tóc trên trán mình, nàng đập mười cái tươi sống thì đại hán kia mới hôn mê bất tỉnh, KAO, người gì mà to như vậy không biết ăn cái gì mà lớn!

Đưa tay chạm vào bả vai phải mình một cái, nàng bị đau đến nhú máu, đoán chừng là đã bị bầm tím một mảng lớn rồi. Trên mặt đổi lại vẻ mặt bi phẫn, trong lòng nàng hô lớn, "Cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng nhiều hơn nữa!"

Tay trái của nàng vén vạt áo trường sam của mình lên học mấy anh hùng hảo hán trên TV dùng sức vung lên đi ra khỏi cửa.

Lại nói phía Trọng Lương bên kia, chờ hán đem báo tuyết đánh bất tỉnh trên mặt thì cũng đã qua một canh giờ rồi, hán nhắc kiểng lên chuẩn bị kết thúc sinh mạng của con vật này, lại bị Mạch Tuệ chạy đến lớn tiếng ngăn lại.

"Trọng Lương! Dừng tay!"

Trọng Lương dừng động tác trong tay lại, quay đầu nhìn Mạch Tuệ không nói lời nào.

Mạch Tuệ từ từ đi tới, "Báo tuyết này không thể giết."

Trọng Lương trầm mặc như cũ nhìn nàng.

"Người sáng không nói lời tối, ta đúng là phụng mệnh tới bảo vệ Lâm đại tiểu thư," Giờ phút này trên mặt Mạch Tuệ đã không còn vẻ ngây thơ như bình thường, ánh mắt mang theo sắc bén.

"Người áo đen ngày đó là đồng bạn của ngươi?" Trọng Lương hỏi.

Mạch Tuệ gạt đầu một cái, "Thiên hạ đệ nhất sát thủ thế mà lại đi theo bên người Lâm đại tiểu thư, ta không thể không hoài nghi." Ban đầu nàng cho là Trọng Lương biết được tin tức kia mới ẩn núp bên người Lâm Lập Hạ, nhưng bây giờ nhìn lại, hình như hắn cũng không biết.

Trọng Lương thu hồi kiếm trong tay, "Bây giờ nàng là cố chủ của ta."

"Đã như vậy, hi vọng sau này sẽ không có một ngày trở thành kẻ địch." Mạch Tuệ nói, dù sao, hắn đã từng là Hắc Lang, chính là đệ nhất sát thủ.

di.en.da.n.le.quy.don

"Ngươi biết vị Mạc công tử này là người phương nào không?" Mạch Tuệ chậm rãi nói ra, "Hắn là Tứ hoàng tử đương triều, Lý Huyền."

Lý Huyền? Trọng Lương nhăn mày lại.

"Ta mới vừa nhận được tin tức, mấy ngày trước hoàng thượng tra ra thánh thú năm đó Tây Vực cống hiến cho triều là bị Âm Phong Lĩnh cướp, Tứ hoàng tử lần này là phụng mệnh tới tiêu diệt Âm Phong Lĩnh đồng thời mang thánh thú về."

Trọng Lương nghe vậy nhìn báo tuyết trên đất một cái, xoay người chuẩn bị rời đi, "Đúng rồi, tiểu thư đâu?"

"Tiểu thư bị người mang đến Âm Phong Lĩnh rồi, chẳng qua là ta đã phái người âm thầm bảo vệ nàng." Mạch Tuệ nói, "Tứ hoàng tử mới vừa rời đi theo nữ tử áo đỏ kia tìm được Âm Phong trại, Mạc Bất Phá nhận được tín hiệu của hắn đang dẫn người chạy tới nơi đó."

"Âm Phong trại ở chỗ nào?" Trọng Lương hỏi.

"Ta và ngươi cùng đi nhận tiểu thư." Mạch Tuệ vỗ tay một cái, một người áo đen đi ra từ chỗ tối, nàng phân phó nói, "Đem thánh thú đưa đến quan phủ."

Người áo đen gật đầu một cái liền khiêng báo tuyết lên nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Trọng Lương cùng Mạch Tuệ trầm mặc cùng nhau hướng tới Âm Phong trại.

* * *

Lại nói về trong khuê phòng của Đại Trại Chủ Âm Phong trại, Mạc Tử Huyền bị nhuyển tiên trối mạnh mẽ ném lên trên giường.

Vừa rồi nữ tử áo đỏ xinh đẹp cởi áo ngoài trên người mình ra, lộ ra da thịt bóng loáng tinh tế. Nàng thiên tư bách mị đi đến cạnh giường nhìn vị công tử tuấn mỹ nói, "Công tử, hôm nay ta sẽ phục vụ chàng thật tốt?"

Mạc Tử Huyền mỉm cười, không thấy chút hốt hoảng nào, "Di nương thật biết nói đùa, tiểu chất sao có thể xứng được?"

Nữ tử áo đỏ nghe vậy sắc mặt cứng đờ, sau đó lại cười duyên, "Công tử cũng thật là biết nói đùa." Tay ngọc thon thon xoa xoa lồng ngực của Mạc Tử Huyền, một cái lại một cái khẽ cọ.

Bo.Cong.Anh..dien.d.an.le.q.uyd.on

"Di nương mới thật biết nói đùa, " Mạc Tử Huyền vẫn không có một chút khó chịu nào, nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ càng hiện ra nho nhã, "Di nương năm nay sợ là đã bốn mươi tuổi đúng không, tiểu chất sao có thể để cho di nương mệt nhọc chứ?"

Ánh mắt của nữ tử áo đỏ bừng bừng tức giận, hai tay vốn mềm mại không xương nắm chặt áo của hắn, trong giọng nói mang theo uy hiếp nói, "Công tử, ngươi cũng đừng hồ đồ. Ta chính là hương thơm tuổi trẻ đây."

Mắt phượng của Mạc Tử Huyền nửa hí, môi mỏng khẽ nhếch, "Di nương tám năm trước cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi, hiện tại chẳng phải là tuổi hơn bốn mươi sao?"

Lời nói lạnh nhạt lại như gai nhọn đâm vào trong lòng nữ tử áo đỏ, nàng trầm mặt xuống âm trầm nhìn nam tử lịch sự nho nhã trước mắt, "Làm sao ngươi biết?"

Mạc Tử Huyền cười nhạt, "Di nương nói xem?"

Nữ tử áo đỏ bắt đầu không kiên nhẫn vươn tay quẩn lên cổ của hắn, "Tiểu tử, cô nãi nãi ta

không có thời gian chơi đùa với người." Nam tử này thế mà lại biết số tuổi thật của nàng, mặc dù nụ cười tràn ngập khuôn mặt, mở miệng "Di nương" ngậm miệng "Di nương", tràn đầy ý giấu cợt, làm nàng vô cùng tức giận.

Mạc Tử Huyền xem như không thấy sự tức giận của nàng lại mở miệng nói, "Người đời ai cũng biết trong Âm Phong trại Nhị Đương Gia dùng võ nghệ nổi danh, Tam Đương Gia lấy âm lãnh nổi danh, lại ít người không biết Đại Đương Gia là một nữ tử." Nói tới chỗ này hắn ngừng lại nhìn nàng một cái, "Hơn nữa đã bốn mươi mấy tuổi còn mang diện mạo hai mươi tuổi." Màu trà trong mắt hắn hình như mang theo một tia cười nhạo báng.

Nữ tử áo đỏ, cũng chính là Đại Đương Gia chân chính của Âm Phong trại, ánh mắt quyền rũ nổi lên sát ý, nàng nhìn chăm chăm vào Mạc Tử Huyền lạnh lẽo nói, "Vốn cho là một công tử tuấn mỹ như vậy thu vào cũng thật tốt, lại không nghĩ rằng là một người lắm mồm lắm lưỡi như vậy." Ngón tay dần dần buộc chặt, nàng lại không nhìn thấy một tia sợ hãi nào trong mắt của Mạc Tử Huyền.

"Đại Đương Gia cũng không lo lắng hai con thánh thú kia sao?" Mạc Tử Huyền nhàn nhạt mở miệng.

Nữ tử áo đỏ sầm mặt, "Người rốt cuộc là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Âm Phong Trại, Kế

Mạc Tử Huyền cũng không trả lời câu hỏi của nàng..., mở miệng nói, "Hai con thánh thú này vốn là tám năm trước Tây Vực tiến công ấu thú cho triều ta, lại không ngờ tới bị người cướp đi ở núi cửa khẩu. Sứ thần nói khi đó có cứu được một cô nương xinh đẹp, nhưng sau khi thánh thú bị cướp thì không thấy bóng dáng nàng đâu nữa."

Sắc mặt của đại đương gia càng ngày càng kém.

"Cho đến mấy ngày trước trong cung mới nhận được tin tức, nói thánh thú là bị Âm Phong Lĩnh cướp đi." Mạc Tử Huyền nói tới chỗ này nhìn nàng cười tao nhã, "Bây giờ nhìn bộ dáng này của di nương, chắc mỗi tháng đều uống máu của thánh thú đúng không?"

Đại Đương Gia kinh ngạc không thôi, người này thế mà lại có thể biết rõ chuyện về thánh thú tám năm trước như vậy, lông mày nhỏ nhắn của nàng nhíu lại lại hỏi, "Chẳng lẽ ngươi là người trong cung?"

Nhuyễn tiên vốn đang quán chặt Mạc Tử Huyền đột nhiên buông lỏng, Mạc Tử Huyền vô cùng tự nhiên đứng dậy, "Xem ra đầu óc của di nương vẫn còn có thể sử dụng được."

Đại Đương Gia kinh ngạc nhìn nam tử này dễ dàng tránh thoát được trói buộc, "Ngươi thế nhưng có thể mở được ‘ngàn kết’ của ta?" Nói xong trong mắt lóe lên nghi ngờ, "Vậy vì áo ngươi lại để ta bắt về đây?"

Lời nói vừa dứt cả người nàng đột nhiên chấn động, nam tử này lại cố ý về trại với nàng, chẳng lẽ hẳn muốn...

Mạc Tử Huyền vỗ tay tán thưởng, "Di nương cuối cùng cũng hiểu ra. Vốn là ta cũng không muốn tiêu diệt hoàn toàn các ngươi, để cho các ngươi một con đường sống cũng không sao. Nhưng ông trời lại để ta phát hiện ra mưu kế của ngươi. Không phải ngươi muốn huyết tẩy thanh trần sao, người có lòng dạ độc ác như vậy sao có thể giữ lại. Thả Lang Đa đi chính là để kêu ngươi tới thu thập ta."

"Thì ra là ngươi muốn dụ ta." Đại Đương Gia không ngờ mình lại có thể trúng mưu kế của người trước mắt này, tối hôm qua nàng nghe Lang Đa báo lại nói gặp được một nhân vật lợi hại như vậy, cho nên mới định mang theo thánh thú đi trước, không ngờ lại là một công tử tuấn mỹ như vậy, nàng lập tức liền nổi lên tà tâm muốn dẫn hắn trở về trại, nàng thống lĩnh Âm Phong trại mấy chục năm, cộng thêm mấy năm gần đây sau khi thuần phục hai con thánh thú này thì mọi việc càng thêm thuận lợi, lại không nghĩ rằng hôm nay sẽ thua ở trong tay nam tử nhìn qua có vẻ vô hại này. Vốn Lang Đa nói vị nam tử này rất âm hiểm nàng còn cảm thấy

Lang Đa chuyện bé xé ra to, nhưng hóa ra mọi phản ứng của mình đều trong dự đoán của nam tử này.

Mạc Tử Huyền mỉm cười, "Nếu không phải ta tự mình đến nghênh đón Đại Dương Gia, những tên quan phủ ngu xuẩn kia sao có thể bắt được ngươi chứ?"

Trong mắt Đại Dương Gia thoáng qua sát ý, "Hả? Công tử bây giờ định bắt ta sao?" Nói xong đoán kiếm cất giấu trong tay nàng đâm về phía Mạc Tử Huyền.

Thân hình Mạc Tử Huyền lóe lên dễ dàng né ra, bên trong mắt phượng của hắc trăn đầy nụ cười nhìn Đại Dương Gia nói, "Đại Dương Gia thật sự cho rằng ta sẽ không chuẩn bị mà tới bắt ngươi?"

Đại Dương Gia hơi nheo mắt, "Ngươi là có ý gì?"

"Trên người ngươi đã trúng độc, ngươi vẫn không phát hiện sao?" Mạc Tử Huyền nói.

Đại Dương Gia nghe vậy nở nụ cười khinh thường, "Loại thủ đoạn ngây thơ này cũng muốn lừa gạt ta sao, thật là một đứa bé ngu ngốc."

Nụ cười của Mạc Tử Huyền càng tăng lên gật đầu nói, "So sánh với di nương ta xác thực coi như là ‘đứa bé’ rồi."

Đại Dương Gia tức giận sắc mặt đỏ bừng, nàng thể nhưng lại tự đâm vào chỗ đau của mình. Lửa giận trong lòng càng thêm dâng cao, nàng bắt đầu ra chiêu ác độc tấn công Mạc Tử Huyền.

Mạc Tử Huyền có chút cố sức ứng phó tiên công của nàng, nhưng mà trên mặt vẫn mang bộ dáng không gợn sóng. "Di nương, đừng trách tiểu chủ ta không nhắc nhở ngươi... Ngươi càng vận công thì độc sẽ phát tác càng nhanh đấy."

"Ít nói lời vô ích đi!" Dao găm của Đại Dương Gia xoẹt qua cánh tay của Mạc Tử Huyền, cầm bào màu xanh nhạt bị cắt rách, một ít máu tươi chảy ra ngoài.

Cho dù là như vậy Mạc Tử Huyền vẫn mặt không đổi sắc, Đại Dương Gia Âm Phong Lĩnh này quả thật có chút bản lĩnh, thân là một nữ tử chỉ huy một đám mễ phu đó cũng không phải là chuyện dễ. Nhưng nữ tử cuối cùng cũng chỉ là nữ tử, xinh đẹp chính là nhược điểm trí mạng của nàng.

Tám năm trước nàng vì muốn giữ tuổi thanh xuân mà cướp đi thánh thú để lấy máu, hôm nay hắc vì lấy lại thánh thú cũng dùng điều nàng kiêng kỵ nhất để nhiễu loạn tâm trí của nàng.

Thủ đoạn ngây thơ sao? Mạc Tử Huyền cười thần bí.

Mạc Tử Huyền vẫn khắp nơi tránh né công kích của Đại đương gia, võ công của hắn ở trước mặt nàng căn bản là múa rìu qua mắt thợ, công phu của Đại đương gia này cũng coi là rất tốt rồi, bây giờ hắn muốn chính là kéo dài thời gian đợi Mạc Bất Phá đến. Nhưng theo tình huống bây giờ hắn sợ là phải ăn chút đau khổ.

Lâm Lập Hạ sau khi thoát khỏi phòng chứa củi thì ở trong ổ thổ phỉ này tám queo bảy rẽ, thật vất vả mới thấy được mấy người cười cười nói nói đi ra ngoài, nàng đang chuẩn bị lén lén lút lút đi theo bọn họ sau đó tìm đường ra, lại chú ý đến cuộc nói chuyện của bọn họ.

Nội dung trong câu chuyện của bọn họ là.

"Hắc hắc, hôm nay Đại Đương Gia mang về một công tử đáng đáp thật đúng là xinh đẹp, sẽ không phải là một ả đàn bà chứ." Một tên nam tử nói □.

"Người cứ nằm mơ đi, nếu là đàn bà thì Đại Đương Gia không phải giận điên lên sao." Một người khác nhổ một ngụm nước miếng, "Thật vất vả bắt được một nam nhân xinh xắn, Đại đương gia cũng phải hưởng thụ thật tốt, nói không chừng về sau chúng ta phải gọi hắn là ‘trại chủ phu quân’ đây. Ha ha."

"Ta nói này, " Lại có một người mở miệng, "Sao hôm nay không thấy hai con bảo bối của Đại đương gia đâu?"

"Hôm qua Tam Đương Gia trở lại tố cáo Đại Đương Gia, nói ngày hôm qua hắn ở Thanh trấn đụng phải một công tử tuấn mỹ không biết sống chết, người cũng biết Đại Đương Gia thích nhất chính là nam sắc, nghe Tam Đương Gia nói như thế thì hứng thú đã tới, hôm nay mang theo hai con bảo bối chặn đường đường bọn họ. Người xem. Hai con bảo bối kia đoán chừng đang dọn dẹp mấy người kia đây."

Một tên nam tử than thở, "Làm sao lại không có nữ tử xinh xắn chứ, ta thêm sắp chết rồi!"

Bo.Cong.Anh.d.ieu.n.d.a..n.l.e.qu.y.do.n

"Phòng chứa củi không phải còn có một mặt trăng nhỏ tuấn tú sao, người dùng tạm đi!" Một nam thô bỉ nói.

"!@#%\$#@, lão tử thế nào không phải là một ả đàn bà chứ, lão tử muốn cùng Đại đương gia chơi đùa nam nhân!" Một tên nam tử tức giận nói.

Mấy người bên cạnh nghe thấy cũng cười ha ha.

"Nếu nữ nhân đều giống như Đại dương gia như vậy ta con mẹ nó cũng muốn thành nữ tử!"
Mấy tên khác thở dài.

Chỗ tôi, Lâm Lập Hạ có dự cảm xấu trong lòng...

Nam nhân xinh đẹp giống như nữ nhân?

Nữ nhân như Đại Dương Gia?

... Hai con bảo bối?

Kết hợp mấy tin tức trên lại, Lâm Lập Hạ coi như đã hiểu, thì ra là, mỹ nữ áo đỏ kia là sơn tặc, còn là thủ lĩnh của những sơn tặc này. Còn có, Mạc Tử Huyền bị Đại Dương Gia bắt, đang chuẩn bị "Bá Vương ngành thượng cung" .

☐. Nghe bọn hấn nói như vậy đại dương gia này hình như rất có bản lĩnh thì phải? Quả nhiên, nữ nhân dám cản đường cướp bóc thì có năng lực kiêu ngạo như vậy.

Nói đến Mạc Tử Huyền bị bắt, hình như là có liên quan đến nàng. Nhưng theo tình trạng lúc đó, nếu nàng không đi trước thì chính là tận diệt rồi !

Bây giờ tôi thiếu. Gì kia. Nàng còn có thể đi làm "Mỹ nữ cứu anh hùng" ?

Lâm Lập Hạ cảm thấy mấy lời nói anh hùng cứu mỹ nhân trên sách đều là cái P! Ít nhất mấy lần nàng bị bắt tai thì anh hùng đều trốn đi đâu mất. Đầu năm nay lưu hành phản công! Ngay cả cứu người cũng thế.

Nàng đột nhiên nghĩ đến "Mặt trăng nhỏ trong phòng củi" mà mấy người kia nói, những lời ấy là không phải là chỉ nàng sao?

Theo lý thuyết bây giờ nàng không trắng mà, vì sao còn nói nàng là mặt trăng nhỏ chứ?

Nàng lập tức lại bừng tỉnh hiểu ra vỗ vỗ đầu mình, đúng rồi! Vóc dáng mấy người kia đều giống như gấu đen, so sánh với bọn họ thì mình không chính là một mặt trăng nhỏ sao!

Xoa xoa bả vai đau đớn của mình đi về phía mấy người kia vừa đi ra, tìm một gian phòng đặc biệt tinh xảo, cuối cùng lại có thể để nàng tìm được!

Lâm Lập Hạ than thở, may nhờ Đại dương gia này là một nữ tử, nếu không ở trong một cái ổ thỏ phi lớn như vậy cũng thật là khó tìm.

Ai cũng không để ý đến cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra một khe hở.

Lâm Lập Hạ ngoài cửa cảm thấy mình không chỉ nhức đầu, ngay cả răng cũng thấy đau. Nàng cẩn thận chú ý tới trên cánh tay của Mạc Tử Huyền đã có nhiều vết thương, thì ra Đại Đương gia “chưa thỏa mãn □” dẫn tới “Thẹn quá thành giận” cuối cùng muốn “Giết người diệt khẩu” ?

Bên này nàng đang suy nghĩ biện pháp, bên kia Mạc Tử Huyền hiểm hiểm tránh khỏi đoàn kiếm của Đại Đương Gia, trên gương mặt tinh xảo như bạch ngọc nhiều hơn một vết máu.

diê~n.đa`n.le^.qu.y'.đo^n.

Đại Đương Gia thấy thế đau lòng nói, "Ôi, sao lại vạch đến mặt của ngươi rồi."

Lâm Lập Hạ ngoài cửa thâm mắng trong lòng, một dao kia nếu không tránh được liền trực tiếp tước đi lỗ tai của Mạc Tử Huyền, người này thật giỏi giả bộ!

Mạc Tử Huyền vẫn mang dáng vẻ khí định thần nhàn như cũ, giống như người bị thương không phải hắn."Di nương nói đùa, gương mặt ta chỉ cần bảo dưỡng tầm vài ngày thì có thể khôi phục rồi, không giống di nương, trên mặt nếu có vết thương sợ là rất khó khôi phục được đúng không? Ta nhớ Thánh Huyết hình như không có công hiệu khép lại vết thương."

Đại Đương Gia không khỏi khí huyết dâng trào, tiểu tử chết tiệt, lại đem dung mạo của nàng nói chuyện, hôm nay nhất định phải làm thịt hắn!

Chiêu thức của Đại Đương gia càng ngày càng hung ác, Mạc Tử Huyền cũng càng ngày càng không chống đỡ được, Lâm Lập Hạ ngoài cửa cũng càng ngày càng tỉnh táo.

Bây giờ nên làm thế nào?

Trong sân hiện tại không có ai, cho nên nàng cùng Mạc Tử Huyền là hai đối một. Đại Đương gia có võ công, còn không thấp. Võ công của Mạc Tử Huyền bình thường, nàng lại không thời gian, cho nên chỉ có thể dùng trí.

Lâm Lập Hạ xoay người nhìn quanh sân, đi tới bên dưới tàng cây chọn mấy viên đá to cầm chắc trong tay.

Nàng tính toán khoảng cách từ cửa đến căn phòng, cuối cùng nhanh chóng lúi đến cửa sân, ánh sáng trong mắt chợt lóe xông lên phía trước.

Trong phòng, Đại Đương Gia đang cười hài lòng trong lòng, hôm nay dù có Thiên Vương lão tử tới đây cũng không cứu được công tử xinh đẹp này.

d.i.e.n.d..a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Mà mặc dù trên mặt Mạc Tử Huyền vẫn không thay đổi gì nhưng trán cũng thấm xuống một giọt mồ hôi.

Lúc này, tiếng bước chân vội vã từ ngoài phòng truyền tới, tiếp đó lại có người vội vàng gõ thật mạnh lên cửa phòng, người nọ sợ hãi lớn tiếng kêu lên,

"Đại Dương Gia! Không xong! Hai con bảo bối kia không xong rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Không Biết Thật Giả

Lúc này, tiếng bước chân vội vã từ ngoài phòng truyền tới, tiếp đó lại có người vội vàng gõ thật mạnh lên cửa phòng, người nọ sợ hãi lớn tiếng kêu lên,

"Đại Đương Gia! Không xong! Hai con bảo bối kia không xong rồi!"

Hai người bên trong nghe thấy vậy thì phản ứng không giống nhau.

Trong mắt Đại Đương Gia lóe lên vẻ kinh ngạc hoảng loạn, động tác tiếp theo trên tay bỗng nhiên dừng lại, hơi hơi nghiêng đầu về phía cửa.

Mạc Tử Huyền lại lập tức nhận ra người ngoài cửa đang nói dối. Mục đích của bọn họ lần này vốn là thánh thú, Mạc Bất Phá căn bản không thể ra tay làm thương tổn được thánh thú, huống chi là "Không xong rồi" ? Hắn nhếch môi cười một tiếng, trong nháy mắt Đại Đương Gia phân tâm. Hướng về phía bả vai của nàng hung hăng vỗ một chưởng.

Sau khi Đại Đương Gia chịu một chưởng thì quay người lại, không chú ý tới cánh cửa sau lưng nàng bị người nhẹ nhàng mở ra.

Sau khi Mạc Tử Huyền nhìn thấy người ngoài cửa thì bên trong mắt phượng tràn đầy nụ cười, chiêu thức trên tay đột nhiên đổi thành bén nhọn, dẫn tới Đại Đương Gia nhăn mày lại càng thêm chuyên chú cùng hắn so chiêu.

Lâm Lập Hạ làm bộ lớn tiếng la lên liền từ sau khe cửa cẩn thận quan sát phản ứng của bọn họ, khi Mạc Tử Huyền đánh lên bả vai Đại Đương gia thì nàng âm thầm kêu lên một tiếng, khi lực chú ý của Đại Đương Gia lại bị Mạc Tử Huyền dẫn đi thì nàng cười cười, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy tự tin cùng chuyên chú.

Kế tiếp liền đến phiên nàng rồi.

Lâm Lập Hạ thừa dịp lúc Đại Đương Gia xoay người thì mở cửa, tầm mắt tập trung vào phía sau đầu gối của Đại Đương gia, cục đá trong tay cũng nhao nhao muốn thử nhắm ngay nơi đó. Ai da, kể từ sau khi nàng lớn lên đã không còn đi bắt chim nhỏ rồi, khi nàng còn bé chính là bắt một con trúng một con.

Đầu kia dao găm của Đại Đương gia suýt chút nữa là đâm vào lòng ngực của Mạc Tử Huyền, ngay lúc ngàn quân nguy kịch (tương tự với ngàn cân treo sợi tóc), Lâm Lập Hạ dùng sức ném hòn đá, Đại Đương Gia chỉ cảm thấy chỗ đầu gối bị vật cứng gì đó đập vào, chân không khỏi mềm xuống, mà Mạc Tử Huyền trước mặt nàng lại phản công, bạch ngọc tiêu đánh vào cổ tay

của Đại Đương Gia làm trầy thủ của nàng rơi xuống, lúc này Lâm Lập Hạ lại ném hòn đá vào bả vai mới vừa rồi bị Mạc Tử Huyền đánh vào của Đại Đương Gia, hơn nữa còn là vết hết sức lực.

Liên tiếp ba tập kích phối hợp chặt chẽ khăng khít làm Đại Đương Gia ứng phó không kịp liền bị đánh trúng, mũi chân Mạc Tử Huyền hất chùy thủ trên mặt đất lên, phản ứng cực nhanh ép tới gần cổ Đại Đương Gia.

"Di nương, lần này ngươi muốn nói gì nữa?" Mạc Tử Huyền ghé sát bên tai Đại Đương Gia nhẹ giọng nói, ngón tay thon dài điểm vào á huyết cùng khớp xương đại huyết của nàng.

Đại Đương Gia trợn trừng mắt nhưng lại không thốt ra được lời nào, lúc này nàng đột nhiên cảm thấy hơi lạnh dâng lên khắp cơ thể, nàng thử dùng nội công áp chế, nhưng không có bất kỳ hiệu quả nào, nàng giật mình nhìn về mặt cười yếu ớt của Mạc Tử Huyền, tiểu tử này đã làm gì với nàng vậy?

Mạc Tử Huyền thấy thế cười thần bí, cũng không để ý tới nàng, lướt qua thân thể của nàng đến gần Lâm Lập Hạ. "Giản Chi, vừa rồi thật sự cảm ơn huynh."

Tay trái Lâm Lập Hạ không ngừng xoa bả vai phải của mình, ngẩng đầu lên cười cười với hắn, "Ngày đó huynh đã cứu ta, hôm nay ta cứu huynh, vừa lúc hòa nhau."

Mạc Tử Huyền nhìn về phía bả vai của nàng, "Vai Giản Chi bị làm sao vậy?"

"Không có gì." Đoán chừng là bị tên tráng hán kia đả thương, mới vừa rồi lại còn dùng lực. "Đúng rồi, sao huynh biết chỗ này?"

Mạc Tử Huyền khẽ mỉm cười một cái, "Những lời này phải là ta hỏi Giản Chi chứ."

Lâm Lập Hạ cảm thấy hơi khó xử, "Lúc đó ta mang theo Mạch Tuệ chạy thẳng, chờ đến lúc ta lấy lại tinh thần thì sớm đã không thấy bóng dáng của nàng đâu nữa, sau đó lại đụng phải tên tiểu nhị chết không tử tế kia, thì ra hắn là Tam Đương Gia của sơn trại này, Tam Đương Gia đó! Ta bị bọn hắn nhốt ở phòng chứa củi, vừa rồi vất vả lắm mới trốn thoát được, lại nghe thấy mấy người ở đó nói cái gì mà Đại Đương Gia bắt được một công tử xinh đẹp về. Ta nghe vậy liền đoán nhất định là huynh bị bắt, cho nên mới tìm tới đây."

Mạc Tử Huyền chăm chú nhìn về mặt tự tin của Lâm Lập Hạ, không ngờ thiếu niên này còn có chút bản lĩnh.

Đột nhiên trong sân tràn vào một đoàn quan binh khám xét bốn phía, mà giữa đám quan binh có một bóng dáng quen thuộc.

"Công tử!" Mạc Bất Phá bước nhanh về phía trước đi tới bên cạnh Mạc Tử Huyền, nhìn vết thương trên người hắn nhíu mày, "Công tử vẫn nên nhanh chóng đi băng bó vết thương."

Mạc Tử Huyền khoát tay, "Không có gì đáng ngại. Ngược lại vết thương trên bả vai Giản Chi khẳng định không nhẹ, vẫn là mang Giản Chi đi khám trước đi." Mặc dù Dịch Giản Chi nói không có việc gì, nhưng nhìn hắn vẫn luôn xoa bả vai của mình, lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại thì biết trên vai chắc chắn rất đau đớn.

Lúc này Mạc Bất Phá mới chú ý tới Lâm Lập Hạ sau lưng hắn, hắn hướng nàng khẽ gật gật đầu, "Dịch công tử, mời đi theo ta."

Lâm Lập hạ cuống quýt khoát khoát tay, "Mạc công tử không cần khách khí, ta thật sự không có việc gì."

Quả nhiên... Sức quan sát của tên Mạc Tử Huyền này cực kỳ nhạy cảm mà, chút chuyện nhỏ này cũng chú ý tới.

"Đúng rồi, Mạc công tử, Trọng Lương không đi cùng huynh sao?" Lâm Lập Hạ hỏi.

Vừa nói xong, một bóng dáng màu vàng hơi đỏ chạy vào sân vọt vào trong ngực của Lâm Lập Hạ.

"Thiếu gia! Nô tỳ rất lo lắng cho người!" Mạch Tuệ mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên.

Trước mặt nhiều người như vậy làm Lâm Lập Hạ có chút xấu hổ nhìn dè Mạch Tuệ đang ôm chặt mình, Chậc... Thôi, dù sao thiếu gia cổ đại tư tình với nha hoàn của mình cũng không ít. Nàng vươn tay ôm lấy Mạch Tuệ âu yếm nói, "Mạch Tuệ, không sao, người xem ta đây không phải vẫn rất tốt sao."

Mạch Tuệ ở trong ngực của nàng chỉ lắc đầu, "Thiếu gia đều là nô tỳ không tốt, khi đó không theo sát thiếu gia, nếu không thiếu gia cũng sẽ không bị bắt một mình tới đây."

Ánh mắt của Lâm Lập Hạ trở nên nhu hòa, "Mạch Tuệ, là ta không tốt, khi đó ta chạy quá nhanh, cũng không để ý đến người. Ta thì không sao cả, tự nhiên có biện pháp tự bảo vệ, ngược lại nữ tử một mình như người mới nguy hiểm. Nếu như người thật sự xảy ra chuyện gì ta mới thật sự không thể tha thứ cho mình."

Mạch Tuệ chôn ở trong ngực nàng nghe vậy hơi sững sờ,... Nàng lo lắng cho mình không có năng lực tự vệ? Thật ra thì người không có năng lực tự vệ nhất chính là nàng.

"Thiếu gia." Trọng Lương đứng bên cạnh vẫn trầm mặt từ khi đi vào liền mở miệng gọi một tiếng. Đối với chuyện của Mạch Tuệ hắn cũng không muốn hỏi nhiều, người nào phải nàng tới

bảo vệ Lâm Lập Hạ, tại sao muốn bảo vệ Lâm Lập Hạ, những thứ này đều không liên quan đến hắn.

"Trọng Lương!" Lâm Lập Hạ thấy được hắn mới coi như chân chính yên tâm, "Là người mang Mạch Tuệ lên núi sao?"

Trọng Lương gật đầu một cái. Thiếu nữ trước mắt nhìn kiểu gì cũng thấy là một tên tiểu quý mợ, cũng không biết nha hoàn thân cận của nàng là một người thâm tàng bất lộ. Nếu muốn giết nàng thật đúng là dễ như trở bàn tay.

Lâm Lập Hạ không biết nàng lại đang bị người coi thường. Nàng quay đầu nhìn về phía Mạc Bất Phá nói: "Mạc công tử, nhờ huynh mang Trọng Lương đi băng bó trước."

Trên y phục của Trọng Lương tràn đầy vết cắt, khắp nơi đều là vết thương.

Mạc Bất Phá gật đầu một cái, "Vậy còn Dịch công tử?"

Lâm Lập Hạ chỉ chỉ nha đầu trong ngực mình, giọng nói bất đắc dĩ lại mang theo cung chiêu, "Ta có Mạch Tuệ là đủ rồi."

Nghe vậy trong mắt phượng của Mạc Tử Huyền xẹt qua vẻ sáng tỏ, "Vậy Bất Phá mang Giản Chi cùng Mạch Tuệ cô nương đến sương phòng đi."

* * *

Mạch Tuệ có chút mất hồn nhìn rượu thuốc trong tay.

Ta có Mạch Tuệ là đủ rồi.

Câu này vốn cho là sớm nên quên mất, hôm nay lại nghe được từ trong miệng một người khác.

Đã bao nhiêu năm rồi không nhớ tới... Phụ thân cung chiêu ôm nàng nói với mẫu thân, "Ta có Mạch Tuệ là đủ rồi."

"Mạch Tuệ, Mạch Tuệ?" Lâm Lập Hạ gọi vài tiếng, nàng cởi y phục ra rồi, mà Mạch Tuệ lại chỉ cúi đầu nhìn rượu thuốc trong tay mình không biết đang nghĩ cái gì.

Mạch Tuệ lúc này mới hồi hồn lại, nhưng mà trên mặt lại không có mang nụ cười sáng lạn kia nữa, "Tiểu thư, ta thay người thoa rượu thuốc."

Lâm Lập Hạ nửa cởi áo lộ ra bờ vai mảnh khảnh, trên làn da trắng nõn có vết bầm tím.

Mạch Tuệ thấy thế nhíu mày một cái, vươn tay dùng sức vừa phải xoa xoa thương thể của nàng .

Lâm Lập Hạ khẽ nhe răng, thật là đau, nhưng không xoa không được.

Mạch Tuệ trầm mặc thay nàng thoa thuốc. Lâm Lập Hạ cũng trầm xuống tâm tư của mình.

Nàng cái gì cũng không biết sao?

Không, nàng biết.

Mạch Tuệ không phải người bình thường, nàng từ lúc bắt đầu từng chút từng chút hoài nghi, đến bây giờ khẳng định.

Trọng Lương lúc ấy đã nói với nàng trình tự mang mặt nạ, nhưng nàng còn không nhớ rõ ràng lắm. Nàng hưng phấn muốn trực tiếp đeo lên, Mạch Tuệ lại vô ý hỏi, “Cứ như vậy trực tiếp mang vào sao.”

Sau đó bôi thuốc mỡ, Trọng Lương từng nhắc nhở nàng phải nhắm mắt lại, bởi vì thuốc mỡ hơi có tính kích thích, mà Mạch Tuệ cũng rất tự nhiên nói "Tiểu thư người nhắm mắt lại."

Trọng Lương, Mạch Tuệ.

Trọng Lương là người giang hồ, cho nên hẳn biết dịch dung. Mạch Tuệ chỉ là một nha đầu bán mình cho Lâm phủ, nhưng cũng biết dịch dung, đúng, Mạch Tuệ biết. Mặc dù nàng cố ý làm vẻ thủ pháp kém cỏi, nhưng lúc mang mặt nạ cho Lâm Lập Hạ vẫn vô cùng tinh xảo như cũ, tinh xảo đến nỗi căn bản không thể là người lần đầu tiên tiếp xúc với mặt nạ.

Còn nữa, một nha đầu mười hai tuổi bình thường, tại sao sức lực xoa bóp lại nắm giữ tốt như vậy?

Lâm Lập Hạ cười cười tự giễu, nếu là hiện đại còn có thể nói là đã từng học qua xoa bóp.

Nàng rất cuộc biết thái độ của Trọng Lương với Mạch Tuệ có cái gì không đúng, Trọng Lương đang phòng bị Mạch Tuệ.

Nàng đối với Trọng Lương cùng Mạch Tuệ cũng không biết gì cả, nhưng nàng muốn tin tưởng bọn họ, tin tưởng bọn họ sẽ không làm gì thương tổn đến nàng.

Thời gian Mạch Tuệ ở cùng với nàng không tính là ngắn, từ đầu đến giờ đã được hai ba tháng rồi. Người có nội tâm sợ hãi luôn hi vọng bên cạnh mình có một người bạn có thể tin tưởng gửi gắm kỳ vọng của mình, nàng chính là người như vậy. Nàng đem kỳ vọng của mình gửi gắm

vào trên người nha đầu thoát nhìn như thiên chân đáng yêu, cho dù không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào .

Lâm Lập Hạ lại nghĩ tới Mạc Tử Huyền, người này, nhìn một cái cũng biết không đơn giản. Lại không nói lần đó ở khách sạn cứu nàng, chuyện sơn tặc lần này nàng cảm giác cùng hắn có quan hệ. Sao có thể có chuyện khéo như vậy, sau khi bọn họ bị bắt thì quan binh liền tìm được hang ổ của bọn sơn tặc? Phải biết những tên mãng phu này đối với vị trí của ổ sơn tặc rất bí mật đấy. Dù sao, bọn họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, đến Lạc Dương liền mỗi người đi một ngả rồi.

Lâm Lập Hạ thừa nhận nàng là người thích trốn tránh, trốn tránh suy nghĩ những vấn đề phức tạp này.

Xe tới trước núi tất có đường, nên chân tướng cần hiểu rõ thì sau này sẽ hiểu rõ, hiện tại cần gì phải tự tìm khổ não? Nàng chính là một người lười như vậy, quý trọng hiện tại mới là tốt nhất.

Lâm Lập Hạ đưa tay chọc chọc gương mặt của Mạch Tuệ, đầu ngón tay truyền đến cảm giác mềm mại âm ẩm, đây mới là thật không phải sao?

"Tiểu thư?" Mạch Tuệ không giải thích được ngẩng đầu lên.

"Không có việc gì, người tiếp tục." Nhìn gương mặt trắng nõn nà của Mạch Tuệ, Lâm Lập Hạ cười nhạt mà nói, đúng vậy, cứ như vậy là đủ rồi không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hội Hoa Thành Lạc Dương

Đêm hôm đó

Trong phòng giam của Thanh trấn, Đại Đương Gia Âm Phong trải rớt cuộc giải khai huyết đạo của mình. Nhưng ngay cả như vậy nàng cũng không thể gỡ tròng gì, bởi vì bọn nha dịch đã xích hết tay chân của nàng lại.

Đại Đương Gia hừ lạnh một tiếng trong lòng, nàng không chưa đến nhà tù bao giờ, còn không phải vẫn đi ra ngoài được hay sao? Bằng cái này liền muốn khóa nàng lại, thật là quá ngây thơ rồi.

diễ.ñđ.à.n.lê.q.u.ý.đ.ô.n

Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười đắc ý, thân thể mềm nhũn có ý ngã xuống mặt đất nũng nịu kêu lên, "Ai da!"

Nha dịch trông trừng bên ngoài phòng giam giống như không nghe thấy tiếp tục ngủ gật.

Đại Đương Gia thấy thế lớn tiếng kêu lên, "Đau chết ta mà!"

Mí mắt nha dịch giật giật, nhưng vẫn không mở mắt.

Đại Đương Gia tức giận cắn răng, càng thêm ồm ồm mở miệng, "Vị quan đại ca này, ta nơi này té đau, quan đại ca có thể xoa xoa giúp ta được không?"

Nha dịch lần này rớt cuộc cũng mở đôi mắt to như hạt đậu ra.

Đại Đương Gia ném cho hần một ánh mắt quyến rũ, đưa tay kéo kéo quần áo mình lộ ra bả vai.

Nha dịch thấy thế trợn to hai mắt, tiếp đó con ngươi lại rụt một cái.

Trong lòng Đại Đương Gia mừng rỡ nghĩ, tiểu tử thôi, ngươi bắt ta thì ta vẫn có thể ra ngoài được! Nàng càng thêm ra sức hướng nha dịch làm ra tư thế lẳng lơ, ai ngờ.

"Làm ơn! Lão thái bà, ngươi có thể an phận một chút hay không?" Nha dịch thật sự không chịu được lớn tiếng nói.

Đại Đương Gia nghe vậy sững sờ ngăn người, cái gì? Lão thái bà?

Đầu kia nha dịch vẫn như cũ hùng hù hỏ hỏ nói: "Tuổi cũng đã cao còn học cô nương đi quyền rũ người, cũng không tiêu một bãi mà nhìn gương mặt của mình, nếp nhăn cũng có thể kẹp chết con ruồi, muốn làm ta ghê tởm mà chết hay sao?"

B.ô`.Cô.ng.A.nh.Die^~.Đa`n.Le^.Quy'.Đo^n

Đại Đường Gia tức giận hận không thể cắn chết hán, tên nha dịch này bị mù hay sao? Nàng vừa định mở miệng chửi lại thì trong lúc vô tình liếc nhìn bàn tay của mình.

Ngón tay ban đầu đầy da trắng nõn giờ phút này thế mà lại trở nên khô gầy khô quắt, giống như trái cây mất đi lượng nước!

"A!" Đại Đường Gia thê lương sợ hãi cất giọng thét lên, nàng nghĩ lời nói Mạc Tử Huyền từng nói với nàng, cái tiểu tử thối kia, cái tiểu tử thối kia đối với nàng làm cái gì!

* * *

Bảy ngày sau, đoàn người Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng đến Lạc Dương.

Lâm Lập Hạ mới vừa vào thành liền nghe thấy tiếng người huyên náo ngoài xe, rất náo nhiệt. Nàng nhấc lên màn xe lên nhìn một chút, lập tức bị phồn vinh náo nhiệt đầu đường hấp dẫn.

Người trên đường phổ tâm tình hình như vô cùng cao, nhìn sang đều là những khuôn mặt tươi cười, Lâm Lập Hạ không khỏi cũng cười cười, "Thật náo nhiệt."

Bên trong xe Mạc Tử Huyền chậm rãi uống một hớp trà nói, "Lân này Giản Chi tới thật là đúng lúc, ngày mai chính là hội hoa thần Lạc Dương đấy."

"Hội hoa thần?" Lâm Lập Hạ nghe vậy quay đầu lại, "Hội hoa thần gì?"

"Hoa Mẫu đơn của Lạc Dương có thể nói là nổi tiếng thiên hạ, nhưng mỹ nữ Lạc Dương cũng vô cùng nổi danh." Mạc Tử Huyền buông ly trà xuống, "Hàng năm ngày mừng sáu tháng sáu là ngày mẫu đơn Lạc Dương nở đẹp nhất, cũng là ngày Lạc Dương tuyển chọn nữ tử làm hoa thần."

Lâm Lập Hạ nghi ngờ hỏi, "Mẫu đơn? Không phải thời điểm nở đẹp nhất của hoa mẫu đơn là vào đầu hạ sao?"

Mạc Tử Huyền khẽ cười gật đầu một cái, "Vốn loài mẫu đơn đúng là như vậy. Nhưng vài chục năm trước nông dân chuyên trồng hoa ở nơi này nghiên cứu ra một loại hoa mẫu đơn mới, ngày nở hoa của loài mẫu đơn đó muộn hơn bình thường khoảng hai ba tháng, mà nở

cũng là đẹp hơn."

"Hả? Có chuyện này?" Lâm Lập Hạ hơi cảm thấy ly kỳ, "Vây hoa thần kia là như thế nào?"

"Hội hoa thần này thật ra thì chính là chọn ra một nữ tử tài mạo song toàn nhất, nữ tử tham gia hoa thần sẽ phải là người trong gia đình uy tín danh dự tuổi tròn 15, thêm nữa mỗi vị nữ tử cũng phải tinh thông một nghệ kỹ, tìm thêm quan viên Lạc Dương làm đảm bảo mới có tư cách tranh cử hoa thần." Mạc Tử Huyền giải thích.

Lâm Lập Hạ coi như hiểu rõ, không phải là tuyển chọn mỹ nhân cấp độ cao sao, "Nhưng không phải nữ tử trong khuê phòng không thể dễ dàng xuất đầu lộ diện sao? Mà cũng là người có thân phận, bọn họ làm sao sẽ để cho nữ nhi tham gia?"

Mạc Tử Huyền tao nhã cười một tiếng, trong con ngươi màu trà tràn đầy ý cười, "Phàm là nữ tử dự thi đều muốn dùng quan viên làm bảo đảm, Giản Chi không biết là có hàm gì sao?"

Quan viên? Lâm Lập Hạ nhú mày, chẳng lẽ...

"Không tệ." Mạc Tử Huyền nói ra suy nghĩ trong lòng nàng, "Trong cung hàng năm cũng sẽ phái người tới hội hoa thần. Mà hoa thần được tuyển hàng năm đều sẽ bị đưa vào trong cung, những nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp khác cho dù không được chọn làm hoa thần cũng sẽ được quan lại quyền quý đi theo tới trong kinh nhìn trúng."

Lâm Lập Hạ đưa tay chống cằm, đem nữ nhi mình làm công cụ bay lên cao sao? Cha mẹ cô đại thể nào đều như vậy, hoặc là nói, là gia đình có "Thể diện" mới như vậy? Có tiền rồi cuộc là may mắn hay là bất hạnh đây.

"Đúng rồi, Tử Huyền tới Lạc Dương là tìm người à?" Lúc nàng ở trên đường hình như có nghe hán nói qua.

"Ừ, " Mạc Tử Huyền gật đầu một cái, "Giản Chi định đi đâu, muốn ta tiễn huynh một đoạn đường không?"

Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái, "Ta vốn chính là tới du ngoạn, không có địa điểm muốn đi cố định. Đến đầu đường trước mặt ta liền xuống xe."

Ngón tay thon dài của Mạc Tử Huyền cầm lấy ly trà, "À..."

Hán đối với đôi mắt tràn đầy ý rảnh rỗi của thiếu niên kia cười nhạt một chút, cái này là muốn tách ra sao.

di.ễ.d.đ.àn.l.ê.qu.ý.đ.ôn

Xe ngựa ở đi qua một con đường thì ngừng lại, Lâm Lập Hạ nhảy xuống xe, quay đầu lại hướng Mạc Tử Huyền cười cười, "Tử Huyền, đoạn đường này nhờ có huynh chăm sóc."

Mạc Tử Huyền cười thanh nhã một tiếng, "Nào có, cùng Giản Chi ở chung một chỗ ta ngược lại vô cùng vui vẻ."

"Như vậy thì cáo biệt từ đây thôi." Lâm Lập Hạ nhìn hắn gật đầu một cái, "Ta đi, sau này còn gặp lại."

"Sau này còn gặp lại."

Nhìn bóng lưng Lâm Lập Hạ xoay người đi xa trong lòng Mạc Tử Huyền nổi lên một tia cảm giác không biết tên.

Tại sao... Hắn lại cảm thấy Dịch Giản Chi đi vô cùng dứt khoát? Hắn có chút mê mang nghĩ.

"Công tử." Mạc Bất Phá gọi một tiếng.

Mạc Tử Huyền lúc này mới hồi hồn lại, khôi phục vẻ lịch sự nho nhã thường ngày, "Bất Phá, đến nhà họ Thi xem một chút đi."

* * *

Hôm sau hội hoa thần Lạc Dương.

Lý Triệt hôm nay mặc một thân cẩm y màu xanh lam, trên tay áo cùng vạt áo thêu hoản diễm Kỳ lân, cả người hắn lộ ra một cỗ khí phách, làm cho người ta chỉ nhìn thôi cũng không khỏi nổi lên lòng sợ hãi.

Lý Triệt hiện tại đang ngồi ở trong "Như Thủy các" thượng thức, Như Thủy các là người Lạc Dương đặc biệt vì hội hoa thần xây lên. Hắn ngồi ở vị trí này vừa lúc có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống của hội hoa thần, để hắn lựa chọn hoa thần năm nay.

Quan viên ngồi bên cạnh cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ có thể đảo trong mắt nhìn những nữ tử dung mạo xinh đẹp dự thi bên dưới dưới một chút.

Lý Triệt rảnh rỗi nghịch ly trà, trong con ngươi đen tối sâu không thấy đáy.

Đột nhiên quan viên bên cạnh bắt đầu di chuyển, Lý Triệt ngẩng đầu lên nhìn lồi vào, chỉ thấy có ba người đang hướng hắn đi tới.

Hai bên là hai thiếu nữ sinh đôi mặc xiêm y màu xanh lá cùng màu hồng đào, mà ở giữa là một nam tử áo đen đáng dấp cực đẹp cả người tà mị.

Lý Triệt thoáng giật giật con ngươi, Hả? Tiểu Cửu?

"Tham kiến Cửu hoàng tử!" Bên cạnh, quan viên cũng hốt hoảng đứng lên quỳ xuống, cúi đầu nói thật nhỏ.

Con mắt hoa đào hẹp dài của Lý Dục liếc bọn họ một cái, "Đều đứng lên đi."

Hắn chậm rãi đi tới bên cạnh Lý Triệt, tùy ý lên tiếng chào hỏi, "Bát Hoàng Thúc."

Lý Triệt để ly trà trong tay xuống nhìn hắn một chút, "Tiểu Cửu, sao ngươi lại tới đây?"

Lý Dục rất tự nhiên ngồi vào vị trí cạnh hắn, vốn là quan viên ngồi ở chỗ đó cuống quýt lui xuống. Thiếu nữ xiêm y màu hồng đào lập tức pha cho hắn một ly trà, mà thiếu nữ xiêm y màu xanh lá còn lại cầm lấy điểm tâm đưa tới trên môi hắn.

Lý Dục lười biếng cắn một miếng điểm tâm, qua một hồi lâu mới lên tiếng, "Ta nghe nói này lần hoa thần sẽ có đệ nhất mỹ nữ thành Lạc Dương, cho nên muốn đến đây xem xem mỹ nhân kia rốt cuộc như thế nào."

Lý Triệt cũng không hỏi nhiều, chỉ là dời đi tầm mắt tiếp tục nghịch trà.

"Mang danh sách hoa thần lần này ra." Lý Dục miễn cưỡng nói.

Quan viên phía sau run rẩy từ trong tay áo lấy ra một danh sách, "Cửu, Cửu hoàng tử, danh sách đây."

Nha đầu xiêm y hồng đào chặn ngang đoạt lấy đưa cho Lý Dục, trong miệng nói lảm nhảm: "Thật là không có tiền đồ."

Tất cả quan viên ở đó đều nghe được những lời này, nhưng lại đều chỉ có thể kìm nén bức bối mặc cho một nha đầu nhục mạ quan viên triều đình.

Ai kêu nàng là một trong hai nha đầu Cửu hoàng tử thương yêu nhất?

Lý Dục nhận lấy danh sách nhìn vài lần.

Nhi nữ Bạch Hiếu Tuệ của Đề Đốc Lạc Dương.

Nhi nữ Hà Tri Thu của Tri Phủ Lạc Dương.

Nhi nữ Na La Ti Ti của Thủ Phủ Lạc Dương.

Lý Dục duỗi ra ngón tay xẹt qua tên ba người kia, "Ba người này là ‘trọng tâm chính’ của lần này?"

Bên cạnh lập tức có người tiến lên trả lời, "Hồi điện hạ, đúng vậy."

Lý Dục khép lại sổ con ném lên trên bàn, vươn tay kéo thiếu nữ xiêm y màu xanh lá vào lòng, ngón tay xinh đẹp chơi đùa mái tóc đen của thiếu nữ.

Lý Triệt vẫn như cũ tựa như không thấy tiếp tục khẽ uống một ngụm nước trà.

B.ồ.C.ô.n.g.A.n.h.diễn.n.đà.n.lê.q.úy.đô.n

Quan viên sau lưng thấy thế trong lòng không hện mà cùng nghĩ đến, Cửu hoàng tử này quả nhiên như người ta vẫn nói tà mị lại xinh đẹp như vậy, nhưng lại tùy ý làm bậy mà.

* * *

Nhộn nhịp đầu đường, một thiếu nữ tuổi thanh xuân hấp dẫn tầm mắt của đại đa số người.

Thiếu nữ ngũ quan tinh xảo, trên mặt trái xoan trắng nõn có nụ cười thản nhiên, trong mắt hạnh có lưu quang chuyển động, môi đỏ mọng khẽ cong lên.

Trên gấm màu tím mỏng thêu một đóa hoa sen lớn màu bạc, cổ áo hơi mở lộ ra da thịt trắng nõn trơn mịn của thiếu nữ, đai lưng màu xanh tím thắt eo thon có vẻ không đủ một nắm, mái tóc đen dài của nàng chỉ để vài lọn thả ở trước ngực, còn lại đều bị được búi thành một búi tóc đơn giản lại tinh xảo, giữa tóc cài một trang sức xinh xắn màu xanh tím.

Thật là một cô nương xinh đẹp! Mọi người khen ngợi nghĩ tới, cả người thiếu nữ này rõ ràng là trang phục lưu hành nhất cũng là bình thường nhất hiện nay trong thành Lạc Dương, nhưng thiếu nữ này mặc vào lại có một cỗ ý vị khác, làm cho người ta không dời tầm mắt đi được.

Mặc dù bàn về mỹ thì thiếu nữ này không bì nổi Na La Ti Ti diễm áp toàn phương, nhưng diện mạo nàng cũng là câu hồn khó gặp, vả lại cái loại xinh đẹp đó lại mang theo cảm giác ôn hòa làm cho người ta cảm thấy thoải mái từ trong đáy lòng. Thiếu nữ này là ai ? Cũng là tiểu thư tham gia hội hoa thần sao?

Thiếu nữ áo tím - cũng chính là Lâm Lập Hạ có chút không được tự nhiên nghiêng mặt, nàng cũng biết trang phục này rất lưu hành rồi, đi trên đường cảm thấy cả người có cái gì không đúng.

"Tiểu thư, người đừng sợ..., người ta là thấy tiểu thư quá xinh đẹp thôi." Mạch Tuệ kéo tay của nàng nói.

Lâm Lập Hạ khẽ mỉm cười một cái, nàng dĩ nhiên biết như vậy rất đẹp, nhưng nàng không được tự nhiên chính là chỗ này.

Lúc giả trang thành thiếu niên nàng có thể lớn tiếng cười sảng lảng, mình nghĩ đến cái gì thì làm cái đó. Nhưng khôi phục nữ trang phải thời thời khắc khắc chú ý tới hình tượng của mình, huống chi lối ăn mặc này đưa tới người chú ý nàng nhiều hơn.

Nàng hơi nhú nhú mày, nàng rất không quen loại cảm giác này, trước kia nàng thuộc kiểu phụ nữ sắc đẹp trung đẳng thanh tú, bình thường làm chuyện gì cũng không dẫn đến sự chú ý của người khác. Nhân nhả quen lập tức thay đổi bị người chú ý, loại cảm giác này... Rất kỳ quái.

Nàng thừa nhận từ sau khi ra khỏi Lâm phủ tâm tình của nàng liền kéo dài ngẩng cao lên, cho đến hôm qua mới có chút lắng xuống. Hôm nay Mạch Tuệ dắt nàng muốn đi mua nữ trang, nói gì mà mặt nạ mang nhiều đối mặt nàng không tốt. Nàng không biết Mạch Tuệ là nói thật hay giả, nhưng mà suy nghĩ một chút cũng có chút đạo lý, cho nên mới nghe lời của nàng đi tiệm quần áo.

Sau đó... Thì biến thành cái bộ dáng này.

Lâm Lập Hạ quay đầu nhìn Trọng Lương một cái, Trọng Lương thấy dáng vẻ khổ não của nàng khẽ cười cười.

Nàng ngăn khóe môi cười khan một tiếng, ơ, ta còn là trò giải trí của ngài à.

Trọng Lương thấy thế không nhìn được quay mặt đi, gương mặt xinh đẹp kia kết hợp với dáng vẻ muốn cười mà không cười được, thật là nói kỳ quái thì có kỳ quái.

Lâm Lập Hạ cũng không nhìn được cười lên, được rồi được rồi, không phải cũng rất tốt, bây giờ nàng là một mỹ nữ, nói không chừng về sau cũng có thể dùng vẻ đẹp này làm vũ khí gì đó.

Nghĩ tới đây Lâm Lập Hạ cười một tiếng, thật là, nàng cần gì vì dung mạo mà phiền não, dù sao nàng cũng chỉ thỉnh thoảng khôi phục lại nữ trang, bình thường toàn là giả trang làm nam nhân. Lại nói hôm nay khó được một lần nhìn thấy hội hoa thần, hiện tại thì phải đến nơi nhìn một chút mới đúng.

Nghĩ tới đây nàng xoay người dắt tay Mạch Tuệ, "Mạch Tuệ, chúng ta đi bên kia xem một chút đi."

Hai người ở trong đám người khó khăn lại tâm tình vui thích đi tới, Trọng Lương phía sau cũng là khó được buông lỏng nét mặt.

Cứ để cho họ vui chơi thỏa thích ở hội hoa thần này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tiểu Thư Hà Gia

"Tiểu thư tiểu thư, người xem cái này!" Mạch Tuệ đi tới quán nhỏ bán đồ trang sức, hưng phấn cầm lên một cây trâm.

Lâm Lập Hạ buồn cười vội vàng đi theo, nha đầu này một dạng giống như chưa bao giờ gặp qua chợ náo nhiệt như thế, sinh động vô cùng. "Người thích cái này sao?"

Mạch Tuệ cầm trong tay một cái trâm gỗ cực kỳ bình thường, phía trên khắc Hoa Mẫu Đơn.

d.i.ễ.đà.n.lê.qu.ý.đô.n

"Vâng." Mạch Tuệ gật đầu một cái.

"Ông chủ, cái này bán bao nhiêu?" Lâm Lập Hạ quay đầu hướng phía chủ quán nhỏ kia hỏi.

Ông chủ mặt mày hớn hở nói, "Cô nương con mắt thật tinh tường, cây trâm này là do sư phụ tôi điêu khắc, vô cùng tinh xảo. Ta cũng không nhiều lời với người, 20 văn, như thế nào?"

"Tốt." Lâm Lập Hạ từ bên hông lấy ra tiền đồng đưa cho hắn, sau đó quay người lại cầm lấy cây trâm trong tay Mạch Tuệ thay nàng cắm trên búi tóc, "Mạch Tuệ năm nay cũng là 13 đi, nữ hài tử cần phải hiểu được ăn mặc."

Mạch Tuệ vì bởi nàng cài trâm lên tóc cho mình, hướng nàng nghiêng đầu cười cười, "Tiểu thư đẹp mắt không?"

Lâm Lập Hạ che miệng cười cười, tóc Mạch Tuệ vốn là búi thành hai búi tóc nữ hài tử dễ thường, hai bên có dùng sợi tơ màu hồng thắt thành nơ con bướm, có vẻ đáng yêu lạnh lợi, hiện tại đột nhiên cắm cây trâm, nói có bao nhiêu không hợp thì có bấy nhiêu không hợp.

Mạch Tuệ thấy thế cố làm vẻ tức giận bĩu môi, "Tiểu thư lại giễu cợt ta!" Nói xong muốn đưa tay lấy cây trâm trên búi tóc ra.

Lâm Lập Hạ bắt lại tay của nàng, "Mạch Tuệ, đây chính là tiểu thư ta tự mình thay người đeo lên, làm sao người có thể lập tức liền lấy xuống?"

"Thế nhưng trông rất kỳ quái." Mạch Tuệ làm sao mà có thể không biết ý xấu của Lâm Lập Hạ.

"Ha ha." Lâm Lập Hạ vui thích cười cười, vươn tay đem cây trâm cầm xuống bỏ vào trong tay

Mạch Tuệ, "Mạch Tuệ, phải giữ gìn cho thật tốt đấy. Tốt lắm, chúng ta đi bên kia xem một chút."

Nói xong nàng xoay người trước bước ra. Trọng Lương cũng đi theo, chỉ có Mạch Tuệ ở lại tại chỗ có chút mất hồn nhìn cây trâm trong tay mình.

Một lát sau nàng nắm cây trâm thật chặt trong lòng bàn tay, bước nhanh đuổi theo, "Tiểu thư, chờ ta một chút!"

* * *

Ước chừng lại qua một canh giờ, Lâm Lập Hạ rốt cuộc nhớ tới hôm nay còn có tiết mục chọn hoa thần.

Nàng nhìn xung quanh, cuối cùng hướng về phía thiếu nữ diện mạo thanh tú hỏi, "Vị cô nương này, xin hỏi chọn hoa thần được tổ chức ở nơi nào?"

Cô nương kia nghe vậy sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh hồi hồn lại nhìn ba người trước mắt này cười nói, "Các người là vùng khác tới à."

Lâm Lập Hạ gật đầu, "Quả thật, chúng ta vừa tới Lạc Dương ngày hôm qua, nghe được người khác nói hôm nay có hội hoa thần cho nên muốn đi xem một chút."

Trên mặt thiếu nữ hiện lên vẻ mặt "Ta biết ngay mà", "Vậy các người cũng thật đúng dịp, đến kịp hội hoa thần. Chỗ chúng ta chọn hoa thần đều là ở trong “Vườn Mẫu Viên” phía trước, người cứ đi thẳng, chỗ nào có nhiều người nhất thì chính là chỗ đó. Gần nửa canh giờ nữa là bắt đầu đấy."

Bồ.Công.Anh.di.en.da.nl.e.qu.y.don

Lâm Lập Hạ nhìn con đường trước mắt một chút, quả thật có cũng rất nhiều người đang di chuyển về phía kia, nàng nhìn thiếu nữ cười cười, cảm kích nói, "Cám ơn vị cô nương này."

Mắt hạnh nàng hơi cong, trong mắt lóe ánh sáng, nụ cười nhàn nhạt xuyên thẳng đến đáy lòng người, nữ tử đối diện không khỏi nghĩ, nếu như nữ tử này đi tham gia hoa thần thì sẽ thế nào đây?

Bên trong Mẫu Đơn Viên, La Ti Ti ngồi trước gương đồng tinh tế nhìn gương mặt tinh xảo của mình.

Nàng đưa tay mơn trớn cánh môi đầy đặn của mình, đột nhiên cười khẽ một tiếng, nghe nói năm nay người trong cung tới là Bát Vương gia, nếu trong cuộc tuyển chọn hoa thần mà được

Bát Vương gia coi trọng thì cũng không tồi...

Nghĩ tới đây trên mặt nàng đột nhiên nổi lên một tia mịt mờ, không, nàng phải lên làm hoa thần năm nay, phải vào cung đoạt được sủng ái của hoàng thượng, phải leo lên vị trí không ai bằng.

Phụ thân là đệ nhất thủ phủ Lạc Dương (nhà giàu có nhất Lạc Dương), nhưng dân cuối cùng cũng không thể bằng quan, kể từ sau lần phụ thân cự tuyệt hợp tác với Bạch đề đốc, Bạch đề đốc khắp nơi làm khó phụ thân.

Lần này ca ca chọc phải chuyện phiền phức, vốn có thể như bình thường dùng tiền bạc để giải quyết, nhưng lần này Bạch đề đốc lại thế nào cũng không chịu bỏ qua, làm hại ca ca bây giờ còn đang phải ở trong đại lao.

Bạch đề đốc hướng phụ thân ám chỉ muốn nạp nàng làm thiếp, phụ thân dĩ nhiên không đồng ý, nhưng mắt thấy ca ca ở trong đại lao chịu khổ, phụ thân cũng khó xử.

Là Ti Ti nàng là đệ nhất mỹ nữ thành Lạc Dương! Không nói đến dung mạo, cầm kỳ thư họa nàng tinh thông mọi thứ, tuổi của tên Bạch đề đốc kia so với phụ thân nàng còn lớn hơn, thế mà lại dám vọng tưởng muốn nàng làm thiếp của ông ta?

Còn có nữ nhi của ông ta, hồi nhỏ đã thích cướp đồ của nàng, chỉ cần là thứ nàng thích liền dựa vào thân phận của mình mà đoạt đi.

Thật là buồn cười!

Nàng phải nhận được thứ tốt nhất trên thế giới, Đề đốc Lạc Dương thì tính là gì! Một ngày nào đó nàng muốn ông ta phải ăn nói khép nép trước mặt mình! Một ngày nào đó nàng muốn dùng năng lực của mình làm Bạch Hiếu Tuệ không chiếm được bất cứ thứ gì nữa.

Đôi môi nâng lên thành một nụ cười âm hiểm, Bạch Hiếu Tuệ, Hà Tri Thu, các người là nữ nhi của gia đình quan lại thì như thế nào, hôm nay người thắng nhất định sẽ là nàng.

di.e..n.d..a.n.le..qu.yd..o.n

* * *

Nhìn tình cảnh người người chen chúc nhau phía trước, Lâm Lập Hạ không khỏi run run một phen, gì kia, thật sự quá náo nhiệt mà, xem ra bất kể là ở cổ đại hay hiện đại, tuyển chọn mỹ nhân đều hấp dẫn con mắt của mọi người nhất.

"Tiểu thư, nhiều người vậy căn bản chúng ta không nhìn được gì cả." Mạch Tuệ oán trách nói.

Lâm Lập Hạ đẩy nạng về phía Trọng Lương, "Cho hai người một nhiệm vụ, tiến về phía trước giành chỗ đi."

"Giành chỗ?" Mạch Tuệ hơi giật mình.

"Đúng đúng đúng, ta chờ các người tìm chỗ xong rồi sẽ đi qua, ta đi bên cạnh xem một chút." ...Bên cạnh có rất nhiều đồ ăn vặt.

"A..." Mạch Tuệ gật đầu một cái nhìn về phía Trọng Lương. Trọng Lương nhìn Lâm Lập Hạ một cái, cũng không nói gì liền đi cùng Mạch Tuệ.

Lâm Lập Hạ có chút hưng phấn chuẩn bị đi tới sạp hàng nhỏ, vậy mà lại bị một người tóm lấy cổ tay.

"Ta nói Hà tiểu thư này, cô mau trở về đi! Hoa thần sắp bắt đầu rồi, cô ở đây ầm ĩ cái gì vậy!" Một phu nhân mặc y phục hoa sắc sỡ vừa kéo Lâm Lập Hạ vừa nói.

Lâm Lập Hạ không giải thích được nhìn bà ta một cái, "Vị phu nhân này có phải nhận lầm người hay không?"

Phu nhân có chút bất đắc dĩ nói, "Hà tiểu thư, ta biết rõ xảy ra chuyện như vậy trong lòng cô không dễ chịu, nhưng hoa thần này vẫn còn phải tiếp tục, nhanh lên một chút trở về đi thôi, ta còn muốn trang điểm cho cô!" Nói xong có chút thô lỗ lôi kéo Lâm Lập Hạ hướng về phía Mẫu Đơn Viên.

"Ta nói phu nhân, người nhận lầm người rồi!" Lâm Lập Hạ nghĩ muốn giải thích, "Ta không phải Hà tiểu thư gì đó mà bà nói."

"Hà tiểu thư, hội hoa thần này cũng không phải chuyện đùa," Phu nhân cười nói, nhưng nụ cười kia mang lại cảm giác không đúng, "Trong cung phái Vương Gia xuống, nếu đột nhiên cô không tham gia, Hà tri phủ nên sẽ thế nào đây?"

"Nhưng ta thật sự là không phải là Hà tiểu thư!" Lâm Lập Hạ oan khuất, tại sao người này căn bản không nghe nạng giải thích!

Một đường lôi lôi kéo kéo, Lâm Lập Hạ bị phu nhân dẫn tới một sương phòng, mà sau khi phu nhân đi vào liền ngậy người.

Bà nhìn Lâm Lập Hạ lại nhìn một thiếu nữ khác trong phòng, cuối cùng nhìn thiếu nữ trong phòng kia nghi ngờ mở miệng, "Hà tiểu thư?"

Thiếu nữ được gọi là Hà tiểu thư có chút kinh ngạc gật đầu một cái, "Nhược di nương."

Lâm Lập Hạ bất đắc dĩ nói, "Phu nhân, ta nói bà nhận làm người rồi mà."

"Vị tiểu thư này thật xin lỗi, " Nhượng di nương nói, "Mới vừa rồi Hà tiểu thư chạy ra ngoài, lúc ta đi ra ngoài tìm vừa lúc thấy được người, cho nên liền..."

Lâm Lập Hạ cười cười mà nói, "Không có việc gì, cũng khó trách bà nhận làm."

Thì ra là ngũ quan Hà tiểu thư này thế nhưng cùng Lâm Lập Hạ có năm phần tương tự, chỉ là Lâm Lập Hạ thiên về xinh đẹp, mà Hà tiểu thư này cũng là dịu dàng thanh tú. Cộng thêm Hà tiểu thư mặc một thân xiêm y màu tím, vóc dáng hai người cũng không khác biệt lắm, nếu không nhìn kỹ thật sự sẽ nhận làm.

"Nhượng di nương." Hà tiểu thư mở miệng, giọng nói cũng thật mềm mại, "Thật xin lỗi, mới vừa rồi là ta quá luống cuống rồi."

"Aizzz, " Nhượng di nương thở dài một cái, "Hà tiểu thư, vẫn nên nhanh chóng trang điểm đi, nếu không không còn kịp rồi."

Hà tiểu thư vẽ mặt ảm đạm gật đầu một cái.

Lâm Lập Hạ nghi ngờ mở miệng, "Vị Hà tiểu thư này, làm sao vậy?"

"Aizzz, " Nhượng di nương vừa giúp trang điểm Hà tiểu thư vừa nói, "Nói đến chuyện này, thật đúng là quá xui xẻo mà, Xuân Hương sao có thể là một người như vậy."

Lúc này Hà tiểu thư đột nhiên nói, "Nhượng di nương, bà đi ra ngoài trước một chút được chứ, ta muốn cùng vị cô nương này nói chuyện một chút."

Nhượng di nương có chút kinh ngạc, Lâm Lập Hạ lại càng kinh ngạc hơn, cùng nàng nói chuyện một chút?

Nhượng di nương vốn còn muốn nói cái gì nữa, lại nhìn thấy sắc mặt có chút khó coi của Hà tiểu thư liền lui ra ngoài.

Lâm Lập Hạ đứng yên ở đó có chút không biết làm sao, Hà tiểu thư này tìm nàng có chuyện gì?

"Vị cô nương này, xin hỏi người có biết múa hay không? Người thay ta tham gia cuộc so tài hoa thần có được không?" Hà tiểu thư đi tới trước mặt Lâm Lập Hạ cầu khẩn nói.

Lâm Lập Hạ sửng sốt, "Ta?"

Hà tiểu thư mong đợi gật đầu một cái.

"Nhưng ta không biết múa." Lâm Lập Hạ thật sự là đầu óc mơ hồ, "Xảy ra chuyện gì?"

Hà tiểu thư giống như muốn khóc ngồi vào một cái ghế bên cạnh, "Làm sao bây giờ, nên làm cái gì bây giờ."

"Trước đừng khóc, nói cho ta biết có chuyện gì." Lâm Lập Hạ nhẹ giọng nói ra.

Hà tiểu thư hốc mắt hồng hồng lúc này mới mở miệng, "Ta...ta, nhạc công của ta không thấy đâu."

"À?" Lâm Lập Hạ cực kì mê hoặc, múa? Nhạc công? Chẳng lẽ nàng là muốn múa khi tham gia chọn hoa thần? Nhưng..."Nhạc công thì người tìm người khác không phải là được rồi sao."

Bồ.Công.Anh - die^~nda`nle^quy'do^n

"Nhưng ta nếu không có nàng đánh đàn thì không múa được!" Hà tiểu thư khóc lên, nàng tại sao phải như vậy lệ thuộc vào Xuân Hương như vậy, lệ thuộc đến mức bây giờ không có nàng căn bản không được!

Lâm Lập Hạ 囧... Tại sao có thể như vậy? "Người không thể thử một chút sao?"

"Không cần thử, Xuân Hương với ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chỉ cần ta múa nàng sẽ đánh đàn cho ta, không có tiếng đàn của nàng ta không múa được." Hà tiểu thư âm thầm nói, không ngờ Xuân Hương thế mà lại đi vào lúc này, nàng... Nên làm cái gì bây giờ.

Cho nên. Hà tiểu thư liền cái gì cũng không thử tuyệt vọng hỏi nàng có thể mua hay không? Mặc dù dáng dấp họ giống nhau, nhưng mà biết múa giống nhau - cái tỷ lệ này cũng quá nhỏ đi, hơn nữa, thay nàng đi tranh tài? Xem ra Hà tiểu thư thật sự là hỗn loạn không rõ rồi.

Lâm Lập Hạ ngồi xuống bên cạnh nàng, vô cùng bình tĩnh mở miệng, "Người cảm thấy mình không được sao?"

Hà tiểu thư ngẩng đầu lên, "Không có Xuân Hương ta không múa được."

"Tại sao?" Lâm Lập Hạ hỏi.

"Tại sao?" Hà tiểu thư khổ sở nói, "Bởi vì trước kia đều như vậy, tiếng đàn của nhạc công khác căn bản không phải ý ta, ta múa không được."

"A ~" Lâm Lập Hạ hiểu rõ gật đầu một cái, "Như vậy người không có nghĩ qua tự mình múa sao?"

"Tự mình múa?"

Lâm Lập Hạ cười nói, "Không có Xuân Hương, cũng không cần nhạc công khác, chỉ một mình người múa."

Hà tiểu thư nghe vậy nghi hoặc nhìn thiếu nữ trước mắt, không cần nhạc công, chỉ mình nàng múa?

"Xuân Hương không có ở đây, nhạc công khác cũng không được, như vậy, người liền tự mình múa."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bỗng Nhiên Gặp Nhau

Hà tiểu thư nghe vậy nghi hoặc nhìn thiếu nữ trước mắt, không cần nhạc công, chỉ mình nàng múa?

"Xuân Hương không có ở đây, nhạc công khác cũng không được, như vậy, người liền tự mình múa."

"Làm sao có thể!" Hà tiểu thư lúc này mới nghe hiểu lời nói của Lâm Lập Hạ, lập tức lớn tiếng kinh hô.

Lâm Lập Hạ miễn cưỡng nhìn nàng một cái, "Sao lại không thể?"

"Đương, đương nhiên là không thể nào!" Hà tiểu thư bị ánh mắt kiên định của Lâm Lập Hạ nhìn chằm chằm tại sao lại có chút hốt hoảng, "Làm sao có thể múa mà không có nhạc công chứ."

"Có." Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt nhìn Hà tiểu thư từng câu từng chữ nói, "Ta đã thấy vũ điệu như vậy."

"Không có âm nhạc, không có sân khấu, không có người xem, họ vẫn có thể múa xuất thần như vậy, cho đến khi hấp dẫn ánh mắt của mọi người."

Hà tiểu thư nghe có chút mơ hồ, "Họ là ai?"

"Họ là người bị chúng ta coi thường, không có thân thể khỏe mạnh giống như chúng ta, lại có trái tim kiên cường hơn chúng ta rất nhiều."

Đó là những người tàn tật trong xã hội, có người không nhìn thấy nổi một tia ánh sáng, có không phát ra được một âm thanh mỹ diệu, nhưng tình yêu cuộc sống của họ, cũng không bị mịt mờ ăn mòn tâm hồn.

d.iễn.nhà.nl.ê.q.úyđ.ôn

Sáng sớm trên phố, người đi đường vẫn còn ít ỏi, họ mặc Vũ Y vừa vặn, không tiếng động bắt đầu vũ điệu của mình.

Tứ chi mềm mại ưu nhã múa, họ nhắm chặt hai mắt, mặc sức chìm trong vũ điệu, dường như cùng người khác tách rời ở hai không gian.

Từ từ, mọi người bắt đầu vây quanh bọn họ, không có ai mở miệng, chỉ yên lặng nhìn họ.

Lâm Lập Hạ cho đến bây giờ vẫn không quên được cảm xúc lúc đó, đó là một loại hi vọng không tiếng động, hi vọng với cuộc sống.

Hà tiểu thư nhìn nụ cười yếu ớt trên mặt Lâm Lập Hạ chậm rãi mở miệng, "Thật ra thì người ở đây nói gì ta cũng không hiểu, nhưng mà không có nhạc công thật sự có thể không?"

Bây giờ nàng đã không còn biện pháp nào khác, từ nhỏ đã lệ thuộc vào tiếng đàn của Xuân Hương mới có thể tìm được cảm giác múa, nàng đã từng đã thử để nhạc công khác đàn cho nàng múa, nhưng mà kết quả đều là rối tinh rối mù.

Nàng biết mình rất vô dụng, nàng vốn muốn rút hội khỏi hoa thần... Nhưng cứ rời khỏi như vậy thì liên lụy đến phụ thân.

Người thiếu nữ trước mắt này nói nàng có thể không cần nhạc công, nàng không biết mình có thể hay không, nhưng mà bây giờ chỉ còn cách ngựa chết chữa thành ngựa sống, hơn nữa, thiếu nữ trước mắt cho nàng một loại cảm giác an tâm. Giống như, không có người khác nàng vẫn có thể.

"Có thể chứ." Lâm Lập Hạ cười híp mắt nói, đặt tay lên bả vai của nàng, "Hà tiểu thư, người có thể làm được."

"Ừ." Hà Tri Thu gật đầu lia lịa, đúng, nàng có thể!

* * *

Nước trà trên tay Lý Triệt không biết đã đổi qua mấy chén, trên mặt hắn vẫn không có cảm xúc gì nhìn đối diện. Trên đài đối diện thiếu nữ xinh đẹp đang ra sức gảy đàn tranh, mồ hôi trên trán lấm tấm rỉ ra.

Trước mắt giai nhân đông đảo, tâm tư Lý Triệt lại nửa điểm đều không ở chỗ này.

Lý Triệt khẽ nhíu mày, cách lần hắn bị ám sát đã qua hơn một tháng, cách Hắc Đạt hồi báo với hắn Diêm Vương các đã bị tiêu diệt cũng hơn một tháng, nhưng chuyện lại đúng như Hắc Đạt nói quá mức thuận lợi.

Mười ba âm phủ là sát thủ bí ẩn dưới tay hắn, luận võ công dĩ nhiên là không giống bình thường, nhưng những người lần trước ám sát hắn võ công kỳ cở quái, dù là mười ba âm phủ cũng phải mất một phen công phu mới có thể diệt sạch, nhưng những người đó lại bị giết không có chút phản kháng nào.

Bồ.Công.Anh-d..d.l...q.d

Hắn sai Hắc Đạt đi điều tra tin tức về Diêm Vương các, nhưng Hắc Đạt mang về cũng chỉ là những thông tin lưu truyền trên giang hồ, cũng không có tin tức gì đáng giá.

Diêm Vương các, rốt cuộc là tổ chức gì? Các chủ Diêm Vương các là ai ? Diêm Vương các là bị ủy thác của người nào ám sát hắn? Những thứ này cũng không biết gì cả.

Nghĩ tới đây hai tay cầm ly trà của Lý Triệt nắm thật chặt, bất luận là người nào, hắn đều muốn đem hắn bắt lại.

Lúc này đột nhiên đám người huyên náo, quan viên đứng sau lưng cũng bắt đầu bàn luận xôn xao, Lý Triệt giương mắt nhìn về phía đối diện, sau khi nhìn thấy thiếu nữ trên đài hắn không khỏi ngây ngẩn cả người.

Ngộ Không?

(nói thật thì mỗi lần thấy nhắc đến cái tên này là lại thấy buồn cười)

Trên đài, Hà Tri Thu khăn trương buông mắt xuống, lòng bàn tay nắm chặt đã ươn ướt rồi.

"Chuyện gì xảy ra với đại tiểu thư Hà gia này vậy, không phải nói sẽ múa sao, sao mà lên đài lại không nhúc nhích gì vậy."

"Tại sao không có nhạc công vậy, nhạc công của nàng đâu?"

"Chẳng lẽ lại không có ở đây, lần đó Hà tri phủ làm đại thọ muốn cho nữ nhi hiển một vũ khúc, đúng lúc nhạc công nàng bị nhiễm phong hàn, không thể làm gì khác là thay nhạc công khác, nào biết lại múa loạn thất bát tao!"

"Chuyện này ta cũng biết rõ, chỉ là không ngờ Hà đại tiểu thư này lại vô dụng như vậy. Xem ra hôm nay còn xấu xí hơn."

Những lời huyên náo lọt vào tai, ở giữa xen lẫn những lời châm chọc châm biếm cùng chất vấn của người khác, trong lòng nàng đột nhiên khiếp sợ, con ngươi lo lắng chuyển động.

Nàng vẫn chưa được, không được, phía dưới đài nhiều người như vậy, Xuân Hương lại không ở nơi này, nàng sẽ không múa được , giống như trước kia!

Nghĩ như vậy nàng càng thêm sợ hãi rút người một cái, trong lòng không ngừng hét to, nàng, nàng muốn đi xuống, nàng căn bản múa không được!

Lâm Lập Hạ cách đó không xa đang nhìn nàng thấy thế nhíu chân mày lại.

Hà Tri Thu hốt hoảng ngẩng đầu lên, tầm mắt tìm kiếm trong đám người, Xuân Hương, Xuân Hương ở chỗ nào, Xuân Hương có ở đó hay không.

Chợt nàng nhìn thấy Lâm Lập Hạ trong đám người, nàng đang hơi nhíu mày nhìn nàng chăm chăm, Hà Tri Thu hình như lại trở về ngày ấy, mẹ cũng nhìn nàng như vậy, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng.

Hà Tri Thu lại theo thói quen hồng vành mắt, đừng nhìn như vậy nàng, nàng không muốn như vậy, nàng không muốn như vậy!

Lâm Lập Hạ thở dài trong lòng một cái, Hà tiểu thư này lại loạn rồi, mới vừa rồi làm công tác tư tưởng cho nàng hình như còn chưa đủ. Nàng hướng Hà Tri Thu vẫy vẫy tay, nói khẩu hình với nàng.

"Không nên suy nghĩ quá nhiều, múa."

Hà Tri Thu thấy rõ ràng lời "Nói" của Lâm Lập Hạ, tiếp đó trên mặt Lâm Lập Hạ lại lộ ra nụ cười, một nụ cười tràn đầy tin tưởng.

Đáy lòng Hà Tri Thu nảy sinh chút cảm giác mới lạ, đây là lần đầu tiên có người không dùng ánh mắt thất vọng nhìn nàng, không nói nàng sao lại vô dụng như vậy.

Nàng thử bình ôn tâm tư, cắn răng nghĩ, hôm nay bất luận thế nào nàng đều phải múa, ít nhất, ít nhất còn có người nhìn nàng, kỳ vọng nàng múa.

Dịch cô nương nói nàng không cần nghĩ quá nhiều, cũng không cần nhìn phản ứng của người khác, tin tưởng mình là tốt rồi.

Hà Tri Thu nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, không cần để ý đến suy nghĩ của người khác, không cần để ý đến suy nghĩ của người khác, suy nghĩ một chút bình thường mình múa như thế nào, suy nghĩ một chút tiếng đàn của Xuân Hương nhu hòa dường nào.

d.i.3n.d@n.l3.q.uy.d0n

Nàng muốn múa, tựa như hiện tại còn có tiếng đàn của Xuân Hương.

Hà Tri Thu giơ tay lên bắt đầu múa, thở hổn hển, tay chân cứng ngắc.

Dưới đài không ngoài dự đoán một mảnh ồn ào, nhưng trên đài, Hà Tri Thu cũng không hỗn loạn giống như lúc vừa bắt đầu.

Trước mắt của nàng là một vùng tăm tối, nhưng nàng giống như thấy được cảnh tượng năm sáu tuổi lần đầu tiên thấy Xuân Hương, nàng ngã nhào trên đất đau lòng khóc lớn, Xuân Hương kéo tay của nàng cùng nàng ngồi xuống đất.

"Tiểu thư, người làm chuyện gì thì nô tỳ cũng ở cùng với người."

Vì vậy nàng múa, Xuân Hương đánh đàn. Nàng đã thành thói quen chuyện gì đều có Xuân Hương làm bạn, nhưng Dịch cô nương nói rất đúng, Xuân Hương cuối cùng không thể vĩnh viễn ở cùng với nàng, nàng muốn dựa vào chính mình.

Không có Xuân Hương, nàng cũng có thể.

Tứ chi Hà Tri Thu từ từ thả lòng xuống, trên mặt cũng nở nụ cười nhu hòa. Nàng đang nhắm mắt rồi cuộc cũng giải khai tâm kết, đúng, bây giờ nàng đang múa, không có tiếng đàn của Xuân Hương cũng có thể múa.

Lâm Lập Hạ thấy thế trong mắt tràn ngập nụ cười, xem ra Hà Tri Thu đã hiểu được mấu chốt rồi. Hà Tri Thu cũng không phải không thể, mà là từ nhỏ đã quá lệ thuộc vào cái người nhạc công tên là Xuân Hương, không có thói quen không có tiếng đàn nàng, cộng thêm có thể nhiều lần gặp khó khăn, nàng càng ngày càng không tự tin, trong lòng đã nhận định không có Xuân Hương nàng sẽ không thể, cho nên mới biến thành bộ dáng bây giờ.

Nếu nàng có thể múa được, cũng có nghĩa đó là thực lực của chính nàng, những thứ khác cũng chỉ là phụ trợ mà thôi, không người nào có thể cướp đi bản lĩnh của chính nàng. Chỉ cần tin tưởng mình, có cái gì mà không thể?

Lâm Lập Hạ có chút khở não dùng ngón tay chọc chọc trán của mình, những lời này sao lại quen tai như vậy, là trong quảng cáo nào đây?

Trong lầu Như Thủy, nét mặt Lý Triệt cùng Lý Dục không giống nhau.

Lý Triệt đã sớm để ly trà trong tay xuống, nhìn không chớp mắt thiếu nữ có thân thể mềm mại trên đài, một lát sau trong mắt hần thoáng qua một tia thất vọng mà bản thân cũng không nhận ra.

Thiếu nữ tên Hà Tri Thu không phải Ngô Không.

Trong mắt hần Ngô Không là một nữ tử nhàn hạ, không quan tâm ánh mắt thế tục, sẽ không giống nữ tử bình thường đụng phải một ít chuyện chỉ biết run lẩy bẩy mảnh mai không chịu nổi, mặc dù diện mạo nữ tử này rất giống Ngô Không, nhưng một thân khí chất nhu nhược làm thế nào cũng không giống.

Bồ.Công.Anh.d.iễ.nđ.à.nlê.q.u.ýđ.ôn

Hắn khôi phục tư thế cũ, lần nữa lại cầm ly trà lên uống.

"Hoàng thúc có hứng thú với nữ tử Hà Tri Thu sao?" Lý Dục ở một bên lười biếng mở miệng, Lý Triệt từ khi Hà Tri Thu lên đài liền sững sốt ngơ ngác nhìn nàng, dĩ nhiên, biểu hiện của Hà Tri Thu này quả thật rất thú vị.

Lý Triệt nghe vậy nhàn nhạt nhìn hắn một cái, "Không có, ngược lại Tiểu Cửu có nữ tử nào hợp ý không?"

Lý Dục duỗi ra ngón tay lắc lắc, "Chuyến này ta đến đây vốn là đặc biệt vì đệ nhất mỹ nữ tới Lạc Dương."

"Hả?" Lý Triệt nhú mày, nói cách khác hiện tại thay đổi mục tiêu.

Lý Dục tà tà cười cười, "Hoàng thúc, ta đột nhiên đối với Hà Tri Thu này cảm thấy hứng thú."

Lý Triệt mặc dù biết người nọ không phải Ngô Không, nhưng thấy dung nhan tương tự này vẫn còn có chút vui mừng, nhưng nếu Tiểu Cửu mở miệng vậy coi như xong, "Tiểu Cửu thích là tốt rồi, nghe nói Hà Tri Thu này cũng vô cùng có tri thức hiểu lễ nghĩa."

Lý Triệt quay mặt sang tiếp tục nhìn nữ tử trên đài, Hà Tri Thu vừa lúc nhảy xong một điệu múa, hô hấp rối loạn mở mắt, tầm mắt thật chặt nhìn về phía bên phải đám người.

Lý Triệt theo tầm mắt của nàng nhìn sang, lúc nhìn thấy một người thì hắn chợt đứng lên, gương mặt tuần tú hiện lên nụ cười.

* * *

Lâm Lập Hạ sau khi thấy Hà Tri Thu múa xong thì cười cười, nhìn xem, không phải nàng làm rất tốt sao. Lúc này nàng đột nhiên phát Mạch Tuệ cùng Trọng Lương, trời ạ, nàng quên khuấy mất bọn họ.

Nàng xoay người thoát ra khỏi đám người, lúc đang chuẩn bị đi ra ngoài lại bị một nam tử mặc y phục màu xanh dương thẩm chặn lại đường đi.

"Ngô Không tiểu sư phụ, thật là đã lâu không gặp." Môi mỏng của nam tử hơi nhếch lên, trên mặt tuần tú tràn đầy nụ cười, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ww.EbookFull.Net**.

Chương 34: Phiền Toái, Phiền Toái

Lâm Lập Hạ sau khi thấy Hà Tri Thu múa xong thì cười cười, nhìn xem, không phải nàng làm rất tốt sao. Lúc này nàng đột nhiên phát Mạch Tuệ cùng Trọng Lương, trời ạ, nàng quên khuấy mất bọn họ.

d..iễ.n..đà.nl.êq.u.ý.đô.n

Nàng xoay người thoát ra khỏi đám người, lúc đang chuẩn bị đi ra ngoài lại bị một nam tử mặc y phục màu xanh dương thãm chặn lại đường đi.

"Ngô Không tiểu sư phụ, thật là đã lâu không gặp." Môi mỏng của nam tử hơi nhếch lên, trên mặt tuấn tú tràn đầy nụ cười, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Lâm Lập Hạ kinh ngạc quên cả nói chuyện, nam tử trước mắt này lại là...

"Không nhớ ta sao?" Lý Triệt vui thích cong khóe môi lên, "'Ngô Không' tiểu sư phụ?"

Lâm Lập Hạ nghe được giọng nói nhạo báng của hắn mới hồi hồn lại, vô tội nhìn hắn nói, "Công tử, có phải người nhận lầm người hay không?"

Nàng sao có thể thừa nhận mình chính là "Ngô Không tiểu sư phụ" chứ? Mặc dù nói như vậy là không đúng, nhưng mà trực giác nói cho nàng biết nếu như hôm nay cùng nam này dính líu quan hệ, vậy sau này nhất định sẽ có phiền toái, nàng đến bây giờ vẫn không quên vết đao kia. Người nam nhân này tương đương với phiền toái, phiền toái đó.

Lý Triệt cũng không có đối với lời nói của nàng sinh ra bất kỳ phản ứng nào, vẫn như cũ làm bộ quen biết mở miệng, "Tiểu sư phụ nói đùa rồi, sao ta có thể nhận lầm ân nhân cứu mạng của mình chứ?"

"Những lời này của công tử không đúng rồi," Lâm Lập Hạ lập tức phản bác trở lại, "Nếu là ân nhân cứu mạng, vậy khẳng định là ở lúc sinh mạng công tử bị đe dọa cứu người, khi đó ý chí công tử đều không tỉnh táo, nhớ nhầm bộ dáng của ân nhân cứu mạng cũng là chuyện bình thường."

Lý Triệt thú vị nhìn nữ tử trước mắt cơ trí hồi kích, "Nhưng vấn đề là ta đối với ân nhân cứu mạng này nhớ rất rõ ràng."

Lâm Lập Hạ mang vẻ mặt áy náy nhìn hắn nói, "Công tử, thật sự xin lỗi, ta thật sự không phải vị cô nương người muốn tìm, đã nói như vậy rồi, ta đi trước một bước." Nói xong lướt qua

bên cạnh hẳn muốn rời đi.

Lý Triệt kéo tay của nàng lại, tiếp đến ghé sát vào tai nàng nói, "A, đúng rồi, ta nhớ, sau tai Ngộ Không tiểu sư phụ có một nốt ruồi son."

Lâm Lập Hạ trốn về phía sau, cười khan rồi nói, "Rất xin lỗi, ta không có."

"Hả? Thật không có?" Lý Triệt cầm tay của nàng phủ lên phía sau tai của nàng.

Lâm Lập Hạ xấu hổ, dưới tay thật sự có cảm giác nổi lên, nàng trấn định kéo ra cự ly của mình và hẳn, thấy vẻ mặt Lý Triệt cười như không cười nàng cảm thấy mình thật sự không giả bộ được.

Nàng vẫn ung dung nhìn hẳn mở miệng, "Đúng, ta chính là ‘Ngộ Không tiểu sư phụ, thì sao, người muốn báo ân?"

Lý Triệt thu hồi lại bàn tay bị gạt ra, giống như đang nghiêm túc suy tư nói, "Tiểu sư phụ nói thế, hình như đúng là cần phải làm như vậy nhỉ."

Lâm Lập Hạ rộng lượng xua tay, "Miễn miễn, thi ân bất cầu báo (làm việc nghĩa không cần báo đáp), cứ coi như bèo nước gặp nhau đi!" Nói xong lại muốn đi.

Thì ra là nàng hỏi hẳn có muốn báo ân hay không chính là để nàng nói ra câu "Thi ân bất cầu báo".

Lý Triệt buồn cười bắt được cổ tay của nàng lần nữa, lần này hẳn nắm chặt lại, không để nàng tiếp tục có cơ hội tránh ra.

"Tiểu sư phụ, ta sao có thể tri ân không báo."

Lâm Lập Hạ sao lại không biết hẳn đang nghĩ cái gì, nàng thử giãy tay ra, "Vị công tử này, không cần."

"Không được." Lý Triệt nghiêm chỉnh nói, "Ân này, phải báo, "

Lâm Lập Hạ bất đắc dĩ nhìn hẳn, "Ta nói thật không cần."

Nàng còn muốn nói "Ra cửa nhờ vả bằng hữu, mấy chuyện bé như hạt vừng này người cũng đừng để ở trong lòng" nữa cơ.

Thế nhưng Lý Triệt thật là quá cố chấp, "Ta nói thật muốn."

Lâm Lập Hạ có chút buồn cười nhìn hắn, người này đúng là thú vị, aizzz, "Thật xin lỗi, ta còn có việc, chuyện này lần sau bàn tiếp."

d..iễ.n..đà.nl.êq.u.ý.đô.n

"Được," Lý Triệt vô cùng dứt khoát đồng ý một tiếng, "Vậy tiêu sư phụ trợ ở khách điểm nào?"

"À?" Ngón tay Lâm Lập Hạ tùy tiện chỉ một phương hướng, "Ta ở Nhạc Phúc khách điểm bên kia." Quý mới biết bên kia có một cái khách điểm gì.

Tâm tình Lý Triệt có thể nói là vui vẻ vô cùng, Ngô Không tiêu sư phụ này thật sự một chút cũng không thay đổi mà, lúc gạt người hoàn toàn không hề không được tự nhiên, mà vẫn bình bình thản thản như cũ, "Vậy ngày mai ta đi tìm người có được không?"

Lâm Lập Hạ cực kỳ sung sướng gật đầu một cái, "Được, cứ quyết định như vậy."

Ngày mai nàng mang mặt nạ da người, cũng không tin hắn tìm đến được.

Lâm Lập Hạ vừa định thu hồi tay của mình, lại bị Lý Triệt đột nhiên kéo cả người ngã vào trong ngực của hắn, nàng ngẩng đầu lên định quát lớn lại phát hiện trên mặt Lý Triệt đã đổi thành vẻ mặt nặng nề, không giống như vừa rồi ý cười đầy mặt.

Lâm Lập Hạ cả kinh trong lòng, lúc này Lý Triệt đưa tay ôm hông nàng nhích sang một bên, nàng cuối cùng cũng thấy rõ tình huống hiện giờ.

Bảy tám hắc y nhân (người áo đen) che mặt cầm kiếm vây quanh hai người bọn họ, ánh mắt lạnh lùng. Mà đám người đã sớm hoảng loạn, bên phía Như Thủy các kia hình như cũng xảy ra tình trạng tương tự, khắp nơi đều là người đang chạy ra bên ngoài, thỉnh thoảng có người ngã xuống bị những người khác dẫm lên trên, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Ánh mắt Lâm Lập Hạ trầm xuống, thích khách? Lại dám hành thích ngay trên đường cái lúc ban ngày ban mặt, rõ ràng là có mưu đồ từ trước.

Hắc y nhân không để cho bọn họ thời gian suy nghĩ, lập tức công kích . Lý Triệt ôm Lâm Lập Hạ tránh khỏi kiếm của hắc y nhân, nhưng mà phía sau lập tức lại có người đánh lén, Lý Triệt không kịp tránh, trên cánh tay bị lưỡi kiếm cắt một phát, hắn có chút nhíu nhíu mày, tiếp tục tránh né.

Mấy người này là người của Diêm Vương các.

Đúng lúc ấy thì lại có mấy hắc y nhân đi tới bên cạnh bọn họ, thân hình mấy người này hết sức

nhanh nhẹn, chống lại mấy hắc y nhân kia.

Lý Triệt hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ là mấy hắc y nhân đến sau này là ai ?

"Người có phải nên buông ta ra trước không?" Lâm Lập Hạ có ý tốt nhắc nhở, hắc mang theo nàng như vậy hành động rất khó khăn.

Lý Triệt mới vừa hiềm hiềm tránh khỏi một kiếm, hắc không nhìn về phía nàng mà nói, "Ta mà buông ra chẳng phải ngươi liền gặp nguy hiểm?"

Lâm Lập Hạ nhìn tình huống xung quanh một chút, Ặc, hình như là vậy. Vì vậy nàng biết điều ngậm miệng lại, không muốn làm cho hắc phân tâm.

Lý Triệt đánh rơi kiếm trên tay một người, bắt đầu phản thủ tấn lên. Mặc dù hắc y nhân bị mấy người đến sau kia quán lấy, nhưng vẫn có hai sát thủ vây quanh hai người bọn họ.

Đối diện một kiếm đâm tới, thân thể Lý Triệt nhích sang bên tránh khỏi, Lâm Lập Hạ bị ánh sáng loang loáng phản quang dọa sợ tim lỡ một nhịp, tình cảnh bây giờ cũng không phải là trên TV càng không phải là đang diễn kịch, mà là hiện trường trực tiếp chân chân thật thật, bọn họ chỉ cần sơ ý một chút là xong ngay!

Bồ.Công.Anh-d..iễ.n..đà.nl.êq.u.ý.đô.n

Lý Triệt liếc thấy bộ dạng nàng có chút kinh sợ liền cười nhạt báng, chiêu thức trên tay lại một chút cũng không mơ hồ, "Tiểu sư phụ có phải sợ rồi hay không?"

Ánh mắt Lâm Lập Hạ chuyên chú nhìn đường kiếm của đối phương, "Dĩ nhiên là sợ."

"Tiểu sư phụ thật đúng là thẳng thắn." Lý Triệt trở tay đâm về phía hắc y nhân phía trước, bả vai của đối phương bị hắc đâm trúng, trên thân kiếm dính máu đỏ tươi.

Lâm Lập Hạ nhắm hai mắt lại theo phản xạ, cả người run rẩy. Lý Triệt thu tay lại đặt trên eo của nàng, nàng ổn định tinh thần mở mắt, ngẩng đầu lên cảm kích nhìn hắc một cái.

"Cẩn thận bên phải!" Lâm Lập Hạ liếc thấy phía bên phải có người đánh tới vội vàng nhắc nhở một câu.

Lý Triệt nghe vậy lập tức phòng bị nghiêng người đi, đỡ được một kiếm của đối phương, "Tiểu sư phụ giúp ta nhìn một chút."

"Không thành vấn đề." Lâm Lập Hạ rút cuộc biết mình nên làm những gì rồi, lần này nàng giúp nhìn những kẻ đánh lén Lý Triệt làm hắc cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Chỉ là hắc y nhân cũng không phải là kẻ dễ đối phó, thấy bọn họ hợp tác như vậy liền để hai người đặc biệt đối phó Lý Triệt, cũng không giống vừa rồi chột trái chột phải.

Chỗ tối Mạch Tuệ yên lặng sốt ruột nhìn bọn họ đánh nhau, mắt lộ ra một chút nóng nảy.

"Nếu lo lắng thì ra giúp nàng đi." Trọng Lương đột nhiên mở miệng nói.

Mạch Tuệ nghe vậy nhìn hắc y nhân một cái, "Không cần phải ta ra ngoài."

Chủ tử bảo nàng bảo vệ Lâm Lập Hạ, nhưng mà không tới lúc nàng nguy hiểm tánh mạng thì không được ta ray. Nàng không thể can thiệp vào quyết định của Lâm Lập Hạ cũng không thể làm trái ý của nàng. Lâm Lập Hạ gặp người nào, gặp phải chuyện gì, tất cả gặp gỡ là do chính nàng quyết định.

"Vậy còn người, tại sao người không ra tay, nàng không phải là chủ tử của người sao." Mạch Tuệ trong lòng có chút nghi ngờ.

"Người nam nhân kia sẽ bảo vệ nàng." Trọng Lương ném ra một câu.

Hắn vừa nhìn công phu mấy người kia cũng biết là do người nào phái tới, mà chuyện của người nọ, hắn không muốn đi can thiệp.

Thật sự là như vậy sao? Mạch Tuệ không nói gì thêm, ngẩng đầu lên tiếp tục xem tình huống của bọn họ.

Lý Triệt bây giờ đã cảm thấy có chút cố hết sức, hai hắc y nhân này thay nhau ra trận, không cho hắn chút thời gian nghỉ ngơi nào, hắn thở dốc một hơi, mày rậm nhíu chặt, Hắc Đạt sao còn chưa tới, chẳng lẽ cũng bị quán lấy?

Lúc này bên kia đang dây dưa có một người thấy khốn trạng của bọn họ thì bỏ lại đối thủ của mình chạy tới, giúp bọn họ công kích hai người kia.

Trong lòng Lý Triệt và Lâm Lập Hạ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Lý Triệt hướng người nọ gật đầu một cái, hai người nhích tới gần cùng nhau đối địch.

Lâm Lập Hạ nhìn người áo đen kia, đáy lòng có một loại cảm giác quái dị, người này, người này...

"Cẩn thận!" Lâm Lập Hạ kêu lớn lên, người này căn bản không phải đến giúp bọn họ, hắn chính là người vừa rồi đâm Lý Triệt một kiếm!

Nhưng chờ lúc Lâm Lập Hạ kêu lên thì Lý Triệt đã không kịp xoay người, thích khách sau lưng hắn phản bội không hề báo trước lấy kiếm ra nhắm ngay ngực phải Lý Triệt đâm tới.

Nguy rồi! Trong đầu Lâm Lập Hạ chợt lóe ra hai chữ này, đôi tay dùng sức đẩy Lý Triệt một cái, mũi kiếm liền nhắm thẳng vào trước ngực của nàng, lúc này một cục đá không biết từ nơi nào bắn ra, kiếm bị đánh lệch hướng nhưng vẫn đâm vào bả vai của Lâm Lập Hạ, mũi kiếm đâm vào trong thịt, Lâm Lập Hạ cảm thấy một loại đau tan lòng nát dạ.

Bồ.Công.Anh-d..iễ.n..đà.nl.êq.u.ý.đô.n

Trên trán Lâm Lập Hạ lập tức đổ mồ hôi lạnh, nàng cắn chặt răng buồn bực thầm nghĩ, nàng thật đúng là lằm tai nạn mà.

Đầu kia mấy hắc y nhân giúp một tay nhìn thấy Lâm Lập Hạ bị ám sát lập tức chạy tới đối phó với thích khách, mà lúc này nơi xa có một nam tử áo đen mang theo mấy người gian nan xuyên qua đám người gia nhập đánh nhau.

"Vương Gia, người không sao chứ?" Hắc Đạc vừa dẫn dắt đối thủ rời đi vừa hỏi Lý Triệt.

Lý Triệt ôm chặt nữ tử trong ngực nói, "Tóc chiến tóc thẳng."

Đôi môi Lâm Lập Hạ đã bắt đầu trắng bệch, nàng vô lực cười cười, tựa như nói giỡn nói, "Người quả nhiên chính là phiền phức."

Nói xong nàng vô lực nhắm hai mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Dòng máu đỏ tươi của Lâm Lập Hạ lập tức thấm hết vào cẩm bào xanh mực của hắn, hắn nhìn nữ tử hôn mê trước ngực, đáy lòng nổi lên một cỗ tức giận, sát khí trong mắt càng thêm cuộn cuộn, hắn âm trầm mở miệng nói, "Lần này một tên cũng không được để lọt cho ta, giết."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nguyên Nhân Dây Dưa (Thượng)

Trong sương phòng lịch sự tao nhã ngát hương thơm, một thiếu nữ đang nằm hôn mê trên giường lớn khắc hoa. Lông mày nhỏ nhắn của thiếu nữ nhú chặt lại, trong đôi mắt đóng chặt không ngừng chảy nước mắt xuống, cánh môi tái nhợt nhếch lên, thỉnh thoảng lộ ra tiếng khóc sùt sùi.

Lý Triệt ở một bên nhú chặt mày nhìn người nằm trên giường, đáy lòng chẳng biết tại sao co rút một phen.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không phải đã nói là không sao sao?" Hấn trầm thấp mở miệng, mơ hồ mang theo tức giận.

Sau lưng, đại phu khom thấp người nói, "Bẩm vương gia, thương thế của vị cô nương này quả thật đã không còn gì đáng ngại, về phần tại sao nàng còn hôn mê bất tỉnh, lão phu thật sự không biết."

Lý Triệt xoay người một cái ngồi xuống bên cạnh bàn, hấn uống một hớp trà cố gắng hít thở bình ổn cảm giác nóng nảy không hiểu trong lòng mình nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì, trong cơn tức giận hấn nặng nề buông ly trà xuống, "Tất cả đều ra ngoài cho ta!"

Nha hoàn cùng đại phu bên trong phòng bị dọa sợ cả người run run, cuối cùng cung kính lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lý Triệt, hấn đứng dậy thông thả bước đến, cuối cùng đi tới bên giường ngồi xuống.

Trên giường, sắc mặt của thiếu nữ vô cùng tái nhợt, nước mắt làm ướt sợi tóc hai bên.

Bàn tay của Lý Triệt chạm lên gương mặt của nàng, dịu dàng thay nàng lau đi nước mắt, trong mắt mang theo sự thương tiếc trước nay chưa từng có.

Hấn nhớ tới câu nói của nàng trước khi hôn mê, nhất thời không khỏi quên mất sầu lo mà bật cười, khó trách nàng không thừa nhận mình là Ngô Không, thì ra là sợ phiền toái. Hấn đúng là một phiền toái, mà lần này vừa hay nàng lại cứu hấn.

Trên mặt Lý Triệt mang theo suy nghĩ sâu xa, khóe môi hơi nhếch lên. Tích thủy chi ân đem

dũng tuyến tương báo (chịu ân một giọt nước đem xuôi tuôn báo đáp), không phải sao?

Lúc này đôi môi của thiếu nữ hơi mở, hình như nói cái gì.

Lý Triệt vội vàng cúi người xuống, nhưng lại không thể nghe rõ nàng nói cái gì, lúc nhìn nàng lại phát hiện nước mắt nàng chảy gấp hơn, giờ phút này nàng không có một tia nhân nhã tự tại như bình thường, mà so với nữ tử bình thường càng yếu ớt hơn.

Hắn thường thức nữ tử ở trước mặt hắn thông tuệ nói khéo như rót, nhưng người nhu nhược trước mắt này cũng làm hắn không thể dời mắt.

"Thác..." Trong miệng Lâm Lập Hạ rốt cuộc cũng phun ra một chữ rõ ràng.

Sắc mặt Lý Triệt vốn nhu hòa sau khi nghe thấy chữ này liền lạnh xuống, Thác?

Thác là ai.

Lý Triệt đưa tay nắm lấy bàn tay Lâm Lập Hạ đặt ở bên ngoài chần, nắm thật chặt.

Ngoài cửa tiếng gõ cửa vang lên.

"Vương Gia?" Giọng nữ mềm mại vang lên.

Lý Triệt không buông tay của mình ra mà vẫn duy trì tư thế kia như cũ, nhân nhật trả lời một câu, "Vào đi."

Cửa bị đẩy mở, tiếp đó một nữ tử mặc y phục trắng đi vào, nhìn diện mạo nàng xinh đẹp tuyệt trần, khí chất cũng là thanh nhã hiếm có. Nàng đem khay trong tay mình bỏ lên bàn, đi tới bên người Lý Triệt, đôi tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai của hắn, "Vương Gia không cần phải lo lắng, không phải đại phu đã nói rồi sao, vị cô nương này không có chuyện gì."

Chân mày nhíu chặt của Lý Triệt buông lỏng một chút, "Úc nương, nàng vẫn rơi lệ không ngừng, đây là vì sao?"

Úc nương liếc mắt nhìn thiếu nữ trên giường nói, "Có lẽ là nằm mơ thấy chuyện đau lòng mà thôi."

Lý Triệt nghe vậy tâm tình càng thêm tích tụ, đau lòng, vì cái người tên Thác kia sao?!

"Vương Gia, " Úc nương ôn hòa mở miệng, "Vị cô nương này đến lúc cần phải uống thuốc rồi."

Cả người Lý Triệt vẫn không động chút nào, "Bưng thuốc đến, để ta dứt nàng uống đi."

Lần trước lúc hấn bị thương vẫn là nàng chăm sóc hấn, lần này nàng vì cứu hấn mà bị thương, hấn hình như luôn luôn thiếu nàng.

Úc nương nghe vậy hơi sững sờ, sau đó dịu dàng nở nụ cười, xem ra Vương Gia đối với vị cô nương này thả chút tâm tư đây. Nàng nghe lời bưng thuốc tới đưa cho Lý Triệt, Lý Triệt đỡ Lâm Lập Hạ dậy nằm ở trong ngực của mình, cầm thìa dứt.

Lâm Lập Hạ cũng coi như phối hợp, mặc dù hôn mê nhưng vẫn khẽ mở miệng uống vào từng hớp từng hớp, chỉ là bên môi vẫn có chút nước thuốc chảy xuống.

Úc nương bên cạnh thấy thế lấy khăn thấm ra muốn lau giúp nàng, lại thấy Lý Triệt trước mặt bước dùng tay áo dịu dàng thay nàng lau. Trong lòng Úc nương xẹt qua tia khổ sở, nhưng mặt khác lại tự an ủi, Vương Gia cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ cần người ở bên cạnh hấn lâu nhất chính là mình, những thứ này có tính là gì?

Rốt cuộc một chén thuốc cũng thấy đầy, Lý Triệt đem chén không đưa cho Úc nương, lại cẩn thận đem Lâm Lập Hạ thả lên trên giường, cẩn thận giúp nàng đắp lại chăn mỏng.

"Vương Gia." Lúc này Hắc Đặc xuất hiện ở cửa.

Lý Triệt đứng dậy nói với Úc nương, "Nàng ở lại chỗ này chăm sóc nàng ấy cho thật tốt, tỉnh lại lập tức phái người nói cho ta biết."

Úc nương gật đầu một cái.

Lý Triệt xoay người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Úc nương cùng Lâm Lập Hạ hôn mê trên giường.

Úc nương cúi người xuống cẩn thận quan sát Lâm Lập Hạ, qua một hồi lâu nàng mới vẽ mặt dịu dàng đứng lên, dường như căn bản chưa từng có ý nghĩ lo lắng như vừa rồi.

* * *

"Sao rồi?" Lý Triệt sai bước bước từng bước, hỏi Hắc Đặc sau lưng.

"Bẩm vương gia, lúc ấy tổng cộng có ba người chạy thoát, bắt được bốn người sống, một người còn lại mất mạng tại chỗ." Hắc Đặc nói, "Thuộc hạ đem mấy thích khách lúc ấy mang về trong trang để thẩm vấn, nhưng mà đi được nửa đường thì bốn người cũng phát độc mà mất mạng."

Mắt sáng của Lý Triệt híp lại, trong lòng tức giận vô cùng, lập kế hoạch hành thích, độc phát mà chết, Diêm Vương các rớt cuộc là nghe theo chỉ thị của người nào!

"Vương Gia, lúc ấy sau khi người vào Nhu Thủy các thì liền có người tới thông báo nói là nẩy ra xung đột, thần mang theo thị vệ đi xuống cũng gặp phải thích khách, thích khách hình như chính là thừa dịp loạn mà ra tay, kéo dài thời gian, người dưới lầu hoảng sợ chạy trốn tứ phía, chúng thần bởi vì không dám đả thương người vô tội chỉ có thể cùng bọn họ khổ sở dây dưa. Mà Cửu hoàng tử trên lầu cũng bị ám sát, trong khoảng thời gian ngắn loạn không thể tách rời, chờ lúc thần xử lý tốt chuyện bên kia chạy đến mới biết Vương Gia bị nhiều người vây công như vậy." Hắc Đạc tự trách nói.

Lý Triệt bút lá trên cành cây bên đường xuống, "Tiểu Cửu cũng bị ám sát?"

"Dạ." Hắc Đạc gật đầu một cái, " Khi đó Cửu hoàng tử đúng là bị ám sát, chỉ là hai nha hoàn kia thế mà lại cũng có võ công trong người, cộng thêm sau lại có một nữ tử hồng y ra tay cứu, thị vệ bên người cũng không ít, cho nên mới không bị thương."

"Thân phận của mấy hắc y nhân đến sau người có thể tra rõ hay không?" Lý Triệt nhớ tới mấy hắc y nhân đã ra tay cứu trợ, bọn họ là người ai?

Hắc Đạc lắc đầu một cái, "Mấy hắc y nhân kia thuộc hạ thật sự không có chút đầu mối nào, không biết bọn họ vì gì mà ra tay cứu Vương Gia."

Cứu hấn? Lý Triệt nhớ lại cảnh tượng sau khi Ngô Không bị thương thì mấy người kia mới cuống quýt chạy tới, bọn họ thật sự là tới cứu hấn sao.

"Hắc Đạc." Trong mắt Lý Triệt thoáng qua tia u ám, "Người đi xuống trước đi."

Hắc Đạc đáp một tiếng liền lui xuống, chỉ để lại Lý Triệt nhìn cây xanh sum xuê thật lâu cũng không thấy nhúc nhích.

* * *

Lâm Lập Hạ có chút hoang mang nhìn căn phòng trước mắt, nơi này là nơi nào, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

"Lập Hạ, mau dậy đi, hôm nay bà dẫn con đến trường học báo danh."

Lâm Lập Hạ nhú nhú mày, đang gọi nàng sao?

Lúc này có giọng trẻ con tiếp lời, "Bà nội, tự con đi là được rồi."

Lâm Lập Hạ nhúc đầu gõ gõ đầu mình, người vừa gọi "Lập Hạ" kia là ai, đứa bé kia là ai?

"Lập Hạ ngoan, bà nội dẫn con đi."

Bà nội? Lâm Lập Hạ nghe vậy sững sờ một chút, nàng nhìn lại căn phòng trước mắt một lần nữa, đây, đây hình như là phòng cũ của nàng ở huyện Y lúc còn bé? Nàng kích động muốn đẩy cửa ra, lại phát hiện thân thể của mình xuyên thẳng qua cánh cửa.

Lâm Lập Hạ ngơ ngác nhìn tay của mình, sao lại như vậy...

"Bà nội, hôm nay bà ở nhà nghỉ ngơi đi, con tự đi được, con đã lớn rồi!" Một bé gái cột tóc đuôi ngựa dụi mắt đi ra, lầm bầm nói.

Sau khi ra ngoài thì nghe thấy bà nội răn dạy, "Đứa bé mới mấy tuổi mà đã nói mình lớn rồi, thay quần áo nhanh lên một chút."

Bé gái không để ý đến lời nói của bà nội mà là bê cái ghế đến đỡ bà ngồi xuống, "Bà nội bà ngồi xuống đi, tự con đi được."

Thì ra là trên đùi bà nội đang quấn đầy băng vải.

Lâm Lập Hạ bưng kín miệng mình ngăn tiếng khóc bật ra, trong mắt lại lặn xuống từng giọt nước mắt.

Đây là nàng, nàng lúc mười một tuổi.

Vết thương trên đùi bà nội là do lúc chẻ củi không cẩn thận bổ vào, nàng lúc ấy đang ở bên cạnh xem, nhìn máu đỏ tươi chảy ra từ vết thương dữ tợn. Nàng ngây ngốc ngây ngẩn cả người, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cho đến khi bà nội lớn tiếng gọi ông nội đang ở trong phòng ra.

Sau đó nàng một mực nghĩ tới cảm giác của bà nội, vết thương sâu như vậy, vậy có phải rất đau rất đau rất đau hay không? Mỗi lần nghĩ tới đây nàng cũng cảm thấy tim một mực run rẩy, cả người rét run.

Khi đó nàng sợ, sợ bà nội bị thương như vậy thì sẽ chết sao?

Che miệng vẫn rỉ ra tiếng khóc, Lâm Lập Hạ nghĩ tới, nàng xuyên vào một người cùng tên ở Vương Triều Đại Minh, gặp phải rất nhiều người kỳ quái, rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, nàng bị người đâm một kiếm, sau đó linh hồn lại trở về nơi này.

Nếu như một đứa bé ngã đau, không ai nhìn thấy, nó sẽ tự mình đứng lên, phủi phủi đầu gối, nhưng một khi người vì mình mà đau lòng tới, nước mắt sẽ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lâm Lập Hạ cảm thấy mình đau lòng không chịu nổi, nàng muốn nhào vào trong ngực bà nội nói cho bà biết mình gặp chuyện gì, nàng nghĩ muốn bà nội già nua vỗ tay mình an ủi, nhưng mà, nhưng mà...

"Bà nội..."

Tại sao bà không thấy con... Con là Lập Hạ đây, Lập Hạ ở chỗ này, Lập Hạ rất nhớ người...

Lâm Lập Hạ khóc muốn ngất xỉu ngã ngời trên mặt đất, trước mắt lại bắt đầu một mảnh tăm tối...

* * *

Không biết qua bao lâu, Lâm Lập Hạ trên giường rớt cuộc giật giật mí mắt, cuối cùng run rẩy mở mắt ra.

Nàng nhìn chăm chú vào màn lụa giường lớn trước mắt, bên môi gợn lên một nụ cười khổ, thì ra chỉ là mộng.

Lúc này một giọng nữ dịu dàng mềm mại vang lên: "Cô nương, người đã tỉnh?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nguyên Nhân Dây Dura (Hạ)

Mí mắt Lâm Lập Hạ giật giật, cuối cùng run run rẩy rẩy mở mắt.

Nàng nhìn chăm chú vào màn lụa giường lớn trước mắt, bên môi gợn lên một nụ cười khô, thì ra chỉ là mộng.

Lúc này một giọng nữ dịu dàng mềm mại vang lên: "Cô nương, người đã tỉnh?"

Lúc này Lâm Lập Hạ mới chú ý tới có một nữ tử áo trắng đứng ở trước giường, nàng sững sờ một chút, sau đó khẽ cười cười hỏi, "Xin hỏi nơi này là nơi nào?"

"Nơi này là phủ đệ của Vương Gia ở Lạc Dương." Úc nương cũng dịu dàng cười một tiếng.

Lâm Lập Hạ nghe vậy nhú mày một cái, Vương Gia? Nàng rõ ràng là vì cứu nam tử kia mà bị thích khách đâm một kiếm...

Nghĩ tới đây nàng sững sờ một chút, chẳng lẽ, nam tử kia?

"Vai phải của cô nương bị kiếm đâm đã hôn mê một ngày, mặc dù không để lại sẹo nhưng vẫn phải nghỉ ngơi thật tốt." Úc nương nhìn gương mặt vẫn còn tái nhợt của thiếu nữ nói, "Ta đây sẽ gọi người đi thông báo cho Vương Gia."

"Đợi chút, " Lâm Lập Hạ nhúc nhích đầu gọi Úc nương đang muốn rời đi lại, "Ta nói, cái đó, không cần."

Trên mặt Úc nương hiện lên nghi ngờ, "Cô nương, đây là..."

"Ta căn bản không quen người nào là Vương Gia trong miệng người," Lâm Lập Hạ định ngồi dậy, lại không cẩn thận động tới vết thương trên vai đau hót vào một hơi, "Ta cùng hắn chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi."

Úc nương nghe vậy cười cười mà nói, "Đã như vậy, thì càng phải thông báo cho Vương Gia."

"Cô nương, không cần." Lâm Lập Hạ khó được kiên trì, phiền toái, thật sự là phiền toái, hiện tại mà dây dưa với người trong hoàng thất gì đó thì càng thêm phiền toái.

Lúc này Úc nương mới phát hiện ra thiếu nữ trước mắt một mực chịu đựng đau đớn trên vai, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng. Nàng tiến lên cầm khăn thêu lau cho Lâm Lập Hạ nói, "Cô nương vẫn không nên cậy mạnh, vết thương sợ rằng lại muốn rách ra."

Lâm Lập Hạ kéo kéo khóe môi tái nhợt, "Đa tạ cô nương quan tâm."

"Người là ân nhân cứu mạng của vương gia, đây là đương nhiên." Một tay Úc nương nhẹ nhàng đỡ nàng dậy tựa vào trên gối mềm nói.

Lâm Lập Hạ vô lực thở dài, cô gái mặc áo trắng này tại sao lại biết mình không phải là lần đầu tiên cứu tên Vương Gia kia rồi, chẳng lẽ loại chuyện như cứu người cũng có quán tính?

"Cô nương hiện tại không nên suy nghĩ quá nhiều, ở tại nơi này dưỡng thương thật tốt mới đúng." Úc nương rót một ly trà cho Lâm Lập Hạ, đưa tới trong tay của nàng.

Lâm Lập Hạ cảm kích cười với nàng, cô gái này thật đúng là tỉ mỉ. Nước trà mát mẻ vào trong miệng, cánh môi khô khốc trở nên trơn bóng, nàng không khỏi đem một chén nước trà uống sạch.

Úc nương cầm lấy cái ly lại rót cho nàng một chén nữa, Lâm Lập Hạ khẽ nhấp vài hớp liền bỏ lên trên bàn nhỏ, "Cô nương, ta phải rời đi."

Lông mày Úc nương khẽ nhướn lên, "Ta không hiểu tại sao cô nương lại cố chấp muốn rời đi như vậy?"

"Lần này cũng không phải một mình ta ra ngoài, nha hoàn cùng thị vệ của ta hiện tại khẳng định đang vội vã tìm ta khắp nơi." Lâm Lập Hạ giải thích, đây cũng là một trong những nguyên nhân.

"Chuyện này..." Úc nương nghe vậy vẫn lắc đầu một cái, "Cô nương nếu muốn rời đi vẫn phải tự mình nói với Vương Gia thôi."

Lâm Lập Hạ có chút buồn cười, thì ra nàng đã cứu tên Vương Gia kia còn phải cái gì cũng trưng cầu sự đồng ý của hắn?

Nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo liền đến, lúc này cửa bị đẩy mở, Lý Triệt một thân trường bào màu đen đi vào.

"Tiểu sư phụ, nàng đã tỉnh?" Lý Triệt nhìn cô gái sắc mặt tiêu tụy trên giường nói.

Lâm Lập Hạ khẽ gật đầu một cái, "Ân."

Úc nương thấy thế đứng qua một bên, Lý Triệt tiến lên ngồi ở bên giường, "Tiểu sư phụ còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Lâm Lập Hạ nhìn bả vai của mình một chút nhạo báng nói, "Trừ cái này thì tạm thời không còn chỗ nào không thoải mái."

Lý Triệt nghe giọng điệu nàng nói chuyện cũng biết bây giờ nàng đã không còn gì đáng ngại, đáy lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, "Không sao là tốt rồi. Lần này ít nhiều nhờ có tiểu sư phụ ở đây."

"Ta ngược lại vô cùng hi vọng mình không ở đây thì tốt hơn." Lâm Lập Hạ cười khở một cái nói.

Lý Triệt nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ mặt thú vị, "Tiểu sư phụ, không biết nên gọi nàng là gì?"

Lâm Lập Hạ nghĩ cũng đúng, sau khi bị chọc thủng mảnh khoe cũng không thể sau này vẫn còn mở miệng một tiếng tiểu sư phụ hai tiếng tiểu sư phụ, bọn họ ngược lại biết nội tình, nhưng người ngoài chỉ sợ cũng không rõ chân tướng."Ta họ Dịch."

"Dịch cô nương." Trong mắt Lý Triệt hiện lên nụ cười, "Bồn vương rất cảm kích Dịch cô nương cứu Bồn vương, cho nên Dịch cô nương tạm thời ở lại trong phủ đệ của Bồn vương nghỉ ngơi cho tốt."

Trong lòng Lâm Lập Hạ cười lạnh, Bồn vương? Hắn đây là đang nói nàng không đồng ý cũng phải đồng ý sao? "Vương Gia, nói thật không gạt người, lần này ta đi ra ngoài là đi cùng với người hầu, ta cũng vì cùng người hầu thất lạc mới gặp gỡ Vương Gia, hiện tại Vương Gia dẫn ta đến đây đoán chừng hai người hầu này của ta đang hoảng sợ mà tìm ta khắp nơi đấy."

Lý Triệt gặp chiêu phá chiêu, "Đã như vậy Bồn vương sẽ phái người dẫn hai người hầu kia của nàng đến đây."

Lâm Lập Hạ không khỏi hơi giận, người này thật là, "Không cần làm phiền Vương Gia, ta đi chuyện này là tới thăm hỏi thân thích, ta đến ở nhà họ tính dưỡng là được rồi."

"Như vậy sao được." Lý Triệt ra vẻ kinh ngạc, "Dịch cô nương là vì cứu Bồn vương mới bị thương, Bồn vương há có thể tri ân không báo?"

Lâm Lập Hạ không ngừng lắc đầu trong lòng, dạ dạ dạ, lại kéo về đề tài báo ân cùng không báo ân lúc sáng sớm rồi, nếu như bây giờ thân thể nàng còn là khỏe mạnh cường tráng thì nàng nhất định sẽ cự tuyệt sau đó lập tức rời đi, chỉ tiếc bây giờ nàng bị thương ngay cả nói chuyện nhiều cũng cảm thấy mệt, thật sự không có hơi sức tiếp tục đánh Thái Cực với hắn nữa, nàng nhut chí nói một câu, "Vậy thì theo lời Vương Gia mà làm thôi."

Lý Triệt hài lòng cười cười. Úc nương đứng một bên trầm mặc nâng mắt lên lẳng lặng nhìn

hai người trước mắt.

* * *

Lý Dục giờ phút này đang lười biếng nằm ở trên giường êm, một bên Lục Lung đang thay hắn xoa bóp bả vai, mà Thất Xảo còn lại khéo tay lột vỏ nho, đem từng quả từng quả nho trong suốt cho vào trong miệng Lý Dục.

"Điện hạ, thuộc hạ không tra được thân phận hắc y nhân ngày đó." Hỏa Nhi xuất hiện ở cửa, nhỏ giọng mà nói.

"Hả?" Đôi mắt đào hoa hẹp dài của Lý Dục hẹp xẹt qua tia thú vị, "Không tra được?"

"Dạ." Trên mặt Hỏa Nhi nổi lên khốn sắc, "Thuộc hạ đã đi điều tra tất cả tổ chức sát thủ trong thành Lạc Dương, cũng không phát hiện thích khách tương tự với những người trên đường ngày đó."

Lý Dục rũ mắt xuống, võ công thích khách ngày đó đúng là chưa từng thấy qua, nhưng rõ ràng là bọn họ có kế hoạch từ trước, chiều hôm qua hắn mới đến Lạc Dương, trực tiếp vào Như Thủy các, cho nên đôi phương cũng không phải là người trong thành Lạc Dương. Như vậy thì nghĩa là... Kinh Thành.

"Ta nghe nói hoàng thúc đầu kia cũng bị ám sát, có điều lại có người đến cản lại?" Lý Dục khẽ giật giật thân thể, vạt áo vốn rộng lại càng thêm mở ra, lộ ra da thịt trắng nõn trước ngực hắn còn hơn cả làn da của nữ tử.

Hỏa Nhi thoáng dời tầm mắt nhìn về phía Lý Dục, "Lúc ấy Bát Vương gia xuống lầu là vì ngăn một nữ tử áo tím lại, Bát Vương gia và nữ tử kia cùng nhau bị ám sát, sau đó không lâu lại có mấy hắc y nhân ra tay tương trợ, nữ tử kia vì cứu Bát Vương gia bị kiếm đâm bị thương được Vương Gia mang về phủ, mà mấy hắc y nhân tương trợ là thân phận gì thuộc hạ cũng không tra ra được."

Lý Dục nhớ tới khi đó Lý Triệt đột nhiên đứng dậy bóng dáng cùng trên mặt vui mừng, Lý Dục tà tà cười cười, cô gái áo tím? Xả thân cứu giúp?

"Hỏa Nhi, để cho người đi chuẩn bị kiệu, ta muốn đi một chuyến hoàng thúc phủ đệ."

* * *

"Tiểu, tiểu thư." Mạch Tuệ len lén liếc Úc nương bên cạnh một cái, nhỏ giọng ở bên tai Lâm Lập Hạ hỏi, "Nơi này là nơi nào vậy?"

Lâm Lập Hạ bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, "Thật ra thì ta cũng không rõ ràng lắm."

"Hả?" Mạch Tuệ ngạc nhiên kêu lên, sau đó phát hiện âm thanh của mình quá lớn lại giảm thấp xuống, "Tiểu thư người không biết nơi này là nơi nào mà đã tới rồi?"

Lâm Lập Hạ chỉ chỉ bả vai của mình, "Ta nói này, Mạch Tuệ, người không thấy sao, ta cũng là bất đắc dĩ thôi."

Đáy mắt Mạch Tuệ thoáng qua một tia đau lòng, "Tiểu thư, làm sao người lại bị thương như vậy?"

"Mỹ cứu anh hùng xả thân cứu người Lôi Phong* sống phía Đông Bắc." Lâm Lập Hạ tùy tiện nói.

* Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc

"À?" Mạch Tuệ nghi hoặc nhìn nàng, "Tiểu thư mới vừa nói cái gì?"

Lâm Lập Hạ nổi lên tâm tư đùa giỡn, "Đồng Tồn Thụy* xả thân nô lô cốt."

*Đồng Tồn Thụy ôm bom lao vào lô cốt của địch, anh dũng hi sinh trong cuộc chiến giải phóng Long Hóa

Mạch Tuệ gãi gãi đầu, à?

"Tur Mã Quang* đập chum cứu bạn bè." Lâm Lập Hạ Việt nói xem thêm sức lực, "Còn có cái đó ai đó người nào rơi xuống nước cứu người."

*Khi Tur Mã Quang cùng bạn bè nô đùa, chơi trò chơi “trốn tìm” trong vườn hoa, mỗi người chạy một ngả để tìm chỗ trốn. Lúc đó, có một cậu bé rất nhỏ tuổi, vì không muốn mọi người tìm ra mình sớm nên đã nhảy vào chum nước mà không hề biết trong chum chứa đầy nước. Cậu bé nhanh chóng bị sặc nước và kêu la thất thanh, các bé chơi cùng vô cùng hoảng sợ, lo lắng nhưng không biết làm gì để cứu, duy chỉ có Tur Mã Quang là bình tĩnh suy nghĩ và đã nảy ra hành động cứu cậu bé kia.

"Tiểu — thư —" Gương mặt Mạch Tuệ xụ xuống, nàng kiêu gì cũng nghe không hiểu Lâm Lập Hạ đang nói linh tinh cái gì.

Lâm Lập Hạ cười vui vẻ, lại không nghĩ tới vui quá hóa buồn, cười to làm động vết vết thương, làm nàng đến nhe răng trợn mắt trong chốc lát.

Lần này đến phiên Mạch Tuệ cười, ai bảo tiểu thư có ý xấu đùa cợt nàng.

Úc nương ở một bên nhìn hai người vui đùa cũng cười cười, "Dịch cô nương, hiện tại nha hoàn cùng thị vệ của ngươi cũng tới ở trong phủ rồi, lần này ngươi có thể an tâm ở chỗ này dưỡng thương."

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, "Đa tạ cô nương."

"Dịch cô nương không cần đa lễ, gọi ta là Úc nương là được rồi." Úc nương cười nhạt, "Dịch cô nương là ân nhân cứu mạng của vương gia, Vương Gia nhắn nhủ chúng ta phải chăm sóc ngươi thật tốt."

Vương Gia, Vương Gia, lại là tên Vương Gia kia.

Lâm Lập Hạ nhúc nhúc đầu vuốt vuốt trán mình, nàng không muốn dính líu quan hệ gì với mấy người của hoàng thất, những người xuyên không kia không phải dính tới người trong hoàng thất liên dây dưa không dứt sao, nàng thì hay rồi, hai lần cứu phải cái gì mà Vương Gia, đứa ngốc cũng không ngốc như nàng, cái này gọi là cái gì? Cái này gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống!

Nhưng nếu không cứu? Dưới tình huống như vậy thì chỉ cần là người sẽ ra tay cứu đúng không, lần đầu tiên máu chảy đầm đìa như vậy, lần thứ hai hẳn không phải cũng vì bảo vệ mình mà đánh không lại những người đó.

Rối rắm, thật là rối rắm, lại nói rốt cuộc là ai cứu ai đây?

Trong lòng Lâm Lập Hạ âm thầm mắng một câu, ㄝ%#%ㄝ, so với đề số học còn khó hơn!

"Vương Gia." Úc nương thấy người đang bước vào cửa thì mở miệng.

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu lên, rất tốt, Vương Gia lại tới, không biết hẳn lại muốn làm gì?

"Dịch cô nương vì sao lại nhìn Bỗn vương như vậy?" Lý Triệt cảm thấy tâm tình của mình hôm nay hình như đặc biệt tốt.

Lâm Lập Hạ mặt không vẻ gì nói một câu, "Không có, chẳng qua là cảm thấy Vương Gia hôm nay đặc biệt động lòng người."

Gương mặt Lý Triệt cương cứng một chút, Mạch Tuệ không nhìn được quay đầu lại khẽ nở nụ cười, còn lại Úc nương có chút kinh ngạc nhìn về phía Lâm Lập Hạ.

Động — lòng — người?

Đúng lúc ấy thì, ngoài phòng có giọng nói trầm thấp mỉ hoặc của người nào đó truyền tới,

"Hoàng thúc, ta nghe nói người giấu một vị giai nhân ở chốn này đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Giống Như Đã Từng Quen Biết

Đúng lúc ấy thì, ngoài phòng có giọng nói trầm thấp mị hoặc của người nào đó truyền tới,

"Hoàng thúc, ta nghe nói người giấu một vị giai nhân ở chốn này đúng không?"

Lý Triệt hơi sững sờ, Tiểu Cửu?

Ngoài cửa người nọ đã vào cửa, lúc Lập Lập Hạ thấy người nọ thì không khỏi mất hồn.

Chỉ thấy nam tử kia một thân hoa phục màu xanh ngọc, bên trên thêu một bức tranh đẹp đẽ quý giá không biết tên, tóc dài dùng phát quan bảo thạch màu xanh ngọc buộc lên, sợi tóc dưới ánh mặt trời chiếu xuống hình như mơ hồ phủ lên một màu xanh thẫm, bên tong đôi mắt đào hoa hẹp dài tràn đầy vẻ phong lưu gian manh, môi mỏng tà tà nâng lên, gương mặt mị hoặc.

Nam nhân này ... Thật là đẹp. Nội tâm Lập Lập Hạ kinh ngạc nói.

Lúc này nam tử vừa lúc hướng mắt sang nhìn nàng, tầm mắt của hai người thẳng tắp đối diện với nhau.

Trong mắt nam tử dâng lên ánh sáng không biết tên, con mắt dài hơi híp một chút.

Trong lòng Lập Lập Hạ chợt dâng lên một hồi sợ hãi, cuống quýt dời tầm mắt đi. Không biết vì sao, nàng cảm thấy nam tử này... Rất nguy hiểm.

"Tiểu Cửu, sao ngươi lại tới đây?" Lý Triệt nhíu mày, ngược lại không ngờ Lý Dục sẽ đến chỗ hân.

"Ta biết hôm qua hoàng thúc cũng bị mấy hắc y nhân ám sát, lúc này mới muốn tới đây thăm hoàng thúc một chút, đến đây mới nghe nói hoàng thúc giấu một vị giai nhân ở chỗ này." Con người Lý Dục chuyển về phía nữ tử trên giường, "Xem ra hoàng thúc thật là điểm phúc không cạn nha, đáng đáp cô gái này quả thật không tệ."

Tướng mạo nữ tử này ngược lại rất quen thuộc, dáng dấp có năm phần tương tự với Hà Tri Thu, nhưng cảm giác lại giống như không phải Hà Tri Thu, hân từng gặp nữ tử này ở đâu sao? Đáy lòng Lý Dục thâm nghĩ.

Lập Lập Hạ khẽ chuyển mắt, không dám nhìn nam tử được gọi là "Tiểu Cửu" kia nữa.

Lý Triệt trái lại tự nhiên thoải mái trả lời, "Quả thật, ngày hôm qua nếu không có Dịch cô nương cứu giúp thì người nằm ở trên giường hôm nay chính là Bồn vương rồi."

"Ta nói mà, hoàng thúc sao lại không có hứng thú với nữ tử tên Hà Tri Thu, thì ra là sớm đã có người trong lòng." Lý Dục cười trêu nói.

"Tiểu Cửu, chúng ta đi thư phòng nói chuyện đi, ta vừa lúc có một số việc cần tìm người." Nói xong Lý Triệt đứng lên, quay đầu lại hướng Lập Lập Hạ gật gật đầu, "Dịch cô nương, người ở chỗ này nghỉ ngơi cho khỏe đi, Bồn vương đi ra ngoài trước."

Lập Lập Hạ trầm mặc gật đầu một cái.

Sau khi Lý Triệt cùng Lý Dục ra cửa, thần kinh căng thẳng của Lập Lập Hạ mới nói lỏng, đáy mắt nàng tràn đầy suy nghĩ sâu xa, nam nhân kia là ai, nàng thế mà lại, nàng thế mà lại cảm thấy sợ hãi theo bản năng?

"Dịch cô nương đang nghĩ tới vị kia mỹ công tử vừa mới tới kia?" Úc nương thấy dáng vẻ mất hồn của Lập Lập Hạ thì cười mở miệng.

"Hả?" Lập Lập Hạ lúc này mới phục hồi tinh thần lại cười gượng, "Hả? Úc nương làm sao biết?"

Úc nương tựa như hiểu rõ nói, "Tướng mạo Cửu hoàng tử như vậy có người nào nhìn mà không có lòng nhớ thương?" Dung nhan tuyệt mỹ như vậy, dù là nữ tử như nàng nhìn mà cũng không nhịn được cảm thán một tiếng, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành mà, hơn nữa phong cách Cửu hoàng tử tà mị cực độ, chỉ cần gặp qua một lần sợ rằng cả đời này cũng không quên được.

Giống như một tiếng sấm rền vang lên bên tai, thân thể Lập Lập Hạ đột nhiên chấn động.

Cửu hoàng tử? Người được gọi là "Tiểu Cửu" chính là Cửu hoàng tử?

Cửu hoàng tử nghe nói dung nhan tuyệt mỹ, yêu thích mỹ nhân, xa xỉ vô độ, hơn nữa còn là đối tượng thổ lộ của Lâm đại tiểu thư?

Lập Lập Hạ không khỏi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nói cách khác, Cửu hoàng tử biết nàng?

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Mạch Tuệ bên cạnh thấy được sự khác lạ của nàng thì mở miệng hỏi.

Lập Lập Hạ bị giọng nói của Mạch Tuệ kéo lại thần trí, suy nghĩ hơi bình tĩnh lại, "Không có việc gì."

Lập Lập Hạ không khỏi cảm thấy may mắn từ tận đáy lòng, Lâm đại tiểu thư thô lộ với Cửu hoàng tử là vào hai năm trước, thời gian hai năm tướng mạo phong cách con người cũng sẽ thay đổi, hơn nữa nhìn phản ứng vừa rồi của hắn giống như cũng không nhận ra nàng?

Nhưng khó bảo đảm Cửu hoàng tử này thấy nàng nhiều giây thần kinh của hắn sẽ không đột nhiên rút ra liền nhớ lại. Đáy lòng có một giọng nói khác lại nhắc nhở nàng như vậy, Lập Lập Hạ lau giọt nước mắt chua cay trong lòng, nhìn nàng mà xem, đáng thương biết bao, thật vất vả mới có cơ hội một lần nữa lại làm người, tại sao lại đụng phải tình cũ của Lâm tiểu thư rồi, cuộc sống này thật không phút nào được bình thản mà.

"Tiểu thư, người thật sự không có chuyện chứ?" Mạch Tuệ kỳ quái, Lập Lập Hạ bị làm sao vậy, ra sức bóp méo gương mặt của mình?

"Không có việc gì." Lập Lập Hạ cau mày nghiêm túc nói một câu, đáy lòng cho ra một cái kết luận.

Nơi này không thể ở lâu.

* * *

Trong thư phòng, hai người Lý Triệt và Lý Dục ngồi ở bên cạnh bàn cùng nhau thưởng thức trà, những người khác thì canh giữ ở bên ngoài.

Ngón tay thon dài của Lý Dục vuốt vuốt nắp trà, trong mắt đào hoa tràn đầy vẻ lười biếng."Hoàng thúc mới vừa nói tìm ta là có chuyện gì?"

Lý Triệt khẽ nhấp ngụm nước trà, trong tròng mắt đen tối tựa như đêm, "Tiểu Cửu có biết những thích khách áo đen trên đường ngày đó hay không?"

Lý Dục khẽ nâng mắt lên nhìn hắn, "Hả? Hoàng thúc cũng không rõ ràng sao?"

Cũng? Lý Triệt nhíu mày, "Tiểu Cửu cũng không biết."

"Vừa lúc hôm nay ta tới cũng là muốn hỏi hoàng thúc chuyện này, thì ra là hoàng thúc cũng không rõ." Lý Dục tựa như đùa giỡn nói.

Lý Triệt để ly trà trong tay xuống, "Những người đó rõ ràng là có kế hoạch, người biết ta tới Lạc Dương đếm không hết, còn người biết Tiểu Cửu tới Lạc Dương thì sao?"

"Ta?" Lý Dục cười khẽ một tiếng, tay phải xoay xoay nhẫn hồng ngọc trên tay, "Lần này ta lên đường ngược lại không nói với người khác, chỉ là ngầm có hay không nhìn cũng không biết rồi."

"Tiểu Cửu cần phải để ý nhiều hơn rồi, Lạc Dương này cũng không yên ổn." Lý Triệt giống như vô tình nhắc nhở.

Trong mắt Lý Dục thoáng qua nụ cười, "Đa tạ hoàng thúc quan tâm."

* * *

Cuộc tranh tài tuyển chọn hoa thần bảy ngày sau sẽ tổ chức hành lại một lần nữa.

La Ti Ti, Hà Tri Thu, Bạch Hiểu Tuệ, hoa thần năm nay sẽ là một trong ba người này.

Trong một sương phòng trong vườn mẫu đơn đệ nhất mỹ nữ Lạc Dương La Ti Ti đang cắn răng nghiền ném bể một cái ly.

Rốt cuộc là ai phá hỏng kế hoạch của nàng!

Ngày đó vốn là Hà Tri Thu đầu tiên lên sân khấu, nàng trước đó đã mua chuộc được nhạc công Xuân Hương kêu nàng hôm đó không cần thâm dự, khiến cho Hà Tri Thu bị lãng nhục ở trước mặt mọi người. Không ngờ biểu hiện ngày đó của Hà Tri Thu còn có chút đáng xem, nhưng cho dù như vậy cũng không cách nào so sánh với nàng, .

Còn có Bạch Hiểu Tuệ kia, nàng đã động tay động chân trên đàn tranh của ả ta, chỉ cần hơi dùng sức khảy đàn một chút thì dây đàn sẽ bị đứt cắt thương ngón tay mềm mại của ả ta, đến lúc đó máu tươi chảy xuống ngón tay bạch ngọc xinh đẹp vô cùng.

Vậy mà ngày đó lại có thích khách ám sát! Lòng cho kế hoạch của nàng trở nên rối tinh rối mù, thật là, thật là tức chết nàng mà!

Bảy ngày sau sẽ phải tổ chức chọn hoa thần lần nữa, nhưng lần này nào có dễ dàng xuống tay lần trước vậy? Hà Tri Thu đã sớm tìm một nhạc công khác, còn có ả Bạch Hiểu Tuệ kia cũng đổi một cây đàn tranh khác, những gì nàng làm lúc trước đều đổ hết xuống sông xuống biển!

Đưa tay vuốt ve trước ngực của mình, La Ti Ti thoáng thuận thuận khí, thật ra thì nàng cũng không cần phải động tay động chân, lấy vẻ đẹp của nàng còn không đánh thắng được hai người kia? Chuyện cười!

Chỉ là... La Ti Ti nhướn đôi lông mày nhỏ nhắn lên, tay ngọc nắm chặt.

Dân, cuối cùng cũng không bằng quan.

Đột nhiên La Ti Ti nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ, ngũ quan vốn diễm lệ càng thêm lộ vẻ chói mắt, nghe nói, Cửu hoàng tử yêu thích mỹ nhân cũng tới, không phải sao?

* * *

Vườn mẫu đơn có một nhả các, hoàn cảnh u nhã, bốn phía tĩnh lặng, là nơi tĩnh tâm khó có được.

Lúc này Lý Dục đang khó có được một thân một mình bước chậm trong đó, tư thái ưu nhã thông dong.

Lý Dục hái một đóa mẫu đơn diễm lệ nhất trong bụi hoa xuống, đặt ở đầu ngón tay tinh tế vuốt ve.

Lý Dục ở trong trăm hoa yêu thích nhất là mẫu đơn, đều bởi vì đặc điểm của nó.

Mẫu đơn này, đóa hoa lớn mà không mềm, sắc thái tươi đẹp mà không tầm thường, lộ vẻ ung dung cao quý, tráng lệ.

Nhìn đóa hoa kiều diễm trước mắt hấn khê nở nụ cười, thiên hạ này, có cái gì hấn muốn mà không có được?

"Dân nữ La Ti Ti gặp qua Cửu hoàng tử." Lúc này, một giọng nữ mềm mại vang lên.

Con mắt dài của Lý Dục chuyển một cái nhìn về phía nữ tử phát ra tiếng, nàng kia tuyệt đối là mỹ nhân khó gặp, Tô Y Nhi được gọi là Kinh Thành đệ nhất mỹ nữ nhưng lại là xinh đẹp quá mức, mà cả người nữ tử trước mắt này lại bao bọc bởi vẻ hấp dẫn, chỉ cần là nam nhân liền khó tránh khỏi rục rịch ngóc đầu dậy.

Môi mỏng của Lý Dục nâng lên, có nhiều thú vị nói, "Hả?"

"Cửu hoàng tử, dân nữ bởi vì ngưỡng mộ Cửu hoàng tử cho nên hôm nay tới để bái phỏng, dân nữ vốn muốn cho hai vị kia cô nương ở cửa thông báo một tiếng, nhưng mà hai vị kia cô nương nói dân nữ có thể trực tiếp đi vào, cho nên, cho nên dân nữ mới tùy tiện xông vào." Nói tới chỗ này La Ti Ti khê ngẩng đầu lên, đáy mắt như có nước mắt trong suốt lay động.

Lý Dục chậm rãi đến gần nàng, đưa tay nâng lên một lọn tóc của nàng, "Ngưỡng mộ ta?"

La Ti Ti nhìn dung nhan tà mị gần trong gang tấc cả người không thể không chế run run, "Dạ."

Tròng mắt đen của Lý Dục lóe lóe, cúi đầu hôn lên chiếc cổ như bạch ngọc, tinh tế, chậm rãi, cảm xúc tràn đầy uy hiếp, liếm láp.

Cả người La Ti Ti hoảng sợ phát run, nàng, có phải suy nghĩ quá mức ngây thơ hay không?

Sau khi Lý Dục nhận ra nàng sợ hãi liền cười khẽ một tiếng, trong tiếng cười nghe không ra một tia không vui, hắn đứng thẳng xoay người nói, "Trở về đi thôi."

"Cửu hoàng tử..." La Ti Ti ngập ngừng, chẳng lẽ nàng chọc hắn không vui?

"Bảy ngày sau ta tự sẽ thay ngươi làm chủ." Lý Dục cũng không quay đầu lại nói.

La Ti Ti nhìn bóng lưng Lý Dục một chút lại nghĩ đến hơi thở tà mị tột cùng vừa rồi trên thân người kì, cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

Lý Dục không phải không có hứng thú với mỹ nhân hiếm thấy này, chỉ là hôm nay hắn đột nhiên có chút muốn hiểu thấu rồi.

Trong khoảng thời gian này phi tử của phụ hoàng bị hắn đùa bỡn không ít, cơ hồ là mấy nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp trong cung đều bị hắn trêu chọc qua, hiện tại có một mỹ nhân tuyệt sắc ngưu ngọc, đưa cho phụ hoàng giải trí cũng không tồi.

"Điện hạ, sao hôm nay ngươi lại rảnh rồi tới đây thưởng hoa vậy?" Trong vườn lại đi vào một người, nhìn người tới một thân cẩm y quạt lông luân vũ, không phải là công tử phong lưu Tô Luân?

"Ngắm hoa chẳng lẽ còn phải xem ngày?" Lý Dục bẻ một chiếc lá ném vào Tô Luân, bị Tô Luân nuốt nửa tiếp được.

"Ta nói này Điện hạ, dù ngươi ghen tỵ ta phong lưu phóng khoáng cũng không cần làm như vậy đâu." Tô Luân cố làm vẻ kinh sợ nói.

Còn mắt dài của Lý Dục liếc hắn một cái sau đó mở miệng hỏi, "Sao rồi?"

Gương mặt Tô Luân trở nên nghiêm túc, "Nhà họ Thi hôm qua cả nhà bị diệt."

Lý Dục hơi kinh ngạc, thậm chí có người so với bọn hắn còn tìm được nhà họ Thi sớm hơn?
"Biết là ai không?"

Tô Luân lắc đầu một cái.

Lý Dục rũ xuống đáy mắt tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

"Ta ngược lại ở chỗ này gặp được một gương mặt quen thuộc, tiểu thư kia của nhà nào, gọi là Hà Tri Thu đúng không? Khuôn mặt nhỏ nhắn kia có mấy phần giống một cô nương ta quen." Tô Luân hào hứng bưng bưng nói.

Hà Tri Thu?

Trong đầu Lý Dục lập tức hiện lên khuôn mặt tái nhợt quen mắt, trong mắt hắn nổi lên tia thú, mấp máy môi, "Hả?"

"Thật ra thì Điện hạ cũng biết nàng ấy." Tô Luân trêu chọc.

"Người nào?"

"Đại tiểu thư của kinh thành đệ nhất phủ, Lập Lập Hạ."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Yêu Nghiệt Tới

"Thật ra thì Điện hạ cũng biết nàng ấy." Tô Luân trêu chọc.

"Người nào?"

"Đại tiểu thư của kinh thành đệ nhất phủ, Lâm Lập Hạ."

Lý Dục khó được ngậy ngấn cả người hồi lâu, sau đó môi mỏng câu thành một đường cong đẹp mắt, trong mắt tràn đầy ánh sáng, hay cho một cái đại tiểu thư Lâm phủ, hay cho một Lâm Lập Hạ.

"Điện hạ?" Tô Luân cảm thấy vô cùng khó hiểu nhìn Lý Dục đột nhiên lộ ra biểu tình nguy hiểm.

"Tô Luân, xem ra có cá lọt lưới rồi." Lý Dục tỉ mỉ vuốt ve cánh hoa, chậm rãi nói.

Tô Luân muốn mở miệng đặt câu hỏi, nhưng há miệng vài lần vẫn là đóng lại. Hắn đã quá quen thuộc với cái nét mặt này của điện hạ, chỉ khi nào hắn gặp phải khiêu chiến cùng lúc nguy hiểm mới có thể lộ ra, mặc dù chưa từng có chuyện nào có thể làm cho hắn cảm thấy hứng thú vượt quá một tháng.

Lý Dục từ từ khép bàn tay của mình lại, đem cánh hoa nắm chặt trong lòng tay, "Tô Luân, người lập tức phái người đi thăm dò chuyện của Lâm Lập Hạ."

Tô Luân không rõ chân tướng, nhưng vẫn gật đầu một cái, "Ta sẽ đi."

=== ===== Lộ rồi rồi ... đường phân cách =====

"Tiểu thư, người không muốn ăn hoa quả khô trước sau?" Mạch Tuệ có chút chán ghét nhìn chén thuốc trong tay Lâm Lập Hạ nói.

Lâm Lập Hạ liếc liếc nhìn Mạch Tuệ, không nói một câu bùng chén lên một hơi uống hết sạch thứ thuốc đen kịt trong chén.

Mạch Tuệ ngạc nhiên tròn to hai mắt, một tay vẫn không quên lấy khăn gấm ra đưa cho Lâm Lập Hạ, tiểu thư thật là, thật là quá lợi hại!

Lâm Lập Hạ nhận lấy khăn gấm dùng sức lau miệng, sau khi suy nghĩ một chút lại bùng chén nước bên cạnh lên uống một hớp.

"Tiểu thư, thì ra là người cũng biết đắng, ta còn cho là người một chút cảm giác cũng không có chứ." Mạch Tuệ cười nói.

Lâm Lập Hạ dùng sức nuốt nước trà trong miệng xuống, "Ta cũng không phải là ngu, sao lại không biết khô."

Thuốc đắng dã tật.

Thế nhưng thuốc cũng quá đắng rồi!

"Vậy sao người không ăn hoa quả khô?"

Lâm Lập Hạ hào khí giơ giơ cánh tay không bị thương, "Chút đắng này thì tính là gì!"

Nhưng thật ra là quả mơ Mạch Tuệ đưa cho nàng siêu cấp ngọt, nói cho cùng, vẫn là không thích ăn ngọt.

Mạch Tuệ nhận lấy chén không bỏ qua một bên, "Tiểu thư, chúng ta phải ở chỗ này bao lâu đây?"

Lâm Lập Hạ xoay xoay cổ của mình, khổ não mở miệng, "Không biết không biết, đừng hỏi đừng hỏi."

Cách ngày Cửu hoàng tử tới chỗ này đã tám ngày rồi, trong tám ngày này, Lâm Lập Hạ thời khắc khắc ở vào trạng thái suy nghĩ cặn kẽ. Cái tên Cửu hoàng tử đó chính là một quả bom không hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ, đến lúc đó người thương tích đầy mình chính là nàng.

Phải biết rằng thân phận bây giờ của nàng chính là Lâm đại tiểu thư hai năm trước tại thu yến gì đó bị hấn cự tuyệt trước mặt mọi người mà mất hết mặt mũi! Hơn nữa, hơn nữa...

Lâm Lập Hạ nghĩ ngày đến những lời hôm qua Úc nương nói với nàng, cái người đùa bỡn "Nàng" - Tô Luân công tử nhà Thượng Thư thế mà lại là bạn tốt của Cửu hoàng tử...

Lâm Lập Hạ chột ngắc đầu lên, ông trời ơi, sao ông có thể trêu đùa con như vậy!

"Dịch cô nương?" Cửa bị người khẽ gõ hai tiếng, sau khi được sự cho phép của Lâm Lập Hạ thì mở cửa, người tiến vào chính là Lý Triệt đã vài ngày không thấy, "Dịch cô nương thương thế khôi phục thế nào?"

Lâm Lập Hạ lười biếng nhìn hấn một cái, "Bẩm vương gia, ta đây mấy ngày nay khôi phục

không tệ, không sai biệt lắm là tay có thể sử dụng rồi."

Những lời này đương nhiên là phóng đại, chỉ là đại phu cái cổ đại này cũng không biết dùng thuốc gì, thương thế quả thật khôi phục rất nhanh.

Tâm tình lúc này của Lý Triệt cũng là khó có được tốt, mấy ngày trước đều bận rộn chuyện cử hành tuyển chọn hoa thần một lần nữa làm cho hắn đau đầu nhức óc, hôm qua tất cả cuối cùng cũng hạ màn, hoa thần năm nay cũng đã chọn được."Hả? Khôi phục nhanh như vậy? Thế thì bản vương an tâm rồi."

Lâm Lập Hạ lặng yên nói thầm, thật ra thì, người căn bản không cần quan tâm.

"Lần trước Dịch cô nương nói nàng tới Lạc Dương là để thăm hỏi thân thích, nhưng bởi vì chuyện của Bồn vương mà phải trì hoãn mấy ngày rồi, Dịch cô nương không cần đi thông báo một tiếng sao?" Lý Triệt đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, bản thân đưa tay rót cho mình một ly trà.

"Vương Gia, thật ra thì thương thế bây giờ của ta cũng không xê xích gì nhiều, dì ta khẳng định cũng đang ngóng chờ ta, ta thấy ngày mai ta nên cáo từ đến thẳng nhà dì ta thôi." Lâm Lập Hạ cười vô cùng chân thành, tên vương gia gì kia, người xem, ta đang cô cùng nghiêm túc thảo luận vấn đề này với người.

Nhưng Lý Triệt lại làm như không thấy nụ cười của nàng, "Không được không được, Bồn vương phải chờ Dịch cô nương hoàn toàn khỏi hẳn mới có thể yên tâm để Dịch cô nương rời đi, lại nói lũ thích khách ngày đó có thể cho là Dịch cô nương có quan hệ với Bồn vương mà ở chỗ tối để mắt tới nàng, nếu như vậy thì Bồn vương càng không thể để Dịch cô nương rời đi rồi."

Lời này của Lý Triệt càng thêm tình chân ý thiết, chữ chữ thành khẩn.

Lâm Lập Hạ nhìn nam tử trong lúc cười còn giấu giếm gian trá thì âm thầm cắn răng, khôn kiếp, còn không phải đều là lỗi của hắn, hắn không phải nói nàng bị thương thì cũng là bị người để ý tới, hiện tại lại ép nàng ở lại không để cho nàng đi, rốt cuộc hắn đang giữ tâm tư gì.

Hả? Lâm Lập Hạ nhú mày, tâm tư gì?

Nàng giương mắt nhìn nam tử anh tuấn đang uống trà một cái, chẳng lẽ, nam nhân này coi nàng như những nữ nhân kia?

Trong mắt Lâm Lập Hạ thoáng hiện tia cân nhắc, tám phần là đúng vậy rồi. Nam nhân cổ đại vốn là heo đất, hơn nữa Vương Gia trước mắt lại là một người đáng dập anh tuấn thân phận

lại cao, bá đạo thì không cần nói rồi, đoán chừng còn thêm tự cho là đúng.

"Vương Gia," Lâm Lập Hạ lên tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt, "Thật ra thì Vương Gia không cần phải khổ tâm như vậy, ta cùng với Vương Gia chỉ là bè nước gặp nhau, ta cứu Vương Gia cũng không có tâm tư gì khác, nếu lúc ấy ở trước mặt ta là người khác thì ta cũng sẽ làm như vậy."

Động tác của Lý Triệt dừng lại, căn bản không ngờ nàng sẽ nói ra những lời này, trong nội tâm ngoài tức giận còn cảm thấy buồn cười không dứt, nữ tử này quả nhiên là đặc biệt.

"Nhưng người Dịch cô nương cứu ngày đó là Bồn vương, đối với ân nhân cứu mạng của Bồn vương, Bồn vương tự nhiên có chủ kiến của mình." Lý Triệt cũng không mặn không nhạt nói một câu, gương mặt tuấn tú nhìn không ra hỉ nộ.

Lâm Lập Hạ bị ghen nước miếng của chính mình.

Chẳng lẽ nơi nàng xuyên đến không phải Trái Đất, mà là sao Hoả?

Nàng cảm thấy ý tứ trong lời nói của mình đã đủ rõ ràng, thế nào mà tên Vương Gia này lại không nghe hiểu chứ?

"Vương Gia, ý của ta là..."

"Dịch cô nương không cần nói nhiều, Bồn vương còn có chuyện cần phải xử lý, ngày khác trở lại thăm nàng." Khóe môi Lý Triệt hơi cong lên gần như không thấy được, tiếp theo xoay người ra cửa.

Lâm Lập Hạ sau lưng vươn một tay ra muốn gọi hắn lại nhưng lại cái gì cũng không nói ra khỏi miệng được, chỉ có thể ngơ ngác duy trì tư thế đó.

Ta nói, tên Vương Gia gì kia, ta muốn nói người không cần tự mình đa tình màaaaaaaa!

Ra khỏi cửa không xa, Lý Triệt nghĩ đến nét mặt kinh ngạc vừa rồi của Lâm Lập Hạ thì không nhịn được cười ra tiếng, hắn sao lại không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của nàng? Chỉ là nàng không biết, nàng càng không giống với nữ tử bình thường như vậy, hắn đối với nàng càng cảm thấy hứng thú.

"Vương Gia?"

Sau lưng truyền đến giọng nữ mềm mại, Lý Triệt hơi thu lại nụ cười nghiêng đầu, "Úc nương?"

Úc nương vẫn là một bộ váy lụa trắng, tư thái thanh lệ, nàng cười yếu ớt nhìn Lý Triệt hỏi,

"Vương Gia gặp được chuyện gì vui mừng sao?"

Lý Triệt nghĩ đến bộ dạng mắt hạnh hơi mở của người nọ khẽ gật đầu, "Có lẽ vậy."

Chân mày Úc nương bỗng chốc hơi nhíu lại lại lập tức lỏng ra, nàng chân thành tiến lên, tay ngọc đặt trên cánh tay Lý Triệt nhỏ giọng hỏi, "Vương Gia mấy ngày không đến phòng thiếp rồi..." Trong tiếng nói êm ái mang theo một tia làm nũng cùng oán giận.

Bàn tay Lý Triệt dừng trên khuôn mặt trắng nõn của Úc nương véo nhẹ, "Mấy ngày này bận rộn chuyện hội hoa thân mà lạnh nhạt nàng, tối hôm nay sẽ đến phòng của nàng."

Thân thể mềm mại của Úc nương dán sát vào ngực Lý Triệt, trong đôi mắt rũ xuống xẹt qua vài tia lo lắng.

* * *

"Hắt xì!"

Lâm Lập Hạ đang ngồi ở trong đình không khỏi hắt hơi một cái, nàng đưa tay xoa xoa mũi nghĩ, người khác đều nói hắt hơi một cái là có người đang nghĩ đến nàng, chẳng lẽ hiện tại cũng có người đang nhớ tới nàng?

"Tiểu thư, ta đã bảo sáng sớm người không nên ra ngoài mà người không nghe, người xem, hiện tại có phải là hứng gió lạnh rồi không." Mạch Tuệ ở một bên lẩm nhảm nói.

Lâm Lập Hạ lơ đãng bĩu môi, "Mạch Tuệ này, người yên tâm đi, không phải gió lạnh, nói không chừng là Trọng Lương đang nhớ tới ta đây."

Mạch Tuệ nghe vừa bực mình vừa buồn cười, Lâm Lập Hạ này nói chuyện thật đúng là, "Tiểu thư, làm sao người có thể tùy tiện tiện nói nam tử nhớ người chứ?"

Lâm Lập Hạ cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn trái nhìn phải, "Nam tử? Ở đâu? Ở đâu?"

"Tiểu thư!" Mạch Tuệ thật sự không chịu nổi nàng thỉnh thoảng trở nên quái dị.

Lâm Lập Hạ lúc này mới bỏ đôi tay đang bám trên bờ vai của nàng ra, "Được được được, ta không nói ta không nói, hắt xì!"

Lại hắt hơi một cái nữa, Lâm Lập Hạ vội vàng quay đầu bưng kín miệng mình.

"Còn nói không phải gió lạnh, tiểu thư người chờ ở chỗ này, ta về lấy áo choàng cho tiểu thư." Mạch Tuệ bắt đầu dĩ nhiên.

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, sau khi Mạch Tuệ đi một mình nàng ngồi ở trong đình, hơi lạnh từ ghế đá xuyên qua da thịt truyền đến cảm giác lạnh như băng, nàng có chút bàng hoàng.

Trọng Lương... Trọng Lương kể từ ngày đầu tiên tới nơi này xuất hiện một lần liền đi ra ngoài, đến bây giờ cũng chưa trở lại.

Lúc ấy Trọng Lương cũng chỉ nói với nàng hắn có phần chuyện muốn làm, nàng không có hỏi nhiều liền gật đầu cười.

Nghĩ tới đây Lâm Lập Hạ có chút muốn đánh kích động của mình, rõ ràng nàng vô cùng muốn biết hắn muốn làm gì, nhưng lại thế nào cũng hỏi không được.

AiZZZ.

Lâm Lập Hạ thở dài một cái úp sấp trên bàn đá, đột nhiên mí mắt phải của nàng bắt đầu nhảy lên mãnh liệt, nàng vươn tay dụi dụi mắt, mí mắt rút gân sao, thế nào nhảy lợi hại như vậy.

Mắt trái nhảy tài mắt phải nhảy tai.

Đột nhiên trong đầu Lâm Lập Hạ hiện lên những lời này, nàng lập tức lắc đầu của mình cười khan, sao có thể chứ, chẳng lẽ nàng đi dạo hoa viên cũng sẽ gặp chuyện không may sao.

Nhưng mà, tại sao đột nhiên nàng cảm thấy trong lòng nao nao?

Lúc này đột nhiên sau tai bị một người thổi một hơi khí ấm, Lâm Lập Hạ theo phản xạ muốn kêu to, lại bị người sau lưng dùng bàn tay bịt miệng thật chặt.

"Lâm đại tiểu thư, còn nhớ ta không?" Người nọ dán sát vào vành tai của nàng, tà tứ nói nhỏ.

Nghe âm thanh này giọng điệu này...

Cả người Lâm Lập Hạ căng cứng, xong rồi, Cửu hoàng tử Lý Dục!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lần Đầu Ba Người Chạm Gặp Mặt

Lúc này đột nhiên sau tai bị một người thổi một hơi khí ấm, Lâm Lập Hạ theo phản xạ muốn kêu to, lại bị người sau lưng dùng bàn tay bịt miệng thật chặt.

"Lâm đại tiểu thư, còn nhớ ta không?" Người nọ dán sát vào vành tai của nàng, tà tứ nói nhỏ.

Nghe âm thanh này giọng điệu này...

Cả người Lâm Lập Hạ căng cứng, xong rồi, Cửu hoàng tử Lý Dục!

Hơi thở của Lý Dục phun nhẹ nhẹ lên da thịt của nàng dẫn tới một trận run rẩy, Lâm Lập Hạ vừa định dùng sức tránh ra lại cảm thấy trên vành tai có cảm giác ẩm ướt kéo tới. Nàng giật nảy người lùi mạnh về phía sau, dùng sức xoa xoa vành tai của mình, tên Cửu hoàng tử này vừa rồi, vừa rồi thế mà lại ngậm cắn vành tai của nàng!

Bên trong đôi mắt hoa đào hẹp dài của Lý Dục tràn đầy vẻ trêu chọc, hắn nhàn nhã ngồi lên ghế đá, một tay chống cằm, lười biếng nhìn Lâm Lập Hạ mở miệng, "Lâm đại tiểu thư thật hăng hái, ra ngoài dạo vườn hoa sao?"

Hô hấp của Lâm Lập Hạ có chút dồn dập nhìn nam tử trước mặt, lại là cái cảm giác này, chỉ cần nam tử này tới gần nàng thì cả người nàng sẽ không được tự nhiên, không hiểu sao toàn thân trở nên cảnh giác.

Lý Dục cười khế, thấy dáng vẻ phòng bị của Lâm Lập Hạ thật đúng là rất thú vị, "Thế nào, Lâm tiểu thư không nhớ ta sao?"

Sắc mặt Lâm Lập Hạ có chút khó coi, khóe miệng cứng ngắc, "Ha ha, Cửu hoàng tử thật biết nói đùa."

Bị Cửu hoàng tử này nhận ra, đây là tình huống xấu nhất.

Đối với chuyện cũ của Lâm đại tiểu thư và Cửu hoàng tử, nàng chỉ biết đại khái là Lâm đại tiểu thư thổ lộ với Cửu hoàng tử cuối cùng bị cự tuyệt. Về phần vì sao Lâm đại tiểu thư thích Cửu hoàng tử, trong lòng đối với Cửu hoàng tử là dạng thái độ gì, nàng lại hoàn toàn không hiểu rõ. Hơn nữa Lâm đại tiểu thư này cuối cùng lại cùng với bạn tốt của Cửu hoàng tử là Tô Luân dây dưa với nhau, trong đầu của Lâm đại tiểu thư rốt cuộc là đang suy nghĩ gì?

Cho nên đôi mắt với tình trạng hôm nay nàng căn bản không biết nên biểu hiện như thế nào mới phù hợp với Lâm đại tiểu thư. Nghĩ tới đây nàng âm thầm mắng Lý Triệt vào câu, thiết là, nếu không phải hấn cứng rắn giữ nàng ở lại thì nàng cũng sẽ không đụng phải Cửu hoàng tử này!

Nhưng mà có câu nói rất đúng, lấy bất biến ứng vạn biến. Lâm Lập Hạ kiềm chế cảm giác lo lắng dưới đáy lòng khẽ mỉm cười, "Không ngờ lại gặp được Cửu hoàng tử ở chỗ này."

Con mắt dài của Lý Dục hí lại, "Thành thật mà nói, ta cũng không ngờ ở nơi này lại đụng phải — Lâm tiểu thư."

Lâm Lập Hạ bị câu nói hấn cố ý dừng lại hù dọa cả người nổi da gà, hấn làm gì phải nói chuyện âm dương quái khí như vậy? "Hôm nay Cửu hoàng tử đến là để tìm vương gia sao?"

"Không." Lý Dục nhẹ lay động ngón tay, trông mắt đen khóa chặt nữ tử mang sắc mặt hơi tái nhợt trước mắt, "Ta là cố ý tới để tìm ngươi."

Tìm nàng?

Lâm Lập Hạ bị cặp con ngươi tà mị của hấn nhìn làm cả người nổi lên cảm giác không thoải mái, nam tử này quá không bình thường rồi! Nàng lui về phía sau dựa vào cột đá lạnh lẽo, hi vọng có thể khiến bản thân đuổi được loại cảm giác không thoải mái đó trên người mình, "Không biết Cửu hoàng tử tìm ta có chuyện gì?"

Dáng vẻ cố gắng bình tĩnh của nữ tử trước mắt hình như được lòng Lý Dục, khóe môi hấn cong thành một nụ cười tuyệt mỹ chậm rãi nói, "Không có chuyện gì, chỉ là đã lâu không được gặp Lâm tiểu thư nên có chút nhớ nhung."

Đầu Lập Lập Hạ đầy vạch đen (-.-|||), tên Cửu hoàng tử này đang nói cái gì vậy? Không phải năm đó hấn cự tuyệt Lâm đại tiểu thư sao? Thế nào bây giờ còn mang dáng vẻ giống như tình cảm không cạn như vậy? "Ha ha, hoá ra là như vậy à."

"Chẳng qua là ta cũng có chút hiếu kỳ," Lý Dục lại mở miệng, "Lâm tiểu thư sao lại quen biết với hoàng thúc, hơn nữa hình như hoàng thúc không biết ngươi là ai?"

Lâm Lập Hạ hơi nghiêng mắt tránh khỏi hai mắt hấn, cố gắng ra vẻ bình thường mở miệng, "Thật ra thì trước kia ta với Vương Gia cũng chỉ là có gặp qua, chưa nói tới cái gì mà có quen hay không."

"Hả?" Giọng điệu Lý Dục hơi sâu xa, "Hoá ra là như vậy à." Trong lời nói nghe như là hiểu rõ, thật ra thì nhiều hơn là không cho là đúng.

Lâm Lập Hạ nghe vậy trong lòng cực kì khó chịu, giọng điệu của tên Cửu hoàng tử này là sao, có tin hay không!

Lúc này Lý Dục từ từ đứng lên đến gần Lâm Lập Hạ, Lâm Lập Hạ không khỏi tiếp tục muốn lui về phía sau, nhưng lại phát hiện sau lưng mình đã là cây cột rồi, đợi nàng muốn di chuyển sang bên cạnh thì cơ thể thon dài của Lý Dục đã đứng ở trước người nàng, cánh tay chặt chẽ khóa nàng lại, không để cho nàng có cơ hội chạy thoát.

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn Lý Dục một chút, lại phát hiện hắn đang nhìn ngược lại mình, so với nàng hốt hoảng, Lý Dục có phần khoan thai tự đắc... Giống như, nàng chỉ là con chuột nhỏ hắn đang đùa bỡn trong lòng bàn tay mà thôi.

Mắt hạnh của Lâm Lập Hạ trầm xuống, trong lòng xẹt qua vô số ý định, cuối cùng ngẩng đầu lên bình tĩnh đối mặt với tròng mắt đen của Lý Dục, trên mặt xinh đẹp đã không nhìn thấy một chút dấu vết bối rối, "Cửu hoàng tử đây là có ý gì?"

Mắt thấy vẻ mặt nàng chuyển đổi trong lòng Lý Dục không khỏi kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên mở miệng trêu chọc, "Lâm tiểu thư cho là ta muốn làm gì?"

Lâm Lập Hạ đặt tay lên cánh tay Lý Dục đang chặn đường đi của nàng, sức lực không phải rất lớn nhưng lại vô cùng kiên định dời đi sự kiềm chế của hắn, "Ta không cho rằng Cửu hoàng tử muốn làm gì."

Lý Dục hí con mắt dài, "Hả? Nhưng ta lại không nghĩ như vậy."

Nói xong Lý Dục cúi đầu muốn tiến gần đến gương mặt của Lâm Lập Hạ, lại bị nàng khom lưng tránh né.

"Cửu hoàng tử, cái chuyện cười này thật sự không buồn cười chút nào đâu." Lâm Lập Hạ lạnh lạnh nói, sớm đã không còn phần khùng hoảng như vừa rồi kia.

Lý Dục nghiêng người nhìn nữ tử kia, môi mỏng có một tia cười đắc ý, Lâm Lập Hạ sao?

Lý Dục không chút hoang mang lại bước lại gần Lâm Lập Hạ, hình như một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi sự tránh né của nàng.

Không, phải nói là càng thêm hứng thú.

Lập Lập Hạ nhìn xung quanh đình một chút, đình này tổng cộng cũng chỉ lớn như vậy, chạy cũng không dễ dàng mà.

Đang nghĩ như vậy, bóng dáng của Lý Dục đã nhích tới gần nàng, Lâm Lập Hạ vừa hướng bên kia né tránh, thế nhưng Lý Dục vẫn luôn duy trì khoảng cách gần sát với nàng.

Đáy lòng Lâm Lập Hạ âm thầm mắng một câu, chẳng lẽ nàng thật sự không có biện pháp nào với tên Cửu hoàng tử này sao?

Lúc này giọng nói của Lý Triệt lại đột nhiên truyền tới,

"Tiểu Cửu?"

Bóng dáng cao ráo của Lý Triệt xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ, Lâm Lập Hạ khó được nhìn thấy hân vui vẻ một hồi, cảm thấy Vương Gia này hôm nay thật là còn giống thiên sứ hơn cả thiên sứ.

Lý Dục nhíu mày dừng lại động tác truy đuổi của mình, "Hoàng thúc."

Lý Triệt rất nhanh liền vào đình đi tới bên cạnh Lâm Lập Hạ, tầm mắt của hắn không nhìn về phía Lâm Lập Hạ, một tay lại đột ngột ôm lấy eo cô, "Sao hôm nay tiểu Cửu lại tới đây?"

Ý tuyên cáo trong động tác của Lý Triệt không cần nói cũng biết.

Lâm Lập Hạ không ngờ tới hắn sẽ ra chiêu này, ý nghĩa đại biểu của động tác này rất lớn, không thể làm tùy tiện, nhưng mà bây giờ... Ngẩng đầu nhìn Lý Dục một cái, Lâm Lập Hạ cảm thấy hiện tại mình nên an phận một chút, vô cùng ngoan ngoãn phối hợp.

Trong mắt Lý Dục nhanh chóng hiện lên một tia sáng, "Không có gì, muốn tới thì tới thôi."

Hoàng thúc hắn còn chưa biết, cái người được gọi là "Dịch cô nương" này rốt cuộc là ai, nếu như hoàng thúc biết Dịch cô nương lại là đại tiểu thư nhà họ Lâm, nhưng cho đến lúc này nàng đã trở thành người của hắn thì hoàng thúc sẽ có vẻ mặt gì đây?

Lý Dục tà tà cong khóe môi lên.

Thú vị.

Lập Lập Hạ nhìn thấy nụ cười này của hắn không khỏi cảm thấy gió lạnh vù vù, tại sao người đàn ông này lại cho nàng cảm giác nguy hiểm như vậy?

Lý Triệt vẫn không biến sắc nhìn về phía Lâm Lập Hạ, "Nàng vẫn còn ở nơi này làm gì, có tiểu thư Hà gia tới tìm nàng."

Trong lời nói không ngoại trừ thành phần giả quen thuộc cùng tự quen thuộc.

Lâm Lập Hạ ngoài buồn cười lại cảm thấy kinh ngạc, tiểu thư Hà gia? "Hà Tri Thu sao?"

Lý Triệt gật đầu một cái, thuận tay giúp nàng sửa lại mái tóc một chút, "Đã ở đại sảnh chờ nàng rồi, nàng đi nhanh lên một chút đi."

Lâm Lập Hạ hết sức vui lòng gật đầu một cái lập tức tránh khỏi tay hắn, "VẬY ta đi trước, Vương Gia cùng Cửu hoàng tử từ từ trò chuyện."

Nói xong, lấy bước chân cực kỳ thoải mái xoay người rời đi cho đến khi không còn bóng dáng.

* * *

Bên trong phòng khách, Hà Tri Thu một thân xiêm áo màu hồng có chút thấp thỏm xoay vặn khăn gắm trong tay.

Nàng ngày ấy sau khi múa xong thì tâm tình tự nhiên tốt vô cùng, đợi đến khi nàng xuống đài muốn tìm Dịch cô nương lại phát hiện Dịch cô nương đã sớm không thấy bóng dáng, sau đó bên ngoài lại có thích khách, ngày đó quả thực là loạn vô cùng, ngày hôm qua nàng nghe người ta nói ngày đó có một cô nương cứu Bát Vương gia, mà diện mạo cô nương kia cùng nàng thậm chí có năm phần tương tự.

Hà Tri Thu không khỏi cười cười, nữ tử kia không phải là Dịch cô nương sao.

Hội hoa thần lần này nàng không được chọn làm hoa thần nhưng cũng đứng thứ ba, thứ tự này vẫn chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là bây giờ không có Xuân Hương nàng cũng có thể múa được, mà tất cả thứ này đều là nhờ công lao của Dịch cô nương. Cho nên nàng mới tâm tâm niệm niệm muốn tới tìm Dịch cô nương, hơn nữa nghe nói Dịch cô nương bị thương, bây giờ không biết thương thế của nàng ấy như thế nào?

"Hà tiểu thư?" Lâm Lập Hạ bước vào cửa kêu lên.

Hà Tri Thu lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ tử ở cửa, trong giọng điệu mang theo mừng rỡ, "Dịch cô nương."

Lâm Lập Hạ nhìn Hà Tri Thu cười một cái nói, "Hà tiểu thư, sao người lại tới đây?"

Hà Tri Thu hơi rũ mắt xuống, "Ta... ta nghe nói Dịch cô nương vì cứu Bát Vương gia bị thương, cho nên muốn tới đây thăm Dịch cô nương một chút." Quả nhiên là nàng quá đường đột rồi sao?

"Đa tạ Hà tiểu thư quan tâm." Lâm Lập Hạ cười vui vẻ, Hà Tri Thu này tới thật là đúng lúc.

Thấy khuôn mặt tươi cười của Lâm Lập Hạ, Hà Tri Thu mới thoáng thả lỏng thần kinh, nàng nhìn sắc mặt nữ tử có chút tái nhợt trước hỏi, "Dịch cô nương, thương thế bây giờ của người thế nào?"

Lâm Lập Hạ liếc liếc bả vai bị thương của mình không sao cả nói, "Đã tốt hơn nhiều rồi, không có gì phải lo lắng."

"Như vậy à, không sao là tốt rồi." Hà Tri Thu lại cảm thấy mình không tìm được cái gì có thể nói, đột nhiên nàng nghĩ đến một mục đích khác nàng tới lần này, vội vàng mở miệng hỏi, "Dịch cô nương, người có muốn tham gia tiệc buổi tối hôm nay hay không?"

Gi? Tiệc tối? Lâm Lập Hạ nhíu mày, "Tiệc tối gì?"

Hà Tri Thu mang một chút hưng phấn nói, "Chính là hàng năm sau khi hội hoa thần chấm dứt sẽ tổ chức yến tiệc chúc mừng hoa thần mới, năm nay là cử hành ở trong La phủ."

Lâm Lập Hạ lại không làm sao hứng thú nổi, có chút thời gian còn không bằng để nàng đi ngủ, nàng vừa định lên tiếng cự tuyệt lại bắt gặp đôi con ngươi lóe lên kỳ vọng của Hà Tri Thu, ánh mắt đơn thuần kia giống như muốn nói nếu cự tuyệt thì nàng chính là tội phạm.

Lập Lập Hạ thở dài, sự thật chứng minh, nàng đối với loại ánh mắt này hoàn toàn không có sức kháng cự.

Nàng chấp nhận gật đầu một cái, "Được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đánh Bừa Trúng Ké

Giờ phút này Lâm Lập Hạ cảm thấy cả người có chút không được tự nhiên, bây giờ nàng đang ở trong yến tiệc của La phủ, hơn nữa chỗ ngồi lại tương đối dễ thấy.

Lão gia La Hải nhà họ La đương nhiên ngồi ở vị trí chủ vị ở giữa, đệ nhất mỹ nữ Lạc Dương La Ti Ti khéo léo ngồi bên cạnh phụ thân.

Mà những người khác hai bên một loạt ngồi xuống vị trí của mình, người thứ nhất bên trái là Cửu hoàng tử Lý Dục, hai nha hoàn xinh đẹp một trái một phải quan tâm hầu hạ.

Vị trí đầu tiên phía bên phải đương nhiên là Bát vương Lý Triệt, đang ngồi bên phải hẳn là Úc nương mặc một bộ y phục trắng khí chất dịu dàng, bên trái còn lại là Lâm Lập Hạ toàn thân là váy dài màu xanh lam nhạt.

Không nói diện mạo bản thân Lâm Lập Hạ như thế nào, chỉ việc ngũ quan nàng có năm phần tương tự với Hà Tri Thu cũng đủ để đưa tới sự chú ý của người khác rồi, huống chi nàng còn thân mật ngồi ở bên người Lý Triệt.

Bên trong phòng khách thảnh thơi có người nhìn nàng chăm chăm, châu đầu ghé tai vào người bên cạnh không biết nói những gì. Lâm Lập Hạ có chút bức mình, nhưng lại chỉ có thể cúi đầu ăn trái cây trong đĩa.

Sớm biết vậy sẽ không đồng ý với Hà Tri Thu rồi. Đến đây Hà Tri Thu ngồi cách xa nàng, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có. Lâm Lập Hạ thở dài trong lòng, nàng sao lại quên mất bữa tiệc của cổ đại không giống với hiện đại chứ, nữ nhân là vật làm nền cho nam nhân thì coi như thôi, còn không có tự do ngôn luận, chỉ có thể ngơ ngác làm bình hoa. Lúc ăn cũng không thể há to ăn, gắp món ăn cũng phải gắp từng chút từng chút một, hơn nữa còn có nhiều đôi mắt nhìn chăm chú vào nàng như vậy, trời ạ, đây là một thế giới khổ sở cỡ nào.

Lý Triệt đang chuyện trò vui vẻ với một bên quan viên, Úc nương thảnh thơi thay hẳn rót rượu, ngẫu nhiên thích hợp cười yếu ớt. Chỉ còn lại một mình Lâm Lập Hạ nhàm chán ăn nhoe.

"Các vị," La Hải đứng dậy cầm ly rượu hướng mọi người trong phòng nói, "Đa tạ các vị hôm nay đã tới tham gia yến tiệc của La phủ ta, lão phu kính các vị một ly."

Nói xong La Hải đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, khắp khuôn mặt là vẻ vui mừng.

Có thể không vui mừng được sao? La Hải ông thân là phú thương đệ nhất Lạc Dương nhưng lại vẫn không thể hài lòng, nghèo không bằng phú, phú lại cuối cùng cũng không bằng quyền.

Vốn là muốn dựa vào hội hoa thần lần này đưa nữ nhi vào cung, nào biết lại nghe được Đề đốc Lạc Dương cùng Tri phủ nói chuyện, thì ra hai người kia đã sớm thông đồng với quan viên hoàng thượng phái tới, chuẩn bị trên hội hoa thần động chút tay chân, đến lúc đó nữ nhi của La Hải ông chỉ có đứng thứ ba.

Trong lòng ông há có thể không nổi giận há có thể không buồn bực? Nhưng ông thì có biện pháp gì, ông cùng với mấy quan viên trong cung kia căn bản không quen biết, huống chi bởi vì lần trước đắc tội với Bạch đề đốc bị ông ta gây cho không ít khó khăn, Dù nữ nhi ông còn bị nhốt ở trong đại lao, ông vốn cho là lần này không thể trông cậy vào được, lại không nghĩ rằng Ti Ti không biết dùng biện pháp gì đoạt được hoa thần.

La Hải vui mừng cười một tiếng, nhìn La Ti Ti bên cạnh một cái, xem ra sinh được một nữ nhi tuyệt mỹ cũng không tệ lắm.

Mọi người bên trong phòng khách rồi rít nâng chén, trong lúc nhất thời tình cảnh náo nhiệt không dứt, mà Bạch đề đốc ngồi cạnh Lý Dục cũng chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi âm thầm mắng.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của La Hải, không phải là nữ nhi đoạt được hoa thần sao! Trong mắt Bạch đề đốc thoáng qua vẻ giận dữ, ban đầu ông muốn nạp nàng làm thiếp lại bị La Hải một tiếng cự tuyệt, sau khi ông bị cự tuyệt thì khắp nơi nhằm vào La Hải, tháng trước La Dục đưa giỡn phụ nữ hoàng nháo đến nha môn, La Hải vốn định dùng tiền khơi thông, lại bị ông nhất nhất cản trở về.

Muốn cứu nữ tử ông? Mang nữ nhi ông đến để đổi.

Hội hoa thần lần này ông không biết dùng bao nhiêu quan hệ mới mua được mấy quan viên trong cung, mặc dù không có tính đến Bát vương gia, nhưng mà chỉ cần âm thầm động một chút tay chân, hoa thần nhất định là nữ nhi Bạch Hiên Tuệ của ông!

Nhưng...

Bạch đề đốc đảo tròn mắt nhìn Lý Dục bên cạnh lười biếng uống rượu một cái, có người nói với hắn đã nhìn thấy Tiểu Đề Tử đi tìm Cửu hoàng tử, chẳng lẽ lần này là Cửu hoàng tử âm thầm giúp một tay?

Nghĩ tới đây Bạch đề đốc hận hận uống một ngụm rượu, coi như người này thông minh, thế mà lại biết nhờ vả Cửu hoàng tử!

Bạch đề đốc ngẩng đầu nhìn sang chỗ Lý Triệt, chỉ thấy Lý Triệt đang nghiêm túc uống rượu, bạch y nữ tử một bên cười yếu ớt trông mong, nữ tử mặc y phục màu xanh nhạt còn lại cúi đầu không nói một câu.

Bạch đề đốc đáy lòng cười cười, mỹ nữ thì có ai lại biết chê ít chứ? Hắn đột nhiên đứng lên hướng La Hải mở miệng, "La lão gia, lần này thật sự chúc mừng ngươi, ta mời ngươi một chén, kính trước một ly."

La Hải cười càng thêm hài lòng, hiện tại lại đến phiên Bạch đề đốc này tới nịnh bợ ông, "Cùng vui cùng vui, nữ nhi Bạch đề đốc cũng là tài mạo song toàn."

Những lời này rõ ràng là đâm chọt chỗ đau của Bạch đề đốc, khóe mắt hắn rút rút, giọng nói ngạc nhiên nói, "Tiểu nữ sao có thể so với La cô nương, chẳng qua hôm nay ta ngược lại gọi tiểu nữ chuẩn bị ca múa, cố ý chúc mừng hội hoa thần lần này cử hành thuận lợi. Không biết La lão gia nghĩ như thế nào?"

La Hải quay đầu nhìn về phía Lý Triệt lại nhìn Lý Dục một chút, phát hiện hai người cũng không có vẻ gì khác lạ mới gạt đầu cười, "Rất tốt rất tốt."

Bạch đề đốc cúi đầu che dấu ý vui mừng vì đã thực hiện được kế hoạch trên mặt, rất tốt, đúng là rất tốt.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới ngẩng đầu nhìn về phía trong sảnh, ơ, vừa múa vừa hát à.

Trong sảnh, nữ nhi Bạch đề đốc Bạch Hiểu Tuệ mặc một bộ váy lụa mỏng màu hồng, làn da thịt càng thêm tuyết trắng, dung mạo nàng xinh đẹp, trên trán dán một cánh hoa sen, môi đỏ mọng nâng lên, làn điệu mềm mại từ miệng thoát ra, vừa hát vừa múa dải tay áo thật dài.

Lâm Lập Hạ nuốt xuống quả nho trong miệng có chút kinh ngạc nhìn về phía Bạch Hiểu Tuệ, ah, dáng dấp nữ nhân này sao có chút giống một minh tinh hiện đại?

Lý Triệt bên cạnh thấy thế ghé sát vào tai của nàng nhỏ giọng mà nói, "Thế nào, bị nàng mê hoặc?"

Lâm Lập Hạ bị hắn thành linh nói nhỏ dọa sợ hết hồn, vội vàng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, "Là Vương Gia bị nàng mê hoặc chứ?"

Mắt to ngập nước của Bạch Hiểu Tuệ này thỉnh thoảng lại lướt qua bàn bọn họ một cái, mà trong cái nhìn kia lại hàm chứa bao ý vị sâu nặng.

Lý Triệt cười khẽ, mắt sáng chớp động, "Chi Chi ghen sao?"

Lâm Lập Hạ bị cách gọi của hắn làm cả người run rẩy, Chi Chi? Quả nhiên vô cùng buồn nôn. "Thật ra thì Vương Gia, hiện tại không ai nghe được, ngươi cứ gọi ta là Dịch cô nương thôi."

Lý Triệt khẽ ngồi thẳng người, đưa tay cầm ly rượu lên nếm một ngụm nhỏ, "Nói đến cái này, ta lại muốn hỏi Dịch cô nương một chút, giữa người và Tiểu Cửu đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Lập Hạ lập tức lắc đầu một cái, nói như đinh chém sắt, "Không có."

Nàng ngu mới thừa nhận mình chính là Lâm đại tiểu thư trước kia bị Cửu hoàng tử cự tuyệt.

"Hả?" Lý Triệt nhíu mày, "Thật sao?"

Lâm Lập Hạ cười một tiếng, ánh mắt chuyển loạn, "Ta nói này Vương Gia, cái này cùng với người không có quan hệ nhiều lắm đúng không, ta chỉ là cứu người hai mạng mà thôi."

Nàng là ân nhân cứu mạng của hắn, có ai đối với ân nhân cứu mạng nói như vậy sao.

Trong lòng Lý Triệt bất đắc dĩ cười cười, nàng lúc này ngược lại sử dụng cái thân phận ân nhân cứu mạng này rồi.

Khi hai người đang nói chuyện thì ca múa của Bạch Hiểu Tuệ bên kia đã sắp đến hồi kết, chỉ thấy thân thể nàng chuyển một cái, đến trên bàn Bạch đề đốc cầm lên một ly rượu lại phối hợp vũ bộ đi tới trước bàn Lý Triệt, nàng nghiêng người cúi xuống bàn Lý Triệt, sóng lớn trước ngực như ẩn như hiện, "Vương Gia, tiểu nữ kính người một ly."

Mọi người trong sảnh thấy thế cũng biết Bạch Hiểu Tuệ này là có ý gì, cười thầm trong bụng mình mấy tiếng, Bạch đề đốc này quả nhiên là không cam lòng mà, nữ nhi không vào được cung liền đánh lấy Bát Vương gia cũng tốt.

Lâm Lập Hạ có chút không chịu được quay đầu che giấu khóe miệng giật giật, Lý Triệt này thật sự chính là điểm phúc không cạn mà, nhìn xem, mỹ nữ đưa mình tới cửa. Chỉ là bộ ngực của Bạch Hiểu Tuệ này thật sự là vô cùng lớn, vô cùng đồ sộ mà.

Đối với động tác này của Bạch Hiểu Tuệ, Lý Triệt ngược lại không có cảm giác gì, nhưng động tác cười trộm của Lâm Lập Hạ lại làm cho hắn chậm rãi cong khóe môi lên.

Bạch Hiểu Tuệ thấy thế ánh mắt càng thêm lúng liếng đưa tình, thân thể lại càng nghiêng về phía trước một chút.

"Đa tạ Bạch cô nương." Lý Triệt cũng không nhăn nhó, hắn nhận lấy cái ly trong tay Bạch Hiểu Tuệ cũng không uống mà đưa cho Lâm Lập Hạ bên cạnh, "Chỉ là tửu lượng của Bồn vương có kém, ly rượu này để Chi Chi thay mặt Bồn vương uống đi."

Nghe vậy vẻ mặt mọi người bên trong phòng khách không đồng nhất.

Phần lớn mọi người sau khi sững sờ thì vang lên âm thanh ập úng cười trộm, nhất là chỗ ngồi của La Hải cùng La Ti Ti.

Bạch đề đốc cùng với Bạch Hiểu Tuệ còn lại thì sắc mặt trong nháy mắt biến thành khó coi vô cùng.

Lý Dục vẫn là lười biếng uống rượu giống như căn bản không chú ý tới tình trạng của bọn hắn, mà chính chủ Lâm Lập Hạ kinh ngạc nhìn về phía Lý Triệt, người này rõ ràng muốn trêu cợt nàng đúng không!

Lâm Lập Hạ rất muốn vô cùng có cá tính hất đầu nói "Không uống", nhưng tóm lại con người phải suy nghĩ thực tế một chút, trong đầu nàng nghĩ căn bản là không thể thực hiện được, nàng giật giật khóe miệng, cho Lý Triệt một ánh mắt "Người được", giọng nói lại tràn đầy dối trá mở miệng, "Tiểu nữ tử phải cảm ơn Bạch cô nương rồi."

Cầm lấy ly rượu, nàng có chút tức giận uống một hơi cạn, lúc ngẩng đầu lên lại phát hiện vẻ mặt Bạch Hiểu Tuệ cực kỳ có cái gì không đúng.

Lâm Lập Hạ trong lòng bật cười, không phải chỉ là uống một ly rượu của Lý Triệt sao, có cần phải mang vẻ mặt như cha mẹ chết như vậy không?

Lâm Lập Hạ nào biết, ly rượu kia, đã động tay chân .

Cha con Bạch gia bởi vì đã thua La gia, trong lòng dĩ nhiên vô cùng không phục, sau lại nghe nói La Ti Ti đã đi tìm Cửu hoàng tử thì càng thư thái, tốt, La gia người có thể tìm Cửu hoàng tử làm núi dựa. Vậy Bạch gia ta cũng có thể tìm tới Bát Vương gia, thế lực Bát Vương gia không thể nhỏ hơn Cửu hoàng tử của người, coi như La Ti Ti người về sau vào cung làm một phi tử, nữ nhi của Bạch gia ta lên làm vương phi cũng không kém gì so với người.

Vì vậy, cha con Bạch gia thương lượng một kế sách chu toàn.

Thật ra trong ly rượu kia đã bị hạ xuân dược, nói đến xuân dược này, cha con Bạch gia cũng tốn không ít công phu. Xuân dược bình thường uống vào sẽ có triệu chứng ngay lập tức, xuân dược này của bọn họ lại không giống vậy.

Sau khi uống xuân dược này xong sẽ không giống như bình thường thân thể lập tức có phản ứng, mà là trước tiên làm thân thể có chút triệu chứng khó chịu. Mặc dù nói ở yến tiệc La phủ tổ chức quả thật có rất nhiều chỗ không thích hợp, nhưng Bạch Hiểu Tuệ biết chút y thuật, đến lúc đó thân thể Bát Vương gia vô cùng không thoải mái, nàng liền tiến lên nói mình biết y thuật, để cho nàng mang Vương Gia vào phòng xem một chút, lúc đó có người nào cự tuyệt sao?

Chờ lúc tìm được đại phu đến, bọn họ hoặc là đã gạo sống nấu thành cơm chín, hoặc là tên đã lấp vào cung không bắt không được.

Về phần bên cạnh Lý Triệt còn dẫn theo hai nữ nhân, cha con Bạch gia cũng không để vào trong mắt, dù sao, nữ nhân đưa tới cửa, là một nam nhân sẽ không cự tuyệt, hơn nữa vẻ thù mị của nữ nhân kia cái gì cũng không kém.

Nhưng nào biết được, ông trời lại không để cho người hài lòng, giờ thì hay rồi, nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, à..., không đúng, là Lâm Giảo Kim.

Lại nói Lâm Giảo Kim bị ánh mắt oán hận của cha con Bạch gia chia vào một lúc lâu, từ từ cảm thấy đầu mình choáng váng buồn bực, nàng quyết định nhanh chóng nói với Lý Triệt mình muốn ra bên ngoài một chút, bởi vì bằng kinh nghiệm của nàng, nàng bị trúng gió rồi.

Lý Triệt thấy dáng vẻ nàng quả thật không thoải mái, cộng thêm bên cạnh lại có quan viên đáp lời, cũng liền đồng ý yêu cầu của nàng, chỉ là kêu nha hoàn đi theo nàng.

Bạch Hiểu Tuệ ở một bên thấy thế cũng vui vẻ, tốt, người đi mau, sau khi đi thì tùy tiện tìm một nam nhân tăng tị với nhau.

Vì vậy, Lâm Lập Hạ cứ như vậy đi ra ngoài.

Sau đó, không bao lâu, Lý Dục cũng nói mình muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Cuối cùng, Lý Triệt bị người quân chỉ có thể giương mắt nhìn chỗ ngồi trống không bên cạnh cùng chỗ đối diện, miệng vẫn còn phải ứng phó với quan viên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trời Ấ, Letch Rồi

Lâm Lập Hạ sau khi đi từ trong sảnh ra thì theo nha hoàn tới hoa viên La gia, gió đêm hè phát nhẹ lên trên gương mặt, nàng nhắm lại hít một hơi thật sâu, hi vọng có thể hóa giải chút bức bối trong ngực, tuy nhiên lại không có hiệu quả chút nào.

Nàng vươn tay nhẹ nhàng xoa lên trước ngực của mình, một cái lại một, nhưng vẫn cảm thấy bức mình không chịu nổi.

Thật khó chịu.

Lâm Lập Hạ nhíu nhíu mày, lướt qua nha hoàn đi tới trong đình gần đó ngồi xuống. Trên ghế đá truyền tới hơi lạnh làm cho nàng thoải mái thở dài, sau đó lại cảm thấy cảm giác hơi nóng ran, nàng sờ mặt của mình một cái, nhiệt độ trên mặt hình như đang từ từ cao lên, cổ họng cũng bắt đầu phát khô.

"Ừm." Lâm Lập Hạ thử dán sát mặt lên bàn đá, thần trí có chút hoảng hốt, tại sao nàng cảm thấy càng ngày càng nóng?

"Vị tiểu cô nương này, người có thể bụng chút trà lạnh tới giúp ta được không?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía nha hoàn đứng nghiêm ở một bên lễ độ hỏi.

Tiểu nha hoàn lịch sự gật đầu một cái, "Xin cô nương chờ ở chỗ này một lát."

Lâm Lập Hạ cười cười, nhìn nha hoàn kia ra khỏi đình mới lại nằm xuống trên bàn đá. Không phải là không biết cái bộ dáng này chứng tai gai mắt, nhưng mà bây giờ bốn phía cũng không có người, hơn nữa... Thật sự rất khó chịu.

Đưa tay sờ thử trán mình một chút, nhiệt độ cũng có chút không bình thường, Lâm Lập Hạ mơ hồ nghĩ, chẳng lẽ là bị sốt? Nếu không tại sao cả người nàng bắt đầu nóng lên ngay cả thần trí cũng bắt đầu có chút mơ hồ rồi hả ?

Nhưng mà mùa hè mà bị sốt thì người bị cảm có phải cũng quá ngu ngốc không.

Nóng quá.

Lâm Lập Hạ có chút choáng váng nghĩ, thân thể tự động làm ra động tác, muốn xua tan nhiệt độ trên người. Nghĩ đi nghĩ lại trong ánh mắt nàng nổi lên sương mù, nhưng động tác trên tay cũng không mơ hồ chút nào.

Lý Dục thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Giai nhân mặc bộ y phục màu xanh nhạt bị kéo lỏng lẻo ra xương quai xanh tinh tế, vốn là búi tóc thiếu nữ chinh tề cũng có chút buông lỏng, vài sợi tóc rủ xuống bên má, bên trong mắt hạnh tựa như ánh trăng mờ lung, trong mê mang tản ra hơi thở mê người.

Trong đôi mắt hoa đào nhỏ dài của Lý Dục lóe lên kinh ngạc, sau lại hiện lên nụ cười, thì ra hẳn lại có thể đụng phải một cảnh đẹp như vậy.

Không ngờ tối nay có được thu hoạch ngoài dự đoán.

Dưới ánh trăng đêm hè, bên trong tiểu đình vô danh trong vườn, gương mặt nữ tử mặc y phục màu xanh dương nhạt ửng đỏ, hai mắt nửa hí nằm ở trên bàn đá. Mà bên ngoài mỹ nam tử mặc cẩm bào màu xanh lam đang nhìn chằm chằm vào nữ tử trong đình.

Lý Dục không chút do dự bước vào trong đình, hẳn đến gần Lâm Lập Hạ, cúi người cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, cuối cùng trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười ý vị sâu xa.

Bàn tay Lý Dục vòng lên vòng eo nhỏ nhắn của Lâm Lập Hạ, thoải mái ôm nàng vào trong ngực, hẳn ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng môi mỏng tà tà nâng lên, cất bước đi sâu vào trong vườn hoa.

Ý thức của Lâm Lập Hạ cũng càng ngày càng mờ nhạt, đầu óc hỗn loạn, tầm mắt hoàn toàn mơ hồ, duy nhất có thể cảm thấy là vô cùng nóng. Nàng không tự chủ được nhích tới gần vật thể có thể bầu vú, gương mặt một cái lại một cái cọ sát.

Lý Dục thấy thế con mắt hẹp dài khép hờ lại càng thêm lười biếng, dưới chân càng thêm bước nhanh hơn.

Cuối cùng đã tới một chỗ trong bụi hoa bỏ trống, Lý Dục đem Lâm Lập Hạ đặt ở trên đất, tiếp đó mình cũng ngồi xuống theo, lại đem Lâm Lập Hạ đỡ dậy nửa tựa vào lồng ngực của mình.

Lý Dục đột nhiên khẽ nở nụ cười, môi mỏng phát ra tiếng cười trầm thấp mà gian manh, thật là có được chẳng mất công sức gì, cha con Bạch gia này còn giúp hắn một việc khó đấy.

Lý Dục nhìn vào gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, Lâm Lập Hạ không hề cảm thấy chút nguy hiểm nào mà tựa vào trên người hắn, hẳn dùng môi mỏng một cái lại một cái liếm vành tai của nàng, làm nàng nhỏ giọng rên rỉ.

Thức ăn ngon, phải chậm chậm hưởng thụ mới có mùi vị.

Môi mỏng Lý Dục dờn đến trên chiếc cổ tinh tế như bạch ngọc của nàng, nhẹ nhàng hôn, ôm ái,

mang theo trâu đùa.

Lâm Lập Hạ cảm thấy trên cổ hơi ngứa ngứa, nhưng lại không hề thấy không thoải mái, nàng lười biếng hé mắt, càng thêm dán chặt vào người người nọ.

Lý Dục mở môi mỏng ra cắn váy của nàng, chậm rãi kéo, lộ ra một mảng lớn da thịt nõn nà trước ngực, trong mắt hắn nổi lên dị sắc, quả quyết hôn lên ngực nàng, tinh tế gặm nhấm.

Dưới ánh trăng, xiêm áo giai nhân hé mở lộ ra vai tròn, mà nam tử tuần mỹ đội phát quan bằng hồng ngọc khẽ thở hồng hên mút mát da thịt xương quai xanh của nàng, lưu lại một vết hôn màu đỏ nhạt.

Xuân sắc vô biên.

Mạch Tuệ ẩn thân trong bụi hoa cắn chặt răng, trong lòng âm thầm nhắc nhở mình.

Không thể ra ngoài, chủ tử đã nói Lâm Lập Hạ gặp phải chuyện gì cũng đều là chuyện tốt, nàng không thể thay đổi bất cứ chuyện gì, bởi vì cho dù là chuyện nhỏ nhất cũng sẽ làm cho tất cả xảy ra sai lệch.

Nhưng mà, nhưng mà!

Đôi tay Mạch Tuệ bỗng chốc siết lại thành nắm đấm, chẳng lẽ để cho nàng trở mặt nhìn Lâm Lập Hạ dưới tình huống thần chí không rõ bị Cửu hoàng tử cướp đi thân thể sao? Nếu Lâm Lập Hạ tỉnh táo lại biết mình bị Cửu hoàng tử... Nàng sẽ trở nên như thế nào? Mặc dù Lâm đại tiểu thư này cũng đã có một đoạn tình với Tô Luân và Lâm Hành Dật, nhưng mà rõ ràng Lâm Lập Hạ hoàn toàn khác với nàng!

Mạch Tuệ nhớ lại thiếu nữ luôn mang một nụ cười nhàn nhã, dù cho là người cởi mở như Lâm Lập Hạ cũng không thể tiếp thụ nổi chuyện như vậy đúng không?

Nghĩ đến người thiếu nữ kia sẽ lộ ra vẻ mặt bi thương, nghĩ đến gương mặt sáng rõ sẽ bị u buồn thay thế, Mạch Tuệ sờ sờ trâm cài tóc nàng cất trước ngực mình, quả quyết he một miếng vải đen đứng dậy xông ra ngoài.

Thân kiếm sáng loang loáng xuất hiện ở vành tai Lý Dục, Lý Dục nhanh nhẹn vọt tới, trong ngực còn ôm Lâm Lập Hạ quần áo xốc xếch.

Mạch Tuệ nhìn gương mặt nữ tử đỏ bừng một cái, trong mắt nổi lên tức giận, xuất chiêu hướng về phía Lý Dục.

Lý Dục ôm Lâm Lập Hạ không hề tổn sức mà né tránh, hắn một tay ôm Lâm Lập Hạ, một tay

giúp nàng kéo áo, không để cảnh xuân lộ ra ngoài.

Mạch Tuệ thấy thế chiêu thức càng hung hiểm hơn, khắp nơi ép Lý Dục buông người trong tay xuống.

Lại nói Lý Dục tránh cũng vô cùng nhanh nhẹn, chỉ là chạy đi chạy lại một lúc lâu cũng có chút không chịu nổi. Bản thân hắn cũng có chút võ công, nhưng mà chỉ am hiểu tránh né mà không am hiểu công kích, chẳng thế thì sẽ không mang Hỏa Nhi bên mình. Cũng đúng dịp hôm nay hắn hiểm khi có hứng để Hỏa Nhi về thăm quê nhà ở Lạc Dương một chút, mà Thất Lung và Thất Xảo còn lại bị hắn lưu lại ngoài hoa viên.

Tóm lại, lần đánh nhau này, rõ ràng hắn rơi vào thế hạ phong.

Mạch Tuệ nhắm ngay thời cơ hướng về phía cổ tay Lý Dục đâm một kiếm, Lý Dục ở tình thế đó chỉ có thể buông lỏng tay ôm Lâm Lập Hạ ra, cả người Lâm Lập Hạ ngã xuống mặt đất, Mạch Tuệ tiếp tục đâm một kiếm tới ép Lý Dục lùi lại mấy bước, mà Lâm Lập Hạ được nàng tiến lên ôm vào trong ngực.

Mặc dù tuổi Mạch Tuệ không lớn, nhưng nàng từ lúc sáu tuổi đã được huấn luyện bên cạnh chủ tử, hơi sức há có thể so sánh với người thường? Nàng ôm Lâm Lập Hạ thật chặt, xoay người nhanh chóng chạy đi, trước khi đi còn thâm sâu liếc nhìn Lý Dục một cái.

Bị tình trạng đột phát làm cho dở khóc dở cười, còn lại một mình Lý Dục đứng tại chỗ, nhiệt hỏa trên người còn chưa tan hết, nhỏ dài trong con ngươi của hắn tràn đầy nụ cười, tiếp đó cất tiếng cười to.

Thú vị, bí ẩn trên người Lâm Lập Hạ này so với bất cứ chuyện gì trước đây đều thú vị hơn.

* * *

Lại nói đầu kia Mạch Tuệ không khống chế được tâm tình của mình mà ra tay cứu Lâm Lập Hạ, nàng ôm Lâm Lập Hạ trốn vào trong một núi giả, thấy Lâm Lập Hạ sắc mặt đỏ bừng không ngừng thở dốc thì nhíu mày, lấy một bình sứ màu xanh biếc từ trong ngực ra, đổ ra một viên thuốc đưa vào trong miệng Lâm Lập Hạ.

Sau khi Lâm Lập Hạ uống vào không lâu liền yên tĩnh lại, đỏ ửng không bình thường trên mặt cũng bắt đầu tiêu tán.

Lúc này Mạch Tuệ mới thở phào nhẹ nhõm, nàng nhìn bình sứ trong tay của chính mình, ặc, chủ tử nói đây là hai viên thuốc giải bách độc duy nhất trong cung, bảo nàng nhất định phải vào lúc quan trọng mới có thể dùng tới, hiện tại lại lấy ra giải xuân dược... ?

Mặc kệ đi!

Mạch Tuệ đóng nắp bình thả lại trước ngực, trước mắt giải xuân được cũng là việc vô cùng quan trọng!

(Đồng thời, chủ tử ở nơi nào đó đang nói lảm nhảm một mình: "Không biết hiện tại tình trạng nha đầu Mạch Tuệ kia thế nào? Mấy ngày rồi không có chút tin tức, chuyện ta dặn dò nàng tuyệt đối đừng quên, còn có hai viên thuốc giải bách độc này, đây chính là ta trộm được từ chỗ Mạc lão đầu, nha đầu kia phải biết quý trọng đấy nha.")

* * *

Lý Triệt ngồi hồi lâu cũng không thấy Lâm Lập Hạ cùng Lý Dục trở lại, lập tức nổi lên nghi ngờ, khi thấy Lý Dục một mình trở lại nhưng Lâm Lập Hạ còn chưa thấy đâu thì bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ nàng lại bị cuốn vào chuyện gì rồi sao?

Thân là Bát vương hấn vẫn không đi được, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng sai Úc nương đi ra xem một chút.

Úc nương cùng nha hoàn kia núi giả cách vườn hoa không xa phát hiện ra Lâm Lập Hạ, Lâm Lập Hạ vẫn không chút cảnh giác ngủ say, Úc nương cười cười, thấy gương mặt Lâm Lập Hạ có chút hồng hồng cho là nàng say rượu, gọi mấy nha hoàn tới đỡ nàng vào trong đình, mình thì trở về bẩm báo với Lý Triệt.

Dĩ nhiên, Mạch Tuệ đang núp ở trong một góc khác nhìn tất cả.

Lý Triệt vốn không bình tĩnh vừa nghe thấy Lâm Lập Hạ say rượu ngủ mê thì lập tức đứng dậy cứng tấn hướng mọi người cáo từ, để lại một đám quan viên nhìn trộm mặt nhau xoay người đi ra ngoài.

Lý Dục nhìn bóng lưng Lý Triệt thì trong mắt xẹt qua nụ cười, người áo đen kia không biết là người phương nào đây?

Lý Triệt đi tới trong đình thấy Lâm Lập Hạ đang trong giấc mộng thì thở phào nhẹ nhõm, cũng may, chỉ là say mà thôi, không ngờ tửu lượng của nàng lại kém như vậy.

Hắn tiến lên một tay ôm lấy Lâm Lập Hạ, trong mắt sáng mang theo dịu dàng không tự chủ nhìn về phía nữ tử trong ngực, đứng dậy đi ra khỏi đình.

Úc nương đi theo phía sau còn muốn nói gì đó lại thôi, nét mặt Vương Gia nhìn Dịch cô nương...

Úc nương rũ mắt xuống, chẳng lẽ, lần này khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đậ Hũ Đậ Hũ

Xe ngựa chạy thong thả mà vững vàng, bên trong xe có ba người, nhưng lại tĩnh lặng không tiếng động.

Lý Triệt cúi đầu nhìn Lâm Lập Hạ trong ngực, hần tự tay vén sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt trên mặt của nàng lên, mặc cho nàng dịch chuyển thân thể, điều chỉnh một vị trí thoải mái tiếp tục ngủ say.

Lý Triệt thấy thể khỏe môi nở nụ cười không tiếng động, tối nay hần vốn nổi lên ý trêu chọc để cho nàng uống ly rượu kia, nào biết tửu lượng của nàng lại kém như vậy, mới chỉ uống có một ly mà đã ngủ thành như vậy, nhưng mà lúc này nàng thực sự ngoan ngoãn.

Lý Triệt nhớ tới ánh mắt Lý Dục nhìn Lâm Lập Hạ ngày đó thì hơi nhú mày, chẳng lẽ Tiểu Cửu cũng có hứng thú với nàng? Trong đôi mắt đen của hần thoáng qua tia sáng, Dịch Tiêm Chi này hần nhất định sẽ không buông tay tặng cho Tiểu Cửu, dù sao nơi ấy vẫn còn một Hà Tri Thu ở đó không phải sao. (Chú thích: Dịch Tiêm Chi = Dịch Giản Chi = Lâm Lập Hạ)

Nghĩ như vậy thì hần lại càng thêm thu lại hai cánh tay đang ôm Lâm Lập Hạ lại, để cho nàng càng thêm dán chặt vào lồng ngực của mình.

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng làm bầm một tiếng, làm ánh mắt Lý Triệt càng càng ánh thêm ý cười.

Úc nương ngồi đối diện vẫn im lặng không nói rũ mắt xuống che giấu suy nghĩ trong đôi mắt.

Nàng vốn cho là Vương Gia đối với Dịch cô nương này cũng chỉ giống như những nữ tử bình thường khác, thu vào liền thôi, nhưng nhìn tình hình bây giờ... E rằng bản thân Vương Gia cũng không nhận ra hần đối với Dịch cô nương này đã không chỉ là có hứng thú nữa.

Lúc Vương Gia nhìn Dịch cô nương sẽ không tự chủ tháo xuống vẻ mặt lạnh lẽo thường ngày, khi nói chuyện mang theo hài hước, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều so với bình thường, càng không cần phải nói ánh mắt lúc này của Vương Gia nhìn về phía Dịch cô nương... Trên mặt Vương Gia đã bao giờ xuất hiện vẻ mặt cứng chiu như vậy? Cho dù là đối với nàng hay Lam vương phi cũng chưa từng có... Nhưng bây giờ lại hướng về một cô nương không rõ lai lịch?

Úc nương không khỏi nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo, Vương Gia rõ ràng là đã động lòng với Dịch cô nương này.

Nhiều ngày sống chung nàng cũng cơ bản đã hiểu vì sao Vương Gia đối xử khác với Dịch cô nương, Dịch cô nương không giống những nữ tử trong khuê phòng tầm thường nhã nhặn lịch

sự, cũng không có nửa điểm nũng nịu ngại ngùng, nàng nhìn qua thì giống như là một người tùy tiện kì thực đối với sự vật quanh mình cũng để ý rất, thái độ đối với vương gia cũng không hề đặc biệt.

Vương Gia chưa từng thấy nữ tử nào như vậy dĩ nhiên sẽ cảm thấy mới lạ, nhưng cứ theo đà này, khó bảo đảm sẽ không có một ngày Vương Gia thực sự lún sâu vào.

Lông mày nhỏ nhắn của Úc nương nhíu lại, ngẩng đầu lên nhìn hai người đối diện một cái, trong mắt nam tử mang theo cung chiều cùng nụ cười nhìn nữ tử trong ngực, mà gương mặt nữ tử ửng đỏ chìm trong giấc ngủ, cảnh tượng này mặc dù hài hòa, lại làm cho nàng cảm thấy chói mắt đến không thể chói hơn được nữa.

Xe ngựa rất nhanh trở lại phủ đệ, Lý Triệt thận trọng ôm Lâm Lập Hạ xuống xe ngựa, bước dài đi về phía gian phòng của Lâm Lập Hạ.

Úc nương ở phía sau bước nhanh hơn muốn đuổi kịp, nhưng dù sao cũng kém một khoảng cách.

Bên trong gian phòng của Lâm Lập Hạ, nha hoàn Mạch Tuệ đang chống cằm ngủ gật, Lý Triệt ho nhẹ một tiếng, nàng lập tức kinh hãi từ trên ghế nhảy dựng lên.

"Vương, Vương Gia! Nô tỳ thỉnh an Vương Gia!" Tay nhỏ bé của Mạch Tuệ vỗ vỗ trước ngực của mình chưa hoàn hồn thỉnh an Lý Triệt.

Mắt sáng của Lý Triệt híp một cái, nhỏ giọng khiển trách, "Không thấy tiêu thư nhà ngươi đang ngủ sao." Nói xong ôm Lâm Lập Hạ đến bên giường, sau đó lại từ từ thả nàng lên trên giường.

Mạch Tuệ há miệng nhìn Lâm Lập Hạ đang ngủ say, trong mắt mang theo nghi hoặc nhìn Lý Triệt.

Lý Triệt xoay người phân phó với nàng, "Ngươi đi cho người chuẩn bị chén canh giải rượu, tiêu thư nhà ngươi say rượu rồi."

Mạch Tuệ "A" một tiếng vội vàng gật đầu một cái, "Nô tỳ tuân lệnh!" Dứt lời vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài, lúc ra cửa còn không chú ý đụng phải Úc nương đang đi vào.

Lý Triệt thấy thế lắc đầu một cái, thật đúng là một nha đầu lỗ mãng mà. Hắn quay đầu nhìn về phía Lâm Lập Hạ trên giường, sau đó ngồi vào bên giường thay nàng đắp chăn mỏng.

Lâm Lập Hạ trở tay kéo chăn xuống, trong lòng lầm bầm nói, thật là, trời đã nóng thì chớ mà người nào còn đi đắp chăn cho nàng.

"Úc nương, nàng cho người chuẩn bị nước nóng." Lý Triệt bị động tác của Lâm Lập Hạ làm bật cười, cũng không quay đầu lại phân phó nói.

Úc nương nhẹ nhàng đáp một tiếng liền lui xuống, bên trong phòng liền chỉ còn lại hai người Lý Triệt và Lâm Lập Hạ.

"Khát quá." Lâm Lập Hạ đột nhiên nhắm mắt lại nói, đôi mắt lại vẫn đóng chặt.

Lý Triệt sững sờ một chút liền cười thành tiếng, hần đứng dậy đến bên bàn rót một ly trà, đi tới giường muốn đỡ Lâm Lập Hạ ngồi dậy, thế nhưng hần lại đột nhiên dừng lại động tác.

Khuôn mặt nữ tử đang ngủ say trước mắt ngây thơ như đứa bé, gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng, môi đỏ mọng mềm mại mê người, Lý Triệt đột nhiên cảm thấy có chút nóng ran, nhìn lý nước trong tay một chút trong mắt hần xẹt qua xảo trá, môi mỏng nhẹ nhàng cong lên.

Lâm Lập Hạ mơ thấy chính mình biến thành một bụi cỏ dại bên đường, mặt trời lên cao lại vẫn không hề sợ mà phát triển.

Nhưng chỗ đó hình như rất lâu rồi chưa có một trận mưa nào, đất đai trở nên cằn cỗi, ánh mặt trời càng ngày càng nóng bỏng, nàng bắt đầu có chút không chịu nổi, hy vọng có thể đột nhiên rơi xuống một trận mưa lớn tưới ướt vạn vật.

Sau đó, mưa tới thật.

Nàng nỗ lực đến gần nguồn nước, uống từng ngụm từng ngụm, sợ cảm giác ngọt ngào này chỉ là ảo tưởng của nàng.

Có thể uống no nước thật tốt.

=== ===== =v= trên thực tế... =====

Lý Triệt ngửa đầu uống một hớp nước trà, cúi người trùm xuống cánh môi kiều diễm, hần tinh tế hôn lên môi của nàng, đầu lưỡi từng chút từng chút cố gắng xâm nhập.

Đôi môi của Lâm Lập Hạ bị nước trà hấp dẫn mà dễ dàng mở ra, Lý Triệt nhắm mắt lại, không cố kỵ gì bắt đầu xâm lược của mình.

Đầu lưỡi dạo chơi khắp góc ngách trong môi nàng, hần dẫn dụ cái lưỡi thơm tho của nàng cùng nhau quán quít dây dưa, gấn bó như môi với răng, hết sức triền miên. Chút nước trà từ khóe miệng chảy xuống làm ướt sợi tóc của nàng, hần thoáng khỏi môi của nàng tí mĩ liếm gương mặt của nàng, tiếp đó lại uống thêm một hớp nước diễn lại động tác vừa rồi.

Hồi lâu sau hần mới lưu luyến không rời khỏi môi của nàng, thấy cánh môi khẽ sưng lên thì hần vui vẻ cười một tiếng, quả nhiên ngọt ngào như trong tưởng tượng.

Lý Triệt đứng dậy chuẩn bị cất ly trà, lại thấy Úc nương đang sờ sờ ở cửa nhìn hần. Mắt hần hơi trầm xuống mở miệng hỏi, "Nước nóng đã chuẩn bị xong?"

Lúc này Úc nương mới hồi hồn lại, nhẹ nhàng gật gật đầu, "Vâng."

Lý Triệt nghe vậy quay đầu nhìn nữ tử trên giường một cái sau đó cất bước đi tới cửa, "Nàng lau giúp nàng ấy, nha đầu Mạch Tuệ tay chân vụng về."

Úc nương nhìn tấm lưng kia muốn nói gì đó, trong lòng tích tụ không thôi, nhưng cuối cùng lại không mở miệng được.

Úc nương thở dài, xoay người đi đến bên giường, nàng nhìn nữ tử đang ngủ say không có chút cảnh giác nào mà nắm chặt chiếc khăn trong tay, nữ tử này, tuyệt đối không thể ở lại bên cạnh vương gia.

Lúc này ngoài cửa nha hoàn mang nước nóng đi vào, sau đó cửa được đóng chặt lại. Úc nương vươn tay chuẩn bị cởi y phục của Lâm Lập Hạ ra, lại bất ngờ thấy được vết tích trước ngực Lâm Lập Hạ.

Đôi mắt Úc nương bỗng dựng trợn to, cái đó là...

Dấu hôn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gặp Lại Ở Giang Nam

Hai tay trắng noãn của Úc nương vươn ra lại thu vào, cuối cùng run rẩy chạm lên dấu vết đó, lúc Vương Gia hoan ái với người khác chưa bao giờ để lại những thứ vết tích này, mà bây giờ lại để lại dấu hôn trên người nữ tử này, chẳng lẽ nữ tử này thật sự khác với những người khác sao?

Trong lòng Úc nương yên lặng làm một quyết định, biểu tình kinh ngạc đau lòng trên mặt vừa rồi hoàn toàn rút lui, khôi phục lại gương mặt bình tĩnh.

Hôm sau.

Khi Lâm Lập Hạ từ trong giấc mộng tỉnh lại thì trong phòng đã là một mảnh sáng ngời, nàng thỏa thích vươn tay chân, cảm giác cả người tràn đầy tinh thần, giấc ngủ này thật đúng là thoải mái mà.

Trong lúc bất chợt nàng như có mào, hử, ngủ?

Trí nhớ từ từ quay lại, nàng nhớ tới qua mình tham gia buổi tiệc với Lý Triệt, bị hấn trêu chọc mà phải uống một ly rượu, sau đó đi vườn hoa, sau đó bảo nha hoàn mang trà đến, sau đó, sau đó...

Lâm Lập Hạ gõ đầu mình một cái, sau đó thì sao nữa?

Đúng lúc này Mạch Tuệ đẩy cửa đi vào, thấy Lâm Lập Hạ đã tỉnh thì mừng rỡ kêu một tiếng, "Tiểu thư, người đã tỉnh rồi?"

Lâm Lập Hạ day day trán, nhìn Mạch Tuệ hỏi, "Mạch Tuệ, tối qua ta trở về kiểu gì?"

Mạch Tuệ để chậu nước rửa mặt trong tay xuống, đến tủ lấy một bộ y phục cho nàng thay, "Tiểu thư, tối hôm qua là Vương Gia ôm người về."

Lâm Lập Hạ xuống giường đi tới phía nàng, "Ôm ta về? Ta làm sao?"

"Vương Gia nói tiểu thư say rượu rồi." Mạch Tuệ giúp Lâm Lập Hạ mặc y phục vào nói.

Lâm Lập Hạ "À" một tiếng, thì ra là say, khó trách nàng không nhớ rồi cái gì cả, nhưng tối hôm qua nàng cũng chỉ uống một ly rượu nhỏ thôi, rốt cuộc là do tửu lượng nàng quá kém hay là rượu kia quá lợi hại? Hơn nữa bây giờ nàng còn không có triệu chứng nhức đầu sau khi say rượu nữa?

Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái lăm bắm nói: "Thật là trăm mối vẫn không có cách giải trăm mối vẫn không có cách giải mà."

"Tiểu thư, người đang nói gì vậy?" Mạch Tuệ giúp Lâm Lập Hạ lấy lau mặt khăn ra hỏi.

Lâm Lập Hạ nhậ lấy khăn lau mặt, mơ hồ nói một câu, "Không có gì."

Cửa bị người nhẹ nhàng gõ, tiếp đó giọng nói nhu hoàn của Úc nương vang lên, "Dịch cô nương?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy liếc mắt nhìn ngoài cửa, Úc nương? "Ừ, mời vào."

Úc nương đẩy cửa đi vào, bước những bước thật nhỏ đi về phía Lâm Lập Hạ, mắt nàng khẽ cong lên cười nói, "Hiện tại Dịch cô nương đã tốt lên chưa? Không ngờ tửu lượng của cô nương lại kém như vậy."

Lâm Lập Hạ cũng cười một tiếng, thản nhiên nói, "Đúng là kém vô cùng." Kém đến mức tất cả trí nhớ về tối hôm đều không có, kém đến mức không bình thường.

Nàng đi tới trước bàn trang điểm ngồi xuống, Mạch Tuệ vội vàng đi theo cầm lược lên chuẩn bị chải mái tóc dài cho nàng.

Úc nương thấy thế trong mắt thoáng qua suy nghĩ sâu xa, nàng tiến lên nhẹ nhàng cầm tay Mạch Tuệ nói, "Mạch Tuệ, hôm nay để cho ta thay tiểu thư nhà người chải tóc đi."

Mạch Tuệ hơi nghiêng đầu nhìn Úc nương, ồ?

Ngược lại Lâm Lập Hạ nhìn hai người mơ hồ trong gương đồng mở miệng, "Tốt, vậy thì phiền Úc nương vậy, Mạch Tuệ, người đến phòng bếp lấy một chút đồ ăn sáng cho ta đi."

Mạch Tuệ khéo léo gật đầu một cái, đưa lược cho Úc nương liền đi ra ngoài, thuận tay khép cửa.

Úc nương sau khi cầm lấy lược thì ngừng một chút liền đưa tay chải mái tóc dài đen bóng của Lâm Lập Hạ, nhẹ nhàng chải một cái lại một cái, "Tóc Dịch cô nương thật đẹp."

Lâm Lập Hạ cười nhạt mà nói: "Đa tạ Úc nương khách lệ."

Về sau hai người cũng không nói gì nữa, tay thon của Úc nương linh hoạt tinh xảo chải mái tóc của nàng, mà Lâm Lập Hạ còn lại yên lặng không nói lời nào.

Lâm Lập Hạ đang chờ. Chờ Úc nương mở miệng trước.

Mấy ngày ở chung này nàng đại khái cũng biết Úc nương là người như thế nào, không phải là nữ nhân của vương gia sao, nhìn thái độ của Vương Gia đối với nàng, đoán chừng cũng là một người được sủng ái. Úc nương thuộc về kiểu nữ tử dịu dàng khéo léo hiểu lòng người, kiểu nữ tử này còn có một đặc điểm, đó chính là thận trọng như kim.

Lâm Lập Hạ nghĩ chắc hôm nay Úc nương là tới tìm mình thị uy rồi, dĩ nhiên, là cái loại thị uy ôn ôn nhu nhu không mang theo một tia ác ý.

"Dịch cô nương."

Ngữ khí Lâm Lập Hạ thoải mái, nàng cuối cùng cũng đã mở miệng, "Ừm."

Nàng ngược lại muốn nghe một chút nữ tử nhu nhu nhược nhược như vậy thị uy kiểu gì.

"Dịch cô nương, người có thể rời khỏi nơi này không?" Úc nương hỏi, khắp khuôn mặt là bình tĩnh.

Nói thật, Lâm Lập Hạ thừa nhận mình có chút không ngờ tới, không ngờ Úc nương này so với tưởng tượng của nàng còn trực tiếp hơn, trong mắt xét qua suy nghĩ ác liệt sâu xa, nàng cười khe khẽ một cái nói, "Ta vì sao phải rời khỏi?"

Úc nương nghe vậy ngẩn người, sau đó mở miệng nói, "Dịch cô nương không phải vẫn luôn muốn rời khỏi sao?"

Lâm Lập Hạ vén một lọn tóc trước ngực mình lên, quay đầu liếc nhìn nàng một cái, "Làm sao người biết ta có muốn rời khỏi đây hay không?"

"À, chuyện này..." Úc nương có chút kinh ngạc nhìn nữ tử sinh ra một tia quyền rũ trước mắt.

Lâm Lập Hạ nhìn vào mắt nàng từng chữ từng câu nói, "Chẳng lẽ người chưa từng nghĩ ta đang lạt mềm buộc chặt sao?"

Úc nương khẽ quay mặt đi, "Cô nương cũng đừng trêu đùa ta, người đối với Vương Gia thật sự giống như lạt mềm buộc chặt sao?"

Vậy thì đáng về lạt mềm buộc chặt của nàng ấy cũng quá làm cho người ta cảm thấy thất bại rồi.

Lâm Lập Hạ nhún vai một cái, xem ra Úc nương cũng không ngốc, "Hôm nay tại sao Úc nương lại đột nhiên nói với ta như vậy?"

Ánh mắt có chút tịch mịch của Úc nương buông xuống, "Dịch cô nương rất rõ ràng tại sao ta lại muốn nói như vậy."

Lâm Lập Hạ có chút buồn bực, chẳng lẽ bây giờ bọn họ đang chơi tâm ý tương thông sao? Nàng dứt khoát nói thẳng, "Úc nương sợ Vương Gia nhà người có hứng thú với ta?"

Trong mắt Úc nương lóe lên tia chán nản, không chỉ là hứng thú, bây giờ Vương Gia đã động lòng, thế nhưng dĩ nhiên nàng sẽ không nói cho nàng ta biết."Ừ."

"Cho nên người muốn giúp ta rời đi?" Lâm Lập Hạ lại hỏi.

"Ừ." Úc nương lần nữa gật đầu một cái.

"Ta nói," Lâm Lập Hạ đột nhiên nghiêm túc, "Người không sợ Vương Gia nhà người tức giận?"

Úc nương lắc đầu một cái, "Nói không sợ là giả, nhưng Dịch cô nương cũng là nữ tử, nhất định có thể hiểu được cảm thụ của ta."

Trong mắt Lâm Lập Hạ nổi lên tán thưởng, Úc nương này cũng đủ trực tiếp."Như vậy cứ theo người an bài đi."

Nếu người ta đã không sợ nàng còn có gì phải sợ nữa, đợi sau khi nàng đi ra ngoài ai còn tìm đến nàng nữa, mấy tên vương gia và Cửu hoàng tử gì đó đều đi gặp quỷ đi, hai đại phiền toái.

"Được." Úc nương cuối cùng cũng buông được tảng đá trong lòng xuống, thật may là cô nương này đối với Vương Gia không có bất kỳ ý niệm gì, thật may.

Úc nương quên, bản tính của nam nhân chính là thứ càng không có được thì càng chấp nhất càng muốn chiếm thành của mình.

* * *

Lâm Lập Hạ chống cằm cau mày nghĩ, Úc nương bảo ngày mai cái tên vương gia gì đó phải đi ra ngoài một chuyến, nàng sẽ an bài xe ngựa cho các nàng, nhưng Trọng Lương còn chưa trở lại mà, chẳng lẽ để cho nàng cùng Mạch Tuệ hai người lên đường?

A a a a a a.

Lâm Lập Hạ cực kỳ không ưu nhã gãi gãi đầu của mình, phiền chết đi được phiền chết đi được, hay là nói với Úc nương đợi thêm hai ngày nữa.

Nàng đứng dậy mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài, lại không cẩn thận đụng phải lồng ngực người đang tiến vào.

Lâm Lập Hạ bị đụng lùi về phía sau mấy bước, ngẩng đầu lên lại mừng rỡ kêu thành tiếng, "Trọng Lương?"

* * *

Mười ngày sau, Tô Châu Giang Nam.

Mùa hè, trời cao quang đãng, bờ hồ xanh nhạt, cành liễu lả lướt, gió nhẹ thổi qua, gây ra những làn sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, thoáng chốc chiếu rọi cảnh sắc tươi đẹp rực rỡ.

Bé gái mặc y phục màu xanh buộc hai búi tóc trên đầu núp ở phía sau cây liễu len lén nhìn nam tử dưới cái cây lớn cạnh hồ, mắt to tròn y hệt quả nho đen thỉnh thoảng chớp mắt có vẻ hết sức đáng yêu.

"Tiêm Tiêm, người ở chỗ này làm gì vậy?" Sau lưng đột nhiên hiện ra một bé trai mặc xiêm y màu xanh vỗ bả vai của bé hỏi.

Bé gái tên là Tiêm Tiêm bị giật mình nhảy dựng lên, nhưng vẫn ngậm chặt miệng im lặng không dám lên tiếng, bé nhỏ giọng đánh bé trai một cái, "Tiểu Dương thôi, người muốn hù chết ta hả."

Tiểu Dương nhe nhe răng, "Đau chết ta nha đầu thôi, ai bảo người một mình len lút trốn ở đây không biết làm chuyện gì."

Tiêm Tiêm nghe vậy cong cái miệng nhỏ nhắn lên, "Ta đâu có len lén lút lút."

"Không có?" Tiểu Dương cười gian một tiếng, lên giọng hô, "Thật sự không có... umh"

Giọng nói của Tiểu Dương biến mất trong lòng bàn tay,

"Tiểu Dương, người tự đâm đầu vào chỗ chết hả! Ai cho người lớn tiếng như vậy!" Tiêm Tiêm khiển trách.

Tiểu Dương kéo xuống bàn tay che ngoài miệng mình, hả hê nói, "Người cho rằng ta không biết sao, người không phải đang nhìn lén vị công tử bên kia sao."

Bé gái Tiêm Tiêm nâng mặt lên muốn nguy biện, "Ta... ta, ta"

"Ta cái gì mà ta." Tiểu Dương khoát tay, "Không phải là ca ca áo trắng kia bộ dạng xinh đẹp sao, ta cũng muốn nói chuyện cùng với huynh ấy."

Tiêm Tiêm lập tức thay đổi sắc mặt, ôm lấy cánh tay Tiểu Dạng, "Sao? Thật sao? Vậy chúng ta cùng đi có được hay không?"

Bên trong đôi mắt to tròn tràn đầy mong đợi bập bùng.

Tiểu Dương hào sảng gật đầu một cái, "Đi thôi, chúng ta cùng đi."

Mạc Tử Huyền buồn cười nhìn hai đứa bé trước mắt, ôn hòa mở miệng, "Các người tìm ta có chuyện gì sao?"

Hắn đã sớm phát hiện bên kia có một bé gái y phục xanh lá núp ở phía sau cái cây nhìn hắn, hắn còn nghĩ đứa bé này thật đúng là nhút nhát ngại ngùng, vậy mà chỉ chớp mắt đã tới thêm một bé nam mang theo bé cùng nhau vọt tới trước mặt của hắn, nhưng cũng chỉ khấn trương nhìn hắn không nói lời nào.

Tiểu Dương nhìn Tiêm Tiêm một chút, cuối cùng lấy dũng khí lắp ba lắp bắp nói một câu, "Không có, không có việc gì! Chúng ta, chúng ta chẳng qua là cảm thấy đại ca ca rất xinh đẹp, cho nên, cho nên, "

"Cho nên chúng ta muốn làm quen với đại ca ca!" Tiêm Tiêm cơ trí nói tiếp.

Mạc Tử Huyền bật cười, xinh đẹp? Hình dung này làm hắn nhớ tới một người .

Hắn cúi người xuống xoa đầu hai bé, trong mắt phượng cười rất ngọt ngào, "Được."

Chờ Mạc Tử Huyền cùng với Tiêm Tiêm và tiểu Dương chơi đùa xong thì đã gần hoàng hôn, dưới sắc trời chiều tất cả đều được phủ lên một tầng ánh sáng ấm áp, Mạc Tử Huyền chào tạm biệt với Tiêm Tiêm Tiêm và tiểu Dương xong liền chuẩn bị đứng dậy đi trở về nhà trọ.

Hắn hôm nay cũng chỉ là tùy tiện ra ngoài đi dạo một chút, vậy mà thấy được một hồ sen liên sinh lòng thích ý, dựa vào đại thụ, mặt đón gió nhẹ ngồi trong bóng râm, không ngờ gặp phải hai gia hỏa thú vị.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Mạc Tử Huyền hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, làm người bên đường nhìn thấy cơ hồ muốn rớt tròng mắt.

Lúc này tại khúc quanh lại truyền ra đối thoại.

"Trọng Lương, đêm nay chúng ta nghỉ ở khách điếm nào?" Một giọng nói thanh thúy hỏi.

"Tiểu thư, chúng ta đến chỗ kia đi!" Thiếu nữ mềm mại lập tức tiếp lời.

"Tùy đi." Lần này là giọng nam trầm ổn kết thúc.

Mạc Tử Huyền nghe được giọng nói này hơi quen thuộc thì trong lòng không khỏi run lên, chẳng lẽ...

Hắn bước nhanh về phía trước, sau khi nhìn thấy người đang đi tới thì môi mỏng của hắn cong lên thành một độ cong duyên dáng, mắt phượng màu trà khẽ nheo lại, giọng điệu nho nhã vững vàng thường ngày khó có được một tia phập phồng.

"Giản Chi, thật là khéo."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ngốc, Không Ngốc

Lâm Lập Hạ nhìn thấy nam tử ôn nhuận như ngọc trước mắt lập tức ngẩn người, qua vài giây mới phản ứng được mừng rỡ kêu lên, "Tử Huyền?"

Mạc Tử Huyền hơi hơi gật đầu, "Không ngờ có thể gặp huynh ở đây."

Lâm Lập Hạ cũng ngạc nhiên không thôi, vốn tưởng rằng sau khi từ biệt sẽ không thể gặp lại nam tử này nữa, vậy mà lại ở Lạc Dương cách Tô Châu ngàn dặm gặp được nhau. Nàng bỗng nhiên cười một tiếng, "Thật là thật trùng hợp!"

Mạc Tử Huyền cũng cười theo, mắt phượng đem trang phục của Lâm Lập Hạ thu vào đáy mắt, thiếu nữ búi tóc mặc cây quần lụa mỏng màu xanh lá, quả nhiên bộ dáng này dường như thích hợp với nàng hơn.

Lâm Lập Hạ theo tầm mắt của hắn cúi đầu nhìn xuống y phục của mình, lúc này nàng mới nghĩ đến hôm nay mình mặc nữ trang, nàng ngẩng đầu nhìn Mạc Tử Huyền cười sang sảng, "Tử Huyền, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện thôi."

Khóe mắt Mạc Tử Huyền liếc nhìn người xung quanh ngày càng nhiều nhẹ nhàng gật một cái, "Được."

Lâm Lập Hạ đi song song với Mạc Tử Huyền phía trước, còn lại Mạch Tuệ và Trọng Lương đi theo phía sau.

"Tử Huyền, sao huynh lại nhận ra là ta?" Lâm Lập Hạ cũng không xấu hổ, trực tiếp nói lên suy nghĩ trong lòng mình. Hôm nay nàng không đeo mấy thứ dịch dung hầu kết giả gì đó, từ trên xuống dưới hoàn toàn là bộ dáng của mình, thế mà Mạc Tử Huyền lại liếc mắt một cái liền nhận ra, hơn nữa cũng không có vẻ mặt kinh ngạc gì, nàng lại nghĩ đến cảm giác nhạy cảm của Mạc Tử Huyền này vượt qua người thường, chẳng lẽ... Người này đã sớm biết?

Mạc Tử Huyền cười nhạt, "Nha hoàn cùng hộ vệ của huynh."

Lâm Lập Hạ hoài nghi nheo mắt lại, "Hả? Còn gì nữa không?"

Mạc Tử Huyền rũ mí mắt xuống che kín nụ cười đáy mắt, "Ta đúng là đã sớm biết huynh là một nữ tử, hơn nữa còn đã dịch dung."

"Chẳng lẽ ta dịch dung thất bại như vậy sao?" Lâm Lập Hạ sờ mặt của mình một cái, nàng cảm thấy mình đeo cái mặt nạ kia lên rất chân thật mà, lại thêm hầu kết giả nữa, mặc dù vóc người

không đủ, nhưng cũng không dễ dàng bị nhận ra như vậy chứ.

"Thật ra thì ban đầu ta cũng không phát hiện ra, cái mặt nạ kia của huynh thật sự vô cùng tinh xảo." Mạc Tử Huyền nói.

Lâm Lập Hạ nghe vậy ngẩng đầu lên dò hỏi, "Vậy chừng nào thì huynh nhận ra?"

Mạc Tử Huyền cười khẽ một tiếng, ngón tay thon dài quơ quơ, "Tay."

Lâm Lập Hạ nghi ngờ nghĩ, tay? Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh ngày đó Mạc Tử Huyền kéo nàng lên xe ngựa, chẳng lẽ là lúc đó?

"Ta vốn cũng không hoài nghi giới tính của huynh, dù sao thiếu niên thân hình nhỏ nhắn hiện tại cũng rất phổ biến, hương vị son phấn cũng không ít, chỉ là ngày đó lúc ta kéo huynh lên xe ngựa thì chú ý tới hai tay mảnh khảnh mềm mại của huynh, thì liền, " Mạc Tử Huyền Vì hơi dừng dừng một chút, cười mở miệng, "Nhận ra."

Lâm Lập Hạ giơ hai tay của mình lên trước mắt cẩn thận nhìn một chút, đôi tay này quả thật vô cùng tinh tế, nhưng tại sao lại để cho hắn nhìn ra sơ hở chứ? Nàng đột nhiên nhớ tới cái mặt nạ kia, sao đó bỗng tỉnh hiểu ra, "Hoá ra là như vậy ! Da mặt của ta vốn là màu nâu, lúc đó ta cũng thoa lên trên chút phấn nâu, nhưng lại ngại phiền phức mà không thoa lên tay!"

Mạc Tử Huyền gật đầu một cái, "Đúng là như thế."

Lúc đó hắn phát hiện nàng là một nữ tử thì không phải là không cảm thấy kinh ngạc, dù sao nàng dễ dàng đồng ý cùng hắn cùng nhau lên đường, còn không chút phòng bị ngồi trong cùng một chiếc xe ngựa, hắn bắt đầu cho rằng nàng là một thiên kim nhà giàu đơn thuần không hiểu biết ra ngoài đi dạo, nhưng chuyện ở Âm Phong trại lại làm cho hắn hiểu ra, nữ tử này cũng không phải là kiểu người trong tưởng tượng kia... Tiểu thư bình thường.

"Đa tạ đa tạ!" Lâm Lập Hạ nghịch ngợm hướng hắn ôm quyền, "Nhờ có hôm nay Tử Huyền nói cho ta biết, xem ra lần sau ta phải liên tục thoa phấn lên tay mới được."

Mạc Tử Huyền cười một tiếng, "Không cần khách khí."

Buổi tối hôm đó Lâm Lập Hạ cùng Mạc Tử Huyền tiến vào cùng một nhà khách điếm, Lâm Lập Hạ một nhóm ba người, bên cạnh Mạc Tử Huyền lại không có Mạc Bất Phá, một mình một người.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Lập Hạ cùng Mạc Tử Huyền tinh thần thoải mái đi dạo phố.

Hôm nay Lâm Lập Hạ đã đổi một thân nam trang lại ra vẻ nam tử hán, dĩ nhiên, nàng còn cố ý

ở trên tay cũng thoa chút phấn, nàng thoải mái duỗi lưng một cái nói, "Dậy sớm tinh thần thật tốt nha."

Mạc Tử Huyền mặc một bộ cẩm bào màu bạc càng tôn lên khí chất như ngọc của hần, hần cười cười, "Hôm nay Giản Chi có chỗ nào muốn đi hay không?"

Lâm Lập Hạ nhú mày suy nghĩ một chút, umh, nàng hình như không có mục tiêu gì, ôi chao, nàng quay đầu nhìn về phía Mạc Tử Huyền nói, "Tử Huyền có chỗ nào hay sao?"

Mạc Tử Huyền hơi mỉm cười một cái, "Ta ngược lại có, cũng không biết huynh có thích hay không."

Lâm Lập Hạ tùy ý khoát tay áo, "Tử Huyền đi đâu ta liền đi theo đó đi, trước tiên thì đi theo ta đã."

Lâm Lập Hạ cất bước sải bước về phía trước, mục đích, xuống tầng ăn sáng!

Sau lưng Mạc Tử Huyền bật cười lắc đầu, trong mắt tràn đầy sắc màu âm áp.

* * *

Chờ bọn họ ăn xong thì ánh nắng mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi rồi, tiếng người trên đường cũng bắt đầu huyền ảo, Lâm Lập Hạ nhìn Mạc Tử Huyền hỏi, "Tử Huyền, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Ta dẫn ngươi đến một chỗ ngồi một chút đi, phong cảnh nơi đó rất đẹp." Mạc Tử Huyền nghĩ đến cái hồ ngày hôm qua, không khỏi muốn dẫn nàng đi chia sẻ cảnh đẹp.

Lâm Lập Hạ vỗ tay, "Rất tốt, đi thôi."

Nói xong nàng nâng chân phải định bước đi, lại bị một tên ăn xin xông tới bên cạnh chặn đường đi lại.

"Vị công tử này làm ơn làm phước, tiểu nhân ba ngày chưa được ăn cơm, van ngài lòng từ bi thương cho ít tiền!"

Lâm Lập Hạ cảm thấy có chút buồn cười, cái màn này tại sao lại quen thuộc như vậy, nàng vừa định mở miệng bác bỏ lại thấy bộ dáng của tên ăn xin kia, lòng nàng chợt co rút lại, nụ cười trên mặt cũng cứng lại, cuối cùng lấy một chút bạc vụn nhỏ từ bên hông cho tên ăn xin kia, "Cái này cho bà."

Người vừa nói chính là một cụ già quần áo tả tơi, một đồng rách rưới trùm lên thân thể gầy

yếu của bà, đầu đầy tóc bạc bù xù không chịu nổi, trên mặt gầy trơ cả xương đều là những vết nhăn, trong con người vàng vọt mờ hồ có thể thấy được ánh lệ.

Lâm Lập Hạ cũng không nghĩ mình là người tràn đầy đồng cảm, trước kia đi trên đường trừ phi thấy ăn xin thân thể tàn tật, nếu không nàng cũng sẽ không cho tiền, nhưng trừ ăn xin tàn tật, còn có một loại người có thể để cho nàng bỏ tiền, đó chính là người già.

Đó cũng chẳng phải là nàng có bao nhiêu tôn trọng người già, nàng biết rõ đó là do mình từ nhỏ cùng ông bà nội lớn lên. Đưa bé lớn lên cũng với người già đều sẽ có cảm giác như thế, đối với người già có cảm giác đặc biệt thân thiết, mà thấy người già đáng thương thì cánh mũi sẽ chua xót. Nàng thật sự không cách nào làm như không thấy đối với người nhà.

Người ăn xin nhận lấy tiền thì cảm động cười, "Công tử thật là một người tốt! Bò Tát nhất định sẽ phù hộ ngài! Đa tạ đại ân đại đức của công tử!"

Lâm Lập Hạ khẽ mỉm cười không nói thêm gì nữa, bỏ qua cụ già đi về phía trước.

"Tử Huyền ca ca!" Một giọng nói non nớt của trẻ con vang lên, tiếp theo là Tiêm Tiêm buộc hai búi tóc hai bên đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt bọn họ.

Tiêm Tiêm hưng phấn chạy về phía Mạc Tử Huyền, nhìn thấy người ăn xin bên cạnh bọn họ thì nhăn mặt lại, bé mới vừa mở miệng muốn nói lại thấy người ăn xin đó vội vàng chạy vào trong ngõ hẻm, bé tức giận dậm chân nhìn về phía hai người hỏi, "Trong hai người các huynh, người nào vừa mới cho ba ta tiền?"

Mạc Tử Huyền và Lâm Lập Hạ đều hơi sững sờ, tiếp đó Lâm Lập Hạ mở miệng thừa nhận, "Là ta." Bé gái này đáng đáp thật đáng yêu, mắt tròn vo to làn da trắng nõn nà, làm cho người ta chỉ muốn véo một cái, chỉ là tức giận trên mặt bé làm nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, đã xảy ra chuyện gì sao?

Tiêm Tiêm nghe vậy càng thêm dưng sức dậm chân, chỉ vào Lâm Lập Hạ nói, "Huynh thật ngốc! Chẳng lẽ huynh không nhìn ra bà ta gạt người sao! Hừ! Đây là lần thứ năm trong tháng này, ba ta đi lừa mấy người nhà quê như huynh! Thật là ngốc!"

Mạc Tử Huyền nghe vậy tiến lên xoa đầu bé, ôn hòa mở miệng nói, "Tiêm Tiêm, đừng nóng giận, vị tiểu ca này không biết người kia là lừa huynh ấy."

Lâm Lập Hạ nghe được câu nói của Tiêm Tiêm thì chỉ nhàn nhạt nói một câu, "Hả? Thì ra là giả bộ à." Trong giọng nói căn bản không có một chút tức giận, chỉ là trần thuật lại một sự thật.

Tiêm Tiêm có chút bức mình, "Huynh không tức giận sao?"

"Tức cái gì?" Lâm Lập Hạ cố ra vẻ tò mò hỏi.

"Huynh." Tiêm Tiêm bị ghen không nói được gì, không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn về phía Mạc Tử Huyền nói, "Tử Huyền ca ca, bằng hữu này của huynh sao lại ngốc như vậy! Bị người ta lừa còn không cảm thấy tức giận chút nào!"

Lâm Lập Hạ bên cạnh nghe vậy thiếu chút nữa cười thành tiếng, quả nhiên là đứa bé, nói xấu người khác mà không biết kiêng dè đang ở ngay bên cạnh.

Mạc Tử Huyền ngồi xổm xuống xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêm Tiêm, "Vậy tại sao Tiêm Tiêm lại tức giận đến vậy?"

Nhọn tức giận nói, "Vương bà bà này rõ ràng là có nhà, còn muốn ra ngoài lừa gạt người khác, thật ra thì tiền lừa được đều mang đi đánh bạc! Lừa gạt hết những người trong vùng thì lừa gạt sang những người xứ khác, mấy người xứ khác đến một người thì đi lừa một người!"

"À." Mạc Tử Huyền hiểu rõ gạt đầu một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy ôn hòa, "Tiêm Tiêm chính là hi vọng người khác không bị bà ấy lừa gạt đúng hay không?"

Tiêm Tiêm cong cong môi đáp lại một tiếng "Vâng".

"Vậy tại sao Tiêm Tiêm không đi hỏi ca ca kia nghĩ như thế nào?" Trong mắt phượng của Mạc Tử Huyền hiện lên vẻ ấm áp, nở nụ cười nhìn đứa bé trước mặt.

"Huynh ấy?" Tiêm Tiêm liếc nhìn Lâm Lập Hạ một cái, "Huynh ấy có thể nghĩ như thế nào, ngốc!"

Lâm Lập Hạ vẫn nở nụ cười, "Tiêm Tiêm đúng không, ca ca kể một chuyện xưa cho muội được không?"

"Chuyện xưa?" Trẻ con luôn tràn đầy hứng thú với chuyện xưa, vì vậy Tiêm Tiêm sáng khoái đồng ý, "Được."

=== ===== mời mọi người nghe chuyện xưa nào =====

Lâm Lập Hạ dắt tay Tiêm Tiêm, vừa đi vừa kể chuyện xưa,

"Ngày trước, có một lữ nhân rất ngốc, hấn ngốc đến mức nào sao? Ngốc đến mức người khác nói cái gì hắn cũng tin."

Lữ nhân ngốc thường bị lừa, hôm nay có phụ nhân (người phụ nữ đã có chồng) nói với hắn,

‘Làm ơn cho ra mượn một chút tiền để mua thuốc’, lữ nhân liền đem hết tiền trên người cho nàng.

Ngày mai có nữ tử nói với hắn, ‘Muội muội ta ngã bệnh’, hắn liền đem áo choàng của mình cho nữ tử đó.

Nông phu nói với hắn, ‘Ta không có tiền mua hạt giống để cày cấy’, hắn lại cởi giày của mình ra cho nông phu đi bán.

Bởi vì lữ nhân ngốc rất ngốc, cho nên người của trấn trên cũng đến gạt hắn, sau khi lừa gạt xong đều sẽ nói, ‘Cám ơn huynh, thật sự cảm ơn huynh đã giúp đỡ ta. ’

Khi đó lữ nhân ngốc vẫn rất vui vẻ, hắn sẽ cười nói, ‘Không có gì không có gì, chúc các người hạnh phúc. ’

Đến cuối cùng lữ nhân không còn thứ gì trên người, hắn cảm thấy rất xấu hổ, vì vậy hắn quyết định đi vào trong rừng sâu.

Kết quả thì sao, lữ nhân ngốc lại gặp phải yêu quái trong rừng sâu ngàn dặm, yêu quái bởi vì muốn ăn thịt hắn, đã nói rất nhiều lời để lừa hắn, dĩ nhiên, lữ nhân lại bị lừa một lần nữa. Trước thì cho một chân, sau đó lại cho một tay.

Cuối cùng, lữ nhân chỉ còn lại cái đầu.

Chỉ còn lại đầu, lữ nhân ngốc lại đem hai mắt của mình cho yêu quái, yêu quái vừa ăn mắt của hắn vừa nói ‘Cám ơn’, còn nói ‘Ta có quà tặng cho ngươi ’

Kết quả, quà tặng là tờ giấy viết ‘Ngu ngốc’, nhưng lữ nhân ngốc lại khóc.

Lữ nhân ngốc vừa khóc vừa nói ‘Cám ơn ngươi, đây là lần đầu tiên ta được nhận quà, ta rất vui rất vui, cảm ơn ngươi! Cảm ơn ngươi!’

Trong hốc mắt không còn gì cả không ngừng chảy nước mắt, lữ nhân ngốc cuối cùng cứ như vậy chết đi."

Lâm Lập Hạ hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn về phía Tiêm Tiêm đang tức giận nước mắt lưng tròng, “Tiêm Tiêm, nếu như muội gặp phải người như vậy, muội sẽ như vậy đối với hắn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cây Đa

Tiêm Tiêm giận dữ dùng tay áo lau nước mắt, "Làm sao có thể như vậy, tại sao lại có người ngốc như vậy chứ! Muộn mà gặp được hần thì nhất định muội sẽ mắng hần một trận! Đại Ngốc Nghếch! Ngốc đến không thể ngốc hơn được nữa!"

Lâm Lập Hạ ngồi xổm xuống dùng đầu ngón tay lau nước mắt nơi khóe mắt cho Tiêm Tiêm, cười nói, "Tiêm Tiêm cũng cảm thấy hần rất ngốc đúng không, thế nhưng hần lại cảm thấy rất vui vẻ, cho đến trước khi chết vẫn cảm thấy rất vui vẻ."

"Chúng ta căm ghét những tên đi lừa gạt những lũ nhân ngốc, cảm thấy bọn họ không nên làm như vậy. Chúng ta đối với những lũ nhân ngốc thì cảm thấy đồng tình, cảm thấy họ không nên ngốc như vậy, nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ của chúng ta, chúng ta không thay thế được bọn họ, có thể làm chỉ là điều chỉnh lại tâm trạng của bạn thân thật tốt."

Lâm Lập Hạ dừng một chút, sau đó nhìn vào mắt của Tiêm Tiêm nhân nhật nói một câu, "Mỗi người đều có cố chấp của bản thân, cố chấp của lũ nhân ngốc là bị lừa gạt mà vẫn cảm thấy vui vẻ, ôm một trái tim tốt đẹp đối xử người khác. Mà ca ca, không vô tư như lũ nhân ngốc, cũng không cao thượng như lũ nhân ngốc, ta chỉ cảm thấy không cần thiết phải tức giận mà thôi, ai sống ở trên đời mà chưa từng bị lừa gạt bao giờ? Cái gọi là ngã một lần khôn hơn một chút (tương tự như câu đi một ngày đang học một sàng khôn), coi như có thêm kinh nghiệm là tốt rồi."

Nàng xoa đầu Tiêm Tiêm, "Cho nên, Tiêm Tiêm cũng không cần tức giận."

Tiêm Tiêm nhìn thiếu niên dịu dàng mỉm cười trước mắt thì không khỏi thấy tim như lỗi mất một nhịp, sau đó lại bĩu môi nói, "Nhưng Vương bà bà đó thật sự rất đáng ghét."

"Ừ, rất đáng ghét vô cùng đáng ghét, nhưng mà trước tiên ta có thể hỏi một chút, muội đang cảm thấy gì trên tay vậy?" Lâm Lập Hạ cười trộm một cái hỏi.

Lúc này Tiêm Tiêm mới nhớ mình bị mẫu thân sai ra ngoài mua nước tương, nàng vỗ mạnh cái hũ trong tay một cái "Thảm rồi thảm rồi, thế nào muội cũng bị mẹ mắng, Tử Huyền ca ca, còn có ca ca này nữa, muội đi trước!" Nói xong xoay người nhanh chóng chạy đi.

Mạc Tử Huyền vẫn đứng một bên lắng nghe, nhìn bóng lưng nho nhỏ chạy xa dần thì nở một nụ cười ôn nhã, nhẹ nhàng nói một câu, "Hẹn gặp lại."

Hai người tiếp tục bước chậm trên đường, Mạc Tử Huyền nghĩ đến những lời Lâm Lập Hạ vừa nói, không khỏi cười cười, "Không ngờ Giản Chi lại nhìn được thấu đáo như vậy."

Lâm Lập Hạ buông tay ra, giao hoát cười cười, "Nói thiệt cho huynh biết, cái này chỉ là đồ đồ dành trẻ con mà thôi."

"Vậy sao." Mạc Tử Huyền hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Lập Hạ, "Vậy đối với người thật sự lừa gạt huynh, Giản Chi sẽ làm như thế nào?"

"Người thật sự lừa gạt ta?" Lâm Lập Hạ nhú mày, "Đối với loại người như vậy, ta không muốn có bất kì quan hệ gì nữa thôi."

Gương mặt Lâm Lập Hạ vẫn đầy ý cười, lời nói cũng như gió nhẹ nước chảy (vân đạm phong khinh), nhưng Mạc Tử Huyền lại không khỏi tin tưởng nàng thực sự nói thật.

Gặp phải người thật sự lừa gạt, không mang theo một tia lưu luyến, tuyệt đối không tha thứ.

* * *

"Ta nói này Tử Huyền, một huynh có thể tìm được chỗ như vậy."

Lâm Lập Hạ khen ngợi nhìn cảnh đẹp trước mắt, Bích Hồ trước mắt tựa như một khối Phi Thúy thượng hạng, cây liễu bên hồ nhẹ nhàng đong đưa nhành cây theo gió, bờ công anh không biết từ đâu bay tới tựa như những bông tuyết mùa hè bay bay theo gió, nhìn xem nhìn xem, nước hồ trong suốt, trên mặt hồ không có túi ny lon hay những hộp cơm dùng một lần, quả nhiên cảnh sắc tự nhiên không chút ô nhiễm là đẹp nhất mà.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Mạc Tử Huyền hiện lên một nụ cười thanh nhã, "Ta cũng là trong lúc vô tình phát hiện ra nơi này, bé Tiêm Tiêm cũng là quen biết ở chỗ này."

Lâm Lập Hạ không kiềm chế được tâm tình hưng phấn của bản thân, cái chỗ chính là cảnh đẹp trong vông du đó, trước kia chỉ có thể nhìn máy vi tính mà chảy nước miếng, không ngờ có một ngày có thể nhìn thấy tận mắt. Nàng vỗ lên bả vai Mạc Tử Huyền một cái, "Thật sự vô cùng cảm ơn huynh, đẹp, rất rất đẹp."

Mạc Tử Huyền bị vỗ hơi lung lay một chút, nghĩ thầm, sức lực của vị Dịch Giản Chi này thật đúng là không nhỏ."Giản Chi thích là tốt rồi."

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn cây đại thụ sum xuê, tán lá xanh đậm che đi ánh mặt trời, tạo ra một bóng râm cho người ta hóng mát. Nàng lại cúi đầu nhìn bãi cỏ trên mặt đất một chút, mặt cỏ xanh mượt chính tề lại dễ coi.

Nàng đột nhiên thấy hăng hái, cả người buông lỏng nằm trên mặt cỏ, lười biếng nheo mắt lại, hương cỏ xanh thật dễ ngủ mà.

Mạc Tử Huyền có chút kinh ngạc nhìn Lâm Lập Hạ trước mắt, "Giản chi huynh..."

Một vị cô nương như vậy có phải quá không có hình tượng rồi không.

Lâm Lập Hạ vươn tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh, "Tử Huyền cũng nằm xuống đây đi, cơ hội như vậy rất khó có được đấy nhé."

Mạc Tử Huyền hơi sững sờ, sau khi nhìn thấy biểu cảm mãn nguyện trên gương mặt nàng thì cười cười, cũng được, ai kêu nàng không phải nữ tử bình thường chứ.

Hắn tiến lên cực kỳ tao nhã nằm xuống, học theo Lâm Lập Hạ nhắm hai mắt lại. Trong mũi ngửi được mùi hương thơm ngát, trong tai nghe được tiếng chim hót động lòng người, môi mỏng của Mạc Tử Huyền nâng lên, lộ ra một nụ cười vô cùng chân thành hiếm có, không ngờ cảnh đẹp còn có thể cảm thụ như vậy.

Đang vui vẻ thoải mái, Lâm Lập Hạ bên cạnh đột nhiên háng giọng mở miệng.

"Trường Đình ngoại, Cổ Đạo biên, cỏ thơm Bích Liên Thiên."

Mạc Tử Huyền hơi hé mắt nhìn về phía nàng.

Lâm Lập Hạ vẫn như cũ không để ý đến mở miệng, "Trước đây ta một mực nghĩ ‘cỏ thơm Bích Liên Thiên’ là dạng cảnh tượng gì, cuối cùng hôm nay cũng cho ta gặp được."

"Giản Chi thích nhất mùa gì?" Mạc Tử Huyền nhẹ giọng hỏi, người giống như nàng, nhất định là thích mùa xuân.

"Mùa đông."

Mắt phượng của Mạc Tử Huyền hoàn toàn mở ra, "Mùa đông?"

"Ừ, mùa đông." Khóe môi Lâm Lập Hạ nhàn nhạt nâng lên, "Có một người vô cùng ấm áp đã từng nói, sau khi tuyết tan sẽ là mùa xuân."

"Chúng ta đều ước ao hi vọng sẽ tới, nhưng lại không ý thức được, thường thường thời khắc chờ đợi hy vọng chính là thời khắc động lòng người nhất."

Mạc Tử Huyền nhìn Lâm Lập Hạ trước mắt, trong con ngươi màu trà nổi lên vẻ tán thưởng, nữ tử này luôn cho người ta đáp án không ngờ tới nhất.

Mạc Tử Huyền không hỏi gì nữa, Lâm Lập Hạ cũng không thấy tiếng động, hai người cứ yên

lặng mà nằm như vậy, không khí ấm áp mà hài hòa.

Có thể là do vừa mới ăn sang xong, không bao lâu thì Lâm Lập Hạ cảm thấy buồn ngủ, nàng thoải mái dụi dụi cỏ xanh trên đất, an tâm chậm rãi rơi vào mộng đẹp.

Nghe được tiếng hít thở vững vàng nhẹ nhàng bên cạnh, Mạc Tử Huyền cười cười, thật là một nữ tử không giống người thường.

Hắn cũng dán xuống mặt cỏ nhắm hai mắt lại, cảm giác thoải mái như vậy, thật sự là đã rất lâu không cảm thấy rồi.

Bờ hồ, cây đa, nam tử xiêm y màu bạc cùng thiếu niên áo lam thân hình nhỏ nhắn, điềm tĩnh mà thoải mái ngủ say.

* * *

Ước chừng sau một canh giờ, Lâm Lập Hạ coi như là từ trong mộng đẹp lưu luyến tỉnh lại, ừm, cảnh đẹp như vậy quả nhiên thích hợp để ngủ mà.

Nàng mở mắt chuẩn bị mở miệng gọi Mạc Tử Huyền lại không ngờ phát hiện gương mặt của Mạc Tử Huyền vô cùng gần nàng.

Trái tim Lâm Lập Hạ chợt nhảy lỡ một nhịp, sau khi chú ý tới hắn cũng đang ngủ say mới yên tâm, hoàn hảo hoàn hảo, nếu hắn mà tỉnh lại thì liền lúng túng rồi.

Lâm Lập Hạ không khỏi cẩn thận quan sát dung nhan tuấn mỹ trước mắt, nhìn hắn với khoảng cách gần như vậy... Hắn lại càng hoàn mỹ hơn rồi.

Làn da này thuộc kiểu trắng nõn sáng bóng trơn mịn, mày kiếm tóc mai, lông mi dày rậm hơi cong, sống mũi anh tuấn, môi mỏng màu hồng...

Lâm Lập Hạ nghĩ đến trên mặt hắn luôn mang theo nụ cười lịch sự nho nhã, một thân khí chất tôn quý lại không làm cho người ta cảm thấy hắn cao cao tại thượng, người như vậy, thời điểm Thượng Đế tạo ra hắn nhất định đang mang tâm trạng đang vô cùng tốt đi.

Nghĩ tới đây nàng lại khẽ nhíu mày lại, nhưng hình như trong nụ cười ôn hòa kia luôn cất giấu xa cách.

Trên thế giới này, thật sự có người hoàn mỹ sao?

"Ừm..."

Môi mỏng của nam tử tuần mỹ nhẹ nhàng làm bầm một tiếng, lại làm Lâm Lập Hạ sợ đến mức nhắm thẳng đằng sau lộn vài vòng.

Hù, hù, hù chết nàng! Nếu như bị hấn nhìn thấy vừa rồi nàng đang đánh giá hấn, khẳng định sẽ cho là nàng cùng một loại với cái người Đại Dương Gia gì đó!

"Giản Chi?" Mạc Tử Huyền mở mắt nghi ngờ nhìn về phía Dịch Giản Chi cách hấn khá xa, nàng từ lúc nào mà cách hấn xa như vậy?

Lâm Lập Hạ nghe tiếng nhìn hấn nhưng không khỏi vỗ ngực liên tục, ông trời ơi, người tuyệt đối là thiên vị đến lợi hại! Nhìn mắt phượng ánh nước còn đầy sương mù của người nọ mà xem, đó là thứ nên xuất hiện trên người một nam nhân sao? Tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhân! Bảo nàng sống như thế nào, sống như thế nào đây?

Thượng Đế, người chính là mẹ kế! Lâm Lập Hạ oán hận thầm nghĩ.

Ách... Mạc Tử Huyền không hiểu chuyện gì mở miệng, "Giản chi, huynh... Thế nào?" Tại sao vẻ mặt lại phần hận như vậy?

"Không có!" Lâm Lập Hạ một hớp phủ quyết, chuyện như vậy tự mình biết là được rồi, ngàn vạn lần không thể nói ra làm mình bẽ mặt!

Chỉ là, nói đến đẹp...

Trong đầu Lâm Lập Hạ hiện lên Cửu hoàng tử cùng tên vương gia gì kia.

Nói đến tướng mạo, trong ba người này đương nhiên Cửu hoàng tử đẹp nhất, vẻ đẹp của hấn là loại tuyệt mỹ mang theo vẻ yêu dị mị hoặc, làm cho lòng người sinh ra cảm giác nguy hiểm lại vẫn như con thiêu thân lao vào trong đó.

Nói đến phong cách, trong ba người Mạc Tử Huyền lại là người nổi bật, tuần mỹ như thần, khí chất ôn nhuận như ngọc, quanh thân dường như tỏa ra ánh sáng nhân nhật, nam nhân này không giống như người phàm, gần như là một tiên nhân thoát tục rồi.

Còn có Vương Gia kia, Vương Gia tướng mạo anh tuấn khí thế uy nghiêm, ngẫu nhiên mang theo chút ngả ngớn, phỏng chừng không biết bao nhiêu thiếu nữ tử nguyện quỳ gối XX dưới quần của hấn.

Cuối cùng...

Lâm Lập Hạ thật không nên nghĩ tới Lâm Hành Dật Lâm đại thiếu gia.

Thiếu niên này... Dáng dấp coi như là một thiếu niên tuấn mỹ, nàng nghĩ nhất định sẽ có không ít thiếu nữ bị hấn mê hoặc, chỉ là tính tình của hấn vẫn còn vô cùng trẻ con, nói không chừng qua năm năm nữa mới thể có được khí thế như ba người phía trên.

"Giản Chi?" Mạc Tử Huyền lần nữa gọi một tiếng, Dịch Giản Chi này vừa rồi lại rơi vào suy nghĩ sâu xa, thỉnh thoảng mặt thú vị.

"À? Không có việc gì không có việc gì." Lâm Lập Hạ vội vàng hồi hồn lại cười cười với hấn, "Tử Huyền vừa rồi ngủ thoải mái không?"

Mạc Tử Huyền thanh nhã cười một tiếng, trong mắt tràn đầy hài lòng, "Quả thật rất lâu không có cảm giác như thế rồi."

Lâm Lập Hạ sáng tỏ cười một tiếng, "Thỉnh thoảng cũng muốn lười biếng một chút."

Mạc Tử Huyền gật đầu một cái, chỉ là cuối cùng muốn cũng không giống với làm, nếu hôm nay không phải cùng nàng một chỗ, hấn sẽ không nằm ngủ ơ trên cỏ như.

"Như vậy kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu đây?" Lâm Lập Hạ lại bắt đầu hào hứng bưng bưng.

Mạc Tử Huyền nghiêng nghiêng đầu, "Dẫn huynh đi quán trà nghe kể chuyện được không?"

Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ, quán trà? "Ta đối với quán trà nghe kể chuyện không có hứng thú gì, ngược lại muốn đi nếm thử một chút đồ ăn ngon."

Cuộc sống tốt đẹp nhất chính là, ăn, nhìn cảnh đẹp, ngủ, tỉnh dậy lại tiếp tục ăn nhìn cảnh đẹp.

"Vậy cũng tốt." Mạc Tử Huyền gật gật đầu, hai người chậm rãi đi về phía tử lâu trong thành.

Qua khoảng một khắc đồng hồ, hai người đã đi tới mỹ thực phố nổi tiếng ở Tô Châu, Lâm Lập Hạ ngẩng đầu suy nghĩ nên đi tử lâu nào, bên cạnh lại đột nhiên có người vọt lên.

Lần này, thứ bị ôm lấy chính là bắp đùi Mạc Tử Huyền.

"Công tử! Cầu xin người cứu tiểu nữ!" Một vị thiếu nữ quần áo mặc dù cũ rách nhưng chỉnh tề rung rung nhìn Mạc Tử Huyền nói.

Lâm Lập Hạ không tự chủ được giật giật khóe miệng, Hả? Thì ra hiện tại đang lưu hành vận động bỏ nhào giữa phố?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cái Gọi Là Diễm Ngộ

Hai người bị tình huống bất thành linh như vậy làm cho không hiểu ra sao, mà nữ tử kia đã ôm lấy bắp đùi Mạc Tử Huyền bắt đầu khóc lóc kể lể.

"Công tử người nhất định phải cứu tiểu nữ !" Gương mặt khóc lóc của nữ tử, hoa lệ đầm lệ càng thêm vẻ diễm đam đáng yêu.

Mạc Tử Huyền lui về phía sau một bước khéo léo tránh tay của nàng ra, hần cười nhạt hỏi, "Vị cô nương này, xảy ra chuyện gì sao?"

Lúc này bên cạnh bọn họ đã tụ tập một đám người, mọi người mở to hai mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lâm Lập Hạ đứng một bên dờ khóc dờ cười, Mạc Tử Huyền đây coi là cái gì, diễm ngộ?

"Công tử, van cầu huynh cứu ta, đừng cho bọn họ mang ta đi, ta mà đi, ta mà đi nhất định sẽ không còn đường sống!" Nữ tử thanh tú khóc mới thương tâm làm sao, mắt to chớp chớp một cái thì nước mắt lớn liền rơi xuống.

"Bọn họ mà cô nương nói là ai?" Mạc Tử Huyền vừa nói câu này ra, dân chúng xung quanh liền rẽ thành một con đường, "Bọn họ" trong miệng thiếu nữ hoa hoa lệ lệ lên sàn.

Chỉ thấy mấy người mặt mày hung ác, thân trên để trần lộ ra lồng ngực đầy thịt, bước dài đi tới trước mắt hai người.

Lâm Lập Hạ dịch người một chút đứng cạnh Mạc Tử Huyền, hả? Giết heo?

"Ta nói vị công tử này, đừng quản chuyện không liên quan đến mình thì tốt hơn." Một giọng nói ngả ngớn cất lên, tiếp đó một bạch y nam tử dạo bước đi tới, hai chùm râu cá trê trên miệng theo mỗi câu nói của hắn mà không ngừng lay động.

Lâm Lập Hạ nhìn bạch y nam tử một chút lại nhìn sang Mạc Tử Huyền, cuối cùng cảm thán lắc đầu một cái. Bạch y nam tử này rõ ràng muốn mặc áo trắng vào để biểu hiện khí chất phong lưu tiêu sái của mình, chỉ là sự thật so với tưởng tượng thì vô cùng khác nhau, nhìn Mạc Tử Huyền mặc trường sam màu bạc trước mặt, bạch y nam tử kia thấy thế nào cũng giống như một tên hề.

Mạc Tử Huyền chỉ cười nhạt cũng không nói chuyện.

Nữ tử thanh tú sau khi nhìn thấy người tới thì nhích lại gần Mạc Tử Huyền, sợ hãi nói, "Công tử, ta không muốn đi cùng hãn, công tử cứu ta!"

"Tiểu nương tử, lời này của nàng không đúng rồi." Bạch y nam tử tự cho là phong lưu phe phẩy cây quạt, "Tại hạ đã tốn bạc đây."

"Người còn không biết xấu hổ!" Nữ tử thanh tú phẫn hận chỉ về phía nam tử, "Nếu không phải là người ép cha đến bước đường cùng, cha ta sao có thể bán ta cho tên thiếu gia ăn chơi trác táng như người!"

"Tiểu nương tử cũng đã nói cha nàng đã bán nàng cho ta rồi, nàng còn cầu cứu vị công tử này làm gì nữa?" Lời nói của bạch y nam tử lại xoay chuyển hướng về phía Mạc Tử Huyền vẫn đang đứng yên bên cạnh.

Nữ tử thanh tú tựa như đáp lại lời của hãn lập tức đỏ hốc mắt cầu cứu Mạc Tử Huyền, "Công tử, cầu xin huynh cứu ta, người này thích nhất là ngược đãi nữ tử, ta mà đi nhất định chỉ còn một con đường chết, công tử nếu cứu ta, ta... ta nguyện ý hầu hạ công tử cả đời!"

Dứt lời nữ tử liền liếc mắt đưa tình nhìn Mạc Tử Huyền.

Mạc Tử Huyền vẫn ôn hòa trầm mặc nhìn tất cả trước mắt, mà Lâm Lập Hạ thì vô cùng hứng thú nhướn mày lên, há?

Mọi người bên cạnh sau khi nghe được cuộc đối thoại của bạch y nam tử và nữ tử thanh tú thì trở nên huyên náo.

"Thật là, nữ tử này thật đáng thương mà, tại sao lại bị chính cha của mình bán cho kẻ bại loại như vậy." Người qua đường Giáp lắc đầu một cái nói.

Người qua đường Ất vội vàng gật đầu một cái, "Người xem nàng khóc tội nghiệp biết bao, aizzz."

"Nhìn công tử mặc xiêm y màu bạc có vẻ là người tốt, công tử, huynh hãy cứu cô nương đáng thương này đi." Một người nhìn Mạc Tử Huyền nói.

Những người khác nghe được có người nói như vậy thì cũng bắt đầu phụ họa theo, "Đúng vậy đúng vậy, công tử hãy cứu cô nương đáng thương này đi."

Lâm Lập Hạ đứng bên thì không khỏi cảm thấy buồn cười, thật đúng là một đám người chỉ biết ầm ĩ.

"Các người, các người đừng đụng vào ta!" Nữ tử thanh tú chột kêu to, sau đó mấy tên tráng

hán phía sau liền giơ tay lên chuẩn bị bắt lấy hai cánh tay của nàng.

Đến mức này thì rốt cuộc Mạc Tử Huyền cũng mở miệng, "Vậy phải làm thế nào thì vị công tử này mới có thể bỏ qua cho nữ tử này đây?"

Trong mắt bạch y nam tử xẹt qua tia mừng rỡ, tiếp đó vẻ mặt kiêu căng mở miệng, "Việc này thì.... Tại hạ dùng bạc trên người tiểu nương tử này cũng không phải là ít đâu."

Mạc Tử Huyền cười yếu ớt, "Công tử muốn bao nhiêu bạc đây?"

Bạch y nam tử tựa như khổ não nhú nhú mày, cuối cùng giơ năm ngón tay lên, "Ít nhất cũng phải là bằng này."

"Năm lượng?" Người mở miệng hỏi thăm là Lâm Lập Hạ.

Bạch y nam tử liếc nàng một cái, "Vị tiểu công tử này cũng thật biết nói đùa."

"Vậy thì..." Lâm Lập Hạ tiếp tục nói, "50 văn?"

Bạch y nam tử tức đến không kịp lấy hơi nghẹn đỏ mặt, "Công tử thật vui tính!"

"Chẳng lẽ..." Lâm Lập Hạ ngạc nhiên mở to mắt.

Bạch y nam tử thấy thế cho là rốt cuộc thiếu niên này cũng hiểu được là bao nhiêu bạc, lúc vừa định cười trả lời thì lại bị lời của nàng chọc tức đến nội thương.

"Chẳng lẽ là năm văn!" Lâm Lập Hạ hô lớn, Mạc Tử Huyền bên cạnh không nhịn được giật giật khóe môi, lộ ra nụ cười vô cùng thanh nhã.

"Công tử chớ có nói đùa!" Thật ra thì nàng muốn nói tiểu tử chết toi ngươi đừng có quấy rối nữa!

Một tiếng quát lớn vang lên, mọi người nhìn lại, người lên tiếng lại là nữ tử thanh tú vừa rồi còn ra vẻ đáng thương.

Nữ tử thanh tú thấy ánh mắt của mọi người đều chuyển sang nàng thì khí thế lại đột nhiên yếu đi, nàng khép hờ mắt, vẻ mặt bi thương nói, "Công tử, dù sao nếu ta đi thì cũng không sống nổi mấy ngày, còn không bằng hôm nay ta chết ở chỗ này!"

Nói xong đứng dậy lao vào vách tường bên cạnh, hai người một tả một hữu bên cạnh vội vàng xông lên bắt được cánh tay nàng, một người trong đó còn cố ra vẻ hung ác nói, "Hả? Muốn chết? Ngươi vẫn còn là người của thiếu gia nhà chúng ta đấy!"

"Năm mươi lượng!" Bạch y nam tử vừa bị Lâm Lập Hạ làm cho tức giận đến choáng váng cuối cùng cũng lên tiếng, vẻ mặt hần kiên quyết nói, "Năm mươi lượng, chỉ cần người đưa ta năm mươi lượng thì tiểu nương tử này tùy người xử lý!"

Tầm mắt của mọi người lại đồng thời nhìn về phía Mạc Tử Huyền vẫn đang trầm mặc, "Công tử, nhìn huynh có vẻ cũng là người có tiền, vậy hãy mua tiểu nương tử này đi."

"Này, ta nói," Lúc này Lâm Lập Hạ đột nhiên tiến lên lưu manh kéo Mạc Tử Huyền ra phía sau mình, không cho hần cơ hội lên tiếng, "Các người thật là thú vị, lôi kéo người hầu của ta bảo hần mua nữ nhân?"

Người hầu?

Nhất thời cảm rơi đầy đất, tất cả mọi người trợn to mắt nhìn hai người trước mắt, đặc biệt về mặt của nữ tử thanh tú cùng tên bạch y nam tử lại càng thêm không dám tin, nam tử khí chất cao quý này lại là người hầu của vị thiếu niên áo lam nhỏ tuổi kia?

Mạc Tử Huyền nghe vậy, trong mắt xẹt qua ý cười thật sâu, trên mặt lại vẫn không biến sắc.

"Công tử, huynh là người hầu của hần?" Nữ tử thanh tú không nhịn được mở miệng hỏi.

Mạc Tử Huyền hơi mỉm cười một cái, "Đúng vậy." Nếu Giản Chi đã muốn diễn tuồng, vậy hần liền phối hợp cùng thôi.

"Đ~con mẹ ngươi, có làm hay không vậy!" Bạch y nam tử tức giận chửi tục, lần này hần lại có thể nhìn lầm?

Lâm Lập Hạ phun xuống đất một cái, phách lối nói, "Hôm nay bản thiếu gia mang theo người hầu ra ngoài dạo phố, nào biết lại đụng phải các người, đụng phải tiểu nương tử xinh đẹp này thì thôi, nhưng vấn đề là..."

"Mấy tên mắt chó đui mù lại không lôi kéo bản thiếu gia, ngược lại đi lôi kéo người hầu của ta! Mẹ nó, đầu óc bị lừa đá rồi hả? Không nhìn ra ta là chủ tử của hần sao?"

(-.-!!! Em cũng không nhìn ra~)

Mấy người bị chửi thì sừng sốt, Ặc, bây giờ nhìn lại thì thấy thiếu gia này có chút khí thế nha.

"Thật là, thật là tức chết ta mất!" Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái thật mạnh, "Tiểu Huyền Tử, đi thôi!"

Dứt lời ông tay áo hung hăng phát một cái, thân thể chuyển một cái đi ra phía bên ngoài đoàn người.

"Dạ vâng, thưa thiếu gia." Mạc Tử Huyền bỏ lại một câu, sau đó lưu lại một đám người vẫn còn đang choáng váng, tiêu sái rời đi.

Lâm Lập Hạ ban đầu chỉ bước nhanh đến cuối cùng trở thành chạy gấp, lúc chạy vào một cái ngõ hẻm thì rốt cuộc không nhịn được phá lên cười, ha ha, thật là buồn cười quá.

Một âm thanh trầm thấp nho nhã hòa cùng với tiếng cười của Lâm Lập Hạ, nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Mạc Tử Huyền đứng trước mặt nàng, trong môi mím không ngừng phát ra tiếng cười.

Lâm Lập Hạ thấy thế càng thêm sung sướng, nàng tiến lên vỗ vỗ bả vai Mạc Tử Huyền, chế nhạo nói, "Tiểu Huyền Tử, huynh thật là diễm phúc không cạn nha."

Mát phượng Mạc Tử Huyền lấp lánh, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ nghi hoặc, "Chỉ là Giản Chi biết bọn họ có vấn đề từ lúc nào vậy?"

Lâm Lập Hạ cười gian mấy tiếng, "Còn không phải là ánh mắt nữ tử kia nhìn huynh sao, ngay từ đầu nàng đã khóc vô cùng hăng say, nhưng về sau vẫn còn có ý muốn liếc mắt đưa tình với huynh? Bị chính phụ thân của mình bán mà còn có thể có tâm trạng rảnh rỗi như vậy, muốn không nghi ngờ cũng khó. Lúc nữ tử đó kêu một tiếng ‘đừng đụng vào ta’, khi đó mấy tên đại hán kia còn đang đứng ở phía sau nàng, nghe thấy câu nói của nàng mới tiến lên phía trước bắt lấy cánh tay nàng, hơn nữa lúc tóm nàng còn vô cùng cẩn thận, nếu hôm nay không phải đụng phải hai chúng ta, đoán chừng lại có người bị làm thịt. Vậy Tử Huyền làm sao nhìn ra được?"

"Trước khi ta tới Tô Châu thì ở dọc đường thành trấn có nghe nói có một nhóm người thường dùng phương thức này gạt người, người bị lừa đều cứu nữ tử như vậy về nhà, đến ngày hôm sau, khi tỉnh lại thì đồ đạc quý giá trong nhà đã bị trộm hết, mà nàng kia đã không thấy bóng dáng. Quan phủ tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy người, không ngờ là đang ở Tô Châu." Mạc Tử Huyền rủ rủ nói.

"Thì ra là một nhóm người à." Lâm Lập Hạ sáng tỏ mở miệng, "Những người đó đoán chừng cũng là mấy tên công tử có tiền, nhất thời bị bộ dáng đáng thương của nàng ta gọi lên lòng thương hương tiếc ngọc, hơn nữa người bên cạnh còn ôn ào, lúc này mới rơi vào bẫy."

Mạc Tử Huyền đưa tay vén sợi tóc tán loạn của Lâm Lập Hạ ra sau tai, "Chẳng qua ngược lại ta không ngờ Giản Chi lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy."

Lâm Lập Hạ khẽ lùi về phía sau một bước, "Vừa rồi ta cũng chỉ là tâm huyết dâng trào thôi Tiểu Huyền Tử."

Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, hai người không khỏi lại bật cười .

"Tiểu Huyền Tử, thiếu gia nhà ngươi đã đói bụng, nhanh dẫn đường cho bản thiếu gia!" Lâm Lập Hạ vung tay lên lấy thái độ cực kì đáng đánh đòn nói.

Mạc Tử Huyền nghe vậy nhỏ giọng đáp được một tiếng, nhìn bóng lưng Lâm Lập Hạ thì hiện lên một nụ cười thật sâu.

* * *

Chờ sau khi Mạc Tử Huyền và Lâm Lập Hạ chơi đùa trở về thì mặt trời cũng đã sắp lặn rồi, hai người thong thả dạo bước trên đường, nhìn đám người ít ỏi trên đường thì bước nhanh hơn một chút.

"Tử huyền, hôm nay thật sự cảm ơn huynh." Lâm Lập Hạ thở dài nói, rất lâu không cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái như vậy rồi.

Mắt phượng của Mạc Tử Huyền híp lại, "Ta cũng rất lâu không được thoải mái như vậy."

Hai người vừa đi vừa cười, ở đầu đường lại gặp được một bé trai đang khóc thút thít, bé trai kia ước chừng khoảng năm sáu tuổi, giọng nói non nớt vẫn đang thút tha thút thít .

Lâm Lập Hạ thấy thế liền tiến lên ngồi xổm xuống nhìn bé trai hỏi, "Tiểu đệ đệ, đệ bị làm sao vậy?"

Bé trai nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn thiếu niên trước mặt, nước mắt trong hốc mắt vẫn không ngừng nhỏ xuống, "Nương... Hu hu... Nương..."

Lâm Lập Hạ nhìn bé khóc đỏ con mắt thì xoa đầu bé một cái, "Sao vậy, bị lạc khỏi nương sao?"

Bé trai khóc đến nấc cục, khe khẽ gật đầu.

"Tiểu đệ đệ," Mạc Tử Huyền cũng ngồi xổm xuống, giọng nói so với thường ngày càng thêm dịu dàng, trong con ngươi màu trà tràn đầy sắc màu ấm áp, "Đừng khóc nữa, chắc chắn nương đệ sẽ nhanh chóng tìm được đệ."

Bé trai hít mũi một cái, đại ca ca trước mắt này thật dịu dàng, nếu mẫu thân cũng như thế này thì thật là tốt, nhưng cho tới bây giờ mẫu thân cũng chưa từng cười như vậy với bé.

"Tiểu Đông!" Một nữ tử khoảng chừng hai mươi chạy về phía bọn họ.

Bé trai lộ ra nụ cười vui vẻ chạy tới bên cạnh nàng, "Nương!"

Lâm Lập Hạ cùng Mạc Tử Huyền đứng dậy cũng cười cười, nào biết cảnh tượng kế tiếp lại làm nụ cười chưa kịp nở hết của bọn họ cứng lại ở bên môi.

"Bốp!"

Một cái tát hung ác của nữ tử rơi trên mặt bé trai, bé trai bị đánh cả người ngã sang một bên.

"Không phải ta đã bảo ngươi không được chạy loạn sao!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thương Ác Mộng

Bàn tay nhỏ bé của bé trai run rẩy xoa xoa mặt mình, rõ ràng là đang nhin tiếng khóc xuống nói, "Nương, con không chạy loạn, con quay người lại thì đã không thấy mẹ rồi, huhu."

Nữ tử nghe vậy cau mày, "Còn dám cãi lại ta?!"

Dứt lời lại muốn giơ tay vung một cái thật mạnh, lại bị người cầm chặt cổ tay. Nàng ngẩng đầu muốn chửi lại thấy một công tử vô cùng tuấn mỹ đang tức giận nhìn nàng, làm nàng nuốt lại những lời mắng chửi đã sắp ra khỏi miệng.

Lâm Lập Hạ đã sớm chạy tới ôm lấy bé trai tên là Tiểu Đông, nàng đau lòng xoa gò má đã sưng lên của bé, ôm bé vào trong ngực, nàng ngẩng đầu tức giận nhìn về phía nữ tử kia, "Người làm gì vậy?"

"Làm gì?" Nữ tử giãy khỏi tay của Mạc Tử Huyền, "Ta dạy dỗ con trai của mình thì liên quan gì đến các người? Hỏi ta làm gì, là ta hỏi người làm gì mới đúng? Người ôm con trai của ta làm gì? Tiểu Đông, mau tới đây."

Thân thể trong ngực nghe vậy không ngừng run rẩy, tiếp đó giãy ra khỏi cái ôm của nàng. Lâm Lập Hạ thu tay lại nhìn về phía Tiểu Đông, "Tiểu Đông?"

Mặt Tiểu Đông sưng vù không còn hình dáng, có thể thấy được vừa rồi nàng ta xuống tay nặng đến mức nào, "Ca ca, đệ muốn đi qua chỗ nương đệ."

Nữ tử nghe vậy khinh miệt mở miệng, "Có nghe thấy không, ta là mẹ nó, ta muốn đánh nó mắng nó thì liên quan gì đến người ngoài các người."

"Người!" Lâm Lập Hạ nghe vậy tức giận cắn răng, cúi đầu nhìn Tiểu Đông hỏi, "Tiểu Đông, không phải sợ, nói cho ca ca, nàng ta thật sự là nương của đệ sao?"

Tiểu Đông sợ hãi gật đầu, "Là mẫu thân của Tiểu Đông."

Lâm Lập Hạ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đông mang theo sợ hãi, lại nhìn nữ tử mang vẻ mặt cực kì đáng đánh đòn kia, vì một chút chuyện nhỏ mà nặng tay với con mình như vậy, làm nàng không thể không hoài nghi nàng ta là bà mẹ kế!

Lúc này Tiểu Đông rời khỏi lòng Lâm Lập Hạ đi về phía nữ tử kia, vừa đến gần nữ tử liền kéo tay bé, trong miệng tiếp tục lẩm bẩm, "Cái thói đời gì vậy, ta dạy dỗ con trai của mình còn có người muốn quản, cái này còn có thiên lý nữa hay không, cho dù ta có đánh chết nó thì cũng

không đến lượt các người quan tâm."

Lâm Lập Hạ bật dậy, người này nói cũng thật quá đáng rồi! Cái gì gọi là đánh chết nó thì cũng không đến lượt các người quan tâm?

Cũng không chờ Lâm Lập Hạ hành động, Mạc Tử Huyền vừa rồi vẫn trầm mặc lại bắt bắt lấy cổ tay của nữ tử kia, bàn tay hần nắm chặt lại, siết đến mức nàng kia bị đau mà kêu lên.

"Không có người quản?" Cúi đầu mở miệng, Mạc Tử Huyền chậm chọc cười cười, "Không có người quản thì người có thể tùy tiện đánh con của mình hay sao?"

Lâm Lập Hạ kinh ngạc nhìn Mạc Tử Huyền lúc này, hần... Sao vậy?

Chỉ thấy trên mặt Mạc Tử Huyền đã sớm thảo bỏ vẻ mặt ôn hòa nhã nhặn bình thường mà trở nên âm trầm. Bình thường hần tao nhã làm người khác như tắm trong gió xuân, mà lúc này hần lại giống như sắp sửa nổi bão, làm cho người ta không khỏi kinh hãi.

"Ta...ta, " Nữ tử bắt đầu nói lắp, "Con của ta, mắc mớ gì đến người?"

Trong mắt Mạc Tử Huyền xẹt qua âm lãnh, "Người có thể thử xem."

Nữ tử cảm thấy một trận lạnh lẽo từ dưới đáy lòng dâng lên, nàng sợ hãi giãy khỏi tay Mạc Tử Huyền, lùi theo Tiểu Đông bước đi thật nhanh, "Ta...ta chỉ là nói một chút mà thôi, cũng không phải thật sự muốn đánh chết nó, thật là không hiểu ra sao cả." Nói xong còn che giấu cười khan mấy tiếng.

Mạc Tử Huyền nhìn hai người rời đi, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt lại, dưới ánh tà dương, bóng dáng một lớn một nhỏ vốn nên có vẻ ấm áp lòng người, thế nhưng lúc này chỉ làm cho tính tình hần trở nên u ám, hần cố gắng khắc chế tia mịt mờ không ngừng trào ra dưới đáy lòng mình.

"Tử Huyền."

Giọng nói thanh thúy đột nhiên vang lên bên tai, suy nghĩ của Mạc Tử Huyền trở nên tỉnh táo đôi chút, nhìn kỹ lại, trên gương mặt tuần tú của Lâm Lập Hạ mơ hồ lộ ra quan tâm, hần kéo kéo khóe môi, giống như thường ngày nở ra một nụ cười ôn nhã, "Giản Chi, chúng ta nên về thôi, thời gian không còn sớm." Dứt lời đứng dậy bước đi trước.

Lâm Lập Hạ phía sau đưa tay muốn kéo hần lại, lại chỉ có thể nhìn hần tự nhiên rời đi trước, nàng hơi nhíu mày, Mạc Tử Huyền như vậy... Là ảo giác của nàng sao?

Hoặc là, cái nàng nhìn thấy từ trước đến giờ mới là ảo giác.

* * *

Trong đình viện của khách điếm

Đêm hoa như nước, ánh trăng mờ lung bao phủ cả đình viện, Mạc Tử Huyền một mình đứng lặng hồi lâu ở trong sân, gió đêm thổi qua trường sam của hắn, làm hắn có vẻ lạnh lẽo khác thường.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, Mạc Tử Huyền rút cuộc dời bước ngồi vào ghế dài bên cạnh, tay hắn bứt một cái lá xanh, tính tế vuốt ve. Trong mắt hắn chợt dâng lên sương mù, lấy cây tiêu bằng bạch ngọc mang bên mình ra thổi.

Tiếng tiêu trầm thấp, du dương tựa như lời nói mê trong lúc đau lòng, êm dịu như nước, lại làm người cảm thấy ưu thương.

Một khúc kết thúc, Mạc Tử Huyền nghiêng đầu dựa vào chiếc ghế mây, con ngươi màu trà một hồi nhắm lại.

Trong mộng không biết thân là khách.

* * *

Bên trong cung điện trống trải chỉ có một chút xíu ánh trăng phía trước cửa sổ, u ám không một tiếng động, trong điện giống như không có ai.

Hồi lâu sau, trong một góc khác trong điện truyền đến âm thanh huyền ảo, mơ hồ có thể thấy được một bóng dáng nhỏ nhỏ đang sà soạng trong bóng tối đi tới.

Lý Huyền tròn to hai mắt muốn nhìn rõ cảnh tượng bên trong phòng, nhưng lại chỉ có thể dựa vào cảm giác từ từ di chuyển, hai bàn tay nhỏ bé vung loạn hình như mò tới cái ghế, trong lòng bé vui mừng muốn bước nhanh về phía trước lại dẫm lên cảm bào quá dài, cả người liền ngã xuống, cái trán đập mạnh xuống mặt đất.

"Hu hu..." Hai tay Lý Huyền ôm lấy trán, hàm răng cắn chặt môi dưới không dám khóc, nhưng mà tiếng khóc của bé vẫn từ trong miệng thoát ra.

Mẫu phi nói buổi sáng bé vẽ tranh thua hoàng huynh, cho nên tối nay chỉ có thể một người mình ở chỗ này, nhưng bé khát quá, Hồng di đâu rồi, Hồng di ở chỗ nào, Hồng di cũng không để ý đến bé nữa sao?

Cổ họng khát vô cùng, Lý Huyền lau nước mắt một cái lại đứng lên, bé tiếp tục lục lọi, cuối

cùng đã tới bên cạnh bàn, trên mặt non nớt hiện lên nụ cười, bé nhón chân lên giơ bàn tay nhỏ bé ra dò tìm trên cái bàn khá cao, muốn tìm bình trà.

Lấy được rồi!

Lý Huyền vui mừng cong mắt cười, đáng tiếc sau khi thấy bình trà không còn gì thì lại thất vọng buông thõng mắt xuống.

Bóng dáng nho nhỏ cô độc bị che giấu trong đêm tối, bé lăm lét nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cúi đầu nhìn bình trà trong tay. Một lát sau rút cuộc bé lấy dũng khí nhấc nắp trà lên ngửa đầu cố gắng uống vài giọt sương ngọt còn sót lại trong bình, nhưng ngay tại lúc này thì cửa chính lại "Rầm" một tiếng bị người dùng lực mạnh mở ra từ bên ngoài.

Dáng người nho nhỏ bị tiếng động đột nhiên vang lên này dọa sợ ném bình trà trong tay đi, bình sứ rơi xuống mặt đất, âm thanh rơi vỡ thanh thúy vang lên.

Gương mặt người mở cửa bị bóng đêm che khuất có vẻ âm u mơ hồ, Lý Huyền không khỏi lùi lại một bước, khiếp sợ mở miệng, "Mẫu phi."

Nữ tử được gọi là mẫu phi hừ lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Lý Huyền hung hăng đập một cái lên đầu bé, làm Lý Huyền ngã trên mặt đất, "Vừa rồi ngươi đang làm cái gì?"

Không để ý tới đau đớn trên đầu mình, Lý Huyền cố gắng đứng vững thân thể non nớt giọng điệu khéo léo nói, "Huyền Nhi khát, cho nên..."

"Cho nên?" Nữ tử nâng cao giọng nói chói tai của mình, "Ngươi là hoàng tử! Không phải là tên dân đen đầu đường xó chợ! Thế mà lại dám làm ra động tác như thế? Cái thứ không sánh bằng đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh của ngươi, ta sinh ngươi ra làm cái gì?"

"Mẫu phi, Huyền Nhi sẽ cố gắng." Lý Huyền nhịn nước mắt xuống nói.

Ánh mắt nữ tử chán ghét nhìn bé, tiến lên dùng sức nắm lấy cánh tay của bé, "Ngươi là nam tử! Tương lai là người thừa kế ngôi vị của phụ hoàng ngươi! Cả ngày chỉ biết khóc! Đồ không có tiền đồ!"

Lý Huyền bị bóp đau kêu thành tiếng, không ngừng giãy dụa, "Mẫu phi, đau, mẫu phi."

"Biết đau thì không chịu thua kém một chút cho ta! Đừng làm người khác coi thường ta!" Hôm nay nàng ở trong hoa viên đụng phải một phi tử, bị ả ta châm chọc khiêu khích nàng một phen. Nếu không phải nàng sinh ra một đứa con trai không có tiền đồ như vậy, thì sao nàng lại có thể rơi vào tình cảnh bị người châm chọc khiêu khích! Nữ tử càng nghĩ càng thấy chưa hết giận, trong mắt lại nổi lên vẻ điên cuồng.

Nàng xoay người đi ra ngoài cửa cao giọng phân phó, "Hong Nhi, tay bình trà khác cho ta, phải thật nóng."

Hong Nhi bên ngoài không biết vì sao, đáp một tiếng liền lui xuống.

Nữ tử trở lại trong điện thấy đứa bé không ngừng run rẩy khóc thầm thì trong lòng phiền chán không thôi, nàng tiến lên hung ác đá chân Lý Huyền một cái, "Không phải ta đã bảo người không được khóc sao! Người còn muốn đối nghịch với ta hả?"

Lý Huyền không tránh kịp nhận một đập hung bạo, cả người bé cuộn thành một đoàn không ngừng kêu khóc, "Mẫu phi, đừng đánh Huyền Nhi, Huyền Nhi không dám, mẫu phi."

"Còn khóc còn khóc!" Nữ tử vừa nói vừa đập mấy cái, "Ta cho người khóc! Ta cho người mọi thứ không bằng người khác! Ta cho người không có tiền đồ!"

Lý Huyền trên mặt đất đau đớn chỉ có thể lăn lộn, cũng vô lực phản kháng.

"Nương nương, nước trà tới." Hong Nhi tiến vào điện không đành lòng nhìn tình huống trước mắt, nhất định là hôm nay nương nương lại bị nương nương khác chọc tức, cho nên mới lấy Tứ hoàng tử trút giận. Hong Nhi đau lòng nhìn thân hình nhỏ bé trên mặt đất, Tứ hoàng tử đáng thương, mới có năm tuổi lại bị chính mẫu thân của mình đối xử như vậy.

Nữ tử thở hổn hển, quay đầu nhận lấy bình trà trong tay Hong Nhi từng bước từng bước đi về phía Lý Huyền, cười nói, "Không phải người muốn uống nước trà sao, mẫu phi có cái này cho người."

Lúc này Hong Nhi mới ý thức được nữ tử muốn làm gì, nàng tiến lên muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa.

Lý Huyền mở to cặp mắt, vô hạn sợ hãi nhìn nước trà nóng bỏng giội lên hai bàn tay bé nhỏ của mình...

* * *

"Mạc Tử Huyền huynh tỉnh cho ta!" Lâm Lập Hạ lo lắng lắc lắc Mạc Tử Huyền đang lâm vào ác mộng, mặt hắn không có chút máu, dung nhan ở dưới ánh trăng càng lộ vẻ tái nhợt, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra, mày rậm nhíu chặt, môi mỏng hơi hé không biết đang nói cái gì.

Bất kể nàng làm gì thì nam tử vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, Lâm Lập Hạ lòng tràn đầy sợ hãi, hung hăng quang một cái tát lên mặt hắn, lớn tiếng quát, "Tử huyền!"

Trên mặt Mạc Tử Huyền nhận một cái tát, cả người rùng mạnh một cái, rốt cuộc mở cặp mắt vẫn còn mơ mơ màng màng ra, mầu phi?

"Tử Huyền!" Lâm Lập Hạ lại nắm bờ vai của hắn lắc lư mấy cái, Mạc Tử Huyền hắn bị sao vậy, cái bộ dáng này của hắn hoàn toàn khác với bình thường, hắn nằm mơ thấy cái gì? Sao lại có thể sợ hãi như vậy?

Mạc Tử Huyền không nói một câu, buông hai mắt của mình xuống, đã rất lâu rồi không nằm mơ thấy chuyện lúc trước, chỉ sợ là nhờ "Công lao" của đôi mẩu tử lúc chạng vạng.

Lúc hắn còn nhỏ thỉnh thoảng lại bị chính mẩu phi của mình lấy ra trút giận, hai bàn tay bị bỏng kia cuối cùng bị bà lấy làm có mời phụ hoàng đến, chỉ là bất kể bà làm cái gì phụ hoàng cũng không nguyện ý vì bà lưu lại, kể cả hắn.

Mạc Tử Huyền nhìn về phía Lâm Lập Hạ đang nhú chặt đôi lông mày nhỏ nhắn lại, vươn tay kéo nàng vào trong ngực mình, đem bản thân chôn thật sâu vào cổ của nàng.

Hắn không phải là Lý Huyền trước kia, hắn là Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử hoàn mỹ nhất Đại Minh Vương Triều, Tứ hoàng tử được mọi người kính yêu.

Lâm Lập Hạ cùng chờ không biết nên phản ứng thế nào, Tử Huyền... ?

Bên tai truyền đến tiếng hít thở không yên, Lâm Lập Hạ rất quen thuộc với loại âm thanh đó, đó là động tác tiềm thức của con người, thời điểm trước khi sụp đổ vẫn còn muốn khắc chế bi thương của mình, nàng nghĩ đến người nam tử luôn lịch sự nho nhã kia, nàng nghĩ đến nam tử luôn mang một nụ cười ấm áp, chỗ nào đó dưới đáy lòng lại xoắn chặt lại.

Nàng chậm rãi vươn tay ôm lấy hông của hắn, cảm thấy bàn tay của hắn đặt trên eo nàng thu chặt hơn, nàng nhắm mắt lại cảm thụ bi thương tới từ trên người nam tử này, cái loại bi thương xâm nhập vào tận đáy lòng nàng.

Môi nàng bất giác gợi lên một nụ cười yếu ớt, nàng muốn sưởi ấm nam tử này, nam tử nhìn như ôn nhã kì thực lại vô cùng cô độc.

Dưới ánh trăng mê hoặc, hai người lẳng lặng gần bó.

* * *

Buổi sáng hôm sau.

Lâm Lập Hạ kỳ quái đi ra khỏi phòng Mạc Tử Huyền trở lại gian phòng của mình, hửn? Trong phòng hắn sao lại không có ai vậy?

"Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy ?" Mạch Tuệ tò mò hỏi.

"Hôm qua rõ ràng ta và hấn đã hẹn hôm nay đi du hồ, nhưng vào phòng tìm hấn lại không thấy người." Lâm Lập Hạ nghi ngờ nói.

"Mạc công tử? Sáng nay nô tỳ nhìn thấy hấn ra ngoài một mình mà." Mạch Tuệ nói.

Lâm Lập Hạ nhướn mày lên, hả?

Buổi chiều.

"Tử Huyền!" Lâm Lập Hạ gọi nam tử tuần mỹ vừa vào khách điểm lại, "Không phải chúng ta đã hẹn hôm nay đi du hồ sao, sao lại không thấy bóng dáng huynh đâu vậy?"

"Hả?" Mạc Tử Huyền nhàn nhạt nhìn về phía thiếu niên trước mặt, "Mấy ngày nay ta có một số việc, cho nên không thể mang Giản Chi đi du ngoạn được, thật xin lỗi."

Lâm Lập Hạ theo quán tính tiếp lời, "Không sao."

Vậy mà sau khi Mạc Tử Huyền nghe được lời này thì lập tức bước đi, "Vậy ta về phòng trước, Giản Chi cứ từ từ đi dạo đi."

Lâm Lập Hạ không hiểu ra sao cả nhìn bóng lưng của Mạc Tử Huyền, hành động vừa rồi của hấn là cự tuyệt đúng không?

Nhưng...

Lâm Lập Hạ nhíu mày lại, rõ ràng tối hôm qua nàng cảm thấy mình cách con người chân thật của hấn gần hơn một chút xíu, nhưng tại sao bây giờ hấn ngược lại càng trở nên lạnh nhạt?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tâm Kết, Ngàn Kết

Mạc Tử Huyền nói mình có việc bận, Lâm Lập Hạ cũng không phải là người không hiểu chuyện, nếu hắn nói như vậy, được thôi, nàng an phận không đi tìm hắn.

Sau đó, một ngày, hai ngày, ba ngày... Bảy ngày.

Lâm Lập Hạ nhàm chán tính toán lên giấy, toàn bộ là 168 giờ, 10.080 phút, 604.800 giây, thời gian hai người ở chung không vượt qua mười phút.

Cái này, đều là lúc hai người gặp nhau trên hành lang.

Mạc Tử Huyền vẫn mang nụ cười ôn hòa, nhưng trong nụ cười kia lại tràn đầy xa cách, Lâm Lập Hạ không hiểu nổi, có chuyện gì xảy ra rồi hả?

"Tử Huyền huynh..." Lâm Lập Hạ còn chưa nói hết, Mạc Tử Huyền liền nhìn nàng vô cùng dịu dàng cười nhẹ một tiếng.

"Giản Chi, thật là trùng hợp, ta cũng đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút." Mạc Tử Huyền nhẹ giọng nói ra.

"À?" Lâm Lập Hạ buồn bực đáp một tiếng, ý là nàng đừng quấy rầy hắn nghỉ ngơi sao? "Vậy Tử Huyền đi nghỉ ngơi đi."

Mạc Tử Huyền gật đầu với nàng, "Vậy ta đi trước."

Dứt lời bước đi, Lâm Lập Hạ chỉ có thể nhìn hắn lướt qua người mình.

Gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Lập Hạ iu xiu, trước đừng nói quan hệ giữa hai người bọn họ vốn hòa hợp, đêm hôm đó tốt xấu gì nàng cũng coi như là sưởi ấm cho hắn, sao hắn lại trở nên lạnh nhạt như vậy rồi hả?

Nam nhân thật là một loại sinh vật kỳ quái. Lâm Lập Hạ buồn bực suy nghĩ.

Bên kia Mạc Tử Huyền vừa trở về phòng thì nụ cười trên mặt đã không thấy bóng dáng nữa, hắn ngồi vào bàn rót cho mình một ly trà, đưa đến bên môi nhưng lại cũng không uống.

Nhìn cái bóng của chính mình trong ly trà thì chán ghét nhíu mày rậm lại.

Đúng, chán ghét.

Hắn cảm thấy chán ghét với bản thân thế này.

Hắn là Tứ hoàng tử của Đại Minh Vương Triều, Lý Huyền hoàn mỹ không có khuyết điểm, nhưng ác mộng hôm đó lại nói cho hắn biết, hắn không phải.

Hắn không hề hoàn mỹ, hắn có một tuổi thơ không chịu nổi, mẫu phi ruột của hắn coi hắn như công cụ để tranh sủng, mỗi lúc không vui liền đánh chửi.

Hắn trong trí nhớ luôn luôn cất tiếng khóc lóc bất lực, nhớ rõ uất ức cùng nhẫn nại, nhớ rõ ở những nơi không nhìn thấy trên người có rất nhiều vết thương.

Hắn nhớ mình cố gắng muốn có được một câu khích lệ của mẫu phi lại chỉ nhận được những lời châm chọc khiêu khích, hắn nhớ bởi vì mình không đủ xuất sắc làm mẫu phi không ngừng đánh chửi, hắn nhớ bản thân bởi vì mềm yếu uất ức mà rơi nước mắt.

Hắn nhớ khi thấy Cửu hoàng đệ cùng hoàng hậu vô cùng thân thiết thì cảm thấy hâm mộ chua cay, nhớ rõ bản thân bất lực cô độc trôi nổi một mình.

Hắn còn nhớ rõ ngày hôm đó, trong cung điện chảy đầy máu tươi.

Đỏ, tất cả đều là màu đỏ.

Hôm đó mẫu phi nổi cơn điên, lại thật sự muốn giết chết hắn, hắn sáu tuổi rút cuộc biết vùng dậy đấu tranh, hắn cuống quýt nhặt con dao găm mẫu phi làm rơi xuống lên muốn bảo vệ mình, lại không ngờ rằng mẫu phi dẫm lên nước trà trên đất bị trượt ngã thẳng vào người hắn, dao găm vững vàng đâm vào lồng ngực mẫu phi.

Hắn sợ hãi rúc vào góc tường, cất giọng hét lên, nhưng ngày ấy, bên trong tấm cung không có một ai.

Hắn cùng với thi thể của mẫu phi đợi một ngày, mẫu phi trợn trừng hai mắt, trong con ngươi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Lạnh, hắn cảm thấy lạnh từ tận đáy lòng.

Ngày thứ hai, cung nữ trong cung cuối cùng cũng phát hiện thảm trạng trong điện, tỷ tỷ của mẫu phi là Thần Phi chạy tới ôm lấy hắn, tự động xử lý thảm kịch.

Một ngày sau, những cung nữ thái giám nhìn thấy thảm trạng trong cung điện ngày đó toàn bộ đều ly kỳ mất tích hoặc đã chết.

Ba ngày sau, trong cung truyền ra tin tức, Thanh phi bị đày vào lãnh cung ở trong tấm cung tự vẫn bỏ mình.

Bảy ngày sau, Tứ hoàng tử Lý Huyền được gửi cho Thần Phi nương nương nuôi dưỡng.

Chưa tới tám năm, mỹ danh của Tứ hoàng tử Lý Huyền truyền khắp triều đình.

Hắn gặp được Dịch Giản Chi có một nụ cười trong sáng, từ trong thâm tâm hắn vô cùng hâm mộ nụ cười trong sáng cùng tính cách cởi mở, bởi vì đó cũng khát vọng không bao giờ có được của hắn.

Nhưng chuyện đêm đó lại nhắc nhở hắn, hai người bọn họ hoàn toàn bất đồng, nội tâm của hắn âm u không chịu nổi, mà nàng lại rực rỡ như ánh mặt trời =.

Yếu ớt của hắn không hề che giấu mà biểu hiện ở trước mặt nàng, □ trắng trợn, một cách hồ thẹn lấy được đồng tình của nàng.

Hắn thờ ơ nhìn sự nhơ nhớp của bản thân hòa toàn đối lập với sự thẳng thắn chính trực của nàng, trong lòng như có ma quỷ đang hung hăng gặm cắn tim hắn.

Nàng ấy như vậy, làm hắn càng tiếp cận lại càng thương thức, lại thấy sự u ám của mình àm càng ngày càng cảm thấy tự ti.

Hắn là tội nhân, vĩnh viễn không rửa sạch được tội ác.

Hắn giết chính mẫu phi của mình.

Mạc Tử Huyền dùng sức siết chặt ly trà trong tay, trên tay nổi gân xanh, có thể thấy được hắn kiềm chế cảm xúc của bản thân đến cực điểm.

"Cốc cốc cốc." Ngoài cửa có người nhẹ nhàng gõ.

Mắt phượng của Mạc Tử Huyền chuyển một cái, cúi đầu hỏi, "Ai?"

"Mạc Tử Huyền, là ta." Âm thanh thanh thúy truyền đến.

Mạc Tử Huyền nhíu mày, Dịch Giản Chi? "Mời vào."

Cửa bị người thô bạo mở ra, tiếp đó Dịch Giản Chi mang vẻ mặt tức giận xuất hiện trong tầm mắt của Mạc Tử Huyền.

Mạc Tử Huyền che giấu cảm xúc của bản thân nhìn về phía nàng, ai lại chọc giận nàng rồi

sao?

"Mạc Tử Huyền." Lâm Lập Hạ kêu lên cả tên cả họ.

"Giản Chi?" Mạc Tử Huyền vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Giản Chi tức giận, trong khoảng thời gian ngắn thế mà lại quên mất ý muốn duy trì lạnh nhạt của mình.

"Huynh!" Lâm Lập Hạ vô cùng vô lễ chỉ ngón trỏ vào Mạc Tử Huyền, "Cái người này nhỏ mọn vừa thôi chứ."

Mạc Tử Huyền kinh ngạc khẽ nhếch môi mỏng, nhỏ mọn?

Lâm Lập Hạ giận dữ thu tay về, "Ta vẫn thắc mắc những ngày qua tại sao huynh lại lạnh nhạt với ta như vậy, thì ra là bởi vì chuyện đêm hôm đó hả?"

Mạc Tử Huyền không ngờ nàng lại trực tiếp như vậy, dù là tâm tư cửu khúc bát loan như hấn cũng không biết trả lời thế nào.

Lâm Lập Hạ cũng không đợi câu trả lời của hấn đã nói, "Không phải là ta không cần nhìn thấy bộ dáng đáng thương của huynh sao, không phải là ta xuất phát từ lòng đồng cảm mà an ủi huynh một chút sao, không phải là chủ nghĩa đại nam tử nhằm chán trong lòng huynh quá phá sao."

"Không phải là bộ dạng mất mặt của huynh bị nữ tử như ta nhìn thấy sao?!"

Mặt chuối "Không phải là" cấp tốc tới như mưa nặng hạt, lần này Mạc Tử Huyền thật sự không biết phải nói gì rồi, Dịch Giản Chi nói trắng ra, tuyệt không kiêng dè, cũng không có chút khách khí nào.

Lâm Lập Hạ đi vào vỗ mạnh lên mặt bàn một cái!"Mạc Tử Huyền, ta nói cho huynh biết, cho dù ta đồng tình huynh thì làm sao, đó cũng chỉ là huynh đêm hôm đó mà không phải huynh bây giờ, huynh có cần phải nhăn nhó nhó nhó với ta như vậy không, cho dù ta là một nữ tử, từ đáy lòng ta cũng cảm thấy xem thường huynh."

"Tốt lắm, xong rồi, về đây!"

Lâm Lập Hạ hát đầu, cực kỳ thần tốc xoay người rồi đi muốn để lại cho Mạc Tử Huyền một bóng lưng tiêu sái, sau đó, bước đi quá nhanh, sau đó, đầu ngẩng quá cao, sau đó...

"Bùm!"

Sau đó, mỗ nào đó đã bị trượt chân vấp lên bậc cửa.

Hơn nữa còn là hoa hoa lệ lệ ngã sấp trên mặt đất.

Lâm Lập Hạ mất mặt đưa tay che kín mặt của mình, tình huống này là thế nào vậy, sau khi nàng về phòng suy nghĩ thông suốt lý do tức giận với Mạc Tử Huyền, nghĩ tới nghĩ lui liền nghĩ ra phương pháp như vậy.

Mạc Tử Huyền nhìn một cái cũng biết tuyệt đối là thuộc kiểu người thâm trầm, chuyện gì cũng giữ trong lòng để nó hư thối mới thôi, biện pháp đối phó với kiểu người như vậy cũng đơn giản, hắn thâm trầm hắn nội liễm, được, ta đây liền trực tiếp hùng hùng hổ hổ, một ngọn lửa mạnh đốt đến khi nào người trở nên sáng sủa mới thôi.

Nhưng mà, nhưng mà nàng trầm tính vạn tính cũng không tính đến một kết cục như vậy!

Vốn là nàng phải nổi giận bùng bùng trở lại phòng, mà Mạc Tử Huyền nhìn bóng lưng nàng rời đi mà suy nghĩ kiểm điểm, sau đó ngày hôm sau Mạc Tử Huyền sẽ chủ động tới quyến rũ nàng, nàng liền vênh mặt tự mãn, mấy ngày nữa về mặt nàng mới hơi ôn hoà, cuối cùng, hai người hòa thuận như lúc ban đầu.

Nhưng mà bây giờ...

Lâm Lập Hạ mang một gương mặt đau khổ, bi kịch, đây tuyệt đối là bi kịch, nàng thế mà lại quên "Tưởng tượng luôn tốt đẹp" !

"Ha ha ha."

Tiếng cười trầm thấp dịu dàng truyền đến, Lâm Lập Hạ dựng lỗ tai lên, Hả? Nàng ngẩng đầu lên, lại thấy một bàn tay trắng nõn thon dài đang đưa đến trước mặt của mình.

Mạc Tử Huyền nén cười nhìn nữ tử mất mặt trước mắt, cảm xúc tối tăm vừa rồi trở thành hư không, Dịch Giản Chi này thật quá buồn cười rồi.

Sau khi Lâm Lập Hạ nhìn thấy nụ cười của hắn thì sững sờ một chút, tiếp đó lập tức phản ứng lại vỗ bàn tay của hắn một cái thật mạnh, "Cười cười cười, cười cái gì mà cười! Bản thiếu gia ta đang tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!" Nói xong nặng nề hất đầu lên.

Mạc Tử Huyền cầm lấy tay của nàng kéo nàng lên, "Tiểu Huyền Tử ở chỗ này cho thiếu gia trị tội."

Hắn vô cùng ưu nhã phối hợp với nàng, làm nàng không khỏi kinh ngạc thái độ thay đổi nhanh chóng của hắn.

Đáy lòng nàng thở phào một cái, ném chút mặt mũi thì tính là gì, chỉ cần hấn không sao là được rồi?

Lâm Lập Hạ sang sảng vỗ vỗ bả vai Mạc Tử Huyền, "Đã như vậy, bản thiếu gia tạm tha cho ngươi, nhưng mà vẫn phải phạt, ừ, đúng, trong khoảng thời gian này ngươi phải tiếp tục dẫn ta đi vui đùa."

Trong mắt phượng của Mạc Tử Huyền thoáng qua ánh sáng, môi mỏng cong thành một độ cong duyên dáng, "Tuân lệnh, thiếu gia."

Rồi rầm trong lòng của hấn kể từ lúc thiếu nữ này cố ý nổi giận với hấn, giả bộ anh tuấn rời đi lại bịch bịch té ngã trên đất thì âm âm tan rã.

Người như vậy, bảo hấn tỏ ra xa lạ kiểu gì đây?

Hấn chán ghét vẫn luôn là chính hấn.

* * *

Năm ngày sau.

"Giản Chi." Mạc Tử Huyền gọi Lâm Lập Hạ vừa muốn xuống lầu lại, "Ta có chuyện muốn nói với huynh."

"Hả?" Lâm Lập Hạ xoay người sang chờ Mạc Tử Huyền đi tới bên cạnh nàng, "Chuyện gì?"

"Ta sợ là không thể cùng Giản Chi du ngoạn nữa." Mạc Tử Huyền cười nhạt, "Trong nhà gửi thư nói gia mẫu bệnh nặng, ta phải hồi kinh một chuyến."

"Như vậy à, đó cũng là chuyện không có cách nào khác, vậy thì sau này gặp lại." Lâm Lập Hạ sáng tỏ nói, "Chỉ là không biết lúc nào thì mới có cơ hội có thể gặp lại lần nữa."

Ánh sáng trong mắt phượng Mạc Tử Huyền xoay chuyển, môi mỏng hơi cong lên, "Yên tâm, sẽ có."

* * *

Hàng Châu, một tháng sau.

"Tiểu thư, tiểu thư!" Người chưa tới tiếng đã tới trước, không phải Mạch Tuệ thì là ai?

Lâm Lập Hạ đang chơi với con chim nhỏ mình vừa mua được bên Tây Hồ i, nghe vậy nhú

mày, "Ta nói này Mạch Tuệ, là trên trời rơi xuống mưa vàng hay là trên mặt đất trải bạc hả?"

"Không, không phải!" Mạch Tuệ chạy gấp thở hồng hộc, nuốt nước miếng một cái tiếp tục nói, "Đúng, là có thư của lão gia!"

Lâm Lập Hạ dừng động tác trên tay lại, hoài nghi nhìn Mạch Tuệ một chút, Lâm Viễn Sơn?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Trên Đường Hồi Kinh

Lâm Lập Hạ chậm rãi nhận lấy phong thư trong tay Mạch Tuệ, mở ra nhìn sơ qua một chút, cuối cùng nhú mày.

"Mạch Tuệ, xem ra chúng ta phải trở lại kinh thành một chuyến." Lâm Lập Hạ miễn cưỡng nói.

Mạch Tuệ tò mò hỏi, "Lão gia nói những gì trong thư vậy?"

Mắt Lâm Lập Hạ cong cong, nhe răng cười một tiếng, vô cùng vui vẻ nói, "Đệ đệ thân yêu của ta, cũng chính là Lâm Hành Dật, sắp thành thân rồi."

Mạch Tuệ mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Lâm Lập Hạ, tại sao tiểu thư nghe được tin thiếu gia muốn thành thân thì lại vui vẻ? như vậy

* * *

Hiện tại đã là mùa hè, mặt trời trên bầu trời đỏ rực nhưng không gay gắt, thời tiết cũng dần dần trở nên âm áp, Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ hài lòng thoải mái đi dạo trên đường.

"Thiếu gia, còn thứ gì chúng ta chưa mua không?" Mạch Tuệ giơ một đồng lớn gì đó trong tay lên hỏi Lâm Lập Hạ còn đang hết nhìn đông ngó tây.

Lâm Lập Hạ sờ sờ cằm, "Ừ, hẳn là không sai biệt lắm rồi."

"Tiểu thư đã sai Trọng Lương đi làm gì vậy?" Mạch Tuệ lại hỏi.

Lâm Lập Hạ cười thần bí, "Đến lúc đó ngươi sẽ biết."

Lúc này các nàng thấy phía trước tụ tập một đám người, ở giữa thỉnh thoảng có tiếng đánh nhau truyền ra, xen lẫn vào là tiếng kêu hoảng sợ của nữ tử.

Lâm Lập Hạ thuận tay lấy một viên ô mai từ cái hộp trong tay Mạch Tuệ, đi, xem nào nhiệt thôi.

Lâm Lập Hạ vất vả lắm mới chen được vào trong đám đông, sau khi thấy nữ tử trong đám người thì nàng kinh ngạc trợn to hai mắt, đó không phải là Như Tĩnh sao?

Bị vây trong đám người chính là Như Tĩnh, chỉ thấy nàng mặc một thân y màu, mái tóc đen dài dùng sợi dây tơ tằm màu hồng nhạt nửa buộc lên, giống như một thiếu nữ bình thường.

Bên cạnh Như Tĩnh còn có hai ba nam tử đều mặc xiêm y màu xanh lục đang dây dưa với một nam tử tuấn tú, mà Như Tĩnh đang lo lắng nhìn nam tử mặc xiêm y màu lục còn lại kia.

Lâm Lập Hạ nhíu mày, đây là chuyện gì?

Đánh nhau nhanh chóng kết thúc, vị lục y công tử vô cùng tiêu sái đánh mấy người kia ngã la liệt trên mặt đất, sau đó mở quạt xếp vẫn cầm trong tay ra, tác phong nhanh nhẹn đi về phía Như Tĩnh.

"Cô nương không sao chứ?" Lục y nam tử mở miệng hỏi, giọng nói từ tính mà êm ái.

"Không, không sao, đa tạ ân cứu mạng của công tử!" Như Tĩnh cố đè hốt hoảng trong lòng xuống nói, ánh mắt nam tử nóng rực nhìn nàng, làm tim nàng không khỏi lỡ một nhịp, đầu hơi cúi xuống.

Lục y nam tử cong môi mỏng cười cười, giống như vui đùa nói, "Vậy cô nương nên làm gì để báo đáp ta đây?"

Như Tĩnh nghe vậy không khỏi ngẩng đầu lên, báo đáp?

Lục y nam tử tựa như hiểu được nghi ngờ của nàng gật đầu một cái, "Theo ý kiến của ta... Lấy thân báo đáp được không?"

Như Tĩnh đỏ mặt, đáng giận phen ngoài đáy lòng nhưng cũng có vài phần ngượng ngùng, nam tử này, nam tử này rõ ràng đang đùa giỡn nàng!

Sau khi lục y nam tử thấy được dáng vẻ của Như Tĩnh thì mở miệng cười khẽ, quả nhiên nữ tử then thùng là đẹp nhất.

Lâm Lập Hạ đứng trong đám người bất đắc dĩ vỗ trán, trời ạ, lục y nam tử này cũng không sợ mất mặt, đùa giỡn nữ tử trước mặt mọi người.

Nàng đẩy người bên cạnh ra, cao giọng gọi Như Tĩnh, "Như Tĩnh!"

Như Tĩnh nghe vậy theo phản xạ đáp một tiếng, "Dạ?"

Như Tĩnh nhìn về phía thiếu niên gọi nàng, thiếu niên kia khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, diện mạo tuấn tú, hơn nữa không hiểu sao lại làm nàng cảm thấy có chút quen mắt.

Nhưng mà, nàng cũng không hề quen biết thiếu niên nào cả mà.

Sau khi thấy nét mặt nghi hoặc của Như Tĩnh thì Lâm Lập Hạ mới nghĩ đến bản thân hiện tại đang dịch dung , nàng giả hoạt cười một tiếng, dịch dung rồi mới tốt.

Lâm Lập Hạ chui ra từ trong đám người đến đứng bên cạnh Như Tĩnh, đôi lông mày xinh đẹp nhíu lại, "Sao nàng lại ở chỗ này?"

Như Tĩnh không giải thích được nhìn thiếu niên đang chất vấn trước mắt, "Người là?"

Lâm Lập Hạ cười khẽ một tiếng ghé sát vào tai nàng nói hai chữ, Như Tĩnh suy nghĩ một chút rồi bừng tỉnh hiểu ra, tiếp đó liền ngạc nhiên mừng rỡ.

"Như..."

Lâm Lập Hạ duỗi một ngón tay ra che lên môi của nàng dịu dàng trấn an nói, "Như Tĩnh, bản thiếu gia tới đón nàng, nàng không phải sợ."

Như Tĩnh được nàng nhắc nhở mới ý thức được bây giờ nàng đang mặc trang phục nam tử dĩ nhiên không thể trực tiếp kêu tên, nàng ngừng một chút sửa lại, "Thiếu gia, cuối cùng người cũng tới."

Mấy người vừa bị đánh gục đã sớm thừa dịp mọi người không để ý mà chạy trốn, mọi người thấy cái người được gọi là thiếu gia này cũng đã tìm tới cửa thì thấy không gì thú vị nữa tản hết ra, không bao lâu, chỗ đó chỉ còn lại ba người Lâm Lập Hạ, Mạch Tuệ, Như Tĩnh cùng với vị lục y công tử kia.

Lâm Lập Hạ xoay người chấp tay cúi người cảm tạ với vị Lục y công tử kia, "Đa tạ công tử đã cứu muội tử nhà ta, tại hạ thật sự vô cùng cảm kích."

Vị lục y công tử chính này chính là Tô Luân, trong tròng mắt đen của hắn thoáng qua ngạc nhiên, thật là có được mà chẳng mất chút công phu nào, chỉ là Lâm Lập Hạ này lại một chút cũng không nhớ hắn sao?

Hắn cười nhạt một tiếng, thân thiết hỏi, "Ah, vì sao ta lại cảm thấy đáng đáp vị công tử này hình như hơi giống một người quen của ta?"

Lâm Lập Hạ lắc đầu trong lòng một cái, chẳng lẽ nam tử này lại muốn dùng cái chiêu cũ rích này tiếp cận nàng để quyến rũ Như Tĩnh? "Hả? Thiên hạ rộng lớn, người giống người cũng không phải là chuyện hiếm, chỉ là ngược lại tại hạ lại không quen ai có đáng đáp giống như công tử cả."

Trong lòng Tô Luân chấn động, nhưng bên ngoài lại vẫn không biến sắc, "Vậ à."

Lâm Lập Hạ này là một trong những giai nhân của hắc, năm đó bởi vì Điện hạ từng cự tuyệt ở ngay trước mặt nàng cho nên có mấy phần đối với nàng ấn tượng, không ngờ không lâu sau đó Lâm Lập Hạ này lại tìm tới hắc, trong đó có ý gì... Hai người đều hiểu rõ trong lòng.

Tô Luân vốn ham sắc đẹp, huống chi hiện tại có một mỹ nữ đưa tới tận cửa, làm một nam tử bình thường, đương nhiên hắc sẽ không cự tuyệt .

Sau đó sau khi hai người tiếp xúc không lâu thì Lâm Lập Hạ này lại luôn nhắc tới hôn sự của hai người, làm hắc vô cùng chán ghét.

Đùa à, hắc là một con bướm tự do bay lượn trong ngàn bụi hoa, bảo hắc đón dâu?

Kết quả là, tại lúc nàng biểu diễn tiết mục một khúc hai nháo ba thất cổ, Tô Luân cuối cùng vô cùng kiên quyết vứt bỏ nàng.

Sau đó Tô Luân cũng có nghe nói chuyện của Lâm Lập Hạ và Đại thiếu gia nhà họ Lâm, lúc ấy hắc còn giấu cợt, nữ tử này quả nhiên không chịu nổi cô đơn mà.

Nhưng người hiện tại này... Thật sự là Lâm Lập Hạ sao?

Hắc vốn còn đang cảm thấy kỳ quái vì sao Điện hạ sai hắc đi điều tra chuyện của Lâm Lập Hạ, hiện tại đã có mấy phần biết được. Trong lòng hắc thoáng qua một suy nghĩ hoang đường, chẳng lẽ nữ tử dị thế mà quốc sư nói... ?

Tô Luân cũng là nhân tinh, trong lúc nhất thời trong lòng không biết vòng vo bao nhiêu ý nghĩ, hắc khôi phục thái độ bình thường hỏi, "Vậy vị công tử này, huynh chuẩn bị báo đáp chuyện ta cứu muội muội của ngươi thế nào đây?"

Lâm Lập Hạ cân nhắc nam tử trước mắt này cũng không phải là một kẻ dễ đối phó mà, lại có năng lực trực tiếp mở miệng yêu cầu thù lao, người như vậy có thể bình thường được sao? Nàng kéo kéo khóe môi khiêm tốn cười hỏi, "Vậy theo ý kiến của công tử... ?"

Thật ra thì, nàng đoán chắc nam tử này sẽ không nói những lời trêu chọc gì ở trước mặt ca ca của cô nương nhà người ta, trừ phi, đầu hắc thật sự hỏng rồi.

Tô Luân đúng là thật sự không nói lời trêu chọc gì, nhưng lời nói của hắc so với trêu chọc càng làm cho Lâm Lập Hạ phát điên hơn.

"Ta vừa lúc bị trộm mất túi bạc, hiện tại trên người không còn đồng nào, về sau liền làm phiền công tử chăm sóc ta nhiều hơn." Tô Luân cười đến là gian trá.

Khóe mắt Lâm Lập Hạ co rút, cái gì?

"Mặc dù ta cũng rất muốn chiêu đãi công tử, nhưng không dám gạt huynh, ta đang chuẩn bị trở về kinh thành... Aizz, đúng lúc ta đây còn có chút bạc, công tử đành lấy trước dùng tạm đi." Gương mặt Lâm Lập Hạ tràn đầy tiếc hận nói, tiếp đó đưa tay lấy bạc từ túi bên hông ra.

Một cái quạt xếp ngăn cản động tác của nàng.

Ngảng đầu, Lâm Lập Hạ không khỏi rung mình một cái, nét mặt vị lục y nam tử này tươi cười như hoa.

"À? Thật đúng là trùng hợp, ta cũng chuẩn bị về kinh đây." Trong tròng mắt đen của Tô Luân tràn đầy nụ cười, chậm rãi nói.

Lâm Lập Hạ giờ cò trắng đầu hàng.

Tục ngữ nói không sai, cây không biết xấu hổ chắc chắn phải chết, người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

Nam tử này, tuyệt đối là một cực phẩm trong cực phẩm.

* * *

Ông kính thay đổi, bây giờ bọn họ đã đang trên đường hồi kinh rồi.

Trong một chiếc xe ngựa, một – hai – ba – bốn, cộng thêm một Trọng Lương đánh xe, tổng cộng là năm người.

Bề ngoài xe ngựa vô cùng rách nát, bên trong lại rất thoải mái, Lâm Lập Hạ vui mừng thở dài, quả nhiên, phúc hắc là cần thiết, nhìn đi, thế này không sợ bị người ta để mắt tới, bản thân cũng trôi qua thoải mái.

Tô Luân ngồi đối diện nhân hạ uống một hớp trà, "Không ngờ tâm tư Dịch công tử thật đúng là khéo, thế mà lại nghĩ ra được biện pháp tránh tai mắt của người khác như vậy."

Không biết vì sao, Lâm Lập Hạ nhìn thấy biểu hiện nhân hạ thoải mái của vị nam tử này liền cảm thấy bức bối, nàng bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói, "Đâu có đâu có."

Vậy mà tên Tô Luân căn bản không thấy được nàng không vui, vẻ mặt ân cần nhìn về phía Như Tĩnh bên cạnh, "Như Tĩnh cô nương có muốn một ly trà hay không?"

Như Tĩnh lịch sự lắc đầu, cúi thấp đầu nhẹ giọng nói, "Đa tạ Vũ công tử, chỉ là ta không thấy khát lắm."

Lâm Lập Hạ lần nữa xót xa gào lên trong lòng, Như Tĩnh, người ngàn vạn lần đừng để bề ngoài của tên nam tử nhìn cũng biết là lãng nhãng này lừa!

Bên trong xe ngựa, tâm lý của mỗi người đều khác nhau, Lâm Lập Hạ rồi rầm, Mạch Tuệ bản thân thì thoải mái vui vẻ, Như Tĩnh lại hơi thấp thỏm, Tô Luân thì... Rất vui vẻ.

Đảo mắt trời đã gần tối, bóng đêm nhanh chóng buông xuống, Trọng Lương tăng nhanh roi ngựa, cuối cùng trước nửa đêm đã đến được một thôn trang.

Lâm Lập Hạ xuống xe ngựa trước, theo như tình trạng hôm nay, xem ra chỉ có thể ngủ nhờ một đêm rồi, nàng tiến lên bắt đầu trò chuyện với một lão nhân ở cổng thôn, lão nhân kia cũng là một người nhiệt tình, nghe các nàng nói muốn ngủ nhờ một buổi tối thì cũng vô cùng sáng khoái.

Sau khi đến nhà lão nhân thì Lâm Lập Hạ âm thầm kêu được một tiếng, thì ra vị lão nhân này lại là trưởng thôn của thôn trang này, phòng trong nhà vẫn đủ rộng rãi.

"Vị công tử này, hiện tại nhà ta chỉ có hai phòng trống, người xem mấy người các người có thể ở cùng một phòng được không?" Lão nhân cười híp mắt nói.

Lâm Lập Hạ không khỏi cảm thấy thân thiết, nàng nhìn lão nhân cười đầy cảm kích, "Thôn trưởng có thể thu lưu chúng ta một đêm chúng ta đã vô cùng cảm kích rồi."

"Đâu có đâu có." Lão nhân xua tay, "Để ta gọi cháu ta dẫn các người vào phòng."

Thôn trưởng hướng bên trong nhà gọi một tiếng "Tiểu Vũ", tiếp đó có một thiếu niên tướng mạo có chút lịch sự, lại rõ ràng có một cỗ ngạo khí đi ra.

"Ông nội, sao người lại dẫn theo người ngoài trở lại?" Tiểu Vũ nhíu mày liếc qua mấy người xa lạ, giọng điệu vô cùng nặng nề.

Thôn trưởng vui vẻ cười một tiếng, "Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại."

Thiếu niên không nhịn được lại nhìn bọn họ một cái, tiếp theo xoay người qua."Đều cùng lên đây đi."

Lâm Lập Hạ có chút xấu hổ, thái độ của thiếu niên này thật đúng là trực tiếp.

Sau khi đến gian phòng thì thiếu niên liền ném bọn họ lại rồi đi, bây giờ năm người còn lại phải đối mặt với vấn đề phân chia phòng ngủ.

Hai phòng đều có một giường lớn.

Lâm Lập Hạ sờ cảm một cái, vậy phải làm sao bây giờ đây, bây giờ nàng đang mặc trang phục nam tử, vậy thì không thể ở cùng một gian phòng với Mạch Tuệ và Như Tĩnh, nhưng ở cùng một giường với Trọng Lương còn có tên Vũ Thiệu này... Làm sao có thể!

Tô Luân bên cạnh thấy nàng suy tư thì ôm chầm lấy bả vai của nàng đi về phía gian phòng còn lại, "Đi, cũng là lúc chúng ta nên nghỉ ngơi rồi."

Lâm Lập Hạ bộp một tiếng đánh rớt tay của hắn, hừ, cùng lắm là trải chăn đệm nằm dưới đất thôi. "Mạch Tuệ, Như Tĩnh, các người nghỉ ngơi cho tốt đi, sáng mai rồi lên đường."

Mạch Tuệ và Như Tĩnh mang vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

Lâm Lập Hạ nhảy bèn cười một tiếng, nháy mắt với các nàng, sau đó liền đi ra khỏi cửa đi về phía gian phòng cách vách.

Lâm Lập Hạ từ trong tủ lấy ra ga giường cùng chăn trải lên trên mặt đất, Tô Luân ở một bên thấy thế cố tình lo lắng nói, "Ah, chẳng lẽ Dịch công tử không quen ngủ cùng một giường với người khác?"

Lâm Lập Hạ thềm mắng, nói nhảm, ai mà quen được chứ.

"Aizzz, vậy đành phải uất ức công tử rồi." Tô Luân lạnh lạnh nói, trên khuôn mặt tuấn tiêu lại tràn đầy vui vẻ.

Lâm Lập Hạ đứng dậy chỉ vào giường đệm trên đất nở một nụ cười rực rỡ với hắn, "Vũ công tử, tối nay đành phải uất ức huynh và Trọng Lương rồi."

Tô Luân nghe vậy gương mặt tuấn tú liền cứng lại, hả?

* * *

Hôm sau, sắc trời còn chưa sáng, Lâm Lập Hạ lại bị tiếng khóc tê tâm liệt phế bên ngoài đánh thức. Trọng Lương và tên Vũ Thiệu kia đã không còn trong phòng, nàng vội vàng mặc quần áo đi ra ngoài.

Trong sân, thôn trưởng đang ngã ngội trên mặt đất khóc vô cùng bi thương, mà bên cạnh là một đám người đang vây quanh ông nói chuyện.

Lâm Lập Hạ nhanh chóng tới trước hỏi, "Thôn trưởng, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thôn trưởng tựa như không nghe thấy tiếp tục gào khóc, bên cạnh có người thở dài mà nói,

"Aizzz, vừa rồi trong trường tư thực truyền đến một tin nói sáng sớm hôm nay tiểu Vũ... Aizzz, thôn trưởng chỉ có một đứa cháu trai đó thôi!"

Lâm Lập Hạ tròn to hai mắt, tiểu Vũ, tên thiếu niên lịch sự cao ngạo tối hôm qua đó, đã chết?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Giết Người, Sơ Hở

Lâm Lập Hạ vội vàng hỏi, "Sao Tiểu Vũ lại có thể đột nhiên xảy ra chuyện như vậy được?"

Người nọ lắc đầu một cái, "Chúng ta cũng mới vừa nghe được tin, vốn nên cùng thôn trưởng tới trường tư thực xem một chút, nhưng bộ dáng bây giờ của thôn trưởng..." Hắn nhìn thôn trưởng trên mặt đất thờ dài, "Con trai và con dâu của thôn trưởng năm xưa bởi vì chuyện ngoài ý muốn mà cùng đi, chỉ để lại một mình tiểu Vũ, thôn trưởng làm cha làm mẹ mà nuôi tiểu Vũ tới lớn, không ngờ đứa bé kia vừa mới trở nên vượt trội hơn người, thì xảy ra chuyện như vậy."

Lâm Lập Hạ nghi ngờ mở miệng, "Tiểu Vũ vừa mới trở nên vượt trội hơn người?"

"Aizzz, " Người nọ lại tiếc hận lắc đầu một cái, "Vốn là mấy ngày nữa trấn trên tổ chức thi Hương rồi, người được chọn trong thôn này của chúng ta chính là tiểu Vũ, đứa bé tiểu Vũ kia ngoại trừ tính khí không được tốt thì những thứ khác đều nổi trội, thật là đáng tiếc."

Lâm Lập Hạ càng nghe càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nàng đề xuống cảm giác khác thường trong lòng hỏi, "Đúng rồi, vị đại ca này, ta là người hôm qua ở nhờ ở nhà của trưởng thôn, người có thấy hai vị nam tử lạ nào không? Bọn họ là bạn của ta."

"Có phải trong hai người kia có một vị công tử tướng mạo rất xinh đẹp không?" Bên cạnh có người chen miệng nói.

Lâm Lập Hạ cười cực kỳ hiền lành, "Đúng, bên ngoài quả thực không tệ." Còn bên trong? Trực tiếp bỏ qua đi.

"Hai người bọn họ à, sau khi nghe được tin về tiểu Vũ thì liền đi đến tư thực rồi."

"Vậy đi đến tư thực thì phải mất bao lâu?" Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ hỏi.

"Ước chừng mất khoảng một khắc đồng hồ, sao vậy, vị công tử này muốn đi sao?" Người nọ tò mò hỏi.

"Ặc, ta muốn đi xem một chút." Lâm Lập Hạ gật đầu, lại nhìn thôn trưởng trên đất một cái, thờ dài một cái thật sâu trong lòng, thôn trưởng ông ấy...

"Đã xảy ra chuyện gì?" Một giọng nam nghi ngờ hỏi.

Lâm Lập Hạ nhìn về phía người mới tới, chỉ thấy đối phương là một thiếu niên khoảng mười

bảy mươi tám tuổi, diện mạo đôn hậu, cả người mang một dáng vẻ chững chạc.

"Lộ Viễn à, hôm nay ngươi không đến tư thực sao?" Có người hỏi.

Lộ Viễn gãi gãi đầu, "Thân thể nương ta hôm nay lại không thoải mái, ta không thể làm gì khác hơn là ở nhà chăm sóc. Đúng rồi, thôn trưởng sao vậy?"

Người khác tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn tiếc hận nói, "Lộ Viễn, tiểu Vũ xảy ra chuyện rồi."

Cả người Lộ Viễn chấn động, giọng nói hơi gấp nói, "Tiểu Vũ bị làm sao?"

"Vừa rồi có người trong tư thực chuyển lời tới nói tiểu Vũ... Aizzz, chính ngươi đi xem một chút đi."

Lộ Viễn nghe vậy xoay người muốn chạy ra ngoài, lại bị Lâm Lập Hạ kéo tay lại.

Lâm Lập Hạ trấn an nói, "Vị Lộ công tử này, ta cũng muốn đến tư thực, có thể đi cùng với ngươi hay không?"

Lộ Viễn nhìn nàng nở một nụ cười tái nhợt yếu ớt, "Được."

Lâm Lập Hạ xoay người nói với người bên cạnh, "Lát nữa có nữ quyến của ta đây, làm phiền đại ca nói cho nàng biết hành tung của ta được không?"

"Được."

Như vậy Lâm Lập Hạ liền đi cùng Lộ Viễn đến tư thực, trên đường Lâm Lập Hạ nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy ngón tay của Lộ Viễn bị băng bó, nàng thuận miệng hỏi một câu, "Tay của Lộ công tử bị thương à?"

Lộ Viễn nhìn ngón tay của mình một chút khẽ cười cười, "Buổi sáng lúc sắc thuốc cho gia mẫu không cẩn thận làm đổ siêu thuốc, lúc nhặt mảnh vỡ thì không cẩn thận bị cửa vào."

Kế tiếp hai người chính là một mảnh trầm mặc, gương mặt Lộ Viễn nặng nề, Lâm Lập Hạ còn lại thì đang âm thầm suy nghĩ sâu xa.

Qua một khúc đồng hồ, tư thực cuối cùng cũng hiện ra ở phía trước, Lộ Viễn không khỏi tăng nhanh bước chân, mà Lâm Lập Hạ cũng chạy bước nhỏ.

Trong sân tư thực tụ tập một nhóm thiếu niên mặc trường sam giống nhau, mấy thiếu niên thỉnh thoảng líu ríu nói gì đó, Lâm Lập Hạ nhìn quanh, cũng không thấy Trọng Lương và Vũ Thiệu.

Lộ Viễn đã sớm tiến lên nói chuyện với nhóm học trò kia, Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ vẫn nên ở lại đây nghe xem bọn họ nói những gì.

"Tiểu Vũ đâu? Đã xảy ra chuyện gì?" Lộ Viễn sốt ruột hỏi một đệ tử.

"Lộ Viễn, sao giờ ngươi mới đến, sáng sớm hôm nay tiểu Vũ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chết rồi." Đệ tử Giáp nói.

Lộ Viễn nghe vậy lộ ra vẻ mặt không dám tin, "Sao có thể như vậy? Ta mới một ngày không gặp hần, bây giờ tiểu Vũ đang ở đâu?"

Đệ tử Ất nói, "Hiện tại thi thể của Tiểu Vũ được tiên sinh an trí ở trong Tây đường rồi, ngươi đi xem một chút đi, a, đúng rồi, Lương Phó cùng Trần Hoa cũng đang ở đó, còn có hai người lạ mặt xứ khác."

"Lương Phó cùng Trần Hoa?" Lộ Viễn nghi ngờ hỏi, "Bọn họ sao lại ở đây?"

"Buổi sáng là Trần Hoa phát hiện ra tiểu Vũ, cho nên tiên sinh tìm hần hỏi mấy câu. Về phần Lương Phó, ta cũng không biết tại sao tiên sinh lại tìm hần."

"À, vậy ta đi trước." Lộ Viễn vội vàng tránh ra, Lâm Lập Hạ cũng vội vã đi theo, hai người xứ khác? Đoán chừng chính là Trọng Lương và Vũ Thiệu rồi.

Đến nơi gọi là Tây đường, Lộ Viễn lễ độ gõ cửa, bên trong truyền ra một giọng nói ôn hòa, tiếp đó Lộ Viễn nhẹ nhàng mở cửa cung kính cúi chào người bên trong, "Tiên sinh."

Lâm Lập Hạ thấy tiên sinh kia ước chừng mới chỉ bốn mươi tuổi, diện mạo đoan chính rất có dáng vẻ học thức, mà Trọng Lương và Vũ Thiệu còn lại đang đứng ở bên cạnh hần, bên cạnh còn có hai học sinh, một người ngẩng đầu thật cao còn một người khác thì lại cúi đầu thật thấp.

Lâm Lập Hạ cảm thấy hơi buồn cười trong lòng, tính tình hai người này vừa nhìn đã biết rồi.

"Lộ Viễn, vị công tử này là?" Tiên sinh thấy Lâm Lập Hạ bên cạnh hỏi.

"A, tiên sinh, đây là Dịch công tử tối hôm qua ngủ lại ở thôn ta." Lộ Viễn giải thích.

Lâm Lập Hạ lễ phép cúi chào vị tiên sinh, "Tiên sinh khỏe."

Tiên sinh gật đầu một cái, "Công tử đi cùng Trọng công tử và Vũ công tử đúng không."

Lâm Lập Hạ cười cười, "Đúng vậy."

Nàng đứng dậy đi tới bên cạnh Trọng Lương và Tô Luân, đưa tay kéo Trọng Lương thấp xuống nhẹ giọng hỏi, "Tại sao hai người lại ở chỗ này?"

Trọng Lương nhìn nàng một cái nói, "Có người kéo ta tới."

Lâm Lập Hạ nghe vậy quay đầu nhìn Tô Luân một cái, Tô Luân lại còn nở một nụ cười phong lưu với nàng, nàng đảo cặp mắt trắng dã, người này thật đúng là thích tham gia náo nhiệt.

"Tiên sinh, tiểu Vũ bây giờ đang ở đâu?" Lộ Viễn hỏi.

Tiên sinh dịch người sang bên cạnh, chỉ thấy trên mặt đất sau lưng hắn có một thân thể bị phủ vải trắng.

Cả người Lộ Viễn mềm nhũn nặng nề ngã ngò lên mặt đất, "Tiểu Vũ..."

Tiên sinh vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Lộ Viễn, chính ngươi đi xem một chút đi, một lần cuối cùng."

Lộ Viễn gian nan đứng lên run rẩy vén tấm vải trắng lên, thấy một mặt tử sắc của tiểu Vũ thì gào khóc thành tiếng, "Tiểu Vũ!"

Lâm Lập Hạ nghiêng đầu lén nhìn một cái, nội tâm tràn đầy sợ hãi xen lẫn với hưng phấn, nàng cắn răng, cuối cùng tiến lên vỗ vỗ bả vai Lộ Viễn, "Lộ Viễn, bớt đau buồn đi."

Lâm Lập Hạ nhìn về phía tiểu Vũ, lúc mới nhìn nàng không nhận được dịch chuyển mắt, trên mặt tiểu Vũ có vết máu, trên trán nổi bật một vết thương trí mệnh, máu màu đỏ sậm đã đông lại thành khối, một người ngày hôm qua còn vênh váo tự đắc bây giờ đã trở thành một thi thể không còn sinh khí, chuyện như vậy ai cũng không thể nào tiếp thu được. Đợi nàng quay đầu lại lại phát hiện một chuyện kỳ quái, làm cho nàng tạm thời quên sợ hãi trong lòng.

"Tiên sinh, tiểu Vũ làm sao lại gặp chuyện không may?" Lâm Lập Hạ quay đầu hỏi tiên sinh.

"Nhìn tình huống lúc đó chắc là đã không cẩn thận dẫm vào nước trà trên đất mà bị trượt chân, trên trán vừa khéo đập vào góc bàn."

"Góc bàn?" Lâm Lập Hạ lại càng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, "Nhưng nếu chỉ là góc bàn thì làm sao có thể?"

Tiên sinh thở dài, nhìn thiếu niên ngẩng đầu thật cao một cái, "Mấy ngày trước lúc Trần Hoa và tiểu Vũ đánh nhau thì vừa lúc đập vỡ một khối góc bàn, góc bàn kia trùng hợp trở nên nhọn hoắt, nhưng ai mà ngờ chỉ vì một cái góc bàn nhỏ lại có thể gặp phải chuyện như vậy."

Lâm Lập Hạ lại cúi đầu liếc nhìn tiểu Vũ, cuối cùng ngẩng đầu hỏi vị tiên sinh kia, "Tiên sinh, chỉ sợ cái chết của tiểu Vũ không phải ngoài ý muốn."

Mọi người trong phòng nghe vậy cả người chấn động nhìn về phía Lâm Lập Hạ, Lộ Viễn lại càng lập tức mở miệng hỏi, "Ý của Dịch công tử đây là gì?"

Lâm Lập Hạ nhìn vào ánh mắt của mọi người chỉ chỉ búi tóc của tiểu Vũ, "Các người nhìn đi, tóc của tiểu Vũ."

Tất cả mọi người vậy lại cẩn thận nhìn, nhưng lại không ai có thể nhìn ra đến tột cùng là cái gì.

Lâm Lập Hạ thở dài giải thích, "Rõ ràng trên tóc của Tiểu Vũ có vết máu, nhưng các người nhìn mà xem, vết máu của tiểu Vũ là chảy dọc theo sợi tóc đi lên, mà không phải là hỗn loạn không có trật tự."

"Ta vẫn không hiểu ý của Dịch công tử cho lắm." Tiên sinh lắc đầu một cái nói.

"Nếu như là sau khi tiểu Vũ bị thương làm máu dính lên sợi tóc, vết máu kia nhất định phải là từng mảng từng mảng, nhưng mà hiện tại vết máu trên tóc của tiểu Vũ lại phân bố khá đồng đều, vết máu đọng trên tóc có vẻ đặc biệt ngay ngắn."

Lâm Lập Hạ dừng một chút rồi tiếp tục nói, "Nói cách khác, có thể là có người dùng thủ đoạn cứng rắn đập đầu tiểu Vũ vào góc bàn, sau đó lại búi lại tóc cho tiểu Vũ, tạo thành hiện trường giả ngoài ý muốn."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, mà chuyện đầu tiên sau khi lấy lại tinh thần là nhìn về phía tóc của tiểu Vũ.

Quả nhiên.

Trong lòng mọi người cùng hiện lên hai chữ này, Tô Luân hơi nheo mắt nhìn về phía Lâm Lập Hạ.

"Chẳng lẽ tiểu Vũ thật sự là...?" Tiên sinh cũng không xác định.

Lâm Lập Hạ đứng dậy quét mắt liếc nhìn hai học sinh vẫn đang trầm mặc một cái, "Lúc đó ai là người đầu tiên phát hiện ra tiểu Vũ?"

Thiếu niên này giờ vẫn ngẩng cao đầu liếc nàng một cái, "Ta."

Lâm Lập Hạ vừa định hỏi hần thì thiếu niên kia lại gấp gáp nóng nảy mở miệng nói như đinh chém sắt, "Tiểu Vũ không có khả năng bị người khác giết, bởi vì lúc đó cửa bị khóa từ bên trong, cửa sổ cũng đóng chặt, thử hỏi trong căn phòng bị bịt kín như vậy, hung thủ đã vào kiểu gì và ra ngoài thế nào?"

Lâm Lập Hạ cảm thấy hứng thú nhú mào, vụ án giết người trong phòng kín sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Giết Người, Phá Án

"Có thể nói cho ta tình huống lúc đó được không?" Lâm Lập Hạ đến gần Trần Hoa hỏi.

Trần Hoa nhìn nàng, ngập ngừng một chút rồi nói, "Lúc ta đến trước cửa phòng thì thấy cửa đang đóng, ta gõ cửa rất lâu nhưng bên trong cũng không có phản ứng gì, ta cho là tiểu Vũ cố ý không mở cửa, trong cơn tức giận liền đập cửa đi vào, nào biết vừa mở cửa thì nhìn thấy tiểu Vũ... Cảnh tượng đó, làm ta sợ muốn chết, cho nên vội vàng chạy đi tìm tiên sinh."

"Nói cách khác, lúc ấy sau khi người đập cửa ra thì liền chạy đi?" Giọng của Lâm Lập Hạ đột nhiên trở nên trầm thấp.

Trần Hoa không rõ chân tướng gật đầu một cái.

Lâm Lập Hạ đột nhiên cười một tiếng, "Vậy người có nghĩ tới khả năng có thể lúc ấy hung thủ vẫn còn ở trong gian phòng này hay không?"

Mọi người nghe vậy đều lắp bắp kinh hãi, vậy có nghĩa là... ?

"Là Trần Hoa thả cho hung thủ chạy thoát?" Lương Phó bên cạnh vẫn cúi đầu trầm mặc mở miệng lớn tiếng nói.

Lâm Lập Hạ lại lắc đầu, "Vậy nếu như không hề tồn tại cái gọi là giết người trong phòng kín này thì sao đây?"

Lộ Viễn chậm rãi nhìn về phía Lâm Lập Hạ thử nói, "Tình cảnh lúc ấy đều là do Trần Hoa miêu tả, chúng ta căn bản cũng không biết tình huống chính xác, cũng có khả năng từ đầu đến cuối đều do một tay Trần Hoa thiết kế?"

Trần Hoa nghe vậy chợt nhìn về phía Lộ Viễn, bưng bưng tức giận nói nói, "Các người đây là có ý gì? Vì sao ta lại muốn giết tiểu Vũ?"

"Vì sao?" Lương Phó lập tức tiếp lời, "Lời này của người ngược lại vô cùng buồn cười, quan hệ giữa người và tiểu Vũ như thế nào, chúng ta còn không biết sao?"

"Người!" Trần Hoa giận dữ, "Chẳng lẽ quan hệ giữa người và tiểu Vũ rất tốt sao?"

"Ngừng lại!" Lâm Lập Hạ đi tới giữa hai người bọn họ quát một tiếng, "Bây giờ còn chưa phải lúc để tranh cãi, ta chỉ là phỏng đoán mà thôi, phỏng đoán."

"Vị công tử này, " Tiên sinh vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng, mang chút hoài nghi nói, "Không biết công tử đối với phương diện phá án này có kinh nghiệm sao?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy sững sờ, nhưng cũng lập tức phản ứng kịp vô cùng nhàn nhã lắc đầu, "Không có, nhưng mà phụ thân ta là một bộ khoái, ta từ nhỏ mưa dầm thấm đất, tuy không đến nỗi tinh thông, nhưng những chi tiết tất yếu thì vẫn hiểu được."

Lời này vừa nói ra, mấy người còn lại trong phòng đều nhìn về phía Lâm Lập Hạ, chỉ có hai người Trọng Lương và Tô Luân là thoáng dời ánh mắt đi.

Người này thật đúng là nói dối không chớp mắt mà.

Tiên sinh nghe nàng nói vậy thì rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, trên mặt mang theo mừng rỡ, "Vậy thì chuyện của tiểu Vũ công tử nhất định sẽ giúp chúng ta điều tra rõ ràng đúng không?"

"Hả?" Mặc dù quả thật Lâm Lập Hạ có tìm tòi nghiên cứu tâm lý con người, nhưng lời vừa thốt ra của tiên sinh kia làm nàng cảm thấy áp lực gấp vạn lần, nàng cười khan một tiếng, "Thật ra thì, tiên sinh, ta cũng không thể kết luận hung thủ là ai được."

Tiên sinh thở dài lắc đầu, "Nếu công tử không giúp chúng ta điều tra, chờ sau khi quan phủ đến thì cũng sẽ chỉ kết luận là chuyện ngoài ý muốn, đứa bé tiểu Vũ kia thật sự là đáng tiếc."

Lâm Lập Hạ không khỏi quay đầu nhìn về phía tiểu Vũ bị che vải trắng, rõ ràng hôm qua còn là một người có tinh thần như vậy, hôm nay lại thành cái bộ dạng này, hẳn vốn nên là tiền đồ vô lượng, lại bị người khác chặt đứt sinh mệnh, nàng lại nghĩ tới thôn trưởng đang đau xót muốn chết, cuối cùng thở dài một cái thật sâu, "Tiên sinh, ta chỉ có thể cố gắng hết sức."

Nàng chẳng phải Holmes thời hiện đại, cũng không phải là Conan Doyle trong hiện thực, nàng chẳng qua chỉ là cảm thấy say mê đối với miêu tả của Watson về thế giới của Holmes, lúc rảnh rỗi chỉ thích đọc tiểu thuyết khủng bố chưa có kết quả kích thích tinh thần, truyện trinh thám quả thật cũng đọc không ít, cộng thêm bản thân nàng chú ý đến tiểu tiết, nhìn ra cái chết của tiểu Vũ cũng chẳng có gì lạ, nhưng nếu thật sự phá án thì...

Lâm Lập Hạ hơi phân tâm nhìn sang hướng khác, lại vừa lúc thấy ánh mắt của Trọng Lương dừng trên người nàng, vững vàng mà kiên định.

Trọng Lương đang nói cho nàng biết, không phải sợ, có hấn ở đây.

Nàng đột nhiên cảm thấy đáy lòng có một chút đầu mối, không còn cảm thấy thấp thòm bất an như vậy nữa.

"Nhu vậy hiện tại trước hết mời mấy vị công tử đều ra ngoài đi, ta có chuyện muốn hỏi tiên

sinh, chỉ cần Trọng Lương ở lại là được rồi." Lâm Lập Hạ lễ phép nhìn bọn họ cười một cái nói.

Mấy người sau khi nghe xong đều tự nhìn đôi phương một cái, xoay người rồi rút rời đi, mà tên Tô Luân vốn hấn cũng nên biến mất lại vẫn đứng tại chỗ bất động.

Lâm Lập Hạ liếc hấn một cái, lại vừa lúc đối diện với đôi mắt cổ làm ra vẻ vô tội của hấn, nàng trực tiếp xem nhẹ người nọ, quay đầu nhìn về phía tiên sinh, "Như vậy tiên sinh, ta muốn hỏi quan hệ của ba người kia với tiểu Vũ như thế nào?"

Tiên sinh gật đầu một cái mở miệng, "Thiếu niên vừa rồi đi vào cùng ngươi là Lộ Viễn, bạn tốt lớn lên từ nhỏ với tiểu Vũ. Người có tính khí nóng nảy xúc động còn lại là Trần Hoa, từ trước đến giờ tình cảm với tiểu Vũ vốn không tốt, mà người còn lại là Lương Phó, bình thường hấn vẫn luôn bị tiểu Vũ giễu cợt."

"Nói cách khác, trong ba người thì Trần Hoa có động cơ giết người nhất, huống chi lúc đó hấn cũng là người đầu tiên phát hiện ra tiểu Vũ, cho nên hấn có hiềm nghi lớn nhất." Lâm Lập Hạ chậm rãi nói, "Tiểu Vũ đều đến tư thực vào lúc sáng sớm trước giờ vào học sao?"

"Thật ra thì tiểu Vũ, Lộ Viễn, Trần Hoa và Lương Phó là bốn học tâm đắc nhất của ta, bốn người đều vô cùng chịu khó, trong đó mỗi sáng tiểu Vũ và Lộ Viễn đều đến trường tư thực sớm hơn những người khác một canh giờ."

"Mà hôm nay bởi vì sức khỏe của nương Lộ Viễn không tốt cho nên không đến." Lâm Lập Hạ nhớ lại Lộ Viễn từng giải thích với người khác, "Sức khỏe của mẫu thân Lộ không tốt?"

Tiên sinh thở dài, "Cha Lộ Viễn bỏ trốn cùng nữ tử khác mười mấy năm trước, bỏ lại mẫu thân Lộ Viễn và Lộ Viễn, mà nương hấn vì nuôi dưỡng hấn mà đi làm một số công việc của nam tử để kiếm sống, có một ngày thì xảy ra chuyện. Nương hấn càng về sau chỉ có thể nằm ở trên giường, ăn uống vệ sinh đều do Lộ Viễn hầu hạ, Lộ Viễn cũng là đứa bé hiếu thuận, cho dù như vậy cũng không oán trách nửa lời."

"Vậy còn Lương Phó?"

"Lương Phó trời sinh tính tình nhất gan, cũng bởi vì như vậy mà luôn bị tiểu Vũ châm chọc, tiểu Vũ rất xem thường Lương Phó, cảm thấy hấn căn bản không có khí chất của một đại nam tử. Mỗi lần Lương Phó đều tức giận đến giờ chôn mà cũng không dám chống đối."

Lâm Lập Hạ chậm rãi thong thả bước từng bước, "Tiên sinh này, về thi Hương?"

Tiên sinh nghĩ rồi nói ra, "Thi Hương à, vốn thôn này của chúng ta chọn một trong hai người Lương Phó và tiểu Vũ, nhưng Lương Phó bị tiểu Vũ châm chọc mà tự động bỏ qua cơ hội,

chúng ta tìm Lộ Viễn và Trần Hoa, nhưng mà hai người bọn họ cũng đều nói không tham gia."

"Hả?" Kỳ quái như vậy? "Vậy tại sao Trần Hoa và Lộ Viễn đều không tham gia?"

"Trần Hoa người này đối với những thứ như công danh vốn không có chấp nhất lớn, mà Lộ Viễn còn lại thì không yên lòng mẫu thân trong nhà."

Lâm Lập Hạ cảm thấy càng ngày càng hỗn loạn, nàng đột nhiên nhớ tới bản thân còn chưa hỏi đến một vấn đề quan trọng nhất, "Tiên sinh, người nói lúc ấy trong phòng có rơi vỡ một cái ly đúng không?"

Tiên sinh gật đầu một cái, "Đúng vậy."

"Tiên sinh, mảnh vỡ của cái ly kia đâu?" Lâm Lập Hạ vội vàng hỏi.

"Ta sớm bảo người ta quét dọn đi rồi, Dịch công tử đây là?" Tiên sinh có chút không hiểu tại sao Lâm Lập Hạ lại gấp gáp như vậy.

Lâm Lập Hạ giải thích, "Tiên sinh người nghĩ mà xem, nếu lúc ấy đột nhiên tiểu Vũ bị người ta tóm lấy đập đầu vào góc bàn, nếu như tiểu Vũ có năng lực phản kháng thì chắc chắn sẽ không thể nào một kích mà xong xuôi, mà vết thương trên trán tiểu Vũ chỉ có một, nói cách khác chắc chắn lúc đó tiểu Vũ bị hạ thuốc, ly nước kia nhất định có vấn đề."

Nói xong, trong đầu Lâm Lập Hạ lập tức hiện ra một câu nói của Lộ Viễn, sương mù trong lòng hình như được đẩy ra một chút rồi.

"Tiên sinh, ta muốn hỏi một chút, trong số các học trò thì người nào có phong độ của một đại tướng?" Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ mở miệng hỏi.

Tiên sinh suy tư một chút, "Nếu nói đến phong độ của một đại tướng, e rằng chỉ có Lộ Viễn mà thôi."

Trong lòng Lâm Lập Hạ có chút thương cảm lại có tức giận, thật sự chuyện này giống như những gì nàng đang nghĩ sao?

"Tiên sinh, chúng ta ra ngoài nhìn một cái đi." Trong đầu Lâm Lập Hạ đã hiện lên cảnh tượng cùng với Lộ Viễn, đáy lòng càng nghĩ càng cảm thấy u ám.

Trọng Lương nhìn về phía Lâm Lập Hạ, trong mắt nhiều hơn một phần tán thành, mà Tô Luân còn lại càng ngày càng có vẻ thâm trầm.

Lâm Lập Hạ cùng tiên sinh đi đến đại sảnh nơi các học trò đang tụ tập, đám học trò nhiệt liệt

vây quanh ba người kia hỏi chuyện, mà ba người kia ngoại trừ Lộ Viễn đều mang vẻ mặt vô cùng muốn trốn tránh.

Lâm Lập Hạ nhỏ giọng nói vào tai tiên sinh một câu, "Tiên sinh, vẫn nên để ba người kia trở lại căn phòng phía Tây thôi."

Tiên sinh gật đầu một cái, mặt hướng đám học trò mở miệng, "Trần Hoa, Lương Phó và Lộ Viễn, tất cả các người đi theo ta đến căn phòng phía Tây."

Ba người nghe vậy thì từ trong đám người đi ra đi theo bọn hắn cùng nhau trở về phòng.

Đóng cửa lại, Lâm Lập Hạ dùng ánh mắt quét tới quét lui ba người trước mắt, cuối cùng dừng ở trên người của Lộ Viễn, "Lộ Viễn, tiểu Vũ là người giết đúng không?"

Ngữ khí khẳng định, mang theo bất đắc dĩ.

Người khác nghe vậy đều kinh hãi, nhưng Lộ Viễn chỉ cười cười, "Dịch công tử, ta không biết là cái gì làm cho người hiểu lầm ta, nhưng mà ta và tiểu Vũ đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ta sẽ không làm như vậy."

"Không thể nghi ngờ, hung thủ đã thừa dịp Trần Hoa đi tìm tiên sinh mà chạy trốn, tất cả đều được hắn sớm an bài xong."

Lâm Lập Hạ bội phục sự trấn định của hắn từ tận đáy lòng, nhưng một chút bội phục này lại giấu không hết vô lực thật sâu dưới đáy lòng, "Lúc đó người giết tiểu Vũ tỉnh táo nhìn máu từ trên đầu tiểu Vũ phun ra cho đến khi dính khắp khuôn mặt hắn, có thể đôi tay hắn còn căn bản không hề có một chút run rẩy búi tóc cho tiểu Vũ, có lẽ khi đó tiểu Vũ còn chưa chết, hắn hoảng sợ nhìn người hại hắn, đôi môi run rẩy vô lực nói ra một câu, hung thủ từ từ thưởng thức sự giãy giụa của tiểu Vũ, sau đó đặt hắn lên mặt đất, mình thì ngồi xôm xuống dọn dẹp mảnh vỡ của ly trà."

Lâm Lập Hạ bắt được tay của Lộ Viễn giơ lên, "Sau đó, lại rất không cẩn thận cắt phải ngón tay của mình."

Nàng xoay người tiếp tục nói, "Lúc đó ta hỏi tiên sinh ly trà kia còn ở đó hay không, nhưng sau khi hỏi xong liền phát hiện bản thân thật sự quá ngớ ngẩn rồi, hung thủ là một người tinh tế đến cỡ nào, sao có thể ném ly trà có chứa thuốc mê ở chỗ đó?"

"Ta trái nghĩ phải nghĩ, Trần Hoa và Lương Phó đều không giống một người trầm ổn như vậy, mà người, Lộ Viễn," Lâm Lập Hạ bỗng chốc quay đầu lại nhìn về phía Lộ Viễn, "Người rõ ràng khẩn trương trước an nguy của tiểu Vũ như vậy, khi đó lúc cùng ta đến tìm tiên sinh lại vẫn có thể lễ độ gõ cửa, lấy được sự cho phép của tiên sinh mới tiến vào."

"Người rõ ràng là bằng hữu tốt nhất của tiểu Vũ, nhưng người đối với cái chết của tiểu Vũ lại có vẻ trấn định một cách thái quá, người bình thường đều nên tiến lên chất vấn Trần Hoa đúng không, nhưng người không có. Người vô cùng ôn định vô cùng tự tin, nhưng sai lầm của người cũng chính là người quá ôn định."

Lâm Lập Hạ thở dài, "Lộ Viễn, ta bội phục người có phong độ của một đại tướng, nhưng lại xem thường người không dám tranh giành, nếu như người thật sự muốn là được trong danh sách thi Hương, tại sao không tranh với tiểu Vũ mà lại làm chuyện táng tận lương tâm như vậy!"

"Ta không tranh?" Vậy mà Lộ Viễn vốn đối với lời nói của Lâm Lập Hạ không chút phản ứng, khi nghe được câu này thì giọng nói vô cùng trầm thấp nói. "Người nói ta không tranh giành cùng hắn?"

Lộ Viễn ngẩng đầu lên, trước sự sững sốt của mọi người cười nhẹ một tiếng, "Chẳng lẽ ta không muốn tranh sao? Mà ta lấy cái gì để tranh? Người mẹ nằm liệt trên giường của ta? Hay là, sự thật ta muốn giết chết mẫu thân của mình?"

Nói xong câu này, cái người vốn ôn hòa thành thật lại có vẻ có chút âm trầm.

Lâm Lập Hạ nghe vậy đột nhiên ngừng bước chân, cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hồi Kinh

"Lộ Viễn, ngươi biết bản thân đang nói gì không?" Tiên sinh gầm lên một tiếng.

Lộ Viễn từ từ liếc nhìn tiên sinh một cái, "Tiên sinh, ta vô cùng rõ ràng bản thân ta đang nói gì, ta muốn giết mẫu thân của mình, đây là sự thật."

Tiên sinh, Trần Hoa và Lương Phó trong lòng kinh ngạc không thôi, vẻ mặt trên gương mặt cũng có chút nhún nhó, bọn họ thật sự không thể tin được cái người nổi danh hiếu tử lại có thể có ý nghĩ như vậy.

"Tại sao lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta?" Lộ Viễn cười cười, chú ý tự mở miệng, "Ta như vậy là sai sao?"

"Lộ Viễn! Ngươi phát điên rồi hả, ngươi không phải cảm thấy mình rất biến thái sao?" Trần Hoa lớn tiếng chỉ trích.

Lâm Lập Hạ nghe vậy nhìn Trần Hoa một cái, nhưng bản thân không có động tác gì, chỉ là cẩn thận lắng nghe lời nói của Lộ Viễn.

"Ngươi có tư cách gì nói ta? Ngươi biết cảm thụ của ta sao?" Lộ Viễn hừ lạnh một tiếng, "Nhìn người thân duy nhất trên đời so với chết còn khó chịu hơn, đây chính là hiếu thuận của ta sao?"

"Vậy thì mắc mớ gì đến tiểu Vũ?" Lương Phó đỏ mắt kêu lên, mặc dù tiểu Vũ người nọ thật sự độc miệng, nhưng tốt xấu gì mọi người cũng là bạn học mà.

Lộ Viễn lạnh lùng cười cười, "Mắc mớ gì đến tiểu Vũ? Ngươi có biết sau khi tiểu Vũ trong lúc vô tình phá vỡ ý muốn giết mẫu thân mình của ta thì như thế nào không? Ngày qua ngày ở bên tai ta nhắc nhở ta là loại người không bằng cảm thụ, thời thời khắc khắc dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn ta, miệng lại dối trá thương hại ta."

Đột nhiên hắn đổi giọng, "Vì sao ta phải tiếp nhận sự thương hại của hắn? Ta chỉ không muốn để cho mẫu thân ta chịu khổ nữa mà thôi, hắn thì biết cái gì? Người nhà của hắn có người sống không bằng chết sao? Hắn có thử qua cảm giác lúc tuyệt vọng chỉ có thể một mình chịu đựng sao?"

Nghe đến đó Lâm Lập Hạ đã không có bất kỳ tâm tư tiếp tục gì nữa, Lộ Viễn lộ ra sát tâm đối với nương hắn là vì muốn giải thoát mẫu thân, đó là vì muốn mẫu thân không phải chịu khổ sở nữa mà đưa ra quyết định, cho dù đó là tội ác nghiêm trọng giết chết thân nhân của mình. Mà

một màn kia vừa vặn lại bị tiểu Vũ bắt gặp, tiểu Vũ luôn luôn công kích điểm mấu chốt yếu ớt nhất trong lòng Lộ Viễn, cho nên bị kích mới có thể xảy ra.

Tâm tư của thiếu niên quá mức nhạy cảm kiêu ngạo, một người càng giãy giụa thì cũng là càng lún càng sâu.

"Tiên sinh," Lâm Lập Hạ hướng về phía tiên sinh nói, "Chúng ta chỉ là người ngoài, chuyện kế tiếp vẫn là để bản thân tiên sinh và các thôn dân thương lượng giải quyết thôi."

Tiên sinh ấy náy cúi chào nàng, "Thật sự đa tạ Dịch công tử, đã làm phiền người rồi."

Lâm Lập Hạ gật gật đầu, "Vây chúng ta cáo từ trước."

Nói xong Lâm Lập Hạ bước ra ra ngoài trước, không nhìn nét mặt mấy người phía sau. Trọng Lương lập tức đi theo, mà Tô Luân còn lại quay đầu liếc nhìn Lộ Viễn một cái thâm sâu.

Lộ Viễn đứng không, coi như là một nhân tài.

Lúc trở lại nhà trưởng thôn thì Mạch Tuệ và Như Tĩnh đã sớm chờ ở cửa, nhìn thấy bọn họ trở lại thì vội vàng đi lên trước.

"Công tử, sao người không chờ chúng ta đây?" Mạch Tuệ oán trách nói.

Lâm Lập Hạ cười nhạt, "Cũng không phải là chuyện lớn gì, tốt lắm, cũng sắp trưa rồi, chúng ta cũng nên cáo từ."

Mạch Tuệ và Như Tĩnh gật đầu một cái, tiếp đó trở về phòng dọn dẹp hành lý.

Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ, vẫn là đi hỏi hành tung thôn trưởng, cuối cùng đơn giản an ủi mấy câu liền rời đi.

Ước chừng sau nửa canh giờ, đoàn người Lâm Lập Hạ đã lại bước trên đường hồi kinh .

Nhìn Lâm Lập Hạ tựa vào trên giường êm nhắm mắt nghỉ ngơi, Mạch Tuệ chân chờ mở miệng, "Công tử, người làm sao vậy?"

Lâm Lập Hạ giật giật khóe miệng, "Không có, có chút mệt mỏi mà thôi."

Nàng đi nhanh như vậy, chính là không muốn nhìn thấy chuyện thôn trưởng và thôn dân phải đối mặt, chân tướng vẫn luôn □ trần trụi như vậy, làm cho người ta không có cách nào đối mặt.

"Như Tĩnh, sau khi người hồi kinh thì chuẩn bị đi đâu?" Lâm Lập Hạ chuyển đề tài hỏi Như

Tĩnh.

Nguyên nhân hậu quả lần lên Hàng Châu này của Như Tĩnh nàng đã biết, Như Tĩnh vốn là một đứa trẻ bị người ta vứt bỏ ở cửa từ Thanh Tâm, là sư thái thu nhận và giúp đỡ nàng còn nuôi dưỡng nàng cho tới lớn khôn, nhưng mấy tháng trước có người chuyển thư cho sư thái hỏi thăm tung tích của hài nhi năm đó, nàng tự xưng là mẫu thân Như Tĩnh, cũng giải thích kỹ càng lúc ấy là vì bất đắc dĩ mới bỏ rơi Như Tĩnh. Chỉ bằng lời nói từ một phía này dĩ nhiên là sư thái không tin tưởng, nhưng nữ tử kia cẩn thận nói ra vết bớt trên người Như Tĩnh cùng với tờ giấy viết ngày sinh tháng đẻ trong tã lót năm đó, lúc này sư thái mới thật sự tin tưởng nàng.

Sư thái nói hết đầu đuôi mọi chuyện cho Như Tĩnh, hỏi Như Tĩnh có nguyện ý đi gặp người thân của mình một lần hay không, dĩ nhiên là Như Tĩnh muốn, vì vậy hoàn tục, cùng người quen của sư thái cùng nhau lên Hàng Châu.

Chỉ là người thân thiết gần gũi lại cảm thấy e sợ, Như Tĩnh gặp mẫu thân mình ngược lại không có cảm xúc gì, vì vậy lại quyết định hồi kinh, không ngờ trên đường lại bị người đùa giỡn, lúc này mới có cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân của Tô Luân.

Mà bây giờ Như Tĩnh đã hoàn tục, sau khi hồi kinh chẳng lẽ còn muốn đi từ Thanh Tâm xuất gia lần nữa?

Như Tĩnh nghe vậy cũng nhúu đôi lông mày nhỏ nhắn lại, "Ta cũng không biết..."

Tô Luân vẫn trầm mặc lúc này cười đùa nói một câu, "Như Tĩnh cô nương theo ta hồi phủ được không?"

Mắt Lâm Lập Hạ cũng không chớp liền cầm một quả lê lên ném về phía Tô Luân, nhưng vẫn nói với Như Tĩnh, "Hoặc là ta sắp xếp cho người một chỗ ở được không?"

Như Tĩnh có chút kinh sợ ngẩng đầu lên, "Ta đã làm Dịch công tử rất nhiều rồi, như vậy không tốt."

Lâm Lập Hạ xua tay, "Có quan hệ gì, trước kia ta cũng được người chiếu cố nhiều mà, người cũng đừng có quên, chúng ta còn là cái đó nha." Nói xong đáng yêu chớp mắt vài cái với Như Tĩnh.

Như Tĩnh nhìn động tác quen thuộc này của nàng liền cười khẽ ra tiếng, "Vậy thì thật sự đa tạ Dịch công tử rồi."

Cái đó mà nàng nói, là bằng hữu.

Tô Luân rũ mắt xuống vuốt vuốt quả lê trong tay, trong tròng mắt đen nhưng lại không có lỗ

mãng như bình thường, khoe môi hấn nhàn nhạt ngoắc ngoắc,

Điện hạ à, xem ra lần này người có thứ thú vị để chơi rồi.

Mà giờ khắc này thôn trang nhỏ bọn họ vừa mới ra khỏi cũng đang sôi trào.

Nguyên nhân cái chết của Tiểu Vũ bị vạch trần, các thôn dân cực kỳ tức giận muốn thiêu chết Lộ Viễn, nhưng lại có một người áo đen không biết tên xông ra cướp Lộ Viễn đi, ngay cả mẹ già liệt giường trong nhà hấn cũng không thấy bóng dáng.

* * *

Sau đó suốt dọc đường đi có thể nói là trời yên biển lặng, nửa tháng sau, đoàn người Lâm Lập Hạ cuối cùng đã tới Kinh Thành.

Tên Vũ Thiệu kia từ lúc trước một thành trấn liền xuống xe ngựa, cho nên trong xe chỉ còn lại ba người Lâm Lập Hạ, Mạch Tuệ và Như Tĩnh.

Lâm Lập Hạ bảo Trọng Lương đi đến khách điểm trước, đoàn người vào khách điểm rửa mặt chải đầu rồi nghỉ ngơi một buổi tối, ngày hôm sau, Lâm Lập Hạ mới khôi phục nữ trang chuẩn bị trở về Lâm phủ.

"Lập Hạ, người thật sự muốn trở về Lâm phủ sao?" Như Tĩnh lo lắng hỏi, đối với chuyện của Lâm phủ nàng cũng có nghe thấy, bây giờ là lúc Lĩnh Hành Dật chuẩn bị đón dâu, thân phận Đại tiểu thư này của nàng cũng thật lúng túng...

Lâm Lập Hạ sang sảng cười một tiếng, "Không cần lo lắng, ta không sao."

Nàng có thể có chuyện gì? Không thể tưởng tượng được tên tiểu mao đầu (da lông ngắn) hiện tại muốn kết hôn rồi, thật đúng là tảo hôn mà, chỉ là tên Hitler Lâm thiếu này sớm thành thân một chút đối với nàng mà nói không hề xấu chút nào, nàng đã sớm có chủ ý chờ Lâm Hành Dật hết hôn xong liền nói với Lâm Viễn Sơn mình muốn định cư ở Hàng Châu, về phần Lâm Viễn Sơn hiểu thế nào, vậy thì không phải trong phạm vi suy xét của nàng rồi.

"Như Tĩnh, người cứ an tâm ngây ngốc ở chỗ này, lúc rảnh rồi ta sẽ tới tìm người." Lâm Lập Hạ nói.

"Ừ." Như Tĩnh nhẹ nhàng gật gật đầu, "Chính người phải cẩn thận một chút."

Chào tạm biệt với Như Tĩnh xong, Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ ngồi lên xe ngựa, trong lòng nhàn nhạt cảm thán một chút, túi đến túi đi, cuối cùng vẫn là muốn tới nơi này vẽ lên một cái dấu chấm tròn hoàn mỹ.

Khi đó Lâm Lập Hạ không ý thức được, cái gọi là dấu chấm, đôi khi chính là dấu hiệu chuyện xưa mới bắt đầu.

Lâm phủ quen thuộc mà lại xa lạ gần trong gang tấc, Lâm Lập Hạ không chút do dự bước vào.

Dọc theo đường đi, nhìn những gương mặt quen thuộc lần xa lạ đang xì xào bàn tán, Lâm Lập Hạ tựa như không thấy tình hình quanh mình, mặt vẫn không đổi sắc, trực tiếp đi theo quản gia đến thư phòng Lâm Viễn Sơn.

Nàng nhẹ nhàng gõ cửa, "Cha."

Bên trong có người vội vàng mở cửa, tiếp đó gương mặt Lâm Viễn Sơn mang theo một tia mừng rỡ xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, "Hạ Nhi, người đã trở lại."

Hai người cùng nhau vào phòng, Lâm Lập Hạ lễ phép nói với Lâm Viễn Sơn, "Dạ, ta đã trở về."

Lâm Viễn Sơn hình như có chút không ngờ nàng lại xa cách như vậy, nhưng sau khi suy nghĩ lại một chút thì rất nhanh liền phản ứng lại, "Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi."

"Cha, hôn sự của Hành Dật đã định ra rồi sao?" Ánh mắt hơi rũ xuống của Lâm Lập Hạ có chút mất mát mà hỏi.

Lâm Viễn Sơn nhìn nàng một cái, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, "Ừ."

Lâm Lập Hạ vội vàng hỏi, "Là tiểu thư nhà nào?"

"Là nhị tiểu thư Lam San San nhà họ Lam." Nói tới đây Lâm Viễn Sơn vui vẻ, "Hạ nhi, người có biết đại tiểu thư của nhà họ Lam là ai không?"

Lâm Lập Hạ cố làm vẻ u oán lại khó nén tò mò, "Ai vậy?" Thật ra thì ngay cả nhà họ Lam kia có địa vị gì nàng cũng không biết.

"Là Lam phi - sủng phi duy nhất của Bát Vương gia đó, mặc dù chỉ là trắc phi, nhưng ai mà không biết Bát Vương gia đối với người thanh mai trúc mã là Lam phi này cưng chiều đến tận xương." Lâm Viễn Sơn tâm tình sục sôi, "Không ngờ ta có thể kết thân với nhà họ Lam, đừng nói tới thế lực Lam Đại nhân gia, chỉ riêng danh hào Bát Vương gia cũng đủ rồi."

"Cha," Lâm Lập Hạ yếu ớt ngắt lời hắn, "Vậy thì thật sự chúc mừng Hành Dật rồi."

Lúc này Lâm Viễn Sơn mới phản ứng thái độ của mình vô cùng kích động, lại ở trước mặt

Lâm Lập Hạ nói đến cái này, "Hạ nhi, cái đó, thật ra thì ta còn có một việc muốn nói với người."

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu lên, "Chuyện gì?"

"Hôm nay tiểu thư Lam gia gửi thiệp mời, nói hai ngày sau muốn mời người và Hành Dật cùng đến Lam phủ tham gia buổi tụ họp nhỏ."

Đáy lòng Lâm Lập Hạ thầm mắng một câu, mời nàng và Lâm Hành Dật cùng đi? Tiểu thư này có tâm tư gì đây.

"Hạ nhi." Lâm Viễn Sơn lại mở miệng, "Ta biết người không muốn đi, nhưng lần này người không thể không đi."

"Cha, đây là ý gì?" Lâm Lập Hạ nghi ngờ, sao, không đi còn có thể buộc đi à.

"Bởi vì hôm đó Bát Vương gia và Lam vương phi cũng sẽ có mặt."

Qua xấp xỉ nửa canh giờ, Lâm Lập Hạ mới từ trong thư phòng Lâm Viễn Sơn ra ngoài, nàng cúi đầu suy tư đi về phía gian phòng của mình, lại không cẩn thận đụng phải lồng ngực một người.

Nàng vội vã ngẩng đầu lên, đập vào mi mắt lại là khuôn mặt tuấn mỹ dần dần thoát khỏi vẻ ngây thơ của Lâm Hành Dật.

"Tỷ tỷ?" Lâm Hành Dật cũng ngạc nhiên mở miệng, tại sao nàng lại trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Điểm Bắt Đầu Bất Hòa

Lâm Lập Hạ không ngờ lại đụng phải Lâm Hành Dật ở chỗ này, sau khi ngoài ý muốn thì nàng nhìn Lâm Hành Dật cười cười, "Thì ra là Hành Dật, thật là đã lâu không gặp."

Lâm Hành Dật nhìn nữ tử cười nhạt trước mắt, cảm giác phức tạp nảy sinh trong lòng, hắn có chút cứng ngắc giật giật khóe miệng, "Ừm, đã lâu không gặp."

Lâm Lập Hạ thấy phản ứng của hắn, trong lòng đã rõ ràng Lâm Hành Dật giờ phút này cùng với Lâm Hành Dật mấy tháng trước thật sự không giống nhau, nếu khi đó ánh mắt của hắn khi nhìn thấy nàng nhất định sẽ là thờ ơ cộng thêm khinh bỉ, mà giờ khắc này vẻ mặt hắn chỉ là phức tạp, trong mắt cũng là kinh ngạc chiếm đa số. Nàng hơi rũ mắt xuống, "Lần này ta nghe cha nói người chuẩn bị thành thân rồi, cho nên mới trở về."

Trong lòng Lâm Hành Dật giống như đánh đổ một bình ngũ vị không có cảm giác, hắn há miệng muốn nói gì, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng đáp lời, "Ừ."

"Hành Dật, chúc mừng ngươi." Lâm Lập Hạ ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, bên trong mắt hạnh thâm thúy nhếch lên là ánh sáng chuyển động.

Lâm Hành Dật không khỏi nhìn mất hồn, khí chất lạnh nhạt của nữ tử trước mắt này... Còn là người mà hắn chán ghét mấy tháng trước sao?

Hắn chán nản cười một tiếng, hắn đã biết người ở cùng với hắn đêm hôm đó không phải là Tử Tô, mà là Lâm Lập Hạ.

Nhưng lúc đó đã quá trễ rồi, Lâm Lập Hạ đã sớm rời khỏi Lâm phủ không biết đi nơi nào, trong lòng hắn không biết là tư vị gì, người đêm đó nhỏ giọng lầm bầm lời nói mê ám áp thế mà lại đến từ nữ tử hắn thống hận nhất, sau khi biết chân tướng hắn phát hiện hình ảnh của nàng với mình chợt bắt đầu mơ hồ.

Một khắc trước còn là một Lâm Lập Hạ điêu ngoa nũng nịu, một khắc sau trong đầu hiện lên lại là một Lâm Lập Hạ tát hắn một cái còn quật cường kiềm nén nước mắt. Lúc ngồi vào chỗ của mình thì nghĩ tới một Lâm Lập Hạ dùng đủ mọi biện pháp muốn quyến rũ hắn, sau khi đứng dậy lại nghĩ đến bóng dáng thanh nhã ám áp mà mơ hồ của Lâm Lập Hạ.

Rốt cuộc, cái nào mới là nàng?

"Hành Dật?" Lâm Lập Hạ có chút nghi hoặc nhìn vẻ mặt phức tạp của Lâm Hành Dật, hắn sao lại ngây người rồi?

Lúc này Lâm Hành Dật mới hồi hồn lại, ngẩng đầu lên vừa muốn nói chuyện lại bị người cắt đứt.

"Thiếu gia."

Lâm Lập Hạ quay đầu nhìn về phía người đi tới, người nọ một thân lụa mỏng màu hồng nhạt, trên gương mặt xinh đẹp đã trút bỏ vẻ ngây ngô, mái tóc đen cũng đã búi lên.

Người nọ lại là Tử Tô.

Tử Tô đi nhanh về phía hai người, sau đó nhanh chóng đứng bên cạnh Lâm Hành Dật nhìn về phía Lâm Lập Hạ, làm như vừa mới nhìn thấy nàng bình thường nói, "Tại sao Đại tiểu thư trở lại rồi?"

Lâm Lập Hạ không khỏi có chút buồn cười, biểu hiện bây giờ của Tử Tô không phải là đang nói "Ta đã là người của thiếu gia" sao, nàng nhìn Tử Tô cười cười, "Hành Dật chuẩn bị thành thân, ta đây làm tỷ tỷ tất nhiên phải trở lại chúc mừng rồi."

Tử Tô nghe vậy sắc mặt càng thay đổi, "Ha ha, hoá ra là như vậy." Tiếp đó nàng nhướn mày, xoay người lấy tay bịt miệng khẽ nôn khan.

Lâm Hành Dật vội vàng ôm Tử Tô, "Tử Tô, ngươi làm sao vậy?"

Lâm Lập Hạ hù dọa, triệu chứng này không phải...

"Thiếu gia," Tử Tô ngừng nôn ọc, then thùng nói với Lâm Hành Dật, "Ta có."

Lâm Lập Hạ run run một chút, cái này, quá khoa trương giả tạo rồi.

Lâm Hành Dật sững sốt một chút, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng nhàn nhạt, "Tìm đại phu xem thử rồi?"

Tử Tô gật đầu một cái.

"Vậy thì thật sự chúc mừng Hành Dật, song hỉ lâm môn." Lâm Lập Hạ cười híp mắt nói.

Nụ cười của Lâm Hành Dật cứng lại, "Tỷ tỷ không có chuyện gì khác muốn nói với ta sao?"

À? Khác? Lâm Lập Hạ nói ra lời nói thăm thía, "Hành Dật, phải bảo trọng thân thể nha. Ta đi về trước đây, các người chậm tán gẫu." Tuổi còn trẻ mà XX quá độ sẽ không khỏe mạnh...

Nói xong Lâm Lập Hạ xoay người rời đi, không muốn cùng bọn họ dính chung một chỗ.

Lâm Hành Dật mang chút mất mát nhìn bóng lưng Lâm Lập Hạ, mà Tử Tô thì gương mặt lo lắng nhìn về phía Lâm Hành Dật.

Lúc Lâm Lập Hạ trở về phòng thì Mạch Tuệ đã sửa sang lại thỏa đáng, nàng lười biếng rót cho mình một ly trà, vừa uống vừa suy tư.

Thì ra là Tử Tô này làm thiếp của Lâm Hành Dật, hơn nữa còn đã có thai, thế nhưng Lâm Hành Dật chuẩn bị lập tức thành thân rồi, Lam San San này mời nàng tới để nhìn nàng thì chắc cũng không phải là một người chủ dễ ở chung, xem ra về sau nhà họ Lâm cũng sẽ không được yên ổn rồi.

Lâm Lập Hạ than thở, tam thê tứ thiếp, nam nhân cảm thấy đó là điều đương nhiên, nữ nhân tập mãi thành quen, đây chính là sự khác nhau giữa cổ đại và hiện đại mà.

Chia sẻ người yêu với người khác, đó là một chuyện đau đớn cỡ nào.

"Tiểu thư, lão gia nói gì với người vậy?" Tiến vào cửa Mạch Tuệ tò mò hỏi.

Lâm Lập Hạ bị cắt ngang suy nghĩ cũng không có gì không vui, nàng bắt đầu dĩ cười cười, "Mạch Tuệ, tiểu thư người chuẩn bị phải ra trận rồi."

Mạch Tuệ nghe không hiểu ra sao, mà Lâm Lập Hạ úp sấp trên bàn vẽ vòng tròn, cuộc sống này lại bắt đầu không yên ổn rồi.

* * *

Thời gian lâm triều của Đại Minh Vương Triều.

Lý Minh Đạt mệt mỏi xoa xoa chân mày của mình, "Các vị ái khanh còn có chuyện gì muốn tấu lên không, không có chuyện thì bãi triều thôi."

Trong điện một mảnh tĩnh lặng.

Lý Minh Đạt thở phào nhẹ nhõm, lúc vừa định mở miệng nói bãi triều lại thấy có người đi ra.

"Hoàng thượng, vi thần cho là chuyện lập thái tử đã không thể kéo dài thêm được nữa." Lão giả mặc quan phục Nhất Phẩm cúi đầu nói, âm thanh già nua lại mang theo kiên trì dứt khoát.

Lời nói của lão giả vừa dứt, sau lưng lập tức có người phụ họa.

"Vi thần cũng cho là không thể kéo dài được nữa."

"Vi thần cũng cảm thấy là lúc nên lập Thái tử."

"Xin hoàng thượng lập Thái Tử."

Lý Minh Đạt thở dài trong lòng, hất giơ tay lên ngăn bọn họ nói chuyện, "Vậy Tề đại nhân có ý kiến gì không?"

Lão giả lúc trước vuốt bộ râu hoa râm của mình nói, "Vi thần cho là Cửu hoàng tử thông tuệ hơn người, làm việc lại có phong độ của một đại tướng, có thể đảm nhiệm ngôi vị thái tử."

Trong đám quan viên có người mở lời phụ họa, có người cũng đang hừ lạnh trong lòng.

Tề đại nhân này nói ngược lại dễ nghe, Cửu hoàng tử đúng là nhân tài hiếm có, lần trước kẻ đẩy lùi quân địch ở biên giới chính là do Cửu hoàng tử nghĩ ra, ai mà không biết Cửu hoàng tử là một người tà tử tùy ý làm bậy? Ông ta luôn miệng lên tiếng đề nghị lập Cửu hoàng tử làm thái tử không phải là bởi vì ông ta là một người trong phái hoàng hậu sao.

"Vi thần ngược lại cho là Tứ hoàng tử mới là người phù hợp nhất cho ngôi vị thái tử." Một giọng nam trầm thấp nói, Thừa Tướng Doãn Triệu bên cạnh cũng mở miệng.

Trong chúng trong quan viên có một ít người phụ họa, một số người cũng không quan tâm, mặc dù Tứ hoàng tử này làm việc đoan chánh, nếu trở thành Quân Vương lại thiếu khí chất sắc bén, vô cùng ôn hòa.

Ý kiến của hai phái trong triều không giống nhau đều tự phân cao thấp, Lý Minh Đạt thấy thế nhìn về phía nguyên lão hai triều Đàm đại nhân vẫn luôn yên lặng, "Đàm đại nhân nghĩ như thế nào?"

"Lão phu cảm thấy không bằng tiếp tục quan sát một đoạn thời gian." Đàm đại nhân chậm rãi nói ra, "Chuyện lập thái tử không phải là trò đùa, há có thể dùng vài ba lời liền qua loa định ra?"

Lý Minh Đạt tán đồng gật đầu một cái, "Đàm đại nhân nói rất có lý, chúng khanh gia không ngại lại cân nhắc, trong lòng trăm cũng tự có định đoạt."

Chúng quan viên thấy Đàm đại nhân cũng đã mở miệng đành phải thôi, chỉ có Tề đại nhân cùng Thừa Tướng nhìn Đàm đại nhân một cái thâm sâu. Đàm đại nhân là tựa như không cảm thấy vẫn không chớp mắt nhìn về phía trước.

Sau khi bãi triều, các quan viên nối đuôi ra, Đàm đại nhân cũng theo đám người đi ra, lại vừa

vận đến chỗ Thừa Tướng.

Doãn Thừa Tướng cười nói, "Đàm đại nhân, không biết người đối với chuyện lập thái tử có ý kiến gì không?"

Đàm đại nhân đáp lại bằng một tiếng cười, "Thái tử quan hệ đến hưng thịnh sau này của Đại Minh Vương Triều ta, nhất định là phải thận trọng lựa chọn."

"Vậy không biết ý của Đàm đại nhân ý là..." Doãn Thừa Tướng thử dò xét nói.

Đàm đại nhân cười ha ha, "Lão phu dĩ nhiên là chọn người có thể thống trị Đại Minh Vương Triều ta càng ngày càng cường đại hơn."

Nói xong ông bước chân thật dài bước đi, không cho Doãn Thừa Tướng nhìn đến suy nghĩ sâu xa cùng nôn nóng lóe lên trong mắt ông.

Bên trong Bát vương phủ.

Giờ phút này Lý Triệt và Đàm đại nhân đang đánh cờ trong sảnh, giọng điệu Đàm đại nhân vẫn vững vàng như cũ mở miệng nói, "Hôm nay ở trong triều Tề Hám đã mở miệng đề nghị chuyện lập thái tử, Vương Gia, chúng ta phải tăng nhanh bước chân rồi."

Lý Triệt nhẹ nhàng đặt xuống một quân trắng, "Hiện tại đại cục còn chưa xác định, gấp cái gì, lại nói tử thần chi nữ là ai cũng còn chưa xác định."

Đàm đại nhân đặt xuống một quân đen, "Tứ hoàng tử và Cửu hoàng tử đã phái người tìm được Thi gia, thật may là ta đã sai người trừ bọn họ trước một bước, nếu không..."

Quân trắng hạ xuống, quân đen bị bao vây, không chỗ để trốn.

Lý Triệt nhàn nhã nhặt từng quân đen lên, "Bây giờ còn chưa phải là thời cơ, bọn họ đang tìm thì như thế nào, người năm đó biết gần như đã không còn ở dương gian, về phần còn dư lại mấy cái này, người cứ xem đó mà làm đi."

"Vương Gia, hoàng thượng đã nổi lên lòng nghi ngờ rồi."

"Ta biết rõ hắn đối với ta nổi lên lòng nghi ngờ, vậy thì sao, ngôi vị hoàng đế này vốn chính là thuộc về ta, nếu không phải năm đó ta còn nhỏ..." Lý Triệt nắm tay lại thật chặt.

"Vương Gia, vẫn nên nhanh chóng tìm được Tử Thần chi nữ, nếu bị người vượt trước một bước ..."

Lý Triệt buông lỏng bàn tay ra lơ đãng nói, "Như vậy thì không cần Tử Thần chi nữ gì đó là được rồi."

Đàm đại nhân nhìn nam tử trầm ổn trước mắt vui mừng cười cười, nam nhân như vậy mới xứng là quân chủ của Đại Minh Vương Triều.

"Vương Gia, Đàm đại nhân." Lam Nhiễm Y đi tới bên ngoài phòng khế gọi.

Đàm đại nhân đứng dậy nói, "Lam vương phi tới à, lão phu cũng không sai biệt lắm cần phải trở về rồi, Vương Gia cùng vương phi chậm ngồi."

Lý Triệt gật đầu một cái, Đàm đại nhân gật gật đầu với Lam Nhiễm Y liền đi theo nha hoàn ra khỏi đình.

Lam Nhiễm Y bước tới bên người Lý Triệt, bàn tay mềm mại đặt lên đầu vai hắn, "Vương Gia, gần đây có rất nhiều phiền lòng chuyện sao?"

Lý Triệt nhíu mày, "Thế nào?"

Lam Nhiễm Y xoa nhẹ lên mi gian của hắn, "Đã rất lâu rồi Vương Gia không có tới phòng nô tì rồi, có lẽ cũng lâu không đến Úc Nương chỗ rồi."

Vừa nghe đến tên Úc Nương Lý Triệt liền nhíu mày, nếu không phải Úc Nương, hiện tại hắn cũng sẽ không hoàn toàn mất đi Dịch Tiên Tri rồi, "Ừ."

"Vương Gia, " Lam Nhiễm Y ngồi xuống bên cạnh hắn, "Người biết hôn sự của San nhi không?"

Lý Triệt nhấp một ngụm nước trà, "Là cùng với Lâm gia công tử sao?"

Lam Nhiễm Y gật đầu một cái, "Vương Gia cũng đã nghe nói qua chuyện của Lâm gia Đại tiểu thư đúng không."

Lý Triệt cười khẽ, mang chút khinh miệt nói, "Danh tiếng của Lâm đại tiểu thư này quả thực tại không nhỏ đâu."

"San nhi hẹn tỷ đệ Lâm gia ngày mai đến Lam phủ, đến lúc đó Vương Gia sẽ đi cùng nô tì chứ."

Lý Triệt suy nghĩ một chút, ngày mai cũng không có gì chuyện gấp gáp, lại nói cũng đã lâu không gặp nha đầu San San kia, liền đồng ý.

Hắn cười cười, thành thật mà nói, hắn trái lại rất tò mò Lâm đại tiểu thư "Danh tiếng vang dội" này rốt cuộc là cái bộ dáng gì.

* * *

Chiều hôm sau, Lâm Lập Hạ và Lâm Hành Dật nhờ nha hoàn Lam phủ dẫn đường mà đi về phía đình, nghe nói Bát Vương gia còn có Lam vương phi, Lam San San đều đã đến, còn thiếu hai người bọn họ thôi.

Lâm Lập Hạ ngập tràn ý chí chiến đấu ngẩng cao đầu, Lam San San này không phải là muốn nhục nhã kiêm chèn ép nàng sao, nàng là ai chứ? Nàng chính là Lâm Lập Hạ đến từ hiện đại đấy, mới không sợ đâu.

Nàng uốn ngực nhìn về phía người trong đình, cả người tràn đầy ý chí chiến đấu sau khi thấy được người nào đó trong đình thì hoàn toàn bị dập tắt không còn một mống, chột lách người trốn sau lưng Lâm Hành Dật.

Lâm Lập Hạ bí thống kêu gào dưới đáy lòng, trời ơi, nàng hoa mắt đúng không, hay là, cái tên vương gia gì kia mà vô cùng không may là nàng quen biết kia chính là — Bát Vương gia?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Gặp Nhau Ở Lam Phủ

Lâm Lập Hạ lộ ra cái đầu cẩn thận nhìn nam tử trong đình cách đó không xa một chút.

Nàng tuyệt vọng ý thức được, cái tên Vương Gia gì đó có khả năng là Bát Vương gia này. Dĩ nhiên, trừ phi hắn có một huynh đệ sinh đôi đáng dấp y chang không khác.

Mặc dù, cái tỷ lệ này thật sự là vô cùng nhỏ bé.

"Tỷ tỷ?"

Giọng nói lạnh lùng của Lâm Hành Dật truyền đến, Lâm Lập Hạ không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng từ phía sau hắn đi ra. Lâm thiếu này xảy ra chuyện gì, mặc dù ánh mắt nhìn về phía nàng không còn vẻ khinh bỉ như trước, nhưng giọng điệu lúc nói chuyện với nàng lạnh đến không thể lạnh hơn, biểu hiện trên mặt cũng là phức tạp khó hiểu, chẳng lẽ nàng lại có chỗ gì đặc tội hắn?

"Lâm công tử, Lâm tiểu thư, Vương Gia vương phi cùng tiểu thư đang ở trong đình phía trước." Nha hoàn bên cạnh thấy hai người dừng bước liền mở miệng nhắc nhở.

Lâm Hành Dật nhìn Lâm Lập Hạ một cái liền tự nhiên bước đi, bây giờ hắn nhìn thấy Lâm Lập Hạ liền tâm loạn vô cùng, một cổ tư vị không biết tên xông lên đầu.

Lâm Lập Hạ vẫn còn đứng tại chỗ mím môi một cái, làm sao bây giờ? Đi theo Lâm Hành Dật đến trước mặt Bát Vương gia? Hay là... Giả bộ bị bệnh trở về phủ?

Ừ, giả bộ bị bệnh, cái biện pháp này rất tốt, nhưng mà...

Lâm Lập Hạ chấp nhận đi theo, hôm nay vừa thấy chỉ sợ là ngăn không hết, Lam San San này rõ ràng cho thấy là nhằm về phía nàng, nếu đã tránh không khỏi, vậy thì hùng dũng xông về trước thôi.

Dù gì thì nàng cũng đã cứu Bát Vương gia này hai lần đấy. Lâm Lập Hạ trong lòng may mắn thầm nghĩ.

Kết quả là, dưới sự dẫn dắt của nha hoàn, Lâm Hành Dật cùng Lâm Lập Hạ trước sau vào trong đình.

Trong đình một nam một nữ cũng ngẩng đầu lên nhìn hai người, Lâm Hành Dật không chút hoang mang cung kính khom người cúi chào nam tử mặc cẩm bào màu đen trong, "Hành Dật

gặp qua Bát Vương gia cùng Lam vương phi."

Lý Triệt khoát tay, "Không cần đa lễ."

Lời nói của Lý Triệt hướng về phía Lâm Hành Dật, tầm mắt lại gắt gao tập trung vào người phía sau lưng Lâm Hành Dật, "Phía sau là... ?"

"Lâm Lập Hạ gặp qua Vương Gia cùng vương phi." Lâm Lập Hạ học theo, hướng hai người khom người.

Trong mắt đen của Lý Triệt vô cùng chậm rãi híp lại, nàng nói nàng là, Lâm, Lập, Hạ.

Ngô Không tiểu sư phụ thờ ơ lạnh nhạt trong am, Dịch Giản Chi nhàn nhã ở Lạc Dương, thì ra là đều là Lâm đại tiểu thư "Thanh danh hiển hách" ở kinh thành.

Trong mắt Lý Triệt xẹt qua tức giận, nhưng mà trên mặt lại mang nụ cười nhìn Lâm Lập Hạ đang cúi thấp đầu một chút, Lâm Lập Hạ này thật là có bản lĩnh, thế mà lại có thể xoay hẳn vòng quanh.

"Lâm công tử, Lâm tiểu thư, đều ngồi xuống đi." Lam Nhiễm Y bên cạnh rõ ràng nhận thấy được trên người Lý Triệt tản ra một cỗ hơi thở đè ép người, nhưng nàng cũng không hiểu, Vương Gia đây là làm sao?

"Đa tạ vương phi." Lâm Hành Dật ngồi vào vị trí đối diện Lý Triệt, Lâm Lập Hạ cũng ngồi vào bên cạnh hắn, trong lúc nhất thời nhiệt độ trong đình đột nhiên hạ xuống.

Lâm Lập Hạ cười yếu ớt, giống như ôn hòa đánh giá hai người trước mắt. Lam vương phi này bộ dạng ước chừng hai mươi tuổi, mặc một cái y phục màu tím thanh nhã, bộ dáng không thể nói là cực đẹp nhưng cũng coi như là xinh đẹp, trắng trẻo nõn nà làm cho người khác đối với nàng sinh lòng hảo cảm. Mà tướng mạo nam tử áo đen còn lại này thì Lâm Lập Hạ cực kỳ quen thuộc rồi, chỉ là giờ phút này mặc dù trên mặt nam tử mang theo cười, nhưng lại không khỏi làm cho người ta cảm thấy một hồi áp lực.

Nhạy cảm nhận thấy được ánh mắt của Lâm Lập Hạ, Lý Triệt di chuyển tròng mắt đen, cực kỳ lạnh nhạt nhìn nàng một cái.

Cái nhìn này lại làm Lâm Lập Hạ cuống quýt dời đi tầm mắt, xong rồi, ánh mắt như thế, Bát Vương gia này rõ ràng là đang tức giận.

Lúc này trong đình hoàn toàn yên tĩnh, Lam Nhiễm Y cảm thấy không khí quái dị, đứng dậy đổ đầy nước trà cho Lý Triệt, trong miệng nói, "Hôm nay mời hai vị đến phủ tụ họp một chút thật đúng là có chút đường đột."

Lâm Hành Dật vội vàng cười cười, "Vương phi nói gì vậy, ta và tỷ tỷ rất vui lòng."

Lâm Nhiễm Y hé miệng mà cười cười, "Ta sớm nghe San San nói đến Lâm công tử tuần tú lịch sự, hôm nay gặp mặt quả thật như thế."

"Vương phi quá khen." Lâm Hành Dật trả lời.

Lâm Nhiễm Y và Lâm Hành Dật có qua có lại trò chuyện với nhau, Lý Triệt cũng là chỉ trầm mặc uống nước trà, trong lòng Lâm Lập Hạ lo lắng tới cực điểm.

"Tỷ tỷ, tỷ phu!"

Bóng dáng thướt tha đi vào đình, Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn về phía người tới, áo trắng mặt cười, chắc hẳn chính là Lam San San đi.

Mắt to của Lam San San chuyển quanh, tầm mắt nhìn về phía Lâm Hành Dật, nở một nụ cười xinh đẹp, "Lâm công tử."

Lâm Hành Dật đáp lại bằng một tiếng cười, "Lam tiểu thư."

Lam San San then thùng dờn tầm mắt đi hướng về phía Lâm Nhiễm Y và Lý Triệt.

Lâm Lập Hạ thở dài trong lòng, nhìn đi, hoàn toàn bỏ rơi một người lớn như nàng rồi.

"Tỷ phu, rất lâu rồi ta không có nhìn thấy huynh rồi đây." Lam San San nũng nịu kéo kéo ống tay áo Lý Triệt nói.

"San San, Vương Gia công việc bận rộn, nào có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy." Lâm Nhiễm Y nhẹ giọng quát lớn.

Lam San San dẩu môi lên, "Nhưng ta muốn Triệt ca ca..."

Lúc này Lý Triệt mới khẽ mỉm cười nói, "San San sao vẫn còn giống như đứa bé vậy, năm nay chính là phải lập gia đình rồi."

Lam San San bị nói xấu hổ đỏ bừng gương mặt, "Triệt ca ca huynh"

"Nhiễm Y, nàng xem, đã nha đầu này cũng sẽ xấu hổ, thật sự là trưởng thành rồi." Lý Triệt cười giỡn nói, khóe mắt lại nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn sang người khác.

Lâm Lập Hạ cả kinh trong lòng, che giấu buông ánh mắt xuống.

"Vị này chắc hẳn chính là Lâm đại tiểu thư đúng không?" Bây giờ Lam San San "Mới" chú ý tới Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ bị điểm tên bất đắc dĩ ngẩng đầu mềm mại cười cười, "Ừ."

Trong mắt Lam San San xẹt qua khinh miệt, "Quả thật là câu hồn như người đời nói."

Lâm Lập Hạ 囧, đứa nhỏ này nói chuyện thật là trực tiếp.

"San San, ta nghe người làm nói vài ngày trước hoa quế trong vườn đã nở, muội không ngại thì cùng Lâm công tử đi xem một chút đi." Lam Nhiễm Y nhẹ giọng nói ra.

Lam San San ngay lập tức nhìn về phía Lâm Hành Dật, trong mắt to sáng bóng lờ lờ, "Lâm công tử?"

Lâm Hành Dật đứng dậy, "Vậy thì liền làm phiên Lam tiểu thư rồi."

Lam San San nghiêng đầu cười cười với Lý Triệt và Lam Nhiễm Y, "Vậy thì muội cùng Lâm công tử cùng đi ngắm hoa, Triệt ca ca và tỷ tỷ chậm ngồi."

Vì thế, Lam San San liền cùng Lâm Hành Dật đi ra khỏi đình.

Trong đình chỉ còn lại ba người Lý Triệt, Lam Nhiễm Y và Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ cảm thấy cả người không được tự nhiên, mặc dù biết lần này đến Lam phủ tuyệt đối là gian nan, nhưng không ngờ là sẽ gian nan như vậy. Gặp phải Lam San San khắp nơi coi thường muốn ra oai phủ đầu với nàng thì coi như xong, còn đụng phải tên nam nhân bị nàng coi là phiên toái này.

Aizzz.

Lâm Lập Hạ thở dài trong lòng, lần trước nàng dưới sự giúp đỡ của Úc Nương lén trốn đi, hôm nay lại đụng phải như vậy thật sự là không ngờ tới, rõ là... Phiên toái nơi nào bất tương phùng a.

"Lâm tiểu thư," Lam Nhiễm Y dẫn đầu mở miệng.

"Vương phi gọi ta là Lập Hạ là được rồi." Lâm Lập Hạ trả lời.

"Lập Hạ," Lam Nhiễm Y, "Lập Hạ không cần gò bó, qua ít ngày chúng ta cũng coi như là người một nhà rồi."

Lời tuy là nói như vậy, Lâm Lập Hạ lại không cảm thấy nàng có mấy phần chân tâm thật ý, nàng cười cười yếu ớt, "Vương phi nói đúng lắm."

"Không biết năm nay Lập Hạ đã bao nhiêu xuân xanh?" Lam Nhiễm Y cong khóe môi lên.

"Ta năm nay 16."

"Hả? Thế nào, còn chưa gả cho người ta sao?" Lam Nhiễm Y nghi ngờ hỏi.

Lâm Lập Hạ đáy lòng thầm mắng, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, với thanh danh của Lâm đại tiểu thư này thì còn có ai dám tới cửa cầu hôn.

"Nhiễm Y." Lúc này Lý Triệt cúi đầu mở miệng.

"Vương Gia?"

Lý Triệt đột nhiên vô cùng vui vẻ cười cười, "Nhiễm Y đi ngâm một bình trà mới cho ta đi."

Lam Nhiễm Y và Lâm Lập Hạ nghe vậy đều giật mình.

Trong lòng Lam Nhiễm Y xẹt qua dự cảm chẳng lành, hôm nay Vương Gia kể từ lúc Lâm Hành Dật và Lâm Lập Hạ đến trong đình thì liền trở nên là lạ, giờ phút này lại bảo nàng rời đi, chẳng lẽ Vương Gia với Lâm Lập Hạ này... ?

Nàng gượng gạo cười cười, "Dạ." Dứt lời kiềm lại lo lắng dưới đáy lòng đi ra ngoài.

Còn lại Lâm Lập Hạ ở đáy lòng lẩm nhẩm, đừng đi đừng đi đừng đi đừng đi đừng đi đừng đi...

Chỉ là, cầu nguyện của nàng không dùng được.

Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Lý Triệt mới vừa vẫn ngồi ở đối diện đã từng bước tiến tới gần, nàng không khỏi hốt hoảng đứng lên muốn né tránh, nhưng đối diện cũng là gương mặt tuấn tú của Lý Triệt .

"Lâm Lập Hạ... Hay là... Dịch, cô, nương?" Thanh âm trầm thấp từ tính của Lý Triệt chậm rãi nói, trong tròng mắt đen tràn đầy cảm giác nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Khắp Nơi Giăng Co

Lập Hạ cảnh giác lùi về phía sau một bước, cười khan mấy tiếng, "Vương Gia, thật đúng là khéo."

Lý Triệt cũng tiến lên một bước, cười nói, "Bổn vương cũng cảm thấy rất khéo, dường như ở chỗ nào cũng có thể gặp phải nàng, chỉ là hiện tại Bổn vương nên gọi nàng là Dịch cô nương hay là Lâm đại tiểu thư?"

Trên gương mặt tuần tú mang theo nét cười, nhưng Lâm Lập Hạ lại không nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt hắn, nàng cố gắng giải thích, "Vương Gia cũng biết, thế đạo này không chỗ nào là thái bình, đương nhiên đi ra khỏi nhà thì cẩn thận vẫn hơn."

Ý là, Vương Gia, nàng dùng tên giả tuyệt đối là việc về tình có thể tha thứ.

"À? Hoá ra là như vậy." Lý Triệt sáng tỏ gật gật đầu, nhưng ánh mắt lại càng thêm bức bách, "Vậy thì, Lâm đại tiểu thư, lần này nàng còn muốn trốn sao?"

Phụ hoàng đã từng nói với hắn, đã là thứ mình muốn thì phải dốc toàn lực đi tranh đoạt, không cho nó có bất kỳ cơ hội chạy thoát nào. Nữ tử trước mắt này đã từng hai lần biến mất ở trong tầm mắt của hắn, mà lần này, hắn tuyệt đối sẽ không khinh thường nữa.

Lâm Lập Hạ khẽ dời ánh mắt đi, "Vương Gia nói đùa, lần trước thật sự là ta có việc gấp, cho nên không kịp chào hỏi với Vương Gia đã rời đi."

"Việc gấp?" Lý Triệt cười khế, tròn mắt đen híp lại, "Không biết việc gấp trong miệng nàng là chỉ cái gì?"

Lâm Lập Hạ bị ánh mắt hùng hổ dọa người của hắn người nhìn vào thì trong ngực dâng lên một trận ngọt ngạt, gương mặt không dám xia gì nói, "Vương Gia, đó là chuyện riêng của ta rồi, không có quan hệ gì với Vương Gia chứ?"

Sau khi Lý Triệt nghe được câu này thì giận quá hóa cười, "Không quan hệ?"

Toàn thân Lâm Lập Hạ vang lên tiếng còi báo động, nhích người dịch sang một bên, "Ta với Vương Gia vốn chỉ là bè nước gặp nhau, ta cũng chỉ trùng hợp cứu Vương Gia hai lần mà thôi, lần trước ở Lạc Dương Vương Gia đã chăm sóc ta vô cùng chu đáo, cho nên Vương Gia thật sự không cần phải nghĩ đến việc báo ân nữa đâu."

Lâm Lập Hạ thấy Lý Triệt không hề cử động thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây kế tiếp lại

cảm thấy bên hông căng thẳng, đợi khi nàng phản ứng lại thì nàng đã bị Lý Triệt siết chặt trong ngực. Lâm Lập Hạ không khỏi hụt hơi, "Bát Vương gia!"

Tròng mắt đen của Lý Triệt chăm chú nhìn chằm chằm người trong ngực, "Nàng cũng biết Bôn vương là Bát Vương gia?"

"Ngươi!" Lâm Lập Hạ cố gắng đẩy lồng ngực hấn ra ai ngờ lại càng bị ôm chặt hơn, tức giận nói, "Ta không chỉ biết ngươi là Bát vương, ta còn biết Bát vương đảo lại thì chính là vương bát!"

Trước sự gấp gáp, không khí theo những lời này của nàng tuôn ra không còn sót lại chút gì, Lý Triệt vui vẻ cười to, không ngờ lúc này nàng vẫn còn có tâm tư nói đùa.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới phát giác bản thân vừa nói cái gì, đáy lòng thầm mắng bản thân một tiếng, thiệt là, lúc này lại có thể nói lỡ miệng!

"Lâm đại tiểu thư." Lý Triệt chậm rãi nói ra, "Lâm Lập Hạ."

Lâm Lập Hạ tận lực duy trì một khoảng cách với hắn, "Vương Gia gọi ta là có gì muốn sai bảo?"

Lý Triệt cúi đầu ghé vào bên tai nàng khẽ gọi, "Lập Hạ."

Lâm Lập Hạ cảm thấy lỗ tai nóng lên, vội vàng đẩy hắn tới khoảng cách xa nhất, "Vương Gia, thật ra thì giọng của ngươi khi nói chuyện không nhỏ chút nào." Cho nên đại khái ngươi có thể cách ta xa xa một chút mà nói chuyện.

Lý Triệt cô tình thích đùa nghịch với nàng, hai tay thu lại ép nàng dính vào dán vào lồng ngực của hắn, "Bôn vương có thói quen đến gần người khác nói chuyện."

Lâm Lập Hạ cắn răng nhìn về mặt đứng đắn của Lý Triệt, chẳng lẽ người này không biết hai chữ tự trọng viết như thế nào sao? Nàng đột nhiên hiện ra linh quang, kinh ngạc nhìn chăm chú vào phía sau hắn kêu lên, "A, vương phi?"

Lý Triệt không ngoài dự đoán buông lỏng hai tay một chút lui về phía sau nhìn, Lâm Lập Hạ nhân cơ hội đẩy hắn ra muốn chạy đi, nhưng tự do tới thật là ngắn ngủi, một giây kế tiếp nàng liền bị người bắt được mảnh khoé mạnh mẽ kéo lại.

Lý Triệt áp sát vào gương mặt của Lâm Lập Hạ, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phun lên mặt của nàng, "Sao vậy, Lập Hạ, nàng sợ?"

Lâm Lập Hạ bị lời nói gần như khiêu khích của hắn gọi lên lửa giận, chân trái dùng sức đá về

phía bắp đùi của hắn, nhưng mà trên mặt lại hiện lên nụ cười nhẹ nhàng nói, "Vương Gia nói đùa, ta sợ cái gì chứ?"

Lý Triệt thoải mái tránh thoát một đá, thú vị nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Lập Hạ, "Không sợ thì tại sao nàng lại muốn tránh Bôn vương?"

"Tránh? ha ha, chuyện cười." Lâm Lập Hạ đặc biệt không sao cả cười hai tiếng, "Ta chỉ cảm thấy hôm nay ta lấy thân phận tỷ tỷ của vị hôn phu của muội muội của thê tử người tới nơi này, cùng với Bát vương gia là tỷ phu của vị hôn thê của đệ đệ ta giằng co như vậy có chút không hợp thân phận."

Hai mắt của Lý Triệt đen sẫm như bầu trời đêm khuya, "Nàng không nói thì thật đúng là thiếu chút nữa ta đã quên mất, nàng chính là "tỷ tỷ" thân mật nhất của Lâm Hành Dật."

Lâm Lập Hạ... Tình cũ của Thượng Thư công tử cũ, tỷ tỷ phóng đảng của Lâm Hành Dật.

Trong lòng Lý Triệt không kiềm chế được mà nổi lên tức giận, trên mặt không khỏi tối đi mấy phần.

Lâm Lập Hạ sao lại nghe không hiểu hàm ý trong lời nói của hắn, "Đây là chuyện riêng của nhà ta, Vương Gia không cần đa tâm."

Lý Triệt thấy thế càng thêm không vui đến cực điểm, hắn từ từ kẻ sát lại gần gương mặt Lâm Lập Hạ nói, "Hả? Lập Hạ có thể nói lại lần nữa hay không?"

Lâm Lập Hạ cười lạnh trong lòng, sao nào, còn chưa sợ phải không, "Ta nói, đây là chuyện riêng của nhà ta, Vương Gia, không, cần, đa, tâm."

Thẳng tắp chống lại hai mắt của Lý Triệt, Lâm Lập Hạ nhấn mạnh từng câu từng chữ, rõ ràng là khơi lên tranh luận với Lý Triệt.

Lâm đại tiểu thư có quan hệ với Lâm Hành Dật thì sao, dù thế nào thì đó cũng là chuyện của bản thân nàng, tội gì bây giờ còn phải chịu sự khinh bỉ của bọn họ.

Nàng, cũng có thể phát cáu.

Lý Triệt không khỏi tăng thêm sức lực trong tay, bóp đau Lâm Lập Hạ mà không biết, "Nàng đang cảm thấy Bôn vương xen vào việc của người khác?"

Lâm Lập Hạ không giải thích được, vốn chính là hắn xen vào việc của người khác, "Bát Vương gia, bỏ tâng quan hệ ân cứu mạng kia qua một bên thì quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ có thể coi là người xa lạ."

Ba chữ người xa lạ thật to kích thích Lý Triệt, hấn cười lạnh một tiếng, "Nàng đây là đang nhắc nhở Bồn vương cần phải trở thành ‘người không xa lạ’ với nàng?"

Lâm Lập Hạ ghen hơi đỏ bừng mặt, dây thần kinh trong đầu người này đều bị lệch hết à, có thể suy nghĩ mọi chuyện đơn giản đi một chút hay không, "Vương Gia, người thật sự nghĩ nhiều rồi, ta nói thẳng, ta không muốn dùng cái ân nhân cứu mạng này mà bám víu lấy Vương Gia, Lập Hạ biết rõ bản thân không có tư cách này, cho nên đại khái Vương Gia có thể yên tâm."

"Vậy nếu như Bồn vương muốn dùng cái thân phận này giữ nàng lại thì sao?" Về mặt Lý Triệt biến đổi.

Lâm Lập Hạ sợ hãi, "Việc này thật đúng là Lập Hạ không dám nhận."

Không dám nhận? Không dám? Nhìn vẻ mặt này của nàng lại chẳng có quan hệ gì với hai chữ không dám cả. Trong lòng Lý Triệt buồn cười, bộ dạng này của nàng đúng là lại trở về lần đầu tiên gặp mặt lúc khâu thị tâm phi (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo). Chỉ là, nàng đối với ai cũng đều là bộ dáng này sao?

Đột nhiên Lý Triệt buông lỏng tay ra hỏi một câu, "Lần này nàng hồi kinh chính là vì chuyện Lâm Hành Dật lập gia đình?"

Lâm Lập Hạ vội vàng lùi về phía sau mấy bước mới trả lời, "Có thể nói là như vậy."

Lý Triệt liếc nàng một cái, "Xem ra người đệ đệ này đối với nàng thật đúng là quan trọng a."

Lâm Lập Hạ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, "Vương Gia cũng đã nói là ‘đệ đệ’ rồi, Lập Hạ đương nhiên phải ở trong lòng đúng không."

Lý Triệt bị thái độ này của nàng làm ghen không nói gì, cuối cùng chầm chọc nói một câu, "Dĩ nhiên, Lập Hạ đối với này đệ đệ là ‘vô cùng săn sóc’."

Lâm Lập Hạ thầm mắng trong lòng, hừ, có thể đừng khinh bỉ nói ra những lời như vậy được không, tại sao nam nhân có thể ngủ với cả trăm nữ nhân lại vẫn đúng lý hợp tình, nữ nhân thay đổi một hai thì lại bị phỉ nhổ khinh bỉ? "Không đối gạt Vương Gia nói, ta rất quan tâm đến đệ đệ này của ta."

Nói như vậy hấn đã hài lòng chưa?

Đáp án dĩ nhiên là không, không hài lòng, hơn nữa còn là cực kì không hài lòng.

Lông mày anh tuấn của Lý Triệt nhíu lại vừa đưa tay chụp tới, Lâm Lập Hạ liền lại bị chiếm tiện nghi, "Lập Hạ là đang khiêu khích Bồn vương?"

Lâm Lập Hạ cũng không hốt hoảng, học vẻ mặt của hắn lạnh lùng nói, "Chẳng lẽ không phải Vương Gia đang khiêu khích với Lập Hạ?" Đâm một cái lên vết sẹo của Lâm đại tiểu thư, không phải khiêu khích thì là cái gì?

"Vậy thì nàng hiểu làm Bồn vương rồi, Bồn vương chỉ cảm cảm thấy có chút tò mò đối với chuyện cũ của nàng mà thôi." Lý Triệt nhẹ nhàng nói.

"Nếu Vương Gia đã nói tất cả là chuyện cũ, vậy thì cần gì phải nhắc lại?" Khôn kiếp, đó chính là chuyện đau lòng của "Nàng" đấy.

Lý Triệt nhếch môi cười một tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo nói, "Bồn vương sẽ không nhắc lại, so với quá khứ của Lập Hạ, Bồn vương càng coi trọng tương lai hơn."

Lâm Lập Hạ ở đáy lòng bất đắc dĩ xoa tay nhún vai lắc đầu, Bát vương, thật ra thì, vợ của người đang đứng ở phía sau.

Không chờ Lâm Lập Hạ nhắc nhở, giọng nói vẫn vững vàng như cũ của Lam Nhiễm Y vang lên sau lưng Lý Triệt, "Vương Gia, nước trà đã pha xong."

Lý Triệt nhíu mày, không ngờ Lam Nhiễm Y đang ở sau lưng, hắn buông lỏng tay xoay người nhìn nàng một cái, "Ừ."

Lâm Lập Hạ đứng một bên nhìn biểu cảm của Lam Nhiễm Y không một chút biến hóa, trong lòng thầm giơ ngón tay cái, người có chí, thân là nữ nhân, lúc nhìn thấy trượng phu của mình đùa giỡn người khác còn có thể mặt không đổi sắc, Lâm Lập Hạ trừ bội phục thì không nghĩ ra từ gì có thể nói, dĩ nhiên, trong bội phục còn mang theo thương hại.

Nữ nhân ấy, công xiềng không chỉ là nam nhân mang lên cho người.

Lam Nhiễm Y không phải lần đầu tiên nhìn thấy loại tình trạng này, tuy trong lòng chua xót thì cũng hiểu được, thân là Vương Gia, Lý Triệt có nữ nhân khác là việc bình thường đến không thể bình thường hơn, chỉ là hắn thế mà lại cảm thấy hứng thú với nữ nhân Lâm Lập Hạ, xem ra những lời đồn đãi về nàng một chút cũng không sai.

Lam Nhiễm Y cười nhạt trong lòng, nữ tử hai lần bị người bỏ rơi, Vương Gia cảm thấy mới lạ sao?

Ba người trở về chỗ ngồi, không khí lần này so vừa rồi càng thêm có vẻ quỷ dị, Lâm Lập Hạ bị một kích của Lý Triệt ngược lại trở nên tự tại, nên sao thì vậy, dù sao không cúi đầu giả bộ

như nàng dâu nhỏ nữa.

Lý Triệt chậm rãi uống trà, trong lòng đối với việc phải đoạt lòng Lâm Lập Hạ sáng rõ vô cùng.

Lam Nhiễm Y tiếp tục đảm nhiệm vai diễn Lam vương phi hiền huệ, thỉnh thoảng dùng khoe mắt quét qua Lâm Lập Hạ.

Loại không khí quỷ dị này vào lúc Lam San San và Lâm Hành Dật trở lại bị phá vỡ, thành thật mà nói, Lâm Lập Hạ đối với cô nàng Lam San San này không có tí thiện cảm nào, nhưng không thể không nói có đôi khi châm chọc so với im lặng còn dễ chịu hơn, nàng cảm thấy suy nghĩ của Lam San San này so với cái người Lam vương phi kia tốt hơn nhiều.

Kế tiếp là ăn một bữa cơm, Lâm Lập Hạ vẫn là lần đầu tiên được ‘chăm sóc’ trong bữa cơm như vậy, thỉnh thoảng từ bên trái bay tới hai luồng ánh mắt lạnh lùng (Lâm thiếu), động một tí là nhận được đôi câu châm chọc cay thương mang cơn (Lam San San), đặc biệt trong lòng còn phải chịu sự hành hạ với cái nhìn sâu thẳm của Lý Triệt và Lam Nhiễm Y.

Lâm Lập Hạ bi ai nghĩ, sao ban đầu lại để nàng xuyên vào một người như vậy, nếu nàng khoác lên mình cái áo da nha hoàn thì còn có khả năng chim tước biến thành phượng hoàng, mặc cái áo da Lâm đại tiểu thư này lên người thì chỗ tốt gì cũng không có, thu hoạch lớn nhất chính là năng lực chống đỡ tâm lý không ngừng tăng lên. Bị kịch, đây hoàn toàn là một bị kịch.

Thật vất vả, rốt cục cũng chịu được đến lúc về.

Tại ánh mắt lưu luyến không rời của Lam San San đối với Lâm Hành Dật, dưới ánh mắt sâu xa của Lý Triệt đối với Lâm Lập Hạ, tại phong độ dịu dàng nhã nhặn như cũ của Lam Nhiễm Y, Lâm Lập Hạ đầu không ngoảnh lại ra khỏi lam phủ.

Hồng Môn yến cuối cùng cũng kết thúc! Lâm Lập Hạ thở phào nhẹ nhõm thầm nghĩ trong lòng.

"Tỷ tỷ thật đúng là lợi hại, mới chỉ một lát đã để cho Bát Vương gia đối với tỷ nhìn với cặp mắt khác xưa rồi." Lâm Hành Dật cũng không quay đầu nói ra một câu, trong lời nói mười phần châm chọc.

Lâm Lập Hạ im lặng, lời châm chọc nhận được hôm nay thật không ít.

Lâm Hành Dật thấy nàng không trả lời liền cho rằng nàng ngầm thừa nhận lời của hắn, lập tức hừ lạnh một tiếng giận dữ rời đi. Lâm Lập Hạ vô lực nhìn bóng lưng của hắn, Lâm thiếu chính là một đứa bé khó chịu, mặc dù nàng không biết đến tột cùng hắn khó chịu cái gì.

Bởi vì Lâm Hành Dật còn có chuyện, cho nên một mình Lâm Lập Hạ ngồi kiệu lão đạo trở lại

Lâm phủ, mới vừa vào phủ thì Mạch Tuệ liền từ một bên chui ra.

"Tiểu thư, có người tới cửa tìm người!" Về mặt Mạch Tuệ thần bí.

Lâm Lập Hạ học theo nàng cúi thấp đầu xuống, chớp chớp mắt hỏi, "Người nào tới cửa tìm?"

Mạch Tuệ hít một hơi mới lên tiếng, "Tô Luân - Tô công tử."

Cái gì?

Lâm Lập Hạ giật nảy mình, "Tô Luân?"

Mạch Tuệ gật đầu một cái, "Tiểu thư, nô tỳ còn muốn nói cho người biết một chuyện."

"Chuyện gì?" Lâm Lập Hạ vẫn đang ở trong sự kinh ngạc do hai chữ Tô Luân nàng mang lại.

"Tiểu thư," Mạch Tuệ thở dài, "Thì ra cái tên Vũ Thiệu - Vũ công tử ngày đó chính là Tô Luân."

Sét đánh vang lên bên tai Lâm Lập Hạ, đánh nàng thành một món ngoài sống trong khét, đáy lòng nàng gian nan tiêu hóa cái tin này.

Vũ Thiệu da mặt dày = Tình cũ của Lâm đại tiểu thư = Tô Luân phong lưu?

Mạch Tuệ thương hại nhìn nàng một cái, "Còn nữa, tiểu thư, Tô công tử bây giờ đang ở đại sảnh chờ người."

Lâm Lập Hạ khe khẽ gượng cười hai tiếng, cái chuyện cười này, thật sự là một chút cũng không buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Hạ Nay Hạ Kia

Lâm Lập Hạ đứng tại chỗ bất động, vẫn mang vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Mạch Tuệ chớp chớp mắt, "Tiểu thư, bây giờ người không đi sao?" Thời gian tên Tô Luân này chờ cũng không ngắn.

Ánh mắt Lâm Lập Hạ dao động rớt cuộc bình tĩnh, chậm rãi nhìn Mạch Tuệ, thử hỏi, "Có thể không đi không?"

Mạch Tuệ cười híp mắt nói, "Tiểu thư nói xem?"

Lâm Lập Hạ thất bại vươn tay bưng kín mặt, dưới chân lại bước từng bước.

Chuyện nên tới thì vẫn tránh không khỏi mà, Vũ Thiệu, à, không, là Tô Luân gì đó... Khốn kiếp.

Hắn, hắn, hắn, hắn!

Hắn cũng đã biết, nàng, không phải Lâm đại tiểu thư.

Phòng khách đang ở phía trước, Lâm Lập Hạ lại giẫm chân tại chỗ.

Nàng ở trước mặt người khác khắp nơi khiêm tốn làm việc cẩn thận, cho nên cho tới bây giờ người của Lâm gia cũng không phát hiện sự khác lạ của nàng, cả Cửu hoàng tử gian manh kia nàng đều mạo hiểm mà tránh khỏi, nhưng ngàn tính vạn tính lại quên Lâm đại tiểu thư còn có một tên tình cũ là một tên phong lưu công tử như vậy, mà tên tình cũ này cũng không vô dụng quần là áo lượt như vẻ bề ngoài.

d.iễ..đà.n.le^.q.u.ý.đ.on

Đối mặt với một người cho người cảm giác nguy hiểm thì người sẽ đề cao cảnh giác hết sức chăm chú thận trọng không để lộ ra sơ hở, nhưng đối mặt với một người không quen biết mà nhìn như đơn giản vô lương, người sẽ êm đẹp mà đối với hắn "Đề cao cảnh giác hết sức chăm chú thận trọng không để lộ ra sơ hở" hay sao?

Nhưng cố tình vận xui lại kéo tới, tên công tử vô lương này ngược lại là giả heo ăn thịt hổ.

Lâm Lập Hạ bị ai tự đau thương hối tiếc, cuối cùng trong sự thúc giục của Mạch Tuệ rớt cuộc ôm tâm tình bình nứt không sợ bể đi vào sảnh.

Hôm nay Tô Luân vẫn mang tác phong nhanh nhẹn như cũ, một thân cẩm bào trắng ngà, cầm trong tay cái quạt hoa đào, không giống khí chất tiên nhân như Mạc Tử Huyền, lại có một phong cách phong lưu tiêu sái của riêng mình.

Đối với mỹ nam, Lâm Lập Hạ mang thái độ thưởng thức, nhưng đối với mỹ nam trước mắt, Lâm Lập Hạ mang tâm tình "Có thể một chương diệt thì một chương diệt".

Con heo hổ này thật sự rất đáng hận mà! Lâm Lập Hạ cắn răng nghiền lợi thầm nghĩ.

Hôm nay Tô Luân đợi khoảng chừng một canh giờ, nếu là trước kia thì hẳn không có thời gian rỗi rảnh mà chờ nữ tử như vậy, thế nhưng lần thật sự là một ngoại lệ, đừng nói là do Cửu điện hạ gọi hắn tới, dựa vào cái chuyện quý dị này hẳn cũng nên ngoại lệ một lần.

Môi mỏng của Tô Luân theo thói quen gợi lên một nụ, "Lâm tiểu thư."

Lâm Lập Hạ nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt liền tức, trong lòng cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ thầm nghĩ, không phải người muốn giả bộ sao, vậy thì chúng ta cùng nhau giả bộ.

Nàng ngại ngừng bước từng bước nhỏ, "Tô công tử."

"Gần đây Lâm tiểu thư có tốt không?" Tô Luân thân thiết cười, quan tâm hỏi.

Lâm Lập Hạ then thùng cười một tiếng, "Nhờ phúc của công tử, tất cả đều tốt." Tốt... Cái đầu người ý.

Tô Luân nín cười nhìn nữ tử trước mắt, chẳng lẽ nàng không biết hắn đã nhận ra rồi sao? "Vậy gần đây Lâm đại tiểu thư có nhớ ta không?"

Tô Luân chậm rãi cong khóe môi lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười thật sâu. "À, không, Lâm đại tiểu thư... Hay là nên gọi người là Dịch công tử?"

Lâm Lập Hạ ngậm bi thương nghiêng đầu, "Vũ Thiệu Vũ công tử, hay là nên gọi người là Tô công tử?"

Hắn đến gần Lâm Lập Hạ cúi người xuống mập mờ hỏi, không ngờ Lâm Lập Hạ sắc mặt lạnh lùng một phát túm lấy vạt áo của hắn, một tay khác hung hăng nện một đấm lên bụng hắn.

Tô Luân không ngờ nữ tử một giây trước còn cười duyên một giây sau liền thay đổi nhanh như vậy, hắn đang kinh ngạc cộng với đau đớn trên bụng thì nghe được Lâm Lập Hạ nhỏ giọng mắng một câu.

"Cho người dám giả heo ăn thịt hổ trước mặt ta!"

Lâm Lập Hạ oán hận buông lỏng tay, xoay người đi đóng cửa chính phòng khách lại .

Lúc này Tô Luân vẫn không quên khôi phục phong độ tiêu sái của mình, hần mở chiết phiến ra nhàn nhã phe phẩy, hình như người mới vừa rồi bị đánh một quyền căn bản không phải hần, "Tại hạ đúng là Tô Luân."

d.iễ..đà.n.le^.q.u..ý.đ.on

Tô Luân này, cũng là Thượng Thư công tử phòng lưu đã bỏ rơi Lâm đại tiểu thư.

Lâm Lập Hạ nhếch môi cười một tiếng, "Sau đó?"

Tô Luân nhíu mày, sau đó?

"Sau đó chính là... Người thật sự là Lâm Lập Hạ sao?" Tô Luân nói nhỏ, trong mắt tuy là hài hước, nhưng lại cất giấu chắc chắn.

Lâm Lập Hạ khẽ cười một tiếng, "Ta đương nhiên là Lâm Lập Hạ."

Chỉ là, Hạ này không phải Hạ kia.

"Hạ này không phải Hạ kia." Tô Luân mấp máy môi phun ra mấy chữ.

Lâm Lập Hạ nghe vậy kinh ngạc nhìn về phía hần, người này thế mà lại...

Tô Luân thu hồi chiết phiến, nhẹ nhàng gõ lòng bàn tay của mình, "Như vậy, người, là cái Hạ nào đây?"

Lâm Lập Hạ cười lạnh, "Điện hạ nhà người hôm nay kêu người mang những lời này cho ta sao?"

Suy nghĩ kỹ một chút, chuyện gặp gỡ Tô Luân ở Hàng Châu chỉ sợ không phải là trùng hợp, rõ ràng người này lúc ấy chính là đến xò xét nàng, đáng thương thay mặc dù nàng may mắn tránh thoát khỏi tên Cửu hoàng tử kia, lại lọt vào chiêu thức này của hần.

Mà người có thể gọi Tô Luân đến xò xét, chỉ sợ cũng chỉ có tên Cửu hoàng tử này mà thôi.

Lâm Lập Hạ nghĩ tới đây thì nhíu mày lại, nhưng mà, Cửu hoàng tử này sao có thể êm đẹp tìm người tới thử nàng?

Tô Luân vui vẻ cười to, nữ tử này quả nhiên nhạy bén, "Dĩ nhiên Điện hạ sẽ không bảo ta mang những lời này, ta chỉ là tự mình cảm thấy thú vị mà thôi."

Lâm Lập Hạ tức giận nhìn hắn một cái, nhưng trong lòng nổi lên nghi ngờ thật sâu, rốt cuộc là tại sao?

"Thời gian không còn sớm, Tô Luân không quấy rầy Lâm đại tiểu thư nữa, chỉ là..."

"Buổi trưa ngày mai, Điện hạ ở trong phủ đợi Lâm đại tiểu thư."

Tô Luân nói xong mỉm cười nhìn Lâm Lập Hạ một cái, xoay người mở cửa đi ra khỏi phòng khách. Chỉ để lại Lâm Lập Hạ trầm mặt đứng tại chỗ.

Giờ phút này trong đầu Lâm Lập Hạ vô cùng hỗn loạn, chỉ chặt chẽ nhớ kỹ câu kia, " Buổi trưa ngày mai, Điện hạ ở trong phủ đợi Lâm đại tiểu thư."

Vì vậy đêm đó, mất ngủ suốt đêm.

Lâm Lập Hạ suy nghĩ một đêm cũng không nghĩ ra được tại sao Cửu hoàng tử lại để mắt tới nàng, trong nội tâm hoảng loạn, cái nam nhân mang đến cảm giác nguy hiểm cực độ đó biết nàng không phải là Lâm Lập Hạ, lại cố ý tìm tới nàng, rốt cuộc hắn sẽ làm như thế nào?

"Tiểu thư, cháo sắp lạnh rồi." Mạch Tuệ ở một bên nhắc nhở, Lâm Lập Hạ cảm chén đưa đến bên môi nhưng không uống..., mà động tác này đã duy trì nửa khắc đồng hồ rồi.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới hồi hồn lại "À" một tiếng, một hơi húp hết cháo.

"Tiểu thư, hôm nay người muốn đi ra ngoài sao?" Mạch Tuệ tùy ý hỏi.

"Hả?" Lâm Lập Hạ ngơ ngác nhìn nàng một cái, ngay sau đó mắt khép hờ che giấu tinh quang nơi đáy mắt, "Ừ."

Nàng thiếu chút nữa thì quên Mạch Tuệ cũng là một nhân tố không ổn định, mỗi lần hỏi thì luôn đúng lúc như thế, Mạch Tuệ lại có thân phận gì đây?

"Mạch Tuệ, Trọng Lương đâu?"

Mạch Tuệ bĩu môi, "Ai biết hắn đi chỗ nào rồi, từ sau khi chúng ta cùng nhau trở về phủ thì hắn liền biến mất."

Lâm Lập Hạ nghe vậy càng đau đầu hơn, Trọng Lương, Trọng Lương sau khi đến Lạc Dương liền thay đổi có chút lạ lạ, hắn lại làm sao vậy?

Lâm Lập Hạ nhúc đầu xoa xoa mi tâm, sao lại cảm thấy hình như cuộc sống càng càng càng phức tạp rồi?

"Mạch Tuệ, bây giờ là giờ gì?"

Mạch Tuệ vừa dọn dẹp bàn vừa nói, "Hôm nay tiểu thư dậy trễ, bây giờ cũng đã gần trưa rồi."

Cái gì? Buổi trưa?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Lập Hạ nhăn nhó khổ sở nói, "Mạch Tuệ, chỗ này không cần dọn dẹp, để người khác làm đi, người đi cho người chuẩn bị kiệu."

d.iễ..đà.n.le^.q.u..ý.đ.on

Mạch Tuệ nghe lời dừng lại, "Tiểu thư muốn đi đâu?"

Lâm Lập Hạ giật giật khóe miệng, vô cùng miễn cưỡng nói, "Cửu hoàng phủ."

* * *

Giờ phút này Lâm Lập Hạ đang cùng một thiếu nữ áo xanh đi lại ở trong Cửu hoàng phủ, cặp mắt không hề bỏ qua phong cảnh trên đường.

Nếu như nói kiến trúc của Lâm phủ là gia đình phú quý điển hình, như vậy cửu hoàng phủ cũng chỉ có hai chữ, xa xỉ.

Điêu Lan Ngọc Thế, hành lang quanh co, ngói xanh ngói đỏ.

Đáy lòng Lâm Lập Hạ thầm nói câu, phong cách như vậy thật đúng là phù hợp tên nam tử tuyệt mỹ tà mị kia.

"Cô nương, đã đến thư phòng." Lục y thiếu nữ ngừng lại quay đầu nói, tiếp đó gõ cửa, "Điện hạ, Lâm cô nương đã đến."

Bên trong phòng tĩnh lặng không tiếng động.

Lục y thiếu nữ cười cười, nhẹ giọng nói với Lâm Lập Hạ, "Lúc Điện hạ ở thư phòng không thích người khác quấy rầy ngài ấy."

Lâm Lập Hạ 囧, vậy còn mang nàng đến thư phòng?

Lục y thiếu nữ nhích tới gần Lâm Lập Hạ dí dỏm nói một câu, "Còn nữa, sau khi đi vào Điện hạ không mở miệng nói thì cô nương cũng ngàn vạn lần không được mở miệng đâu, nếu không..."

Lâm Lập Hạ dựng lỗ tai lên, nếu không thì sao?

"Cô nương, sau khi người đi vào thì ngồi một bên chờ Điện hạ là được rồi." Lục y thiếu nữ cố tình không nói hết câu, khe khẽ đẩy mở cửa ý bảo nàng đi vào.

Lâm Lập Hạ ai oán nhìn nàng một cái, nhưng thiếu nữ lại làm như không thấy chậm rãi khép cửa lại.

Lâm Lập Hạ máy móc quay đầu nhìn về phía nam tử tuần mỹ trước bàn đọc sách, mai tóc đen đen của nam tử dùng hắc ngọc quan nửa búi lại, đôi mắt đào hoa tà mị giờ phút này đang chuyên tâm nhìn quyển sách trên tay, đối với việc nàng đi vào không có một tia phản ứng.

Cách Lâm Lập Hạ không xa có một cái ghế, trên bàn nhỏ cạnh ghế có để nước trà và hoa quả khô cùng một quyển sách, Lâm Lập Hạ đoán rằng đó chính là cái ghế thiếu nữ nói với nàng. Nàng đi tới ngồi ngay ngắn, trong đầu không ngừng tự hỏi, bây giờ nàng nên làm gì?

Lâm Lập Hạ di chuyển trong mắt, mặc dù lục y thiếu nữ kia chưa nói quấy rầy Cửu hoàng tử sẽ có kết quả gì, chỉ là nghe giọng điệu kia của nàng thì tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Ừ ừ, địch không động ta không động.

Nhìn Cửu hoàng tử mắt không chớp nhìn chăm chăm trong tay quyển sách, dường như đọc vô cùng mê mẫn, Lâm Lập Hạ có chút tò mò, rốt cuộc là cái loại sách gì để cho hắn say mê như vậy? Chẳng lẽ là... Đông cung?

Nàng thuận tay cầm quyển sách đặt trên bàn nhỏ lên nhìn một chút, mặc dù trong sách đều là chữ phồn thể, cũng tốt xấu gì căn bản cũng có thể nhận rõ.

Quyển sách kia tương đương với tiểu thuyết ngôn tình cổ đại, cũng chính là ghi lại chuyện xưa một thiên kim nhà giàu và một tú tài nghèo yêu nhau, cuối cùng người trong nhà không đồng ý như thế nào như thế nào, mặc dù dung tục tầm thường, nhưng lúc này có quyển sách so với việc không có sách thì tốt hơn nhiều.

Cửu hoàng tử vẫn cúi đầu đọc sách như cũ, Lâm Lập Hạ cũng tạm thời buông lỏng quyết tâm cúi đầu xem qua .

Ước chừng qua nửa canh giờ, rốt cuộc Lâm Lập Hạ nghe được Cửu hoàng tử mở miệng.

"Mài mực." Giọng nói trầm thấp của Lý Dục cũng không lộ vẻ thô cuồng, ngược lại mang theo chút âm nhu của nữ tử, mê hoặc lòng người.

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu lên vừa định nói chuyện, lại cứng rẫn ngừng lại. Nàng cũng biết Cửu hoàng tử này không phải là một chủ tử dễ ứng phó!

Chỉ thấy môi mỏng của Lý Dục nhẹ vạch ra một mặt lười biếng, u quang bên trong đôi mắt đào hoa nhỏ dài chớp động, ngón tay thon dài trắng nõn cầm lấy quyển sách màu xanh nhạt.

Trên bìa sách là bốn chữ lớn vô cùng rõ ràng.

Mượn xác hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Đại Hỉ Của Hành Dật

Cả người Lâm Lập Hạ cứng lại, tên Cửu hoàng tử này cố ý phớt tên sách cho nàng nhìn hay sao?

Bên trong đôi mắt đào hoa nhỏ dài của Lý Dục nhỏ chột hiện lên ánh sáng, "Mài mực."

Lâm Lập Hạ kiềm chế lo lắng trong lòng xuống, mặt không đổi sắc đi về phía hắn.

Mài mực sao? Được, vậy thì để nàng giúp hắn mài "Thật tốt".

Ước chừng sau một phút đồng hồ, Lâm Lập Hạ buồn bực nhìn ống tay áo loang lổ mực đen của mình, trong lòng thầm nói, trước kia trong sách nhìn những nữ chủ kia không phải giúp người mài mực, mài đến mặt đến quần áo của người ta hay sao, các nàng mài kiểu gì vậy? Sao đến lượt nàng thì bắn hết lên ống tay áo của mình rồi hả?

di.e^n.đ.a`n.le.^qu.y'.đo^~n

Chẳng lẽ họ không phải mài mực mà là đảo mực?

Khóe mắt Lý Dục liếc về tình trạng của nàng cũng không nói chuyện, thu lại ánh mắt tiếp tục đọc quyển sách trong tay.

Môi mỏng của Lý Dục tà tà nâng lên, trong tươi cười mang theo tà mị.

Tử Thần chi nữ, linh hồn dị thể, thật ra thì chính là mượn xác hoàn hồn.

Mượn xác hoàn hồn, sau khi người chết thì hồn phách nhập vào thân thể của người khác.

Thì ra ông hắn cố lưu lại quyển sách này vậy mà là sự thật, Tử Thần chi nữ tiên nhiệm căn bản không phải linh hồn của nơi này, mà là đến từ một thế giới khác, chiếm thân thể của người khác.

Mà tình huống của Lâm Lập Hạ...

Con mắt dài của Lý Dục híp lại, chính là một dáng vẻ hài lòng mãn ý, Lâm Lập Hạ, e rằng đúng là Tử Thần chi nữ rồi.

Thật là có được chẳng mất chút công phu gì.

Lúc này căn bản Lâm Lập Hạ không biết Lý Dục đang nghĩ gì, nàng nhíu mày dùng một cái tay khác vén ống tay áo của mình lên, cẩn thận nghiên cứu làm sao mới có thể... Khiến cho đồng mực này dính lên khuôn mặt tuần tú của Cửu hoàng tử.

Lâm Lập Hạ cảm thấy chỉ có ba loại tình huống có thể hoàn thành chuyện có độ khó cao này.

Một, nàng có thể sát lại gần bao nhiêu thì sát lại gần bấy nhiêu đem nghiên mực tới gần Cửu hoàng tử, dĩ nhiên, chuyện này cơ bản là không có khả năng.

Hai, Cửu hoàng tử dùng sức đem khuôn mặt tuần mỹ của hắn lại gần. Ấc, này căn bản không thể nào.

Ba, chính là... Nàng cũng đảo mực. Cái này à... Hay là thôi đi.

Từ bên trên tổng hợp lại, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mài mực.

Một lát sau, Lý Dục lại mở miệng, "Châm trà."

Lâm Lập Hạ dùng bàn tay đau nhức lại nhìn quyển sách trên tay hắn một chút, cuối cùng thỏa hiệp cầm bình trà trên bàn lên thay hắn rót một ly trà.

Lý Dục nâng ly trà lên nhìn một chút nói, "Đầy." Tiếp đó lại thả lại lên bàn.

Lâm Lập Hạ sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng được hắn là ngại nước trà mình rót đầy, đáy lòng thầm mắng một tiếng, nhưng vẫn đổ hết nước trà đi lại rót một ly lần nữa.

Lý Dục lại nhìn thoáng qua liền quay mặt đi, "Cạn."

Lâm Lập Hạ hít một hơi thật sâu, rót tiếp.

Lúc này Lý Dục ngược lại nhận lấy tách trà đưa tới bên môi, nhưng một hồi lâu cũng không thấy hắn uống.

"Màu sắc nước trà này, ta không thích." Lý Dục mấp máy môi nói.

Lâm Lập Hạ tự cho rằng bản thân không phải là một người nóng nảy, nhưng giờ phút này nàng thật sự muốn cầm tách trà này hất hết lên gương mặt Lý Dục.

Dĩ nhiên, chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi. Ai kêu nàng bị người ta nắm được nhược điểm chứ, bây giờ nàng là cháu trai, à, không đúng, là cháu gái.

Cửu hoàng tử đại nhân nói, không thích màu sắc nước trà.

Vì vậy Lâm Lập Hạ chạy tới cái bàn lúc đầu nàng ngồi cầm bình trà lên, rất tốt, cái bình này là nước lọc.

Vừa rót trà lần nữa, mực nước thích hợp, màu sắc trong suốt, mang theo khiêu khích đè nén đưa cho Lý Dục.

Lý Dục ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng miễn cưỡng cười một tiếng, bên trong con mắt đào hoa tràn đầy trêu chọc, "Bản hoàng tử cũng không uống nước trà người lạ rót."

Gương mặt của Lâm Lập Hạ bắt đầu không ngừng rút gân, ta X! Căn bản là người đang đùa giỡn ta!!!

Nhưng mà, tỉnh táo! Tỉnh táo! Tỉnh táo!

Xúc động là ma quỷ đấy!

Mỉm cười, mỉm cười, mỉm cười...

Đáy lòng không ngừng tự thôi miên mình, Lâm Lập Hạ cực kỳ gian nan nở một nụ cười rục rĩ, "Như vậy Cửu hoàng tử còn có chuyện gì cần ta giúp một tay không?"

Lý Dục nhú mày, "Trước đến giá sách bên kia giúp ta tìm một quyển sách đi."

"Như vậy, xin hỏi tên sách là gì?" Lộ ra tám cái răng hoàn mỹ, nhân vật hiện tại của nàng chẳng khác gì nụ cười vui vẻ của nữ tiếp viên hàng không.

"Mạch vân truyện ký."

"Được, Cửu hoàng tử chờ."

Lâm Lập Hạ vừa di chuyển vừa mài răng, tên Cửu hoàng tử này, người chớ có quên cầu xin Bồ Tát phù hộ người ngày nào đó đừng rơi và tay ta, nếu không ta sẽ cho người biết thế nào là "Hành hạ"!

di.e^n.đ.a`n.le.^qu.y'.đo^`n

Lâm Lập Hạ giương mắt nhìn lên giá sách trước mắt, trên tủ sách là chi chít chằng chịt những quyển sách được sắp xếp chỉnh tề. Nàng vượt ngực một cái bắt đầu tìm sách.

Hàng thứ nhất, từ trái sang phải, không có.

Hàng thứ hai, từ phải sang trái, không có.

Hàng thứ ba, từ trái sang phải, vẫn không có.

Không có? Làm sao có thể?

Lâm Lập Hạ vừa cẩn thận nhìn sang từng quyển lần nữa, sau đó, nửa giờ sau.

"A, đúng rồi, ta nhớ quyển sách kia ta đã đốt đi rồi, người không cần phải tìm nữa." Lý Dục đột nhiên lên tiếng làm bộ bừng tỉnh nói, nhưng kia giọng nói trầm thấp kia nghe thế nào cũng thấy mang ý cười.

Lúc này trong lòng Lâm Lập Hạ đã sớm không còn nóng nảy, lúc nàng tìm sách tìm được một nửa thì liền tỉnh ngộ lại hiện tại tên Cửu hoàng tử kia đang coi nàng như con đê mèn mà trêu chọc, đối với cái loại người này, không nên phản kháng, chờ đến lúc hắn cảm thấy không thú vị tự nhiên sẽ buông tay.

Lâm Lập Hạ thuận theo trở lại đứng bên người Lý Dục không nói lời nào.

Lý Dục thấy thế cũng không thấy có biểu tình gì biến hóa, tiếp tục sai xử nói: "Giúp ta viết lại mấy câu nói đó."

Đến mức này thì Lâm Lập Hạ thật sự không giả bộ được nữa, bắt nàng dùng này dùng cái bút lông mềm nhũn này viết chữ? Viết ra không phải quý bò thì chính là con cua.

Lâm Lập Hạ chỉnh chỉnh vẻ mặt, ngắc đầu nói, "Ta sẽ không."

Nếu trong lòng hai bên đều đã biết rõ, vậy thì nói trắng ra.

"Hả?" Lý Dục thú vị nhìn nữ tử trước mắt thay đổi biểu tình, "Sẽ không?"

Lâm Lập Hạ cười yếu ớt, lễ độ nói, "Sẽ không."

Vậy mà Lý Dục không có hỏi nữa, chỉ nhàn nhạt nói một câu, "Vậy thì cứ tiếp tục mài mực đi."

Lâm Lập Hạ thật sự đoán không ra trong đầu Cửu hoàng tử này nghĩ cái gì, nhưng cũng bởi vì đoán không ra cho nên càng thêm bất an.

Tâm cơ người này quá nặng vả lại phương thức tư duy bất đồng với người thường, nàng nhất định phải từng bước cẩn thận, phải ổn định.

Tiếp đó lại là một khắc đồng hồ trôi qua, Lý Dục lại mở miệng, "Tốt lắm, người có thể đi về."

Lâm Lập Hạ dừng động tác lại, chậm rãi hỏi, "Người nói cái gì?"

Lý Dục nở nụ cười tuyệt mỹ, "Bây giờ sắc trời đã không còn sớm, Lâm đại tiểu thư nên trở về phủ đi."

Hai tay Lâm Lập Hạ trong tay áo nắm lại nắm, cuối cùng nói một chữ, "Được."

Tiếp xoay người đi ra ngoài cửa, lúc đẩy cửa nàng rõ ràng nghe được giọng nói người phía sau mang theo ác liệt nói một câu.

"Khi nào ta muốn gặp người sẽ cho người thông báo với người."

Lâm Lập Hạ nhin xuống xúc động muốn quay đầu lại giết người, trở tay đóng cửa lại.

Ngoài cửa có một thiếu nữ áo trắng đang đợi nàng, chính là lục y thiếu nữ vừa rồi.

Lâm Lập Hạ kinh ngạc nhìn nàng, thay quần áo rồi hả?

Thiếu nữ áo trắng cười ngọt ngào, "Cô nương trước đổi xiêm áo rồi trở về."

Lúc này Lâm Lập Hạ mới nhớ tới trên ống tay áo của mình đều là mực nước, lập tức gạt đầu một cái.

Lúc Lâm Lập Hạ thay xong quần áo đi ra nhìn hai thiếu nữ một trắng một xanh trước mắt thì ngây ngẩn cả người.

Sinh đôi?

Lục y thiếu nữ che miệng cười khẽ, "Cô nương làm sao vậy?"

Lâm Lập Hạ cười cười, "Không có, chỉ là không ngờ có người có dáng vẻ giống nhau như đúc như vậy."

Quả thật, hai thiếu nữ trước mắt ngoài màu sắc xiêm y không giống nhau ra, tất cả cái khác đều vô cùng tương tự. Ngũ quan, chiều cao, bao gồm cả giọng nói.

Lâm Lập Hạ cảm thán, đây chính là kiệt tác của thượng đế mà.

"Cô nương, tiểu nha hoàn người mang tới vẫn còn đang chờ còn người." Thiếu nữ áo trắng nói.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới nhớ tới Mạch Tuệ còn đang chờ nàng, vội vàng nói, "Vậy mời cô nương dẫn ta đi tìm nàng đi."

Thiếu nữ áo trắng cùng thiếu nữ áo xanh cùng nhau nở nụ cười, Lâm Lập Hạ nhìn thấy lại than thở một hồi.

"Vậy mời cô nương đi theo chúng ta."

* * *

Sau khi trở lại Lâm phủ thì có chút gian nan, Lâm Lập Hạ cả đêm suy nghĩ Cửu hoàng tử này rốt cuộc muốn làm gì, biết rõ nàng không phải Lâm đại tiểu thư nhưng cũng không biểu lộ cái gì. Hắn không kinh ngạc sao? Nàng chính là mụ xác hoàn hồn, cái hiện tượng kỳ dị này đối với người cổ đại như hắn chẳng phải là ảnh hưởng rất lớn sao?

Mặc dù hắn thật tà môn không sai, nhưng dù sao cũng chạy không thoát được cái quan niệm này chứ, nào có dễ dàng tiếp nhận như vậy.

Lâm Lập Hạ chậm rãi nhíu mày, hay là... Có nội tình khác?

Thời gian ngay tại lúc Lâm Lập Hạ chậm rãi lo lắng vùn vụt trôi qua, trong nháy mắt, thế mà lại đã đến ngày thành hôn của Lâm Hành Dật rồi.

Lâm Lập Hạ không hiểu cổ đại thành thân như thế nào mới gọi náo nhiệt, nhưng nghe tiếng pháo bên ngoài vang cũng biết nhất định là cực kỳ náo nhiệt, nghe nha hoàn nói Lâm phủ này cũng là một gia đình nổi danh trong kinh thành, cộng thêm kết thân với Lâm phủ, dĩ nhiên là phô trương không giống bình thường rồi.

Lâm Viễn Sơn cười ha hả đi vòng quanh chào hỏi mọi người, Lâm Lập Hạ còn lại trốn trong một góc nhìn mọi thứ.

Đột nhiên, Lâm Hành Dật một thân áo đỏ tiến vào trong tầm mắt của nàng.

Lúc này Lâm Hành Dật đã cởi bỏ vẻ ngây ngô của thiếu niên, cả người lộ ra một cỗ khí chất ôn trọng chững chạc, nụ cười trên gương mặt tuấn mỹ của hắn giờ phút này không sâu, chỉ là qua loa lấy lệ ứng phó người khác chúc mừng.

di.e^n.đ.a`n.le.^qu.y'.đo^.

Lâm Lập Hạ "Chậc" một tiếng, Lâm Hành Dật này năm nay mới 16 tuổi thôi, cũng đã sắp trở thành người có một thê một thiếp cùng với đứa nhỏ rồi, đối với một đứa bé mà nói thật sự là

quá mức nặng nề.

Lâm Lập Hạ cúi đầu cảm thán, bọn nhỏ ở hiện đại hạnh phúc hơn nhiều, quả nhiên là hiện đại vẫn tương đối khá mà.

Đột nhiên trong tầm mắt của nàng xuất hiện một màu đỏ rực cùng với đôi giày đen, nàng vừa ngẩng đầu lên nhìn, Lâm Hành Dật thế mà lại đi tới trước mặt nàng.

Lâm Lập Hạ cười nhạt một tiếng, "Hành Dật, chúc mừng đệ."

Trong con người của Lâm Hành Dật là một mảnh tối đen, "Tỷ tỷ, ta nghe nói thời gian trước người đi Cửu hoàng phủ?"

"À, đúng vậy." Lâm Lập Hạ gật đầu một cái.

"Tỷ tỷ cứ như vậy muốn gả cho Cửu hoàng tử sao?" Giọng điệu nói chuyện hôm nay của Lâm Hành Dật không có châm chọc, cũng mang theo chút thành ý thật lòng.

Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái, "Tình cảm của ta đối với Cửu hoàng tử đã là mây khói."

"Vậy." Ngữ điệu của Lâm Hành Dật có chút dồn dập muốn nói, nhưng lại bị người cắt đứt, "Thiếu gia, đã đến lúc đến Lam gia đón tân nương."

Lâm Lập Hạ cười cười, "Hành Dật, mau đi đi."

Lâm Hành Dật nhìn nàng một cái, trong mắt lóe lên vẻ ảm đạm, sao đó xoay người đi ra ngoài.

Lâm Lập Hạ nhìn bóng lưng hắn rời đi, nụ cười dần dần biến mất. Nàng sao có thể không biết Lâm Hành Dật muốn nói gì, nhưng hắn hiểu cảm giác phức tạp của bản thân đối với nàng rốt cuộc là cái gì sao?

Hơn một canh giờ về cuối cùng cũng đón tân nương về, thiếu niên tuấn mỹ cùng một tân nương áo đỏ đứng chung một chỗ, đang chuẩn bị bái đường.

Lúc này ngoài cửa có người kêu lớn,

"Thánh chỉ đến!"

Vốn là đám người huyên náo đột nhiên yên tĩnh lại, mọi người cùng nhau quỳ xuống. "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế."

"Lâm Viễn Sơn tiếp chỉ." Giọng nói lạnh lạnh của cung nhân vang lên.

Lâm Viễn Sơn cười ha ha nói, "Thảo dân tiếp chỉ."

"Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng đế chiếu viết, hôm nay Lâm gia công tử cùng Lam gia nhị tiểu thư hỉ kết liên cành, trăm đặc biệt ban thưởng một đôi Ngọc Như Ý, một tòa Tống Tử Ngọc Quan Âm, chúc hai người đại hỉ. Khâm thử."

"Thảo dân lĩnh chỉ, tạ chủ long ân." Lâm Viễn Sơn cung kính nhận lấy thánh chỉ.

Cách đó không xa, Lâm Lập Hạ len lén ngẩng đầu lên, trong lòng sáng tỏ nghĩ, thì ra là này Lâm Viễn Sơn và Hoàng đế có giao tình à, nàng ban đầu còn nghĩ lấy tính tình này của Lâm Viễn Sơn tại sao có thể này đem Lâm phủ phát triển trở thành Kinh Thành đệ nhất phú, thì ra là cũng có công lao của hoàng đế.

Thánh chỉ tới cũng nhanh đi cũng nhanh, Lâm Hành Dật cùng Lam San San đang lúc mọi người chúc mừng thì bắt đầu bái đường.

Lâm Lập Hạ ở trong góc nhìn náo nhiệt, tựa hồ tất cả đều không hề có bất cứ liên quan gì đến nàng.

Đêm khuya, Lâm phủ vẫn sáng như ban ngày, cực kỳ náo nhiệt, mà Lâm Lập Hạ đã sớm trở về phòng.

Nàng đuổi Mạch Tuệ đi xuống liền chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, lúc này ngoài cửa lại có người có chút hỗn loạn gõ gõ cánh cửa.

"Ai vậy?" Lâm Lập Hạ nhú mày, sẽ không phải là...

"Tỷ tỷ, là ta." Ngoài cửa là thiếu niên mang men say, khẽ dựa cửa trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Người Tới Ta Chấn

Sau khi Lâm Lập Hạ nghe được câu trả lời của người bên ngoài thì trở nên trầm mặc, một lát sau mới lên tiếng, "Hành Dật, đã trễ thế này người còn có chuyện gì sao?"

Lâm Hành Dật mắt say lơ đãng, nói không rõ ràng, "Tỷ tỷ mở cửa."

Lâm Lập Hạ vẫn duy trì tư thế ban đầu như cũ, "Thời gian đã không còn sớm, người nên trở về."

"Tỷ tỷ mở cửa!" Lâm Hành Dật đập đập lên cánh cửa, không để ý đến lời nói của Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ đứng dậy đi tới trước cửa phòng dựa lưng lên cánh cửa, giọng điệu vững vàng nói, "Hôm nay là ngày đại hỉ của người, hơn nữa bây giờ con là đêm động phòng hoa chúc của người, Lam gia tiểu thư còn đang ở trong phòng trong chờ người đấy. Người vẫn nên mau trở về đi thôi."

"Tỷ tỷ." Lâm Hành Dật ngoài cửa kêu lên, trong giọng nói mang theo yếu ớt, "Tỷ tỷ, tỷ mở cửa ra có được không, ta chỉ là muốn nhìn tỷ một cái mà thôi."

"Hành Dật." Lâm Lập Hạ nhỏ giọng kêu lên, "Người biết mình đang làm cái gì không?"

"Ta biết rõ bản thân đang làm cái gì, ta chỉ là muốn nhìn tỷ tỷ một cái." Trên khuôn mặt tuần mĩ của Lâm Hành Dật tràn đầy men say, cũng mang theo vài phần đau đớn.

"Nhìn thì như thế nào?" Nhưng Lâm Lập Hạ vẫn mang một dáng vẻ tỉnh táo.

"Tại sao hiện tại tỷ tỷ lại biến thành dáng vẻ như vậy?" Lâm Hành Dật tựa như một đứa bé uất ức nói.

Lâm Lập Hạ khe khẽ thở dài, "Người muốn ta có dáng vẻ như thế nào, đêm hôm đó sao?"

Lâm Hành Dật ngoài cửa trầm mặc không nói, Lâm Lập Hạ dừng một chút lại mở miệng, "Người không muốn kết hôn với Lam San San, nhưng Lam gia có thể giúp cha vượt qua cửa ải khó khăn lần này, cho nên người lại không thể không cưới. Ta biết rõ bây giờ trong lòng người rất phức tạp, nhưng hiện tại người tới chỗ ta thì có thể giải quyết được việc gì chứ?"

Chuyện Lâm Hành Dật thành thân đại khái thì nàng cũng biết được nội tình, lần trước sau khi Lâm Mậu Thịnh rời đi thì Lâm Viễn Sơn mới phát hiện thì ra rất nhiều sổ sách trong phủ bị

động tay động chân, mà mấy người âm thầm cấu kết với Lâm Viễn Sơn thế mà lại "Ôm khoản chạy trốn" mất rồi, cho dù là đệ nhất phú thương như Lâm Viễn Sơn cũng khó tránh khỏi rơi vào khốn cảnh.

Trên thương trường vốn rất thực tế, những thứ "Bạn tốt" thường ngày kia cũng đối với Lâm Viễn Sơn lác đầu mà thờ dài nói mình cũng không có bản lĩnh, mà vừa khéo khi đó Lâm Hành Dật ra ngoài thì cứu được Lam San San đang bị người đùa giỡn, tiếp đó thì như bao câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân khác, muội có tình lang có "Ích", hai nhà kết thân.

Lâm Hành Dật chưa gặp mặt cũng thấy không thích cái cô Lam San San kia, nhưng chung quy là vì gia nghiệp mới cưới hôn, trong lòng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy bất bình.

Thái độ lần này của Lâm Hành Dật đối với nàng khi nàng trở về rõ ràng đã có thay đổi, nhưng loại thay đổi kia lại mang theo hỗn loạn.

Lâm Hành Dật thích nàng? Không, không phải thích.

Nữ tử mấy tháng trước bản thân còn khinh bỉ nào có dễ dàng liền chuyển thành thích như vậy, tình cảm bây giờ của hắn căn bản còn chưa thành thực, ranh giới giữa thích và ghét cũng không rõ ràng.

Có lẽ Lâm Hành Dật cũng không phải thật sự chán ghét Lâm đại tiểu thư, khinh bỉ trong lúc này là nông cạn, nhưng cũng rất dễ dàng tiêu tan.

Có lẽ là do đêm hôm đó nàng quá dịu dàng, trong tiềm thức của Lâm Hành Dật không muốn xa rời cái cảm giác ấm áp đó, cho nên mới sinh ra cảm xúc rồi rắm như vậy.

Nhưng mà, tình cảm như vậy căn bản không chân thực. Nàng không phải người dịu dàng như vậy, không thể cho hắn cái loại an ủi như hắn muốn. Có lẽ hắn vẫn luôn thiếu hụt cảm giác an toàn, nhưng về sau trong sinh mệnh của hắn nhất định sẽ xuất hiện một người có thể sưởi ấm hắn, bao dung hắn như vậy, mà người đó, tuyệt đối không phải là nàng.

di..ễ.nd.à.nlê.q.úy.đ.ô.n~Bồ.CôngAnh

Hoặc cũng có thể là do chủ nghĩa nam tử không thành thực đang quấy phá trong lòng hắn, "Nàng" đã là người của hắn, nhưng bây giờ lại có dấu hiệu giống như dây dưa với nam tử khác, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút không thoải mái.

Nhưng tình cảm như vậy thì được coi là cái gì? Cái này cũng chỉ có thể nói là tham muốn chiếm hữu nhằm chán.

Chúng ta vẫn luôn quá dễ định vị tình cảm sai lệch, nhưng có đôi khi sai lầm kéo dài cũng sẽ

làm cho người ta hối hận không kịp.

"Tỷ tỷ, thật xin lỗi." Lâm Hành Dật nói một câu thật nhỏ, "Ta biết trước kia ta không nên giận chó đánh mèo lên người của tỷ, nhưng ta thật sự không không chế được mình."

"Nương ta quả thật đã gián tiếp hại chết nương của ngươi, hơn nữa lại còn muốn hại cha, ta có thể thông cảm được cảm nhận của ngươi." Đứng phải loại chuyện như vậy, trừ phi thật sự là Thánh mẫu, nếu không ai có thể không tức giận? Nói không giận chó đánh mèo, nhưng mà có mấy người có thể làm được? Loại chuyện như vậy nếu đặt trên người nàng, nàng cũng thật sự không thể dễ chịu được với Lâm đại tiểu thư tính kia.

"Ta còn đuổi tỷ đi..." Lâm Hành Dật nhớ tới lời nói lúc đó bản thân nói với Lâm Lập Hạ, không khỏi hối hận.

"Lúc đó tâm tình của ngươi phức tạp ta cũng có thể hiểu được, ta nghĩ nếu ta vẫn còn tiếp tục ở lại trong phủ thì trong lòng cha cũng không dễ chịu." Lâm Lập Hạ nghĩ, thâm ròi khỏi Lâm phủ vốn là cách giải quyết tốt nhất lúc đó, hơn nữa đáy lòng nàng ước gì rời được Lâm phủ, tóm lại nói đi nói lại, không có ai hoàn toàn sai mà cũng không có ai hoàn toàn không có lỗi.

Hiện tại Lâm đại tiểu thư chân chính đã không có ở đây, Lâm Mậu Thịnh đi xa, Đỗ Lệ Nương cũng điên ròi, tất cả đều đã qua.

"Vậy tỷ tỷ..." Lâm Hành Dật mang theo khao khát mở miệng, "Có thể tha thứ cho ta không?"

Lâm Lập Hạ thở dài, tha thứ? "Hành Dật, ta không có tư cách hận ngươi, cho nên căn bản không cần nói tới hai chữ hay không, đều qua rồi, quên đi."

"Vậy tại sao tỷ tỷ lại không mở cửa, tại sao không để cho ta nhìn tỷ một cái?" Lâm Hành Dật vẫn chấp nhất muốn nàng mở cửa như cũ.

"Hành Dật!" Lâm Lập Hạ nhấn mạnh, "Ngươi không phải là trẻ con, không thể nghĩ đến cái gì thì làm cái đó mà không cần biết đến hậu quả."

Lâm Hành Dật đột nhiên có chút bắt đầu kích động, "Tỷ tỷ, tỷ đã là người của ta rồi, chẳng lẽ không thể sao?"

"Hành Dật, ta đã nói rồi, ta không muốn nhớ lại chuyện trước kia nữa." Lâm Lập Hạ sâu kín nói, "Trước kia ta hoang đường không chịu nổi, cũng đều đã qua rồi, ta học cách quên, ngươi cũng không thể quên đi sao?"

"Ngươi cũng đã sắp có con của mình rồi, hôm nay cũng đã cưới hôn, bất luận trước kia ta từng có cái gì với ngươi cũng đều không quan trọng, chuyện ngươi nên làm bây giờ chính là

trở về trong cùng tân nương uống ly rượu giao bôi, ngày mai thức dậy tinh thần phấn chấn giúp cha xử lý chuyện làm ăn."

"Tỷ tỷ..." Lâm Hành Dật khỏ sở nhìn bóng dáng bên trong phòng.

"Hành Dật, bất luận chúng ta từng có cái gì, bây giờ ngươi lại có ảo giác gì, bắt đầu từ lúc này, ta chỉ là tỷ tỷ của ngươi." Lâm Lập Hạ kiên quyết nói.

Ngoài cửa trở nên yên tĩnh, Lâm Lập Hạ cũng không nói gì nữa, thẳng đến sắp xỉ khoảng một khắc đồng hồ, Lâm Hành Dật một câu cũng không nói rồi đi.

Lâm Lập Hạ trầm mặc như trước dựa lưng vào cửa, hồi lâu về sau mới trở lại giường ngủ nằm xuống.

Đêm nay, Lâm gia đại hỉ, có người không nói gì, có người mắt mác, có người thẹn thùng.

Một cuộc vui mấy người buồn rầu vui vẻ.

Ngày hôm sau, Lâm Hành Dật bỏ lại thê tử mới cưới đi Dương Châu xử lý chuyện làm ăn.

Lúc Lâm Lập Hạ nghe Mạch Tuệ nói đến chuyện này thì chỉ cười cười, cũng được, Lâm Hành Dật đi cũng tốt, chỉ là có chút uất ức cho cô Lam San San này rồi.

Nhưng không được vài ngày lòng đồng tình của Lâm Lập Hạ đối với Lam San San biến mất không còn một mống, nàng sâu sắc cảm nhận được lòng ganh tỵ của nữ nhân thật là đáng sợ.

Tử Tô sinh non rồi.

Theo cách nói của nha hoàn thì lúc Tử Tô ở trong hoa viên không cẩn thận trượt ngã xuống đất, đứa bé chưa đầy hai tháng liền cứ như vậy không còn.

Nhưng tình huống lúc đó thật sự là như thế nào đây?

Thiếu phu nhân ở trong hoa viên vô tình gặp Tử Tô, tìm Tử Tô nói mấy câu, tiếp đó Tử Tô liền ngã xuống sảy thai.

Lâm Lập Hạ cười nhạt, nói việc này chỉ đơn thuần là ngoài ý muốn thì nàng thật sự vẫn có chút hoài nghi, mà dù sao người ta không có phạm đến trên đầu nàng thì nàng cũng không cần thiết đi làm chim đầu đàn gì đó làm gì. Nàng mới vừa nghĩ như vậy, Lam San San đã tìm tới cửa.

di..ễ..nđ..à..nlê..q..úy..đ..ô..n~Bồ.CôngAnh

Giờ phút này tóc Lam San San dần vắn thành búi, một thân trang phục của nữ tử đã thành thân, mặt nàng mang theo ý cười nhìn Lâm Lập Hạ, "Thật sự xin lỗi tỷ tỷ, hôm nay ta mới đến thăm tỷ tỷ được."

Lâm Lập Hạ nhìn tư thế của nàng một chút, ơ, đằng sau còn mang theo hai nha hoàn hồi môn cơ à, nàng khách khí cười cười, "Không có việc gì."

Lam San San dõng bước đánh giá gian phòng của nàng, "Gian phòng này của tỷ tỷ thật đúng là không tệ, cũng may người mà Nhị nương tái giá là cha, nếu không nữ tử bình thường thật đúng là không ở nổi một gian phòng như vậy."

"Mạch Tuệ, châm trà cho San San." Lâm Lập Hạ nói, tiếp đó nhìn về phía Lam San San, "Đúng vậy, nương ta cũng coi là một người có phúc. Chỉ là nương của ta không thấy được nàng dâu tốt như San San vào cửa, nếu như biết Hành Dật cưới người thì không biết bà vui vẻ đến mức nào đây."

Lâm Viễn Sơn đối với bên ngoài đều là nói Đỗ Lệ Nương ngã bệnh mà chết, cũng không có tiết lộ tình hình thực tế ra bên ngoài. Nhưng người trong phủ biết chút ít đều được điều đi thật xa, vụ bê bối của Lâm phủ cũng coi như là giấu diếm xuống dưới.

Lam San San chán ghét nhìn nàng một cái, người này chẳng lẽ không nghe được ý châm chọc trong lời nói của nàng sao? "Vậy chỉ có thể nói là Nhị nương phúc khí không đủ, không thấy được Hành Dật đón dâu thì thôi đi, ngay cả hôn sự của tỷ tỷ cũng không đợi được mà đã đi ngay."

di..ễ..nđ..à..nlê..q..úy..đ..ô..n~Bồ.CôngAnh

Lâm Lập Hạ mặt không đổi sắc, "Nương ta đúng là phúc khí không đủ, nhưng bà cũng rất yên tâm, cuối cùng ta cũng là người của Lâm gia không phải sao."

Người của Lâm gia?

Lam San San oán hận cắn chặt răng, "Ta nghe nói mấy hôm trước Thượng Thư công tử lại tới tìm tỷ tỷ? Tỷ tỷ thật đúng là có phúc khí mà, xem ra Thượng Thư công tử vẫn còn nhớ tới người như ngươi."

Lâm Lập Hạ vẫn mang nụ cười ôn hòa, làm cho Lam San San cảm thấy mình giống như đang ra sức đấm đá cuối cùng lại rơi xuống bông vải, "Ta cũng thế, không ngờ Tô công tử lại vẫn tâm tâm niệm niệm nhớ đến ta, thật là vinh hạnh vô cùng mà."

Trong lòng Lam San San thầm mắng Lâm Lập Hạ này quả nhiên không biết xấu hổ, "Vậy tỷ tỷ

thật đúng là may mắn."

"Ha ha, may mắn nhất của ta là vào được Lâm phủ, San San, người xem có đúng không?" Lâm Lập Hạ biết bản thân cười càng vui vẻ thì Lam San San lại càng bực mình, lập tức tươi cười như hoa nói.

Lam San San thiếu chút nữa không nhận được mà mắng ra tiếng, nương của con tiện nhân này quyền rũ cha không nói, nàng lại quyền rũ Hành Dật, không biết lấy làm hổ thẹn còn vẫn ra vẻ kiêu ngạo, một cái giày rách mà thôi, thật sự cho là bản thân rất giỏi hả?

Nàng đột nhiên nhớ tới một việc tiếp đó liền cười châm chọc, "Đúng rồi, tỷ tỷ, mấy ngày nữa chính là Thu yến rồi đây, ta nhớ hai năm trước người từng ở đó tỏ tình với Cửu hoàng tử đúng không? Chỉ là ánh mắt của Cửu hoàng tử này thật sự rất cao đấy. Nghe nói năm ngoái trong cung không đưa thiệp mời cho tỷ tỷ, không biết năm nay có thể có hay không đây."

Lâm Lập Hạ nghĩ Lam San San này không phải muốn nói nàng không đủ cấp bậc cho nên tên Cửu hoàng tử kia không để vào mắt hay sao, còn có cái gì mà Thu yến gì đó, không phải đại hội xem mắt sao, không đưa thiệp mời? Nàng còn lười đi ấy!

Lâm Lập Hạ cố làm vẻ khổ não nói, "San San không nói thì ta cũng suýt nữa quên mất chuyện Cửu hoàng tử này, phải biết mặc dù Cửu hoàng tử cự tuyệt ta nhưng ít nhất còn có..." Nàng che miệng cười khẽ, tiếp tục mở miệng, "Thu yến này không đi cũng vậy thôi."

Một cuộc đối thoại kết thúc bằng việc Lam San San tức đến cắn răng nghiến lợi, mà Lâm Lập Hạ vẫn cười nhàn nhã thoải mái như cũ, ai thắng ai thua nhìn là biết.

Hai nha hoàn sau lưng kéo kéo tay áo của Lam San San, Lam San San nhìn lửa giận xuống nói với Lâm Lập Hạ, "Đột nhiên ta nhớ mình còn có chút chuyện, không quấy rầy tỷ tỷ nữa."

Nói xong cũng không thèm nhìn Lâm Lập Hạ liền xoay người bước nhanh ra ngoài, chỉ chốc lát liền không thấy bóng dáng.

Lúc này Mạch Tuệ đứng bên cạnh mới ngưỡng mộ nhìn về phía Lâm Lập Hạ, "Tiểu thư, người thật quá lợi hại, thiếu phu nhân cũng tức giận đến phát run đấy."

Lâm Lập Hạ giả hoạt cười một tiếng, "Mạch Tuệ, người đã từng nghe đến câu nói này chưa, người nào nghiêm túc thì người đó thua."

Những chuyện Lam San San châm chọc kia đối với nàng mà nói thì chẳng là cái gì cả.

Lúc xế chiều, Lâm Lập Hạ bị Lâm Viễn Sơn gọi tới thư phòng, Lâm Lập Hạ nhìn Lâm Viễn Sơn hỏi, "Cha, có chuyện gì sao?"

Lâm Viễn Sơn cầm lấy quyển sổ con trên bàn lên, "Hạ nhi... Trong cung phát thiệp mời, bảo là muốn người đi tham gia Thu yến năm nay."

Lâm Lập Hạ nhận lấy thiệp mời, trên thiệp mời màu đỏ sậm là hai chữ Thu yến biệt dạng rõ ràng.

Lâm Lập Hạ kinh ngạc, không phải nói năm ngoái không có sao, thế nào năm nay lại có?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Trước Thu Yên

Thu yên hoàng gia, ý nghĩa như tên là do trong cung cử hành, mùa thu hàng năm trong cung gửi thiệp mời cho các công tử tiểu thư nhà vương công quý tộc vừa độ tuổi, mời bọn họ đến hoàng cung tụ họp một chút. Hoàng đế và hoàng hậu cũng sẽ lộ diện trong Thu yên, nhưng nhân vật chính vẫn là các công tử tiểu thư trẻ tuổi.

Nói trắng ra thì, đó chính là một đoàn Hoàng đế khởi xướng ra quần thể hội coi mắt.

Các hoàng tử tham gia, có ý với tiểu thư quý tộc xinh đẹp, thân phận thích hợp liền cưới về làm chính phi trắc phi, còn lại thân phận tương đối thấp thì làm thị thiếp, nhưng mà đối với họ mà nói có thể bước vào hoàng gia cũng là một chuyện tốt đẹp rồi.

Đám công chúa tham gia, có tình có ý với công tử nào, chạy đến bên tai hoàng đế hoàng hậu then thùng nói một câu, nói không chừng mấy ngày nữa thánh chỉ đã hạ xuống, "Người nào đó thanh niên tuấn tài, trầm thật vừa ý, công chúa X của trẫm tướng mạo xuất chúng, cùng người xướng lúa vừa đôi, trẫm tứ hôn cho hai người các người."

Trên đây, là phân tích toàn diện của Lâm Lập Hạ đối với Thu.

Giờ phút này nàng đang ở trong một cửa hàng vải vóc lớn nhất kinh hành chọn vải để may quần áo mặc vào hôm Thu yên, Lâm Viễn Sơn đã nói, những y phục thường ngày kia của nàng không đủ cao quý, cho nên phải đi may một bộ khác.

Lâm Lập Hạ sờ lên xiêm y nhẵn mịn như tơ trong ngăn tủ, lại so với tấm vải càng tinh xảo hơn trong tay, thầm nghĩ quả nhiên vải này càng thêm tốt hơn cái kia.

"Tiểu thư, người xem tấm vải hoa này cũng không tồi." Mạch Tuệ cầm một cuộn vải màu tím tươi đẹp lên nói với Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ nhìn nàng lắc lắc ngón tay nhỏ nhắn, "Quá rục rở."

Bây giờ nàng có thể khiêm tốn thì khiêm tốn, nếu mặc cái màu sắc "Lẳng lơ" này vào đi Thu yên, đoán chừng Thu yên còn chưa diễn ra được một nửa thì nàng đã bị những người đó chê cười làm cho chết ngạt rồi.

"Vậy cái này?" Mạch Tuệ lại cầm lên một cuộn vải màu trắng nhạt.

"Quá trắng, sau đó có người sẽ nói là đây đi khóc tang." Thật ra thì cho dù nàng mặc cái gì thì cũng bị người ta nói, điểm tự biết ấy nàng vẫn phải có, cho nên nàng nhất định phải chọn được

một loại màu sắc tương đối chừng chặc.

"Tiểu thư kia, cái này thì sao?" Mạch Tuệ lại lục ra một cuộn vải hỏi.

Lâm Lập Hạ nghiêng đầu, trong mắt hạnh lóe lên vẻ kinh ngạc, màu xanh dương rất đẹp.

Màu sắc luôn luôn là một tồn tại thú vị, nó có thể nói là phân biệt rõ ràng, cũng có thể nói căn bản không có giới hạn.

Chẳng hạn như ở trong sinh hoạt thường chúng ta sẽ tranh luận với nhau là màu lam tím rốt cuộc là thuộc màu xanh dương hay màu tím, màu lam lục rốt cuộc là màu xanh dương hay là màu xanh lá, hỗn hợp màu xanh dương và màu hồng phấn là một loại màu vô cùng nhẹ nhàng, hơi nhạt, nhưng khi nghiên cứu kĩ thì lại không thể kết luận là thật sự là thuộc màu gì.

Lâm Lập Hạ nhớ hình như có người gọi nó là màu XX, dù sao bất luận màu đó tên là gì, nó thật sự rất đẹp.

Mạch Tuệ cười cong đôi mắt, "Tiểu thư, như vậy thì lấy cái này đi." Nói xong xoay người muốn tìm ông chủ.

"Tiểu nha hoàn kia, bỏ cuộn vải trong tay người xuống." Một giọng nói kiêu căng cất lên.

Lâm Lập Hạ nhìn về phía người nói chuyện, thì ra là một thiếu nữ áo vàng, nàng hơi nhú mày một cái, thiếu nữ này sao lại quen thuộc như vậy?

Mạch Tuệ không giải thích được nhìn về phía thiếu nữ, "Vị tỷ tỷ này, người có chuyện gì sao?"

"Tỷ tỷ, ai là tỷ tỷ của người. Mau bỏ cuộn vải trong tay người xuống, đây chính là đồ tiểu thư nhà chúng ta đã đặt trước." Thiếu nữ áo vàng vô cùng phách lối nói.

Mạch Tuệ chớp chớp mắt, "Nhưng ta không nhìn thấy trên tấm vải này có viết ba chữ ‘Đã đặt trước’ mà."

Thiếu nữ áo vàng lơ đãng tiếp tục nói, "Ta nói tiểu thư nhà ta đã đặt trước chính là đã đặt trước, người nói nhiều như vậy làm cái gì, bảo người để xuống thì người để xuống." dfiendn lieqiudoon

Gương mặt của Mạch Tuệ có chút tức giận, "Cái người này ngược lại thật là thú vị, cuộn vải này là ta tìm được từ dưới đống vải lên, thế nào lại trở thành của tiểu thư nhà người rồi hả? Ta còn nói cái này đã là của tiểu thư nhà ta rồi, người tin không?"

Thiếu nữ áo vàng căn bản không nghĩ tới tiểu nha hoàn nhìn như dễ bắt nạt này lại dám phản

bác nàng, lập tức sững sờ một chút, "Người... Người có biết tiểu thư nhà ta là ai hay không?"

Mạch Tuệ liếc nàng một cái, mang chút cười nhạo nói, "Ta thật sự là càng ngày càng thấy người buồn cười, người ngay cả tiểu thư nhà mình cũng không biết là ai, còn chạy tới hỏi ta?"

Lâm Lập Hạ đứng một bên âm thầm nén cười, những lời này không phải là do nàng dạy sao.

Gương mặt của thiếu nữ áo vàng đỏ lên vì tức giận, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp người nào dám nói với nàng như vậy, "Cái đồ móng lợn này thật là có chút bản lĩnh, không biết tiểu thư nhà người là ai? Lại có thể cho người cái lá gan lớn như vậy?"

Hôm nay Mạch Tuệ thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng, lập tức nói, "Ta đây lá gan của ta là dựa vào bản thân mà có, không giống loại người như người còn phải nhờ vào tiểu thư nhà người cấp cho."

Thiếu nữ áo vàng quần đỏ bừng mặt, mắt thấy chiến hỏa giữa hai người càng nhảy càng cao, Lâm Lập Hạ ho nhẹ một tiếng đứng dậy, đầu tiên nàng nhìn Mạch Tuệ một cái, sau quay đầu nói với thiếu nữ áo vàng, "Vị cô nương này, thật là thất lễ, nha đầu này bình thường bị ta làm hư rồi."

Thật ra thì ngay từ lúc thiếu nữ này nói câu "Tỷ tỷ, ai là tỷ tỷ của người" thì nàng liền nhớ ra nàng là ai. Lần đó lúc nàng từ Lâm phủ chạy ra ngoài thì cản đường một chiếc kiệu trên đường, cái người quát lớn đó không phải là thiếu nữ áo vàng trước mắt hay sao?

Thiếu nữ áo vàng hừ lạnh một tiếng, "Thì ra người chính là tiểu thư của dã nha đầu này sao, nha hoàn nhà mình không có quy củ như vậy chẳng lẽ còn không biết phải xen vào mà giáo dục lại sao."

Lâm Lập Hạ cười nhạt, nói cũng là nói trúng tim đen, "Cái thứ quy củ này cũng không phải cô nương nói có là có, nói không có là không có. Ta thấy cô nương chẳng qua cũng chỉ là nha hoàn mà thôi, quy củ của nha đầu nhà ta cũng không cần phải dùng tới trên người người chứ?"

Lâu rồi không gặp thiếu nữ này, nàng vẫn mang bộ dáng điệu ngoa như cũ, nghe nàng lại nói vậy giống như nàng cũng có chút lai lịch, chẳng lẽ đây chính là cáo mượn oai hùm trong truyền thuyết?

"Người!" Thiếu nữ áo vàng trợn to hai mắt nhưng lại không có lời nào để phản bác. Nữ tử này nói rất đúng, cho dù nàng có bản lĩnh đi nữa, nàng cũng vẫn chỉ là một nha hoàn.

"Lục Khởi." Bên ngoài vang lên một giọng nói lạnh lùng, tiếp đó một nữ tử áo trắng đi vào.

Cho dù Lâm Lập Hạ đã nhìn thấy nhiều nữ tử mang đủ loại màu sắc hình dạng đi chẳng nữa thì

cũng không thể không than thở một tiếng, tướng mạo của nữ tử mặc áo trắng này mặc dù không xinh đẹp hơn những nữ tử kia, nhưng một thân khí chất kia thật đúng là không người nào có thể sánh được. Trong kiêu ngạo thanh khiết mang theo hương vị thư hương, vừa nhìn đã biết là một nữ tử trí thức thông tuệ.

"Cô nương," Bạch y nữ tử hướng Lâm Lập Hạ gật gật đầu, "Nha hoàn nha ta đã đắc tội nhiều, thật là ngượng ngùng."

Lâm Lập Hạ cũng không phải là một người hẹp hòi, lập tức cười nói, "Không có gì đáng ngại."

Thủy mâu của bạch y nữ tử chuyển động, nhìn về phía tấm vải trong tay Mạch Tuệ, "Không biết vị tiểu cô nương này có thể bỏ những thứ yêu thích hay không, nhượng lại cuộn vải này cho ta?"

Mạch Tuệ cầm chặt cuộn vải trong tay, "Đây là tiểu thư nhà ta nhìn thấy trước."

Bạch y nữ tử nghe vậy thì nhìn về phía Lâm Lập Hạ, "Nếu cô nương chịu bỏ những thứ yêu thích, tất cả vải vóc trong tiệm này tùy cô nương chọn lựa."

Tuy là giọng điệu hỏi thăm, bạch y nữ tử lại nói có chút khinh miệt.

Mạch Tuệ bực mình, vừa định mở miệng đáp lại thì bị Lâm Lập Hạ dùng ánh mắt ngăn lại.

Lâm Lập Hạ chậm rãi đi tới bên cạnh Mạch Tuệ, ý bảo nàng đưa cuộn vải cho nàng. Nàng cầm lấy cuộn vải tùy ý bỏ qua một bên cửa hàng nhìn bạch y nữ tử cười nhạt, "Vị tiểu thư này thích thì cứ cầm đi, tấm vải này vốn ta cũng không có bao nhiêu yêu thích, sao có thể nói là bỏ những thứ yêu thích?"

Nói xong vừa dịu dàng mỉm cười vừa nói với Mạch Tuệ, "Mạch Tuệ, chúng ta đi qua bên kia xem một chút." Dứt lời đứng dậy rời đi trước.

Mạch Tuệ nhìn ánh mắt hơi tức giận của bạch y nữ tử kia một chút tạ, xoay người đi theo, trong lòng không ngừng thở dài nói, ý của tiểu thư không phải là "Tấm vải này ta vốn cũng không thích, ta đã không thích thì ta đây không cần, ta đã không cần thì người cứ cầm đi là được."

Tôn trọng người khác một cách vô hình. Tiểu thư và nàng thật đúng là không cùng một cấp bậc mà, về sau nàng phải học hỏi tiểu thư thật nhiều mới được.

Đoạn nhạc đệm ở cửa hàng vải này cứ như mà đi qua, Lâm Lập Hạ cũng không để chuyện này ở trong lòng, vẫn mang tâm tình thấp thỏm không cao không thấp chờ đến Thu yến.

Đoạn thời gian này chạy nhanh như con thoi, mặt trời lại mọc, hôm nay chính là Thu yến.

Lâm Lập Hạ một thân váy dài màu xanh nhạt, vạt áo điểm xuyết những hoa thật nhỏ thêu bằng chỉ bạc Lưu Vân, hẳn sẽ không quá phô trương cũng không quá mộc mạc. Mái tóc đen mượt nửa búi thành búi tóc của thiếu nữ, ở giữa tóc cắm một cây trâm bằng ngọc lưu ly, lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời ấm áp. Trên mặt nàng chỉ trang điểm nhẹ, hai má mềm mại có vẻ hồng hào, mắt hạnh khẽ héch lên, ánh sáng rực rỡ lưu động tràn đầy trong mắt.

Lâm Viễn Sơn nhìn nữ tử kiều mỹ trước mắt cảm thán gật đầu một cái, "Dáng vẻ này của Hạ nhi thật là làm ta nhớ tới Lệ Nương trước kia."

Thời điểm đó một cái nhãn mày một nụ cười của thiếu nữ đều tràn đầy linh động, làm hắn lưu luyến không dứt. Mà hôm nay, lại là vật còn người mất.

Lâm Lập Hạ khẽ cười, "Cha, trước kia nương rất đẹp đúng không."

Lâm Viễn Sơn cười cười, "Quả thật rất đẹp." Nhưng loại đẹp kia, theo như lời của Hạ nhi, đã là "Trước kia" rồi.

Lâm Lập Hạ đưa tay nhắc lên làn váy hơi quét lên mặt đất, "Cha, thời gian đã không còn sớm, ta phải đi."

"Hạ nhi..." Lâm Viễn Sơn nhìn Lâm Lập Hạ muốn nói lại thôi.

Lâm Lập Hạ sao lại có thể không biết ông ấy đan lo lắng cái gì, nàng trấn an cười cười mà nói, "Cha, ta biết rõ mình nên làm như thế nào."

Lâm Viễn Sơn nhìn nụ cười của Lâm Lập Hạ không tự chủ mà trở nên an tâm, nụ cười rộng lượng trước mắt, Hạ nhi, đã trưởng thành thật rồi.

Một canh giờ sau Lâm Lập Hạ đi theo cung nữ đi trong phồn hoa hoàng cung, nhưng lúc này nàng lại không nất cứ tâm tình thương thức gì. Nàng cúi đầu, khéo léo theo cung nữ dẫn tới nơi cử hành Thu yến trong hoàng cung, lâm viên phía tây hoàng cung.

"Lâm tiểu thư, Thu yến còn chưa bắt đầu, người có thể cùng các tiểu thư công tử khác trò chuyện trước, cũng có thể đi dạo xung quanh trước." Cung nữ quay đầu lễ độ nói, "Sau một canh giờ rưỡi nữ hoàng thượng và hoàng hậu sẽ đến, khi đó cô nương trở lại là được."

"Làm phiền rồi." Lâm Lập Hạ đáp lại bằng một tiếng cười, tiếp đó chờ cung nữ đi thì liền bắt đầu đánh giá xung quanh.

Lâm Lập Hạ trừng lớn hai mắt, trời ạ, cô nhân này cũng quá hưởng thụ rồi.

Thì ra là chỗ này gọi là viên lâm, vừa vào vườn đã thấy một khu đất trống rộng lớn, cách nơi nàng đứng phía xa xa còn có thể thấy đã bày bàn ghế cho yến tiệc, không ít công tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá quăn nói chuyện với những nữ tử xinh đẹp, vui vẻ hoặc thẹn thùng không dứt trên gương mặt.

Lâm Lập Hạ nhìn xung quanh một chút, vẫn chưa có ai chú ý tới nàng đã tới, nàng nhắc làn váy lên xoay người, bước nhanh đi ngược lại với nơi diễn ra yến tiệc.

Còn một canh giờ rưỡi, nói cách khác là ba giờ, nàng mới không ngu mà chạy tới làm đôi tượng giải trí cho bọn họ.

Vẫn đi về phía trước, mất khoảng xấp xỉ mười lăm phút, nàng bất tri bất giác chạy tới một mảnh rừng hoa quế, mùi hương thơm mát lững lờ trôi trên không trung, Lâm Lập Hạ nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Hoa quế nhỏ vun rơi đầy trên đất, một cảnh đẹp khó mà có được, nàng đột nhiên ngông cuồng ngẩng đầu nhìn trời cười một tiếng, ha ha, làm người hiện đại, có ai có thể có cơ hội thấy một cảnh tượng như vậy chứ?

Sau khi cười xong nàng lại cảm thấy bản thân có chút ngu ngốc, vì vậy vừa gõ gõ đầu mình vừa cười bất đắc dĩ, lúc này còn có thể tự đùa tự vui được, cũng thật bội phục mình.

Nàng hết nhìn đông lại nhìn tây một hồi, cuối cùng tìm được một cây hoa quế lớn nhất, nàng ngồi xuống dựa vào thân cây, hiếm khi có thể buông lỏng tinh thần một chút, chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi, khóe môi khẽ nâng lên.

Lý Dục thấy chính là cảnh tượng này, cây hoa quế to như vậy, mũi tử xiêm y màu xanh dương nhạt nghiêng đầu ngủ say, hoa quế tinh nghịch rơi xuống tóc xuống quần áo nàng, bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, giống như một bức tranh hoàn mỹ nhất.

Trái tim của Lý Dục đập lỡ một nhịp khả nghi, hần bình tĩnh nhìn nữ tử một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi dời bước đi về phía Lâm Lập Hạ.

Một hồi làn gió nhẹ thổi qua qua, vạt áo của hoa phục đẹp đẽ quý giá của nam tử tà mỹ hơi bay lên, sợi tóc màu đen cũng theo đó mà phiêu động.

Ngón tay thon dài của Lý Dục xoa nhẹ lên khuôn mặt trắng nõn của nữ tử, trên khuôn mặt tà mỹ mang theo đùa giỡn khó có được, đáy mắt hình như cất giấu một tia mê hoặc.

Hắn hơi cúi người kề sát vào Lâm Lập Hạ, nhìn nàng vẫn hô hấp đều đặc ngủ say như cũ, không chút nào phát hiện bản thân đang ở dưới cái nhìn chăm chú của người khác.

Môi mỏng của Lý Dục nhẹ nhàng nhếch lên, nhẹ nhàng gõ nhẹ xuống gương mặt nàng.

Lâm Lập Hạ như vậy thật đúng là đẹp, xinh đẹp làm cho người khác chỉ muốn mang nàng giấu đi.

Bên tai nhạy bén nghe được có tiếng bước chân nhỏ vùn truyền đến, trong đôi mắt đào hoa nhỏ dài của Lý Dục chợt hiện lên ánh sáng, ôm Lâm Lập Hạ vẫn đang ngủ say trốn lên trên cây hoa quế cao lớn, đập vào mắt chính là một mảnh hoa quế màu vỏ quýt.

Lâm Lập Hạ còn hơi mơ hồ tỉnh lại, sau khi thấy rõ gương mặt tuấn mỹ của nam tử phía sau thì lập tức muốn kêu to, nhưng lại chỉ có thể phát ra âm thanh “Ừm ừm”.

Lý Dục thu hồi bàn tay đang che miệng nàng lại nhưng lại rất nhanh điểm á huyệt nàng, hắn hít con mắt hẹp dài đối với nàng mỉm cười một tiếng, "Đừng nói chuyện nha, có người tới."

Cả người Lâm Lập Hạ bị hắn kiềm chế không thể nhúc nhích, nghe vậy thì không thể làm gì khác hơn là bỏ qua giấy giữa xuyên qua khe hở của những bông hoa nhìn về phía dưới tàng cây. Dieenndkdan/leeequhydonnn

Dưới tàng cây là nam tử tuấn mỹ nho nhã mặc cẩm bào màu xanh dương nhạt đang cùng với nữ tử thanh tú tao nhã đối diện nhìn nhau chẳng nói gì mà cười cười, thật giống như một đôi tình nhân đã rất lâu không gặp mặt.

Nhất thời Lâm Lập Hạ cảm thấy trong tim vang lên một âm thanh "Lộp bộp", tương mạo của hai người kia nàng đều không hề xa lạ. Nàng kia chính là người nàng gặp ở cửa hàng vải ngày hôm đó, còn nam tử kia lại là...

Mạc Tử Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thu Yên (Một)

Nhất thời cả người Lâm Lập Hạ cứng đờ, tại sao Mạc Tử Huyền lại ở chỗ này? Nhưng lập tức nàng liền phản ứng lại, Mạc Tử Huyền này cho tới bây giờ vẫn chưa từng giấu giếm trong nhà mình "Có chút tổ nghiệp", xem ra hắn cũng là công tử nhà vương công quý tộc trong kinh thành.

Chỉ là... Nữ tử bên người hắn là ai ? Có quan hệ gì với hắn?

Nhìn trên gương mặt tuấn tú của hắn tràn đầy tươi cười, có thể so với lúc ở cùng một chỗ với nàng còn dịu dàng hơn nhiều. Trong lòng Lâm Lập Hạ không biết là cảm giác thâm nghĩ.

"Sao vậy? Người biết bọn họ?" Con mắt dài của Lý Dục cẩn thận chú ý phản ứng của nàng, tiếp đó ghé sát vào tai nàng nhẹ giọng hỏi.

Hơi thở ấm áp ướt át làm Lâm Lập Hạ kinh hãi nổi đầy da gà, nàng nhanh chóng phản ứng lại quay đầu đi...

Lâm Lập Hạ vốn bị Lý Dục siết chặt trong ngực, nàng như vậy làm hắn căn bản không kịp né tránh, hắn bị đau bụng kín cảm của mình, mày kiếm nhíu chặt, nữ nhân này sao lại thô lỗ như vậy?

Lúc này Lâm Lập Hạ mới phát hiện mình vừa làm ra cái gì, quay đầu lại thấy khuôn mặt luôn mang theo vẻ tà mị giờ phút này xuất hiện vẻ mặt bị đau, trong lòng lập tức sáng khoái kêu một tiếng tốt.

Lý Dục nguy hiểm liếc nàng một cái, Lâm Lập Hạ vội vàng rút cổ lại, cảm giác sống lưng có chút lạnh buốt. Nàng cơ trí chỉ chỉ nữ tử phía dưới lại vẫy vẫy tay, ý bảo phía dưới hắn còn có người đẩy, muốn tìm nàng tính sổ thì cũng không phải là lúc này đâu, tỉnh táo, tỉnh táo!

Lúc này Lý Dục mới thu hồi ánh mắt tràn đầy áp bách, lại cúi đầu chú ý tới cuộc nói chuyện phía dưới.

Hai người dưới tàng cây vẫn lẳng lặng đứng thẳng như cũ, căn bản không chú ý tới chuyện đã trên cây xảy ra.

"Tứ điện hạ." Cuối cùng nàng kia mở miệng trước, trong giọng của nàng nói khó có được không mang theo xa cách, hình như còn cất giấu một tia thẹn thùng, "Thật là đã rất lâu không gặp rồi."

Lý Huyền hướng nàng khẽ gật đầu, cười yếu ớt trả lời, "Quả thật, gần đây trong phủ ta có chút việc vất vả thân, vì vậy mới không qua thăm Doãn Thừa Tướng và tiểu thư được. Doãn Thừa Tướng gần đây có tốt không?"

Nữ tử được gọi là Doãn tiểu thư ngược mắt nhìn hắn một cái trả lời, "Phụ thân gần đây rất tốt."

"Tiểu thư kia đây?" Mạc Tử Huyền màu trà trong con ngươi dịu dàng ánh sáng lộng lẫy nhìn về phía Doãn Vô Song, dịu dàng hỏi.

Trên cây, Lâm Lập Hạ không nhìn được đảo cặp mắt trắng dã, công tử đến tiểu thư đi, hai người này không cảm thấy phát ngáy à. Chỉ là...

Tứ diện hạ? Mạc Tử Huyền là Tứ hoàng tử? Chính là Tứ hoàng tử hoàn mỹ không một khuyết điểm trong mắt người đời? dinendian.loqid]on

Lâm Lập Hạ buông hai mắt xuống, hoàng tử? Lại là một hoàng tử? Vì cái gì nàng lại cứ có dính dáng đến mấy người trong hoàn gia?

Bên tai truyền đến một tiếng cực kỳ nhẹ, Lâm Lập Hạ nghiêng đầu nhìn Lý Dục một chút, lại phát hiện hắn đang mang một vẻ mặt thú vị nhìn hai người phía dưới.

Lâm Lập Hạ theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, lại vừa lúc thấy Lý Huyền đang thân mật gỡ hoa quế trên tóc của Doãn tiểu thư xuống, hai má mềm của Doãn tiểu thư thì hơi ửng hồng. Lập tức có một ngọn lửa nhỏ bùng lên trong lòng nàng, thì ra Mạc Tử Huyền này cũng là một người phạm tục.

Tình nhân? Nàng ngược lại nhìn ra Doãn tiểu thư này có tình ý với Mạc Tử Huyền, nhưng nhìn bộ dáng kia của Mạc Tử Huyền lại đáng làm người hoài nghi.

Từ cuộc nói chuyện của bọn họ có thể biết Doãn tiểu thư này là nhi nữ của Thừa Tướng, hoàng tử cùng nhi nữ của Thừa Tướng? Trước không nói đến cái gì mà yêu thật lòng hay không, dùng đầu ngón tay mà còn là ngón tay út cũng có thể đoán được trong lòng Mạc Tử Huyền đang nghĩ cái gì.

Hắn còn làm động tác mập mờ như vậy, không phải là cố ý quyến rũ Doãn tiểu thư này thì là cái gì đây?

Trong lòng tức giận bất bình, Lâm Lập Hạ lại lập tức bị sự tức giận bất bình của chính mình dọa sợ.

Tại sao nàng lại phải tức giận bất bình? Vì cái cô Doãn tiểu thư kia? Hay là, hay là vì tức

giận với Mạc Tử Huyền?

Lâm Lập Hạ vội vàng lắc đầu, muốn hắt hết tất cả suy nghĩ lung tung trong đầu ra ngoài.

Mạc Tử Huyền, không, là Tứ hoàng tử, hắn muốn làm cái gì thì làm cái đó, không hề có một chút quan hệ gì với nàng.

Ừ, đúng, không hề có một chút quan hệ.

Lâm Lập Hạ kéo kéo môi cười cười, trong tươi cười lại có một tia không được tự nhiên.

Hai người dưới tàng cây yên lặng một hồi, nhưng trong không khí lại tràn ngập hơi thở mập mờ.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Lý Dục hiện lên ý cười, xem ra Doãn Vô Song đã trông xuống rễ cây tình yêu với Tứ ca, nhưng Tứ ca lại không biết, Doãn Vô Song này căn bản không phải là Tử Thần chi nữ.

Lý Dục thu chặt đôi tay đang ôm Lâm Lập Hạ, Tử Thần chi nữ chân chính... Giờ phút này, đang ở trong ngực hắn.

Lâm Lập Hạ bị Lý Dục siết chặt có chút hít thở không thông, nàng quay đầu lại căm tức nhìn Lý Dục một cái, căn bản quên mất phải sợ hắn.

Lý Dục có chút kinh ngạc, tiện tay giải huyết đạo lại nhích tới gần bên tai của nàng nói lần nữa, "Người hi vọng bây giờ ta dẫn người đi xuống sao?"

Lâm Lập Hạ nghiêng đầu kéo dài khoảng cách giữa hai người, lạnh lùng nói, "Tùy người."

Trong con ngươi của Lý Dục thoáng qua nghi ngờ, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy tung tích, hắn cảm thấy hứng thú nhếch môi khiêu khích, "Kkkhông phải người sợ ta sao?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy nhỏ giọng cười nhạo, "Ta càng sợ Cửu hoàng tử thì càng dũng cảm, không phải sao?"

Cái này gọi là được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Nếu không phải giờ phút này hai người đang núp trên cây, Lý Dục thật sự muốn cười to khích lệ Lâm Lập Hạ một phen, thật là một người có dũng khí mà.

Món đồ chơi như vậy cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Lâm Lập Hạ không để ý tới phản ứng của Lý Dục nữa, tiếp tục nhìn hai người dưới tàng cây.

Động tác vừa rồi của Lý Huyền làm nhịp tim của Doãn Vô Song lỡ vài nhịp, tính tình bình thường tỉnh táo giờ phút này cũng không nhịn được mà trở nên rối loạn. Nàng thầm mắng bản thân một tiếng không có tiền đồ, tiếp đó ổn định tâm tình của mình mở miệng nói với Lý Huyền, "Lần này Tứ hoàng tử tới Thu yến có nhìn trúng tiểu thư nào không?"

Lời này vừa nói ra thì Doãn Vô Song mới ý thức được mình nói cái gì, lập tức hối hận không thôi. Hỏi lời này thật sự là, thật sự là...

Lý Huyền hơi sững sờ, ngay sau đó cười nhạt nói, "Không có."

Doãn Vô Song nghe vậy vừa cảm thấy may mắn vì Lý Huyền không trách cứ nàng thất lễ nhưng trong lòng cũng mất mát không thôi, không có sao?

"Năm nay Doãn tiểu thư cũng đã 16 rồi, có vừa ý với công tử nào không?" Lý Huyền cười yếu ớt hỏi.

Giọng nói của Doãn Vô Song lạnh lùng, "Không có."

Lý Huyền tựa như không hề phát hiện lại nói, "Không biết công tử nhà nào mới có thể lọt vào mắt tiểu thư."

Doãn Vô Song vốn bị lời nói của hắn làm lòng tự ái có chút tổn thương, "Về sau sẽ biết thôi."

Doãn Vô Song vừa nói ra những lời này, Lâm Lập Hạ trên cây lại chỉ cảm thấy buồn cười không dứt. Thật sự không ưa được phương thức đánh thái cực này của cổ nhân.

Nơi xa hình như có người cao giọng kêu lên, Lý Huyền hướng Doãn Vô Song gật gật đầu, "Doãn tiểu thư, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta trở về thôi." die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Doãn Vô Song khẽ gật đầu một cái, hai người liền cùng nhau rời đi.

Sau khi bóng dáng của hai người rời đi rất xa thì Lý Dục mới ôm Lâm Lập Hạ nhảy xuống. Vừa xuống mặt đất, Lâm Lập Hạ liền nhanh chóng cách xa Lý Dục, giống như hắn là mầm bệnh độc hại gì vậy.

Lý Dục cũng không tức giận, chỉ là lười nhác dựa vào cây hoa quế nhìn nàng không nói lời nào.

Lâm Lập Hạ bị hắn nhìn thì cả người không thoải mái, nhưng vẫn kiên trì chống lại tầm mắt của hắn,

Hai người đều không nói chuyện, tiếp đó đột nhiên Lý Dục nói một câu, "Rất tốt."

Lý Dục cười khuynh quốc khuynh thành, nụ cười làm đáy lòng Lâm Lập Hạ nổi lên một dự cảm xấu, chẳng lẽ, chẳng lẽ vừa rồi nàng lại làm trò tiêu khiển của hắn rồi hả?

Người này rõ là... TMD* biến thái!

*TMD = Con mẹ nó

Lâm Lập Hạ hung hăng mắng chửi trong lòng.

"Có phải bây giờ trong lòng ngươi đang mắng ta đúng không?" Lý Dục nhiu mày hỏi.

Lâm Lập Hạ chỉnh lại vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu một cái, "Không có."

"Không?" Lý Dục nhẹ giọng lặp lại, "Thật sự không có?"

"Không có." Mỗ nào đó nói như chém đinh chặt sắt (như đinh đóng cột).

"Không có à..." Lý Dục phui phui cánh hoa trên áo, "Không có thì tốt rồi. Vậy ta không quấy rầy hứng thú ngắm hoa của Lâm tiểu thư nữa, đi trước một bước."

Lâm Lập Hạ thật sự phẫn nộ vô cùng, hướng về phía bóng lưng Lý Dục dần đi xa ngây thơ giơ ngón tay giữa lên. Nào biết Lý Dục đúng lúc quay người lại nhìn thấy cảnh này.

Lâm Lập Hạ vội vàng thu tay về làm như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng tự an ủi mình, không sao không sao, chẳng lẽ cổ nhân này còn biết giơ ngón giữa là có ý gì hay sao?

Lâm Lập Hạ không thấy sau lưng Lý Dục khó có được lộ ra một nụ cười không có tạp chất, ngây thơ giống như đứa trẻ lấy được món đồ chơi mình yêu thích.

Sau khi Lý Dục đi Lâm Lập Hạ trở lại dưới tàng cây ngồi xuống, gió thu thổi qua, đột nhiên nàng cảm thấy có chút thương cảm.

Nàng chỉ muốn đơn giản trải qua cuộc sống cô đại của mình, nhưng tại sao nàng cảm thấy không biết từ lúc nào mình bị kéo vào trong một vòng nước xoáy?

Nàng cố gắng muốn chạy trốn khỏi cái vòng nước xoáy đó, nhưng hình như bất kể nàng làm cái gì cũng phí công vô ích.

Những người nàng gặp, Mạch Tuệ đáng yêu, Trọng Lương chững chạc, Bát vương gia bá đạo,

Tứ hoàng tử dịu dàng, Cửu hoàng tử tà mị.

Giữa bọn họ hình như có một sợi dây liên kết nào đó, nhưng nàng lại không nghĩ ra đầu mối.

Cuộc sống phức tạp như vậy không thích hợp với nàng, không hề thích hợp chút nào.

Nàng muốn núi ở cao hoàng đế ở xa, muốn tùy tính mà yên ổn, muốn thoát khỏi Kinh Thành.

Nhưng nếu như cuối cùng không thể thì sao?

Lâm Lập Hạ thu tay lại, gương mặt kiên định nhìn về phía không trung.

Nếu như quả thật không thể trốn tránh, vậy thì đối mặt thôi. Nàng cũng không tin mình thật sự cái gì cũng làm không xong, cuộc sống của nàng, phải do chính nàng nắm giữ, không phải sao?

Đứng dậy phúi phúi cánh hoa trên người, Lâm Lập Hạ vỗ trán của mình một cái tự nói với mình, cuộc chiến ngày hôm nay hiện tại mới chỉ bắt đầu.

* * *

Hiện tại trong Tây viên đã rất náo nhiệt, các công tử trẻ tuổi tiêu sái cùng các tiểu thư xinh đẹp đều tự nhập tọa, thân thiết nhẹ giọng trò chuyện với nhau.

"Các người nhìn các người nhìn, Tứ hoàng tử đến rồi!" Một nữ tử hưng phấn nhỏ giọng kêu lên.

Nghe vậy mấy nữ nhân bên cạnh đều nhất tề nhìn về phía hai người đang đi tới, "Bên cạnh Tứ hoàng tử là Doãn tiểu thư sao?"

"Aizzz, Đúng vậy đấy, ta nghe phụ thân nói Doãn tiểu thư vô cùng có khả năng trở thành Tứ hoàng tử phi đấy, dù sao cha người ta cũng là Thừa Tướng mà." Một người mang theo chút ghen tỵ nói.

"Chỉ là Tứ hoàng tử và Doãn tiểu thư này trông cũng thật xứng đôi vô cùng, người cũng đừng không cam lòng." Người còn lại nói, "Cửu hoàng tử không phải vẫn chưa đón dâu sao?"

Nữ tử vừa dứt lời, bóng dáng của Lý Dục liền xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người. Lý Dục một thân hoa phục màu đen kết hợp với tuyệt mỹ gương mặt, quả nhiên là phong hoa tuyệt đại.

"Dáng dấp của Cửu hoàng tử thật đúng là đẹp." Một người nhìn Lý Dục mê muội nói.

Người bên cạnh lập tức đẩy nàng một cái, "Người cẩn thận một chút, mặc dù Cửu hoàng tử đẹp, nhưng mà rất khó để cân nhắc. Vẫn là Tứ hoàng tử tốt."

Người nọ bĩu môi, "Ta chính là thích Cửu hoàng tử."

"Ta nói, các người đừng tranh cãi nữa, xem một chút ai tới kia?" Một thiếu nữ đột nhiên cười nói, trong nụ cười tràn đầy hả hê.

Mấy nữ tử lập tức nhìn về phía nữ tử mặc y phục màu xanh dương nhạt đang đi đến.

"Lâm đại tiểu thư à, nàng cũng tới sao." Có người châm chọc nói.

"Này, ta nói, lần này nàng lại muốn đến quyền rũ người nào? Tứ hoàng tử?"

"Hừ, cũng không cần nhắc suy nghĩ đến bản lĩnh của bản thân một chút, chỉ bằng cái giày rách như nàng sao?" Còn trông cậy Tứ hoàng tử có thể coi trọng nàng? dieendaanleequydonn

"Các người im miệng cho ta." Nữ tử cầm đầu trong đám người nói, "Xem một chút Lâm Lập Hạ này ngồi ở chỗ nào?"

Lúc này Lâm Lập Hạ đi theo cung nữ dẫn đường, nhìn thấy chỗ ngồi của mình thì đen mặt.

Là ai cố ý chơi nàng như vậy?

Thì ra, chỗ ngồi của Lâm Lập Hạ đột nhiên lại ở giữa Tứ hoàng tử và Cửu hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Thu Yến (Hai)

Editor: Bồ Công Anh

"Lâm tiểu thư." Cung nữ bên cạnh mặt không biểu cảm nhắc nhở.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới phát hiện mình đứng trước chỗ ngồi ngẩn ngơ một hồi lâu, nàng nhìn cung nữ như không có chuyện gì xảy ra cười cười liền ngồi xuống.

Dĩ nhiên, chỉ là trên mặt đang cười.

Bên trái, ánh mắt kinh ngạc của Mạc Tử Huyền đánh tới, Lâm Lập Hạ cười nhạt, ừ, làm như không thấy.

Bên phải, ánh mắt có nhiều thú vị của Lý Dục liếc đến, Lâm Lập Hạ tiếp tục mỉm cười, khoe miệng có chút co rút.

Vô số ánh mắt không có ý tốt từ bốn phía bắn tới, Lâm Lập Hạ giữ vững nụ cười, làm như không nhìn thấy.

Kì thực trong lòng cắn răng nghiền lợi thầm mắng, con bà nó, rốt cuộc là ai sắp xếp cho nàng một chỗ ngồi “Phong thủy bảo địa” như vậy hả!

Lâm Lập Hạ vẫn duy trì nụ cười "Ngọt ngào động lòng người" "Thờ ơ ơ hờ".

Nhìn đi nhìn đi, nàng là tường đồng vách sắt, tự động ngăn trở ánh mắt độc hại.

Mắng chửi đi mắng chửi đi, nàng là dây anten có trí tuệ và năng lực của con người, tự động che chắn ngôn ngữ có gai.

Một câu nói, họ làm gì mặc họ, còn ta cứ bất vi sở động.

Nhưng mà nàng không ngờ Mạc Tử Huyền bên trái? Không, cơ nghiệp Lý gia chính là Đại Minh Vương Triều, nói cách khác hẳn là Lý Huyền. Lý Huyền lại vào lúc này mở miệng nói với nàng.

"Giản Chi?" Trong mắt phương của Lý Huyền tràn đầy kinh ngạc, mà trong kinh ngạc lại cất giấu mấy phần vui mừng.

Lâm Lập Hạ cứng đờ khoe miệng. Để ý? Hay là không để ý?

Ừ, đây đúng là một vấn đề đáng để suy tính.

Sau khi đầu óc nhanh chóng chuyển động vài phút, Lâm Lập Hạ hơi hơi ghé mắt nghi ngờ nhìn Lý Huyền, ngay sau đó mừng rỡ như điên nói, "Hạ điện, à không Điện hạ, ngươi là đang nói chuyện với ta sao?"

Ở trong mắt người ngoài nhìn vào, đó chính là Lâm đại tiểu thư được Tứ điện hạ hỏi thăm thì vô cùng mừng rỡ đến mức nói năng lộn xộn.

Lý Huyền bị phản ứng ngoài dự đoán của nàng làm cho cả người ngây ngẩn, cũng quên mình định nói cái gì. Mà Lâm Lập Hạ lại tiếp tục lấp ba lấp bấp mở miệng.

"Điện, Điện hạ, ta...ta là Lâm Lập Hạ, ngươi biết ta sao? Vậy thì thật là quá tốt, ta còn tưởng rằng Điện hạ căn bản không biết ta là ai chứ." Nụ cười của Lâm Lập Hạ rực rỡ tựa như một đóa hoa.

Sau khi thấy trong mắt Lâm Lập Hạ phát tia cảnh cáo thì Lý Huyền sáng tỏ cười, hân hường Lâm Lập Hạ xin lỗi cười cười, "Lâm tiểu thư, thật là đường đột, là ta nhận lầm người."

Lâm Lập Hạ thất vọng thở nhẹ một tiếng, "Thì ra là Điện hạ nhận nhầm người à."

Một câu nói bao hàm bao nhiêu mất mát như thế, chúng nữ tử đối diện nghe thấy đều nở nụ cười châm chọc cộng với đắc ý, ngược lại trong lòng Lý Huyền buồn cười không dứt.

Trong ánh mắt hung ác của Lâm Lập Hạ rõ ràng viết, "Ngươi mà dám nói biết ta ta liền tiêu diệt nhà ngươi."

Lý Huyền không nhìn được quay mặt sang một bên, nhìn kỹ có thể thấy khóe môi hân hân cong thành một độ cong khả nghi.

Dĩ nhiên, cái bộ dáng này của Lý Huyền trong mắt người khác chính là thật sự không chịu nổi Lâm đại tiểu thư cho nên nhắm mắt làm ngơ.

Lý Dục ngồi một bên thu hết phản ứng của hai người vào đáy mắt vẫn nhàn nhã vuốt vuốt ly rượu lưu ly trong tay như cũ, chỉ là trong trong mắt đen mị hoặc kia càng thêm chút thâm trầm.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, lúc Lâm Lập Hạ sắp biến thành "Bất Động Minh Vương", chỗ ngồi trên yến tiệc cơ bản đã ngồi đầy, chỉ ngoại trừ ba chỗ chủ vị.

Ba chỗ trống?

Lâm Lập Hạ nhíu mày, hai trong số đó không thể nghi ngờ là Hoàng đế và hoàng hậu, một người khác chắc là phi tử của hoàng đế rồi.

Phi tử này thế mà lại có thể cùng hoàng hậu ngồi bên cạnh hoàng đế, xem ra không phải là có lai lịch đặc biệt thì cũng chính vô cùng được cưng chiều.

Đúng lúc ấy thì giọng nói của nội thị vang lên.

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm, Nghiên phi nương nương giá lâm!"

Lâm Lập Hạ học những người khác cùng nhau quỳ xuống.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, Nghiên phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Lâm Lập Hạ âm thầm nói thầm, chào hỏi này cũng thật là có sắp xếp.

Đôi giày đen thêu Đẳng Long cất bước lên trên ghê trên, nữ tử hai bên cũng rất có phong thái đi theo.

Lý Minh Đạt ngồi xuống, lúc này mới nhìn người quỳ đầy đất nói, "Bình thân."

"Tạ hoàng thượng." Mọi người đồng thanh nói, tiếp đó đứng dậy về chỗ ngồi.

Nàng không để lại dấu vết hơi nâng đầu lên nhìn về phía Hoàng đế.

Hoàng đế khoảng chừng chừng năm mươi tuổi, vóc người hơi mập, mặc dù ngũ quan đã lộ ra tuổi già nhưng vẫn có thể nhìn ra nhất định năm đó cũng là một nam tử diện mạo không kém. Ông một thân long bào có thể thấy được khí thế của Đế Vương. Nhưng nàng lại không khỏi cảm thấy người này rất già nua.

Bên trai hoàng đế là một mỹ phụ trung niên kia đoán chừng chính là hoàng hậu, tuy rằng từ nương bán lão nhưng lại vẫn giữ được vẻ thướt tha mềm mại như cũ, trong con ngươi dài nhỏ thể hiện người này tuyệt đối là một vô cùng người khôn khéo.

Lâm Lập Hạ bĩu môi, đây chính là nương Lý Dục đây, thật đúng là di truyền.

Phía bên phải hoàng đế là một nữ tử tuyệt mỹ tương đối trẻ tuổi, một bộ váy màu hồng đào điểm áp quần phương, như hoa vương nổi bật trong muôn loài, loài hoa khác căn bản không tranh được điểm lệ của nàng.

Lâm Lập Hạ thất kinh, người này không phải là hoa thần Lạc Dương sao? Thì ra là đã làm tới

chức sủng phi của hoàng đế rồi à, nhưng mà lớn lên xinh đẹp như vậy, khó trách được Hoàng đế cưng chiều.

Lý Minh Đạt quét mắt nhìn người phía dưới một cái, lúc nhìn đến chỗ ngồi của Lâm Lập Hạ thì khẽ nhíu mày một cái, ánh mắt liếc về hoàng hậu bên cạnh, dùng ánh mắt dò hỏi, tại sao Lâm Lập Hạ lại ngồi ở đó?

Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng đế, không phải hoàng thượng bảo ta an bài một vị trí tốt cho nàng sao?

Lý Minh Đạt biết được nhất định là hoàng hậu cố ý làm như vậy, nhưng lại cũng không biết làm thế nào.

Lâm Lập Hạ này lúc trước không thể nghi ngờ làm đã đụng đến hoàng hậu, hoàng hậu liền không có chút hào cảm nào với nàng, nhưng mà ông thật không nghĩ tới hoàng hậu thế mà lại đẩy Lâm Lập Hạ lên đầu sóng ngọn gió như vậy.

Lý Minh Đạt bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn về phía mọi người cười nói, "Hôm nay là Thu yến hàng năm trong cung, các công tử tiểu thư đều không cần gò bó, thả lỏng vui đùa là được rồi."

Mọi người lớn tiếng trả lời, "Tạ hoàng thượng."

Lý Minh Đạt lại nhìn về phía vị trí Lâm Lập Hạ bên kia, chỗ ngồi hoàng hậu an bài này thật đúng là...

Vốn dĩ, chỗ ngồi của Lâm Lập Hạ có thể nói là phong thủy cực tốt, dĩ nhiên, nếu như không phải Lâm Lập Hạ ngồi ở chỗ đó.

Vị đầu tiên là một chỗ trống, mọi người đều biết chỗ ngồi kia là để lại cho Bát vương gia, nhưng mặc dù hàng năm Thu yến đều để lại chỗ ngồi cho Bát vương gia, nhưng Bát vương lại chưa từng một lần xuất hiện, cũng không cưới chính phi. Nguyên nhân không người nào biết.

Vị trí thứ hai là nhi nữ của Thừa Tướng - Doãn Vô Song, đệ nhất tài nữ kinh thành. Vị trí thứ ba Tứ hoàng tử Lý Huyền, vị thứ tư cũng là người thanh danh "Hiển hách" Lâm đại tiểu thư, vị trí thứ năm Cửu hoàng tử Lý Dục, vị trí thứ sáu tô hồn ngọc quý trên tay Tô Thượng Thư Tô Y Nhi, đệ nhất mỹ nữ kinh thành. Tiếp theo những người còn lại là các công tử tiểu thư nhà khác.

Ở trong mắt mọi người, đây thật là "Một cục phân chuột phá hỏng cảnh quan".

Lâm Lập Hạ sao có thể không biết người khác cảm thấy nàng thế nào? Nhưng nàng chỉ có thể vụng về cười nhạt, tỏ vẻ cái gì cũng không biết.

Dưới "Lời vàng" của hoàng đế, Thu yến chính thức bắt đầu.

Đập vào mắt chính là các thiếu nữ mặc cung trang bưng các loại điểm tâm tinh tế đặt lên trên bàn, Lâm Lập Hạ học người khác lịch sự dùng điểm tâm, một đôi mắt lại vẫn là nhạy bén để ý bốn phía, trong lòng cũng treo lên thật cao.

Lý Minh Đạt dùng ngọc đũa gấp cho hoàng hậu một miếng liễn tô, "Hoàng hậu, trăm nghe nói nàng thích ăn liễn tô, hôm nay cố ý bảo ngự trù làm thêm món điểm tâm này."

Hoàng hậu cười nói cảm ơn, đẩy mắt lại không có bao nhiêu cảm xúc. "Tạ hoàng thượng."

Lý Minh Đạt lại lập tức gấp một miếng điểm tâm khác cho Nghiên phi có chút bị vắng vẻ, "Ái phi, nàng nếm thử cái này một chút."

Nét mặt của Nghiên phi lập tức trở nên tươi cười như hoa, ỏn ả ỏn ẻn nói, "Tạ hoàng thượng."

Nghiên phi xinh xắn dùng điểm tâm, nhưng lại bị một ánh mắt chiếu thẳng vào làm cả người không được tự nhiên. d,0dylq.d

Nghiên phi biết đó là ai, đó là Cửu hoàng tử Lý Dục, người nam tử tuyệt mỹ nhưng lại làm cho người ta sợ hãi.

Nghiên phi chính là La Ti Ti.

Con mắt dài của Lý Dục tùy ý nhìn về phía chỗ ngồi, không bỏ sót động tác hơi cứng nhắc của La Ti Ti. Môi mỏng của hắn nhẹ nhàng nâng lên, ghé mắt nhìn về phía Lâm Lập Hạ bên cạnh, quả nhiên không giống những nữ tử tầm thường mà, hôm nay mẫu hậu cũng thật là cố ý chinh tri nàng, nàng bị làm khó còn có thể nhận lấy ánh mắt của mọi người dùng mà điểm tâm.

Lâm Lập Hạ đang trầm nghĩ trong lòng, cứ như vậy đi, ở Thu yến này ăn ăn uống uống mà vượt qua đi.

Nhưng mà, đây là việc không thể nào.

Đôi lông mày của hoàng hậu nhíu lại mở miệng nói với Lý Minh Đạt bên cạnh, "Hoàng thượng, Thu yến năm nay thật đúng là còn náo nhiệt hơn nhiều so năm trước."

Mọi người phía dưới thức thời dừng nói chuyện.

"Ừ." Lý Minh Đạt gật đầu một cái cười nói.

"Bồn cung nghe nói trong các công tử tiểu thư có không ít người am hiểu tài nghệ, không biết hôm nay có nguyện ý thể hiện một phen?" Lời của hoàng hậu tuy hỏi thăm, nhưng trong mắt chắc chắn không thể nghi ngờ.

Có thể nghĩ là biết hoàng hậu vừa nói như vậy, phía dưới chính là sân biểu diễn tài nghệ rồi.

Công tử nhà nào đó đi lên ngâm thơ, Hoàng đế khích lệ, nói thơ hay.

Lâm Lập Hạ vừa ăn nho vừa nói thầm trong lòng, cái người này đọc không phải là vè sao?

Lại một mỗ tiểu thư nào đó đi lên hiến một khúc, hoàng hậu khen ngợi, giọng tốt.

Lâm Lập Hạ khẽ nhấp chút rượu trong ly Lưu Ly, xem ra hơi của tiểu thư này không đủ, nốt cao không lên được.

Tam công tử nhà X đi lên múa kiếm một hồi, Nghiên phi kinh ngạc, thật là kiếm pháp tốt.

Lâm Lập Hạ thiếu chút nữa phun rượu trong miệng ra, má ửng, đây không phải là Quân Ma Loạn Vũ sao.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Nghiên phi nương nương." Một giọng nữ xinh đẹp cất lên.

Lâm Lập Hạ quay đầu nhìn lại, thì ra là thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh Lý Dục.

Tô Y Nhi nhìn hoàng thượng nói, "Y Nhi nguyện vì hoàng thượng và các nương nương dâng lên một điệu múa."

Hoàng đế khen, "Được."

"Chỉ là..." Tô Y Nhi nhìn Lý Dục một cái lại nói, "Y Nhi muốn Cửu điện hạ ban khúc."

Hoàng hậu nở nụ cười hòa ái, "Hoàng nhi, người đàn cho Y Nhi một khúc đi."

Lý Dục lười biếng nâng mắt lên không nói lời nào, đang lúc Lâm Lập Hạ cho là người này muốn dùng sự trầm mặc để cự tuyệt thì lại nghe được hần mấp máy môi nói, "Được."

Cổ cầm bằng ngọc màu xanh biếc đặt lên bàn, ngón tay thon dài của Lý Dục nhẹ nhàng gảy gảy dây đàn, những người ở đây đều bị âm sắc không một tạp chất làm rung động.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Dục vẫn mang vẻ lười biếng như cũ, ngón tay lại ở trên dây đàn nhanh nhẹn gảy, một tiếng đàn vô cùng mê hoặc lòng người vang lên.

Tô Y Nhi nam tử tà mị đang đánh đàn cười một tiếng tự tin, tiếp đó thân thể mềm mại nhảy theo tiếng đàn.

Mọi người không khỏi bị tiếng đàn kia mê hoặc, lại bị vũ điệu làm cho say mê.

Một khúc kết thúc, mọi người thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, Lâm Lập Hạ cũng không ngoại lệ.

Chuyện đầu tiên sau khi nàng lấy lại tinh thần là kinh ngạc nhìn về phía Lý Dục, không nghĩ tới người này lại có thể đàn ra một khúc hay như vậy!

"Vũ hay!" Lý Minh Đạt từ trong thâm tâm nói, "Xem ra Tô tiểu thư thật sự là tài mao song toàn!"

"Đa tạ hoàng thượng khích lệ, Y Nhi không dám nhận, nên nói là tiếng đàn của điện hạ vẫn luôn tốt như vậy mới đúng." Tô Y Nhi khiêm tốn nói, nhưng cho dù ai cũng hiểu được nàng đang muốn nói quan hệ của bản thân và Lý Dục không tầm thường.

"Bôn cung nghe nói Doãn tiểu thư cũng có một tay cầm tốt đấy." Lúc này Nghiên phi ở một bên nói.

Doãn Vô Song bị điểm tên thì hơi sững sờ, tiếp đó cười nhạt mở miệng, "Đâu có, người ngoài quá khen mà thôi. Vô Song cũng nguyện dâng lên một khúc cho hoàng thượng và nương nương."

Lý Minh Đạt không ngừng gật đầu, "Được được được, Huyền Nhi, như vậy người cũng cùng Doãn tiểu thư hợp tấu một khúc đi."

Trên khuôn mặt của Lý Huyền tràn đầy nụ cười tao nhã, "Nhi thần tuân chỉ."

Nữ tử y phục màu hồng ngạo nghễ ngồi ở trước cầm chậm rãi đặt tay lên đàn, mà nam tử tuấn mỹ mặc y phục màu lam nhạt cầm tiêu đứng bên cạnh, tiếng tiêu êm dịu từ từ vang lên.

Tiếng đàn kéo dài, tựa như mang theo tình yêu vô tận của thiếu nữ lưu luyến tương tư. Tiếng tiêu từ từ, như gió xuân phất qua làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Hai người kia thỉnh thoảng nhìn nhau cười một tiếng, ăn ý mười phần.

Lâm Lập Hạ thừa nhận hai người bọn họ hợp tấu mặc dù không có loại mê hoặc lòng người giống như Tô Y Nhi và Lý Dục, lại làm cho người ta cảm nhận được như thế nào gọi là "Như tâm gió xuân".

Nhưng mà, nhưng mà. d,0dylq.d

Nàng buồn bức uống rượu, tại sao nàng lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Âm khúc của Lý Huyền và Doãn Vô Song đã dừng lại, nhưng dường như bên tai mọi người vẫn còn nghe thấy tiếng đàn chậm rãi chảy qua, làm cho lòng người ảm áp tựa như được tắm ánh nắng mặt trời.

Lúc này, giọng nói hơi hốt hoảng của nội thị ngoài cửa vang lên.

"Bát, Bát Vương gia đến!"

Cả người Lý Minh Đạt chấn động vội vàng nhìn về phía cửa, cảm xúc hơi kích động.

Chỉ thấy nam tử anh tuấn cẩm bào mặc cẩm bào màu lục đạo bước đi tới cười nhẹ nói nói: "Hoàng thượng, thứ cho thần tới chậm."

Lâm Lập Hạ bi thống vươn tay che hai mắt của mình lại, hân thế nào mà cũng đến góp vui rồi?

Buổi Thu yến này thật sự là... Thê thảm không nổi nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thu Yến (Ba)

Editor: Bồ Công Anh

Thu yến năm nay, Bát Vương gia thế mà lại tới.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía Lý Triệt, trong mắt không giấu khỏi kinh ngạc.

Trong con mắt đẹp đẽ của Lý Triệt mang theo ý cười, chậm rãi lướt nhìn mọi người, cuối cùng hướng về phía Lý Minh Đạt vẫn còn sững sờ nói, "Hoàng thượng, thần, đến chậm sao?"

Lúc này Lý Minh Đạt mới hồi phục tinh thần, trên gương mặt hiện lên một nụ cười từ trong thâm tâm, "Không muộn, Bát Vương gia tới đúng lúc."

Lý Triệt cười khế, "Vậ thần liền nhập tọa thôi."

Hắn mở bước chân không mang theo một chút chân chờ đi về phía chỗ trống đầu tiên kia, dọc đường dùng khước mắt liếc nhìn Lâm Lập Hạ một cái, nhìn đến khi Lâm Lập Hạ vội vàng dời mắt đi.

Trên chỗ ngồi La Ti Ti cười sáng tỏ. Khó trách nàng cảm thấy hình như Lâm Lập Hạ này nhìn có chút quen mắt, thấy Bát vương thì nàng mới nhớ tới nữ tử này thì ra là người ngồi bên trái Bát vương gia buổi dạ tiệc hôm đó. Chỉ là ngày đó nhìn quan hệ của hai người dường như không đơn giản, nhưng mà bây giờ... ?

Đôi mắt quyến rũ của La Ti Ti chuyển về phía Lý Dục, lại phát hiện môi mỏng của hắn đang cười yếu ớt thú vị nhìn Lâm Lập Hạ bên cạnh. La Ti Ti khẽ thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó tầm mắt dừng ở trên người nam tử ôn nhuận như ngọc kia.

Nghe nói Tứ hoàng tử này tâm trí càng thêm cực kỳ thông minh, từ lúc còn nhỏ đã khéo léo đánh lui Sứ giả phiên khiêu khích triều ta. Hôm nay gặp mặt lại phát hiện hắn càng thêm tuấn mỹ như thần chỉ, tiếng tiêu vừa rồi kia càng giống như tiếng trời để lại dư âm vô tận cho người nghe.

La Ti Ti đột nhiên khẽ nhếch lông mày lên, nàng thế mà lại thấy Lý Huyền cũng hơi nghiêng đầu đặt tầm mắt ở trên người Lâm Lập Hạ đang cúi thấp đầu.

Mà Lâm Lập Hạ bị hai người nhìn chăm chú lại không hề hay biết, nàng vẫn cúi đầu nhìn rượ trong chén Lưu Ly phản chiếu cái bóng của mình, trong lòng có chút xúc động muốn giả chết.

Không bao lâu nàng cố làm ra vẻ ổn định ngẩng đầu lên, hôm nay dù gì cũng là Thu yến do hoàng đế tổ chức, coi như nàng biết bọn họ thì như thế nào, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không dám làm gì ở chỗ này.

"Hoàng thượng, " Lúc này hoàng hậu chậm rãi mở miệng, "Hôm nay thật là náo nhiệt, ngay cả Vương gia cũng tới."

Không khó nhìn ra giờ phút này tâm tình của Lý Minh Đạt đúng là vô cùng vui vẻ, "Đúng vậy, đúng vậy."

Ông thật sự không nghĩ tới hôm nay Lý Triệt sẽ đến, ông cho là lúc ông còn sống vẫn không đợi được, nhưng hần thế mà lại tới.

Lý Minh Đạt cười to nghĩ thầm trong lòng, rất tốt, rất tốt!

Hoàng hậu che miệng cười nhẹ, tựa như nói đùa, "Chẳng lẽ trong yến lần này có ý trung nhân của vương gia?"

Lý Triệt cũng không né tránh câu hỏi của hoàng hậu, tự nhiên thoải mái nói với hoàng hậu, "Thu yến hôm nay quả thật có ý trung nhân của thần."

Hoàng hậu không ngờ Lý Triệt thế mà lại trả lời như vậy, lập tức không biết nên nói gì. Mà Lý Minh Đạt vui mừng qua đi thì lập tức nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ người Bát vương nhìn trúng...?

Mọi người phía dưới bắt đầu có chút không bình tĩnh, tất cả mọi người đều đang suy nghĩ người kia là ai.

Năm trước Bát vương cũng không xuất hiện ở Thu yến mà năm nay lại đến, thì có nghĩa là nhất định năm trước người đó cũng không xuất hiện ở Thu yến. Mà nữ tử có thể làm Bát vương coi trọng khẳng định không phải nữ tử bình thường, như vậy thì chỉ có...

Nhi nữ của thừa tướng Doãn Vô Song.

Trong đầu mọi người đều hiện lên đáp án này.

Đám nam tử cảm thán không thôi, không ngờ ý trung nhân của Bát vương lại là Doãn Vô Song. Doãn Vô Song này đúng là hấp dẫn người, chỉ là hình như Tứ hoàng tử và Doãn tiểu thư đều có chút cảm tình với nhau, chẳng lẽ Bát vương gia định hoành đao đoạt ái sao?

Đám nữ tử còn lại thì ghen tỵ nhìn về phía Doãn Vô Song biểu cảm không chút biến hóa, không phải chỉ là có một phụ thân làm Thừa tướng thôi sao, thế mà lại có thể làm Tứ hoàng tử

cùng Bát Vương gia đều khuynh tâm vì nàng.

Sau khi Lâm Lập Hạ thấy được phản ứng của mọi người thì cũng nhìn về phía Doãn Vô Song bên kia, nhưng lại không cẩn thận chống lại ánh mắt của Lý Triệt.

Lâm Lập Hạ vội vàng quay mặt đi. Vừa rồi có phải Lý Triệt đối với nàng... Cười nhẹ một tiếng vô cùng thâm ý?

Má ơi, vì sao nàng cảm thấy bản thân lại có dự cảm xấu rồi hả?

"Vừa rồi tài nghệ của chư vị vẫn còn chưa biểu diễn xong đâu, bên dưới giờ đến phiên tiểu thư nhà nào rồi hả?" Lý Minh Đạt đổi chủ đề hỏi.

La Ti Ti vội vàng phụ họa, "Hoàng thượng nói đúng lắm, lúc này mới có vài vị công tử cùng tiểu thư lên thôi, phía dưới giờ đến phiên tiểu thư nhà nào rồi hả?"

Lúc này hoàng hậu lại mở miệng, trong con người nhỏ dài lóe ánh sáng, "Kế tiếp là... Lâm gia tiểu thư đúng không?"

Lâm gia tiểu thư?

Mọi người vô cùng ấn ý nhìn về phía Lâm Lập Hạ. Hoàng hậu mới vừa rồi giống như có toan tính nhìn thoáng qua... Lâm Lập Hạ?

Lâm Lập Hạ nghi ngờ nhìn mọi người một chút, bọn họ nhìn nàng làm gì vậy? Họ Lâm trong yến tiệc này cũng không phải chỉ có mình nàng.

"Hoàng hậu nương nương không đề cập tới thì thiếu chút nữa Bồn cung cũng quên mất tiểu thư nhà họ Lâm rồi." La Ti Ti nũng nịu nói, "Bồn cung nghe nói khuê danh của tiểu thư nhà họ Lâm là Lập Hạ đúng không, Lập Hạ, người có nguyện dâng lên một chút tài nghệ?"

Dĩ nhiên La Ti Ti biết hoàng hậu không thích Lâm Lập Hạ, lúc nhìn chỗ ngồi trong lòng cũng hiểu nhất định là hoàng hậu giờ trò quấy, cộng thêm cái nhìn vừa rồi của hoàng hậu...

La Ti Ti nho nhã che miệng cười cười, thành thật mà nói, nàng thật sự cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ bị bêu xấu của Lâm Lập Hạ này.

Lâm Lập Hạ vô cùng máy móc đứng cười cười với những người bên trên, "Lập Hạ vô cùng vui lòng."

Vô cùng vui lòng, cái đầu ấy a a a a a a a a!

Lâm Lập Hạ tức giận gào thét trong lòng, bây giờ rốt cuộc nàng cũng biết là ai cố ý chinh nàng rồi, tuyệt đối là vị hoàng hậu kia! Mà cái cô La Ti Ti kia nhất định là đồng lõa!

Lý Minh Đạt bất đắc dĩ nhìn về phía Lâm Lập Hạ, "Vậy Lâm tiểu thư hãy bắt đầu đi."

Những người khác đều vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía Lâm Lập Hạ, xem nàng bêu xấu như thế nào.

Chỉ có Lý Triệt, Lý Huyền và Lý Dục không có.

Đầu óc của Lâm Lập Hạ nhanh chóng chuyển động, vị hoàng hậu này rõ ràng cố ý chinh nàng, phải biết là trước nàng vừa hay lại là Tô Y Nhi và Doãn Vô Song biểu diễn.

Tô Y Nhi múa rất đẹp kết hợp với tiếng đàn của Lý Dục hay bao nhiêu thì không cần nói rồi, mà Lý Huyền phối hợp với Doãn Vô Song cũng không chê vào đâu được.

Bây giờ bắt nàng biểu diễn, đây không phải là cố ý nhục nhã nàng sao?

Nàng nên biểu diễn cái gì bây giờ?

Múa? Điệu múa bình thường nàng không biết, cái duy nhất có thể không học mà cũng biết chính là múa thoát y.

Cái này căn bản là không thể nào rồi, dĩ nhiên, không ngoại trừ lúc này có người đập chấu hoa lên đầu nàng làm nàng trở nên điên loạn.

Ca hát? Bài hát hiện đại ngược lại nàng còn biết, nhưng bắt nàng hướng về phía một đám cổ nhân gân cổ hát "Kỳ thực anh không hiểu trái tim của em"?

Orz, rất tốt rất cường đại, ngày mai, à không, tối nay cả kinh thành sẽ xôn xao lớn tiếng tuyên dương Lâm gia đại tiểu thư là một nữ tử không biết xấu hổ.

Mặc dù danh tiếng của Lâm đại tiểu thư đã là tiếng xấu lan xa rồi, nhưng nàng hi vọng bản thân không làm ra chuyện gì ngu xuẩn để người khác nói nàng như vậy.

Thơ ca?

Nàng nhớ Lý Bạch "Đầu giường ánh trăng rọi, ngõ mặt đất phủ sương." Còn nhớ rõ "Giác xuân không buồn thức, khắp nơi bị muỗi cắn."

A Phi! Lâm Lập Hạ lập tức phỉ nhổ chính mình, là "Giác xuân không buồn thức, khắp nơi chim riu rít."

Nhưng hai bài thơ này dường như không có một chút quan hệ thân thích gì với mua thu?

Lâm Lập Hạ nhanh chóng đảo loạn đôi mắt, đột nhiên nàng nhìn thấy ly rượu Lưu Ly trên bàn, trong đầu đột nhiên thoáng qua một chủ ý.

Lập tức tất cả suy nghĩ trong lòng đều tan hết, cả người Lâm Lập Hạ ổn định lại, nàng cùng kính nể với ba người đang ngồi phía trên, "Hoàng thượng, nương nương, có thể để cung nhân chuẩn bị 500 ly rượu Lưu Ly cho Lập Hạ được hay không?"

Lý Minh Đạt sững sờ, ngay sau đó nói, "Dĩ nhiên là có thể, chỉ là Lâm tiểu thư cần ly kia để làm gì?"

Lâm Lập Hạ cười thần bí, "Một lát hoàng thượng sẽ biết biết."

Lý Triệt nghe được câu trả lời của Lâm Lập Hạ thì nhíu mày cười một tiếng, xem ra cái tiểu sư phụ Ngộ Không trầm ổn lại trở về rồi sao.

Mắt phượng của Lý Huyền nhìn về phía Lâm Lập Hạ, trong mắt lóe lên ánh sáng động lòng người.

Chỉ có Lý Dục uống rượu trong ly của mình như cũ, nhưng trong lòng thú vị nghĩ, ly rượu Lưu Ly?

Việc chuẩn bị 500 ly rượu Lưu Ly cũng không đơn giản, ước chừng qua một khắc đồng hồ cung nhân mới đưa ly rượu tới.

Lúc này mọi người trong yến tiệc đã vô cùng không kiên nhẫn, trong lòng lại càng hi vọng được nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Lâm đại tiểu thư.

Lâm Lập Hạ cười cười, nói với cung nhân một câu "Làm phiền". Điểm tâm trên bàn của nàng đã để cho người dãi đi, trên bàn lớn trống trơn một mảnh.

Lâm Lập Hạ nhìn ly rượu Lưu Ly óng ánh trong suốt một cái, trong lòng thầm nghĩ, ông trời phù hộ nàng có thể an toàn rời khỏi đây.

Ngón tay trắng nõn cầm ly rượu lên, xếp từng chén một.

Không kiên nhẫn trong mắt mọi người từ từ biến thành nghi ngờ, tiếp đó là kinh ngạc.

Thì ra Lâm Lập Hạ đang xếp "Tháp" .

Bên ngoài dùng mười ly rượu xếp thành hình vuông, bên trong cũng dùng ly rượu lấp đầy, ly rượu vốn tinh tế đẹp đẽ, lúc xếp lên thật sự rất ít khe hở.

Tiếp theo là lại dùng chín ly rượu xếp thành hình vuông, vẫn lấp đầy như cũ.

Lại đến tám ly rượu bên ngoài, bảy ly rượu bên ngoài... Càng đi lên thì càng khó khăn, sợ một chút thì ly rượu sẽ rơi xuống, tháp ly sụp đổ.

Động tác của Lâm Lập Hạ bắt đầu trở nên càng ngày càng chậm, cực kỳ cẩn thận. Một cái ly rượu cũng phải mất hai phút mới xếp được.

Thế nhưng lúc này trong mắt mọi người đã không còn thấy không kiên nhẫn, mà là theo động tác của nàng mà ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận.

Tầng thứ bảy rồi.

Lâm Lập Hạ hít thở một hơi thật sâu, nhịp tim cũng đập thành thịch không theo quy luật. Nàng vươn tay muốn xếp ly lên, lại phát hiện tay của mình lại cứ run run.

Lâm Lập Hạ ngừng lại, cố gắng ổn định cảm xúc của mình một chút, nhưng lại không có một chút tác dụng nào.

Nàng không thể không thừa nhận nàng rất sợ, sợ sợ một chút ly rượu để không tốt liền kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Lúc này một bàn tay thon dài trắng nõn xuất hiện ở trước mặt nàng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Huyền mang theo nụ cười yếu ớt, trong con ngươi màu trà tràn đầy tin tưởng. Hắn khẽ gọi nói: "Giản Chi."

Lâm Lập Hạ nhìn hắn cầm lấy ly rượu học theo quy luật của nàng đặt ly xuống, động tác của đôi bàn tay kia kiên định không mang theo vẻ nghi ngờ, làm lòng nàng cũng bình tĩnh rất nhiều.

Lâm Lập Hạ rút cuộc buông lỏng bật cười, cùng hắn cùng nhau cầm ly rượu lên tiếp tục "Sự nghiệp ly rượu" vẫn chưa xong.

Không có ai đi chỉ trích tại Tứ hoàng tử lại đi giúp Lâm Lập Hạ, bọn họ chỉ không rời mắt nhìn cái tháp dưới bàn tay hai người càng ngày càng cao, càng ngày càng tinh xảo.

Bên trong con mắt nhỏ dài đào hoa của Lý Dục đều là không thể tưởng tượng nổi, Lâm Lập Hạ này thế mà lại, thế mà lại nghĩ đến việc dùng ly rượu Lưu Ly để xây tháp?

Lý Huyền thanh nhã cười cười, đem ly rượu cầm trong tay đưa cho Lâm Lập Hạ, "Giản Chi."

Lâm Lập Hạ nhận lấy cái ly nhìn hẩn một cái, trong mắt hạnh tràn đầy nụ cười.

Đây là ly rượu cuối cùng.

Đôi tay của Lâm Lập Hạ bắt đầu không khống chế được mà phát run, tình huống rõ ràng so với vừa rồi còn nghiêm trọng hơn.

Không ai chú ý tới Lý Huyền đưa tay ra nắm lấy bàn tay buông xuống của Lâm Lập Hạ, ông tay áo dài rộng trở thành thứ giấu đồ tuyệt hảo.

Lâm Lập Hạ gương mặt nhìn hẩn một cái, bàn tay của hẩn truyền tới nhiệt độ làm nàng không khỏi cảm thấy ấm áp, trấn an hốt hoảng của nàng.

Lâm Lập Hạ giơ tay lên, tất cả mọi người đều nín thở.

Một cái ly rượu cuối cùng, đặt lên rồi.

Cả người Lâm Lập Hạ đều thả lỏng, tiếp đó trong lòng nổi lên cảm giác vui vẻ cùng thành tựu khó có thể dùng lời diễn tả được. Còn nữa, đối với Lý Huyền sinh ra một tia cảm xúc không hiểu.

"Hoàng thượng, đây là ‘Tháp Lưu Ly’." Lâm Lập Hạ nhìn mọi người mang vẻ mặt tán thưởng một chút, cuối cùng từ cung nhân trong tay cầm lấy bình rượu rót xuống.

Rượu từ đỉnh tháp chậm rãi chảy xuống.

Mười tầng tháp ly rượu Lưu Ly dần dần được rượu lấp đầy, tiếng chảy xuôi nhẹ nhàng vang lên.

Mọi người, bao gồm cả Lâm Lập Hạ cũng bị kinh ngạc đến phát ngốc luôn.

Dưới ánh mặt trời, ly rượu Lưu Ly trong suốt phản chiếu ánh sáng bảy màu sắc sỡ loá mắt cùng với rượu không ngừng chảy xuống, hợp thành một cảnh sắc tuyệt mỹ,

Lý Minh Đạt phản ứng lại trước tiên, lớn tiếng tán thưởng, "Hay cho một cái tháp Lưu Ly!"

Hoàng hậu và La Ti Ti cũng mang bộ mặt khiếp sợ, nói không ra lời.

Người phía dưới cũng không kiềm chế được mà kêu lên, "Tốt!"

Lâm Lập Hạ cười nhạt một tiếng, lấy ly rượu trên đỉnh tháp xuống, đi tới chính giữa khom người mà nói, "Đây chính là đỉnh tháp tôn sư, ngoài hoàng thượng ra không còn có thể là ai khác được."

Lý Minh Đạt càng thêm mừng rỡ, đứng dậy đi xuống nhận lấy ly rượu trong tay Lâm Lập Hạ uống một hơi cạn sạch, "Khá lắm đỉnh tháp tôn sư! Tiểu thư nhà họ Lâm thật là suy nghĩ kì diệu thông minh tuyệt đỉnh! Tiểu Thanh Tử, đem miếng huyết ngọc ngàn năm của trẫm ra đây!"

Cung nhân tên là Tiểu Thanh Tử vội vàng đáp một tiếng liền lui xuống, chỉ chốc lát liền lấy ra một cái hộp.

Lý Minh Đạt ý bảo Tiểu Thanh Tử đưa cho Lâm Lập Hạ, "Cái tháp Lưu Ly này của ngươi rất được lòng trẫm, tiện đây lấy miếng huyết ngọc này tiện ban thưởng đi."

Lâm Lập Hạ dịu dàng mỉm cười nhận lấy cái hộp, "Tạ hoàng thượng ban thưởng."

Tría tim của nàng cuối cùng cũng trở lại lồng ngực, XX nó! Cuối cùng nàng cũng vượt qua được cửa ải này rồi!

Lâm Lập Hạ rốt cuộc được trở về chỗ ngồi của mình, trước mặt nàng đã sớm đổi một cái bàn, nàng ngẩng đầu nhìn hoàng hậu và La Ti Ti một cái, nhìn thấy khuôn mặt hơi đen của các nàng thì dễ chịu không ít, muốn chinh nàng lại làm cho Hoàng đế ban cho nàng một miếng huyết ngọc, họ không tức chết mới là lạ.

Nàng liếc nhìn sang Lý Huyền bên cạnh, phát hiện hắn đang cười nhạt nhìn mình, lập tức trong lòng rối loạn dời ánh mắt.

Lý Dục phía bên phải chậm rãi chuyển động cái nhẫn trên ngón tay cái của nàng, trong lòng hứng thú đối với Lâm Lập Hạ càng ngày càng đậm.

Mà lúc này, Lý Triệt lại đứng dậy hướng Hoàng đế mở miệng, "Hoàng thượng, vi thần có một chuyện muốn nhờ."

Tâm tình Lý Minh Đạt vẫn ddnag vô cùng vui vẻ, "Chuyện gì?"

Lý Triệt nghiêng người, tròn mắt đen láy nhìn về phía Lâm Lập Hạ, nhìn đến khi cả người nàng vang lên tiếng cảnh báo.

Khóe môi hắn nâng lên, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy nụ cười, "Vi thần kính xin hoàng thượng hạ chỉ, chỉ hôn cho Lâm gia tiểu thư cùng thần."

Một câu nói giống như mọi quả bom nguyên tử nổ tung đầu óc của một đám người.

Lý Dục dừng động tác trong tay lại nhìn về phía Lâm Lập Hạ và Lý Triệt, trong đôi mắt đen như mực không nhìn ra cảm xúc.

Vẻ mặt Lý Huyền không thay đổi vẫn là vẻ nho nhã, nhưng trong mắt phượng nhanh chóng xẹt qua vài tia âm lãnh.

Lâm Lập Hạ máy móc quay đầu nhìn về phía gương mặt tươi cười của Lý Triệt, trong lòng không cách nào tiêu hóa được những lời này.

Hắn vừa mới nói... Nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thu Yến Kết Thúc

Editor: Bồ Công Anh

Bữa tiệc hoàn toàn yên tĩnh, một câu nói đơn giản này của Lý Triệt lại làm cho suy nghĩ của tất cả mọi người ngừng lại.

Người Bát vương vừa nói muốn kết hôn cùng chính là... Lâm đại tiểu thư Lâm Lập Hạ?

Chẳng lẽ ý trung nhân mà Bát vương vừa nói không phải Doãn Vô Song mà là Lâm Lập Hạ?

Cái này, cái này không khỏi cũng quá ngoài dự đoán của mọi người rồi!

Mà Lý Triệt thân là người trong cuộc lại vẫn mặt không đổi sắc ung dung tự tại nhìn về phía Lý Minh Đạt.

Lý Minh Đạt nhép nhép miệng, lời cự tuyệt đang ở trên môi nhưng lại kiều gì cũng không nói nên lời.

Vất vả lắm Bát đế mới muốn cưới một nữ tử, ông phải đồng ý mới đúng. Nhưng ông nhớ tới lời nói hôm qua của Quốc sư, Tử Thần chi nữ vẫn chưa xác định là ai, ba người này tuyệt đối không thể tùy tiện chỉ hôn.

Mặc dù cơ hội Lâm Lập Hạ này là tử thần chi nữ không lớn, nhưng ngộ nhỡ lại đúng là...

Nhưng hôm nay Bát đế tự mình mở miệng, ông cự tuyệt kiều gì đây?

Lâm Lập Hạ nhìn sắc mặt khổ sở của Lý Minh Đạt thì không khỏi nắm chặt hai tay, Hoàng đế à Hoàng đế, người ngàn vạn lần không thể đồng ý đấy.

"Ha ha ha." Tiếng cười nhẹ vang lên phá vỡ cục diện bế tắc lúc này, mà người đó lại là Nghiên phi.

Nghiên phi vươn hai tai xinh đẹp quần lên bờ vai của Lý Minh Đạt, dịu dàng nói, "Hoàng thượng, thì ra ý trung nhân của Bát Vương gia là tiểu thư nhà họ Lâm à, nô tì thật đúng là không ngờ tới."

Trong lòng mọi người cũng đồng thời trầm nghĩ, không chỉ Nghiên phi người không ngờ, tất cả chúng ta cũng đều không ngờ.

Lý Minh Đạt hơi mất tự nhiên cười cười, "Ái phi nói đúng lắm, trăm cũng thật sự không ngờ đây."

Nghiên phi duỗi ngón tay ra chỉ chỉ Lâm Lập Hạ, mặt nhăn chuyển động nói, "Bát Vương gia ái mộ tiểu thư nhà họ Lâm, vậy còn Lâm gia tiểu thư thì sao đây?"

Lý Minh Đạt nghe vậy nhìn về phía Lâm Lập Hạ, thử hỏi, "Ý của Lâm tiểu thư là?"

Lâm Lập Hạ nhanh trí, hai tay dưới tay áo dài dùng sức véo bắp đùi mình, đau đớn làm nàng lập tức nước mắt lưng tròng.

Đôi mắt rung rung của Lâm Lập Hạ liên tục phát ra "Tình ý triền miên" nhìn Lý Triệt, trong miệng mở miệng nói với Lý Minh Đạt, "Hoàng thượng, dĩ nhiên dân nữ cũng ái mộ Bát vương ."

Lý Triệt nghe vậy cong khóe môi lên, mà ánh mắt của Lý Huyền và Lý Dục lại chột trằm xuống.

Trong lòng mọi người hô to quả nhiên, không ngờ Lâm gia tiểu thư đến mức này rồi mà còn có thể từ chim tước biến thành phượng hoàng, thật đúng là vận X chó mà!

Đám nữ tử càng thêm thâm máng không ngừng, hai mắt ghen tỵ nhìn về phía Lâm Lập Hạ.

"Nhưng mà..." Ngữ điệu của Lâm Lập Hạ đột nhiên chuyển một cái.

Lòng của Lý Minh Đạt mới vừa bị câu nói kia của nàng làm cho chìm xuống lại nghe thấy câu nói này, vội vàng chờ Lâm Lập Hạ phía dưới.

Lâm Lập Hạ cố làm ra vẻ đau lòng dùng đầu ngón tay lau nước mắt, đột nhiên vung tay áo lên!

"Mặc dù dân nữ ái mộ Bát vương, nhưng dân nữ phát hiện trong lòng vẫn còn nhớ tới Cửu điện hạ, nếu để cho dân nữ mang theo một lòng chứa hình ảnh của Cửu hoàng tử như vậy mà gả cho Bát Vương gia, dân nữ, dân nữ thật sự xấu hổ không thôi!"

Nhìn từng câu từng chữ tình chân ý thiết của nàng, giọng nói nghiêm túc mà nghiêm cân, lại làm cho Lý Dục thiếu chút nữa không để ý đến hình ảnh mà phun ngụm rượu ở trong miệng ra.

Lý Minh Đạt trên chỗ ngồi không kìm được mà cong khóe môi lên nhìn về phía Lý Triệt, lại phát hiện Lý Triệt đã sớm tháo xuống nụ cười thanh thoi, tròng mắt đen gắt gao nhìn thẳng vào Lâm Lập Hạ.

Mà Lâm Lập Hạ này lại làm ra vẻ như cố ý né tránh ánh mắt của Lý Triệt xoay đầu hướng về

phía Lý Dục bên cạnh, không chịu nhìn Lý Triệt.

"Khụ khụ, " Lý Minh Đạt cố ý ho khan, "Bát vương, cửa hôn sự này..."

"Hoàng thượng," Lý Triệt lại vượt lên trước nói với Lý Minh Đạt, "Thần không để ý."

Lý Triệt không phải là không để ý, ngược lại, hắn vô cùng, vô cùng để ý.

Hắn hận không thể lập tức ôm Lâm Lập Hạ vào trong ngực mà hung hăng day dỗ một phen, nhưng mà trong lúc vô tình lại phát hiện cả người nàng có chút rung rung.

Nàng đang khóc? Hay là đang sợ?

Theo như hiểu biết của hắn đối với nàng, cả hai đều không phải.

Rõ ràng lúc ở Lạc Dương nàng gặp Tiểu Cửu nhưng lại làm bộ như không quen biết, hơn nữa rõ ràng vô cùng không muốn đến gần Tiểu Cửu, thế nào mà đến lúc hắn cầu thân lại biến thành "Nhớ thương sâu đậm" rồi hả ?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng, đó chính là nàng đang giả bộ. Mà bây giờ rõ ràng là đang vụng trộm vui vẻ. dfienddn lieqiudoon

Lý Triệt bất đắc dĩ mà cười cười, hắn phát hiện Lâm Lập Hạ này càng ngày càng giao hoạt, nếu hôm nay không ở trước mặt Hoàng đế mà bắt nàng vào trong tay, về sau muốn có được nàng thật đúng là phải tốn không ít công phu.

Lời nói của Lý Minh Đạt ghen lại trong cổ họng, cái gì? Cái người hoàng đế kiêu ngạo thành tính kia lại dám nói là không ngại?

Bản thân cũng đang vụng trộm mà mừng Lâm Lập Hạ nghe được câu này về sau dừng lại rung động, trong lòng thật to bội phục Lý Triệt rộng lớn tấm lòng.

Không để ý nữ nhân của mình nghĩ tới nam nhân khác? Đây thật là một tinh thần vô cùng đáng để khen ngợi.

Dĩ nhiên, nếu như hắn thật sự không để ý.

Hãy nói một chút phản ứng của những người khác khi nghe được câu này, không có chỗ nào mà không phải là cảnh tượng trợn mắt hốc mồm.

Đám nữ tử quả thật hận đến cắn răng nghiến lợi, Lâm Lập Hạ này thật đúng là thủy tính dương hoa (lẳng lơ), nhìn dáng vẻ hồ mị của nàng ta mà xem , thật là triệt triệt để để đôi phong bại

tục mà!

Tiếng bàn luận xôn xao truyền vào tai, Lâm Lập Hạ hơi hoảng hồn, nàng ngán tính vạn tính cũng không tính đến Lý Triệt sẽ trả lời như vậy, hiện tại làm sao bây giờ?

Đang lúc mọi người đều cảm thấy khó khăn, lại có một chuỗi giọng nữ vang lên, lần này không phải là Nghiên phi nữa, mà là hoàng hậu.

Hoàng hậu không hổ là nhất quốc chi mẫu (hoàng hậu của một quốc gia), giờ phút này vẫn có thể bày ra một vẻ mặt bình tĩnh lại mang theo chút khí thế, "Lâm gia tiểu thư thật sự còn ra thể thống gì!"

Lâm Lập Hạ bị điểm tên vội vàng cúi thấp mặt xuống, hoàng hậu nương nương, không phải ngài nhìn ta không vừa mắt sao? Thời điểm báo thù đã tới, ngàn vạn lần đừng để cho ta bay lên làm Phượng Hoàng đấy.

Hoàng hậu cũng không cô phụ kỳ vọng của nàng, hơi nghiêng mặt nhìn về phía Lý Triệt, "Bát Vương gia, không nói đến những việc hoang đường trước kia của Lâm gia tiểu thư, hôm nay nàng thế mà lại chần chừ như vậy, thứ người như thế làm sao có thể bước chân vào hoàng gia ta được."

Lý Minh Đạt vội vàng cau mày lấy cớ, có chút không vui nhìn về phía Lâm Lập Hạ, "Mặc dù trăm cảm thấy tiểu thư nhà họ Lâm thông tuệ lanh lợi, nhưng lời vừa nói ra này lại thật sự là... Bát vương, ở đây còn nhiều tiểu thư khác mà, nếu như người nhìn trúng cô nương nào khác thì nhất định trăm sẽ làm chủ cho người."

Lòng mọi người đều hiểu rõ, hoàng đế và hoàng hậu đồng thời nói ra những câu này, mỗi hôn sự này của Bát vương xem ra đã vô vọng rồi.

Lý Triệt cũng không tức giận, chỉ là nở một nụ cười rất có thâm ý, "Vậy xin đa tạ hoàng thượng hoàng hậu."

Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm, gương mặt lại đối diện với con người đầy tà khí của Lý Dục.

Lâm Lập Hạ đối với hắn ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười giật giật khoe miệng, ha ha, Cứu hoàng tử, ngài tuyệt đối đừng làm Mary Sue, mới vừa rồi chẳng qua là tùy cơ ứng biến mà thôi.

Một ánh mắt từ bên trái phóng tới, Lâm Lập Hạ nghiêng đầu, không ngoài dự đoán chống lại ánh mắt ôn hòa của Lý Huyền.

Trong đôi mắt dịu dàng của Lý Huyền cất giấu lo lắng, Lâm Lập Hạ nhìn hẩn cười nhạt một tiếng, chẳng lẽ hẩn đang lo mình bị những lời đó của hoàng hậu làm tổn thương?

Mặc dù một ít diễn xuất vừa rồi lại làm hạ thấp thanh danh của bản thân, nhưng ngoại trừ như vậy thì còn có thể làm sao? Thật sự gả cho cái tên Bát vương gia theo chúa nghĩa đại nam tử kia sao?

Trong lòng Lâm Lập Hạ rất không phúc hậu mà nở một nụ cười giả dối, a ha ha, cái chuyện cười này thật đúng là một chút cũng không buồn cười.

Lý Huyền thấy nàng cũng không có dị trạng gì mới kéo môi mỏng cười một tiếng thanh nhã, làm tim của phần lớn nữ tử ở đây đều lỡ một nhịp.

Tiếp đó Thu yển lấy một không khí vô cùng đè nén tiếp tục.

Mặc dù hoàng thượng và hoàng hậu cũng muốn tìm chút việc vui làm cho sinh động một chút, nhưng bị một đoạn nhạc đêm kia cắt đứt thì các công tử tiểu thư đều có suy nghĩ của mình, dĩ nhiên không thể thoải mái như lúc mới bắt đầu được.

Đám nam tử thỉnh thoảng liếc về phía Lâm Lập Hạ, không biết rốt cuộc tiểu thư nhà họ Lâm này có sức quyến rũ gì mà làm cho cả Bát vương cũng si mê? Phải biết nữ tử này sớm đã không phải là xử nữ rồi. Chẳng lẽ là... Nghĩ tới đây đều là tư tưởng tà ác.

Đám nam tử này sao có thể biết sự hấp dẫn chân chính không phải là thân thể, mà là người kia, linh hồn chỉ thuộc về người kia.

Nữ tử ở dưới đáy bàn nắm chặt khăn gấm, các nàng chỉ cần vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy đối diện là mấy nam tử tuấn mỹ không thôi, nhưng mấy nam tử kia lại không có một ánh mắt dừng trên người họ.

Tứ hoàng tử và Doãn Vô Song kia là một đôi thì cũng thôi đi, Cửu hoàng tử tà mị tuấn mỹ khắp nơi lưu tình các nàng cũng không dám trêu chọc, mà Bát vương gia đâu đâu cũng là rỗng trong loài người thế mà lại nhìn trúng Lâm Lập Hạ!

Đám nữ tử không khỏi rớt nhìn bóng hình phản chiếu trong ly rượu tự cảm thấy bi thương xót xa, họ có điểm nào không bằng Lâm Lập Hạ đó chứ, Bát Vương gia thật đúng là không có mắt nhìn. (͡° ͜ʖ ͡°) xem, Mary Sue. – đây là của tác giả)

Dĩ nhiên, cũng có hai người không có cùng suy nghĩ với các nàng. Ví dụ như Doãn Vô Song, ví dụ như Tô Y Nhi .

Nếu đã được xưng là đệ nhất tài nữ kinh thành, như vậy nhất định Doãn Vô Song phải có một

tría tim cực kì lý trí.

Trong lúc vô tình lại thấy ánh mắt của Lý Huyền nhìn chăm chú vào nữ tử bên kia, Trong lòng Doãn Vô Song không khỏi dâng lên một cỗ tư vị khó tả, hình ảnh vừa rồi Lý Huyền và Lâm Lập Hạ cùng nhau xây tháp kia, ánh mắt nam tử dịu dàng như nước, nữ tử hơi ngửa đầu mỉm cười nhìn vào mắt nhau, vả lại hai người vừa khéo đều mang một thân màu lam nhạt, người không biết còn cho rằng hai người bọn họ đúng là tình nhân rồi. (Những lời này có chút quen tai. – câu này cũng là của tác giả)

Tòa tháp Lưu Ly vừa rồi của Lâm Lập Hạ làm nàng thật sự khiếp sợ không thôi, không ngờ cái người thanh danh phá nát Lâm Lập Hạ này thế mà lại có thể nghĩ ra được biện pháp như vậy! Lại nhớ tới lúc ở cửa hàng vải nàng ta không biến sắc chằm chọc cộng với vừa rồi nàng một phen "Thỗ lộ chân tình", Doãn Vô Song không khỏi nổi lòng hiếu kì với nàng.

Lâm Lập Hạ này, thật sự là người ngốc nghếch như vậy sao?

Giờ phút này dưới đáy lòng Tô Y Nhi tràn đầy vui vẻ, mặc dù vui vẻ này đối với người khác mà nói thì có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nàng không ngờ cái nữ nhân ngu xuẩn Lâm Lập Hạ này lại ái mộ Cửu điện hạ của nàng, nàng vừa cảm thấy khinh bỉ lại vừa âm thầm vui vẻ. Nàng sớm đã nhìn không vừa mắt với đôi tỷ muội bên cạnh Điện hạ, nhưng lại ngại Điện hạ nên không thể động vào họ, bây giờ xuất hiện một nữ tử như Lâm Lập Hạ...

Tô Y Nhi cười ngọt ngào nhìn Lý Dục tuần mỹ bên cạnh, Điện hạ à, bên cạnh người, chỉ cần có một mình ta là đủ.

Lâm Lập Hạ dĩ nhiên không biết nàng lại bị người ta tưởng tượng thành "Sủng", bây giờ nàng chỉ hy vọng Thu yến nhanh nhanh kết thúc, sớm một chút trở thành quá khứ.

Nàng nhìn bầu trời xám mờ, vui mừng cười cười.

Trời sắp tối rồi, nên về nhà thôi.

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, Thu yến cuối cùng cũng kết thúc.

Lâm Lập Hạ khẽ xoay vặn cổ của mình, trời ạ, mệt mỏi chết nàng, trận Thu yến này có thể so với đánh giặc còn mệt hơn, thật may nàng chỉ làm mất chút mặt mũi mà không có "Thương vong", đúng là đại hạnh trong bất hạnh (Tương đương với câu trong cái rủi còn có cái may).

Lâm Lập Hạ cố ý đợi đến lúc đám người dần dần tản đi mới chuarn bị đi ra, nhưng lại bị một người giữ chặt cổ tay lại. Lâm Lập Hạ quay đầu nhìn, ơ, đây không phải là Bát Vương gia vừa

rồi cầu hôn bất thành sao.

Lâm Lập Hạ làm như không có chuyện gì rút tay ra khỏi tay hắn, cung kính nói với hắn, "Dân nữ tham kiến Bát Vương gia."

Lý Triệt thấy bộ dáng kia của nàng thì không nhịn được gợn khóe miệng lên, "A? Bây giờ ngược lại lại vô cùng hiền quy củ."

Lâm Lập Hạ giã chân mày ra, "Tạ Bát Vương gia khách lễ, nếu Vương Gia không còn chuyện gì khác thì xin thứ cho Lập Hạ cáo lui trước."

Lý Triệt hồi lâu không nói gì, Lâm Lập Hạ không chiếm được câu trả lời của hắn thì cũng đứng không nhúc nhích, hồi lâu sau mới nghe được hắn mở miệng.

"Người cứ như vậy không muốn gả cho Bôn vương?" Lý Triệt trầm giọng hỏi.

Lâm Lập Hạ hơi sững sờ, không ngờ hắn sẽ trực tiếp hỏi những lời như vậy, hơn nữa trong giọng nói còn tràn đầy nghiêm túc. Nàng cười nhạt nói, "Vương Gia thật lòng muốn kết hôn với ta sao?"

Lý Triệt nhíu mày, "Bôn vương đương nhiên là thật lòng."

Thậm chí hắn không so đo chuyện trước đây của nàng mà xin hoàng thượng tứ hôn, như vậy vẫn không coi là thật lòng sao?

"Cái mà Vương Gia cho là thật lòng lại không giống với thật lòng của ta." Lâm Lập Hạ cười đáp, "Vương Gia nhìn trúng ta, không phải bởi vì ta không giống với những nữ tử bình thường Vương gia thấy hay sao?"

Lý Triệt trầm mặc không nói, nghe nàng nhẹ giọng lại kiên định nói chuyện.

"Vương Gia cho rằng ta nhiều lần cự tuyệt người chính là khác biệt chính là đặc biệt, cho nên mới nảy sinh hứng thú với ta, muốn có được ta. Vương Gia chỉ là vì dục vọng chinh phục nhất thời, như vậy, thật sự gọi là thật lòng sao?" Hai mắt lạnh nhạt của Lâm Lập Hạ nhìn thẳng về phía Lý Triệt.

"Nếu người đã biết là bởi vì người cự tuyệt Bôn vương mới làm cho Bôn vương có hứng thú với người, vậy thì tại sao hôm nay còn phải cự tuyệt?" Trong mắt đen của Lý Triệt sâu không thấy đáy.

Lâm Lập Hạ khẽ thở dài một cái nhìn hắn nói, "Vương Gia chỉ cảm thấy ta không giống với nữ tử bình thường, nhưng Vương Gia biết không, chỉ cần tháo xuống một chữ ‘tình’, nữ tử nào

cũng như nhau mà thôi."

Nàng nhìn hẩn một cái thật sâu, "Vương Gia, ta, cũng chỉ là một nữ tử bình thường."

Sau khi Lâm Lập Hạ nói xong liền không nhìn phản ứng của Lý Triệt nữa mà cất bước rời đi.

Lý Triệt nhìn bóng lưng mảnh khảnh nhưng không lộ vẻ mềm yếu của nàng mà rơi vào trầm tư.

Là bởi vì nàng cự tuyệt mới sinh ra hứng thú muốn có được nàng? Có lẽ đúng là như vậy.

Nhưng ai có thể ngờ được, cái loại hứng thú đó sẽ từ từ lan tràn thành dục vọng không cách nào ức chế.

Cho đến khi, cắt đứt lý trí của người sạch sẽ không còn một mảnh.

* * *

Thu yến hôm đó qua đi, tin đồn về Lâm gia Đại tiểu thư trong kinh thành lại càng nhiều hơn, có thể nói nhiều nhất vẫn là cảm thán tại sao Bát Vương gia lại có thể coi trọng một nữ tử như vậy, hơn nữa còn nói ra một câu "Không dễ ỷ" kia.

Dĩ nhiên, những lời đồn đại Lâm Lập Hạ này cũng không biết. Nàng kể từ ngày đó sau khi trở về liền cả ngày tránh ở trong viện của mình, ngay cả Lâm Viễn Sơn cũng chỉ gặp mặt một lần, hầu hết thời gian đều là cùng ngồi ngây ngốc một chỗ với Lâm Diệu Nhi.

Lâm Lập Hạ căn bản không quan tâm bên ngoài đã lan truyền thành cái dạng gì, nhưng lại có người để ý đến.

Ngày thứ mười sau khi Thu yến diễn ra, Lâm Lập Hạ nhận được một phong thiệp mời.

Trên thiệp mời đoạn trang điểm lệ đề tên "Lam Nhiễm Y" .

Đầu ngón tay Lâm Lập Hạ khẽ xoa huyết thái dương, một tay kia nhẹ nhàng vuốt ve chơi đùa mái tóc đen của Diệu Nhi, trong lòng thâm lương vô hạn.

Hai vợ chồng này thật đúng là không để cho người ta bớt lo mà.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bát Vương Phủ

Giờ phút này Lam Nhiễm Y đang ngẩn người nhìn ly trà trong tay, ngay cả tiếng gọi của đám nha hoàn bên cạnh cũng không nghe thấy.

Nha hoàn không thể làm gì khác hơn là khẽ lại gần bên tai nàng gọi một tiếng, "Vương phi."

Lúc này Lam Nhiễm Y mới hồi hồn lại, lông mày nhỏ nhắn thoáng nhíu lại, hình như có chút không vui vì nha hoàn cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Nha hoàn vội vàng cúi thấp đầu xuống nói, "Vương phi, Úc phu nhân đã tới."

"Úc Nương?" Lam Nhiễm Y nhỏ giọng thì thầm, trong mắt xẹt qua nghi ngờ, cuối cùng ngẩng đầu nói với nha hoàn, "Mời nàng vào đi."

Nha hoàn đáp một tiếng "Dạ" liền lui xuống, không bao lâu, chỉ thấy Úc Nương một thân đồ trắng đi vào.

Úc Nương khom người với Lam Nhiễm Y, "Úc Nương gặp qua vương phi."

Lam Nhiễm Y chỉ dùng khóe mắt liếc nàng một cái nhàn nhạt nói một câu, "Không cần đa lễ, hôm nay tìm ta có chuyện gì sao."

Đối với Úc Nương rất được trọng phú mình sủng ái này, Lam Nhiễm Y không có nhiều chán ghét cũng chưa nói tới thích.

Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống chi Lý Triệt thân là vương gia? Cộng thêm mặc dù Úc Nương này được cưng chiều lại vẫn rất tôn kính với nàng, cho nên bình thường giữa hai người cũng là bình an vô sự.

Úc Nương nghe vậy nhàn nhạt cười, "Vậy Úc Nương cũng không cùng vương phi vòng vo, vương phi đã nghe thấy chủ đề đang được người người bàn tán sôi nổi trong kinh thành chưa?"

Lam Nhiễm Y nhìn Úc Nương một cái, tỉ mỉ chú ý tới vẻ mặt mắt từ nhiên của Úc Nương. Nàng cầm ly trà lên khẽ nhấp một ngụm nhỏ trả lời, "Chủ đề náo nhiệt trong kinh có nhiều lắm, không biết ngươi muốn tới cái nào?"

Úc Nương trầm mặc một hồi mới lại nói, "Úc Nương là nói về chuyện của vương gia."

Trên mặt của Lam Nhiễm Y không hề nhấp nhô, thật ra thì trong lòng đã không yên ổn.

Sự kiện mà Úc Nương nói đến kia sao nàng có thể không biết? Hiện tại trong kinh chỗ nào mà không bàn về chuyện này, nàng muốn không biết cũng không được.

Lam Nhiễm Y nhíu mày nhìn về phía Úc Nương, "Hôm nay người tới tìm ta chính là vì chuyện kia?"

Úc Nương nhìn Lam Nhiễm Y muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhẹ nói ra khỏi miệng, "Chẳng lẽ vương phi thật sự không thèm để ý?"

Lam Nhiễm Y cười khẽ, nàng sao có thể không thèm để ý? Nàng để ý Vương Gia nạp thiếp, nhưng càng để ý Vương Gia làm mất thân phận của mình hơn.

Nàng nghĩ tới cảnh tượng ở Lam phủ ngày hôm đó, lại nhớ tới mấy ngày trước San San chạy tới kể khổ với nàng những gì.

Lam Nhiễm Y nhíu mày, hôm nay nàng chính là muốn nhìn rõ Lâm đại tiểu thư kia một chút xem rốt cuộc nàng ta có bản lĩnh gì, lại có thể đem người đùa giỡn vòng quanh không nói còn có thể cự tuyệt vương gia cầu thân.

Chẳng lẽ, thật sự cho rằng bản thân là tay cướp đoạt rồi hả?

"Chẳng lẽ vương phi cảm thấy nàng ta không đáng được nhắc tới?" Úc Nương cúi đầu mở miệng hỏi.

Lam Nhiễm Y buông ly trà xuống nhìn nàng một cái, "Úc Nương, ta nhớ người cũng phong phải là một người thiếu kiên nhẫn như vậy."

Sắc mặt của Úc Nương hơi lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục nói, "Vương phi có biết vì sao lần này sau khi Vương Gia trở về từ Lạc Dương lại trở nên lạnh nhạt với ta hay không?"

Lam Nhiễm Y nghe vậy thì động tác dừng một chút, tiếp đó nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng hỏi, "Vì sao?"

Úc Nương này bình thường tính tình ôn hòa, lại vô cùng khéo hiểu lòng người, cho nên Vương Gia đối với nàng có thể nói là vẫn luôn yêu thương có thừa, ngay cả chuyến đi Lạc Dương lần này cũng mang nàng theo.

Nhưng mà sau khi trở về từ Lạc Dương thì trở nên vô cùng lạnh nhạt với Úc Nương, làm nàng nhìn thấy cũng rất giật mình, tò mò không biết Úc Nương đã làm chuyện gì chọc giận đến Vương Gia.

Bây giờ Úc Nương ở đây nói đến chuyện này, chẳng lẽ lại có liên quan đến Lâm Lập Hạ?

Con người của Úc Nương âm thầm, "Vương Gia là vì Lâm Lập Hạ."

"Vương Gia sao lại biết nàng?" Lam Nhiễm Y mặt không đổi sắc hỏi.

"Ngày đó Vương Gia bị người ám sát ở trong hội hoa thần, là Lâm Lập Hạ cầm một kiếm cho Vương Gia." Tay ngọc của Úc Nương nắm khăn gắm thật chặt, "Nhưng mà khi đó Vương Gia cũng không biết nàng chính là Lâm Lập Hạ, lúc đó nàng nói mình tên là Dịch Giản Chi."

"Vậy tại sao ngươi lại biết Lâm Lập Hạ này chính là Dịch Tiêm Chi?" Lam Nhiễm Y vẫn không thấy hốt hoảng.

Úc Nương hơi mất tự nhiên cười cười, "Ta cũng là nghe người bên cạnh Vương Gia nói."

Trong lòng Lam Nhiễm Y hiểu rõ, e rằng Úc Nương đã mua chuộc thị vệ bên người Vương Gia.

"Khi đó ngươi đã làm chuyện gì chọc giận Vương Gia?"

Úc Nương buông thông hai mắt xuống, "Ngày đó ta thấy dáng vẻ Vương Gia đối với Lâm Lập Hạ... Ta sợ là Vương Gia thật sự động lòng, cho nên mới tự tiện chủ trương để Lâm Lập Hạ đi."

Nàng cũng không ngờ Vương Gia thế mà lại thật sự nổi giận. Chỉ một nữ tử mà thôi, không phải trước kia Vương Gia cũng vô cùng sáng khoái sao? Duy nhất đối với nữ tử này lại vô cùng đặc biệt.

Lần này Vương Gia thế mà lại xin hoàng thượng ban hôn, hơn nữa còn nói những lời kia.

Bây giờ đã như vậy, vậy sau này còn có thể làm ra cái gì nữa?

Lúc này Lam Nhiễm Y mới rơi vào trầm tư.

Nàng và Lý Triệt từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, dĩ nhiên là cực kỳ hiểu rõ tính tình của hần.

Thời niên thiếu Lý Triệt từng ái mộ một cung nữ, khi đó Lý Triệt thậm chí tâm tâm niệm niệm muốn lấy nàng làm vương phi của mình, nhưng cung nữ kia lại vì cứu hoàng thượng trong một lần ám sát mà chết. Dĩ nhiên Lý Triệt vô cùng bi thương, mà khi đó Lam Nhiễm Y vẫn chỉ là đơn phương yêu mến Lý Triệt, muốn an ủi hần nhưng lại không giúp đỡ được cái gì.

Càng về sau dường như Lý Triệt cũng đã quên mất thời tuổi trẻ mình từng ái mộ một người như vậy, nhưng mặc cho hoàng thượng nói thế nào hắn cũng không cưới chính phi. Đối với nữ tử cũng đối xử như nhau, không có ai làm hắn đặc biệt tổn tâm tư.

Lam Nhiễm Y là vương phi duy nhất của Lý Triệt, mặc dù nàng chỉ là một trắc phi.

Lam Nhiễm Y cho là tình trạng như vậy sẽ vẫn tiếp tục được giữ vững, cho đến khi Úc Nương nói những lời này với nàng.

Trong đầu Lam Nhiễm Y có chút hỗn loạn. Nàng có thể không để ý tới việc Lý Triệt nạp thiếp, có thể không cần để ý Lý Triệt sủng ái nữ tử nào, nhưng lại không thể không quan tâm tới việc Lý Triệt yêu ai.

Lý Triệt yêu một người, mà người kia lại không phải Lam Nhiễm Y nàng.

Đây là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Đáy lòng Lam Nhiễm Y dâng lên cảm giác ghen ghét, trong tròng mắt đã hiện lên ánh sáng lạnh.

"Vương phi, Lâm tiểu thư đến." Nha hoàn cúi thấp đầu không dám nhìn gương mặt lạnh hiem có của Lam Nhiễm Y.

Lam Nhiễm Y nghe vậy mới trở về vẻ mặt mềm mại, đứng dậy cười một tiếng như hòa, gương mặt lạnh lùng vừa rồi không lưu một chút dấu vết.

Nàng nên đi gặp thử Lâm Lập Hạ kia một cái rồi.

* * *

Lâm Lập Hạ an tĩnh ngồi ở trong phòng khác của Bát vương phủ chờ Lam Nhiễm Y đến, tách trà không đập nắp trên bàn đang bốc lên hơi nóng.

Lâm Lập Hạ hơi lo lắng, nguyên nhân hôm nay Lam Nhiễm Y tìm nàng tới không cần đoán cũng biết, nhưng chỉ là không biết lát nữa Lam Nhiễm Y sẽ làm như thế nào?

Lâm Lập Hạ không nhịn được giật giật khóe môi, nàng thật sự vô cùng mong đợi.

"Lâm tiểu thư." Lam Nhiễm Y bước nhưng bước nhỏ đi vào sảnh. Nàng nhàn nhạt cười, ánh mắt ôn hòa nhìn Lâm Lập Hạ, giọng nói thân thiện tư thái cao nhã như cũ.

Lúc này Lâm Lập Hạ lại nhớ tới Lam San San, trong lòng rất không phúc hậu nghĩ, sao hai tỷ

muội lại có thể khác biệt lớn như vậy? Tỷ tỷ là phu nhân, muội muội lại có xu hướng phát triển thành người đàn bà chanh chua.

"Lập Hạ gặp qua vương phi." Lâm Lập Hạ đứng dậy khom người nói với Lam Nhiễm Y.

"Lâm tiểu thư không cần đa lễ." Lam Nhiễm Y ngồi vào cái ghế bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Lâm Lập Hạ hỏi, "Ta có thể gọi người là Lập Hạ không?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, "Dĩ nhiên là có thể."

Lam Nhiễm Y bưng ly trà nha hoàn đưa qua lên khẽ nhấm một ngụm nói, "Vậy người cũng đừng mở miệng một tiếng vương phi, gọi ta là tỷ tỷ là được rồi."

Tỷ tỷ?

Trán Lâm Lập Hạ xuất hiện vạch đen (-.-!!!), Lam Nhiễm Y này là có ý gì?

Lam Nhiễm Y dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Lâm Lập Hạ. Lâm Lập Hạ liền vội vàng gật đầu, "Có thể gọi vương phi một tiếng tỷ tỷ, Lập Hạ cầu còn không được."

Lam Nhiễm Y thu hồi ánh mắt mặc dù ôn hòa lại có chút bức người cười khẽ một tiếng, "Có phải Lập Hạ cảm thấy ta quá đường đột? Thật ra thì từ lần trước ở Lam phủ ta thấy Lập Hạ liền nghĩ muốn nói tâm sự với Lập Hạ."

Lâm Lập Hạ cười cười trong lòng, tâm sự? Hai người bọn họ có cái gì để mà tâm sự?

Nhưng mà trên mặt lại không lộ ra nửa phần biểu cảm chân thật tiếp tục nói, "Lập Hạ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ)."

Lam Nhiễm Y khẽ buông xuống đôi mắt nói, "Điều là người nhà, Lập Hạ không cần câu nệ. San San nhà ta ở Lâm phủ mong Lập Hạ sẽ giúp đỡ nhiều hơn, đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị chúng ta làm hư rồi, có chỗ nào không đúng cũng hi vọng Lập Hạ thông cảm."

"Tỷ tỷ nói gì vậy, những thứ này vốn là phải làm. San San vừa là thê tử của Hành Dật vừa thiếu phu nhân của Lâm phủ, ta tin tưởng nàng làm việc cũng có chừng có mực với thân phận."

Sao vậy, hôm nay chính là vì muội muội mình à? Lâm Lập Hạ cười nhạt, cho Lam Nhiễm Y một câu từ chối uyển chuyển.

Khóe môi Lam Nhiễm Y nhếch lên, "Lập Hạ thật đúng là một người biết săn sóc, chỉ là không biết công tử nhà ai có cơ hội được hưởng thụ sự săn sóc này?"

Nữ khí mang chút cảm thán, Lâm Lập Hạ lại rõ ràng nghe được mấy phần nhạo báng.

"Tỷ tỷ quá khen." Lâm Lập Hạ nhàn nhạt trả lời một câu, không có bất kỳ vẻ mặt dư thừa nào.

Lam Nhiễm Y lại tiếp tục hỏi, "Lập Hạ ‘quen biết’ nhiều nam tử như vậy, chẳng lẽ không có một ý trung nhân nào sao? Người cũng sắp đến tuổi thành gia thất rồi."

Con mắt hạnh của Lâm Lập Hạ miễn cưỡng chớp chớp, "Ý của tỷ tỷ là?"

Lam Nhiễm Y che miệng cười khẽ, nhưng ý cười căn bản còn chưa lên tới đáy mắt, "Mấy ngày nay ta có nghe nói, Vương gia nhà ta đôi với người đúng là ái mộ không dứt."

"Nhận được yên mến của Vương Gia, chỉ là trong lòng Lập Hạ vẫn còn nhớ thương đến Cửu hoàng tử." Lâm Lập Hạ lại mang lý do từ chối ở trong yến tiệc kia nói ra lần nữa.

"A?" Lam Nhiễm Y vươn đầu ngón tay ra nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, "Lập Hạ thật sự ái mộ Cửu hoàng tử như vậy?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái.

"Nhưng theo ta được biết, Cửu hoàng tử lại không có ý gì với người." Môi đỏ mọng phun ra lời nói, Lam Nhiễm Y căn bản không thèm để ý lời của mình có tạo thành thương tổn đối với người trước mắt hay không, "So ra thì vương gia nhà ta có lòng hơn Cửu hoàng tử nhiều."

Lâm Lập Hạ nhạo báng trong lòng, nếu như nàng thật sự ái mộ Lý Dục thì nhất định sẽ bị lời nói của Lam Nhiễm Y đả kích, nhưng như vậy cũng nói với nữ tử trước mắt. "Một chữ tình này làm sao có thể nói rõ ràng. Vương gia tuy tốt, nhưng Lập Hạ lại chỉ ái mộ duy nhất Cửu hoàng tử."

Lam Nhiễm Y ngược mắt nhìn nàng một cái dịu dàng hỏi, "Lập Hạ thật sự không muốn sao?"

Lâm Lập Hạ nhìn nàng nhàn nhạt mở miệng, trong lời nói là sự kiên định không thể nghi ngờ. "Lập Hạ vô ý với Vương gia."

Trái tim vốn treo lên của Lam Nhiễm Y thoáng buông lỏng chút, nàng hướng Lập Hạ cười một cái nói, "Nếu đã thật sự vô ý thì quên đi."

Trong mắt Lâm Lập Hạ lóe lên lơ đãng, thì ra vẫn luôn thử dò xét mình à.

Lúc này ngoài cửa vang lên một giọng trẻ con non nớt, "Mẫu thân!"

Lâm Lập Hạ hơi kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một bé trai mặc y phục màu xanh lục kích động chạy vào.

Nhìn đứa bé khoảng chừng năm, sáu tuổi, làn da trắng trẻo lại mềm mại, ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, lại nghe một tiếng gọi vừa rồi của bé, đoán chừng là đứa bé của Lam Nhiễm Y và Lý Triệt.

Con người của Lâm Lập Hạ hơi lạnh xuống, Lý Triệt đã có mỹ quyền như hoa cùng một đứa con như ngọc lại còn vẫn có ý với nàng, nam nhân này thật đúng là không biết đủ.

"Duệ Nhi, nhìn đầu người đều là mồ hôi kìa." Lam Nhiễm Y dịu dàng nói với con trai của mình. Lấy khăn gấm ra lau cho bé.

Duệ Nhi ngẩng đầu lên, "Vừa rồi Duệ Nhi chơi với Tiểu Phúc. Mẫu thân, nữ nhân này là ai?" Lúc này bé mới chú ý trong phòng còn có một người khác.

Lam Nhiễm Y ôm bé nói, "Duệ Nhi, tới bái kiến Hạ di của người đi."

Lâm Lập Hạ nhìn đứa bé phần điêu ngọc trác này cũng vô cùng vui vẻ, nhưng một giây kế tiếp lại thấy đứa bé xinh đẹp này bĩu môi khinh bỉ nhìn về phía nàng nói.

"Thế nào? Lại là nữ nhân của phụ thân sao?"

Lâm Lập Hạ ㄟ ㄟ ㄟ, đứa nhỏ này thật là trưởng thành sớm mà.

"Mẫu thân, lần này sao phụ thân lại tìm được một nữ nhân xấu như vậy?" Duệ Nhi vô cùng hồn nhiên hỏi.

Lâm Lập Hạ sắp không giữ được khóe mắt co rúm của mình.

Thì ra Lam Nhiễm Y này chuẩn bị mẹ con mang binh ra trận, không thể phủ nhận nàng đã thành công, lời nói của đứa nhỏ này đã kích nàng.

Lâm Lập Hạ cười rục rờ khác thường đến gần Duệ Nhi, cúi người xuống nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Duệ Nhi nói, "Đáng tiếc, một ‘nữ nhân xấu xí’ như ta đây không phải nữ nhân của cha người."

"Sao vậy? Hôm nay thật là náo nhiệt đấy."

Giọng nam thuần hậu trầm trầm truyền đến, tiếp đó hai bóng người vào cửa, một áo đen tuấn lãng uy nghiêm, một áo trắng lịch sự nho nhã.

Lâm Lập Hạ hơi mở to hai mắt, Lý Triệt và... Lý Huyền?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Không Được Tự Nhiên

Đột nhiên xuất hiện hai người làm Lâm Lập Hạ và Lam Nhiễm Y đều cả kinh, nhưng cũng lập tức phản ứng lại.

"Nô tì gặp qua Vương Gia, gặp qua Tứ hoàng tử." Lam Nhiễm Y mềm mại nói.

Lâm Lập Hạ cũng rũ thấp hai mắt cung kính mở miệng, "Lập Hạ gặp qua Vương Gia, gặp qua Tứ hoàng tử."

"Duệ Nhi gặp qua phụ vương, gặp qua Tứ ca ca!" Một giọng nói ngây thơ lại vang dội học hai người có khuôn có dạng kêu lên.

Lý Triệt không khỏi cong khóe môi nhìn về phía đứa con trai xinh đẹp này, "Sao hôm nay Duệ Nhi cũng ở nơi đây?"

Duệ Nhi đạp bấp chân chạy tới bên người Lý Triệt, kéo ống tay áo của hắn làm nũng, "Duệ Nhi nghe bọn hạ nhân nói hôm nay có một tỷ tỷ xinh đẹp đến tìm mẫu phi, cho nên mới tới nhìn một chút."

Bồ.CôngAnh~di,ễ.n.đ.àn..l.ê.q.úy..đô..n

Lý Triệt xoa đầu Duệ Nhi, hai mắt tươi cười nhìn Duệ Nhi hỏi, "Vậy Duệ Nhi đã gặp được chưa?" Nói xong hữu ý vô ý nhìn Lâm Lập Hạ bên kia một cái.

Duệ Nhi khéo léo cười một tiếng, tiếp đó ngọt ngào mở miệng, "Gặp được rồi, tỷ tỷ quả nhiên là xinh đẹp."

Lâm Lập Hạ nghe vậy ngẩn người, nhìn về phía Duệ Nhi.

Nàng nhớ không lầm thì lục y tiểu mao đầu này vừa rồi còn nói nàng là "Nữ nhân xấu như vậy" mà? Thế nào mới không tới năm phút liền thăng cấp thành "tỷ tỷ xinh đẹp" rồi hả?

Thì ra thăng cấp lại đơn giản như vậy, không cần đánh quái vật hay luyện kinh nghiệm, chỉ cần mang cha hắn ra là được!

Một tiếng cười khẽ vang lên, Lâm Lập Hạ từ trong suy nghĩ của mình tỉnh táo lại, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía nam tử kia.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Huyền tràn đầy nụ cười ôn hòa, trong mắt màu trà mang theo

cung chiều nhìn về phía Duệ Nhi, "Duệ Nhi chỉ thấy tỷ tỷ xinh đẹp này, lại không thấy ta sao?"

Mắt to của Duệ Nhi chuyển một cái lập tức nhào tới trên người Lý Huyền, "Tứ ca ca Tứ ca ca, cuối cùng huynh cũng đến thăm Duệ Nhi rồi, Duệ Nhi nhớ huynh muốn chết." Nói xong còn cọ xát Lý Huyền.

Lý Huyền bắt đắc dĩ duỗi ngón tay ra gõ trán bé một cái, "Cái tên tiểu tinh quái này, không phải vừa rồi chỉ lo khen tỷ tỷ xinh đẹp sao?"

Con mắt dài của Lý Huyền giống như vô ý nhìn Lâm Lập Hạ một chút, lại phát hiện nàng hơi tránh khỏi tầm mắt hắn, lập tức bắt đầu lo lắng, trong mắt hiện lên ánh sáng u ám ngay cả mình cũng chưa phát hiện ra.

Duệ Nhi cố ý thờ dài một tiếng, "Ai da... Sao mà mới có mấy tháng không gặp mà Tứ ca đã trở nên dễ ý như vậy, Duệ Nhi thích tỷ tỷ xinh đẹp nhưng lại chưa nói là không thích Tứ ca ca mà."

Lý Huyền tựa như đau đầu nhìn về phía Lý Triệt, "Hoàng thúc, cái đứa bé này thật đúng là càng ngày càng nhanh mồm nhanh miệng."

Trên gương mặt tuần tú của Lý Triệt tràn ngập nụ cười, "Chẳng lẽ Tiểu Tứ lại ăn đám Lập Hạ rồi sao?"

Lý Huyền cúi đầu nhìn Duệ Nhi lại nhìn về phía Lý Triệt, cuối cùng nhìn Lam Nhiễm Y nói, "Hoàng thẩm, cuối cùng hôm nay ta cũng biết người đối với người lớn người nhỏ này thật không dễ dàng."

Lam Nhiễm Y nghe vậy cười khẽ, trong thủy mâu tràn đầy dịu dàng, "Người lớn người nhỏ sao, thật đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười."

Lâm Lập Hạ bên cạnh vẫn duy trì trầm mặc không nói, cũng có chút hương vị thờ ơ lạnh nhạt.

Mấy người này đều không phải là người một nhà thì không vào một cửa, chỉ có nàng là người ngoài. Nhưng người ngoài nàng đây giờ phút này cũng chỉ có thể lẳng lặng nghe bọn họ cười nói, không thể đi trước cũng không thể mở miệng ngắt lời.

Bồ.CôngAnh~di,ẽ.n.đ.àn..l.ê.q.úy..đô..n

Được rồi, nàng thừa nhận loại cảm giác này thật sự có chút không thoải mái, cái cảm giác bị người cố ý lạnh nhạt đó.

"Lâm cô nương." Giọng nói dịu dàng vang lên, mắt phượng của Lý Huyền bình tĩnh nhìn về

phía nữ tử an tĩnh này, "Hôm nay cô nương tới thăm hoàng thất sao?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, thái độ vừa đúng tiêu chuẩn, "Hồi thứ Tứ hoàng tử, đúng vậy."

Lý Triệt nghe vậy híp mắt sáng một cái, chậm rãi nói, "Xem ra Lập Hạ và vương phi chung sống không tệ đây."

Trong mắt Lam Nhiễm Y thoáng qua sắc lạnh, nhưng lại lập tức biến mất không còn dấu vết. Nàng cong khóe môi lên cười nói, "Nô tì đúng là thích Lập Hạ, thường ngày trong phủ cũng không có nửa tỷ muội tri tâm, Lập Hạ có thể thường xuyên tới chỗ của ta trò chuyện cũng tốt."

Lần này Lâm Lập Hạ mới cười vài tiếng giả tạo nói, "Vương phi thích thì Lập Hạ liền thường xuyên tới quấy rầy, dù sao San San cũng đã gả cho Hành Dật, chúng ta cũng coi như người một nhà."

Lý Triệt nghe vậy nụ cười sâu hơn, a? Chỉ bởi vì Lam San San gả cho Lâm Hành Dật thôi sao?

"Tứ ca ca Tứ ca ca, vì sao hôm nay huynh lại tới?" Duệ Nhi lắc lắc tay Lý Huyền hỏi.

Lý Huyền rũ mắt phượng xuống nhìn về phía đứa bé này, "Thế nào, không hoan nghênh?"

"Mới không phải." Duệ Nhi bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, "Đệ còn tưởng rằng huynh đã quên mất đường tới nơi này rồi."

"Duệ Nhi không được vô lễ." Lam Nhiễm Y nhẹ giọng quát lớn, "Nhìn một chút này, mãi nói chuyện mà lại quên mất phải ngồi xuống. Vương Gia, Tứ hoàng tử, Lập Hạ, các người đều ngồi xuống trước, sắc trời cũng không còn sớm, ta sai người chuẩn bị bữa tối, tối nay ở chỗ này của ta dùng bữa đi."

Lâm Lập Hạ nghe vậy lập tức lên tiếng uyển chuyển nói, "Đa tạ ý tốt của vương phi, chỉ là hôm nay Lập Hạ đã nói phải dùng bữa với phụ thân, cho nên..."

"Hoàng thất, trong cung ta còn có một số việc còn chưa xử lý, cho nên hôm nay cũng phải cô phụ ý tốt của người rồi." Lý Huyền cười nhạt, có chút áy náy nói.

Lý Triệt nhìn Lâm Lập Hạ một chút, u quang trong mắt mâu chớp động.

Lâm Lập Hạ tránh né ánh mắt của Lý Triệt, cũng không nhìn nét mặt của Lý Huyền.

Không khí hơi quái dị, Lam Nhiễm Y ho nhẹ một tiếng nói, "Đã như vậy thì ta cũng không miễn cưỡng các người."

Lâm Lập Hạ vội vàng nói cảm ơn, "Đa tạ vương phi. Vậy Vương Gia, Tứ hoàng tử, Duệ Thế tử, Lập Hạ xin cáo lui trước."

Khoe môi Lý Huyền hơi cong, nhẹ nhàng nói, "Hoàng thúc, hoàng thẩm, ta cũng xin về trước. Duệ Nhi, lần sau Tứ ca ca trở lại thăm đệ."

Nói xong hắn vô cùng tự nhiên cùng Lâm Lập Hạ đi ra cửa.

Lý Triệt nhìn hai người đi xa thì hơi nhú mào, Lam Nhiễm Y thấy thế nhẹ nhàng tiến lên cầm tay hắn.

"Vương Gia có vừa lòng với việc nô tỳ làm không?" Lam Nhiễm Y cười hỏi, thật ra thì đáy lòng âm thầm mong mỗi Lý Triệt nói "Không" .

Nhưng Lý Triệt chỉ buông lỏng chân mày mang chút cưng chiều cùng bất đắc dĩ nói, "Vương phi làm ngược lại không sai, chỉ là Lập Hạ không giống với người bình thường, Bôn vương vẫn phải tự mình tốn thêm chút tâm tư."

Nghĩ đến nữ tử giao hoạt nói khéo như rót*, Lý Triệt chỉ cảm thấy trong nội tâm thật là vui vẻ.

*Nói khéo như rót: Lấy lời đường mật mà làm cho người ta mê hoặc

Nụ cười của Lam Nhiễm Y hơi cứng nhắc, vẫn như trước treo ở bên môi.

"Vương Gia." Hắc Đặc ngoài cửa cung kính lên tiếng.

Nụ cười cưng chiều của Lý Triệt lập tức biến mất không còn dấu vết, Lam Nhiễm Y thấy thế thuận theo lui xuống.

"Tra được gì chưa?" Lý Triệt đi ngồi ghế xuống, tay phải vuốt vuốt nắp trà hỏi.

"Thuộc hạ điều tra Diêm Vương các đã lâu, vẫn không có chút đầu mối nào. Vì vậy thuộc hạ đi tra xét tổ chức sát thủ xuất hiện trên giang hồ mấy năm gần, phát hiện Diêm Vương các này vô cùng giống với 'Ám Môn' mười năm trước. Ám Môn năm đó là tổ chức sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, lúc ấy Ám Môn nhận ủy thác giết không ít trọng thần trong triều, hơn nữa căn bản không e ngại quan phủ. Cuối cùng lại đột nhiên biến mất, sau đó ba năm sau Diêm Vương các ra đời, vẫn là tổ chức sát thủ, nhưng lại rất ít ám sát người trong triều." Hắc Đặc nhỏ giọng nói, "Thuộc hạ hoài nghi Diêm Vương các này chính là Ám Môn."

Bồ.CôngAnh~di,ễ.n.đ.àn..l.ê.q.úy..đô..n

Trên gương mặt tuần tú của Lý Triệt là thần sắc khó phân biệt, trong đôi mắt đen tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Ám Môn? Diêm Vương các?

"Có thể tra ra ai là môn chủ của Ám Môn năm đó hay không?" Lý Triệt nhỏ giọng hỏi.

Hắc Đạc lắc đầu một cái, "Môn chủ của Ám Môn này thật sự rất thần bí, không ai biết hẳn rốt cuộc có thân phận gì."

Giọng điệu của Lý Triệt vẫn vững vàng nghe không ra một tia khác thường, "Tiếp tục tra, tra rõ những đại thần năm đó bị ám sát cho ta."

"Dạ." Hắc Đạc đáp.

Lúc này Lý Triệt mới cầm tách trà lên uống một hớp.

Nếu bây giờ Diêm Vương các đã không còn ám sát người trong triều, tại sao lần này lại nhắm vào hẳn?

Là bởi vì người ủy thác rất có thân phận hay là... Bản thân các chủ kia chính là người trong triều, hơn nữa, còn có xung đột trực tiếp với hẳn.

Lâm Lập Hạ đi sau lưng Lý Huyền, luôn duy trì khoảng cách không xa không gần với hẳn.

Giữa hai người là một mảnh trầm mặc, nhưng Lâm Lập Hạ lại vô lực đánh vỡ cục diện này.

Nàng biết giờ phút này mình nên sang sảng cười to khôi phục trạng thái ở chung với Lý Huyền lúc ở Tô Châu, nhưng hiện tại trong lòng nàng có một sức lực kì quái, làm nàng không muốn mở miệng nói chuyện với hẳn.

Lâm Lập Hạ cứ thế cúi đầu trầm tư, thỉnh thoảng bị người một phát kéo vào trong ngực.

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu, kinh ngạc thấy Lý Huyền đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào nàng, trong mắt phượng lóe lên tia sáng không biết tên.

"Giản Chi, hôm nay ngươi như vậy là vì sao?" Lý Huyền nhẹ giọng hỏi, giọng điệu vẫn ôn hòa lại làm cho người ta không thể không nhìn ra tức giận trong lời của hẳn.

Lâm Lập Hạ thử tránh khỏi hai tay của hẳn, lại càng bị hẳn ôm chặt hơn.

Ngập tràn trong khoang mũi đều là hương thơm dễ chịu trên người hắn, Lâm Lập Hạ không được tự nhiên giật giật thân thể nói, "Buông tay."

Lý Huyền hí hóp đôi mắt phượng lại, môi mỏng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, "Không buông."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sơ Tình Tựa Như Tình

Editor: Bồ Công Anh

Lâm Lập Hạ nhíu mày, mắt hạnh nhàn nhạt nhìn về phía Lý Huyền.

Không buông?

"Tứ diện hạ." Lâm Lập Hạ cảm thấy mình cần phải nhắc nhở hắn, "Nha hoàn dẫn đường trước mặt còn đang chờ chúng ta."

Lý Huyền thấp giọng cười nhẹ, tiếng nói dịu dàng mở miệng, "Chẳng lẽ Giản Chi sợ làm hỏng thanh danh của bản thân mình sao?"

Lâm Lập Hạ xấu hổ, gì cơ, thật ra thì, nàng càng sợ làm hỏng thanh danh của hắn.

"Tứ diện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, người buông ta ra trước có được?" Lâm Lập Hạ vô cùng khách khí nói.

Con người màu trà của Lý Huyền hơi trầm xuống, nhưng giọng điệu lại vẫn ấm áp như cũ, "Tứ diện hạ?"

Lâm Lập Hạ cười cười, "Tứ diện hạ."

Người trước mắt là Tứ diện hạ, không phải là Mạc Tử Huyền.

Lý Huyền hơi buông lỏng sức lực kiềm chế hai cánh tay của nàng ra, ý cười trong mắt hỏi, "Giản Chi đang trách ta giấu diếm thân phận của mình sao?"

Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái, "Không có."

Trách hắn giấu giếm thân phận? Không, nàng không trách.

Ngay từ khi bắt đầu thì hai người bọn họ chỉ là tình cờ gặp nhau, tiếp đó cũng là ngoài ý muốn mà kết bạn, ham muốn cũng chỉ là cái cảm giác thoải mái khi hai người ở chung.

Nàng chưa từng nói với hắn thân phận thật sự của bản thân, mà hắn cũng không cần thiết phải thẳng thắn với nàng về thân phận địa vị của mình.

Chỉ là bèo nước gặp gỡ rồi hiểu nhau, không phải sao?

Lý Huyền nhìn ánh mắt dần dần trở nên lạnh nhạt của Lâm Lập Hạ thì trong lòng dâng lên cảm giác có chút không thoải mái, hắn không khỏi siết chặt hai cánh tay lại, "Giản Chi, ngươi biết, ta còn là Tử Huyền mà ngươi biết."

Chẳng lẽ chỉ bởi vì biết thân phận của hắn mà nàng lại xa lánh mình như vậy?

Lâm Lập Hạ nghe vậy có chút không có tư vị.

Hắn còn là Mạc Tử Huyền mà mình biết sao?

"Tử điện hạ, ngươi có thể buông ta ra trước được không?" Lâm Lập Hạ cảm thấy bản thân bị hắn siết chặt có chút ngột ngạt.

Lý Huyền nhàn nhạt mở miệng, "Không buông."

Lâm Lập Hạ tức giận nhìn hắn một cái, người này xảy ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ không biết bây giờ đang ở Bát vương phủ sao!

Lý Huyền thấy thế nâng môi mỏng lên, mang tia dí dỏm trừng mắt nhìn nàng, "Trừ phi, ngươi chịu gọi ta một tiếng Tử Huyền."

Lâm Lập Hạ rất muốn lớn tiếng mà nói với hắn, Tử Huyền Tử Huyền cái gì, ngài là Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử hoàn mỹ không một khuyết điểm! Tứ hoàng tử của Đại Minh Vương Triều!

Nhưng cảnh ngộ hiện tại lại làm nàng thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng, chỉ sợ đột nhiên có người xuất hiện nhìn thấy một màn này.

Vì vậy, đôi môi đỏ mọng của nàng gian nan nâng lên, nàng nở một nụ cười vô cùng rục rờ cực, câu chữ trong miệng thốt ra lại thật giống như là từ trong kẽ răng nặn ra .

"Tử Huyền."

Lúc này màu sắc u ám trong đôi mắt của Lý Huyền mới tản ra, buông lỏng hai cánh tay cười một tiếng nho nhã với nàng, "Bây giờ thì đúng rồi."

Lâm Lập Hạ đối với nụ cười chói mắt của hắn như vậy thì tức cũng không được mà cười cũng không xong, lập tức chỉ có thể xoay người chuẩn bị rời đi.

Đương nhiên Lý Huyền sẽ không cứ như vậy mà thả nàng đi, bàn tay lại một phát bắt được tay của nàng, "Giản Chi."

Lâm Lập Hạ quay đầu lại hơi nhú mày nhìn nam tử tuần mỹ này, "Tứ điện hạ còn có chuyện gì sao?"

Nụ cười của Lý Huyền hơi nhạt đi, dường như trong mắt phượng tràn đầy ảm đạm, "Giản Chi chán ghét ta như vậy sao?"

Ghét?

Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái, "Sao ta có thể ghét Điện hạ chứ."

"Vậy tại sao người gọi ta là Tử Huyền không giống như trước kia mà cứ một câu Tứ điện hạ ha câu Tứ điện hạ? Tại sao trốn tránh ta khắp nơi?" Trên khuôn mặt tuần mỹ của Lý Huyền ngập tràn sầu bi, trong giọng nói càng loáng thoáng mang theo lên án, "Chẳng lẽ chỉ bởi vì ta là Tứ hoàng tử, cho nên người không nguyện ý kết bạn với ta hay sao?"

Lâm Lập Hạ kinh ngạc nhìn nam tử nho nhã mang vẻ mặt uất ức trước mắt. Đây, đây, đây là đang nói cái gì vậy trời.

"Dĩ nhiên không phải!" Lâm Lập Hạ bật thốt ra câu phủ định.

"Vậy thì là vì cái gì?" Đôi lông mi rậm rạp rủ xuống che giấu cảm xúc trong đôi mắt, Lý Huyền nhỏ giọng hỏi.

"Ta..." Lâm Lập Hạ muốn giải thích nguyên nhân nhưng lại sững sờ không nói được gì.

Tại sao nàng lại tức giận? Nàng... Tức giận cái gì?

Lý Huyền buông lỏng bàn tay nắm lấy năm nàng ra, ngẩng đầu cười nhạt, "Ta biết rồi, Giản Chi, người đi đi."

Lúc này Lâm Lập Hạ lại thành đi cũng không được mà không đi cũng không được rồi.

Nàng thở dài nhìn về mặt bình thân của bạch y nam tử lại ần ần buồn bã, cuối cùng vẫn bước hai bước về phía hắn, "Tử Huyền, cũng không phải là ta giận người."

Lý Huyền nhìn về phía nữ tử trước mắt nhưng không nói lời nào, chỉ là dùng cặp mắt phượng màu trà hẹp dài kia bình tĩnh nhìn chằm chằm vào nàng.

Lâm Lập Hạ âm thầm cười khổ không dứt, cảm giác trong lòng nàng quả thật không thể coi là tức giận, mà dường như giống như là ghen.

Ăn dặm của Doãn Vô Song.

Dĩ nhiên, cái này cũng không thể thành thực mà nói cho nam tử ôn nhã trước mắt.

Lâm Lập Hạ giống như là cực kỳ bất đắc dĩ cười cười với Lý Huyền này, vươn tay đập mạnh lên Lý Huyền một cái, "Không phải ngươi thật sự không nhìn ra ta đang trêu đùa ngươi chứ?"

Lý Huyền trừng mắt nhìn, chọc hấn chơi sao?

Lâm Lập Hạ nhìn nam tử lộ ra tính trẻ con trước mắt gian nan che giấu cảm xúc chân thật của mình, cực kỳ tự nhiên nói, "Ai bảo ngươi không nói cho ta biết ngươi là Tứ hoàng tử, ta đây trêu chọc ngươi một chút cũng không quá đáng đúng không, nhanh chóng thu lại vẻ mặt nàng dâu nhỏ kia của ngươi lại đi. Thật là còn ra thể thống gì nữa!"

Lâm Lập Hạ vừa nói vừa lắc đầu, nét mặt vô cùng đau đớn.

Lý Huyền nghe vậy càng thêm ngoài dự đoán chép miệng, kết hợp với một gương mặt vô cùng tuần mỹ kia thật là làm nàng nhìn mà thoáng dao động.

Lâm Lập Hạ than thở, tại sao nàng cảm thấy nam tử trước mắt càng lúc càng giống cái đứa bé Duệ Nhi kia rồi hả?

"Đi thôi đi thôi, đừng ở chỗ này làm gì, thật là." Lâm Lập Hạ thô lỗ kéo ống tay áo của hắn, "Nhanh, trước mặt còn đang chờ đấy."

Lý Huyền nâng môi mỏng lên cười một tiếng ấm áp, ánh sáng trong mắt lấp lánh, "Được."

Hai người cùng nhau đi về phía trước, chỉ chốc lát ra khỏi Bát vương phủ.

Lâm Lập Hạ xoay người cười với Lý Huyền, "Điện hạ, chúng ta chia ra ở đây thôi."

Lập tức nụ cười của Lý Huyền trở nên ảm đạm, nhìn chằm chằm vào Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ bị nhìn có chút không nói gì, không thể làm gì khác hơn là đành phải sửa miệng nói, "Tử Huyền, ừ thì Tử Huyền."

Lý Huyền cười khẽ, đồng tác vươn tay tự nhiên xoa xoa đầu nàng, "Vậy thì tạm biệt ở đây thôi."

Lâm Lập Hạ không cự tuyệt động tác của hắn, động tác thân mật như vậy làm đáy lòng nàng sinh ra một cỗ vui sướng nhàn nhạt. Nàng nhìn lại gương mặt tuần mỹ nho nhã một cái, tiếp đó xoay người đi về phía cổ kiệu của mình.

Lý Huyền đứng tại chỗ nhìn nữ tử mảnh khảnh kia lên kiệu, tất cả cảm xúc của nàng bị một tấm vải mỏng manh che lại.

Lý Huyền không tự chủ cười thành tiếng, tay phải hình như còn lưu lại nhiệt độ của người nọ.

Lâm Lập Hạ, Dịch Giản Chi.

Mà hắn là Mạc Tử Huyền.

Lâm Lập Hạ ngồi vào trong kiệu thì vẻ mặt liền lạnh xuống, trong mắt một mảnh hoang vu.

Nàng phải suy nghĩ thật kỹ cảm giác của mình đối với Lý Huyền là gì.

Nàng thích hắn sao?

Dĩ nhiên, nàng thích.

Thích sự thoải mái tùy ý khi ở cùng hắn, thích sự dịu dàng hắn lộ ra trong lúc vô tình, thích nụ cười nhàn nhạt mà trong ánh lại tràn đầy ôn hòa rục rỡ của hắn.

Loại thích này, là yêu thích giữa nam và nữ sao?

Đúng, rồi lại giống như không hoàn toàn đúng.

Nàng ban đầu là thương thức Lý Huyền, thuần túy chỉ là thương thức, sau đó dần dần từ thương thức trở thành một thứ mà con người gọi là thiện cảm.

Cả người khi chất tôn quý, dung mạo tuấn tú khôi ngô, tính tình lịch sự nho nhã, thỉnh thoảng còn lộ ra chút tính trẻ con.

Nghĩ tới đây nhịp tim của Lâm Lập Hạ bỗng dừng lỡ một nhịp.

Sức hút của Lý Huyền là không thể nghi ngờ, thì ra cho tới nay nàng đều vô tình bị hấp dẫn.

Nhưng mà, Lý Huyền không chỉ là Mạc Tử Huyền, Lý Huyền còn là Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử của Đại Minh Vương Triều.

Lý Huyền là một trong những nhân vật trong cuộc tranh quyền đoạt vị vẫn thường chiếu trên TV, hắn không ôn hòa vô hại như bề ngoài, hắn có suy nghĩ của bản thân, có quyết định của bản thân, Có... Âm mưu của bản thân.

Lâm Lập Hạ ảo não ngả người dựa vào thành kiệu t.

Nói đi nói lại thì nàng vẫn bị cảnh tượng ngày đó kích thích, hình ảnh kia khắc sâu vào trong đầu nàng, không cách nào quên.

Chuyện ngày đó nhắc nhở nàng Lý Huyền chẳng qua cũng là một người trần mắt thịt, mà không giống như vẻ ngoài không biết khói lửa nhân gian như vậy.

Lâm Lập Hạ có chút khó chịu.

Cũng không biết tại sao, tất cả đều trở nên phức tạp rồi. Cảm giác của nàng đối với hấn xảy ra biến hóa, hấn cũng trở nên khó bề phân biệt rồi.

Tình cảm như vậy, nói thật, không được.

"Tiểu thư, đến nơi rồi." Ngoài cửa kiệu phu nói.

Lâm Lập Hạ nâng váy xuống kiệu, tinh thần vẫn hơi hoảng hốt .

Cho đến khi Mạch Tuệ hô to một tiếng bên tai nàng.

"Tiểu thư!"

Lâm Lập Hạ đột nhiên bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện bản thân đã về tới gian phòng của mình.

Nàng tựa như an ủi vỗ vỗ trước ngực của mình, có chút tức giận nhìn về phía Mạch Tuệ, "Người cái nha đầu vô pháp vô thiên kia, hôm nay ta cần phải trừng trị người một trận mới được!"

Mạch Tuệ hoảng sợ lùi về phía sau hai bước, "Tiểu thư, ta không cố ý."

"Quản người vô tình hay cố ý thì đều là cố ý, quỳ xuống hết cho ta!" Lâm Lập Hạ thuận tay đặt mạnh ly trà xuống bàn, "Nhớ kê đệm lót xuống phía dưới."

Mạch Tuệ bĩu môi làm một nét mặt "Ai thèm đề ý đến người", tiếp đó tiến tới xoa bóp bả vai nàng, "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Lâm Lập Hạ duỗi ngón tay ra đè lên huyết thía dương của mình, "Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi rồi."

Thật bỏ cắt không dứt đề ý còn loạn.

Một cây trâm xanh biếc đưa tới trước mặt Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ kinh ngạc nhìn Mạch Tuệ.

"À, cái này là hôm nay nô tỳ vô tình nhìn thấy, cho nên liền mua." Ánh mắt Mạch Tuệ đảo loạn không dám nhìn nàng.

Đáy lòng Lâm Lập Hạ giống như có rất nhiều thứ phá kén chui ra, cuối cùng cũng chỉ có thể há miệng nói, "Mạch Tuệ, ánh mắt của ngươi tiến bộ rồi."

Mạch Tuệ đặt cây trâm lên bàn tiếp đó quay đầu hừ một tiếng, "Cũng không thể như vậy sao."

Lâm Lập Hạ nhin không được cười lên, "Cây trâm này so với mười cây trâm tám cây trâm vàng còn xinh đẹp hơn."

Mặt Mạch Tuệ ửng hồng, tiếp đó vội vã bỏ lạ một câu "Nô tỳ đi chuẩn bị bữa tối" liền chạy ra ngoài.

Lâm Lập Hạ cầm cây trâm lên cẩn thận nhìn .

Không phải là thứ đồ gì quý giá, chạm trổ cũng hơi thô ráp, nhưng lại làm nàng vui mừng vô cùng.

Lâm Lập Hạ úp sấp lên bàn, vui mặt vào cánh tay.

Nàng không nên phiền não, nàng đã quên mong muốn của mình.

Tất cả đều chỉ cần thuận theo tự nhiên mà thôi.

Thuận theo tự nhiên vui vẻ, thuận theo tự nhiên khổ sở.

Thứ nàng có không nhiều lắm, nhưng mà cũng không ít.

Lâm Lập Hạ cảm thấy mình thật may mắn.

Cho dù, tương lai thật sự không biết thế nào, không biết làm cho lòng người tồn tại khủng hoảng.

Nàng vẫn là Lâm Lập Hạ, vẫn sẽ luôn là Lâm Lập Hạ, sẽ không vì cái gì mà thay đổi.

Thứ nên kiên trì, thứ nên buông tha.

Đều sẽ không thay đổi.

Hai ngày sau Tứ hoàng tử gửi thiệp mời, mời Lâm Lập Hạ cùng nhau du hồ.

Lâm Lập Hạ tự cảm thấy bản thân lần này thật là nổi tiếng, Tứ hoàng tử, Cửu hoàng tử, Bát Vương gia đều có liên quan với mình, đề tài bàn tán sau khi ăn của người trong kinh thành lại bắt đầu nhiều hơn.

Nàng bảo Mạch Tuệ thay một bộ y phục đơn giản cho mình, trên tóc đen cắm cây trâm xanh biếc kia.

Trước khi ra khỏi cửa Lâm Lập Hạ đụng phải Lam San San, không tránh được vài câu châm chọc cảm thương mang cơn.

Lâm Lập Hạ rất có phong độ coi như không nghe thấy lời của nàng.

Tội gì lấy sai lầm của người khác để trừng phạt bản thân, không phải sao.

Nơi Lý Huyền hẹn nàng du hồ kia cũng là một nơi nổi danh trong kinh thành, nghe nói là hồ ngự dụng của hoàng gia, còn thiếu điều treo tấm biển “Không phải người trong hoàng tộc miễn vào” bên hồ mà thôi.

Hôm nay Lý Huyền mặc một bộ trường sam màu bạc, mái tóc đen như mực dùng bạch ngọc quan nửa búi lại, kết hợp với khuôn mặt tuấn mỹ cùng khí chất tôn quý ôn nhã, chắc chắn, thật là chỉ muốn thốt lên một chữ "Mỹ".

Hắn đứng ở trước mũi thuyền hoa tinh xảo, gió thu thổi qua mang theo vạt áo của hắn, làm cho người ta mơ hồ nghĩ tới "Theo gió quay về" .

Lý Huyền tự nhiên cũng thấy được Lâm Lập Hạ dưới thuyền. hôm nay nàng so với thường ngày còn thanh nhã hơn, một thân váy thu màu xanh nhẹ nhàng thoải mái, mái tóc đen dài cũng chỉ dùng bích trâm tô điểm.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, nhìn nhau cười một tiếng.

Luôn có chút ăn ý nói không nên lời ở bên trong, làm cho người ta nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Nội tâm của Lâm Lập Hạ trở nên thông suốt, ít nhất bây giờ nàng đang vô cùng vui mừng.

Lên thuyền, hai người khó được tranh cái ằm ỉ một phen, không vì cái gì khác, chỉ vì câu cá.

Lý Huyền câu được một con cá thật to, Lâm Lập Hạ hao hết sức lực kéo lên một cái... Giày,

giày quần đầy rong biển.

Lý Huyền không nhịn được cười to, bị Lâm Lập Hạ hung hăng trợn mắt nhìn một cái.

"Nói không chừng con cá người câu được này là từ nhỏ đã gặm giày vải mà lớn lên." Lâm Lập Hạ liếc nhìn hắn một cái lạnh lạnh nói một câu.

Lý Huyền ho nhẹ một tiếng rung đùi đắc ý, "Ít nhất thì nó còn có thể ăn giày, giày thì lại không thể ăn nó."

Lâm Lập Hạ bị hắn nói dở khóc dở cười, cuối cùng chỉ vào con cá bơi qua bơi lại trong thùng nước mắng một câu, "Thật là người câu có đức hạnh gì thì người cũng có cái đức hạnh ấy, rung đùi đắc ý cái gì!"

Lý Huyền càng thêm cười đau sộc hông, lại mở miệng đùa nàng mấy câu.

Lý Huyền ôn nhã thổi tiêu, tiếng tiêu từ từ phiêu đảng.

Lâm Lập Hạ vuốt vuốt lọn tóc trong tay nhìn nam tử dịu dàng đó.

Cảm giác... Bọn họ lại nhích tới gần hơn một chút.

Một chiếc thuyền hoa vô cùng xa xỉ từ phía sau đi đến gần bọn họ, tiếp đó một giọng nói trầm thấp từ tính vang lên.

"Hôm nay Tứ ca thật là có nhã hứng, hẹn Lâm gia tiểu thư tới du hồ?"

Lâm Lập Hạ và Lý Huyền cùng ngẩng đầu lên.

Y phục màu đen xa hoa, dung nhan tuyệt mỹ tà tứ, đôi mắt hẹp dài trầm thấp mỉa mai hoặc, không phải Cửu hoàng tử Lý Dục thì còn ai vào đây nữa?

Làn váy trắng phiêu động sau lưng Lý Dục, Lâm Lập Hạ nhìn kỹ lại.

Doãn Vô Song.

Lý Huyền thanh nhã cười một tiếng, "Doãn tiểu thư cũng ở đây à, hôm nay Cửu đệ cũng hứng trí không thấp."

Lý Dục cười một tiếng lười biếng, ánh mắt vô tình lướt qua Lâm Lập Hạ, "Nếu đã trùng hợp như thế, vậy thì cùng nhau du hồ đi."

Lâm Lập Hạ im lặng nhìn trời một chút, không có bỏ qua ánh mắt mang theo đánh giá phía đối diện.

Xác thực gọi là năm hạn bất lợi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thuyền Hoa Khó Khăn

Lý Dục cực kỳ tự nhiên nghiêng người nói với bọn họ: "Tứ ca, Lâm tiểu thư, mời."

Lý Huyền nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Lập Hạ, dường như muốn hỏi thăm ý của nàng.

Lâm Lập Hạ khẽ gật đầu, Lý Huyền cười cất bước lên thuyền hoa của Lý Dục, đợi lúc Lâm Lập Hạ đi qua thì sẵn sóc vươn tay đỡ nàng. Doãn Vô Song trầm mặc nhìn hai người, còn Lý Dục đi vào trong khoang thuyền trước.

Lâm Lập Hạ cẩn thận nhìn chiếc thuyền hoa xinh đẹp ghê gớm này của hắn, âm thầm lè lưỡi, Lý Dục này thật sự là một tên phá của.

Thuyền hoa dùng gỗ lim tạo thành, trên mái thuyền rủ xuống chiếc rèm được xuyên từ những hạt lưu ly nhiều màu, gió vừa thổi qua thì liền đung đưa không ngừng, trông rất đẹp mắt.

Đến vào trong thuyền, Lâm Lập Hạ không khỏi âm thầm kêu một tiếng tốt.

Chỉ thấy trên vách thuyền có khắc một mỹ nhân say ngủ. Mỹ nhân có tư thái ưu nhã dung nhan tuyệt mỹ, mắt phượng khép hờ giống như người thật lộ ra vẻ quyến rũ vô hạn. Có thể thấy được tay nghề của người thợ điêu khắc gỗ này là tuyệt đỉnh.

Gian thuyền tinh xảo chỉ bày một cái bàn nhỏ và bốn cái ghế ngồi, trên bàn là những quân cờ đen trắng sáng bóng ôn nhuận yên tĩnh đứng lặng trên bàn cờ.

"Vừa rồi Cửu đệ đang đánh cờ với Doãn tiểu thư sao?" Lý Huyền nhàn nhạt liếc nhìn bàn cờ kia một cái hỏi.

Lý Dục đã ngồi vào bên cạnh bàn cầm một quân cờ đen lên, con mắt hẹp dài của hắn híp lại, vuốt vuốt quân cờ trong tay nói với Lý Huyền, "Nếu không phải vừa rồi nghe được tiếng tiêu của Tứ ca thì ván cờ này cũng đã phân ra thắng bại. Tứ ca có hứng thú thay Doãn tiểu thư hạ hết một ván này?"

Môi mỏng của Lý Huyền nhẹ câu, "Có gì không thể."

Lâm Lập Hạ biết giờ phút này vị Doãn tiểu thư kia vẫn còn đang đánh giá mình. Nàng ngẩng đầu cười cười với Doãn Vô Song, tiếp đó đến bên cạnh Lý Huyền nhìn những quân cờ.

Doãn Vô Song hơi sững sờ, cũng tiến lên đứng bên cạnh Lý Dục.

Trong lòng Lâm Lập Hạ cười khẽ, bốn người, bây giờ ngược lại thật giống như bị chia thành hai đôi rồi.

Cái thứ cờ vây này, Lâm Lập Hạ không thể nói không hiểu, nhưng cũng không thể nói là hiểu.

Giống như chơi mạt chược, nàng biết rõ cách chơi làm sao, nhưng lại không biết đài số được tính như thế nào. Đối với cờ vây nàng cũng chỉ là một tay gà mờ như vậy.

Nàng biết rõ cách để ăn những quân cờ, nhưng lại không biết làm sao để ăn nhiều hơn, làm sao mới có thể đuổi giết đối phương ác hơn.

Lâm Lập Hạ cố ra vẻ thâm trầm nhú nhú mày, ừ, cờ vây là một môn trí tuệ sống đây.

Tục ngữ nói không sai, xem cờ không nói mới thật sự là quân tử.

Lâm Lập Hạ ban đầu là nhằm chán tùy tiện xem một chút sau đó trở nên tập trung tinh thần, trong lòng thật sự bội phục hai vị trước mặt.

Hai người chơi cờ, một bên là vẻ mặt tà mị ngoan tuyệt, một bên thì dịu dàng tươi cười thả cờ chặt chẽ.

Trong lòng Lâm Lập Hạ không ngừng đong đưa đầu, tám tắc lấy làm kỳ.

Vừa rồi Lý Dục đặt xuống một quân vừa khéo chặt đứt ba đường đi của Lý Huyền, trước đó hẳn không nơi nương tựa nàng thật đúng là không phát hiện một quân kia có tác dụng lớn như vậy. Hơn nữa không chỉ chặt đứt đường đi, bản thân cũng ăn không ít quân.

Lại nhìn Lý Huyền vẫn không nóng không vội, ba đường vừa bị Lý Dục chặt đứt kia vừa may lại thả cho hắn một đường khác, vì vậy quân đen nhanh chóng giảm bớt.

Lý Dục đùa giỡn cười một tiếng, ngón tay thon dài cầm quân cờ hạ xuống, lại là trên đất xưng vương xưng bá.

Môi mỏng của Lý Huyền nhàn nhạt nâng lên, ngấm ánh sáng trắng lại cản đường Lý Dục.

Lý Dục khí thế bức người nhiều lần ra chiêu thần kỳ, Lý Huyền nhìn như ôn hòa kì thực bày bố cẩn thận, hai người người một chiêu đến ta một kẻ đi, trong khoảng thời gian ngắn cục diện giằng co không xong, thắng bại khó phân.

Bất tri bất giác đã qua một khắc đồng hồ (xấp xỉ 15 phút), mà quân cờ còn lại trên bàn cờ vẫn ít đi lại nhiều lên, nhiều lên lại ít đi.

Chân Lâm Lập Hạ có phần đau nhức, thật là, hạ lên hạ xuống như vậy thì khi nào mới xong đây.

Lúc này Lý Huyền cười khê thành tiếng, mắt phượng nhìn Lâm Lập Hạ và Doãn Vô Song một cái nói với Lý Dục, "Cửu đệ, hai chúng ta ngược lại chỉ lo bản thân chơi cờ, lâu như vậy e rằng Lâm tiểu thư và Doãn tiểu thư cũng đã đứng mệt."

Trong lòng Lâm Lập Hạ cảm động nước mắt rùng rùng, Mạc Tử Huyền, người quả nhiên là người có chí!

Lý Dục cũng nở nụ cười, con mắt dài nhìn hai vị giai nhân trêu chọc nói: "Thật sự xin lỗi hai vị tiểu thư, ta và Tứ ca cầm quân cờ lên một cái là quên luôn cả thời gian."

Doãn Vô Song cười nhạt, "Không có gì đáng ngại, nhìn Tứ điện hạ và Cửu điện hạ chơi cờ cũng vô cùng thú vị."

Lâm Lập Hạ trong lòng cười gượng, niềm vui thú là niềm vui thú rồi, nhưng chân dù sao cũng là chân cũng sẽ chưa không phải.

"Bây giờ xem ra ván cờ này không mất mấy canh giờ thì không xong được. Tứ ca, lần sau chúng ta lại tiếp tục." Lý Dục đứng dậy nói với bên ngoài một câu, "Mang bàn cờ uống đi."

Bên ngoài lập tức có một đôi nha hoàn song sinh bước vào linh hoạt thu lại bàn cờ.

Lâm Lập Hạ nhận ra đây chính là hai người ngày đó dẫn mình đi thay quần áo, không khỏi cong môi cười cười với các nàng. Mà hai vị thiếu nữ này cũng giống như vô ý nháy mắt với nàng vài cái, hoạt bát đáng yêu vô cùng.

Cờ vây được dời xuống, Lâm Lập Hạ và Doãn Vô Song cũng đã ngồi xuống. Dĩ nhiên, ngồi bên người Lâm Lập Hạ là Doãn Vô Song.

Thiếu nữ lanh lợi mang nước trà và điểm tâm lên, Lý Dục bưng nước trà lên tinh tế nhấp một ngụm, đôi mắt đào hoa nhỏ dài nhìn về phía Lâm Lập Hạ, "Không ngờ hôm nay có thể gặp được Tứ ca... Và Lâm tiểu thư, thật là vô cùng đúng dịp."

Lâm Lập Hạ bị hắt nhìn có chút sợ hãi, rụt rè tránh mắt xuống tránh khỏi tầm mắt của hắn.

Nhìn, nhìn cái gì vậy, chẳng lẽ trên mặt nàng nở hoa hay sao?

Lâm Lập Hạ liếc mắt nhìn Doãn Vô Song bên cạnh một cái, phát hiện nàng chỉ mang vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt nghe bọn họ nói chuyện, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Lập Hạ vẫn còn có chút bội phục nữ tử này, dù sao trước mặt nàng đều là cực phẩm nam nhân — cực phẩm yêu nam và cực phẩm thần tiên nam, nhưng nàng lại vẫn bất vì sở động, xem ra kinh thành đề nhất tài nữ này quả nhiên không phải là một nữ tử bình thường.

Doãn Vô Song hơi buồn bực, hôm nay nàng ra ngoài với Lý Dục chỉ là bởi vì thân phận của Lý Dục bức bách cho nên không thể từ chối. Ai ngờ thế mà lại đụng phải Lý Huyền và Lâm Lập Hạ.

Nàng nhớ tới hình ảnh vừa nhìn thấy – nam tử dịu dàng thối tiêu, nữ tử bên cạnh mắt hạnh rực rỡ lưu chuyển lẳng lặng đứng yên.

Đôi tay dưới tay áo dài của Doãn Vô Song nắm chặt lại, tiếp đó kéo kéo khóe môi nói, "Tứ điện hạ và Lâm tiểu thư người quen cũ sao?"

"Không tính là người quen cũ, trước kia đã từng gặp mặt mấy lần. Cửu đệ và Doãn tiểu thư cũng thật là quen thuộc?" Lý Huyền tứ lưỡng bát thiên cân*, cười nhạt trả lời.

*Tứ lưỡng bát thiên cân: Xuất hiện lần đầu trong Thái Cực Quyền – Vương Tông Nhạc, nguyên văn ý chỉ quyền thuật Thái Cực Quyền là một loại công lực có hàm độ kỹ xảo cao. Tục ngữ thường dùng ‘Tứ lưỡng bát thiên cân’ để chỉ lực yếu thắng lực mạnh.

Con mắt dài của Lý Dục chuyển một cái, nửa thật nửa giả nói, "Tứ ca huynh cũng không biết đâu, ta hẹn Doãn tiểu thư cũng phải tốn không ít tâm tư đấy."

Ý ở ngoài lời chính là, ta theo đuổi Doãn Vô Song tốn không ít công phu.

Lý Huyền nghe vậy thì mắt phượng mang ý cười nhìn Doãn Vô Song một cái, "Hả? Vậy sao?"

Lâm Lập Hạ nhìn ba người bọn họ câu có câu không trò chuyện cũng vui vẻ thanh tĩnh. Nói thật, nàng thật sự không biết mình nên nói cái gì.

"Lâm tiểu thư, tháp lưu ly của ngươi ở Thu yển hôm đó thật đúng là tinh xảo đặc biệt vô cùng." Doãn Vô Song chuyển đề tài câu chuyện lên trên người Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ ngượng ngừng cười một tiếng, "Cảm ơn Doãn tiểu thư đã khích lệ, tháp Lưu Ly này chỉ là ta tình cờ thấy trong một quyển sách, mượn hoa mà hiến phật thôi."

Doãn Vô Song để ly trà trong tay xuống thản nhiên nói, "Hả? Vậy sao?"

Lâm Lập Hạ vận vẹo trong lòng, lúc Doãn Vô Song nói câu nói này thì vẻ mặt và giọng điệu thậm chí có sáu phần giống với Lý Huyền.

Lúc này bên ngoài phảng phất truyền tới tiếng huyền não, một lát sau một người trong cặp thiếu nữ song sinh kia đến lại gần khẽ nói bên tai Lý Dục mấy câu.

Con mắt dài lười biếng của Lý Dục bỗng chốc mở to, tiếp đó trên mặt hiện lên biểu cảm dờ dạc khóc dở cười.

"Tứ ca, ta nghe nói thuyền của huynh... Rỉ nước." Trong mắt Lý Dục tràn đầy nụ cười.

Lý Huyền nghe vậy ngẩn người, rỉ nước?

Lâm Lập Hạ cũng thiếu chút nữa bị sắc nước trà ở cổ họng, What? Rỉ nước? Thì ra đây chính là ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu?

Lý Huyền đứng lên, vẻ mặt xin lỗi nói với bọn họ: "Thất lễ, ta phải trở về xem một chút thôi."

Lâm Lập Hạ và Doãn Vô Song cũng đứng lên theo, Doãn Vô Song vượt lên trước mở miệng, "Tứ điện hạ, cùng nhau ra ngoài đi."

Lý Huyền gật đầu cười, mắt phượng nhìn Lâm Lập Hạ một cái liền ra khỏi phòng.

Doãn Vô Song theo sát phía sau đi ra ngoài, Lâm Lập Hạ cũng cất bước muốn ra ngoài, lại bị Lý Dục kéo tay lại.

Lý Dục tà tà cong khóe môi lên, "Hôm nay Lâm tiểu thư đúng là thật hăng hái thật đấy, không biết người quen biết với Tứ ca của ta từ bao giờ?"

Lâm Lập Hạ nhìn gương mặt không một ý tốt của hắn thì không khỏi cảm thấy tức giận, "Việc ta quen biết với ai còn phải báo cáo với người hay sao."

Lý Dục cười khẽ, con mắt dài hơi nheo lại, "Mấy ngày không gặp lá gan của người vẫn lớn như vậy."

Lâm Lập Hạ lập tức cười giả tạo phản kích, "Mấy ngày không gặp thái độ nói chuyện của người vẫn làm cho người ta không dễ chịu như xưa."

Trong mắt Lý Dục xẹt qua tia thú vị, nụ cười càng sâu.

"Người cứ vui sướng khi người gặp họa đi, nói không chừng thuyền hoa của người cũng xảy ra vấn đề." Lâm Lập Hạ thuận miệng nói một câu.

Lý Dục duỗi ngón tay ra lắc lắc, lời thề son sắt nói, "Tuyệt đối không thể."

Lời nói vừa dứt, thiếu nữ ngoài cửa lại chạy vào, lần này trên gương mặt thanh tú mang theo vẻ lúng túng.

Con mắt dài của Lý Dục chuyển một cái, "Chuyện gì?"

Thiếu nữ cúi đầu trả lời, "Công tử, thuyền hoa của chúng ta cũng bị rỉ nước."

Lâm Lập Hạ không nhìn được mà cong khóe môi lên. Ừ, một độ cong thật lớn.

"Cho nên mới nói, nói chuyện vẫn đừng nên quá tuyệt đối thì tốt hơn." Lâm Lập Hạ lạnh lạnh nói một câu, tiếp đó bỏ tay Lý Dục ra đi ra ngoài.

Sau lưng, đôi mắt Lý Dục tối sầm lại, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười đi ra ngoài.

Lâm Lập Hạ đứng bên ngoài thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh buốt.

Thuyền hoa của Lý Huyền ở đối diện thể mà đã chìm xuống không ít, hơn nữa rõ ràng cho thấy đuôi thuyền đã ngập nước. Mà thuyền hoa của Lý Dục cũng có chiều hướng này.

Lâm Lập Hạ nhảy bén nhìn xung quanh một chút, hai chiếc thuyền hoa thể mà lại đồng thời rỉ nước, đây tuyệt đối không thể nào là ngoài ý muốn.

Cho nên, nàng lại "Đến vận" rồi, phỏng chừng các thích khách tiên sinh lại muốn tới đây.

Mới vừa nghĩ như vậy thôi, mặt hồ bỗng nhiên có dị hướng, mấy chục đạo bóng đen nhảy lên thuyền hoa.

Lâm Lập Hạ thàn mắng một tiếng, quả nhiên là việc tốt thì không linh.

Xoay người không để ý tới cái khác, nàng vội vàng chạy vào trong thuyền, vậy mà các thích khách tiên sinh mắt sáng như tuyết, xoay người một cái liền chạy tới trước mặt nàng.

Thâm kiếm sáng loáng đâm tới chỗ nàng, nàng né người sang một bên hiểm hiểm tránh ra, nhưng một giây sau lại đối diện với thích khách.

"Lâm tiểu thư, người vào bên trong trước đi, nơi này giao cho ta là được rồi." Một giọng nữ thanh thúy vang lên, tiếp đó thích khách quần lấy Lâm Lập Hạ cũng bị người quần lấy.

Lâm Lập Hạ nhìn kỹ lại, thì ra là một trong hai thiếu nữ song sinh, nhìn vẻ mặt tươi cười không chút sợ hãi nào của nàng, lại nhìn thân hình nàng linh hoạt thành thạo, thì ra cũng là một cao thủ.

"Cô nương cẩn thận." Lâm Lập Hạ cũng không ngu ngốc mà quả quyết xông vào bên trong, sau khi vào trong thuyền thì khuôn mặt tươi cười lập tức đen lại.

Mẹ kiếp, thích khách bên trong còn nhiều hơn.

Chỉ thấy bên trong ước chừng có khoảng bảy tám thích khách, mà Lý Dục, một thiếu nữ khác còn có mấy thị vệ đang giao đấu với bọn họ.

Thích khách Giáp nhìn thấy Lâm Lập Hạ đi tới thì lập tức hỉ mũi kiếm về phía nàng, Lý Dục thấy thế hô to một tiếng, "Còn không đi ra ngoài!"

Lâm Lập Hạ vừa chật vật tránh thoát vừa trả lời, "Ta đâu trêu chọc người!"

Mắt nhìn thấy cửa sổ bên cạnh đang mở, Lâm Lập Hạ không đếm xỉa đến căn chật rặng, "Lý Dục, người cố gắng giữ vững!"

Dứt lời nhảy lên...

Thích khách áo đen kia và Lý Dục đều dờ khóc dờ cười nhìn bọt nước văng lên, nàng? Nhảy xuống?

Mặc dù rất là..., nhưng cũng có thể xem là một biện pháp.

Lâm Lập Hạ ở trong nước ló đầu lên quan sát tình huống trên thuyền.

Lý Dục đầu này còn tạm thời giữ được, nhưng Lý Huyền đầu kia hình như đã xảy ra vấn đề.

Trước thuyền thị vệ đang cùng thích khách dây dưa, nhưng Lý Huyền và Doãn Vô Song lại không thấy bóng dáng. Mà lúc này hai chiếc thuyền hoa cũng đã chìm xuống khoảng nửa thân thuyền, xem ra lần này nếu thích khách không ám sát được bọn họ thì định chuẩn bị chìm chết.

Lâm Lập Hạ may mắn võ võ ngực, thật may là, thật may là kỹ thuật bơi lội của nàng tuyệt đối là nhất đẳng, không sợ bị chết đuối.

Khóe mắt dường như thấy được nơi cách nàng rất xa có một đám vải trắng, Lâm Lập Hạ chậm rãi nghiêng đầu.

Ặc, vì sao, nàng có một dự cảm xấu?

Nàng hít sâu một hơi thật sâu mạnh mẽ lặn xuống, nhanh chóng bơi tới chỗ đám vải trắng kia, không ngoài dự đoán thấy được một nam tử tuấn mỹ đã hôn mê đang dần chìm xuống.

Mẹ kiếp!

Lâm Lập Hạ nổi nóng lại chửi thề một câu, thì ra Lý Huyền đã sớm bị ném xuống rồi!

Hai mắt Lý Huyền nhắm chặt, bọt khí không ngừng từ trong miệng hắn thoát ra. Lâm Lập Hạ vội vàng ôm lấy người hắn muốn kéo hắn lên, thế nhưng Lý Huyền lại quá nặng, kéo mãi không lên.

Mắt thấy Lý Huyền sắp thiếu dưỡng khí mà chết, hai mắt Lâm Lập Hạ lạnh lùng quả quyết nổi lên mặt nước hít vào một hơi thật to, tiếp đó lặn xuống ôm lấy thân thể Lý Huyền, đôi môi phủ lên cánh môi đẹp mắt của hắn.

Lâm Lập Hạ nhìn hai mắt nhắm chặt trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trong miệng không ngừng độ khí.

Đợi đến khi độ hết dưỡng khí trong miệng, nàng lại lấy hơi tiếp tục động tác vừa rồi.

Sau đó, ở lần độ khí thứ ba, mắt phượng hẹp dài của Lý Huyền thế mà lại chậm rãi mở ra.

Lâm Lập Hạ đau sốc hông một cái...

Tiếp đó, Lý Huyền vô cùng lạnh lợi bắt đầu...

Ặc, phản độ khí?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Gắn Bó Như Mồi Với Răng

Cánh môi mềm mại kề sát bản thân, bên trong mắt phượng màu trà gần trong gang tấc ngập tràn ánh sáng rực rỡ không hiểu làm cho người ta say mê, hần cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nàng, trong miệng dề dặt cân trọng chuyển khí.

Đầu như bị nổ một tiếng vang thật lớn, Lâm Lập Hạ không chút suy nghĩ đẩy Lý Huyền ra nhanh chóng ngoi lên mặt nước.

Hần tỉnh lại lúc nào vậy? Tại sao hần có thể bình tĩnh như thế? Hần sẽ, hần sẽ cho là mình ở đây...

Lâm Lập Hạ lập tức liền phát hiện bây giờ căn bản không phải lúc bản thân suy tư nghiên cứu tâm tư nảy mầm của tiểu nữ tử, bởi vì, khụ khụ, hình như Lý Huyền lại chìm xuống rồi.

Lâm Lập Hạ cười khẽ một tiếng, con mắt cong cong, thật là thỏa thuê.

Lại hít sâu một hơi lao vào trong nước, nàng mở to hai mắt nhìn xuyên qua màn nước tìm kiếm người nọ, rồi sau đó phát hiện mặc dù lúc này đối phương đang dần chìm xuống, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn mang một biểu cảm thành thạo như cũ, không có một tia hoảng hốt hay sợ hãi nào.

Hần mở mắt phượng ra cứ như vậy nhìn nàng, môi mỏng cong thành một đường cong đẹp mắt, hần vẫn lịch sự nho nhã như vậy, nhưng lại có điểm không giống.

Ánh mắt của hần mang theo một chút cưng chiều, mang theo một chút cảm xúc không hiểu, mang theo vô số tin tưởng.

Lâm Lập Hạ bơi đến gần hần, bàn tay hần vươn ra, liền ôm nàng vào trong ngực mình.

Nàng tựa vào trước ngực của hần lại lộ vẻ bé bỏng như vậy, dường như chỉ cần bóp nhẹ một cái sẽ hỏng.

Nàng cũng vươn tay ôm lấy hần, không hề né tránh ánh mắt của hần, chỉ là nhàn nhạt cười, cố gắng ngoi lên khỏi mặt nước.

Sắc mặt của hần đột nhiên không bình thường, bọt khí từ mũi và miệng thoát ra, lông mày tuấn tú cũng không tự giác nhíu lại.

Lâm Lập Hạ biết nhất định là bởi vì vừa rồi hần lại độ khí cho mình cho nên dưỡng khí mới

không đủ dùng, nàng nhìn về mặt khổ sở của hắn thì trong lòng vô cùng khó chịu.

Nàng biết chất lỏng trong suốt này tiến vào xoang mũi vào khí quản sẽ có cảm giác gì, đó là một loại bất lực thống khổ và tuyệt vọng.

Nàng không hề chần chờ mà ngẩng đầu lên trằm xuống đôi môi mỏng xinh đẹp của hắn.

Một lần cũng là hôn, hai lần thì cũng là hôn, nàng kiêu cách cái gì chứ?

Lúc này bọn họ cách nhau quá gần, gần đến nỗi nàng không phát hiện trên mặt hắn xuất hiện một ý cười y hệt như vừa ăn vụng thành công.

Thật vất vả ra khỏi mặt nước, Lâm Lập Hạ há miệng thở mạnh, cố ý nghiêng đầu không nhìn Lý Huyền.

Chỉ là...

"Giản Chi." Giọng nam dịu dàng nhẹ nhàng cất lên.

Lâm Lập Hạ chỉnh sửa cảm xúc của bản thân, đổi lại về mặt thích hợp nghiêng đầu, "Ừm..."

Chữ Huyền biến mất trong làn môi hai người.

Đôi tay Lý Huyền khẽ bóp cùng nàng lại tiến vào trong nước, hắn không chút do dự che môi của nàng lại, tinh tế vuốt ve, dịu dàng đụng chạm.

Hai tay Lâm Lập Hạ đẩy lồng ngực của hắn ra, rồi lại bị nhiệt độ nóng bỏng trên môi truyền tới như bị bỏng.

Hắn coi nàng như một chân ái trân bảo, không nhanh không chậm, thông thả ung dung, mười phần kiên nhẫn.

Nàng nhìn thấy hàng mi rậm rạp của hắn tựa như hai cây cây quạt nhỏ, câu hồn đoạt phách người ta, làm cho người muốn ngừng mà không được.

Nàng dường như có chút buông lỏng, chỉ là đôi tay vẫn đặt trên lồng ngực của hắn, tỏ rõ ý thức của nàng vẫn còn tỉnh táo.

Lý Huyền mở mắt phượng ra, thấy nàng mở cặp mắt ra nhìn chăm chăm vào hắn, dường như vẫn luôn thấy được đáy lòng của hắn.

Chỗ lồng ngực bên trái của hắn khẽ run lên, vẻ mặt của nữ tử trước mắt sao lại trong sáng như vậy, nhưng hắn lại thấy được con mắt của hạnh nàng có một tia rung động.

Ý cười trong mắt phượng càng tuôn càng nhiều, dường như tim của hắn được rót vào vài thứ, trong lúc mãnh liệt này, bị đè nén, tình cảm không hiểu.

Cho dù nàng chỉ có một tia rung động, cho dù, chỉ có một tia như vậy.

Đột nhiên hắn lại không thỏa mãn với việc nhàn nhạt thưởng thức cánh môi xinh đẹp của nàng như vậy, mà là thử đưa đầu lưỡi ra, mang theo cảm dỗ khơi dậy nàng.

Dĩ nhiên, nàng cắn chặt hàm răng không chịu mở ra.

Giờ phút này đầu óc của Lâm Lập Hạ như bị trộn thành một đồng bột nhào vẫn còn đang suy tư vấn đề.

Tên này thật sự không biết bơi hay chỉ giả vờ không biết bơi? Chẳng lẽ cũng là một kẻ giả heo ăn thịt hổ?

Cảm giác đau nhói trên môi truyền tới, lúc này nàng mới hồi hồn lại, thì ra trong con người màu trà của người nọ đang mang theo bất mãn và lên án nhìn mình.

Nàng vô tội trừng mắt nhìn, đầu ngửa ra đằng sau thoát khỏi môi mỏng hấp dẫn của hắn.

Nam sắc là độc dược.

Cách xa nam sắc, yêu quý sinh mệnh.

Lý Huyền có chút tức giận nàng không chuyên tâm, tiếp theo lại bị động tác tròn tránh của nàng kích thích làm ngực dâng lên một trận uất ức.

Hắn dành ra một tay giữ lại cái gáy của nàng ngăn trở động tác của nàng, công với sử dụng sức lực không lớn lại vô cùng kiên định ấn nàng về phía mình.

Hắn không muốn bản thân một người trầm mê, không muốn nàng tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình, không muốn nàng không chuyên tâm.

Tiến công bắt đầu thay đổi trở nên có xâm lược tính, đột nhiên nàng cảm thấy có chút thiếu dưỡng khí, nhưng lại bị hắn giữ lấy eo nhỏ mà không thể nổi lên mặt nước.

Hắn thực hiện được gian kế nhìn nàng mở cánh môi ra, vì vậy, công thành đoạt đất, "Lưỡi" mềm không chút do dự.

Dường như trong nước cũng bị lây nhiễm cái cảm giác mê muội vui sướng nhàn nhạt.

Vì vậy, gấn bó như môi với răng, trong lúc trần trọc là nhàn nhạt tình ý, nói không rõ nói không ra, ai thật lòng ai trầm mê.

"Tứ điện hạ, Tứ điện hạ!"

Tiếng gọi lo lắng âm ỉ lọt vào tai, cắt đứt dây dưa chưa xong của bọn họ.

Lâm Lập Hạ hung hăng trợn mắt nhìn người kia một cái. Hắn lại vẫn không có chút ý niệm buông tay. Đưa tay bấm lên hông của hắn một cái, nàng hài lòng nhìn hắn nhăn mày vì bị đau.

Lý Huyền cuối cùng cũng rời khỏi cánh môi mê người của nàng, hắn cười không ra tiếng, mắt phượng híp lại, chớp động từ chỗ không có ánh sáng, hình như xuyên thẳng thẳm thâu đến trái tim của nàng.

Hắn vươn ngón tay thon dài ra chỉ chỉ cái trán của nàng một cái, mang theo điểm trách cứ như vậy, càng nhiều hơn là cưng chiều.

Lâm Lập Hạ cảm thấy mình xong rồi.

Lý Huyền là một loại độc, mà nàng như đưa đám phát hiện bản thân vô lực kháng cự loại độc không biết tên này.

Đám người trên mặt hồ chỉ thấy có hai cái đầu đột nhiên từ trong nước nhô lên, hơi thở bọn họ bất ổn kề cận gấn bó bên nhau, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử mang theo vẻ thoả mãn, mà nữ tử còn lại thì là vẻ mặt sững sờ kỳ quái.

Lên thuyền lớn cứu mạng, nàng chìm cả người vào trong làn nước ấm áp, mặc cho hơi nước lượn lờ vây quanh nàng.

Bỗng dưng vươn đầu ngón tay trong suốt ra khẽ chạm vào cánh môi của mình, nàng tựa như hoang mang, tựa như vui sướng, tựa như giãy giụa.

Nàng nên đi theo tiếng gọi của trái tim mình sao?

Ngoài cửa khẽ vang lên hai tiếng, một nha hoàn nói, "Lâm tiểu thư, nô tỳ đưa xiêm y tới."

Lâm Lập Hạ nâng một sợi tóc của mình lên tinh tế nghiên cứu, nhưng ánh mắt lại không thể tập trung được. "Vào đi."

Nha hoàn đặt xiêm y màu xanh ngọc bích lên trên bàn nhỏ sau tấm bình phong, tiếp đó an tĩnh lui xuống.

Lâm Lập Hạ vô cùng không có hình tượng than một tiếng, rồi lại cúi gằm tựa đầu vào thành thùng.

Nàng làm sao lại động lòng rồi, làm sao lại bất tri bất giác nảy sinh tâm tử với Lý Huyền chứ, mặc dù không thể nói là vô cùng mạnh liệt, nhưng một chút dị động nhỏ kia lại làm cho lòng của nàng hơi ngửa, hành hạ dây thần kinh tình cảm vô cùng yếu ớt của nàng.

Nàng biết bản thân không dễ dàng mà động tình, đoạn tình cảm thời niên thiếu kia dường như đã hao phí tất cả nhiệt tình của nàng. Nàng không tin cái gì mà thề non hẹn biển, không tin những lời ngon tiếng ngọt kia, nhưng lại bị sự dịu dàng như nước chảy của người nọ xâm chiếm cảm xúc.

Nhưng người nam nhân tên Lý Huyền ấy, tuyệt đối không phải là một cây đèn đã cạn dầu.

Chắc, đừng nói đến tiết kiệm dầu, đoán chừng còn là một cây đèn tiêu hao dầu vô cùng vô cùng lớn.

Hắn luôn mang một nụ cười nhạt nhòa, ấm áp, giống với hương cỏ xanh của mùa xuân làm cho nàng cảm thấy vừa lòng.

Đôi mắt phượng hẹp dài kia có một đồng thứ nàng nhìn hiểu hoặc là không hiểu. Nàng không nghĩ đi sâu nghiên cứu, cũng không muốn đi sâu nghiên cứu.

Cảm giác của hắn đối với nàng?

Nàng tin hắn cũng động lòng giống như nàng, chỉ là không biết động lòng của hắn có mấy phần, sâu bao nhiêu.

Trong đầu hình như có chút co rút đau đớn, Lâm Lập Hạ oán hận vỗ vỗ mặt nước mắt nhỏ ra tiếng, "Thật con mẹ nó không phải là chuyện này!"

Không thể như vậy sao, thứ cảm tình này, thật con mẹ nó không phải là một chuyện!

Một giây tiếp theo, đừng nói trái tim nhỏ bé của mình, Lâm Lập Hạ cảm thấy tế bào toàn thân mình đều run rẩy.

"Sao vậy, chuyện gì làm ngươi cảm thấy không phải là chuyện này vậy?"

Giọng nam lười biếng từ tính bên ngoài bình phong vang lên, cười như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Bị Chiếm Tiện Nghi

Các người nói, đủ đẳng cấp để có thể xuất hiện ở nơi này, ặc, không đúng, phải là sẽ xuất hiện trong phòng Lâm Lập Hạ còn có thể là ai?

Ngoài tên Cửu hoàng tử Lý Dục kia thì còn người nào vào đây nữa.

Bên ngoài bình phong, Lý Dục lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, con mắt nhỏ dài khép hờ, một tay vuốt vuốt cái nhẫn trên tay.

Trong bình phong, Lâm Lập Hạ hoảng sợ vội rút vào trong nước, sau khi rút người lại cảm thấy bản thân rất ngu ngốc.

"Ta vốn cho là người trong cung đều có cấp bậc lễ nghĩa." Cố đè sự tức giận trong lòng mình xuống, Lâm Lập Hạ nhàn nhạt mở miệng.

Lý Dục hừ một tiếng, "Cấp bậc lễ nghĩa là cái thứ đồ chơi gì vậy."

Lâm Lập Hạ giật giật khóe miệng, nàng sao lại quên mất tên Lý Dục này là hạng người gì. "Bây giờ Lập Hạ có chút bất tiện không thể tiếp đãi Điện hạ, có thể xin Điện hạ ra ngoài trước chờ chốc lát được hay không?"

Lý Dục cười khế, giọng nói trầm thấp từ tính mê người, "Ta ngược lại thật sự không cảm thấy có cái gì bất tiện, thế này không phải là rất tốt sao?"

Nàng nhìn tình trạng xung quanh phòng một chút, đột nhiên cảm thấy bản thân quá đau khổ rồi.

Người hầu hạ nàng đâu hết rồi, không phải chỉ tám một chút sao, sao lại để một con sói tiến vào vậy, những nha hoàn đứng ở cửa đi đâu hết rồi, bảo các nàng không cần hầu hạ thì liền đi hết à? Không chơi trò vô trách nhiệm như vậy đâu nha.

Hay là nói, hai người này cứ để hẳn trực tiếp tiến vào?

"Hai nha đầu ngoài phòng bị ta đuổi đi rồi." Lý Dục nói.

Lâm Lập Hạ nhức đầu xoa xoa mi tâm, người này sao lại biết mình đang nghĩ cái gì chứ? Trở lại với hiện thực tàn khốc, nàng chỉ có thể cố ra vẻ bình thường hỏi, "Không biết Điện hạ tìm ta có chuyện ‘gấp’ gì vậy?"

Nàng cố ý nói thêm một chữ "Gấp", không đúng sao, gấp đến nỗi có thể chọn lúc người ta

đang tắm mà đi vào.

"Việc gấp?" Lý Dục nhíu mày, "Không có, chỉ là nghe người ta nói người đang tắm ở đây, cho nên ‘Cố ý’ tới xem một chút."

Khụ khụ, hai chữ "Cố ý", xin đọc trọng âm.

Cút đi tên khốn kiếp nhà người.

Lâm Lập Hạ mặt không biểu cảm mắng thảm.

Lý Dục này căn bản là một tên vô lại, một tên khốn kiếp, một tên háo sắc bại hoại, còn là một tên không có trái tim.

"Vậy giờ Điện hạ xem cũng đã xem rồi, trước có thể ra ngoài được không?" Lâm Lập Hạ nở một nụ cười giả dối hỏi.

Lý Dục thông thả trả lời, "Dĩ nhiên... Không đủ."

Lâm Lập Hạ cảm thấy bản thân khí huyết dâng trào trong ngực, không nhanh ngậm miệng nói không chừng sẽ trực tiếp phun một ngụm máu tươi ra ngoài mắt. Nàng hít thở sâu đến mấy lần, rốt cuộc cuối cùng có thể lại bình tĩnh mở miệng, "Ta nói, người có thể đi ra ngoài."

Môi mỏng đẹp mắt của Lý Dục nâng lên, "Hả?"

"Người không có nghe lầm, mở cửa, đi ra ngoài, ta muốn mặc quần áo." Lâm Lập Hạ vô cùng trấn định ra chỉ thị.

Mà Lý Dục thế mà lại làm theo.

Không muốn quan tâm vì sao Lý Dục lại nghe lời làm theo như vậy, Lâm Lập Hạ nhanh chóng đứng dậy lau khô người sau đó mặc quần áo vào.

Đang lúc nàng cố gắng buộc dây lưng của áo lót (tiết y – bộ áo trắng mỏng mặc bên trong, đột nhiên có một luồng khí nóng thổi vào lỗ tai của nàng.

Da gà trên người lập tức đứng dậy gửi lời chào, động tác của nàng vô cùng quyết liệt vươn tay về phía sau đón đỡ, nhưng lại bị Lý Dục chặn lại.

Bồ.Công.Anh~di.ễn.đ.àn.l..êq.úy.đ.ô..n

"Người nói, ta lại có thể để cho người được như ý hay sao?" Lý Dục ghé sát vào vành tai của

nàng cười nói.

Lâm Lập Hạ nghĩ đến lúc ở Thu yến ngày hôm đó cũng xuống tay với hắn như vậy, lần này mất tác dụng rồi hả ? Không sao, nàng còn có chân.

Vì vậy chỉ thấy sắc mặt của Lý Dục có chút khó coi đối diện với cái gáy của Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ bước về phía trước một bước, một phen nhấc áo khoác lên choàng vào người, "Điện hạ tìm ta có chuyện gì?"

Lý Dục có chút dở khóc dở cười, cuối cùng nở một nụ cười có chút quỷ dị tiến lên cường ngạnh nắm được cổ tay của nàng. "Vốn là không có chuyện gì, nhưng bây giờ ngươi đập ta một đập thì liền có chuyện rồi."

Ta X, đây là logic phương nào vậy? Diễn hình là chuyện xưa sói xám không có việc gì cố tình gây sự với thỏ trắng nhỏ.

Lâm Lập Hạ không chút hoang mang ngẩng đầu chống lại hai mắt của hắn, "Ta có thể hiểu thành ngươi đang chọc ta chơi không?"

Lý Dục hí con mắt hẹp dài lại, "Lý giải không sai."

Trên người nữ tử vừa tắm xong có một mùi hương thơm mát nhẹ nhàng khoan khoái lượn lờ ở chóp mũi, hơi thở ướt át tản ra mùi vị mê hoặc. Trong tròng mắt đen của nàng hiện lên sự tồn tại của hắn, làm hắn không khỏi vươn tay xoa hai mắt của nàng.

Một cái lại một cái nhẹ nhàng lưu luyến mơn trớn, Lý Dục nói, "Ngươi và Tứ ca của ta đã sớm quen biết?"

Lâm Lập Hạ quay đầu để cho tay hắn rơi vào khoảng không, "Điện hạ có hứng thú với chuyện này?"

"Ngươi chỉ cần trả lời ta là được."

Lâm Lập Hạ nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, "Ừ."

Trong mắt Lý Dục thoáng qua suy nghĩ sâu xa, tiếp đó trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười quỷ dị, "Vừa rồi ngươi và Tứ ca của ta đã làm gì ở dưới đáy nước?"

Linh kiện trong đầu Lâm Lập Hạ bãi công mấy giây, tiếp đó có chút không được tự nhiên dờn ánh mắt đi, "Làm gì là làm gì, dĩ nhiên là không làm cái gì cả."

"A?" Giọng điệu của Lý Dục hơi sâu xa, "Nếu hắn đã không làm gì, vậy ta đây nên làm chút gì thôi."

Lâm Lập Hạ còn chưa kịp tiêu hóa những lời của hắn là có ý gì, Lý Dục liền dùng hành động chứng minh chuyện mình vừa nghĩ.

Bàn tay dễ dàng giữ lấy cổ tay nàng siết chặt sau lưng, hơi dùng lực một chút, nàng liền chỉ có thể kê sát thân thể mình vào hắn. Lý Dục vừa lòng từ từ cúi đầu xuống nhìn vào mắt của nàng, "Như thế nào?"

Thành thật mà nói, Lâm Lập Hạ quả thật có chút không giải thích được.

Cho nên sau khi Lý Dục không báo trước mà hôn lên môi nàng thì nàng rất không khách khí dùng hết sức ngậm chặt khớp hàm lại.

Khụ khụ, cái gì ấy à, thật ra thì ngậm chặt khớp hay không không quan trọng, quan trọng chính là lúc đó đầu lưỡi của Lý Dục đang vói vào trong miệng của nàng.

Vì vậy kết cục có thể nghĩ là biết, vị gì sắp ở trong môi của hai người cùng nhau chia sẻ, Lý Dục này cũng là một tên đặc biệt, sau khi bị cắn thì hôn càng thêm hung mãnh (hung dữ + mạnh mẽ), tơ bạc mang theo tia máu ở giữa môi hai người trần trọc.

Bồ.Công.Anh~di.ẽ.n.đ.àn.l..êq.úy.đ.ô..n

Lâm Lập Hạ cảm tức nhìn trước mắt tuyệt mỹ nam tử, hắn hết sức trêu đùa quần vòng quanh lưỡi của nàng, chẳng lẽ mới vừa rồi một ít miệng cắn còn chưa đủ nặng?

"Cốp" một tiếng, cuối cùng hai người cũng tách ra.

Lý Dục cười to, cực kì vui thích.

Vẻ mặt Lâm Lập Hạ như nuốt phải cái gì rất bẩn vậy, ra sức phì phì nước bọt đồng thời xoa xoa cái trán của mình.

Aizzz, thật sự không nên dùng đầu của mình đi đập vào đầu hắn, sớm biết thế thì nên hung ác hạ quyết tâm cắn một cái nữa, đầu lưỡi có rơi xuống thì cũng là do hắn từ tìm.

Đau quá, chắc là sưng vù lên rồi. Lâm Lập Hạ thầm nghĩ trong lòng.

Chờ lúc Lâm Lập Hạ chỉnh lý xong đi ra ngoài thì Lý Huyền và Doãn Vô Song đang nhỏ giọng nói chuyện, nàng vừa xuất hiện liền ngừng lại.

Lâm Lập Hạ khẽ rủ thấp con mắt xuống, "Tứ điện hạ, Doãn tiểu thư." ,

Doãn Vô Song cười nhạt, "Ta mới vừa được biết là Lâm tiểu thư đã cứu Điện hạ, thật sự vô cùng cảm kích."

Lâm Lập Hạ trong lòng bĩu môi, người cảm kích cái gì chứ, cũng không phải là ta cứu người, thị uy cũng không cần phải bày ra phương pháp như vậy.

"Lập Hạ." Lý Huyền gọi nàng, ánh sáng trong mắt phượng chuyển động, "Tới đây."

Cả người Lâm Lập Hạ hơi cứng lại, tiếp đó bước nhỏ về phía hắn. "Điện hạ?"

Lý Huyền chỉ giơ tay lên vén mấy sợi tóc tán loạn của nàng ra sau tai, động tác đơn giản lại hàm chứa thân mật vô hạn.

Nụ cười trên gương mặt Doãn Vô Song cứng lại. Lâm Lập Hạ giương mắt chống lại đôi mắt của hắn, tiếp theo đôi môi không tự chủ được mà cong thành một nụ cười.

Tất cả không cần nói.

Chỉ chốc lát Lý Dục cũng tới, không khí mập mờ lại mang theo quỷ dị vừa rồi cuối cùng bị đánh vỡ, bắt đầu nói chuyện bình thường.

"Tứ ca, huynh có bị thương không?" Lý Dục hỏi.

Lý Huyền khẽ lắc đầu một cái, "Cửu đệ thì sao?"

"Ta cũng không việc gì." Lý Dục nói.

Lâm Lập Hạ ở một bên cảm thán, hay cho một cảnh tượng huynh đệ hòa thuận! Chỉ là, chỉ là thích khách hôm nay...

"Cửu đệ có biết lai lịch của đám thích khách này thế nào không?" Đôi lông mày đẹp đẽ của Lý Huyền nhíu lại hỏi.

Lý Dục buông ly trà trong tay xuống, "Tứ ca cũng không biết sao?"

"Ta đối với đám người này ngược lại không xa lạ." Lý Huyền có chút tự giễu nói.

Lý Dục cười khẽ, "Ta cũng không phải lần đầu tiên gặp được."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong nụ cười chứa bao nhiêu ý vị không rõ.

"Doãn tiểu thư, Lâm tiểu thư, các người cũng khỏe chứ?" Lý Dục ân cần hỏi han.

Doãn Vô Song gật đầu một cái, "Lúc ấy thật may là có Tứ điện hạ ở đó, nếu không..."

Lý Huyền vẫn mang một bộ dáng lịch sự nho nhã như cũ, "Một cái nhắc tay mà thôi, sao phải nói đến."

Sau này Lâm Lập Hạ mới biết, lúc đó Lý Huyền vì cứu Doãn Vô Song mà trúng kế bị đánh bất tỉnh trượt chân rơi xuống nước, cái chuyện mất mặt như vậy, cũng một Lý Huyền còn có thể mặt không đổi sắc. Dĩ nhiên, nàng vẫn hoài nghi lúc đó có đúng là hấn thật sự bất tỉnh hay không.

Xảy ra đoạn nhạc đệm như vậy, du hồ xem như du không nổi nữa, bốn người lúc đến như nào thì lúc về như vậy, một đôi thủy mẫu của Doãn Vô Song thảnh thưởng nhìn Lâm Lập Hạ, cuối cùng lên xe ngựa của mình.

Còn lại Lý Dục thì hướng về phía Lâm Lập Hạ cười một tiếng mỉa mai, về phần hấn cười cái gì, Lâm Lập Hạ lựa chọn bỏ qua.

Ai biết trong đầu người này chứa đựng cái quái gì, dù sao thì cũng không thuộc phạm vi của người bình thường.

Mà Lâm Lập Hạ lên xe ngựa cùng Lý Huyền, nàng khen, "Thiệt một người nghĩ ra cách trang trí xe ngựa của mình như vậy, đoán chừng toàn bộ kinh thành này cũng chỉ có người có một chiếc như vậy."

Bồ.Công.Anh~di.ễn.đ.àn.l..êq.úy.đ.ô..n

Lý Huyền không khách khí tiếp nhận khen ngợi của nàng, "Đương nhiên."

Lâm Lập Hạ thế này mới ý thức được tình trạng bây giờ, á, bọn họ ở một chỗ rồi.

Vì vậy một mảnh tĩnh lặng.

Đột nhiên Lý Huyền cười khẽ, Lâm Lập Hạ không khỏi ngẩng đầu nhìn hấn.

"Lập Hạ." Một tiếng gọi khẽ.

"Ừ." Cúi đầu đáp.

"Lập Hạ?" Mang theo chút nghi ngờ.

"Ừ?" Mang theo một chút nghi vấn.

"Lập Hạ!" Lại giống như cảm thán.

"Ừ!" Đã bắt đầu có chút tóe lửa rồi.

"Lập — Hạ." Lần này mang theo trêu chọc.

Lâm Lập Hạ mặt không chút thay đổi nhìn hấn, khóe mắt hơi co rúm. Người, người này bị động kinh rồi hả?

Thân thể Lý Huyền chợt lóe ngời vào bên cạnh nàng, vô cùng thân mật dùng trán cụng vào trán nàng, hơi thở ấm áp tan ra ở trên mặt nàng. Mà nàng, không hề né tránh.

"Lập Hạ." Trong giọng nói trầm thấp của hấn là một loại thỏa mãn.

Lâm Lập Hạ hơi rũ ánh mắt xuống, khóe môi nhàn nhạt nâng lên.

"Ừ."

Khụ khụ, sao lại thế này, đáy lòng tỏa ra chút ngọt ngào.

"Thích khách hôm này..."

Lý Huyền ngắm nghía ngón tay nhỏ bé của nàng, "Quen rồi."

Lâm Lập Hạ liếc mắt, quen rồi... ?

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Lý Huyền vẫn mang vẻ thanh nhã như cũ, "Người trong hoàng thất, việc này là chuyện thường như cơm bữa."

Lâm Lập Hạ nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của hấn có chút tư vị không rõ, quen rồi sao.

"Đúng rồi, sao lại không thấy những hoàng huynh hoàng tỷ muội khác của huynh?" Nàng chuyển sang đề tài khác.

Lý Huyền miễn cưỡng tựa người vào vách xe, "Mất rồi."

Lâm Lập Hạ bỗng dừng trợn to hai mắt.

Lý Huyền cười cười, cảm thấy hơi mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại, "Đều mất rồi."

Mắt Lâm Lập Hạ hơi hơi đau nhức, cuối cùng trở tay vuốt vuốt ngón tay thon dài của hắn.

Hắn nói, những huynh đệ tỷ muội khác của mình, đều mất rồi.

Những lời này thật là làm cho lòng người vô cùng không có cảm giác.

Trở lại Lâm phủ, không hề nghĩ tới người chào đón đầu tiên lại là Lam San San.

Lam thiếu phu nhân tới tới lui lui đánh giá nàng, tiếp đó khinh thường nói, "Cũng chỉ là một mặt hàng như vậy, thật sự không biết bọn họ coi trọng cái gì."

Dứt lời, quay người đi.

Lâm Lập Hạ một đầu mờ mịt, muốn phản bác cũng không có chỗ.

Nàng lại làm gì động đến vị tiểu thư này rồi à?

Thích khách ngày hôm đó có lẽ không phải là một vấn đề nhỏ, nhưng chuyện này cũng không tới phiên Lâm Lập Hạ nàng quan tâm. Những chuyện ngoài sáng trong tối kia cũng không liên quan gì đến nàng, nàng vẫn như cũ đỉnh đầu thu dương trải qua cuộc sống thanh thản dễ chịu.

Một ngày kia ở trong quán uống trà với Lý Huyền, Lý Huyền đột nhiên cười thần bí với nàng, "Có muốn đi chơi hay không?"

Lâm Lập Hạ nhú mày, "Chơi gì?"

Lý Huyền tao nhã mở quạt ngọc của mình ra, "Ngày mai là cuộc săn bắn của hoàng gia."

Lâm Lập Hạ bĩu xem thường môi, "Hoàng gia lắm chuyện thật đấy."

Lý Huyền bật cười, "Đúng vậy, chuyện không nhiều thì tìm đâu ra niềm vui thú. Nhưng mà cuộc săn bắn này không cho các tiểu thư tham gia."

"Ý của huynh là..." Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng có một chút hứng thú.

Cây quạt của Lý Huyền gấp lại che khuất ý cười trên môi, "Suýt, hoạt động bí mật."

Lâm Lập Hạ cảm thán, quả nhiên, vẫn là trò vụng trộm hấp dẫn người nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Kế – Dự Đoán

"Chủ tử." Nha đầu đáng yêu búi tóc hai bên chống cằm mở miệng.

"Ừ?" Nam tử to lớn mạnh mẽ đang cúi đầu bận rộn lên tiếng.

Nha đầu nhú nhú mày, "Hôm nay không phải người đi theo tiểu thư sẽ không có việc gì chứ?"

"Ừ." Nam tử vẫn không ngẩng đầu lên trả lời.

"Chủ tử, những hắc y nhân kia có phải là thủ hạ của Thương Mạc hay không?" Nha đầu đôi sang tư thế khác lại hỏi.

"Ừ." Nam tử không chút để ý trả lời.

"Chủ tử, Thương Mạc rốt cuộc có phải người của bên kia không?" Nha đầu được một tác lại tiến một thước hỏi tiếp.

Nam tử được gọi là "Chủ tử" vội vàng bớt chút thời gian ngẩng đầu nhìn nàng một cái, "Mấy ngày không thấy nha đầu ngược lại lại hoạt bát lên không ít."

Nha đầu bĩu môi, chủ tử đang chê nàng nói nhiều quá sao? "Chủ tử, tại sao chúng ta lại phải bảo vệ tiểu thư?"

Nam tử hài lòng nhìn kiệt tác của mình một chút, "Sứ mệnh của chúng ta chính là bảo vệ nàng."

"Vậy tại sao sứ mệnh của chúng ta là bảo vệ nàng?" Nha đầu vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

"Tại sao?" Nam tử nhướn mày rậm lên, "Không tại sao cả."

Mọi việc đều có nhân quả, nhưng nếu đều đi truy cứu nhân quả, đó chính là dư thừa rồi.

"Chủ tử." Nha đầu đột nhiên ngồi ngay ngắn, vô cùng nghiêm túc hỏi, "Thật ra thì, ngài cái gì cũng biết đúng không?"

Nam tử vẫy vẫy tay với nàng, "Đến đây, nhìn xem thứ ta vừa mới viết ra."

Nha đầu biết rõ hắn đang nói lảng sang chuyện khác nhưng vẫn thuận theo đi qua đó.

Hà? Nàng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn.

Xương heo ninh nhỏ lửa hơn năm canh giờ, lấy đậu phụ khô làm gia vị, thêm chút nước tương và muối ăn, cuối cùng lại...

"Cái này là?" Nha đầu co rúm khóe miệng.

Nam tử nhe răng cười một tiếng, làn da ngăm đen tôn lên hàm răng trắng sáng của hắn, hắn vát vả lăm mớ kim nén được sự đặc ý mà mở miệng, "Ta vừa nghĩ ra công thức nấu canh, người có muốn nếm thử hương vị này một chút hay không?"

* * *

Cuộc săn bắn của hoàng gia sôi trào khắp chốn.

Đám công tử con nhà quyền quý đều cởi ra những áo dài cẩm bào vẫn mặc thường ngày, thay bằng những trang phục đi săn, không còn dáng vẻ nho nhã yếu ớt lại có thêm không ít tư thế oai hùng hiên ngang mạnh mẽ, thật sự có một loại hương vị đàn ông chân chính.

Đám công tử mang theo bên người hai gã sai vặt, một tên cầm trên tay cung tên của thiếu gia nhà mình, một tên khác thì ôm lấy túi tên.

Ngựa khắp nơi đều có thể nhìn thấy, thấp giọng hí vang giống như khát vọng sớm được tung vó chạy như bay. Đám công tử tụ lại thành từng nhóm hàn huyên với nhau, mà bọn sai vặt cũng tốp năm tốp ba tụ lại một đầu.

"Này, người là công tử nhà nào vậy?" Một thiếu niên mặc quần áo màu xanh nhìn Lâm Lập Hạ hỏi.

Lâm Lập Hạ hơi sửng sốt, tiếp đó cười trả lời, "Ta là thủ hạ của Tứ hoàng tử."

Thiếu niên kia nhìn một người khác bên cạnh nàng một chút nở một nụ cười giả tạo nói, "Thì ra là thủ hạ của Tứ hoàng tử, khó trách lại tuần tú lịch sự như vậy."

Xem ra gã sai vặt của Tứ hoàng tử trông như vậy, cái tên vẫn trầm mặc này cũng không tồi, bộ dáng trắng trẻo nõn nà, nhưng mà cái tên vừa nói kia bộ dáng trông giống như một miếng vải đen trùm lên cây tăm lớn, sắc mặt khó coi tựa như mấy ngày rồi chưa được ăn vậy.

Tuần tú lịch sự?

Lâm Lập Hạ thật sự muốn ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, hôm nay nàng cố ý mang mặt nạ, lại

còn đắp thêm mấy tầng "Phân" ở bên ngoài, cố ý để mái tóc đen lôn xộn che đi vàng trán, lại động chút ít tay chân trên mặt. Ngay cả lúc đầu Lý Huyền nhìn thấy nàng cũng thiếu chút nữa không nhận ra được. Nhưng mà thiếu niên này lại dám nói nàng tuấn! Tú! Lịch! Sự!

Chẳng lẽ thiếu niên này thâm tàng bất lộ có thể nhìn xuyên thấu qua vẻ bề ngoài xấu xí mà thấy được nội tâm xinh đẹp bên trong?

Lâm Lập Hạ buồn cười trong lòng, trên mặt vẫn mang một nụ cười ngây ngô, "Vị tiểu ca này là công tử nhà nào vậy?"

Thanh y thiếu niên kia có chút không tự tin nói: "Tam công tử nhà Nội Các Ngô Quyền đại nhân."

"Khụ khụ." Lâm Lập Hạ hắng giọng một cái, không có quyền? Tên này cũng thật không tệ.

"Tiểu Giản, chúng ta phải đi rồi." Thiếu niên thanh tú vẫn đứng một bên trầm mặc nói.

Lâm Lập Hạ nhìn thanh y thiếu niên kia cười cười, tiếp đó cùng thiếu niên thanh tú đi tới đằng trước quy củ đứng chờ.

"A Mộc, lúc nào thì cuộc săn thú mới bắt đầu?" Lâm Lập Hạ nhẹ giọng hỏi.

A Mộc mắt nhìn thẳng trả lời, "Đợi lát nữa hoàng thượng còn phải trò chuyện cùng các điện hạ, chắc cũng xấp xỉ khoảng một canh giờ nữa."

Hả? Một canh giờ?

"Ta có thể không đứng được không?" Lâm Lập Hạ yếu ớt hỏi.

Khóe môi A Mộc hình như giương cao, "Thật không biết tiểu tử yếu ớt nhà ngươi ở đâu ra, nhất định đòi đi theo điện hạ tham gia náo nhiệt."

Vậy mà Điện hạ còn dặn đi dặn lại hẳn phải chăm sóc cho vị này.

Lâm Lập Hạ cười cười, "Ta cũng chỉ là có chút tò mò thôi, coi như đi ra ngoài va chạm xã hội."

"Ngươi theo ta tới đây." A Mộc mang theo Lâm Lập Hạ lặng lẽ lui xuống, "Ngươi chờ ở chỗ này, lát nữa ta sẽ đến tìm ngươi."

Lâm Lập Hạ nhìn xung quanh một chút, chỉ vào mấy con ngựa nói, "Đây là ngựa của điện hạ?"

"Ừ, con ngựa ở giữa kia là của điện hạ, hai con còn lại là của chúng ta."

Lâm Lập Hạ cười híp mắt lại, "Vậy người cứ đi đi, ta ở chỗ này chờ các người."

"Trường Thanh, người nhớ trông chừng tiểu tử này một chút." A Mộc hướng về phía người coi ngựa nói.

Người coi ngựa gật đầu cười.

A Mộc vừa đi thì Lâm Lập Hạ liền hưng phấn tiến lên sờ sờ ngựa, ngựa này thật là xinh đẹp, toàn thân mang một bộ lông màu đen, bóng loáng tỏa sáng.

"Tiểu tử, người biết cưỡi ngựa không?" Người coi ngựa ngậm cọng rơm hỏi.

"Không biết." Lâm Lập Hạ thành thật trả lời.

"Vậy đợi lát nữa người đi săn thú với điện hạ kiểu gì?" Người coi ngựa kinh ngạc nói.

Lâm Lập Hạ nghe vậy ngẩn ngơ, đúng thật, nàng đi kiểu gì đây?

"Thật không biết Điện hạ dẫn người ra ngoài làm gì, mượn cái túi tên sao?" Người đánh xe cười trêu nói, "Còn không bằng mang ta đi."

Lâm Lập Hạ lạnh lạnh liếc hắt một cái, ngồi xuống ghế nhỏ đánh giá phong cảnh xung quanh.

Đầu kia Hoàng đế Lý Minh Đạt đang nói vài chuyện lý thú với các hoàng tử và thần tử, cố tình có người không thức thời mà đề cập đến đề tài nhạy cảm.

"Hoàng thượng, hôm nay biên quan báo lại, nói hình như phiên bang có tình huống." Một trung niên nam tử cúi đầu nói.

Lý Minh Đạt nhíu nhíu mày, "Tình huống thế nào?"

"Chuyện này..." Nam tử dừng một chút, "Tình huống cụ thể thì thần cũng không biết, nhưng thần phát hiện gần đây người phiên bang trong kinh thành không khỏi tăng lên rất nhiều."

"Nếu Trương đại nhân không phát hiện ra cái gì thì cũng đừng quá lo lắng, hôm nay khó có được ngày lành sẵn sẵn, người vẫn nên chơi đùa tận hứng một chút thôi." Lý Minh Đạt xua tay ngăn lời nói của hắt lại, "Các vị khanh gia, hôm nay ai bắt được nhiều con mồi nhất, trăm liền ban khối u mộc vạn năm có được mấy ngày trước cho người đó."

Trong lòng mọi người hơi xem thường, khối u mộc vạn năm này là một cao tăng đắc đạo hiến

tặng cho Lý Minh Đạt, nhưng đến cùng là miếng gỗ thơm này có công dụng gì thì lại không ai biết được.

Chỉ có Lý Dục cảm thấy hứng thú nhú mảy. Khối u mọc vắn năm à... Đây chính là bảo bối hiếm có thế gian. Chỉ là chẳng có mấy người biết được công dụng của nó là gì đâu?

"Dục nhi, Huyền nhi, trăm nghe nói mấy ngày trước hai người bị ám sát, hai người không có gì đáng ngại chứ?" Lý Minh Đạt quan tâm hỏi.

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần không sao." Lý Huyền ôn hòa cười trả lời.

Lý Dục cũng lười biếng nói, "Không sao."

Lý Minh Đạt nói, "Không sao là tốt rồi, vậy thì đều tự mình đi đi, chơi cho thỏa thích."

Mọi người lại tạ ơn một phen cuối cùng cũng được phóng ra hưng phấn bản thân vẫn đè nén, nhất thời trên trận tuần mã vút cao, bụi đất tung bay.

"Hoàng thúc liệu có kiến giải gì đối với lời nói của Trương đại nhân không?" Lý Dục tùy ý hỏi.

Lý Triệt nhú mảy, "Chuyện Phiên bang còn có thể có kiến giải gì, ước chừng lại rục rịch rồi."

Lý Dục nhẹ giọng cười cười, con mắt hẹp dài rũ xuống che đi suy nghĩ sâu xa, "Hoàng thúc thật đúng là đơn giản vô cùng. Năm ngoái người đứng đầu là hoàng thúc, năm nay kiểu gì ta cũng phải có được cảnh tượng như vậy một lần."

"Ha ha, người ngược lại không phục à, đành xem tiêu Tứ có nhường hay không rồi." Lý Triệt cười nói, "Đúng rồi, tiểu Tứ đâu?"

"Tứ ca vừa rồi tản ra liền rời đi rồi." Lý Dục lơ đãng nói.

"Vậy chúng ta còn không nhanh đuổi theo?" Lý Triệt sai bước bước đi, "Đừng để tiểu Tứ giành trước một bước."

Môi mỏng của Lý Dục nâng lên, "Được."

Lúc Lý Huyền thấy Lâm Lập Hạ thì nàng đang dựa vào cọc gỗ an tĩnh ngủ nông, rõ ràng là một gương mặt đen như vậy lại làm lòng hấn ngập tràn cảm giác ảm áp.

Hắn đến gần đưa tay sờ trớn lông mày, mắt, môi của nàng, cuối cùng mới thấy nàng chậm rãi mở mắt.

"Có thể đi được rồi?" Lâm Lập Hạ dụi dụi mắt, đều do gió thu quá thoải mái, làm nàng ngủ thiếp đi.

Lý Huyền cung chiều véo véo cái mũi của nàng, "Ừ, có thể."

"Nhưng ta không biết cưỡi ngựa, đi kiể gì đây?" Nếu cưỡi chung một con ngựa với hấn mà để cho người khác nhìn thấy thì nguy rồi.

"Ta sớm đã kêu A Mộc dắt ngựa đi rồi." Lý Huyền nói.

Lúc này Lâm Lập Hạ mới thấy để ý thấy bên cạnh đã không còn ngựa, lập tức "A" một tiếng, "Ta lại ngủ say như vậy?"

"Người nói thử xem?" Lý Huyền chế nhạo nói.

Lâm Lập Hạ đứng dậy phủi bụi trên người một cái, "Vậy đi thôi, người muốn mang ta đi nhìn cái gì đẹp mắt sao?"

Lý Huyền cười thần bí, "Dĩ nhiên."

Lý Huyền dẫn Lâm Lập Hạ đi vào một con đường cực kỳ vắng vẻ, dọc theo đường đi chỉ thấy cây cối xanh um tươi tốt, thỉnh thoảng lại có một con chim không biết tên kêu lên.

"Sao mà dọc con đường này lại không người vậy?" Lâm Lập Hạ tò mò hỏi.

"Nghe nói trong rừng này thường có mãnh thú lui tới, mấy năm trước còn có người đi vào, nhưng mấy năm nay không ai dám nữa, bởi vì những người tiến vào chưa từng có ai đi ra ngoài."

"Vậy người còn dẫn ta tới?" Lâm Lập Hạ nghi ngờ nhìn hấn một cái.

Trong mắt phượng của Lý Huyền mang theo nhạo báng, "Ta chính là người tiến vào sau đó lại có thể đi ra ngoài được, chỉ là không ai biết được thôi."

Người này thật là, rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật người khác không biết đây?

Đi khoảng chừng một khắc đồng hồ, Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng thấy được A Mộc và mã phu đang đứng chờ ở dưới gốc cây.

Lý Huyền tiến lên cầm dây cương của hấn mã của mình xoay người một cái cười lên, tiếp đó vươn tay ra với Lâm Lập Hạ, "Đi lên."

Lâm Lập Hạ cũng không ngại ngần, hào phóng đưa tay qua.

Không đếm xỉa đến hai ánh mắt kinh ngạc sau lưng, Lý Huyền vung xuống roi ngựa, hai người chạy nhanh về phía phương xa.

"Chỗ này là... Vách đá?" Lâm Lập Hạ nuốt một ngụm nước bọt.

Lý Huyền đứng thẳng đón gió, dưới ánh mặt trời ít đi vài phần nho nhã, nhiều hơn vài phần khí phách bức người. Hắn xoay người nói với nàng, "Tới đây."

Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái, "Không cần."

Lý Huyền cảm thấy hứng thú nhieu mảy, "Tại sao không tới?"

Lâm Lập Hạ cười gượng, "Không vì cái gì cả."

"Đến đây đi, chỗ này rất đẹp." Lý Huyền cảm thán nói.

Lâm Lập Hạ vẫn lắc đầu, nàng cũng muốn đi lắm chứ, nhưng nàng lại có chứng sợ độ cao ao ao ao ao.

Lý Huyền có chút bất đắc dĩ đi tới, "Không phải người sợ chứ? Sợ độ cao?"

Về mặt Lâm Lập Hạ có chút quần, người này sao lại thông minh như vậy.

Lý Huyền thấy thế thì trên mặt hiện lên ý cười, vừa định nói chuyện thì sắc mặt lại biến đổi, phi thân đẩy ngã Lâm Lập Hạ.

Hai người ngã rầm ở trên đất, trong lòng Lâm Lập Hạ căng thẳng, chẳng lẽ...

Giương mắt nhìn lên, bốn phía thế mà lại thật sự có nhiều hắc y nhân vây quanh, trên tay không ai là không cầm cung tên.

"Tứ diện hạ, lại gặp mặt." Một hắc y nhân trong đó không có ý tốt nói.

Lâm Lập Hạ nhìn Lý Huyền một chút, phát hiện hắn cũng mang một vẻ mặt ngưng trọng.

"Ta lại không thấy hôm nay gặp mặt người thì có chỗ nào vui mừng." Lý Huyền châm chọc nói.

"A?" Hắc y nhân cũng không tức giận, "Không vui cũng không sao, dù sao..."

"Hôm nay cũng là ngày chết của ngươi." Lý Huyền tiếp lời, trong mắt sáng bóng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71: Kế – Ngoài Ý Muốn

Hắc y nhân rõ ràng có vẻ hơi sững sốt, "Người có ý gì?"

Lý Huyền nhếch môi cười cũng không nói chuyện. Lâm Lập Hạ còn lại thì trong đầu hiện ra linh quang, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều được Lý Huyền nắm trong lòng bàn tay?

Mới vừa nghĩ như vậy, vốn chỉ có hắc y nhân và bọn họ thì bên cạnh vách núi liền hiện ra nhiều hơn mười mấy thị vệ, nhìn về mặt trần định khí thể kinh người của bọn họ, rõ ràng cho thấy là có chuẩn bị mà đến.

"Người thế mà lại..." Hắc y nhân híp mắt.

Lý Huyền cười nhạt, vung tay, những thị vệ kia thấy thế cũng cầm kiếm lên không chút do dự vọt về phía mấy hắc y nhân.

Đám hắc y nhân cũng nhảy bén phản ứng lại, giao thủ với bọn thị vệ.

"Ta nói, tất cả chuyện này đều được người lên kế hoạch sẵn từ trước?" Dù đám hắc y nhân tới vách núi sau đó bao vây tiêu diệt?

"Đám hắc y nhân này vẫn luôn giám thị hành tung của ta, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tuyệt hảo như vậy được." Lý Huyền cười nói.

Lâm Lập Hạ dở khóc dở cười, "Người không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?"

Ánh mắt của Lý Huyền kiên định nhìn nàng, "Ta tuyệt sẽ không để người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả đều có ta ở đây."

Đầu kia hắc y nhân đánh nhau quyết liệt với đám thị vệ, đầu này Lâm Lập Hạ nhíu mày quan sát.

Thích khách áo đen ra tay vẫn ác độc như cũ, từng chiêu từng thức không hề mang theo một tia lưu tình. Trong lòng Lâm Lập Hạ cảm thấy bất đắc dĩ, nàng rốt cuộc có cái vận cứt chó gì vậy, vên vên trong vòng nửa năm đã gặp phải ba lượt thích khách, huống chi lần gần đây nhất còn là mấy ngày trước, chẳng lẽ những thích khách này cũng hợp chợ?

Lần ám sát trên hồ kia nàng không cẩn thận nhìn kỹ mấy tên thích khách này, hôm nay thích khách vừa nhìn liền cho nàng một loại cảm giác quen thuộc.

Nghĩ như vậy nàng liền càng thêm chuyên tâm nhìn kỹ, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, cuối cùng sau khi thấy được trên mặt mỗ hắc y nhân có một vết thương không rõ thì nàng cuối cùng cũng khẳng định được suy nghĩ của mình.

Hắc y nhân lần này chính là đám người lần trước ám sát Lý Triệt, nhưng mà bọn họ do ai phải tới?

Lâm Lập Hạ cứ thế suy nghĩ đến nhập thần, không phát hiện phía xa xa đang có một hắc y nhân núp ở trong bụi cây nhắm vào nàng mà kéo cung.

Tên vừa rời khỏi dây cung liền thẳng tắp lao về phía nàng, Lý Huyền quay đầu lại một tay đẩy nàng nằm úp xuống mặt đất, tiếp đó lập tức cầm lấy cung tên trên ngựa bắn một mũi về phía hắc y nhân.

Lâm Lập Hạ kinh ngạc nhìn hắc y nhân chuẩn xác bắn trúng hắc y nhân kia, xem ra tiếp pháp của hắc y nhân rất lợi hại, xa như vậy mà vẫn có thể bắn trúng.

Nàng vừa định mở miệng khen hắc y nhân một câu thì lại chú ý thấy trong bụi cây bên trái cũng có người nhắm vào hắc y nhân mà kéo cung, nàng lớn tiếng kêu lên, "Cẩn thận bên trái!"

Lý Huyền nghe vậy nhanh chóng nghiêng người về phía bên phải tránh thoát mũi tên đang lao đến, nhưng lại không ngờ phía bên phải cũng có người kéo cung bắn tên đến.

Vì vậy, nên bị thương thì vẫn bị thương.

Mũi tên hung ác đâm vào bờ vai hắc y nhân, máu tươi lập tức thấm ướt y phục màu bạc, nhìn thấy mà giật mình.

Cả người Lý Huyền lắc lư một cái thiếu chút nữa ngã lên mặt đất, Lâm Lập Hạ lập tức tiến lên trước ôm lấy thân thể mềm xuống của hắc y nhân, nàng hướng bọn thị vệ hô lớn, "Đều ở đây làm gì! Không thấy trong bụi cây còn có mấy người sao!"

Nàng nóng nảy nhìn gương mặt Lý Huyền nhanh chóng tái nhợt lại trong lòng mình, run rẩy hỏi, "Người có sao không?"

Nàng biết mình hỏi lời này đều là dư thừa, nhưng giờ phút này nàng cũng chỉ muốn hỏi câu này.

Lý Huyền miễn cưỡng cười cười, "Không sao, ta còn có thể đứng lên."

Hắc y nhân hết sức từ trong lòng nàng đứng lên, thân mình bất ổn lung lay.

Lâm Lập Hạ vội vàng đỡ lấy hấn lần nữa, tận lực để cho cả người hấn tựa vào người của mình, "Người đừng cử động, vết thương vẫn còn đang chảy máu."

Lý Huyền nhìn vết thương của mình một chút cô ra vẻ thoải mái nói, "Vết thương nhỏ mà thôi, người đừng lo lắng."

Tay Lâm Lập Hạ có chút run rẩy, không lo lắng? Làm sao có thể không lo lắng đây! Nàng cười khổ nói, "Bây giờ biết mang theo ta có bao nhiêu phiền toái rồi đúng không?"

Lý Huyền sao có thể không nghe ra tự trách trong lời của nàng, hấn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt của nàng nói: "Không phiền toái."

Lâm Lập Hạ hơi rũ con mắt xuống, "Bây giờ người có thể cưỡi ngựa không?"

Lý Huyền gật đầu một cái, "Hấn là có thể."

Nàng nghe vậy vừa nhảy bén nhìn tình huống xung quanh vừa dắt ngựa, bên kia Lý Huyền nhìn bả vai mình cắn răng, một tay cầm mũi tên rút ra, vết thương lập tức máu chảy như suối.

Lâm Lập Hạ cầm một mũi tên trong túi tên vạch thùng ống tay áo của mình, kéo một tấm vải xuống che kín vết thương của hấn, "Chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Lý Huyền gật đầu một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có chút huyết sắc nào.

Lâm Lập Hạ hơi lạnh run, nhưng bàn tay lại không chút sợ hãi nào giúp Lý Huyền lên ngựa. Lý Huyền ngồi lên ngựa thì thân thể lung lay, nàng nghĩ nghĩ, leo lên ngựa ngồi vào phía sau hấn.

Cả người Lý Huyền hơn nửa đều dựa vào trong ngực của nàng, nàng đưa tay cùng nhau kéo dây cương nói: "Người chỉ cần điều khiển ngựa là tốt rồi, sức lực thì cứ dựa vào ta."

Lý Huyền tái nhợt cười cười, "Được."

Nữ tử này trong lúc nguy cấp thì vẫn luôn trấn định khác thường, đường đi nước bước rõ ràng, làm cho người ta không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tuấn mã đen bóng đá đá chân hí lên một tiếng, tiếp đó liền chuẩn bị phá vòng vây đi ra ngoài, chỉ là không đi được mấy bước thì đột nhiên tuấn mã trở nên nóng nảy phát điên, thiếu chút nữa hất hai người ngã xuống.

Lâm Lập Hạ nắm chặt dây cương hỏi, "Sao vậy?"

Lý Huyền cũng nhú chặt lông mày lại, "Không biết."

Con tuần mã này đột nhiên điên cuồng chạy đi, chỉ là hướng đi này...

"Lý Huyền! Người nghĩ biện pháp gì đi!" Lần này Lâm Lập Hạ cũng hét hoảng kêu lớn lên.

Không thể không la lên được, nơi con ngựa kia xông đến chính là vách đá, dù là ai thì cũng phải sợ.

Tay Lý Huyền bị dây cương siết đỏ bầm, "Ta..."

Nói còn chưa dứt lời, một mũi tên sượt qua mang tai, hai người kinh hãi trái tim như muốn ngừng đập. Chờ hai người lấy lại bình tĩnh thì con ngựa đã vờn người lấy một tư thế cực đẹp nhảy về phía vách núi.

Lúc này Lâm Lập Hạ chỉ có một ý niệm, lần này hai cái túi da xinh đẹp đều chuẩn bị nát như thành thịt nhão rồi.

Trời muốn diệt nàng mà!

Tình huống cũng không hỏng bét như nàng nghĩ, bởi vì phía dưới vách núi là biển rộng. Cách đó không xa là một bãi đá ngầm lớn, ở giữa thỉnh thoảng có một tấm gỗ nát vụn trôi qua, đoán chừng là có con thuyền bị đụng nát lưu lại hài cốt. Nàng chẳng quan tâm tới con ngựa đang dây dụa, ôm lấy Lý Huyền cố hết sức bơi về phía bên kia.

"Lập Hạ, bây giờ hình như lại thành ta liên lụy người rồi." Lúc này Lý Huyền vẫn không có một chút hoảng hốt, suy yếu trên ghẹo nói.

"Đừng nói chuyện." Lâm Lập Hạ nói thật nhỏ một câu, không muốn tiết lộ cảm xúc lo lắng của mình.

Lấy đá ngầm làm điểm tựa, nàng cố hết sức kéo Lý Huyền lên tấm gỗ, tiếp đó bản thân cũng bò lên, hai người ướt nhẹp cứ như vậy nằm ngửa trên tấm ván gỗ nhìn bầu trời.

Nàng cố gắng hô hấp, bình ổn bất an và lo lắng trong lòng mình. Quay đầu nhìn Lý Huyền một chút, chỉ thấy mắt phượng của hắn mang ý cười nhìn nàng, "Nhìn cái gì vậy."

"Nhìn bộ dáng người đẹp mắt." Hắn khẽ cười nói.

Nàng không khỏi có chút tức giận, "Người cái người này làm việc sao không có một chút bản khoăn gì vậy, lấy mình làm mỗi như, giờ thì hay rồi, không có gì bất ngờ xảy ra thì người thanh niên tuần tài như người đã bị chết đuối trong nước rồi."

Lý Huyền an tĩnh nhìn nàng không nói lời nào, hồi lâu sau mới lên tiếng, "Không phải còn có người ở đây sao."

Nàng nghe vậy thì đáy lòng hiện lên cỗ khó tả tư vị, tiếp đó tự giễu nói, "Cũng được, cái này ứng với một câu lời nói, tuy không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày."

Lý Huyền vươn cái tay không bị thương ra dịu dàng vuốt ve gò má của nàng, một cái lại một cái, lưu luyến quên về, "Thật xin lỗi." Nếu không phải tại hấn thì bây giờ nàng cũng sẽ không lâm vào tình trạng như vậy.

Lâm Lập Hạ kéo khóe môi, nửa ngồi dậy cốc lên trán hấn một cái, giống như hấn làm ngày đó, "Yên tâm, chúng ta sẽ không chết."

Lý Huyền nhìn vẻ mặt không một chút tuyệt vọng nào của nàng gật đầu một cái, "Ừ."

Chỉ là hô hấp của hấn càng ngày càng nhẹ, mắt phượng cũng không kiên trì nổi nữa khép lại.

Lâm Lập Hạ thấy thế vỗ vỗ mặt của hấn, "Không được ngủ, lấy lại tinh thần cho ta."

Trong mắt Lý Huyền hơi thanh tỉnh một chút, "Ừ."

Nàng ngồi dậy nâng hấn lên tựa vào trong ngực của mình, "Nói vài chuyện nâng cao tinh thần một chút đi."

"Ừ." Lý Huyền – Ý thức đã bắt đầu mơ hồ.

"Lý Huyền, người đừng ngủ, người nói vài lời đi mà."

Hấn vẫn hàm hồ đáp một tiếng như cũ.

Nàng quay đầu nhìn xung quanh một chút, trên biển rộng mênh mông bát ngát sóng biển nhấp nhô, không có bất kỳ vật gì tham chiếu, họ cứ trôi nổi dập dờn như vậy, không biết lúc nào thì mới có thể trôi đến tận cùng.

Nam tử tuần mỹ trong ngực đã hôn mê, y phục nhuộm máu bị nước thấm ướt làm nhạt bớt, con mắt bình thường vẫn luôn ấm áp giờ đang khép chặt, môi mỏng luôn mang theo nụ cười lịch sự yếu ớt mím lại thật chặt với nhau.

Nàng nhìn gương mặt tái nhợt của hấn lần đầu tiên cảm thấy bất lực sâu sắc, nàng nên làm cái gì bây giờ?

"Lý Huyền, giữa chúng ta còn có khoản nợ chưa tính đâu." Nàng ghé sát môi của hắn nhe răng nói, nàng còn chưa nói tâm ý khác thường của mình đối với hắn, còn chưa nghe được câu trả lời của hắn, còn có rất nhiều chuyện chưa làm.

Đối mặt với tử vong thì những cảm xúc hoài nghi và sợ hãi thật sự không đáng để nhắc tới, nàng chỉ biết mình thích nam tử trước mắt này, nam tử lâm vào hôn mê tính mạng đang nguy hiểm.

Trên mặt biển mênh mông, trên một tấm gỗ đơn bạc, nữ tử xinh đẹp và nam tử tuấn mỹ lâm vào hôn mê kề cận gần bó bên nhau.

Lúc Lâm Lập Hạ tỉnh lại thì bên cạnh đã không còn là nước biển vô biên, mà là một bờ cát tãi ra mùi tanh. Đáy lòng nàng hốt hoảng nhớ tới Lý Huyền, cúi đầu tìm kiếm lại phát hiện hắn ôm lấy eo của mình thật chặt, mà bản thân cũng ôm lấy tay hắn không buông.

Nước mắt hình như sắp tràn khỏi mi, nàng bưng kín tiếng khóc bản thân sẽ bật thốt ra, thật là may, thật là may.

Nàng không kiềm chế được tâm tình của mình mà lớn tiếng kêu lên, "Có ai không? Có ai ở đây hay không!"

Bốn phía một mảnh tĩnh lặng giống như ở thủ tiêu sự không bình tĩnh của nàng, nhưng nàng vẫn lớn tiếng la lên như cũ, phía xa hình như có bóng dáng của hai đứa bé, nhưng lại xoay người chạy đi.

"Có, có ai không vậy." Nước mắt trong mắt trượt xuống, nàng cảm thấy thân thể Lý Huyền càng ngày càng lạnh lẽo, "Lý Huyền, người tỉnh, tỉnh, tỉnh lại đi!"

"Đại Muội Tử, người làm sao vậy?" Bốn bóng người chạy tới, phụ nhân trung niên duy nhất trong đó lo lắng hỏi.

Lâm Lập Hạ nhe răng nói, "Đại tẩu, ta... Tướng công của ta bị thương."

"Muội tử người đừng khóc, ta đây sẽ gọi người." Phụ nhân kia nhăn mày lại, nữ tử trước mắt đông một mảng đen, tây một mảng đen đến là dọa người, nam tử trong ngực lại tuấn mỹ khác thường. Bà lập tức nói với người bên cạnh, "A Dương, người nhanh một chút đưa tiểu tướng công này về trước, còn A Minh, người đi gọi người đi."

"Cảm ơn." Lúc này Lâm Lập Hạ mới cảm thấy bản thân mệt mỏi khác thường, nhìn Lý Huyền trong ngực một chút, trước mắt nàng bỗng tối sầm rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Lập Hạ, Ta Yêu Nàng

Lâm Lập Hạ mở mắt, đập vào mi mắt là gương mặt yên bình say giấc của Lý Huyền.

Lý Huyền đang nằm sấp ở trên giường nghỉ ngơi, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, lông mi thật dài lưu lại cái bóng hình cung nhân nhật ở trên mặt. Hắn đã cởi bộ y phục nhuộm máu ra, mà thay bằng một bộ xiêm y bằng vải thô, cho dù vậy thì bộ xiêm y bằng vải thô này cũng không che đậy được khí chất tao nhã của chính hắn.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thở nhẹ của hắn. Nàng cũng không gọi hắn, cứ yên tĩnh quan sát gương mặt ngủ say của hắn như vậy.

Ngũ quan của Lý Huyền vô cùng tinh xảo, mày kiếm thon dài, mắt phượng hẹp dài luôn mang ý cười, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng.

Người đời đều nói người môi mỏng chắc chắn sẽ bạc tình, Lý Huyền như thế, cũng vậy sao?

Có thể là phát hiện ánh mắt của nàng, lông mi của Lý Huyền run run, tiếp đó từ từ mở mắt. Trong mắt phượng là một mảnh sương mù, hắn cười cười âm áp, giọng nói có chút khàn khàn mở miệng, "Đã tỉnh rồi sao?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái nhìn về phía bờ vai của hắn, "Huynh không sao chứ?"

Lý Huyền liếc bả vai một cái, "Vết thương nhỏ mà thôi."

"Vết thương nhỏ?" Lâm Lập Hạ hơi tức giận, "Chẳng lẽ huynh không biết một đóm lửa nhỏ cũng có thể cháy lan ra cả đồng cỏ sao?"

"Nàng vừa tỉnh, trước đừng tức giận." Lý Huyền đứng dậy đi đến mép bàn rót một chén nước cho Lâm Lập Hạ, xoay người cười như không cười nói. "Vi phu biết sai rồi, lần sau sẽ không dám nữa."

Vi phu?

Lúc này Lâm Lập Hạ mới nhớ tới bản thân trước khi hôn mê gào lên một câu kia, đoán chừng là vị phụ nhân kia đã nói với hắn rồi. Nàng có chút không được tự nhiên muốn giải thích, "Ách, ta cái đó là..."

"Ta biết." Lý Huyền Nhát mang vẻ mặt "Ta hiểu hết", "Uống chút nước trước đi, nàng đã hôn mê hai ngày rồi."

Bàn tay vươn ra nhận lấy cái ly của Lâm Lập Hạ dừng lại một chút, cái gì? Nàng hôn mê hai ngày rồi? "Ta làm sao vậy?"

"Nàng bị rắn cắn." Lý Huyền nhíu mày, "Nếu không phải lúc A Khánh tẩu thay quần áo giúp nàng thì nhìn thấy vết thương trên đùi nàng, sợ là ngay cả nàng chết thế nào cũng không biết."

Lâm Lập Hạ có ngu hơn nữa thì cũng nghe ra được sự tức giận trong lời nói của hắn, nàng cười gượng, "Khi đó không phải là do ta hoảng quá sao, sao có thể chú ý tới những thứ này." Nàng nhớ hình như lúc ấy trên đùi có đau nhói một cái, so sánh với cái người đang sống sờ sờ bên cạnh, dĩ nhiên sẽ không để chút chuyện nhỏ này ở trong lòng.

"Nói ngược lại nhẹ nhàng quá nhỉ, ta nghe A Khánh tẩu nói rắn biển này rất độc, thật may là lần này chúng ta gặp được nàng, nếu không cũng không còn mạng." Lý Huyền lạnh lạnh nói.

Lâm Lập Hạ thấy thế vội vàng nói lảng sang chuyện khác, "A Khánh tẩu? Chính là nữ tử đã cứu chúng ta sao?"

Lý Huyền gật đầu một cái, "Chúng ta bị sóng biển đánh dạt vào một hòn đảo, nơi này cách kinh thành rất xa, cũng không biết lúc nào bọn họ mới có thể tìm được chúng ta."

Lâm Lập Hạ cười tủm tỉm nói, "Đây chẳng phải là ý muốn của huynh sao?"

Lý Huyền nghe vậy thì ngẩn người, trong mắt phượng dường như thoáng qua thứ gì đó.

Lâm Lập Hạ không đợi câu trả lời của hắn, mắt hạnh nhìn hắn miễn cưỡng nói, "Lý Huyền, huynh thật sự cho rằng ta không biết đây là kế hoạch tốt của huynh sao?"

Lý Huyền trầm mặc không nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút suy sụp, con mắt rũ xuống không thấy vẻ mặt.

"Huynh biết rõ hôm đó có thích khách lại cố ý mang ta đi cùng, không phải là muốn chơi trò khổ nhục kế sao, nhưng nào biết lại phát triển thành tình trạng như bây giờ." Lâm Lập Hạ cười lắc lắc đầu, "Cần gì chứ?"

"Cần gì?" Lý Huyền giương mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Lập Hạ, không còn ôn hòa như bình thường, ngược lại nhiều hơn mấy phần bén nhọn bá đạo, "Nàng có biết, tại sao ta phải làm như vậy không."

Lâm Lập Hạ dời ánh mắt, "Ta..."

Ngón tay thon dài của Lý Huyền xoa nhẹ lên gương mặt của nàng, dịu dàng lại kiên định đối

diện với ánh mắt của nàng, "Lập Hạ, nàng có biết, ta thích nàng."

Trái tim của Lâm Lập Hạ không thể không chế mà đập lờ một nhịp, nàng hơi hơi mấp máy môi nhưng không nói lời nào.

"Ta thích nàng, nhưng nàng thì sao?" Lý Huyền nhẹ giọng hỏi, "Ta biết rõ nàng không chán ghét ta, nàng cũng thích ta, nhưng thích của nàng lại không giống với thích của ta."

"Lúc ở cùng với nàng, ta cảm thấy bản thân vô cùng vui vẻ, khi rời khỏi thì trong đầu lại thời thời khắc khắc đều hiện lên gương mặt của nàng. Ta vô số lần muốn đụng chạm vào nàng, nhưng lại không dám, ta sợ bản thân mình sẽ dọa đến nàng."

"Ta biết rõ quá khứ hoang đường không dứt của nàng, mà cái ta nhìn thấy lại không phải cái quá khứ hoang đường đó. Ta biết mình càng phải thận trọng khi đến gần nàng, để cho nàng biết, ta khác với bọn họ."

"Ta không biết nàng đang sợ cái gì, nàng lo lắng do dự cái gì, nàng luôn duy trì ranh giới bạn bè với ta, nếu như không có một lần du hồ kia, ta căn bản không biết được nàng cũng thích ta."

"Lập Hạ, ta muốn một yêu thích ngang nhau." Trong mắt phượng của Lý Huyền trngập tràn dịu dàng, "Ta muốn loại tâm ý tương thông này vẫn tiếp tục giữ nguyên, vào lúc ta nghĩ đến nàng thì nàng cũng đang nghĩ tới ta, lúc ta nhớ tới nàng thì nàng cũng nhớ tới ta."

"Ta cố ý dẫn nàng đi săn thú, biết rõ có thích khách mà vẫn cứ mang nàng tới, biết rõ có thể sẽ bị thương lại âm thầm vui mừng vì có thể nàng sẽ càng đến gần ta hơn."

Lâm Lập Hạ yên tĩnh không nói, trong mắt nàng không có cảm xúc gì, làm Lý Huyền không khỏi có chút hoảng loạn, hấn vùi mặt mình vào hõm cổ của nàng trầm thấp gọi, "Lập Hạ..."

"Lý Huyền." Lâm Lập Hạ mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, "Huynh biết mà, chúng ta không phải cùng một loại người. Ta không phủ nhận là mình thích huynh, nhưng cuối cùng lại lắc lư bất định, nên tiếp tục trầm luân, hay là dứt ra mà đi. Từ trước đến nay ta đều nói với bản thân, thuận theo tự nhiên, không nên suy nghĩ quá nhiều. Nhưng những lúc ở cùng với huynh thì ta lại không thể không nghĩ, bởi vì huynh là hoàng tử."

"Chúng ta đều biết ý nghĩa của hai chữ hoàng tử là như thế nào, đặc biệt là hoàng tử chỉ có hai con đường. Huynh liên tiếp bị ám sát, chỉ vì huynh là hoàng tử." Lâm Lập Hạ có chút mơ màng nhìn về phương xa.

"Lý Huyền, huynh muốn cái vị trí kia sao?"

Cả người Lý Huyền cứng đờ, căn bản không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy. Qua hồi lâu hẳn

mới lên tiếng, "Muốn."

Lâm Lập Hạ cười thành tiếng, lại có vẻ có chút quanh quẽ, "Đúng vậy đấy, huynh muốn, cho nên huynh sẽ có rất nhiều vạn bất đắc dĩ."

Hắn sẽ vì ngôi vị hoàng đế mà đi tính toán rất nhiều người, hắn sẽ vì ngôi vị hoàng đế mà cưới rất nhiều người, mà nàng điều nàng cần thì lại rất đơn giản, một phần tình cảm tầm thường, một người yêu bình thường, bất luận là cái gì, đều chỉ muốn "Một" .

Vừa rồi nàng đã nghĩ, nếu như Lý Huyền không phải là một hoàng tử thì tốt biết bao, nhưng cái từ "Nếu như" này, đều là do con người tạo ra để tự an ủi mình mà thôi.

"Lập Hạ, mẫu phi hiện tại của ta, thật ra thì không phải mẫu phi ruột của ta." Lý Huyền thu chặt cánh tay ở trên eo nàng lại, "Mẫu phi của ta vốn là một hiệp trên giang hồ nữ, chỉ vì vào ngày nào đó gặp được phụ hoàng, ngay sau đó liền lọt vào tình cảm dụ dỗ của ông ấy. Khi đó mẫu phi không biết phụ hoàng là Hoàng đế, bà tâm tâm niệm niệm muốn cùng phụ hoàng đến rằng long đầu bạc, nhất sinh nhất thế nhất song nhân* Một đời một thế chỉ có hai người. Nhưng cuối cùng lại tan nát cõi lòng không thôi, chỉ vì phụ hoàng là Hoàng đế, trong hậu cung của phụ hoàng có vô số nữ tử xinh đẹp, không ai có thể đoạt được độc sủng."

*Nhất sinh nhất thế nhất song nhân: Một đời một thế chỉ có hai người

"Cuối cùng mẫu phi vẫn không thể rời khỏi phụ hoàng, bởi vì bà mang thai ta. Mẫu phi vốn tưởng rằng phụ hoàng sẽ nhớ tới lời thề trước kia, nào biết sau khi về cung thì phụ hoàng liền có kiêu phi khác, sớm đã ném mẫu phi đang mang thai ra khỏi đầu. Sau khi mẫu phi sinh hạ ta thì phụ hoàng cũng không sủng hạnh bà lần nữa, mẫu phi hận phụ hoàng, nhưng người bà hận nhất lại vẫn là ta."

Giọng nói của Lý Huyền thật thấp, mặc dù giọng điệu vững vàng lại vẫn nghe ra khổ sở trong lời nói của hắn, "Đối với mẫu phi mà nói, ta đã hại bà thành một đời quái vật. Khi còn bé, lúc nhìn thấy Cửu đệ đang chơi đùa với hoàng hậu nương nương thì ta chỉ đứng ngây ngốc ở một bên, chờ lúc trở lại tẩm cung tìm mẫu phi muốn nhìn bầu mà vẽ gáo thì cũng chỉ nhận được sự châm chọc và cái bạt tai của mẫu phi."

"Thậm chí có mấy lần mẫu phi trở nên cuồng ném ta khi đó chỉ mặc một chiếc áo mỏng vào trong sân đầy tuyết, chỉ vì ngày hôm sau có thể gọi phụ hoàng tới đây thăm một chút."

Dường như Lâm Lập Hạ có thể thấy cảnh tượng một thân thể nho nhỏ đang run rẩy trong đông tuyết, trái tim của nàng không không chế được mà đau đớn, thì ra, dưới vẻ bề ngoài hoàn mỹ lại che giấu một quá khứ không trọn vẹn.

"Lập Hạ." Lý Huyền ngẩng đầu lên, trong con mắt màu trà có chút điên cuồng, "Mẫu phi của

ta, đã chết trong chính tay ta."

Cơ thể Lâm Lập Hạ chợt chấn động.

Lý Huyền giống như đang cười, nhưng lại mang theo bi thương vô tận, "Mẫu phi của ta, là tự tay ta giết chết, ta là quái vật, ta giết chết mẫu phi của chính mình."

Cổ họng Lâm Lập Hạ nghẹn lại, cố gắng khắc chế kinh ngạc của mình, thì ra đó không phải là quá khứ không trọn vẹn, đó là cơn ác mộng của hắn, là vết thương rứa nát cả đời của hắn.

Lý Huyền thất thần nhìn tay mình nói, "Ngày ấy, đều là máu, của ta, mẫu phi, đều là máu."

Hắn dường như trở lại cung điện ngày đó, tối tăm, vắng lặng, đâu đâu cũng thấy một màu đỏ diêm dúa lòe loẹt.

Hắn là tội nhân, là người mang nghiệp chương nặng nề.

Lâm Lập Hạ rốt cuộc biết được vì sao cái đêm khi hắn ở Tô Châu lại khác thường như vậy, vẻ mặt của hắn lúc đó y hệt như bây giờ, điên cuồng, mê mang, tuyệt vọng. Nàng giơ tay xoa nhẹ lên gương mặt của hắn nhẹ nhàng nói, "Đều đã qua rồi, những thứ này đều đã qua."

Lý Huyền đưa tay phủ lên bàn tay của nàng, buông mắt nói, "Lập Hạ, cả đời này ta chỉ biết yêu một người, bởi vì ta không muốn nhìn thấy một mẫu phi thứ hai, thấy ta thứ hai. Ta sẽ chỉ để cho người ta yêu sinh hạ con cái cho ta, chỉ người đó mới có thể."

"Lập Hạ, ta yêu nàng." Hắn chậm rãi mở miệng, nhẹ nhàng nói khẽ bên tai nàng. Trong mắt phượng không còn sâu không thấy đáy nữa, mà là tình cảm sâu đậm chỉ cần chạm vào là bùng nổ.

Lâm Lập Hạ tinh thần hoảng hốt, trong đầu thoáng qua rất nhiều rất nhiều chuyện, lần cuối cùng nàng nghe được câu "Anh yêu em" là đã bao lâu rồi nhỉ? Hôm nay nam tử có dung mạo lịch sự nho nhã hướng về phía nàng nói ra câu này, có chút hoạt bát và ngây thơ, còn có vết thương âm u thối rữa.

Nàng muốn kiềm chế nước mắt của mình, nhưng nước mắt vẫn cuộn cuộn lăn xuống như cũ. Nàng chưa bao giờ biết rằng, một câu "Ta yêu nàng" có thể có sức mạnh lớn như vậy, để cho lòng người ngập tràn hạnh phúc rồi lại đau lòng không thôi.

Lý Huyền dịu dàng nhìn nàng nhàn nhạt nở nụ cười, hắn phủ lên đôi môi của nàng, ngăn lại tiếng nức nở nghẹn ngào khe khẽ của nàng.

Trên đời này, có cái gì động lòng người hơn một câu "Ta yêu nàng" chân thật.

"Huyền đại ca, tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh sao?" Ngoài cửa có người tùy tiện đẩy cửa bước vào, lại không ngờ sẽ đụng phải cảnh tượng như vậy, lập tức sắc mặt khế biến.

Lâm Lập Hạ vội vàng quay mặt đi, vẻ mặt Lý Huyền vẫn rất tự nhiên nhìn về phía người vừa tới nói, "A Thanh, cảm ơn đệ, nương tử của ta đã tỉnh rồi."

Dáng dấp thiếu niên vô cùng tuấn tú, hắc cười với hai người một cái nói, "Tỷ tỷ người xem như tỉnh, phải biết Huyền đại ca ngay cả vết thương của mình cũng không thêm để ý liền chạy tới chăm sóc cho tỷ."

Lâm Lập Hạ cười nhạt liếc nhìn Lý Huyền, tiếp theo nói với A Thanh, "Làm phiền các người."

"Chưa nói tới gì mà phiền toái, phải biết nơi này của chúng ta đã mấy năm rồi không có một người lạ, lần này thật đúng là vô cùng có duyên phận." Trên gương mặt tuấn tú của A Thanh có chút xấu hổ, nhìn Lâm Lập Hạ nói.

Lâm Lập Hạ cảm thấy ánh mắt của hắc nhìn mình có chút quái dị, nhưng tại sao lại quái dị thì lại không nói không nên lời.

Hai người đều đã tỉnh lại, A Thanh dẫn hai người đi gặp A Khánh tẩu đã cứu bọn họ. Mặc dù dáng dấp vị A Khánh tẩu này có chút tráng kiện nhưng lại là một đại phu, hơn nữa y thuật còn không kém.

Lâm Lập Hạ đầu này câu được câu không trò chuyện với A Khánh tẩu, đầu kia A Thanh đang cùng Lý Huyền cười cười nói nói, thỉnh thoảng Lý Huyền sẽ đầu cười khế với nàng.

"Cô nương, hắc là tướng công của người?" A Khánh tẩu hỏi.

Lâm Lập Hạ cong khóe môi lên, "Vâng."

Vẻ mặt của A Khánh tẩu có chút mất tự nhiên nhìn Lý Huyền một chút, tiếp đó lại nhìn nàng một chút, "Thật sự là vợ chồng?"

Trong lòng Lâm Lập Hạ hơi cảnh giác, nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên, "Vâng."

A Khánh tẩu cũng không nói thêm cái gì, chỉ cười cười tiếp tục phớt lờ được.

Lâm Lập Hạ và Lý Huyền đối với bọn họ tự xưng là vợ chồng, nhưng bởi vì hai người đều bị thương cho nên phân phòng ngủ thì bọn họ cũng không có nói gì. Lâm Lập Hạ nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, chỉ cần vừa nhắm mắt lại thì trong đầu sẽ hiện lên

biểu tình kỳ quái của A Thanh và A Khánh tẩu.

Lâm Lập Hạ cau mày, ánh mắt của A Thanh nhìn nàng khi đó giống như là, giống như là... Nàng mặc tốt y phục đi ra ngoài, vô cùng cẩn thận đi về phía phòng của Lý Huyền, không nghĩ tới lúc đang đi ngang qua phòng thảo được lại nghe được âm thanh người khác nói chuyện.

"A Thanh, người này lần hãy buông tay đi, người ta thật sự là vợ chồng." Đây là giọng nói của A Khánh tẩu, hình như nàng đang khuyên A Thanh gì đó.

A Thanh hừ lạnh một tiếng, "Tại sao lại phải buông tay, ta đã thích thì càng muốn thu vào tay, hắn có chỗ nào xứng với nàng. Còn không bằng cùng ta sống qua ngày."*

Ngoài cửa Lâm Lập Hạ hoài nghi chớp chớp mắt nhìn, gì vậy? Chẳng lẽ A Thanh này thâm mền nàng?

"A Thanh, người cũng đã nhìn ra, bọn họ ân ái như vậy, người cũng đừng làm loại chuyện thất đức này." A Khánh tẩu đầy bất đắc dĩ.

"Chuyện thất đức? Cái gì gọi là chuyện thất đức?" A Thanh nở nụ cười âm dương quái khí, "Ta thích nam nhân liền gọi là thất đức? Phải biết dù có thất đức thì cũng là bị người làm hại, muội muội thân yêu của ta."

Ngoài cửa Lâm Lập Hạ kinh hãi đổ mồ hôi lạnh, trời, trời, trời ạ, nàng vừa nghe được chuyện gì vậy!

Người mỹ thiếu niên tên A Thanh này là ca ca của A Khánh tẩu! Hơn nữa, người hắn thích không phải nàng, mà là, mà là, Lý Huyền.

*Do Lâm Lập Hạ đang nghe trộm nên sẽ đề theo ý hiểu của Lâm Lập Hạ, trong tiếng Trung cũng chỉ có hai đại từ nhân xưng là Ta-Người giống như I-You trong tiếng anh, không rắc rối như tiếng Việt mình đâu ^^.

Lúc này cuối cùng Lâm Lập Hạ cũng hiểu được ánh mắt của A Thanh nhìn nàng khi đó là cái gì, đó là một thứ gì đó được đặt tên là "Ghen ty".

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Kinh Đào Mở Màn

Tiếng nói chuyện bên trong phòng ngừng lại, Lâm Lập Hạ đảo tròn mắt, thận trọng nhón chân lên chuẩn bị chạy lấy người.

Chỉ là, ông trời chung quy thì vẫn không thích để người ta được như ý.

"Tỷ tỷ muốn đi à? Sao không vào đây ngồi một chút?" A Thanh mở cửa nở một nụ cười cực kỳ đơn thuần hỏi.

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng "A" một tiếng, tiếp đó cười giả lả nói, "Ngài thật là làm ta ngại quá đi, giờ cũng đã không còn sớm, ngài và A Khánh tẩu nên đi tắm một cái rồi đi ngủ thôi."

Sắc mặt của A Thanh lập tức biến thành xanh mét, "Nếu đã biết sắc trời không còn sớm, người còn lộc cộc chạy đến đây làm cái gì? Những lời chúng ta vừa mới nói người đều đã nghe được hết rồi?"

Lâm Lập Hạ cười khan vài tiếng, "Thật ra thì ta cũng không nghe được bao nhiêu." Mới bắt đầu nghe từ cái câu "A Thanh người buông tay đi" mà thôi.

A Thanh hừ lạnh một tiếng, "Người muốn đi tìm tướng công của người?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, lấy một loại giọng "Khí trời hôm nay thật không tệ" nói, "Dáng dấp của tướng công nhà ta thật đúng là như hoa như ngọc, ngài nói có đúng không?"

Trên nóc nhà truyền tới một tiếng mèo kêu thê lương, Lâm Lập Hạ hài hước nói, "Con mèo này cũng thiệt là, sao bây giờ đã bắt đầu phát xuân rồi."

A Thanh tà tà cười, "Người đừng uống phí tâm tư, nói chuyện lớn tiếng như vậy không phải là vì muốn cho hắn tới cứu người sao? Nhưng thật đáng tiếc mà, ta đã sớm bỏ một vài thứ vào trong nước trà của hắn, đoán chừng hắn sẽ có một đêm ngon giấc, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là ta không vào phòng của hắn."

Lâm Lập Hạ kinh hãi! Chẳng lẽ A Thanh lại là công*?! Nàng lập tức phản ứng lại bây giờ không phải là lúc suy xét vấn đề này, nàng vô cùng phối hợp run run người, trong sợ hãi lại mang theo kinh ngạc nói, "A Thanh, chẳng lẽ người thật..."

*Công: Người đóng vai trò chồng trong mối quan hệ namxnam, thụ là người đóng vai trò vợ.

A Thanh âm trầm nhìn nàng một cái, "Nha đầu, người cũng đừng giả bộ với ta, tướng công của

người được ta nhìn trúng là phúc khí của hần. Tên công tử lần trước được ta nhìn trúng cũng là chuyện của mười mấy năm trước, không nghĩ tới lần này ông trời lại đưa đến một người cho ta."

"Vậy thì, vị công tử kia đâu?" Lâm Lập Hạ tò mò hỏi, mười mấy năm trước đây, vậy thì A Thanh thật sự là một yêu quái rồi, bởi vì nhìn hần bây giờ cũng chỉ giống một thiếu niên mười năm mười sáu tuổi.

"Tên đó?" A Thanh cười khinh bỉ, "Ta không cần thận độc chết cha hần, hần liền tìm chết theo rồi, người nói xem, có phải hần thật không có tiền đồ hay không?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, đúng vậy, chỉ có ngài là cực kỳ có tiền đồ.

A Thanh lại không có ý tốt hỏi, "Người nói, nếu ta giết chết người, tướng công của người có thể đau lòng hay không?"

Lâm Lập Hạ trầm mặc một hồi mới nói, "Hay là ngài đừng giết ta vội, tùy tiện giam ta lại là được rồi. Không dám gạt ngài, tướng công của ta thật đúng là không dễ thuần phục cho lắm. Với tướng mạo này của hần, trước kia lúc còn ở quê đã không biết có bao nhiêu người thèm thuồng, lại không một ai thực hiện được, cuối cùng còn cưới ta. Hiện tại đang ở một hoang đảo giữa biển khơi này, nói thật, ta cũng muốn sống. Ta biết ngài thật sự yêu thích tướng công ta, ngài cũng hi vọng tướng công ta là cam tâm tình nguyện ở cùng với ngài đúng không? Nói không chừng ta còn có thể giúp ngài một chút."

A Thanh nghe vậy cũng không nói chuyện, hình như đang suy nghĩ. Lúc này A Khánh tàu vẫn trầm mặc mở miệng nói, "A Thanh, cứ như vậy đi, giam nàng lại trước đã, nếu vô dụng thì lại giết là được rồi, hữu dụng thì sau này cũng có thể cho ta làm bạn."

A Thanh liếc nàng một cái, rút cuộc gật đầu, "Vậy trước tiên giữ lại cho người một cái mạng, tốt nhất người nên cầu nguyện mình thật sự có chỗ hữu dụng."

Lâm Lập Hạ cười nhạt, lời nói mang hai nghĩa nói, "Yên tâm, ta tuyệt đối có thể giúp các người." Chẳng hạn như, vào lúc Lý Huyền đối phó các người thì thay các người cầu xin một chút.

A Thanh nhìn A Khánh tàu một chút, "Người mang nàng vào đi."

Lâm Lập Hạ nghe vậy vô cùng tự giác đi vào theo, đôi tay ở sau lưng lặng lẽ ra dấu một cái.

Sau khi vào phòng, A Khánh tàu lấy ra một sợi dây thừng đi về phía Lâm Lập Hạ, nàng ho nhẹ mấy tiếng nói, "Thương lượng một chút, có thể không trói ta được không? Ta tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ."

A Khánh tàu nhìn A Thanh một cái, A Thanh âm dương quái khí cười nói, "Dĩ nhiên có thể, A Khánh, người lấy viên thuốc ta vừa mới luyện ra mấy ngày trước cho nàng ăn đi."

A Khánh tàu nghe vậy thì từ trong vô số chai chai lọ lọ lấy ra một bình sứ men xanh nhỏ, đổ ra một viên thuốc đưa tới khoe miệng Lâm Lập Hạ, "Đừng nghĩ giờ trò gì, đằng hoàng nuốt xuống cho ta đi."

Lâm Lập Hạ cẩn thận nhìn viên thuốc một chút, hình dáng cũng thật giống hạt đậu chocolate, nàng vô cùng dứt khoát nuốt vào, thật ra thì trong lòng đang ra sức đánh trống, thứ này chẳng lẽ chính là độc dược trí mạng trong truyền thuyết?

"Muốn biết đây là cái gì không?" A Thanh di chuyển một thứ gì đấy trên giường, vách tường liền dời đi lộ ra một gian phòng.

Lâm Lập Hạ phối hợp gật đầu một cái.

A Thanh cười lạnh, "Cố tình không nói cho người biết đây."

Ba người vào trong gian phòng, Lâm Lập Hạ hơi kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ muốn nhốt nàng ở cái gian phòng xa hoa như này sao? Đãi ngộ của tù nhân cũng thật là tốt quá đi.

A Thanh hình như nhìn thấu suy nghĩ của nàng ý vị không rõ cười cười, "Đến, người nhanh đi đến chỗ này."

Lâm Lập Hạ đi tới vị trí A Thanh nói, không biết vì sao lại cảm thấy có chút cổ quái.

A Thanh vui vẻ cười với nàng một cái nói, "Chúc ta sớm ngày nhìn thấy chỗ hữu dụng của người. A Khánh, mở cửa."

Lâm Lập Hạ nghe vậy nhìn xung quanh tìm cửa, cửa ở chỗ nào vậy? Sau đó, nàng chỉ chú ý tới tay A Khánh tàu đi xoay bình hoa sang một bên, dưới bàn chân không còn điểm tựa, cả người liền rơi xuống dưới. Lúc này trong đầu Lâm Lập Hạ chỉ có năm chữ.

Mẹ nó, đạo mộ bút ký!

Lâm Lập Hạ té xuống với tư thế vô cùng không tuyệt đẹp, cũng may là không ngã đến hông luôn nào. Nàng xoa chân của mình đứng lên, ngẩng đầu nhìn nơi mình rơi xuống. Nàng có chút cảm thán, cuối cùng bản thân nàng cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của đồng chí thiên chân vô tà lúc đó, bởi vì nàng cũng muốn mắng to một câu, mẹ nó, đây mà là cửa à, có cửa nào mở từ phía dưới không, có không, có không? Đây TM rõ ràng chính là cạm bẫy!

Đạo này, sơn trại không chỗ nào là không có mà.

Sau khi cảm thán xong thì nàng đánh giá chỗ mình ở, đây là một gian thạch thất không lớn không nhỏ, không có bàn không có ghế, chỉ có một đồng đồ thoát nhìn giống như phế phẩm.

Lâm Lập Hạ dựa vào vách tường nghỉ ngơi một lát, đột nhiên cười thành tiếng, tiếp đó bắt đầu dĩ lắc đầu. Không nghĩ tới lại gặp phải phiền toái như vậy, hơn nữa lại còn bởi vì sắc đẹp của Lý Huyền, điều này thật sự là, thật sự là quá cầu huyết rồi!

Thời buổi bây giờ, hóa ra đam mê chỗ nào cũng có.

A Thanh và A Khánh tàu cũng nghĩ quá đơn giản, cho là chút thuốc mê nho nhỏ mà có thể đổi phó với Lý Huyền? Vừa rồi một tiếng mèo kêu lúc nàng lớn tiếng nói chuyện kia, đúng vậy, chính là cái con bị nàng nói thành phát xuân đấy, đám người A Thanh không thấy, nhưng nàng lại thấy rõ con mèo kia là bị một cục đá rất nhỏ ném vào. Về phần là ai ném, còn cần phải hỏi nữa sao?

Lâm Lập Hạ liếc mắt nhìn đồng phế phẩm bên cạnh một chút, cuối cùng nhàm chán quyết định đi "Đào bảo vật". Những thứ đó dường như đã rất lâu không có người động tới rồi, vừa đụng vào chính là bụi bay đầy trời. Nàng ho khan mấy tiếng, tiếp tục lục lọi.

Một phút trôi qua, nàng không lục được vật gì hữu dụng.

Hai phút trôi qua, nàng không lục được vật gì thú vị như cũ.

...

Mười phút trôi qua, nàng nhìn chăm chăm vào Xuân Cung Đồ trong tay, mặt nhuộm đỏ ửng.

Mười hai phút sau, nàng hí hoáy với con dấu nhỏ vuông vuông thẳng thẳng trong tay, nhăn mày lại. Trên con dấu có khắc dòng chữ "Nội Các đào ngạn", cái này là... Quan Ấn?

Nàng bỏ con dấu nhỏ vào trong tay áo, lại tiếp tục lục lọi, cuối cùng thế mà lại lục ra được một quyển sổ gì đó màu vàng kim. Đột nhiên trong lòng nàng hơi run run, tựa hồ mồ ta sẽ chui từ dưới đất lên. Nàng vẫn đưa tay mở quyển sổ đó ra.

Lâm Lập Hạ chậm rãi trợn to hai mắt, phía trên đoạn chính quy phạm viết mấy câu, nhưng lại tiết lộ một bí mật lớn bằng trời. Nàng không khỏi vươn tay che kín miệng mình, chỉ có như vậy mới có thể ngăn được tiếng kêu suýt bật thốt ra của nàng. Lúc này miệng "Cửa" chợt có động tĩnh, Lâm Lập Hạ liền tranh thủ nhét cuốn sổ này vào trong đồng phế phẩm, nhưng vẻ mặt hoảng loạn của nàng lại rơi vào trong mắt Lý Huyền đang lấy tư thế đẹp mắt nhay xuống.

Mắt phượng của Lý Huyền híp lại, nhìn phía sau nàng một cái, "Sao thế, hốt hoảng như vậy?"

Lâm Lập Hạ cười nhạt mà nói: "Không có gì." Tuy nói không có việc gì, nhưng tay lại khẽ run.

"A?" Lý Huyền thu tất cả vào đáy mắt, ung dung thản nhiên nhìn nơi nào đó trên đất có điều ngụ ý hỏi, "Thật sự không có gì?"

Lâm Lập Hạ nhìn theo tầm mắt của hắn, không khỏi đại [囧]. Thì ra bản đông cung kia đang "Chống vó", trần trụi bại lộ ở ánh mắt của Lý Huyền.

Nàng vừa định mở miệng giải thích, sau khi nhìn thấy vẻ mặt mập mờ cười như không cười của hắn thì nuốt lời nói trong miệng xuống. Cũng tốt, nếu như có thể để cho hắn nghĩ đây là lý do khiến bản thân hoảng hốt thì cứ mặc hắn hiểu lầm đi.

Lâm Lập Hạ tiến lên từ trên xuống dưới đánh giá hắn, hài hước nói, "Ồ, xem ra huynh không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn à."

Lý Huyền vươn tay khẽ gõ lên trán nàng một cái, bất đắc dĩ nói, "Tại sao ta lại nghe thấy chút tiếc nuối trong giọng nói của nàng vậy?"

Lâm Lập Hạ hàm hồ nói "Nào có", tiếp đó chỉ chỉ "Cửa" nói với hắn, "Chúng ta ra ngoài trước đi."

Lý Huyền dở khóc dở cười gật đầu một cái, "Được."

Lý Huyền dùng cánh tay không bị thương ôm lấy eo Lâm Lập Hạ nhảy lên, trán hơi hơi thấm ra mồ hôi.

Lâm Lập Hạ vươn tay lau đi chút mồ hôi lấm tấm này, "Không sao chứ?"

Môi mỏng của Lý Huyền nhẹ câu, "Không sao."

"A Thanh và A Khánh tàu đâu?" Lâm Lập Hạ đưa tay đỡ lấy hắn đi ra ngoài.

Trong lòng Lý Huyền nổi lên âm áp, kinh ngạc vì sự tỉ mỉ của nàng. "Bọn họ ở trong phòng của ta."

Lâm Lập Hạ hoài nghi nhìn hắn một cái, tiếp đó hỏi dò, "Ta nói, sao huynh lại có thể chế ngự được bọn họ vậy?"

Lý Huyền tức giận nhìn nàng một cái, "Dù sao cũng không phải biện pháp nàng đang nghĩ."

Lâm Lập Hạ kinh ngạc, làm sao hắn biết cái nàng đang nghĩ chính là mỹ nhân kế?

Hai người tới phòng của hắn, lúc này Lâm Lập Hạ mới phát hiện ra trong phòng nhiều hơn một người, người nọ chính là Mạc Bất Phá. Nàng cười cười với Mạc Bất Phá, tiếp đó có chút căng thẳng nghiêng lợi ghé sát vào tai Lý Huyền nhỏ giọng hỏi, "Ta nói, không phải là hắn đã sớm tới rồi chứ?"

Lý Huyền cười khẽ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ ngập tràn ý cười, hắn cũng giảm thấp giọng nói xuống mập mờ nói bên tai nàng, "Ta có thể khẳng định với nàng, lần này thật sự là trùng hợp."

Lúc này đôi thành Lâm Lập Hạ tức cũng không được mà cười cũng không xong.

Sóng gió đam mỹ cuối cùng qua đi như vậy, cuối cùng đêm hôm đó Lâm Lập Hạ cũng được ngủ ngon giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng đang phơi nắng ở trong sân cùng Lý Huyền, Mạc Bất Phá vội vã chạy tới.

"Điện hạ, Bát Vương gia và Cửu điện hạ đến." Mạc Bất Phá trầm ổn nói.

Lý Huyền vẫn là mang vẻ cười nhạt gật đầu một cái, mà Lâm Lập Hạ thì kinh ngạc nhú mào, hai người này sao lại đều tới?

Không bao lâu thì một đám người tiến vào, cầm đầu chính là Lý Triệt khí vũ hiên ngang và Lý Dục tuấn mỹ tà tử.

Bốn người đối mặt với nhau, còn chưa kịp mở miệng nói một câu, Lý Triệt liền bước nhanh về phía trước kéo Lâm Lập Hạ vào trong ngực, "Lập Hạ." Trong giọng nói từ tính có an tâm thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Lập Hạ bị động tác thành lĩnh của hắn làm cho kinh hãi quên cả phản kháng, mà trong mắt phượng của Lý Huyền bên cạnh hiện nhanh một tia không vui, tư thái hắn vẫn ôn nhã như cũ, nhưng lại vươn tay kéo Lâm Lập Hạ từ trong ngực Lý Triệt ra ngoài, hành động mang ý biểu thị công khai ôm lấy eo của nàng. "Hoàng thúc."

Mây rậm của Lý Triệt nhú lại, không vui nhìn nam nữ trước mắt. Thoáng chốc bầu không khí giữa ba người trở nên quái dị khác thường.

Con mắt đào hoa nhỏ dài của Lý Dục thú vị nhìn một màn trước mắt, thú vị, thú vị, thật sự thú vị. Môi mỏng của hắn tà tà nâng lên cười khẽ một tiếng, "Tứ ca, còn thất thần cái gì nữa,

trước cứ lên thuyền đã."

Lý Huyền nhàn nhạt cười cười, "Hoàng thúc trước hết mời."

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lý Triệt không thấy hỉ nộ, xoay người đi ra ngoài, mà Lý Huyền cũng nhanh chóng bước theo.

Lâm Lập Hạ có chút mù mị đứng im tại chỗ, lúc này Lý Dục đi tới cạnh nàng khẽ nói một câu, "Giờ ngộ ngày mai có mặt ở phủ của ta." Dứt lời quay người rời đi.

Vì vậy, Lâm Lập Hạ lại càng mù mị hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Đề Ý

Sau khi lên thuyền, Lý Huyền lập tức sai người gọi ngự y đi theo, tiếp đó đi tới bên cạnh Lâm Lập Hạ dịu dàng nói, "Đề ngự y xem vết thương cho nàng một chút."

Lâm Lập Hạ liếc hần một cái, "Huynh vẫn nên đề ngự y xem vết thương của mình trước đi."

Lý Triệt nhú mày nhìn hai người trước mặt giống như bình thường kì thực lại vô cùng thân mật nói chuyện với nhau, trầm giọng hỏi, "Nàng bị thương?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái lễ độ trả lời, "Vết thương nhỏ mà thôi, đa tạ vương gia quan tâm."

Lý Triệt nghe vậy thì mày rậm lại càng nhú chặt hơn, mà trong mắt Lý Huyền thì lại hiện lên ý cười thản nhiên.

Ngự y rất nhanh chạy tới, Lâm Lập Hạ không tiếp tục từ chối, chào hỏi với ba người xong liền rời đi trước.

Sau khi Lâm Lập Hạ rời đi, Lý Huyền nhìn hai người trước mặt cười nhạt nói: "Không ngờ Bát thúc và Cửu đệ đều tới."

Lý Dục cười khẽ mở miệng, trong tròng mắt đen nhỏ dài hiện lên ý vị khó hiểu, "Hôm đó ta còn chờ chiến tích của Tứ ca, lại không ngờ tới chờ được lại là tin tức Tứ ca bị ám sát rơi xuống vách núi. Người thị vệ tên là Mạc Bất Phá của huynh còn nói gã sai vật ngã xuống vách núi với huynh thật ra là Lâm gia đại tiểu thư... Phụ hoàng phái người đi xuống vách núi tìm kiếm nhưng lại không thu hoạch được gì, cuối cùng vẫn là Bát thúc tự mình dẫn theo người ra ngoài."

Lý Huyền không biến sắc nhìn về phía Lý Triệt, "Vậy thì thật sự đa tạ Bát thúc phí tâm, ngày khác ta sẽ tới cửa nói lời cảm tạ."

Lý Triệt nhàn nhạt trả lời, "Ừ, không có việc gì là tốt rồi, ta về phòng trước." Dứt lời cất bước rời đi.

Lý Dục có nhiều thú vị nhìn một màn trước mắt, "Tứ ca cũng đi xuống đề ngự y xem vết thương đi."

Lý Huyền gật đầu một cái.

Lý Dục nhìn bóng lưng của hắn không tiếng động cười cười, bây giờ hắn đối với Lâm Lập Hạ này thật là càng ngày càng có hứng thú, nữ tử có thể làm cho cả Tứ ca và Bát thúc động lòng, hửm?

Đầu kia Lâm Lập Hạ trở lại trong phòng tùy ý để ngự y nhìn vết thương trên chân nàng, lão ngự y vuốt vuốt bộ râu hoa râm của mình nói, "Vết thương trên chân cô nương được người xử lý rất tốt, chỉ là thân thể hơi suy yếu, lão phu kê chút thuốc cho người, đợi lát nữa sai nha hoàn sắc cho người uống là được."

Lâm Lập Hạ cười cười với ông, "VẬY ĐA TẠ THÁI Y." Tiếp đó nàng lại nghĩ tới viên thuốc A Thanh cho mình ăn, vội vàng nói với ông, "Thái y, trên người ta có trúng độc gì không?"

Lão thái y vui vẻ lắc đầu một cái, "Độc rắn đã sớm bị thanh trừ, cô nương cứ yên tâm đi."

"Không phải, ý ta nói, ách, ngoài độc rắn thì còn có loại độc ngoài ý muốn nào khác không?" Lâm Lập Hạ có chút thăm dò hỏi.

Lão thái y vẫn lắc lắc đầu, "Lão phu cũng không phát hiện chắc độc nào khác trong thân thể cô nương."

"Thật sự không có?" Lâm Lập Hạ lần nữa không dám chắc hỏi một câu.

Sắc mặt của lão thái y biến hóa, "Thật sự không có."

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng thở ra, "VẬY THÌ THẬT SỰ PHIỀN TOÁI THÁI Y RỒI."

"VẬY LÃO PHU ĐI XUỐNG TRƯỚC." Thái y đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Lập Hạ bởi vì lấy được chẩn đoán của thái y mà thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn chăm chăm bình trà trên bàn đến mất hồn, sau một lát thì lát quan ấn trong tay áo ra. Nàng vuốt vuốt quan ấn xinh xắn trong tay, lông mày nhỏ nhắn lại nhíu chặt lại. Quyển sổ màu vàng kim nàng nhìn thấy ở thạch thất hôm qua là... Thánh chỉ.

Hơn nữa còn là thánh chỉ mười tám năm trước.

Nội dung trên thánh chỉ lại còn là ý chỉ truyền ngôi, chỉ là, tên bên trên không phải là Đương Kim Thánh Thượng Lý Minh Đạt, mà là Bát vương gia Lý Triệt.

Nàng nhanh chóng phản ứng được chuyện gì đã xảy ra, đơn giản là Lý Minh Đạt đã âm thầm động tay chân, vì vậy Lý Minh Đạt làm tới Hoàng đế mà Lý Triệt lại thành Vương Gia. Nhìn bộ dáng sống vui vẻ hiện tại của Lý Triệt, Lý Minh Đạt hẳn còn chưa biết năm đó còn có một đạo thánh chỉ như vậy, nếu không đã sớm một đao giải quyết cái tai họa ngầm này rồi. Vốn coi

như là chuyện cũ phủ bụi, nhưng lại không ngờ bị nàng đánh bậy đánh bạ mà lật ra ngoài...

Nếu như đạo thánh chỉ này bị người đưa cho Hoàng đế, hậu quả kia tuyệt đối là khó mà tưởng tượng được.

Lâm Lập Hạ buông mắt xuống, lúc ấy thật sự là Lý Huyền cái gì cũng không thấy sao?

Lúc này ngoài cửa có tiếng gõ cửa vang lên, nàng mở miệng hỏi, "Ai vậy?"

"Là Bồn vương." Giọng nói trầm thấp từ tính của Lý Triệt truyền đến.

Lâm Lập Hạ đứng dậy đi tới cửa, "Vương Gia?"

Lý Triệt nhìn nàng một cái rồi đi vào. Lâm Lập Hạ cảm thấy vô cùng khó hiểu đóng cửa lại, ánh mắt vừa rời của hắn, ày, làm sao vậy?

Lâm Lập Hạ rót cho hắn một ly trà, "Vương Gia tìm ta có chuyện gì sao?"

Lý Triệt âm u nhìn nàng một cái không nói lời nào.

Lâm Lập Hạ lập tức cảm thấy gió lạnh vù vù.

"Thái y nói thế nào?" Lý Triệt nhìn chằm chằm nước trà trong chén hỏi.

"Thái y nói vết thương của ta không có gì ngại, thật là làm phiền Vương Gia rồi." Lâm Lập Hạ cung kính nói.

Nào biết Lý Triệt đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay nhỏ bé của nàng, trong lòng mắt đen hình như có ngọn lửa đang nhấp nháy, hắn trào phúng mở miệng, "Nàng đối với Bồn vương ngược lại vô cùng xa lạ, Bồn vương thấy nàng và Tiểu Tứ rất thân thiết cơ mà."

Lâm Lập Hạ thử kéo cổ tay của mình ra, "Vương Gia, người buông tay ra trước được không?"

"Buông tay?" Lý Triệt hừ lạnh một tiếng, ngược lại một tay kéo nàng vào trong ngực, "Bồn vương cố tình không buông tay đây."

Lâm Lập Hạ bất đắc dĩ thở dài, người này vẫn bá đạo trước sau như một vậy. "Vương Gia, có lời gì thì cứ nói." Cần gì phải động tay động chân chứ?

Lý Triệt lại thu chặt hai cánh tay nhìn nàng chằm chằm nói, "Lập Hạ, Bồn vương đây chính là đang nói với nàng."

Lâm Lập Hạ có chút kinh ngạc hẳn không nghiêm cần giống như bình thường, "Vương Gia?"

"Nàng thật sự không hiểu tâm ý của Bôn vương sao?" Lý Triệt nhỏ giọng hỏi, trong tròng mắt đen sâu không thấy đáy.

Lập Hạ hơi rủ thấp con mắt xuống tránh khỏi ánh mắt của hắn.

"Lần trước nàng nói ta đối với nàng chỉ là một chút hứng thú nhất thời, hôm nay ta nói cho nàng biết, ta đối với nàng cũng không phải nhất thời tò mò hay cái gì khác. Lập Hạ, nàng là nữ tử đầu tiên làm ta nhớ mãi không quên như vậy." Lý Triệt chậm rãi nói, "Ta vốn cũng cho là ta đối với nàng chỉ là yêu thích bình thường, nhưng đến khi ta nghe được tin nàng và Tiểu Tứ cùng nhau rơi xuống vách đá, khi đó ta mới biết ta sợ, sợ nàng thật sự gặp phải chuyện không may, sợ rằng về sau sẽ không còn được gặp lại nàng nữa."

Hắn cầm tay nàng ấn lên ngực trái của mình nhẹ giọng nói, "Lập Hạ, nàng ở nơi này của ta."

Đáp lại hắn là một mảnh trầm mặc.

Trái tim của Lý Triệt khẽ khẽ đập lên, tình cảm cuồng nhiệt bị hắn đè nén ở đáy lòng.

Hồi lâu sau hắn mới nghe được nàng nói khẽ một câu, "Như vậy, các nàng ở chỗ nào vậy?"

Lý Triệt sửng sốt.

Lâm Lập Hạ nhẹ giọng lại phát âm rõ ràng nói tiếp, "Người nói bản thân ta ở trong lòng của người, vậy vương phi của người, Úc Nương, còn những hồng nhan tri kỷ không biết tên khác thì sao? Họ cũng ở đâu trong lòng của người?"

Nàng giương mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, "Lòng tham của người quá lớn, có thể chứa được rất nhiều thứ." Nàng thu tay về đè lên lồng ngực của mình cười nhạt mà nói: "Nhưng lòng của ta lại rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một người."

Lần đầu tiên trong đời Lý Triệt cảm thấy khó thở, hắn không tự kìm được mà thu chặt cánh tay, "Nàng đang trách ta có những nữ nhân khác?"

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng lắc đầu, "Tại sao phải trách người? Người biết mà, ta không có lập trường này."

Trên gương mặt tuấn tú của Lý Triệt là ản ản, "Lập Hạ, nàng biết, ta là người hoàng thất, ta không thể nào chỉ có một nữ nhân. Ta có thể không quan tâm đến quá khứ của nàng, nàng lại không thể không quan tâm những thứ này sao?"

"Lý Triệt." Lần đầu tiên Lập Hạ kêu tên hắn, "Ta muốn trong lòng nam nhân của ta chỉ có một mình ta, những mỹ sắc khác nửa phần cũng không lọt nổi mắt xanh của hắn. Ta muốn cho dù vì bất kỳ lý do gì hắn cũng vứt bỏ ta... Ta muốn trái tim và thân thể của hắn chỉ thuộc về một mình ta. Những thứ này, người đều không cho nổi."

Trái tim Lý Triệt như bị một cây kim nhỏ không ngừng đâm vào, hắn cười lạnh một tiếng nói: "Ta không cho nổi, chẳng lẽ Tiểu Tứ có thể cho?"

Lâm Lập Hạ bởi vì này câu mà trầm mặc.

"Nàng biết rõ Tiểu Tứ cũng không phải là đèn đã cạn dầu, vậy vì sao nàng lại chịu tiếp nhận nó?" Hắn không tin lời của nàng, nếu quả thật giống như nàng nói, tại sao hắn không thể mà Tiểu Tứ lại có thể?

Lâm Lập Hạ bị hắn nói toạc chuyện bản thân vẫn luôn cố ý xem nhẹ, một loại vô lực bị ai dâng lên, nàng vô cùng gian nan mở miệng, "Nếu như ngày đó lúc gặp nhau ở Lạc Dương không có Úc Nương, nói không chừng ta sẽ động lòng với người. Nhưng có Úc Nương, cho nên bản thân ta ngay tại lúc còn chưa động lòng liền rút người rời đi. Mà hắn... Chờ khi ta phát hiện thì ta đã động lòng rồi. Ta biết rõ bây giờ hắn không có cũng không có nghĩa là về sau không có, nhưng ta vẫn muốn cho hắn một cơ hội, cũng cho... Chính mình một cơ hội."

Nói xong lời cuối cùng, lại dừng hồi lâu mới nói tiếp được.

Yêu một người, là hạnh phúc như vậy, nhưng lại cũng đau khổ cực như vậy.

Mặc dù Lý Triệt tức giận với những lời của nàng nhưng cũng vì nàng lộ ra yếu ớt mà đau lòng, hắn vươn tay xoa mặt của nàng nói, "Lập Hạ, cần gì chứ."

Lâm Lập Hạ nuốt xuống chua sót trong cổ, "Người yên tâm, ta sẽ không để mình uất ức, nếu như hắn cũng giống như người vậy, ta cũng sẽ dứt khoát rời đi."

Chỉ là, chỉ hi vọng thời điểm đó, vĩnh viễn sẽ không đến.

Lý Triệt nghe vậy lại có chút kích động, hắn hung hăng nâng mặt nàng lên nói, "Nàng không để ý đến cảm giác của ta?"

Lâm Lập Hạ không trốn không tránh đối diện với ánh mắt của hắn, "Ta để ý đến người, các nàng thì sao, ai để ý?"

Lý Triệt giống như phát tiết đám lên bàn, "Lập Hạ, ta sẽ không buông tay."

Lâm Lập Hạ khuyên nhủ, "Buông tay đi, đối với người, đối với ta hay đối với các nàng đều

tốt." Mọi người tốt mới là thật tốt, không phải sao?

Lý Triệt chột phủ lên môi của nàng, rồi lại trước khi kịp phản ứng nàng thì rời đi, hấn đứng lên lạnh lùng để lại một câu liền rời đi.

"Ta tuyệt sẽ không buông tay."

Lâm Lập Hạ thất thần ngồi bên cạnh bàn, rối loạn, rối loạn, đều rối loạn. Lý Triệt bá đạo như vậy... Nếu như hấn biết ngôi vị hoàng đế này vốn là của hấn, hấn sẽ như thế nào?

Buổi tối cuối cùng bọn họ cũng lên bờ, Lâm Lập Hạ đứng trong đêm lạnh rứt người một cái, Lý Huyền bên cạnh thấy thế vội vàng gọi kiệu phu tới.

"Lập Hạ, nàng trở về trước đi thôi." Trong mắt phượng của Lý Huyền ngập tràn dịu dàng.

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, kéo nhẹ khóe môi nói, "Được."

Nàng chào tạm biệt với Lý Triệt và Lý Dục xong, nhưng lại không nhìn tới mặt của hai người. Thật ra thì không cần nhìn cũng biết bọn họ có vẻ mặt gì, Lý Triệt nhất định là vẻ mặt lạnh lùng, mà Lý Dục thì vẫn là dáng vẻ cười như không cười bí hiểm.

Lâm Lập Hạ thật sự muốn xông lên vuốt ve vẻ mặt tự cho là đúng này của Lý Dục, dĩ nhiên, nàng không thể.

Sau khi trở lại Lâm phủ đối mặt chính là nước mắt như đại bác của Mạch Tuệ, ngôn ngữ chanh chua của Lam San San, Lâm Viễn Sơn cũng không nhiều lời, chỉ nhìn nàng thở dài.

Giờ phút này tâm lực Lâm Lập Hạ đã quá mệt mỏi, nào còn có tinh lực đi phân tích tâm tình của bọn họ? Nàng đơn giản lên tiếng chào hỏi liền trở lại gian phòng của mình.

Nàng ngẫm cả người ở dưới nước, dường như như vậy có thể né tránh tất cả nghi ngờ và nghi kỵ.

Ngày mai, còn phải đi Cữu hoàng phủ.

Hôm sau.

Vẫn là thiếu nữ xinh đẹp dẫn đường như cũ, hoàng phủ phồn hoa xa xỉ như cũ, lần thứ hai Lâm Lập Hạ đi tới Cữu hoàng phủ, bước vào thư phòng của Lý Dục.

Lý Dục hiếm khi không mang một thân xa hoa, cầm bảo màu xanh dương nhạt lại nổi bật lên ngũ quan yêu mỹ có vài tia thanh tuyển của hấn.

Lâm Lập Hạ lạnh nhạt bước vào cửa, "Hôm nay Điện hạ tìm ta có chuyện gì?"

Dường như Lý Dục có chút không hài lòng với sự lạnh lùng của nàng, hắn đùa giỡn mở miệng nói, "Ta chính là vì tốt cho người mới tìm người, người lại có cái thái độ này?"

"Điện hạ." Lâm Lập Hạ cười giả lả, "Xin hỏi ngài có chuyện gì muốn nói?"

Lý Dục cười khẽ một tiếng, mắt đào hoa hơi híp, "Lâm Lập Hạ, không phải người muốn biết người là ai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Họa Khởi

Lâm Lập Hạ nghe vậy thì hơi sững sờ, đáy lòng nổi lên một dự cảm xấu, nhưng mà trên mặt vẫn mang nụ cười nhạt nói: "Điện hạ, lời này của người cũng thật là thú vị, người đều đã mở miệng gọi ta là Lâm Lập Hạ, vậy thì ta còn có thể là ai?"

Ngón tay thon dài của Lý Dục xoa nhẹ lên nắp trà, nắp trà bằng sứ men xanh tôn lên ngón tay trắng nõn lại sinh ra một tia quyến rũ, "Vậy ngoại trừ cái thân phận Lâm Lập Hạ thì sao?"

Nụ cười của Lâm Lập Hạ hơi trầm xuống, "Rốt cuộc thì người muốn nói gì với ta?"

Lý Dục cười khẽ một tiếng, "Thật đúng là không có kiên nhẫn, bây giờ biết nóng nảy rồi sao?"

Tròng mắt đen của Lâm Lập Hạ điềm tĩnh, đối với loại người như Lý Dục, càng như lọt vào trong sương mù thăm dò thực hư thì càng khó lấy được kết quả, còn không bằng nói trắng ra.

Lý Dục thấy nàng không nói gì liền nhìn nàng một cái, nào biết vẻ mặt nàng rất bình tĩnh, trong mắt cũng không thấy vẻ lo lắng. Hắn chợt có chút khẩn cấp, khẩn cấp muốn thấy sự bình tĩnh của nàng bị đánh nát, "Trong các thế hệ Đại Minh Vương Triều chúng ta vẫn luôn lưu truyền một truyền thuyết, cứ mỗi một trăm năm sẽ xuất hiện một nữ tử, nữ tử này thiên tư thông tuệ, kiến thức độc đáo, phẩm hạnh không giống như nữ tử tầm thường."

Lý Dục khẽ nhấp ngụm nước trà, giọng nói mỉa hoặc chậm rãi tuôn ra, "Người đời đều biết chân mệnh thiên tử là Đế Tinh*, mà mỗi khi Đế Tinh hiện ra sẽ luôn có một viên Tử Tinh** cùng xuất hiện. Tử Tinh giấu đi bóng dáng Đế Tinh, cũng khiến cho con người không cách nào phá vỡ được huyền diệu trong đó. Mà nữ tử đặc biệt kia, chính là đại biểu cho Tử Tinh này."

*Đế Tinh: Ngôi sao hoàng đế

**Tử tinh:Ngôi sao màu tím

Lâm Lập Hạ mặt không chút thay đổi nghe hắn nói, nàng đại khái biết hắn muốn nói gì, không phải nói nàng chính là nữ tử đặc biệt kia sao?

Lý Dục tiếp tục nói, "Năm Đế Tinh và Tử Thần cùng hiện ra, thiên hạ nhất định sẽ đổi chủ. Mà tử thần chi nữ* lại càng vô cùng quan trọng." Con mắt nhỏ dài của Lý Dục nhìn chằm chằm vào nàng gần từng tiếng, "Đắc tử thần giả đắc thiên hạ**."

*Tử thần chi nữ: Con gái của tử thần (Tử ở đây là màu tím, không phải là chết)

****Đắc tử thần giả đắc thiên hạ: Kẻ có được tử thần chắc chắn sẽ có được thiên hạ**

"Hoang đường." Lâm Lập Hạ cười nhạt một tiếng, "Chẳng lẽ ngươi mà cũng tin tưởng giang sơn này lại kí gửi trên người một cô gái?"

Lý Dục lơ đãng, "Đại minh vương triều từ khi khai quốc đến nay đã hơn 400 năm, mặc dù không thể nói là thiên tai không ngừng, nhưng cũng là khói lửa chiến tranh. Cứ mỗi mười năm sẽ xuất hiện một lần rung chuyển, lần rung chuyển này có thể phá hủy đi thành quả gần hai mươi năm. Mà chỉ trong vài thập niên có tử thần xuất hiện, quốc gia gió êm sóng lặng, không hề rung chuyển."

"Điều này cũng chỉ có thể nói vận mệnh của Đại Minh Vương Triều các ngươi không tốt." Trong nội tâm Lâm Lập Hạ không ngừng cười nhạo, tử thần chi nữ? Nàng còn là chân mệnh Thiên nữ!

Lý Dục híp con mắt dài, môi mỏng nhẹ câu, "Hai vị tử thần chi nữ từng xuất hiện đều giống ngươi, đều là linh hồn dị thể."

Khi Lâm Lập Hạ nghe được câu này thì cuối cùng cũng có chút phản ứng, sau khi nàng kinh ngạc liên hoài nghi nhìn Lý Dục, "Làm sao ngươi biết?"

Lý Dục đứng dậy, "Làm sao ta biết thì ngươi không cần thiết phải biết, ngươi chỉ cần biết, thân là Tử Thần chi nữ, đều sẽ trở thành hoàng hậu."

Lý Dục đã đứng trước mặt Lâm Lập Hạ, hơi cúi đầu cẩn thận nhìn nàng. Long mày nhỏ dài, con mắt câu hồn, sống mũi xinh xắn, đôi môi đỏ mọng hơi mím. Tay hắn chạm nhẹ lên khuôn mặt của nàng, thấy nàng không chút nào sợ hãi hay khủng hoảng đối diện với ánh mắt của mình.

"Dung mạo như vậy... Vẻ mặt quật cường như vậy... Lâm Lập Hạ, lấy được ngươi liền có thể có được thiên hạ, ngươi nói, bọn họ yêu ngươi, hay là thân phận của ngươi?" Giọng nói hắn vô cùng dịu dàng nhưng lại mang theo cố ý hỏi.

Trái tim Lâm Lập Hạ như bị thứ gì đó hung hăng va vào, bọn họ... ?

"Cái này thì có quan hệ gì với ngươi." Lâm Lập Hạ quay mặt đi lạnh lùng nói.

Lý Dục lại đưa ngón trỏ thon dài ra điểm điểm lên cánh môi của nàng, "Sao ngươi có thể nói như vậy chứ, phải biết, lúc vừa mới bắt đầu ta đối với vị trí kia cũng vô cùng có hứng thú."

Lâm Lập Hạ ngược mắt nhìn vào gương mặt tà mị của hắn, hắn nói, vừa mới bắt đầu... ?

"Lập Hạ ngoan, nàng thật thông minh." Lý Dục cười khuyh quốc khuyh thành, "Ta phát hiện, so ngôi vị hoàng đế thì nàng càng làm cho ta cảm thấy hứng thú hơn."

Nàng là thứ đầu tiên làm cho hắn khó có được dự vọng tìm tòi gì đó.

Lâm Lập Hạ không tức giận như trong dự liệu của hắn, mà là nở nụ cười vô cùng vui vẻ. Đúng, vô cùng vui vẻ.

"Cửu điện hạ, như vậy xem ra, ta có phải cảm tạ được người ưu ái hay không?" Thật ra trong lòng nàng vô cùng hốt hoảng vô lực, nhưng lại không muốn để lộ trước mặt hắn nửa phần.

Trong tròng mắt đen của Lý Dục là sâu không thấy đáy.

Lâm Lập Hạ mỉm cười dịu dàng, "Nếu như điện hạ đã nói xong, như vậy Lập Hạ có thể đi trước một bước hay không?"

Lý Dục nghe xong chỉ nhìn nàng không nói lời nào.

Lâm Lập Hạ lại hỏi một lần nữa, không chiếm được câu trả lời của hắn liền tự cho rằng hắn ngầm đồng ý. "Vậy Lập Hạ đi trước." Dứt lời xoay người đi, động tác nhanh chóng nâng vạt váy lên.

Lý Dục cũng không lên tiếng ngăn cản nàng, chỉ là trong mắt u ám không thấy rõ vẻ mặt.

Một ngày này, lần đầu tiên kể từ khi Lục Lung và Thất Xảo hầu hạ Lý Dục nhìn thấy gương mặt tuân tước luôn mang vẻ lười biếng nhàn nhã của chủ tử mình trở nên âm u.

Gương mặt âm u giống như vậy còn có Lâm Lập Hạ trở lại Lâm phủ.

Nàng đuổi Mạch Tuệ ra ngoài, bản thân một mình ngồi vào bên cạnh bàn. Nàng đưa tay muốn rót cho mình ly trà, lúc này mới phát hiện tay của mình run lợi hại. Nàng chán nản buông tay xuống, trong đầu dâng lên vô số nghi ngờ.

Lý Dục nói, nàng là Tử Thần chi nữ.

Lý Dục còn nói, người có được tử thần chắc chắn sẽ có được thiên hạ.

Lý Dục còn hỏi, bọn họ yêu nàng, hay là thân phận của nàng.

Bọn họ, Lý Huyền, Lý Triệt. Nói cách khác, Lý Triệt cũng có lòng đoạt vị. Ba người bọn họ đều mơ tưởng đến vị trí đó, vì vậy âm thầm lục đục đấu đá, càng muốn có được cái gọi là tử thần chi nữ.

Tử Thần chi nữ? Lâm Lập Hạ cẩn thận ngẫm lại, lập tức xem thường, nếu đúng như Lý Dục đã nói, hai nữ tử xuyên qua trước có bản lĩnh như vậy, sao còn cần Hoàng đế làm cái gì! Chính nàng ta liên quan đến mấy chục năm yên ổn của quốc gia, cần gì phải tạm nhân nhượng vì lợi ích chung mà cùng nhiều nữ nhân như vậy chia sẻ một trượng phu? Dứt khoát lật đổ trượng phu mình lên làm nữ hoàng là được, vừa bớt lo vừa tiết kiệm sức! Cái gì? Không cho phép nữ tử cầm quyền? Cả giang sơn còn có thể gửi trên người một cô gái thì còn có cái gì là không thể đây! Cổ nhân thật là một đám ngu muội, ngu muội!

Lâm Lập Hạ biết quan niệm của mình quá mức cực đoan, dù sao tư tưởng của cổ nhân vốn bảo thủ, lại truy sùng mê tín, sự hạn chế cực kỳ nhỏ, hơn nữa những thứ này lại không có sự phân tích của khoa học. Nhưng nàng vẫn không cách nào kiềm chế được cơn giận của mình. Nàng chột mắt lên mặt bàn, vốn nàng đã rơi tình thành một đồng rồi, tốt lắm, bây giờ càng loạn hơn rồi.

Nàng nhớ tới những hắc y nhân ám sát nàng kia, nhớ tới hắc y nhân cứu nàng, nhớ tới Mạch Tuệ, Mạch Tuệ, lại là ai đây? Thời gian ở chung của nàng và Mạch Tuệ cũng không coi là ngắn, từ lúc mới bắt đầu phòng bị đến bây giờ đã yên tâm, nàng tin Mạch Tuệ không có ác ý gì với nàng, nhưng bây giờ, nàng lại chỉ muốn biết rõ nàng là do ai phái tới.

Lý Huyền? Lý Dục? Lý Triệt? Hay là người khác? Mục đích phái nàng tới là gì? Bảo vệ? Hay là giám thị? Còn nữa, Lý Huyền và Lý Triệt rốt cuộc có biết nàng là đồ bỏ Tử Thần chi nữ này hay không?

Nàng không hề có một chút đầu mối, hơn nữa cũng không ai có thể nói cho nàng biết chân tướng sự việc, nàng chỉ có thể ghen ở trong bụng như vậy, nghi ngờ tầng tầng lớp lớp.

Cái ghen này, chính là nửa tháng.

Trong nửa tháng, nàng chỉ gặp mặt Lý Huyền một lần, gần đây Lý Huyền bởi vì chuyện phiên bang mà vội vàng không thấy bóng dáng, vài ngày sau nàng nghe Mạch Tuệ nói Lý Minh Đạt phái Lý Triệt đi biên cảnh đánh giặc, không biết vì sao mà, lúc nàng nghe được tin tức này cảm thấy có chuyện muốn xảy ra.

Dự cảm của Lâm Lập Hạ không sai, một tháng sau cả trong kinh cũng truyền khắp, một trận đánh ở biên cảnh Bát vương đã thua, làm mất hai tòa thành trì, chỉ vì có nội gián. Trong quân có người báo lên, Bát vương cầu kết với quân địch, cố ý thua trận đánh này. Mà sau khi Bát vương bị tố giác thì cả đêm lên trốn, không rõ tung tích. Tất cả mọi người trong Bát vương phủ bị quan giải đến Thiên Lao, tất cả những người bình thường hay tiếp xúc với Bát vương cũng đều bị bắt, nhất thời trong kinh thành lòng người sợ hãi, Bát vương anh tuấn nghiêm cẩn này lại là loại người bán nước như vậy!

Sau khi Lâm Lập Hạ nghe được Mạch Tuệ nói ra tin này thì ly trà trong tay rơi xuống vỡ nát, nàng run rẩy phân phó Mạch Tuệ đi chuẩn bị kiệu, nàng biết bây giờ bản thân muốn tìm, có thể tìm, chỉ có Lý Dục.

Lý Dục đối với việc nàng tới chơi cũng không thấy kinh ngạc, hắn đang cau mày cẩn thận nhìn quyển sổ gấp, nàng cũng không chào hỏi, tiến lên liền cầm lấy quyển sổ gấp xem qua.

"Những điều nói trên này đều là sự thật?" Sắc mặt Lâm Lập Hạ chợt tái nhợt mở miệng.

Lý Dục nghiêm túc một cách hiếm có trả lời, "Lần này hoàng thúc đúng là có hiềm nghi, nhưng làm sao mà phụ hoàng lại có thể hạ chỉ qua loa như vậy? Đại thần trong triều liều chết thương tấu, nhưng phụ hoàng cũng không quan tâm mà khư khư cố chấp, lần này phụ hoàng thật sự khác thường!"

Cả người Lâm Lập Hạ lão đảo không đứng vững, nàng nghe được âm thanh suy yếu mờ mịt của mình vang lên, "Ta nghĩ, ta biết được tại sao."

Lý Dục chợt ngừng đầu nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt khác thường này, ánh mắt u ám.

Trong mắt hạnh của Lâm Lập Hạ là một mảnh hoang vu, lại dường như có mấy phần yếu ớt, nàng gian nan mở miệng nói với hắn, "Lý Dục, giúp ta."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tái Nhọt

Lâm Lập Hạ để cho Lý Dục mang nàng trở lại đảo hoang kia, trở lại căn phòng thạch thất đó. Nàng có chút bất ổn đứng lên đi tới chỗ đóng phế vật kia. Đáy lòng đã mơ hồ đoán được đáp án, nhưng khi đối mặt với sự thật thì nàng vẫn có không cách nào dẫn xuống sự lạnh lẽo đang dâng lên.

Không có, không có thánh chỉ, bất luận nàng tìm kiếm gì cũng không thể tìm thấy nữa.

Lý Dục từ đầu đến giờ cũng không nói gì nhiều, hắn chỉ mang vẻ mặt khó lường nhìn Lâm Lập Hạ hơi run rẩy, hắn đang đợi, đợi nàng mở miệng hỏi hắn.

Giọng nói của Lâm Lập Hạ có chút không ổn nhưng vẫn coi là tỉnh táo mở miệng hỏi, "Gần đây Bát Vương gia có cái gì khác thường không?"

Lý Dục cúi đầu nhìn về phía nữ tử sắc mặt tái nhợt lại vẫn trầm ổn như cũ, "Đoạn thời gian trước Bát thúc và Tứ ca có ý kiến bất đồng về việc xử lý chuyện phiên bang. Tứ ca chủ trương nghị hòa, nhưng Bát thúc cảm thấy phiên bang chỉ là một nước nhỏ, thay vì bất cứ lúc nào biên cảnh cũng có thể rục rịch ngóc đầu dậy còn không bằng hành động tiêu diệt một lần, hỏa khí giữa hai người không nhỏ, cuối cùng phụ hoàng sử dụng đề nghị của Bát thúc cũng lệnh cho Bát thúc mang binh xuất chinh."

Lâm Lập Hạ cười khổ, nàng nghĩ đến Lý Triệt, một nam tử anh tuấn bá đạo như vậy, hắn vốn có thể thắng đẹp trận đánh này, nhưng không ngờ lại có kết quả như vậy. Không thể nghi ngờ, thánh chỉ nhất định là Lý Huyền cầm đi, cũng khẳng định đã đưa cho Lý Minh Đạt, nếu không, sao ông ấy có thể hạ thánh chỉ như vậy?

Trên quyền sở gấp nói, Lý Minh Đạt đã hạ chỉ tịch thu toàn bộ tài sản giết những kẻ phạm tội trong Bát vương phủ, không chừa một móng. Mà Lý Triệt, Lý Minh Đạt hạ treo thưởng, giá trị con người của Lý Triệt là một triệu lượng hoàng kim, bất luận sống chết. Lý Minh Đạt phái Lý Huyền giám trạm, người nam tử tao nhã đó, hắn phải tận mắt nhìn Bát thúc của mình bị xử trảm, nhìn tận mắt ấu đê mà bản thân vẫn luôn nuông chiều rơi đầu. Hắn sẽ đau lòng sao? Lâm Lập Hạ hoài nghi, rõ ràng hắn đối với Duệ nhi cưng chiều như thế, tại sao lại làm như vậy? Nàng cảm thấy mình ngốc vô cùng, tất cả tất cả dường như đều đã có lời giải thích.

Ngày đó Lý Huyền cô ý ôm mình trước mặt Lý Triệt, đó không phải là một loại khiêu khích đối với Lý Triệt hay sao? Hắn biết rõ ràng ngày đó Lý Triệt cầu thân, biết tâm ý của Lý Triệt. Lợi dụng nàng kích thích Lý Triệt có lẽ sẽ không rất lớn, nhưng tuyệt đối cũng không nhỏ. Hắn đã sớm tính toán tốt, đối với tính cách của Lý Triệt nhất định sẽ không buông tay, giống như Lý Triệt đã nói vậy, tại sao Lý Huyền có thể còn hắn lại không thể? Nam nhân so

đo với nhau có thể không phải là vì cái ngôi nỏ kia, nhưng ngôi đó khiến cho, Lý Triệt làm thế nào cũng không nghĩ đến Hoàng đế đã cùng Lý Huyền thiết kế xong cạm bẫy để hãm hại hắn chứ?

Đều là bởi vì đạo thánh chỉ kia, nếu như lúc ấy nàng không lục được ra, nếu như không bị Lý Huyền chú ý tới, như vậy tất cả mọi người đã không phải chết, Lam vương phi, Duệ nhi, Úc Nương, còn sao nhiều người đang bị giam giữ, các nàng đối với những thứ này không hề biết gì, tại sao bọn họ lại phải chết? Chỉ bởi vì âm mưu tranh đấu giữa hoàng tộc, cho nên bọn họ đều trở thành vật vạ hy sinh.

Lý Huyền, hiện tại cái tên này lại chỉ làm nàng không khỏi toàn thân rét run, còn có cái gì là hắn không tính toán tốt? Có lẽ, hắn đã sớm biết nàng là Tử Thần chi nữ, hoặc có thể là, tình cảm của hắn đối với nàng đều là giả, có lẽ nữa, ngay cả tất cả phản ứng của nàng đều nằm trong tính toán của hắn.

Đáy lòng có một âm thanh yếu ớt đang nói nàng phải tin tưởng hắn, nhưng nàng lấy cái gì để tin tưởng? Hắn đối với người thân của mình cũng có thể không chừa thủ đoạn nào như vậy, nàng đây tính là cái gì? Nói không chừng lúc hắn đang mỉm cười với người cũng đã bắt đầu tru tính tất cả, người nhìn qua tưởng vô hại nhất ngược lại lại nguy hiểm nhất.

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn về phía Lý Dục, kiên định hỏi, "Người sẽ giúp ta, có đúng hay không?"

Lý Dục thật sự không hiểu nữ tử này, làm sao nàng lại cảm thấy bản thân sẽ giúp nàng chứ? Lý Huyền diệt trừ Lý Triệt đối với hắn mà nói là một chuyện vui, tại sao hắn phải chặn lại dòng nước đục đang chảy này? Hắn lười biếng cười cười, "Người cảm thấy thế nào?"

"Người sẽ." Lâm Lập Hạ chắc chắn mở miệng, "Cái người cảm thấy hứng thú nhất không phải là muốn nhìn Lý Huyền không có Tử Thần chi nữ còn có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế hay không sao? Người giúp ta, ta rời đi, người không muốn giúp ta, ta dù không muốn đi nữa cũng sẽ phải ở cùng với hắn."

Trong con người nhỏ dãi của Lý Dục ngập tràn kinh ngạc, nàng thế mà lại biết nguyên nhân chân chính hắn cảm thấy hứng thú! Về mặt của nữ tử trước mắt này tự tin như vậy, tự tin đến mức hắn cũng không tự chủ được mà gật đầu một cái.

"Được." Hắn nghe thấy bản thân nói như vậy.

Lâm Lập Hạ như bỏ được gánh nặng cười cười, lập tức lại hỏi, "Người biết Đào Dã là ai không?"

Lý Dục là người khôn khéo bậc nào, vừa nghe đến cái tên này trong đầu liền liên hệ tất cả

mọi chuyện lại với nhau, hần bật cười lắc đầu một cái, "Hoá ra là như vậy."

Lâm Lập Hạ cau mày, "Người biết hần?"

"Ta không biết hần, nhưng ta lại biết hần là ai." Lý Dục cười thần bí, "Để cho ta đoán một chút, Tứ ca đã tìm được đạo thánh chỉ kia, đúng không?"

Lâm Lập Hạ tròn to hai mắt, "Người cũng biết?"

"Ta đương nhiên biết, ta còn biết nội dung trên thánh chỉ là... Cái vị trí đó, vốn không phải của phụ hoàng ta." Lý Dục nhẹ nhàng cười nói.

Nhưng Lâm Lập Hạ lại hoài nghi nhìn hần một cái, "Người đoán mò đúng không?"

Trên mặt Lý Dục chợt lóe lên tia bối rối, hần ho nhẹ một tiếng nói, "Không phải người muốn biết nguyên nhân đằng sau hay sao?"

Lâm Lập Hạ thành thật gật đầu một cái, dĩ nhiên nàng muốn biết.

Sau đó, trong thạch thất chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp mị hoặc của Lý Dục.

"Phụ hoàng ta ngồi lên vị trí này, đến bây giờ vẫn còn có người hoài nghi có phải năm đó hần soán vị hay không, bởi vì mặc dù phụ hoàng là nhi tử xuất sắc nhất của tiên đế, nhưng đứa con tiên đế yêu thương nhất lại là Bát thúc lúc ấy chỉ mới sáu tuổi. Nghe nói tiên đế có yêu một nữ tử duy nhất chính là mẫu phi của Bát thúc, lại thêm không chỉ một lần tiết lộ muốn lập Bát thúc làm thái tử, nhưng không chờ tiên đế lập thái tử xong, ông lại bị bệnh mà băng hà, lúc ấy chỉ có phụ hoàng ta và nội thị tâm phúc của tiên đế ở bên cạnh ông. Nội thị đọc khẩu dụ của tiên đế là truyền ngôi vị hoàng đế cho phụ hoàng, đương nhiên, trong triều chắc chắn có rất nhiều người hoài nghi, nhưng lúc đó cánh của phụ hoàng đã cứng cáp, hơn nữa Bát thúc mới sáu tuổi, cho nên những thần tử kia cũng dần dần an phận xuống. Phụ hoàng đối với Bát thúc rất tốt, bởi vì thuở nhỏ Bát thúc dính nhất chính là phụ hoàng, sau khi phụ hoàng đăng vị cũng không làm ra hành động gì hãm hại Bát thúc, cho nên lũ thần tử kia ngoài sáng thì không nói câu nào, lại âm thầm chờ Bát thúc lớn lên. Sau khi Bát thúc lớn lên dĩ nhiên trở nên xa cách với phụ hoàng, mấy năm này thân thể phụ hoàng càng ngày càng kém, chuyện năm đó cũng là một cái gai trong lòng ông, ông nhớ tới có người truyền ra lời đồn đại, nói lúc ấy tiên đế đã lập thánh chỉ để cho người mang ra khỏi cung, đợi sau khi Bát thúc lớn lên sẽ lấy ra. Phụ hoàng ngày đêm nghi ngờ, nhưng lại không nắm được có phải có người cố ý châm ngòi hay là đúng chân tướng, cho nên, hần sai ta cùng Tứ ca đi tìm."

Lý Dục cười cười với nàng, "Dĩ nhiên, những việc cũ này là tự bản thân ta tra được, phụ hoàng chỉ cho chúng ta một danh sách, bảo chúng ta đi tìm một vật tiên đế lưu lại. Ta từ Kinh Thành tra đến Lạc Dương, nhưng lần nào cũng chậm một bước, chờ lúc người của ta chạy đến

thì người nha kia cũng đã bị diệt khẩu, sau đó, trên danh sách chỉ còn lại có hai người. Đàm Thiên Quân và Đào Dã."

"Đàm Thiên Quân là nguyên lão mấy triệu, nếu vật kia nằm trong tay ông ấy chúng ta cũng không làm sao được, chỉ có thể thừa cơ hành động. Mà Đào Dã này, sau đợt cung biến mười tám năm trước liền dẫn con trai của mình ra biển, sau đó bắt vô âm tín."

Nói tới chỗ này, Lâm Lập Hạ còn có cái gì không hiểu nữa? Xem ra vị mỹ công tử mà A Thanh nói chính là con trai của Đào Dã, mà này người cha bị hấn không cần thận độc chết chính là Đào Dã rồi.

Vốn một đoạn này đã bị chôn bên trong thạch thất ở hải đảo này, nhưng mặc cho ai cũng không ngờ được lại bị nàng lật ra! Hơn nữa, lại còn bị Lý Huyền mang ra ngoài.

Đột nhiên Lâm Lập Hạ nở nụ cười, nụ cười này mang một chút giễu cợt, một chút bất đắc dĩ, cùng một chút vô lực. Nửa tháng trước nàng ở chỗ này nghe được nam tử âu yếm thổ lộ, nàng cho là mình có lẽ có thể tiếp nhận, cố gắng, nỗ lực, nhưng quay đầu lại vẫn chỉ là dã tràng xe cát. Nàng và hấn vẫn là người của hai thế giới như cũ, vĩnh viễn không thể dung nhập vào cuộc sống của đối phương. Đây tất cả giống như một trò đùa ông trời bày ra, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một nơi, nên xuất hiện thì xuất hiện, nên đối mặt vẫn phải đối mặt.

Lý Dục hơi nhíu mày, trên khuôn mặt tà mị dâng lên tia không vui không tự biết, hấn chỉ biết Lâm Lập Hạ vô lực như vậy làm hấn chói mắt không hiểu, đáy lòng lại có một loại dục vọng khác thoát ra, hấn vô cùng khát vọng nhìn thấy dáng vẻ thất bại của nàng, không phải vô lực, mà là sụp đổ, điên cuồng sụp đổ.

Lý Dục không có ý tốt mở miệng, "Người biết thích khách lần trước ám sát các ngươi là do ai phái tới không?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy thì sắc mặt lại tái nhợt hơn mấy phần, nàng biết hấn có ý hỏi như vậy, nàng nghĩ đến khả năng kia liền đau lòng đến muốn ngất, nàng muốn che lỗ tai mình của đi không nghe hấn nói, nhưng nàng lại chỉ có thể yên lặng nhìn đôi môi của hấn khép mở nói ra hai chữ.

"Lý Huyền."

Lý Huyền, Lý Huyền, người nam tử ôn văn như ngọc đó, người nam tử luôn mang một nụ cười dịu dàng, người nam tử nói với nàng năm chữ "Lập Hạ, ta yêu nàng".

Nàng vốn tưởng rằng trong lần ám sát này hấn chỉ cất giấu lòng riêng cho nên thuận nước đẩy thuyền, lại không ngờ tới toàn bộ toàn bộ đều là một âm mưu, âm mưu một một mũi tên vài con chim. Hấn là diễn viên tốt nhất, cũng có tâm cơ sâu nhất, không ai có thể có tâm tư chặt

chẽ hơn so với hần, không có ai có thể hiểu được tâm lý rất nhỏ của mỗi người hơn hần.

Có lẽ hần thật sự là người thích hợp nhất với vị trí đó, không giống Lý Triệt cần đại động triều chính như vậy, không giống Lý Dục một dạng không chút để ý, hần là âm mưu gia trời sinh, nắm trong tay tất cả tính toán.

Nàng nghĩ đến lúc sống nương tựa lẫn nhau khi đó, hần nhìn thấy nàng luống cuống khóc thảm có phải cảm thấy rất có cảm giác thành công hay không? Có phải cảm thấy nàng rất ngu rất đần hay không? Có phải ngay cả lúc nói câu "Ta yêu nàng" kia đều mang theo tính toán hay không?

Nàng đối với hần mà nói rốt cuộc là cái gì? Hay là cái gì cũng không phải?

Trong lòng nàng dường như có ngàn vạn con sâu gặm cắn trong đó, đau triệt nội tâm. Cổ họng kéo căng, nàng lúc này chỉ muốn lớn tiếng hét lên, hai tay không ngừng muốn phá hủy tất cả mọi thứ, nhưng nàng không thể, nàng không thể, còn có người chờ nàng đến cứu, Lý Triệt, nhất định Lý Triệt sẽ hồi kinh, bởi vì thể tử của hần nhi tử của hần của ở nơi đó. Nhưng sau khi hần trở về chắc chắn sẽ lại rơi vào tầng tầng mưu kế của Lý Huyền, tất cả đều rất đáng sợ, nam tử kia, cái hần quan tâm, thực sự chỉ có ngôi vị hoàng đế kia sao?

Lý Dục hài lòng nhìn gương mặt tái nhợt đến không còn chút huyết sắc nào của Lâm Lập Hạ, nhìn nàng cắn chặt hàm răng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hần chờ mong nàng sụp đổ, cảnh tượng mỹ lệ khác thường sắp tới.

Nhưng mà, nàng không có.

Nàng chỉ đâm móng tay thật sâu vào lòng bàn tay, dùng đau đớn nhắc nhở lý trí của mình.

"Chúng ta phải tìm được Lý Triệt." Nàng thân nhiên nói.

Nữ tử trước mặt hơi ngẩng đầu lên lộ ra cần cổ đẹp đẽ tinh tế, sắc mặt nàng tái nhợt dường như sắp ngất xỉu, giọng điệu nhàn nhạt giống như đang đàm luận chuyện thời tiết, nhưng ánh mắt lại kiên định đủ để rung chuyển bất kỳ thứ gì.

Lý Dục bị Lâm Lập Hạ như vậy làm cho rung động.

Hần không biết, tương lai mình sẽ đem tất cả tình cảm nồng đậm của cả đời này, toàn bộ đều dâng tặng hết cho nữ tử trước mắt này.

Nữ tử mang ánh mắt lạnh nhạt lại vô cùng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tình Thương

Trước con thuyền không lồ xa hoa có hai người đang đứng đón gió, sợi tóc màu đen theo gió lay động, hỗn độn, cuồng táo, nặng nề nói không ra tiếng, nhìn không thấy đường.

Con sóng nhấp nhô trên mặt biển màu xanh lam, tựa như cảm xúc đè nén ở sâu dưới đáy lòng, mưu gió sắp tới.

Nam tử tà mị mặc xiêm y màu xanh nhạt hơi ngửa đầu, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào cặp mắt khép hờ của hắn, không dấu vết nhìn về phía nữ tử bên cạnh cách đó không xa.

Cô gái yên tĩnh đứng lặng, sống lưng thẳng tắp, có vẻ lạc tịch lại không hề nhu nhược. Hai mắt nàng nhàn nhạt nhìn ra vùng biển không bờ bến, dường như muốn tìm ra điểm cuối.

Ai cũng không mở miệng đánh vỡ bình tĩnh lúc này, cho đến khi một nhò bướng bình từ trong nước nhảy lên.

Hắn nhìn thấy khóe môi nàng rớt cuộc hiện lên một tia cười, nhưng rất nhanh lại biến mất không thấy gì nữa. Hắn há mồm nói, nhưng lại không biết phải nói những thứ gì. Hắn bật cười, cuối cùng vẫn an tĩnh nhìn về phía mặt biển, hồi tưởng lại ý cười vừa rồi của nữ tử an tĩnh lạnh nhạt.

Lâm Lập Hạ hơi thích thú nhìn vật nhò bướng bình này, nàng vui vẻ, nơi này thậm chí có cả cá heo. Nhìn kìa, vật nhò kia chơi đến là vui sướng, bọt nước văng lên tuyên dương vui vẻ của nó, trực tiếp như vậy, tùy ý như vậy. Không giống bọn họ... Hỉ nộ ái ố cũng phải giấu giếm ở sau lưng, muốn hay không đều uyển chuyển chôn ở trong lòng. Mỗi ngày mang theo tâm tư đi làm việc gì đó hay đến gần một người, mệt mỏi biết bao. Chỉ vì bọn họ là người, là kẻ thông minh nhất trên thế giới, nhiều dục vọng nhất, tham lam nhất.

Nàng từ từ thông con người xuống, trong tròng mắt là một mảnh mộng muội, bên trong có chút đau thương khắc cốt. Thật thật giả giả, hư hư thật thật, tất cả đều ở trong sương mù, nhìn không thấu. Nàng không có gốc đến nỗi không hoài nghi Lý Dục, thật ra thì nàng nghĩ thấu, thật sự Lý Dục còn có thể không hề làm gì cả sao? Hôm nay hắn hữu ý hay vô ý nói ra tất cả mọi chuyện với nàng, nhưng nếu hắn không chuẩn bị chu đáo những chuyện này rồi thì hắn sẽ nói cho nàng sao? Rõ ràng là ba người tranh vị, bây giờ hắn lại dường như án binh bất động, hoặc giả là ngồi trên núi nhìn hổ đánh nhau? Về phần tính chân thật của những chuyện hắn nói thì nàng chưa từng hoài nghi, Lý Dục là người kiêu ngạo, sự kiêu ngạo đó là từ trong xương, hắn khinh thường lừa gạt nàng. Một người như vậy, được chứ? Ít nhất hắn sẽ không giống như người nọ lừa gạt nàng, có lẽ, hắn mới là người đơn thuần nhất, đơn thuần hơn tất cả bọn họ. Cho dù hắn thích gì làm nấy như vậy, tùy ý như thế.

Nàng biết người kia cũng không muốn, có ai lại muốn như vậy? Thời khắc sống ở trong sự tính kế và bị tính kế, âm mưu và bị âm gian, tình cảm chân thật ở trong hiện thực giả dối ngược lại biến thành giả, mà giả, có lẽ mới là thật.

Mạc Tử Huyền, Lý Huyền, Lý Huyền, Mạc Tử Huyền. Nàng lặp đi lặp lại nhớ kỹ tên của hắn ở dưới đáy lòng, có thứ gì đó từ trong hốc mắt rơi thẳng tắp xuống, hòa vào trong nước biển biến mất không thấy gì nữa. Nàng có thể hiểu được tất cả những gì hắn làm, tuy nhiên lại không thể tha thứ. Đáy lòng một mảnh đất vương rắc đau đớn, đau đến mức nàng hoài nghi bệnh dạ dày của mình lại tái phát.

Tình yêu là một thứ gì đó không thể chạm vào, người chạm một cái để lại dư vị vô hạn lại vẫn còn muốn thêm một cái nữa, người cho rằng bản thân vẫn chưa hăm sâu, có thể không chế được chính mình, nhưng sau khi tất cả đều bị phá vỡ thì trở nên mất hồn. Thì ra là đã sâu như vậy, cho nên mới đau như thế.

Nàng ở đáy lòng nói xong, Lý Huyền, huynh nói xem, lúc ta đối mặt với huynh lần nữa thì nên dùng thái độ gì đây? Ta nên điên cuồng chất vấn? Ta nên vô cùng bi thương khóc lóc kể lể? Hay là ân đoạn nghĩa tuyệt đoạn tuyệt với huynh?

Có lẽ cái gì nàng cũng không thể làm, bởi vì nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt đến ngay cả hô hấp cũng cảm thấy mỗi mệt.

"Lý Triệt... Có thể đã xảy ra chuyện gì hay không?" Nàng khe khẽ mở miệng, giọng nói mơ hồ như có thể bị gió thổi tan.

Lý Dục liếc mắt nhìn nàng một chút trả lời, "Không có."

Lâm Lập Hạ chợt nở nụ cười, "Ta nói, Lý Dục, có phải các người đã thành thói quen với những âm mưu và chém giết này hay không?" Sinh mệnh lúc này không đáng được nhắc tới.

Lý Dục yên lặng hồi lâu mới lên tiếng, "Chúng ta là người trong hoàng thất."

Lâm Lập Hạ tán thành gật đầu một cái, đúng, bọn họ là người trong hoàng thất, bọn họ phải như vậy, nhưng nàng không phải.

Nàng nghĩ đến người nam tử anh tuấn đó, có lẽ nàng coi hắn là bằng hữu, nhiều lần vô tình gặp được, hắn bá đạo tuyên bố hắn thích nàng, hắn thỉnh thoảng trêu chọc xem nhẹ lời nói của nàng..., một con người tràn đầy sức sống như vậy, cũng bởi vì một cử chỉ vô tâm của nàng mà phải chết? Còn nữ nhân nhi tử của hắn cùng với vô số người khác. Nàng là cô gái lớn lên ở thời hiện đại, tức giận đến mức sâu nhất cũng sẽ kích động muốn giết chết một người, nhưng tính mạng con người không phải là chuyện vui đùa, mất đi thì về sau sẽ không còn cách nào có

thể xoay chuyển được nữa. Đó là người đẩy, mỗi người trên đời này đều có cuộc sống của chính mình, nếu như nàng không làm chút gì đó thì nàng sẽ hận bản thân đến suốt đời, cho dù nàng biết bản thân vô cùng nhỏ bé.

"Lý Dục, nhất định ngươi phải giúp ta." Bây giờ hắn là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của nàng, cho dù cứu người cũng chỉ là hứng thú nhất thời của hắn.

Lý Dục cười nhỏ một tiếng, "Được."

Vì sao lại không được chứ, trò chơi tập thể này sắp kết thúc, trò chơi của riêng hắn đã bắt đầu. Hắn loại bỏ từng người từng người một trong trò chơi, vui vẻ vô cùng.

Sau khi thuyền cập bến thì bọn họ mỗi người đi một ngã, hai người trên bến tàu càng lúc càng xa nhưng dường như lại được cái gì đó gắn kết lại với nhau, có lúc, chân trời chỉ là gang tấc, mà gang tấc cũng là chân trời.

Lâm Lập Hạ từng tưởng tượng đến cảnh tượng bản thân gặp lại Lý Huyền lần nữa, có lẽ là lúc Lý Triệt cướp pháp trường, có lẽ khi hắn muốn giết Lý Triệt, dù sao lúc đó nàng sẽ xuất hiện với tư thế của một thánh mẫu, sau đó vẻ mặt lạnh tanh ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn, tan nát cõi lòng đến chết.

Trên tiểu thuyết xuyên không đều viết như vậy.

Nhưng tiểu thuyết cũng không phải là hiện thực, mà hiện thực cũng không dựa vào con đường tiểu thuyết mà đi, hiện thực là hiện trường trực tiếp, luôn làm cho không ai có thể đoán trước được.

Ngày hôm sau Lý Huyền đã tới tìm nàng rồi. Lúc Mạch Tuệ nói Lý Huyền tới thì nàng đang ép mình ăn cháo, sau đó đột nhiên cảm thấy một trận chua xót trong lòng, nước mắt trong đôi mắt lão đạo muốn rơi. Nàng có chút tự giễu, tình yêu thật là vĩ đại, vĩ đại mà, nhìn xem, nàng cũng sắp trở thành Lâm muội muội* rồi. Nhưng mà, thật muốn đến lúc này, nói không khó chịu thì đó chính là gặt người.

*Lâm muội muội: Một nhân vật trong truyện Hồng Lâu Mông.

Hoặc là người nghĩ như vậy, hai người diễn một màn kịch, người ở đầu này toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần phát huy, mà người đầu kia vẻ mặt lại tựa như dụng tâm, thật ra thì trong đầu thất hoảng bát hoảng đều là suy nghĩ khác.

Cái này gọi là gì? Cái này gọi là kịch một vai. Kịch một vai, nghe cái từ này liền cảm thấy thê lương.

Lúc Lý Huyền tiến vào thì thấy sắc mặt Lâm Lập Hạ có chút tái nhợt, hấn đóng cửa lại đi tới trước mặt nàng, vẫn dịu dàng như bình thường hỏi, "Sao vậy, thân thể không thoải mái à?"

Đối mặt với sự ân cần thăm hỏi như vậy, Lâm Lập Hạ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng trả lời, "Không có."

Sau đó, một khoảng tĩnh lặng. Nam tử tuấn lý lịch sự nho nhã hơi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt, mà cô gái lại chỉ hơi cúi đầu khép hờ hai mắt không nói chuyện. Hai người bọn họ đều là người thông minh, mà giữa hai người vẫn luôn có loại ă ă ý.

Có vài thứ không cần nói ra cũng đều hiểu, hai người bọn họ, không giống với trước kia.

Lý Huyền khẽ thở dài một cái, cuối cùng vươn tay ôm nàng vào trong lòng, nàng gầy, khó trách khí sắc lại không tốt như vậy, "Nàng đều biết?"

Lâm Lập Hạ không giãy giụa, nàng có thể hung hăng phản kháng với sự bá đạo của Lý Triệt, có thể nặng nề phản kích với sự tà mị của Lý Dục, nhưng chỉ riêng với Lý Huyền là không thể ra tay. Nàng không trả lời hấn, chỉ là mặc kệ hấn ôm, trong mắt một mảnh trống trải.

Lý Huyền cúi người ghé vào bên tai nàng trầm giọng mở miệng, hơi thở ấm áp cách nàng gần như vậy, "Lập Hạ, tin tưởng tình cảm của ta đối với nàng."

Lâm Lập Hạ nghĩ, huynh nói cho ta biết, ta nên lấy cái gì để tin tưởng huynh.

Lý Huyền đưa tay nâng gương mặt của nàng lên, khiến vẻ mặt của nàng bại lộ dưới ánh mắt của hấn, hấn vẫn ôm chặt lấy nàng nói, "Lập Hạ, ta là yêu nàng."

Lâm Lập Hạ vẫn không có phản ứng, ánh sáng chợt lóe lên trong mắt rồi lại tắt đi. Trước kia có người từng nói với nàng, khinh thường, chính là phương pháp đối đáp tốt nhất.

Lý Huyền nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của nàng thì đột nhiên hoảng sợ, cái người cho dù lúc thiết kế bản thân đi tìm chết cũng không hề hoảng sợ cuối cùng lại luống cuống như vậy. Hấn hơi dồn dập nói, "Lập Hạ, tin ta, tin tưởng ta."

Đột nhiên Lâm Lập Hạ cảm thấy hơi buồn cười, một người khắp nơi tính kế người khác như Lý Huyền, hấn gấp gáp muốn nàng tin tưởng như vậy, giống như một đứa trẻ, luống cuống, mang theo ý tứ cầu xin.

Nàng biết hấn sẽ không nói xin lỗi, xin lỗi là cái gì? Xin lỗi là hai chữ vô liêm sỉ nhất trên thế giới. Hấn không có lỗi, hấn lợi dụng nàng để đến được ngôi vị hoàng đế thì có lỗi gì? Nàng cũng không sai, tâm nàng lạnh, bản thân trả giá bằng tình cảm thì có lỗi gì. Bọn họ đứng ở lập trường khác nhau, cố chấp khác nhau, đúng sai khẳng định cũng khác nhau.

Nàng cuối cùng cũng có phản ứng, giơ tay lên xoa đôi mắt phượng xinh đẹp của hấn, "Lúc huynh ở Tô Châu thì đã biết ta là Tử Thần rồi hả?"

Nàng thản nhiên hỏi, giống như không hề quan tâm.

Lòng ngực Lý Huyền cứng lại, tiếp đó rất nhẹ rất nhẹ gật đầu một cái. Hấn đương nhiên không có bỏ qua thiên hạ trong lòng đột nhiên cứng ngắc, vì vậy điệu bộ càng thêm hạ thấp nói, "Lập Hạ, nàng biết là ta yêu nàng, thứ tình cảm này vốn không ở trong dự liệu của ta, nhưng nó lại cứ xảy ra như vậy."

Nàng mặt mày nhăm hai mắt lại, cánh môi hơi run rẩy.

Trong mắt Lý Huyền bốn bề sóng dậy, hấn dùng chút lực đóng đưa nàng, "Nàng biết là ta nói thật."

"Tô Châu, từ Tô Châu đã bắt đầu rồi, sau đó là thích khách, khổ trong khổ nhục kế, lưới của huynh xòe lớn như vậy, ta trốn thế nào, huynh bảo ta làm sao tin tưởng." Làm sao tin tưởng, dịu dàng của hấn đều là thật.

"Lập Hạ, Lập Hạ, " Hấn hôn chi chút lên mắt lên môi nàng, bờ môi khô ma sát lên mặt của nàng có chút đau.

Nàng há miệng than nhỏ, lại bị hấn tiến dần từng bước xâm chiếm.

Triền miên, khổ sở, ai đau lòng, ai khổ sở, ai hối hận, nước mắt của ai rơi, vào miệng có chút chua xót.

Bọn họ đều là người hiểu biết, nhưng cũng có thể bởi vì quá hiểu, cho nên mới đau khổ.

Tất cả cảnh tượng trời long đất lở trong tưởng tượng đều không có. Không ai mở miệng nói chuyện, hấn vẫn mang một chút cấp bách, khủng hoảng hôn nàng, nàng cứ yên lặng như vậy, trầm tĩnh mặc cho hấn hôn.

Cuối cùng, nàng cúi đầu hỏi, biết rõ là vô vọng nhưng vẫn hỏi, "Huynh có thể bỏ qua cho Lý Triệt không?"

Yên lặng hồi lâu, hấn tỉnh táo nói, "Không thể."

"À." Nàng thản nhiên đáp một tiếng, đáp án trong dự liệu.

Nàng vẫn bình tĩnh, trên mặt không có một tia tức giận hay cảm xúc khác. Nhưng chỉ là biểu

hiện bình tĩnh này làm cho trong lòng Lý Huyền sợ hãi thật sâu.

Hắn biết Lý Dục và nàng trở về từ hòn đảo đó, hắn biết nàng thông minh như vậy nhất định sẽ nghĩ tới chân tướng, hắn cũng biết nhất định Lý Dục sẽ làm chút việc.

Hắn từng nghĩ nàng sẽ tức giận, nàng sẽ căm ghét, nàng sẽ khinh bỉ, nàng sẽ ghét bỏ, nhưng lại chưa từng nghĩ nàng sẽ lạnh nhạt như vậy.

Đứng trước tình yêu, bình tĩnh so với bất kỳ cảm giác mãnh liệt nào đều tôn thương người hơn.

Lý Huyền ôm Lâm Lập Hạ thật chặt, "Lập Hạ, gả cho ta."

Phản ứng của Lâm Lập Hạ vẫn là thản nhiên một tiếng, "À."

Người nói một chút, hai người kia, biết rõ giờ khắc này chỉ là lời nói dối, lại có thể nhân hòa trả lời mọi người nghiêm túc như vậy.

* * *

Trên mặt Lý Huyền vẫn là vẻ lịch sự nho nhã, bên môi vẫn là nụ cười yếu ớt thanh nhã như cũ, nhưng người bên cạnh hắn đều biết, Tứ điện hạ, ưu sầu rồi.

Hắn vẫn tích cực cẩn thận làm đại sự của mình như cũ, nhưng sự chán nản dưới đáy mắt kia làm thế nào cũng không loại bỏ hết.

Ngày hôm đó cuối cùng hắn cũng chờ được người kia tới.

Ai?

Đương nhiên là Lý Dục.

Trên đôi mắt hoa đào của Lý Dục có vẻ mê người như vậy, ngón tay hắn nhẹ nhàng vẽ lên mặt bàn nói, "Tứ ca, chúng ta làm một giao dịch được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đổi Ngày

"Giao dịch?" Lý Huyền thân nhiên nói, trong mắt phượng lại nhiều hơn mấy phần sắc bén.

Đột nhiên Lý Dục cười thành tiếng, nhìn nam tử ôn nhã này nói, "Trước kia là do ánh mắt của ta vụng về, thế mà lại cho rằng Tứ ca thật sự không màng danh lợi, bây giờ mới biết Tứ ca mới đúng là hoàng tước."

Bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ đứng rình đằng sau. Trước kia hấn và Bát thúc ngầm đấu gay gắt, còn không phải là toàn bộ tiện nghi cho Tứ ca?

Lý Huyền nghe vậy mặt không đổi sắc, "Lời nói này của Cửu đệ cũng không hoàn toàn đúng, tình trạng bây giờ không phải Cửu đệ cũng thu hoạch được rất nhiều sao."

Hấn và hoàng thúc náo loạn như vậy, Lý Dục thân là người ngoài cuộc nhất định chính là ngư ông.

Lý Dục tựa như tiếc hận mở miệng nói, "Chỉ do Tứ ca quá hấp tấp."

Lý Huyền chỉ cười chứ không đáp lại. Sao hấn lại không biết mình quá hấp tấp, nhưng ngày đó Lý Triệt một lần nữa lại xin phụ hoàng tứ hôn với Lập Hạ, nếu như không phải cấp báo ở biên quan đúng lúc đến, nói không chừng phụ hoàng đã đồng ý.

Dịch Giả Chi, Lâm Lập Hạ, không nói tới việc nàng là Tử Thần chi nữ, chỉ bằng nàng là thiên hạ trên đầu quả tim của hấn thì sao hấn có thể để nàng gả cho người khác được.

"Ván cờ này của Tứ ca cũng thật khéo léo tuyệt diệu, ta và Bát thúc đều bị người che mắt. Nếu không phải ta vẫn luôn âm thầm theo dõi thị vệ kia của người, sao có thể đoán được thích khách đó thế mà lại cùng một đường với người? Mà càng ngạc nhiên hơn chính là Thừa Tướng mới đúng là chủ tử của bọn họ." Thừa tướng quyền cao chức trọng lại chính là Các chủ của Diêm Vương các, thủ lĩnh Âm Môn, điều này thật sự là ngoài dự đoán mọi người.

Mấy lần bọn họ bị đuổi giết đều tới từ Diêm Vương các, ban đầu hấn còn hoài nghi Bát thúc giờ trò quỷ, nhưng mãi đến bây giờ hấn mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Thừa Tướng ngoài sáng ủng hộ Tứ ca, trong tối cũng dốc hết sức mình diệt trừ những phe đối lập. Lần hấn và Bát thúc bị ám sát ở Lạc Dương cũng là do Tứ ca gây nên, mà lần du hồ đó mới đúng là người Bát thúc phái đi.

Vẻ mặt của Lý Huyền vẫn không có nửa phần khác thường, hấn nhấp một ngụm nước trà nói, "Như nhau, không phải lần này Cửu đệ cũng làm người khác vỗ tay tán thưởng sao?"

Mặt ngoài thì xem như là hấn dùng đạo thánh chỉ của tiên đế hài Bát thúc, nhưng nếu như không có Lý Dục âm thầm kiểm chế Đàm Thiên Dạ, việc này có thể thành công dễ dàng như vậy sao?

Nói trắng ra, chuyện Lý Triệt này, là Lý Huyền ngoài sáng làm cho Hoàng đế ra oai, Lý Dục trong tối âm thầm thúc đẩy. Bàn về mưu kế, ai cũng không thua ai. Chẳng qua là bây giờ cái tội danh này để cho Lý Huyền công mà thôi.

"Bây giờ Lâm Lập Hạ đã biết được tất cả, Tứ ca chuẩn bị làm thế nào đây?" Lý Dục lười biếng híp mắt hỏi.

Ngón tay thon dài của Lý Huyền nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, "Những lời này ta nên hỏi Cửu đệ." Hấn cố ý để cho Lâm Lập Hạ biết được tất cả, là vì cái gì?

"Ta?" Lý Dục nhú mày, "Ta chỉ muốn làm một cuộc giao dịch với Tứ ca mà thôi."

"Cửu đệ không ngại nói nghe một chút." Lý Huyền vẫn mang giọng điệu thản nhiên như cũ, làm người nghe như tắm trong gió xuân.

"Ta sẽ không tranh cái vị trí đó với ngươi, ngược lại sẽ giúp ngươi ổn định phái bảo thủ trong triều." Lý Dục nhẹ nhàng nói, "Điều kiện là chuyện của Bát thúc dừng lại ở đây, Tứ ca dừng tay thả cho bọn họ một con đường sống. Mà nữ tử Lâm Lập Hạ này, cho dù Tứ ca thích nàng thì cũng không thể cho nàng danh phận, các đại thần sẽ không đồng ý, phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý, về phần đi hay ở, do chính bản thân nàng quyết định."

Trong lòng Lý Huyền dao động nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc, "Nói như vậy thì chẳng phải Cửu đệ sẽ chịu thua thiệt sao?"

Lý Dục không sao cả cười cười, "Tứ ca không có Tử Thần chi nữ thì cũng chẳng khác gì ta, ta không tranh vị trí kia với Tứ ca cũng chỉ là bởi vì nhất thời hứng khởi. Có lẽ chờ khi ca ngồi lên vị trí đó rồi ta lại có hứng thú. Khi đó liền xem Tứ ca có thể ngồi vững hay không."

Cái chuyện không có đạo lý như vậy lại từ trong miệng Lý Dục nói ra trôi chảy như thế, Lý Huyền cúi đầu im lặng, tựa như đang suy tư.

Một lúc lâu sau Lý Dục mới nghe được hấn nói một chữ "Được".

Trong con mắt màu trà của Lý Huyền tràn đầy nhuệ khí, vị trí này, cũng không phải chỉ có thể dựa vào Tử Thần mới có thể đoạt được. Hấn muốn dựa vào bản lĩnh của chính mình mà ngồi lên, đợi đến lúc đó, hấn muốn đường đường chính chính nghênh nàng vào cung, cùng hấn cùng hưởng thiên hạ.

Lúc Lý Dục ra khỏi Tứ hoàng phủ thì đã xế chiều, hắn nhìn hoàng hôn nơi chân trời, trong mắt đều là ảm đạm.

Mẫu hậu, nếu như người biết hôm nay ta phá hỏng toàn bộ sách lược tử mĩ của người, sẽ thế nào đây?

Thế cục trong triều đã có nhiều thay đổi, cách ngày xử tử người trong phủ Bát Vương gia càng ngày càng gần, đảng Bát Vương gia khổ tâm tính toán cứu người như thế nào, lúc này lại xảy ra chuyện lớn hơn, làm tất cả mọi người đều không kịp ứng phó.

Minh Đế Lý Minh Đạt đột nhiên băng hà trong lúc đang lâm triều, hưởng thọ bốn mươi ba tuổi.

Mọi người ngoài việc vô cùng chấn động sợ hãi thì lại không khỏi suy đoán vị hoàng tử nào sẽ là quân chủ mới, lúc này nội thị tâm phúc của Lý Minh Đạt - Cừ công công lấy ra thánh chỉ Lý Minh Đạt đã sớm chuẩn bị xong. Minh Đế truyền ngôi cho Tứ hoàng tử Lý Huyền.

Lần này sắc mặt mọi người không giống nhau, đỏ thắm xanh đen trông rất đẹp mắt, chỉ có vẻ mặt của Lý Dục và Lý Huyền là bình thường, không hề kinh ngạc hay vui mừng.

Hôm đó, hoàng hậu đập vỡ tất cả mọi thứ trong điện đồng thời triệu Lý Dục vào cung.

Lý Dục vừa mới vào cửa liền nguy hiểm tránh được một ly trà bay tới, hắn nhàn nhã dạo bước đi vào, nhìn gương mặt tức giận của hoàng hậu nói: "Mẫu hậu làm cái gì vậy?"

"Làm cái gì?" Hoàng hậu cao giọng hỏi, "Ngươi có biết đến cùng ngươi đã làm cái gì hay không!"

Lý Dục bật cười, "Dĩ nhiên nhi thần biết, hơn nữa còn vô cùng rõ ràng."

Con mắt nhỏ dài của hoàng hậu đỏ bừng, bà chột tiến lên tát Lý Dục một cái, "Ngươi lại có thể dám sửa lại thánh chỉ! Ngươi lại có thể sửa lại! Ngươi lại có thể, lại có thể làm ra chuyện như vậy!"

Trên gương mặt tinh tế của Lý Dục xuất hiện vết năm ngón tay, hắn chậm rãi ngược mắt nhìn về phía hoàng hậu nói: "Tại sao lại không thể?"

"Ngươi cái tên khốn kiếp này!" Hoàng hậu lại hung hăng tát một cái, "Chẳng lẽ ngươi bị lừa đá rồi hả! Ngươi...ngươi, ngươi!"

"Mẫu hậu, người cảm thấy, bằng cách đó để tới được ngôi vị hoàng đế thì nhi thần muốn ngồi

sao?" Lý Dục khẽ liềm khóe môi bị rách.

Hoàng hậu hơi sững sờ, tiếp đó lại hừ lạnh một tiếng, "Có mấy ai là sạch sẽ ngồi lên vị trí đó, huống chi thánh chỉ này là phụ hoàng người tự tay viết xuống, còn có cái gì không đúng?"

"Tự tay viết xuống? Phụ hoàng có nhớ được bản thân từng viết thánh chỉ này?" Lý Dục cười lạnh, "Người tìm nhà thôi miên Tây Vực làm cho phụ hoàng viết xuống thánh chỉ, nhưng lại sợ tạm thời có biến cho nên dứt khoát độc chết phụ hoàng, mẫu hậu, có được ngôi vị hoàng đế như vậy ta không chịu nổi."

Hoàng hậu tức giận toàn thân phát run, "Bồn cung làm như vậy là vì ai, là vì ai! Người tên khốn khiếp này, tên khốn khiếp!"

Lý Dục không để ý tới sự tức giận của bà mà phối hợp mở miệng nói, "Mẫu hậu luôn vì tốt cho ta, khi còn bé giết chết con mèo ta yêu quý là vì tốt cho ta, sau khi lớn lên giết chết tâm phúc của ta cũng là vì tốt cho ta, bây giờ độc chết phụ hoàng vẫn như cũ là vì tốt cho ta."

Lý Dục dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Mẫu hậu này, người có từng nghĩ tới những thứ này hay không, bản thân ta có cảm thấy tốt hay không?"

"Người giết mèo của ta là dạy ta không thể bỏ quá nhiều tình cảm vào một thứ, người giết tâm phúc của ta là dạy ta không thể dễ tin người khác, người hại chết phụ hoàng là vì để ta ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng mẫu hậu, tất cả những thứ người cảm thấy tốt, ta thật sự không hiếm lạ gì."

"Ta vốn có thể tranh cao thấp một hồi với Tứ ca, ngôi vị hoàng đế này cuối cùng cũng sẽ là của ta, nhưng bây giờ lại muốn người giết chết phụ thân của ta mới có thể đi lên, mẫu hậu, ngôi vị hoàng đế như vậy, ta muốn để làm cái gì?"

"Người... Chẳng lẽ người không biết gần đây phụ hoàng người xem trọng Lý Huyền cớ nào hay sao!" Hoàng hậu run rẩy mắng.

"Phụ hoàng xem trọng Tứ ca cũng bởi vì Tứ ca có bản lĩnh, nếu ta thật sự vô dụng thua bởi Tứ ca như vậy, không có ngôi vị hoàng đế này cũng là lẽ phải, nhưng hôm nay người làm như vậy, ngôi vị hoàng đế này chính là tặng cho ta ta cũng khinh thường!" Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Dục tràn đầy lạnh lùng.

Hoàng hậu nghe xong thì sững sốt, cuối cùng oán hận nở nụ cười, "Được, được, được, hoàng nhi tốt của Bồn cung, Bồn cung làm nhiều chuyện vì người như vậy, hôm nay lại đổi được một câu không hiếm lạ và khinh thường của người! Bồn cung, Bồn cung, Bồn cung..." Hoàng hậu nói tới chỗ này thế mà lại khóc lên.

"Bồn cung cũng là vì ai! Vì ai!"

Lý Dục lạnh lùng nhìn hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, người không phải vì ta, người làm như vậy là vì vinh quang nhà họ Chân của người, là vì những ngày vinh hoa phú quý của chính người.”

Hoàng hậu ngậy người.

"Nếu như người thật sự vì tốt cho ta thì không nên tự tiện phá hủy những thứ mà ta yêu quý, nếu như người thật sự vì tốt cho ta cũng không giết chết phụ thân của ta để ta có được vị trí đó!" Lý Dục bỏ lại mấy câu đó liền quay người bỏ đi, chỉ chừa lại một mình hoàng hậu tro trọi trong điện.

"Ta không chỉ để cho Tứ ca kế vị, ta còn sẽ ổn định vị trí này của Tứ ca."

Hoàng hậu loáng thoáng nghe được Lý Dục nói như vậy, bà ngã ngòai thành một mảnh xóc xếch trên mặt đất, che mặt nhỏ giọng khóc, "Bồn cung suy cho cùng là vì cái gì..."

Bảy ngày sau Lý Huyền lên ngôi, lấy niên hiệu là Cảnh đế, vì chúc mừng Tân Đế đăng cơ, đại xá thiên hạ, một nhà Lý Triệt cuối cùng thoát khỏi tử hình, chỉ là cớ hoàng tịch, bị giáng chức rồi kinh, cả đời không được trở về.

Lúc Lâm Lập Hạ nghe được tin này thì trong lòng cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, tất cả những thứ này không phải đã sớm ở trong dự liệu sao, chỉ là không nghĩ đến lại nhanh như vậy, Lý Huyền đã thành Hoàng đế, người thiên hạ chỉ tôn đó.

Nàng suy nghĩ một chút vẫn là đến cứu hoàng phủ một chuyến, hỏi thẳng Lý Dục, "Có phải Lý Triệt ở trong tay ngươi hay không?"

Lý Dục sửng sốt, hồi lâu sau mới giật mình kinh ngạc nói, "Làm sao ngươi biết?"

Lâm Lập Hạ cũng dứt khoát trả lời, "Đoán."

Lần này, thật sự là nàng đoán.

Lý Dục duỗi ngón tay ra day day mi tâm của mình, đây là lần đầu tiên hắn làm động tác như thế.

"Hiện tại Lý Triệt bọn họ cũng đã được xá miễn, có phải ngươi có thể thả hắn ra rồi hay không hả?" Lâm Lập Hạ nói.

"Bát thúc đã đi hoàng cung." Lý Dục xoay người trở lại trước bàn.

Hoàng cung?

Lâm Lập Hạ vội vàng hỏi, "Người không sợ sẽ xảy ra chuyện hả?"

"Sẽ không." Lý Dục thản nhiên nói ra, giọng điệu chắc chắn.

Lâm Lập Hạ hơi nhú mày, rốt cuộc giữa Lý Dục và Lý Huyền đã xảy ra chuyện gì?

"Vậy ta cáo từ trước." Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

"Người không muốn biết đến cùng ta và Tứ ca đã nói cái gì à?" Con mắt dài của Lý Dục híp lại hỏi.

Lâm Lập Hạ cười nhạt, "Không muốn."

Nàng không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, cũng không muốn biết, bởi vì cũng không còn quan hệ gì với nàng rồi.

Nàng sạch sẽ nhanh nhẹn xoay người đi, chỉ để lại cho Lý Dục một bóng lưng.

Lại mấy ngày trôi qua, trong kinh đã là cảnh sắc mùa đông, Mạch Tuệ đưa cho Lâm Lập Hạ một mảnh giấy.

Lâm Lập Hạ siết chặt mẩu giấy, đó là Lý Triệt viết, bảo nàng chiều mai gặp nhau trong đình ở ngoại thành, hoặc phải nói là, đưa tiễn.

Ngày hôm sau nàng từ sớm đã đến trong đình ở ngoại thành, sau khi thấy dáng vẻ mệt mỏi của người nam tử anh tuấn đó, trong lòng nàng nổi lên thương tiếc và áy náy.

"Lý Triệt."

Lý Triệt đứng ở cách đó không xa nhìn chăm chăm vào nữ tử sắc mặt chợt tái nhợt kia, trong lòng có thứ gì tranh nhau tràn ra.

"Lập Hạ." Đây có lẽ là lần cuối cùng hắn gọi nàng như vậy, về sau, không bao giờ gặp nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ly Biệt

Lâm Lập Hạ tinh tế nhìn nam tử trước mắt này, cảm bào lộng lẫy ngày xưa bây giờ đổi thành trường sam màu xám vô cùng bình thường, mặc dù vậy nhưng cũng không che lấp được khí thế lẫm nhâm trên người hắn, chỉ là so với trước kia thì nội liễm không ít. Nàng cười nhẹ với hắn nói, "Phải rời đi rồi sao?"

Lý Triệt ngẩng nhìn nụ cười của nàng, trái tim không khỏi co lại, hơi giật giật khóe miệng, "Ừ."

Mái tóc đen dài của nữ tử xõa lên bộ váy dài màu xanh nhạt, đôi mắt hạnh trên khuôn mặt trắng nõn hơi cong, đôi môi đỏ mọng của nàng cong thành một nụ cười thản nhiên, làm hắn bất kể như thế nào cũng không thể rời mắt được.

Hôm nay từ biệt, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp nhau.

"Vương gia..." Lâm Lập Hạ mở miệng muốn nói, lại bị Lý Triệt ngắt lời.

Hắn có chút tự giễu cười cười, "Bây giờ ta đã không còn là Vương gia nữa rồi, một tên dân đen mà thôi, nàng gọi ta là Lý Triệt là được rồi."

Trong lòng Lâm Lập Hạ chua chát, tiếp đó nhẹ nhàng gọi, "Lý Triệt."

Lý Triệt hơi nắm tay lại, cố gắng đè xuống rung động và chua xót trong lòng, "Lập Hạ."

Lúc này một làn gió nhẹ thổi bay sợi tóc của Lâm Lập Hạ lên, nàng đưa tay vén mấy sợi tóc buống bình ra sau tai cúi đầu hỏi, "Người cứ đi như thế?"

Lý Triệt ngược mắt nhìn về phía khác, âm thanh trầm thấp chậm rãi nói ra, "Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Hôm nay là ta thua, hơn nữa thua hoàn toàn."

Lâm Lập Hạ nhìn đến khuôn mặt có chút lạc tịch của hắn thì hơi khó chịu, cũng không phải nàng hi vọng hắn tiếp tục đấu nữa, chỉ là ấn tượng hắn tạo cho nàng vẫn luôn là bá đạo tự tin, cả người một cỗ khí thế bức người, mà nay lại đơn giản liền buông tha như vậy, thật sự làm cho nàng nghi ngờ không dứt.

Nàng muốn tiến lên an ủi hắn vài câu, nhưng lại phát hiện bản thân không biết nên nói gì.

Cuối cùng nàng chỉ có thể nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, trong mắt ảm đạm không dứt, "Lý Triệt... Đi đường cẩn thận."

Hồi tưởng lại thời gian hai người ở chung, hắn vẫn luôn khí phách, chủ nghĩa đại nam tử, thỉnh thoảng sẽ cố ý ngầm đấu đá với nàng, làm nàng dờ khóc dờ cười. Mà nàng cảm thấy hắn rất phiền phức, cứ muốn trốn tránh hắn, vì vậy hắn đuổi nàng trốn, bây giờ nghĩ lại cũng là ngơ ngẩn như vậy.

Nàng hơi cúi thấp đầu, cũng không nhìn đến vẻ đau khổ trong mắt hắn. Hắn muốn tự tay vén sợi tóc của nàng lên, nhưng cuối cùng vẫn là dừng lại.

Hắn sợ bản thân vừa chạm vào nàng liền không buông tay ra được nữa, hắn sợ mình sẽ xông vào hoàng cung đấu với Lý Huyền, hắn sợ cuối cùng hắn vẫn cứ thất bại thảm hại không còn tồn nghiêm.

Lý Huyền, Tiểu Tứ, hắn không hổ là con cháu hoàng gia, hắn so với bất kỳ người trong hoàng thất từ xưa đến nay nào đều có tâm kế hơn, hắn trước mặt người thì ra vẻ vô hại, sau lưng lại ngấm ngấm bày ra không biết bao nhiêu cạm bẫy.

Hai tay Lý Triệt ở dưới tay áo nắm chặt lại thành nắm đấm, hắn vẫn cho là tai mắt của mình chôn ở trong triều không có ai phát hiện, lại không biết những người đó sớm đã bị Tiểu Tứ dụ dỗ đe dọa mua chuộc, hơn nữa phản bội Tiểu Tứ để đổi phó hắn. Thế lực của hắn ở trong triều cũng bất tri bất giác bị kiềm chế, lòng hắn buông xuống nghi ngờ nhưng lại không hề nghĩ đến Tiểu Tứ mà đi hoài nghi Tiểu Cửu. Chờ hắn cuối cùng cũng nhận thấy Tiểu Tứ bất thường thì lại bị phái đi biên cảnh đánh giặc.

Trận chiến với phiên bang ấy vốn chắc chắn hắn sẽ chiến thắng, nhưng lại bởi vì một bức mật hàm mà hỏng chuyện, bên trong bức mật hàm này nói trong triều có người cấu kết với phiên bang, mà cái tên viết trên mật hàm lại là Lý Huyền.

Khi đó hắn kinh ngạc không dứt lại không dám dễ dàng tin tưởng, cho đến tận khi người đưa mật hàm đưa ra càng ngày càng nhiều chứng cứ, cuối cùng mới khẳng định là Tiểu Tứ. Hắn âm thầm vui mừng không tránh khỏi có hơi vội vã, đối với mấy quan viên nguyên trung thành với Tiểu Tứ trong quân cũng không tin tưởng, nhưng không ngờ vội vã và phòng bị của hắn làm cho người khác tìm được chỗ sơ hở, khiến cho đám phiên bang dùng diệu kế mà chiến thắng, còn năm vạn tinh binh hắn mang theo chỉ còn lại mấy ngàn ít ỏi.

Sau đó hắn vô cùng phần nộ, chẳng lẽ người truyền tin cũng do Tiểu Tứ phái tới? Nhưng hắn đã không còn thời gian đi chứng thực, hắn bị người ta vu cáo cấu kết với phiên bang lại còn lấy ra một mật hàm giống như vậy, chỉ là tên họ trên bức mật hàm này đã từ Lý Huyền đổi thành Lý Triệt.

Hắn một đường ầm núp trở lại Kinh Thành, lại biết được người trong phủ hắn đều bị áp giải vào tử lao, bao gồm Duệ nhi của hắn. Hắn lửa giận ngút trời đi tìm đến mấy cấp dưới của

mình, nhưng lại phát hiện những người đó mang vẻ mặt khác thường có chút sợ hãi rụt rè, hẳn không khỏi đơn độc trốn đi, cuối cùng mới không bị quan binh theo đuôi bắt đi.

Hắn khiếp sợ không thôi, hẳn bỏ ra bao nhiêu tâm huyết bồi dưỡng người cuối cùng lại có thể phản bội hắn? Hắn lại đi tìm Đàm Thiên Diệp, nhưng vừa đến Đàm phủ liền phát hiện hạ nhân trong phủ cũng đã đổi người mới hết rồi, một gương mặt quen thuộc cũng không thấy, thì ra, Đàm phủ cũng bị người động tay động chân.

Trong lòng hắn tức giận không thôi lại không còn đường có thể đi, chờ khi hắn biết Hoàng đế muốn hạ chỉ giết cả nhà hắn lại tăng thêm mấy phần hoảng hốt vô lực. Ngày xưa hắn uy phong lẫm liệt, quyền khuynh triều dã, hôm nay lại ngay cả người nhà của mình cũng không cứu được, hơn nữa còn phát hiện bản thân vẫn luôn bị người xoay quanh đùa giỡn. Loại cảm giác đó, sống không bằng chết.

Khi đó Tiểu Cửu tìm được hắn cũng cam kết có thể cứu người trong phủ của hắn ra, mặc dù hắn không muốn nhận phần ân tình này nhưng lại không thể không nhận.

Lúc ấy Tiểu Cửu đã nói một câu, giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt.

Trước kia Lý Triệt hẳn xem thường Lý Huyền, căn bản khinh thường phòng bị hắn, mà cuối cùng lại bị hắn ngoan độc cắn một cái, mãi đến khi tỉnh táo.

Lần này hắn bị trục xuất khỏi kinh thành một cách nhục nhã, nhưng một ngày nào đó hắn sẽ quay về, lại tiếp tục đấu với Lý Huyền một trận thật tốt.

Nhưng bây giờ... Nữ tử trước mắt này là người hắn không muốn dứt bỏ không muốn xa rời nhất.

Hắn muốn mang nàng đi cùng, lại biết bây giờ hắn không cho được nàng cái gì, mà nàng cũng không muốn đi cùng hắn. Mập mờ giữa nàng và Lý Huyền sớm đã bị hắn thu vào đáy mắt, ngoài tức giận lại còn mang theo vài phần ác liệt. Nàng nói nàng không thích hắn, nàng thích chính là cái người ngoài mặt thì ôn văn nội tâm lại u ám, nếu nàng biết hắn là một người như vậy thì nàng sẽ làm như thế nào? Lý Huyền khi đó, lại sẽ ra sao?

Lý Triệt có chút ác ý, nhưng sau khi nhìn đến thân thể gầy yếu của Lâm Lập Hạ thì lại bị thương tiếc ngập tràn thay thế.

Cuối cùng, bị thương sẽ chỉ là nàng.

Lý Triệt âm thầm thở dài, tiến lên vươn tay ôm nàng vào trong lòng, người trong ngực vốn định đẩy hắn ra, nhưng cuối cùng lại buông tay xuống, cả người cứng ngắc bảo trì bất động.

"Lập Hạ." Hấn gọi nàng một tiếng, trong lời nói có không nỡ và cảm thán, còn có vài phần giãi giụa.

Lâm Lập Hạ không trả lời, mặc cho hấn ôm mình, gương mặt nàng thân mật dán vào lồng ngực của hấn. Âm áp xuyên qua y phục thật mỏng truyền tới gương mặt của nàng, bên tai là nhịp tim hơi không ổn định của hấn, cuối cùng nàng vẫn mềm cơ thể xuống, chỉ vì một tiếng lại một tiếng “Lập Hạ” của hấn.

Trong môi và răng hấn không ngừng gọi tên của nàng, càng ngày càng trầm thấp, càng ngày càng yếu kém, loại cảm giác đó hình như là... Yếu ớt.

Lâm Lập Hạ nâng hai tay lên vòng lấy hông của hấn, giống như đối với bạn bè mà ôm lấy hấn, "Bảo trọng."

Lý Triệt không khỏi thu chặt hai cánh tay lại, hồi lâu sau mới chậm rãi buông ra, con người tới đến của hấn nhìn nàng một hồi, tiếp đó nhẹ nhàng nói một câu, "Nàng cũng phải bảo trọng, còn có... Cần thận Lý Huyền."

Lý Triệt nói xong câu đó liền dứt khoát xoay người đi, đôi tay dưới tay áo siết chặt lại thành nắm đấm, cả người hấn căng cứng, kiềm chế dục vọng muốn xoay người của mình.

Lâm Lập Hạ không lên tiếng giữ lại hay hỏi thăm, chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng của hấn biến mất trong tầm mắt của mình.

Nàng cười cười nhìn bốn phía vắng vẻ trống không, Lý Triệt đi, lúc đi còn nói nàng cần thận Lý Huyền. Dĩ nhiên nàng biết bản thân phải cách xa Lý Huyền, cái người nam tử tâm tư ẩn sâu không lộ nửa phần kia, hôm nay hấn đã là người chí tôn, cũng không còn nửa phần quan hệ với nàng nữa. Chỉ là, hấn cứ như vậy sẽ bỏ qua cho nàng sao? Phải biết rằng, nàng chính là Tử Thần chi nữ.

Nàng giễu cợt cong khóe miệng lên, Tử Thần chi nữ, chỉ vì nàng là Tử Thần chi nữ. Nàng rũ mắt xuống, chờ khi gương mặt lên một lần nữa thì trong mắt lại là một mảnh yên bình.

Cho dù là như vậy thì sao, nàng vẫn là Lâm Lập Hạ như cũ, mà Lâm Lập Hạ vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Lúc Mạch Tuệ đến thì thấy chính là một Lâm Lập Hạ như vậy, cơ thể mảnh khảnh ưỡn lên thẳng tắp, trên gương mặt xinh đẹp là một mảnh lạnh lùng. Đột nhiên nàng cảm thấy mình cũng không hiểu rõ vị nữ tử đã ở chung với nàng hơn nửa năm này, ít nhất, nàng chưa từng thấy nàng ấy như vậy.

Cuối cùng vẫn là Lâm Lập Hạ phát hiện Mạch Tuệ cách đó không xa, trên mặt nàng đã không

còn vẻ lạnh lùng như vừa rồi, cười nhạt nói với Mạch Tuệ, "Còn sống sờ ở chỗ này làm gì, về phủ thôi."

Lúc này Mạch Tuệ mới lấy lại tinh thần, tiếp đó có chút mờ mịt gật đầu một cái, "Được."

Hôm nay Lâm Lập Hạ ngồi kiệu ra ngoài, tuy chậm rãi lại làm cho người ta cảm thấy có chút thoải mái. Màn xe thật dày không che được giọng nói của những người đi đường bên ngoài.

"Trước kia ta nói thế nào, ta đã nói hoàng thượng nhất định sẽ có rất nhiều hành động!" Một giọng nam yếu ớt hả hê nói.

"Đúng đúng đúng, lúc đó ta cũng đã nghĩ như vậy, hoàng thượng thật sự là thiên tư bất phàm mà, mới có mấy ngày mà đã bắt đầu bắt tay tổ chức cuộc thi Hương năm nay rồi, bây giờ chúng ta cũng không sợ thật giả lẫn lộn mấy nhóm gổi thêu hoa nữa rồi! Thật sự là quá tốt!" Một giọng nam khác tiếp lời.

Lâm Lập Hạ trong xe hơi di chuyển thân thể, Lý Minh Đạt? A, không, Hoàng đế bây giờ là Lý Huyền, đã từng là Tứ hoàng tử. Từ câu chuyện của bọn họ thì chắc bọn họ là thư sinh, khen ngợi chuyện lớn Lý Huyền làm sau khi lên ngôi.

Khoa cử quốc gia là một chuyện lớn, khoa cử này không chỉ có thể bơm máu mới cho triều đình, mà hoàng đế còn có thể nhân cơ hội bồi dưỡng thế lực mới, khoa cử năm trước bởi vì tiên đế chậm trễ lại vô cùng hoang phế, nhân tài hàng năm truyền ra cơ bản đều là "Nhân tài"*, vì thế không ít thư sinh căm giận không dứt, oán hận than thở quốc gia xuống dốc, mà nay Lý Huyền đăng cơ liền bắt tay làm chuyện này đầu tiên, thủ đoạn lưu loát mà lại nghiêm cẩn, diệt sạch thói quen năm trước, một lần này không chỉ trấn an lớn và thu phục tâm nhóm người "Phận nô", cũng giúp cho hần xây dựng được một hình tượng tốt trong lòng dân chúng.

*"Nhân tài": Nhân: người, tài: tiền, ý ở đây là nói những người có tiền có của

Lâm Lập Hạ than nhỏ, có người nói thư sinh trăm việc không dùng được một, nhưng ngờ đâu cái miệng kia của thư sinh có bao nhiêu công lực. Nàng chú ý lắng nghe, tiếp theo liền nghe thấy những người bên ngoài kia lại chuyển đề tài.

"Các người nói, tiểu thư nhà nào mới xứng với vị trí bên cạnh hoàng thượng?" Một nam tử có chút mập mờ hỏi.

"Theo ý ta nhất định là Kinh Thành đệ nhất mỹ nữ Tô Y Nhi, đáng đáp nàng đẹp như vậy, cùng hoàng thượng thật sự là trai tài gái sắc, rất xứng đôi đó!"

Một người lập tức phản bác, "Lượn lượn lượn, không phải tướng mạo của Tô Y Nhi này chỉ tốt một chút thôi sao, chỗ nào sánh được với tiểu thư nhà Thừa tướng!"

"Người nói là Doãn tiểu thư?" Nam tử làm như suy tư, "Doãn tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay Thừa tướng, dựa theo thân phận thì đúng là vô cùng xứng đôi với hoàng thượng."

Lúc này lại có người chen miệng nói, "Trước đó vài ngày không phải nghe nói hoàng thượng rất gần gũi với Lâm gia tiểu thư sao?"

Lời này rơi xuống, mấy người đều trầm mặc một hồi, tiếp đó, một tràng tiếng xùy vang lên.

Lâm Lập Hạ rõ ràng nghe được có người chê cười mở miệng.

"Hừ, Lâm gia tiểu thư? Hoàng thượng tuyệt đối không thể nào thích một nữ tử như vậy, có thể sánh đôi với hoàng thượng nhất định là một nữ tử tuyệt đỉnh, Lâm Lập Hạ này là cái thá gì."

Nàng cười lạnh, đúng vậy, nàng là cái thá gì, nàng và hắn, vĩnh viễn sẽ là không chết không chung một đường.

Mạch Tuệ ở bên ngoài kiệu cũng nghe được lời nói của mấy người này, nàng tức giận không thôi lại chỉ có thể trợn trừng mắt, thúc giục kiệu phu bước nhanh hơn.

Lúc cách Lâm phủ chỉ kém mấy con phố thì cỗ kiệu bị mấy người áo xanh ngăn lại, một nam tử khom người nói: "Lâm tiểu thư, xin dừng bước."

Lâm Lập Hạ vén màn kiệu lên nhú mày nhìn bên ngoài một chút, "Có chuyện gì?"

Nam tử cung kính đáp, "Chủ tử nhà ta mời Lâm tiểu thư đến Mãn Ngọc các một chuyến."

Lâm Lập Hạ đánh giá cẩn thận mấy người kia, chỉ thấy thân hình người nói chuyện mảnh khảnh giống như nữ tử, giọng nói hơi lạnh lạnh, mà thân hình những người sau lưng kia thì cao lớn, bên hông mơ hồ có thể thấy được một thẻ lưu tô màu vàng rũ xuống.

Rõ ràng là nội thị bên cạnh hắn, những người còn lại phía sau kia là thị vệ trong cung, trong đó còn có một gương mặt quen, như vậy chủ tử của bọn họ không phải là người nọ sao.

Nàng cười cười đồng ý nói, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Gặp Mặt (Thượng)

Mãn Ngọc các, được đặt tên là "Mãn Ngọc", cũng không phải là tòa nhà bằng ngọc, mà là một quán trà lịch sự tao nhã. Người có thể vào Mãn Ngọc không phải giàu thì cũng quý, trong đám phú quý này lại loại bỏ những người thô lỗ thấp kém. Không ai biết ông chủ của Mãn Ngọc các là ai, chỉ biết vị này là một người quyền thế, cho dù là người có lai lịch tốt đi chăng nữa thì cũng không thể gây chuyện ở Mãn Ngọc các. Từ đó có thể suy ra là phàm những người muốn theo đuổi danh dự trong kinh thành đều đến Mãn Ngọc các để thể hiện thân phận.

Hôm nay nơi Lý Huyền hẹn nàng chính là Mãn Ngọc các, nội thị áo xanh dẫn đường bước đi không nhanh không chậm, dẫn nàng đi vào bên trong. Lâm Lập Hạ cũng không có gì khác thường, ngược lại nhàn nhã ngược nhìn bốn phía.

Đi qua phòng khách tao nhã yên tĩnh, đi qua cây cầu nhỏ bắc qua dòng suối lôi cuốn hấp dẫn, nàng âm thầm cảm thán, thật không hổ là chỗ của người có tài lại có tiền.

Ước chừng đi trên hành lang quanh co khoảng mười phút, cuối cùng nội thị áo xanh cũng dừng lại, gõ cửa căn phòng trước mặt cung kính nói, "Chủ tử, Lâm tiểu thư đã đến."

Bên trong phòng có người đáp lại một tiếng trầm thấp, nội thị áo xanh này xoay người lại thuận thực cười một tiếng với Lâm Lập Hạ, "Chủ tử nhà ta đang ở bên trong, Lâm tiểu thư có thể đi vào."

Nói xong cũng không nhìn phản ứng của Lâm Lập Hạ, cúi đầu cất bước rời đi.

Lâm Lập Hạ thản nhiên liếc liếc bóng lưng hắn rời đi, âm thầm siết chặt hai tay trong tay áo, tiếp đó rũ mắt xuống đẩy cửa ra.

Cáo thất bên trong gian phòng bày biện lịch sự tao nhã, trên tường không có đồ vật trang trí dư thừa nào, chỉ treo một bộ tranh sơn thủy đơn giản, vài nét bút lụa thưa lại vẽ ra phong cảnh vô hạn. Trên chiếc bàn bằng gỗ lim to như vậy đặt một chiếc đỉnh hương chạm trổ hình vẽ Lý Lan, mùi hương thoang thoảng lượn lờ chậm rãi tản ra.

Một nam tử đứng bên cửa sổ khắc hoa, hắn mặc y phục bằng gấm màu xanh nhạt, toàn thân không có bất kỳ trang sức nào, mái tóc đen nhánh sáng bóng không thua gì nữ tử dùng tơ tằm màu bạc búi lên. Hắn hơi nghiêng đầu nhìn về phía nữ tử vừa bước vào, trong con ngươi màu trà sóng nước dập dờn, mê hoặc khác thường.

Hắn thản nhiên nhếch miệng, nụ cười trên khuôn mặt tuần mĩ nhạt như gió, "Nàng đã đến rồi."

Giọng nói dịu dàng như ôn tuyên ấm áp thấm vào lòng người, Lâm Lập Hạ hơi cứng lại, nhưng cuối cùng vẫn buông thông ánh mắt xuống học nội thị kia cung kính nói, "Lập Hạ gặp qua hoàng thượng."

Lý Huyền nhìn Lâm Lập Hạ trước mặt khom người với hắn, trong mắt phượng xẹt qua một tia không vui, hắn cười nhạt nói, "Chẳng lẽ Lập Hạ còn cần phải làm thế này với ta?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy thẳng người lên, tựa như đùa giỡn trả lời, "Hiện tại ta đang đối mặt với đương kim Thánh thượng, tất nhiên là phải cung kính một chút."

Lý Huyền thấy thế thoáng yên tâm, hắn quay đầu nhìn về phía cửa sổ nói, "Lập Hạ, nàng đến đây cùng nhìn cái này với ta một chút."

Lâm Lập Hạ không hề ngập ngừng bước tới, theo tầm mắt của hắn nhìn về phía bên ngoài.

Vừa rồi trên đường nàng đi tới nhìn thấy đều là cảnh đẹp, mà giờ phút này Lý Huyền lại chỉ cho nàng nhìn lại là một cảnh tượng hoang vu.

Thì ra bất tri bất giác đã là mùa đông, cảnh lá vôn sum xuê đã trở nên trơ trọi, chỉ còn lại thân cành cứng rắn cong queo không hiểu nhu tình vẫn duy trì tư thế. Thân cây khô nứt, không ít khe rãnh ngang dọc kéo dài trên thân cây, có vẻ vừa già nua vừa bất lực.

Lâm Lập Hạ nghe thấy Lý Huyền bên cạnh trầm thấp mở miệng, "Mặc kệ trước kia phồn hoa bao nhiêu, cuối cùng đều sẽ rơi vào kết quả như vậy."

Lâm Lập Hạ im lặng hồi lâu, tiếp đó ung dung thản nhiên trả lời, "Cho dù cuối cùng đều rơi vào kết quả như vậy, trước kia nó cũng đã trải qua phồn hoa."

"Cuối cùng là cô đơn, phía sau phồn hoa chính là bao nhiêu không cam lòng và xót xa." Lý Huyền nhẹ nhàng nói, trong mắt là sương mù dày đặc.

Lâm Lập Hạ phóng khoáng cười một tiếng, con ngươi sáng ngời khác thường, "Hoàng thượng có từng nghe thấy câu nói, 'Không quan tâm thiên trường địa cửu, chỉ để ý đã từng có được.'"

Lý Huyền giương mắt, "Hả? Nàng cũng nghĩ như vậy?"

Lâm Lập Hạ cười nhạt không nói.

Lý Huyền hí hí mắt, "Ta chỉ biết quá trình cũng không quan trọng, quan trọng là kết quả, mà kết quả lại phải là cái mình muốn."

"Chuyện đời chín tám phần mười không hợp tâm nguyện. Không có kết quả tốt, vậy liền trở về quá trình này. Có kết quả tốt thì cũng dừng so đo đường đi. Nếu có kết quả vừa lòng mà vẫn chấp nhất với hoàn mỹ như cũ, như vậy chính là quá." Lâm Lập Hạ nhàn nhạt nói, không lộ nửa phần cảm xúc.

Lý Huyền khẽ cười một tiếng, ánh lửa u ám như ẩn như hiện trong con mắt màu trà, "Lập Hạ thật đúng là độ lượng."

Độ lượng của nàng lại làm hắn có hơi tức giận.

"Hoàng thượng quá khen."

Nàng lễ độ đáp lời cuối cùng chọc giận Lý Huyền, kích thích hắn tự tay đóng cửa sổ kia lại ngăn trở cảnh sắc bên ngoài. Ánh mắt hắn có chút sắc bén nhìn về phía Lâm Lập Hạ, ôn hòa mở miệng nói, "Nàng cứ phải tỏ ra xa lạ với ta như vậy sao?"

Hắn nói là "Ta", mà không phải "Trẫm" .

Lâm Lập Hạ sao có thể không biết bản thân cứ tiếp tục như vậy nữa sẽ càng chọc giận Lý Huyền, hợp với tâm nguyện luôn có một lần như vậy đốt cháy ngọn lửa hừng hực dưới đáy lòng, cho dù dùng sức kiềm chế cũng không có cách nào ngăn cản cảm xúc sắc bén này tràn ra. Nàng vẫn bình thản không có gì lạ mở miệng trả lời, "Hoàng thượng chính là cửu ngũ chí tôn, Lập Hạ tất nhiên phải chú ý lời nói, dù sao lúc này không giống ngày xưa."

Hắn đã là vương giả cao cao tại thượng, không còn là Tử Huyền chuyện trò vui vẻ với nàng trước kia. Mà nàng vẫn là Lâm đại tiểu thư "Thanh danh vang dội" như cũ, không có khả năng đứng cùng một chỗ với Tân Đế này. Đây là khe rãnh bọn họ không thể vượt qua, nếu không vượt qua được, vậy thì rời xa, sạch sẽ lưu loát xoay người.

Trong lòng Lý Huyền có nóng nảy khác thường, biểu hiện của Lâm Lập Hạ không chỗ nào không nói rõ thái độ của nàng. Nàng không coi hắn là Mạc Tử Huyền nữa, không coi nàng như Dịch Giản Chi nữa, nàng muốn chặt đứt tơ tình giữa bọn họ, nàng sẽ vứt bỏ yêu thương của nàng đối với hắn.

Điều này làm cho hắn vô cùng khủng hoảng.

Hiện tại hắn xem như là chiếm được thiên hạ, nhưng Tiểu Cửu lại ra điều kiện không được giữ nàng lại, muốn chính nàng lựa chọn. Mà không nghi ngờ gì là nàng sẽ rời đi sạch sẽ lưu loát, tựa như giữa bọn họ chưa hề có gì cả, không có một chút lưu luyến.

Con người Lý Huyền sa sầm lại, vậy hắn tính là gì? Chẳng lẽ nàng không nhận thấy được hắn

thật lòng hấn giãy giụa và khổ sở? Tại sao nàng có thể quyết định phóng khoáng như vậy, phân chia tính toán rõ ràng như vậy?

Hắn ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt điềm tĩnh của nữ tử đối diện, vươn tay vững vàng lôi nàng vào trong ngực. Hắn cúi người xuống chôn mặt vào hõm cổ của nàng, tham lam hít thở hương thơm ngọt ngào thuộc về nàng, "Lập Hạ, đừng tranh hơn thua với ta, ta nhớ nàng lắm."

Giọng điệu thân mật, động tác mập mờ, trái tim yên ổn bên trong lồng ngực của hắn nhảy lên, làm nàng an tâm lại hoảng hốt vô hạn.

Nàng đưa tay đẩy hắn ra, động tác tao nhã, "Lập Hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Cảm thấy vô cùng vinh hạnh? Cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

Lý Huyền không duy trì được ôn hòa trên mặt nữa, lộ ra biểu cảm yếu ớt giống như đứa bé nói, "Lập Hạ, đừng đối với ta như vậy."

Lâm Lập Hạ nhú mày, đừng như vậy? Thế là sao? Hắn là Hoàng đế, hắn muốn tiếp nhận quốc gia này, hắn muốn ngẩng nhìn thiên hạ, hắn muốn... Cùng nhau chia sẻ thiên hạ này với người khác.

Nàng lùi về phía sau một bước thân nhiên nói, "Cái thì qua thì cũng đã đã qua, mong rằng hoàng thượng không cần cố chấp."

"Làm sao có thể đã qua chứ, nàng vẫn còn ở nơi này, mà ta cũng ở nơi đây, sẽ không thay đổi." Lý Huyền bước một bước về phía trước, làm khoảng cách giữa hai người lại gần hơn.

Lâm Lập Hạ đột nhiên cảm thấy bùng bùng lửa giận, nàng chầm chọc cong khóe môi lên, "Sẽ không thay đổi? Người chắc chắn là sẽ không?"

Lý Huyền giơ tay lên vuốt ve gương mặt của nàng, "Ít nhất ta sẽ không thay đổi."

Trong lòng Lâm Lập Hạ nở nụ cười không phúc hậu, Lý Huyền, người có biết con người luôn đi theo hoàn cảnh không, chỉ cần hoàn cảnh thay đổi, con người liền chạy không khỏi thay đổi. "Người cần gì lừa mình dối người? Hay là vẫn còn tin tưởng ta sẽ ở lại bên cạnh người?"

d.iễ.n.l.e.qý.uđ.ô.n~Bồ.Công.Anh

Hắn cười nhạt một tiếng lại mơ hồ mang theo tà ác, khuôn mặt tuấn mỹ mê người như hoa như nguyệt, "Nàng vẫn thích ta, không phải sao?"

Hô hấp của nàng đột nhiên cứng lại, đồng tử co rút lại, "Đúng thì như thế nào?"

Nàng không thích lừa gạt bản thân hay lừa gạt người khác. Thích chính là thích, không thích chính là không thích.

Lý Huyền nở nụ cười, tia sáng trong mắt phượng hơi híp chợt hiện, "Chỉ cần nàng thích ta, là đủ rồi."

Chỉ cần nàng thích, vậy thì hắn cũng sẽ không buông tay. Không đúng, cho dù nàng không thích, chỉ cần hắn còn thích, vậy hắn liền tuyệt đối không buông tay.

"Thích người là chuyện của bản thân ta, có quan hệ gì với người?" Lâm Lập Hạ đảo mắt, "Thứ người muốn cũng đã lấy được, thứ người không muốn tương lai cũng sẽ thuộc về người... Người có năng lực ngồi vững vị trí này, trước tiên chúc mừng người."

Giang sơn, quyền lợi, mỹ nhân. Vị trí kia đại diện cho tôn quý và ngạo nghễ cao nhất, hắn nên thỏa mãn.

Hắn nhẹ lay động ngón tay, đầu ngón tay trong suốt sáng bóng, "Chúc mừng ta? Không, ta muốn nàng và ta cũng chia sẻ vinh dự này."

Lâm Lập Hạ chợt giương mắt, "Ý của người là... ?"

Lý Huyền ôm nàng vào trong ngực lần nữa, thân mật cọ xát mái tóc của nàng, "Lập Hạ, chờ ta."

Nàng chỉ cười lạnh, chờ? "Chờ một ngày? Một tháng? Một năm hay là mười năm?"

Ánh mắt hắn lấp lánh, "Tin tưởng ta, chỉ có nàng mới xứng chia sẻ với ta."

Nàng không khỏi nghĩ tới mấy người nói chuyện vừa rồi, cười thành tiếng. Xứng? Nàng mới đúng là người không xứng nhất chứ. Nàng đột nhiên cảm thấy thấy hơi mệt mỏi, đưa tay chạm lên ngũ quan tuần mỹ của hắn dịu dàng nói, "Tử Huyền."

Lý Huyền mặc cho tay nàng lưu luyến trên gương mặt của mình, sung sướng hưởng thụ loại dịu dàng này. "Ừ?"

Trong mắt nàng đã không còn lạnh lùng, đôi môi đỏ mọng thốt ra lời nói lại làm cả người hắn cứng ngắc, "Đừng ích kỷ như vậy được không?"

Lý Huyền im lặng không nói, trong con ngươi lóe lên ý vị không rõ.

"Người ích kỷ như vậy, người có thể vừa lợi dụng ta vừa nói yêu ta, có thể nói ra lời hứa

người không thể thực hiện lúc thuyết phục ta. Người sao lại tàn nhẫn như vậy, người biết rõ ta vô cùng khổ sở lại dẫn dụ ta rơi xuống vực sâu, biết rõ ta phải đối mặt với bao nhiêu hành hạ lại vẫn không chịu buông tay như cũ." Nàng tựa như một đứa bé đơn giản trực tiếp tố cáo, không nhìn nét mặt càng ngày càng không vui của Lý Huyền, "Tại sao lại không buông tay chứ?"

"Vậy tại sao lại phải buông tay?" Lý Huyền cười ảm áp vô hại, nhưng lại giấu giếm sắc bén.

Đầu ngón tay của nàng lưu luyến không dứt trên lông mày của hắn, "Người biết ta thích người, nhưng người lại muốn ta đối mặt với chuyện người sắp cưới người khác, hoặc là cảnh tượng rất nhiều người, sao mà lại đối xử bất công với ta như vậy."

Đáy lòng như có mũi khoan đâm vào, đau đớn làm nàng chỉ có thể cắn răng mới có thể nhịn tiếng nước nở xuống.

Lý Huyền chìa tay lau giọt nước mắt trên lông mi của nàng, cầm tay nàng đè xuống lồng ngực của mình, "Lập Hạ, nơi này chỉ có một mình nàng, vĩnh viễn chỉ có một mình nàng."

Lâm Lập Hạ sững sờ nhìn hai bàn tay giao hòa, dưới lòng bàn tay là trái tim đập vững vàng có lực của hắn, như cảm giác hắn đã từng cho nàng. Nhưng tại sao?

"Người dựa vào cái gì mà muốn kết hôn với người khác còn có thể thẳng khái hùng hồn nói với ta trong lòng người chỉ có một mình ta? Người dựa vào cái gì mà phá hủy tình yêu của ta? Người dựa vào cái gì mà cho là ta hiếm lạ lắm với trái tim của người! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì!" Nàng tức giận nện lên lồng ngực của hắn, một cái lại một cái, không chút lưu tình.

d.iễ.n.l.e.qý.uđ.ô.n~Bồ.Công.Anh

Lý Huyền mặc cho nàng phát tiết cơn giận của mình, hồi lâu sau mới kiên quyết nắm lấy tay nàng, "Bởi vì ta yêu nàng, ta không buông tay nàng được."

Lâm Lập Hạ cắn chặt cánh môi, hắn yêu là nàng, hay là Tử Thần? Có mùi tanh nhàn nhạt tràn ra từ cánh môi, nàng không biết đau đớn tiếp tục cắn, cho đến khi cắn người thương yêu hôn lên đôi môi của nàng.

Hắn vươn đầu lưỡi ra đưa vào trong đôi môi đỏ tươi, tiếp đó tinh tế liếm mút ngọt ngào của nàng, hắn càng hôn càng sâu, khẩn cấp đòi hỏi nhiều hơn, cho dù tràn ngập khoang miệng của nàng cũng không thỏa mãn, từ lúc vừa mới bắt đầu lướt qua sau đó bá đạo mút hôn, giống như áo khoác màu vàng sáng này khí phách vô cùng.

Nàng bị động nhận lấy nụ hôn chiếm đoạt cường thế của hắn, trong lòng yếu ớt nghĩ tới, vì sao

Tử Huyền địa dàng nàng từng biết lại trở nên tàn nhẫn như vậy?

Cảnh con người mất, hay là người còn tâm không phải.

Sau khi ra khỏi Mãn Ngọc các, tinh thần Lâm Lập Hạ có chút hoảng hốt, nàng nhìn ánh nắng chiều phía chân trời, trong lòng nghĩ đến, trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc là gần hoàng hôn.

Cổ kiệu vẫn di chuyển chậm chạp như cũ, người trong kiệu lại không ngừng nghĩ lại lời nói vừa rồi của người đó, khổ sở vô cùng xông vào trái tim, làm nàng không kiềm được mà hồng vành mắt.

Thật là vô dụng, vẫn cứ khổ sở sẽ khóc, nàng thật sự là vô dụng. Nhưng nàng là một nữ nhân, nữ nhân thì vĩnh viễn đều không qua được cửa tình này.

Nàng uất ức ngửa mặt lên, không để cho nước mắt trong mắt rơi xuống. Chóp mũi ửng đỏ cộng với đôi mắt đầm lệ làm cho nàng tựa như một con thỏ làm người thương yêu, chỉ là ẩn giấu trong tròng mền này chính là bao nhiêu bất đắc dĩ và giãy giụa.

Nàng không kiên cường, nàng cũng muốn khóc một trận thật sảng khoái, cũng muốn như đứa bé cố tình gây sự chát vắn hằn, nhưng nàng không làm được như vậy, bởi vì cuối cùng nàng cũng không phải là một đứa bé.

Tinh thần hoảng hốt trở lại Lâm phủ, nàng quán cả người vào trong chăn, hi vọng có thể sưởi ấm ngón tay lạnh lẽo của mình.

Mạch Tuệ yên tĩnh đẩy cửa tiến vào, thấy Lâm Lập Hạ trên giường thì trong mắt thoáng qua thương yêu. Một chữ tình này thương tổn con người cỡ nào.

"Mạch Tuệ." Nữ tử trên giường đột nhiên kêu lên.

Mạch Tuệ lập tức tiến đến cạnh giường, "Tiểu thư, sao vậy?"

Lâm Lập Hạ lộ mặt ra, vẻ mặt bình thản, "Ta muốn gặp chủ tử của ngươi."

Mạch Tuệ nghe vậy thì cả người cứng lại. Cũng đúng, nàng sao có thể cho là tiểu thư cái gì cũng không biết chứ, sợ rằng trong lòng tiểu thư sáng ngời giống như gương vậy.

Nàng khẽ gật đầu một cái, "Được."

Ba ngày sau.

Hôm nay Lâm Lập Hạ mặc một bộ áo lông cáo màu trắng, gương mặt lớn chừng bàn tay bị

lông ở cổ áo che lại trông càng xinh xắn, đôi mắt hạnh còn lại đen bóng khác thường.

Nàng đi theo Mạch Tuệ trái cong tám ngoặt vào cái ngõ, lại dấn độn u mê đi một đoạn đường giống như mê cung lớn, cuối cùng mới dừng lại trước một cánh cửa đơn sơ.

Mạch Tuệ quay đầu khẽ mỉm cười với nàng, "Tiểu thư, đến rồi."

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, "Ừ."

Mạch Tuệ đưa tay đẩy cửa ra, Lâm Lập Hạ liền thấy được một cái sân gà bay chó sủa, cùng một nam nhân đưa lưng về phía các nàng.

Sở dĩ dùng cụm từ "Gà bay chó sủa" này, là bởi vì trong sân thật sự có gà đang bay, chó thật sự đuổi theo phía sau.

Mạch Tuệ thất bại xụ mặt xuống nói với nam tử trong viện nói, "Chủ tử, sao người lại như vậy rồi." Cứ nhất định phải cho gà và bọn chó cùng một chỗ ồn ào với nhau sao.

Nam tử kia nghe vậy nhìn sang sang sảng cười cười, "Thì ra các ngươi đã tới à, thật là xin lỗi, ta phải dọn dẹp sân một chút trước."

Da tay ngăm đen, nụ cười tùy tùy tiện tiện, cùng với hàm răng đặc biệt trắng sáng.

Lâm Lập Hạ hít vào một hơi, kinh ngạc kêu lên thất thanh, "Ông chủ quán mỳ?!" (Xem lại chương 11)

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Gặp Mặt (Hạ)

Lâm Lập Hạ vô cùng kinh ngạc nhìn nụ cười "Tươi như hoa nở mùa hè" của nam tử, bàn tay bé nhỏ trong tay áo run lên.

Ai tới nói cho nàng biết, sao, sao lại là ông ta!

Mắt của ông chủ càng híp lại, "Lâm tiểu thư vậy mà vẫn nhớ ta, thật là vinh hạnh, vinh hạnh mà."

Lâm Lập Hạ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén xuống, nàng phát hiện bản thân lại rối loạn rồi.

Mạch Tuệ nhìn hai người một cười rực rỡ một sắc mặt trắng bệch này, liền tiến lên dứt khoát nói, "Chủ tử, vậy người cứ đi đối phó với đám bảo bối của người trước đã, ta dẫn tiểu thư vào trong nhà chờ người."

Ông chủ quán mỳ gật đầu một cái, vuột vuột bộ râu quai nón có hình có dạng, "Vậy Lâm tiểu thư vào trước với Mạch Tuệ đi, chờ một lát, ta lập tức tới ngay."

Lâm Lập Hạ máy móc gật đầu một cái, mặc cho Mạch Tuệ dắt tay nàng đi vào phòng.

Trong phòng bày biện đơn giản, Mạch Tuệ lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm lấy ấm trà rót cho nàng một chén nước, "Tiểu thư uống chút nước trước đi đã."

Lâm Lập Hạ ý tứ hàm xúc nhìn nàng một cái, nhận lấy ly trà uống một hớp nhỏ.

Mạch Tuệ hơi sốt ruột, nàng chớp chớp mắt, "Cái đó, tiểu thư, có phải người rất kinh ngạc đúng không?"

Lâm Lập Hạ liếc nàng một cái, tức giận thầm nghĩ, nào chỉ có kinh ngạc! Quả thật chính là khiếp sợ tới cực điểm!

Mạch Tuệ vui vẻ cười một tiếng, có chút giống như giả bộ ngu nói, "Ừm, chắc, thật ra thì người đã sớm gặp mặt chủ tử rồi."

Lâm Lập Hạ chậm rãi buông ly trà xuống, lại chậm rì rì nói, "Đúng vậy, Sớm... đã gặp mặt rồi."

Khụ khụ, xin chú ý, chữ "Sớm" đọc trọng âm và âm cuối kéo dài.

Mạch Tuệ cười gượng vài tiếng, "Tiểu thư, nô tỳ vào phòng bếp nấu cho người chút gì đó, buổi chưa người mới ăn hai miện cháo thôi."

Lâm Lập Hạ chậm rãi chớp chớp mắt, vẻ mặt bình thản, "Ừ."

Mạch Tuệ nghe được câu này thì rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, "Vậy tiểu thư ngồi chờ, sẽ xong nhanh thôi."

Nói xong dáng người nhỏ nhắn vụt đi như một làn khói, chỉ còn lại Lâm Lập Hạ từ vẻ mặt nhàn nhả trở nên nghiêm túc.

Chuyện cho tới bây giờ còn cái gì là không rõ chứ? Hóa ra nàng đã sớm ở trong giám thị của người khác, từ lúc vừa mới bắt đầu xuyên qua đã bị người theo dõi, nhớ lại lúc ấy gặp ông chủ quán mỳ, nàng không khỏi cười một tiếng.

Khi đó nàng còn nghĩ, ông chủ quán mỳ này đúng là một người nhiều chuyện, biết không ít tin tức liên quán đến vương công quý tộc trong kinh, cũng có chút ý tứ hàm xúc thần thần bí bí cố ý khoe khoang. Lúc ấy thoáng thấy âm trầm trên mặt ông, vốn tưởng rằng là mình nhìn lầm, không ngờ người này thật sự là thâm tàng bất lộ.

Lúc ấy nàng vì điều tra đơn thuốc của Lâm Viễn Sơn mới ra cửa gặp phải ông chủ quán mỳ, nói cách khác rất có khả năng tranh chấp của nhà họ Lâm hẳn cũng góp một tay. Nàng hết than lại thở, khó trách lúc ấy nàng điều tra lại thuận lợi như vậy, quả thật giống như có người âm thầm sắp đặt hết tất cả — Đúng vậy, thật sự là có người cố ý giúp đỡ nàng.

Vậy ông chủ quán mỳ lại là ai đây? Mạch Tuệ là do ông an bài bên người mình, nhưng đến giờ nàng vẫn không hề nhận thấy có bất kỳ ác ý gì, ngược lại hầu hạ nàng rất tốt, như vậy có thể loại bỏ khả năng ông là kẻ địch.

Nàng đột nhiên nghĩ đến đám hắc y nhân đã ra tay cứu người lúc ở hội hoa Lạc Dương, chẳng lẽ, mấy người kia cũng là thuộc hạ của ông chủ quán mỳ? Nhưng tại sao ông ấy phải giúp nàng? Hay là do ai ra lệnh?

Nếu như là do người nào đó ra lệnh, vậy người sau lưng ông là ai? Nếu như là do chính bản thân ông quyết định, vậy thì vì sao chứ?

Lâm Lập Hạ một cái lại một gã gõ nhẹ lên mặt bàn, cuối cùng ánh sáng lóe lên.

Có lẽ, đây cũng là do Tử Thần gây họa.

Đúng lúc ấy thì ngoài cửa có người đẩy cửa đi vào, đụng phải ánh mắt của nàng thì không hề

có nửa phần không được tự nhiên, khoe môi cong lên cười mở miệng, "Nha đầu."

Lâm Lập Hạ thấy thế thì cũng kiềm nén nghi ngờ trong lòng xuống, trêu chọc cười nói: "Ta nói vị chủ tử này, không phải vừa rồi còn gọi ta là tiểu thư mà, thế nào bây giờ lại thành nha đầu rồi?"

Nàng vẽ mặt bình thường cầm ấm trà lên rót cho ông một ly trà, trong mắt ông đã hiện lên một tia thưởng thức.

"Tiểu thư thì quá xa lạ rồi, nha đầu lại vô cùng thân thiết." Ông chủ quán mỳ uống một hớp trà, trà thì vẫn là loại trà thô như trước, nhưng hôm nay uống lại hết sức có vị.

Lâm Lập Hạ nghe vậy gật đầu một cái, "Vậy thì ta cũng không thể cứ mở miệng là gọi ông chủ quán mỳ rồi."

Ông chủ quán mỳ... Ông chủ quán mỳ, lạnh.

"Gọi ta là Thanh thúc đi." Thanh thúc quả thật vô cùng hài lòng với nha đầu ung dung thản nhiên trước mắt này, nhìn thái độ tự nhiên thản nhiên, không hấp tấp, không phần nộ, thật sự làm ông vô cùng thích thú.

"Thanh thúc." Lâm Lập Hạ cười nhạt một tiếng, "Ta vẫn còn nhớ tô mỳ của Thanh thúc, mùi vị quả thật rất ngon."

Thanh thúc cười càng thêm thân thiết, "Vậy ngày khác ta lại nấu cho nha đầu một bát được không?"

Lâm Lập Hạ cười cong khoe mắt, "Cầu còn không được."

Thanh thúc cũng nhe răng cười, "Nha đầu không muốn hỏi gì ta sao?"

Lâm Lập Hạ nghiêm nghị, "Muốn."

Thanh thúc gật đầu ý bảo nàng tiếp tục.

"Ta chỉ hỏi Thanh thúc một vấn đề. Thanh thúc đã sớm phát hiện ta là Tử Thần chi nữ, cho nên mới phái Mạch Tuệ tới bảo vệ ta đúng không?" Lâm Lập Hạ cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp hỏi vào vấn đề quan trọng nhất.

Trong mắt Thanh thúc lóe lên kinh ngạc, cuối cùng gật đầu cười, "Đúng vậy."

Nữ tử này nói không nhiều lắm, lời ít mà ý nhiều, nhưng hỏi ra cũng là điểm mấu chốt nhất,

chỉ là nếu nàng chỉ hỏi vấn đề này, cũng đã nói lên trong lòng nàng sớm có định đoạt.

Lâm Lập Hạ thở dài, trong con ngươi ảm ảm, "Ta biết ngay là lại liên quan đến Tử Thần chi nữ."

Thanh thúc cầm ly trà lên nhẹ nhàng đưa nói, "Đắc tử thần giả đắc thiên hạ, những lời này lưu truyền đã lâu trong hoàng tộc vương triều Đại Minh, nhưng rốt cuộc tại sao lại như vậy thì không ai biết được, dĩ nhiên, cũng bao gồm cả ta."

Lâm Lập Hạ ngược mắt nhìn Thanh thúc, chờ ông nói tiếp.

"Ta không phải là thế ngoại cao nhân cũng không phải hắc thủ sau màn gì cả, mục đích tồn tại của ta chỉ có một, đó chính là bảo vệ Tử Thần chi nữ."

Lâm Lập Hạ kinh ngạc, vậy, vậy, vậy thì ra là Tử Thần chi nữ còn có hộ vệ! "Nói cách khác, cái người không phải là người của hoàng đế?"

Thanh thúc lắc lắc đầu, "Ta không hề dính dáng gì đến thế lực trong triều, ta đã nói rồi, mục đích của ta chỉ là bảo vệ người."

Lâm Lập Hạ bóp bóp trán, "Ta cũng gần hiểu rồi."

Vậy Tử Thần chi nữ gì đó chính là một phúc tinh, không chỉ người người muốn cướp nàng, thậm chí ngay cả chỗ tối cũng có người bảo vệ nàng, thật sự là quá..."Suất" rồi.

"Vậy, " Lâm Lập Hạ nhú mày, "Có phải ta nói cái gì người sẽ nghe cái đó đúng không?"

Thanh thúc bật cười, "Người cứ nói đi?"

Lâm Lập Hạ ngượng ngùng bĩu môi, "Dĩ nhiên... Không thể nào. Nhưng ta vẫn hi vọng người có thể giúp ta."

"Giúp người? Giúp người rời khỏi Kinh Thành?" Thanh thúc nhú mày nói.

Lâm Lập Hạ không hề kinh ngạc khi ông biết được ý nghĩ này của mình, "Phải."

Rời khỏi nơi này, cũng rời khỏi đoạn tình cảm kia. Giúp nhau lúc hoạn nạn, cuối cùng không bằng ở chốn sông hồ quên nhau.

Thanh thúc thở dài, "Nha đầu, người phải biết người không thể rời bỏ."

Lâm Lập Hạ cười khẽ, "Không thể rời bỏ? Tại sao không thể rời bỏ?" Là nói nàng không thể

buông đoạn tình cảm này ra? Hay là Lý Huyền sẽ không dễ dàng để cho nàng rời đi?

Thanh thúc nhìn nàng một cái thật sâu, "Chẳng lẽ ngươi không thích Hoàng đế sao?"

Tim Lâm Lập Hạ đột nhiên co rút. Nàng nghĩ tới ngày đó nhìn thấy chiếc xe ngựa kia, nhớ tới bóng người mơ hồ trong xe ngựa, nhớ tới câu nói của Thanh thúc "Đó là Tứ hoàng tử". Thì ra bọn họ đã gặp nhau từ sớm như vậy, nhưng cuộc gặp gỡ vô tình bất ngờ mỹ lệ hiện tại chỉ làm nàng không khỏi khó chịu.

Nàng do dự nhìn về phía khác, "Thích thì sao, có quan hệ gì với việc rời đi chứ."

Thanh thúc sững sờ, há, không quan hệ?

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng mở miệng nói, "Ta biết rõ Thanh thúc nghĩ như thế nào, ta là Tử Thần chi nữ, có mệnh làm hoàng hậu, hơn nữa ta lại thích Lý Huyền, có lẽ Lý Huyền cũng thích ta. Vậy thì còn có cái gì không hài lòng chứ? Ta tốt nhất nên vô cùng vui mừng trở lại Lâm phủ chờ hắt hạ chỉ, sau đó sẽ vui vui vẻ vẻ tiến cung. Nhiều năm sau có lẽ ta thật sự trở thành hoàng hậu của quốc gia này."

Thanh thúc há có thể không nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của nàng, "Nha đầu..." Hoàng hậu... Aizzz, sao lại có tình rơi vào trên người nữ tử như vậy chứ.

"Thanh thúc, ta chỉ muốn rời đi thôi." Lâm Lập Hạ buông con ngươi xuống, "Tử Thần chi nữ, tranh giành ngôi vị hoàng đế, ai là hoàng hậu, những thứ này đều không có quan hệ gì với ta. Thứ ta muốn rất đơn giản, mỗi ngày ăn uống chơi bời sống không tìm không phôi, không thèm nghĩ đến mấy chuyện thương vàng hạ tám, ta bị cuốn vào, mà ta cũng có quyền lợi lựa chọn rời đi. Nếu ngươi đã đứng về phía ta, vậy thì nên cố gắng giúp ta."

Thanh thúc khó xử, "Nhưng mà..."

"Thanh thúc." Lâm Lập Hạ nhìn chăm chăm vào ông, "Ta muốn rời đi." Giọng nói kiên định khác thường.

Thanh thúc tóm lấy râu mép của mình, cảm giác đau nhói làm ông nhăn mày lại, nhưng cuối cùng chỉ đáp một tiếng "Được".

Cũng đúng, nhiệm vụ của hắn chính là bảo vệ Tử Thần, lại không người nào nói nhất định phải để nàng làm hoàng hậu? Huống chi, cuộc sống như vậy có lẽ thật sự không thích hợp với nữ tử này.

"Tiểu thư tiểu thư, nô tỳ nấu một bát mì." Bên ngoài Mạch Tuệ vô cùng hào hứng tiến vào. "Nô tỳ đã thả vào không ít thứ tốt đấy."

Lâm Lập Hạ tạm thời bỏ qua phiền muộn trong lòng, cười nói, "Mỳ này có phải do Thanh thúc dạy người nấu đúng không?"

Mạch Tuệ bữu môi buông bát xuống, "Nô tỳ cũng không phải mặt si giống như chủ tử, yêu cầu đối với nấu mì quả thực là biến thái."

Nàng đưa đũa cho Lâm Lập Hạ nói, "Vừa rồi nô tỳ nhìn thấy có rất nhiều nắm hương, nô tỳ biết tiểu thư thích ăn, cho nên thả vào rất nhiều."

Lâm Lập Hạ dùng chiếc đũa gầy gầy bát mỳ, "Ặc, đúng là người thả rất nhiều." Làm ngay cả sợi mỳ cũng không tìm thấy.

Mạch Tuệ cười ngọt ngào, "Tiểu thư thích là tốt rồi."

Lúc này đối diện...

"Hương, hương, nắm hương." Thanh thúc xanh cả mặt giọng điệu run run nói.

Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ nghi hoặc nhìn ông, "Thanh thúc (Chủ tử), người làm sao vậy?"

Nhưng Thanh thúc chỉ nhìn chằm chằm "Nắm hương" trong bát nhắc lại, "Hương, hương, nắm hương."

Đáy lòng Thanh thúc cực kỳ bi thương, ông dùng mười vò cầm lộ lâu lắm đôi lấy thánh chi của Mạc lão đầu lại bị Mạch Tuệ coi thành hương! Nắm! Hương! ! ! Nắm! ! ! Bỏ vào mì! ! ! Sớm biết ông đã không để đồ linh tinh rồi!

Đáy lòng Thanh thúc cũng thương tâm muốn chết, một mặt mắng Mạch Tuệ không có mắt một mặt vừa hận hận thầm nghĩ, đi con mẹ nó Mạc lão đầu, cái gì mà thánh cô lại cố tình lớn lên giống nắm hương như vậy!

Trên triều đình.

Lý Huyền nghiêm túc nghe đại thần báo cáo tình huống khoa khảo, cuối cùng tán thưởng liếc nhìn người nọ, "Nói cách khác, người tham gia khoa khảo năm nay nhiều gấp đôi so với năm trước?"

Trần đại nhân cong người xuống cung kính nói, "Hồi hoàng thượng, đúng vậy."

Lý Huyền nhếch môi cười yếu ớt, trên khuôn mặt tuấn mỹ là lịch sự nho nhã, "Rất tốt, chuyện phía dưới lại tiếp tục nhờ Trần đại nhân phí tâm rồi."

Trần đại nhân vui mừng như đón mây, "Đa tạ hoàng thượng, thần nhất định toàn lực ứng phó!"

Mắt phượng của Lý Huyền ôn hòa lướt nhìn mọi người, "Hôm nay còn có chuyện gì muốn lên tầu nữa không?"

"Hồi hoàng thượng, thần có chuyện muốn tầu." Thừa Tướng tiến lên nói.

Trong mắt Lý Huyền thoáng qua ánh sáng lạnh, giọng nói vẫn thanh nhã như cũ, "Thừa Tướng có chuyện gì muốn tầu?"

Thừa Tướng đứng thẳng người nói, "Hoàng thượng lên ngôi đã hơn một tháng, hậu cung lại không một người, thần cho là, giờ là lúc hoàng thượng nên suy tính đại sự rồi."

Lời này vừa nói ra thì mọi người bên cạnh rồi rít phụ họa, "Thần cũng cảm thấy như vậy, hoàng thượng nên phong phú hậu cung rồi."

"Tuổi hoàng thượng cũng đã không nhỏ, nên là lúc lập hậu."

"Hoàng thượng nên suy nghĩ chuyện hậu tự (con cháu) rồi."

Trong lòng Lý Huyền chán ghét vô hạn, nhưng vẫn ung dung thản nhiên, "Trẫm mới vừa lên ngôi không lâu, chuyện này nói sau đi."

"Hoàng thượng." Thừa Tướng giọng điệu thông thả mở miệng nói, "Năm nay hoàng thượng đã 21, trong phủ cũng không một cơ thiếp, bây giờ hoàng thượng đã là cửu ngũ chí tôn, nên vì tương lai của triều ta mà suy nghĩ nhiều hơn."

Bên dưới lại một hồi phụ họa, còn có xu thế ngày càng nghiêm trọng.

Thừa Tướng dẫn đầu hôm nay không nao núng, ánh mắt cương quyết không có một tia nhượng bộ, ý muốn nhất định phải ép hấn.

Lý Huyền lại nhìn mấy người chỗ tới trầm mặc không nói trong mắt lại mang theo châm chọc cùng khinh miệt, cuối cùng trầm thấp nói một câu, "Chuyện này trẫm sẽ giao cho Thái hậu làm, bãi triều."

Nhiều người âm thầm chờ xem trò hay của hấn, hấn tuyệt không thể để bọn hấn được như ý.

Vì vậy Trần phi đã thành Thái hậu liền hào hứng bừng bừng chọn vài vị phi tử cho hoàng nhi của mình, một vài bức một tranh mỹ nhân được đưa đến trước mặt hấn, nhưng hấn vẫn chỉ là vẻ mặt thản nhiên như cũ, trong mắt không thấy một tia nhiệt độ.

Nhiều dung nhan tuyệt mỹ như vậy nhiều tư thái xinh đẹp như vậy, nhưng không có một người hấn muốn. Người mà hấn muốn giờ phút này lại chỉ muốn rời khỏi hấn.

Lý Huyền mệt mỏi day day mi gian, Lập Hạ, nàng cũng biết ta nhớ nàng biết bao, mặc dù nàng chỉ một lòng một dạ muốn thoát đi.

Kết quả chọn phi được công bố vào mười ngày sau, tiểu thư nhà Thừa tướng không ngoài dự đoán trở thành người được lựa chọn làm hoàng hậu, ghen chết bao nhiêu nữ tử cùng làm tan nát bao nhiêu trái tim của nam tử.

Lúc Mạch Tuệ nói tin tức này cho Lâm Lập Hạ còn ấp a ấp úng, sau khi nhìn thấy vẻ thất lạc trên gương mặt nàng thì trong lòng cũng vô cùng khó chịu. Tình cảm của tiểu thư và Lý Huyền nàng đều thấy ở trong mắt, nhưng tiểu thư là dạng người gì, sao có thể dễ dàng tha thứ cùng nhau chia sẻ tình cảm với người khác?

Tiểu thư à tiểu thư, Mạch Tuệ bội phục sự dứt khoát này của người, nhưng cũng đau lòng sự dứt khoát ấy.

Lâm Lập Hạ mang khuôn mặt tái nhợt càng thêm quyết tâm muốn rời đi, nếu không ở lại làm cái gì? Nhìn hấn thành thân với nữ nhân khác? Hơn nữa... Thành thân chiếu cáo thiên hạ, Doãn Vô Song... Thành thê tử của hấn.

Chú rể kết hôn, cô dâu lại không phải là nàng.

Một câu nói xưa cũ cỡ nào, lại cất giấu bao nhiêu chua xót.

"Mạch Tuệ, thu dọn xong hết chưa?" Lâm Lập Hạ thản nhiên hỏi, nghe không ra hi vọng.

Mạch Tuệ nhìn đồ đạc xung quanh một chút, "Cũng không kém nhiều lắm, tiểu thư chuẩn bị khi nào thì đi?"

Lâm Lập Hạ giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve rèm thủy tinh treo một bên, "Tối mai đi, nhớ nhất định phải cẩn thận."

Mạch Tuệ dí dỏm cười một tiếng, "Tiểu thư yên tâm, chủ tử đã chuẩn bị xong tất cả rồi."

Những lời này vừa dứt thì Mạch Tuệ lại đột nhiên bị người điếm trúng huyết đạo, toàn thân không thể động đậy. Nàng tròn to hai mắt nhìn nam tử trước mắt, trong lòng cắn răng nghiến lợi.

Trọng Lương, quả nhiên hấn đã trở lại bên cạnh Thừa tướng.

Mà Lâm Lập Hạ đưa lưng về phía Mạch Tuệ phát giác có gì không đúng vội quay đầu lại lại chỉ hít vào một trận khói mê, rồi sau đó mất đi ý thức.

Trong bóng tối Lâm Lập Hạ một mực tìm kiếm cửa ra, nhưng phát hiện bất kể nàng đi bao xa cũng sẽ trở về chỗ cũ. Nàng hoảng sợ không thôi, bên tai lại đột nhiên vang lên giọng nói dịu dàng của một người.

"Lập Hạ, ta tới đây."

Lâm Lập Hạ rung mình một cái cuối cùng mở mắt, nàng nhìn nam tử trước mắt cười bất đắc dĩ.

Nàng nhìn gian phòng tinh xảo xa hoa, lại nhìn chân phải của mình bị một cái xích bằng vàng khóa vào đầu giường, cười nhạt, "Người lại làm gì nữa đây?"

Trương khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Huyền mang theo nụ cười nho nhã, trong mắt phượng ngập tràn dịu dàng, môi mỏng của hắn cong lên nhẹ nhàng nói, "Như vậy, ai cũng không thể mang nàng đi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Xiềng Xích

Lâm Lập Hạ không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn về phía chân của mình.

Trên cổ chân trần trắng nõn mang một cái khóa bằng vàng tinh xảo, trên dây xích cứ cách một đoạn lại được khảm một viên đá quý nhỏ màu sắc rực rỡ, đẹp đến quý giá, xa hoa vô cùng. Một đầu khác của dây xích thả ra khóa ở đầu giường, cũng dùng một cái khóa vàng tinh xảo chế trụ.

Nàng hơi hơi vươn chân, thoáng chốc đá quý phản xạ ánh sáng bảy sắc cầu vồng, đáy lòng nàng có chút bất đắc dĩ tán thán nói, thật là xinh đẹp, nếu như không phải là giờ phút này nó đang khóa nàng lại, nàng khẳng định sẽ yêu thích không buông tay.

"Thích không?" Người nọ bên cạnh trầm thấp cười nói, trong mắt phượng ngập tràn ánh sáng không biết tên, "Dây xích này là ta cố ý sao người chế tạo, những viên đá quý bên trên đều là tinh phẩm được lựa chọn cẩn thận."

Lâm Lập Hạ thản nhiên nhìn hắn một cái, trầm mặc như trước không nói gì. Thích thì thế nào, cái này đối với nàng mà nói chỉ là thứ khóa chặt tự do của nàng mà thôi.

Lý Huyền đưa tay nhẹ nhàng phủ lên chân trần, trước khi nàng thu hồi lại thì giữ chặt cổ chân, tinh tế vuốt ve.

Lâm Lập Hạ bị động tác mập mờ của hắn làm tâm tư nhiễu loạn, con ngươi rũ thấp xuống một lòng một dạ muốn thu hồi chân. Nhưng động tác dịu dàng của Lý Huyền lại không buông lỏng chút nào, chân trần trắng nõn bộ ngón tay thon dài của hắn chơi đùa càng lộ vẻ mềm mại.

Sắc mặt nàng hơi trầm xuống, "Buông tay."

Lý Huyền ngược mắt miễn cưỡng cười nói, "Rốt cuộc cũng chịu nói chuyện?"

Động tác trong tay cũng không ngừng, vẫn một cái lại cái mập mờ quấy nhiễu như cũ. Thật không biết còn quấy nhiễu tiếng lòng ai.

Trong lòng Lâm Lập Hạ khó chịu, tuy rằng nàng là người hiện đại không so đo những việc nhỏ, nhưng mặc cho một nam tử vuốt ve chân mình thì cũng quá gì đó rồi.

"Hoàng thượng, xin tự trọng." Nàng nhú mày lại gần từng chữ từng câu.

Sắc mặt Lý Huyền cũng không có vẻ giận dữ, chỉ là thoáng nhún mày lên, "Vào lúc này ngược lại lại nói đến cấp bậc lễ nghĩa với ta, nếu nàng thật sự coi ta là hoàng thượng thì phải biết hoàng mệnh không thể trái, bây giờ trẫm ra lệnh cho nàng phải ngoan ngoãn ngồi yên bất động không cho phép phản kháng, nàng sẽ nghe theo chứ?"

Lâm Lập Hạ nghe vậy chột rụt chân lại thoát khỏi bàn tay của hắn, người này giờ phút này sao lại vô lại như vậy!

Lý Huyền cũng không lại hùng hổ dọa người, khóe môi chứa một nụ cười hài lòng nói, "Đã không nghe lời vậy thì cũng đừng gọi ta là hoàng thượng, tránh cho quy củ cũng rối loạn."

Lâm Lập Hạ đối với khuôn mặt tươi cười của hắn thì vô cùng tức giận, người này tóm nàng đến đây không nói lại còn xích nàng lại, cái này gọi là cái gì? Nhót? "Người cần gì phải làm như vậy, không giữ được thì cuối cùng cũng không giữ được."

Trong mắt Lý Huyền thoáng qua ánh sáng lạnh, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười tao nhã, "Rốt cuộc ở hay là không ở, sau này tự nhiên sẽ thấy rõ ràng."

Sau này? Nàng nhún mày, "Ta hi vọng chúng ta có thể chia tay trong hòa bình."

Lý Huyền càng thêm hứng thú nghiền ngẫm hai chữ này. Chia tay? Cái từ này ngược lại mới mẻ. Hắn hít một hơi, trong con mắt màu trà rõ ràng là không vui, "Chia không được tay, nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều."

Tiếp đó đứng dậy vỗ vỗ trường bào màu bạc của mình, nhẹ giọng nói, "Chắc nàng cũng đã đói bụng, ta đi gọi người chuẩn bị cho nàng một ít thức ăn."

"Mạch Tuệ đâu?" Lâm Lập Hạ mở miệng hỏi, lúc ấy nàng quay người lại liền hít phải một trận khói mê, trước mắt mờ mờ có thể thấy được tướng mạo một người, đáy lòng hiện ra hai chữ quả nhiên lại tự mình hi vọng không phải người nọ. Nhưng hiện thực chung quy vẫn là hiện thực, nhớ tới vẻ mặt tang thương và võ nghệ cao thâm của người nọ, sao có thể là người bình thường?

Lý Huyền hơi giương mắt thế mà lại trở về trước giường, cặp mắt chăm chú nhìn nàng chăm chăm, "Nàng cứ quan tâm nha đầu kia như vậy? Hoặc là nói vừa rồi nàng nghĩ đến một người khác?"

Lâm Lập Hạ nghe giọng điệu giấu giếm khó hiểu của hắn thì bỗng thấy phản cảm, lạnh lùng nói, "Ta nghĩ đến ai, không nhọc ngươi lo lắng."

"Không nhọc ta lo lắng?" Lý Huyền ngược lại cười thành tiếng, nhàn nhã nói, "Vậy ý của nàng

là nàng không quan tâm đến kết cục của bọn họ?"

Bọn họ? Lâm Lập Hạ chột nghiêng đầu, "Người...người làm gì Thanh thúc?"

Lý Huyền vươn tay vén một lọn tóc trước ngực nàng lên, quăn lại một vòng lại một vòng, "Ta vốn còn đang nghĩ cách bắt cái kẻ ngoan cố này, lại nói tiếp thật đúng là phải cảm ơn nàng."

Lâm Lập Hạ tức giận nghiêng răng, "Người theo dõi ta?"

"Nha hoàn kia cũng rất thông minh, cũng vô cùng cẩn thận, nhưng ta vẫn còn có một Trọng Lương. Trọng Lương... Nàng không xa lạ gì nhỉ." Lý Huyền hơi dùng sức, kéo căng lọn tóc của nàng.

Lâm Lập Hạ bị đau nhúu chặt mày lại, một phen cảm lấy lọn tóc của mình bình tĩnh nói, "Ta chưa bao giờ cảm thấy người hèn hạ như bây giờ."

"Hèn hạ?" Môi mỏng của Lý Huyền hơi cong, mắt phượng khép hờ nói: "Cái này gọi là hèn hạ? Nàng cũng biết người thị vệ kia vốn chính là người của ta, chỉ là vừa vặn được nàng thu vào. Bây giờ hắn cũng chỉ là vật về chủ cũ, trở lại bên cạnh ta mà thôi."

"Là của người? Hay là Thừa tướng?" Lâm Lập Hạ chằm chọc hỏi.

Ánh mắt Lý Huyền lạnh lẽo, nụ cười bên môi biến mất không thấy gì nữa, "Lập Hạ, không cần cố ý khiêu khích ta."

Lâm Lập Hạ hừ lạnh một tiếng, "Ta chưa từng cảm thấy hối hận như vậy, hối hận biết một người, hối hận chung đụng với một người, hối hận thích ưnh"

Lời kẻ tiếp bị môi mỏng dán lên nuốt vào trong miệng, nam tử tuấn mỹ ngũ quan xinh đẹp dán sát gương mặt của nàng, bên trong mắt phượng màu trà rõ ràng hiện lên bão tố.

Một tay Lý Huyền nắm chặt cổ tay của nàng, một cái tay khác kéo nàng dán chặt vào người mình, dưới môi không chút lưu tình.

Đầu lưỡi điên cuồng vũ động, từng ngậm từng ngậm cắn nuốt hô hấp của nàng, mặc kệ động tác phản kháng nàng tập trung hơi môi, cho đến khi hô hấp trở nên nặng nề, hơi thở mập mờ gấp gáp thật thấp tràn ra.

Nóng, cả căn phòng đều vô cùng nóng.

"Lý... Ưmh... Buông ra..." Nàng không ngừng giãy dụa muốn tránh thoát, nhưng chỉ càng làm hắn bá đạo chiếm đoạt hơn.

Đây mới là bản tính của hắn, bá đạo, tùy ý, cường thế.

Hắn mở to mắt canh nhìn gương mặt của nàng, thu lại phản kháng và không cam lòng của nàng vào đáy mắt, trong nội tâm càng tuôn ra sự không cam lòng.

Không đủ, hiện tại vẫn không đủ, hắn còn không có được tất cả những gì mình phải có, hắn càng phải nỗ lực hơn, tận đến khi nắm giữ toàn cục.

Hồi lâu sau rốt cuộc hắn cũng thoả mãn buông nàng ra, mặc cho nàng từng ngum từng ngum hô hấp, sắc mặt nõn nà hồng hào, vô cùng mê người.

Hắn ôm nàng lại nhận được phản kích ngoan độc của nàng – hàm răng của nữ tử quả nhiên là thứ vũ khí có lực. Hắn cũng không tránh thoát, chỉ là trên gương mặt tuần tú mang theo nụ cười cứng chiều nhìn nàng, thấy cuối cùng nàng cũng chỉ có thể cắn giận buông miệng ra, tức giận chỉ trích, "Người đừng khinh người quá đáng."

"Hả?" Hắn giọng điệu thâm thúy, lơ đãng nói, "Đây chính là khinh người?"

Trong lời nói có điều ngụ ý.

Lâm Lập Hạ nghe vậy dừng một chút, tiếp đó ngược lại bình tĩnh lại, hô hấp dần dần vững vàng, nàng thản nhiên nói, "Ta đói rồi, người đi ra ngoài đi."

Lý Huyền che giấu cảm xúc bên trong mắt phượng, cười nói, "Được."

Nam tử mặc trường bào màu bạc ưu nhã rời đi, nữ tử nằm trên giường lớn xa xỉ nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

Lý Huyền vừa rồi, quá xa lạ, nhưng lại chân thật như vậy. Tựa như trước kia hắn chỉ là một con rối gỗ, mà bây giờ hắn mới là người có máu có thịt, cho dù hắn không thể nói lý như vậy, nhưng ít nhất cảm xúc của hắn là thật, cái loại gấp gáp, tức giận, và lo lắng ấy.

Trọng lương là người của Thừa tướng, Thừa Tướng là người ủng hộ Lý Huyền, mà Lý Huyền là Hoàng đế. Ngôi vị hoàng đế này của Lý Huyền ngồi không vững, ít nhất bây giờ vẫn chưa vững. Nhìn phản ứng vừa rồi của Lý Huyền thì thật ra hắn không hề vừa lòng với Thừa Tướng, thân là Hoàng đế lại không thể tùy theo ý mình, ngược lại khắp nơi bị quản chế.

Bây giờ nhu cầu cấp bách của Lý Huyền là củng cố ngôi vị hoàng đế của mình, nhân mã khắp nơi đều rục rịch ngóc đầu dậy, không chịu tiếp nhận vị hoàng đế này, cho nên hắn chỉ có thể tìm kiếm người có lực nhất che chở, mà Thừa Tướng không thể nghi ngờ là thí sinh tốt nhất.

Thừa Tướng mới đúng là hắc thủ phía sau màn, hắc là chủ tử của Âm các, là Thừa Tướng của Đại Minh Vương Triều, không lâu sau sẽ trở thành nhạc phụ của hoàng đế. Thừa Tướng như vậy, quyền lợi khổng lồ, dã tâm cũng không nhỏ. Lý Huyền có thể làm chính là khuất phục thế lực của hắc trước, ổn định ngôi vị hoàng đế của mình.

Hắc và Doãn Vô Song thành thân cũng là loại trao đổi ích lợi, đổi được sự ủng hộ kiên định hơn của Thừa Tướng đối với mình, Thừa tướng đổi được phần vinh phú quý sau này của gia tộc.

Cho nên bây giờ hắc có thể nói là áp lực to lớn, cộng thêm nàng lại muốn đi...

Lâm Lập Hạ đưa tay xoa lồng ngực của mình, nơi này, vẫn đau vì hắc.

Nàng không phải là không đau lòng ảm nhận của hắc, cảm xúc chân thật bùng nổ của hắc, nhưng đó đều là những thứ mà hắc phải trải qua, đó là ngôi vị hoàng đế đổi lấy khổ sở, là bình minh trước hắc ám. Hắc muốn ngồi vững cái vị trí kia, nhất định phải âm thầm chịu đựng như vậy, cho đến khi bản thân hắc thật sự trở nên hùng mạnh.

Nàng nhớ tới nam tử cười dịu dàng dưới gốc cây đa, dường như đã cách mấy đời.

Khẽ giật giật chân, dây xích lập tức phát ra tiếng lách cách nhỏ. Nàng giữu cợt cười một tiếng, bây giờ nàng là một sủng vật à?

Có người đẩy cửa đi vào, tiếp đó khẽ nói: "Tiểu thư, đứng lên dùng chút cơm thôi."

Lâm Lập Hạ đứng lên nhìn người tới, ngũ quan xinh đẹp cùng vóc dáng lung linh, cô gái này là một nha hoàn?

Nàng không nói gì, yên lặng đứng lên đi tới bên cạnh bàn dùng thức ăn. Dây xích vàng thật dài vẫn tới được bàn ăn, nàng khẽ nở một nụ cười lạc tịch không thể nhận ra, hiện tại chỉ là một sợi dây xích liền có thể khóa chặt tương lai của nàng.

Nữ tử hầu hạ yên lặng đứng nghiêm bên người, không có lời nói thừa thãi nào, chỉ là quan sát cẩn thận từng nét mặt của nàng, hoặc lạnh lùng, hoặc buồn bã, hoặc tức giận.

Sau khi dùng cơm xong Lý Huyền cũng không trở lại gian phòng, Lâm Lập Hạ đang cầm một quyển tiểu tạp thư nữ tử đưa cho nàng, ý niệm chạy trốn lại lượn quanh dưới đáy lòng.

Thanh thúc và Mạch Tuệ đều bị bắt, còn dư lại chỉ có, chỉ có Lý Dục.

Nhưng thằng nhãi Lý Dục này chạy đi nơi nào rồi?

Lâm Lập Hạ không tự chủ siết chặt quyển sách trên tay, nếp nhăn nhàn nhạt hiện ra. Lý Dục, chẳng lẽ cũng bị Lý Huyền giam giữ rồi? Nhưng chẳng lẽ hắn không âm thầm lưu lại ánh mắt nào sao? Không động tay động chân gì bên người nàng? Hay là người kia lại đang chơi cái quỷ kế gì?

Huân hương trong phòng lượn lờ bay lên, mắt hạnh của nàng dần dần nửa khép, tinh thần thoải mái khác thường, đảo mắt đã rơi vào mộng đẹp.

Trong mộng một mảnh hoa râm, thỉnh thoảng thoáng qua bóng dáng người nào đó, lại thật nhanh mà biến mất không thấy, để lại cỏ xanh đầy đất cùng hồ nước xanh biếc phía xa xa.

Nàng vươn tay muốn la lên giữ lại, nhưng trong tay lại trống không. Tựa như thời gian không thể giữ lại, tựa như trăng trong nước cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng.

Hương thơm lan tỏa, nữ tử kiều mỹ trên giường nhú mào thật chặt, cánh môi găt gao mím chặt. Mà nam tử áo trắng tuấn mỹ đứng bên giường lại như có điều suy nghĩ, bên trong mắt phượng hẹp dài ngập tràn yêu thương.

Ngón tay thon dài vỗ về chơi đùa mi tâm của nàng, nhìn hô hấp nàng từ từ vững vàng, nụ cười chậm rãi giãn ra. Hắn vung tay lên, ngọn đèn tinh xảo phía xa vụt tắt, hắn xoay người lên giường, nằm xuống dán thật chặt vào người nàng, hương thơm thuộc về nàng tràn đầy trong xoang mũi, so với bất kỳ thứ thuốc nào đều làm lòng người buông lỏng hơn.

Vì vậy an lòng nhắm mắt lại, chỉ vì người này giờ phút này ở trong ngực hắn, chôn vùi cùng rõ ràng.

Ngày hôm sau lúc Lâm Lập Hạ đứng lên thì bên cạnh đã không còn một người, nàng cũng không hỏi nhiều, tùy ý để nữ tử hầu hạ nàng giúp nàng chuẩn bị xong tất cả, nhàn hạ đọc sách, thỉnh thoảng mất hồn.

Nàng vạch vạch mấy ngày trên đầu giường, học cổ nhân dùng biện pháp này để tính ngày. Lý Huyền không đến thăm nàng, liền ném nàng ở nơi này, không giải thích cũng không cho câu trả lời thỏa đáng. Từ ngày đó về sau liền hoàn toàn không tin tức có, chẳng lẽ đã quên nàng rồi hả? Cũng đúng, tính toán toán cũng sắp đến ngày hắn thành thân, thân là tân lang hắn là hắn vô cùng bận rộn.

Bận đến ngay cả thả nàng hay nhớ đến nàng cũng không có thời gian rồi.

Lý Huyền vẫn luôn không xuất hiện, ít nhất là nàng cho là như vậy. Cho đến khi đã đến vạch thứ mười lăm, bóng dáng thon dài kia mới một lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng.

Lâm Lập Hạ thản nhiên nhìn hắn một cái, tiếp đó dời mắt về quyển sách, nhưng thật ra thì mấy

chữ lớn chữ nhỏ trên sách không có cái lọt vào mắt của nàng.

Lý Huyền tiến lên một tay kéo nàng vào trong ngực của mình, thân thể thơm mềm của nữ tử trong ngực làm hấn một hồi thần loạn, tiếp đó nhỏ giọng cười nói, "Ta dẫn nàng đi dạo một chút được không?"

Lâm Lập Hạ nhú mày hỏi, "Sao nào, nghĩ thông suốt muốn thả ta đi?"

Lý Huyền giống như không nghe thấy, cứ thế lấy ra một cái chìa khóa bằng vàng từ trong tay áo mở ổ khóa trên chân nàng ra, "Thời tiết bên ngoài hôm nay rất tốt."

Lâm Lập Hạ đẩy hấn ra muốn tự mình đi ra ngoài, nhưng không ngờ thân thể lại hoàn toàn không làm được gì ngã xuống mặt đất, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng rơi vào trong lòng ngực ấm áp của hấn.

Nàng nhú mày lại, "Người bỏ thuốc ta?"

Lý Huyền vuốt ve cánh mũi của nàng, "Ta sẽ không để cho nàng rời đi."

Giọng nói cung chiều, ánh mắt dịu dàng, lại vô cùng âm u lạnh lẽo kiên định.

Trăm hoa bên trong hoa viên vào mùa đông đã sớm tàn lụi, chỉ còn vài gốc mai ít ỏi thích thú nở hoa, cánh hoa trắng noãn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, vui vẻ thoải mái.

Cả người Lâm Lập Hạ bị bọc trong áo choàng trắng như tuyết, con người đen nhánh có sương mù nhàn nhạt, không thấy được cảm xúc dưới đáy mắt của nàng. Nàng hơi rũ mắt xuống, lông mi cong vênh tạo ra cái bóng nhàn nhạt dưới mí mắt, khéo léo khác thường.

Lý Huyền ôm nàng vào trong ngực, cẩn thận dè dặt giống như đang ôm một đồ vật bằng sứ dễ vỡ – đây là bảo vật của hấn, không gì có thể so sánh được.

"Hoa đã tàn, có cái gì đẹp mà xem." Nàng chớp chớp mắt, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói.

Lý Huyền thu tay lại càng ôm nàng chặt hơn, "Tàn lụi cũng là một loại cảnh sắc, và lại cũng không phải tất cả loài hoa đều tuyệt tích trong mùa đông. Đối với nàng mà nói, mùa đông mới là chôn thích hợp nhất với nàng."

Lâm Lập Hạ biết hấn nói tới hoa mai, nàng khẽ cười nói, "Tường giác sở chi mai, lãng hàn độc tự khai*. Nhưng hoa mai chỉ là một ngoại lệ."

*Bài thơ mai hoa của Vương An Thạch: Góc tường mấy nhánh hoa mai. Nở trong băng giá tuyết rơi trắng ngần (Quỳnh Chi dịch)

Hắn cúi người xuống nói nhỏ bên tai nàng: "Ta liền muốn nàng trở thành cái ngoại lệ đó."

Khóe mắt hình như thấy cành mai bên trái rung rung , đáy lòng nàng khẽ than thở, ngoại lệ, nàng thật sự là cái đó ngoại lệ sao?

Không có âm mưu, không có tính toán, không có lợi ích cái loại ngoại lệ đó.

Nàng đột nhiên nở nụ cười, nụ cười vui vẻ hiếm có, tựa như tuyết đầu mùa ngày đông tan chảy.

Đáy mắt hắn cũng hiện lên nụ cười, chỉ vì nụ cười của nàng.

"Lập Hạ..." Hắn tham luyến cạo xát gương mặt của nàng, trầm thấp kêu lên.

Ngày đông cuối cùng cũng là ngày đông, không thích hợp cho hoa nở rộ.

Sau hôm đó chừng mấy ngày không thấy bóng dáng của hắn, nữ tử hầu hạ nàng vẫn trầm mặc ít nói như trước, Lâm Lập Hạ cũng không nói chuyện với nàng, mỗi ngày nhìn chăm chăm quyền sắc giải trí như đi vào cõi thần tiên bên ngoài mấy trăm dặm.

Buổi tối lại suy nghĩ sâu xa mơ hồ ngủ, mơ hồ lúc đó có người lên giường, tựa như thường ngày là mộng mà không phải là mộng. Người nọ đưa tay nắm lấy hông của nàng kéo nàng vào trong lòng, nàng nhẹ nhàng phản kháng, tiếp tục hoảng hốt nằm ngủ.

Nhưng lần này người nọ lại ngoan cố khác thường, mút mát cần cổ của nàng, cảm giác nhói nhói càng ngày càng mạnh, cho đến khi hắn lại nặng nề cắn lên vành tai của nàng, cuối cùng nàng cũng tỉnh táo lại.

Sắc mặt nam tử tuần mỹ ửng đỏ ghé sát vào nàng, mùi rượu thoang thoang ngây ngất, trong lòng nàng chua xót, nháy mắt giấu đi ánh nước trong mắt của mình.

Một chút lại chút dịu dàng vuốt ve, nàng nhìn trong con ngươi sáng ngời của hắn cất giấu âm u và thống khổ nói, "Hôm nay là ngày ngươi thành thân, đúng không?"

Nếu nàng đoán không sai, tối nay là ngày nam tử nàng thích động phòng với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thuyền Hí

Lý Huyền nghe vậy thì thân thể cương cứng một chút, nhưng lập tức lại tiếp tục động tác vừa rồi, dưới tay cũng tăng thêm sức lực giam nàng vào trong ngực.

Lâm Lập Hạ dĩ nhiên không chịu, vươn tay chống lên lồng ngực của hắn muốn né tránh, nhưng hắn lại như hình với bóng làm nàng không có chỗ để trốn.

Hắn liếm mút triền miên lại quyết đoán, cảm giác đau nhói trên cổ không ngừng truyền đến, âm thanh mập mờ lúc trầm lúc bổng.

"Lý Huyền, ngươi điên rồi hả!" Lâm Lập Hạ dùng sức nện lên ngực hắn một cái, nghe thấy hắn rên lên một tiếng thật thấp.

Hắn giận quá hóa cười, môi mỏng nhợt nhạt cong lên ôn nhã nói, "Điên? Lập Hạ, ta đã sớm phát điên rồi, từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã điên rồi."

Người thiếu niên lần đầu tiên gặp mặt chuyện trò vui vẻ khi ấy, sau này gặp lại thiếu nữ lúc nhàn nhã lúc phóng khoáng, đến cuối cùng trở thành một cái nhãn mày một nụ cười cũng có thể tác động đến cảm xúc của hắn.

Hắn điên rồi, chỉ vì hắn thật sự yêu một người, một người sẽ không ở lại bên cạnh hắn.

Hắn không nỡ buông ra, đó là người duy nhất hắn có thể trút xuống tất cả tình cảm chân thật, nàng làm cho hắn cảm thấy bản thân thực sự tồn tại, nàng làm cho hắn cảm thấy cuộc sống thì ra có thể vô cùng đơn giản như vậy.

Hắn sao có thể buông tay để cho nàng được tự do, từ đó về sau dần dần biến mất trong tầm mắt của hắn, dùng nụ cười đó hướng về phía người khác, trao thứ tình cảm đó cho người khác.

Hắn chán ghét loại khả năng này, hắn bài xích loại suy đoán này, hắn chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy không cách nào tha thứ được.

Nàng là của hắn, hiện tại, tương lai, đều sẽ như vậy.

Ngón tay thon dài của Lý Huyền vén sợi tóc bên má nàng ra, ánh mắt tinh tế quét quanh nàng, lông mày cong cong, mắt hạnh câu hồn, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mềm mại, đây chính là nàng.

Hắn vô cùng rõ ràng tâm ý của mình.

Hắn yêu nàng, nữ tử độc nhất vô nhị này.

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng thở ra, thật may là hắn dừng lại, nàng ngược mắt nhìn vào ánh mắt của hắn, thử bình tĩnh hòa nhã nói nói, "Lý Huyền ta umh..."

Lời còn chưa dứt, đã bị hắn liên tiếp chặn lại, làm nàng tức giận không thôi.

Đây, đây, đây là người nào vậy!

Nàng gắt gao đóng chặt hàm răng không cho hắn được như ý, nhìn hắn dụ dằng tiến công nhưng không được tiến triển, đáy lòng âm thầm bật cười. Nào biết mắt phượng người nọ chỉ lóe lóe, tiếp đó dọn ra một tay dờn đến hông nàng?

Lý Huyền đột nhiên cười không có ý tốt. Lâm Lập Hạ cảm thấy có cái gì không đúng, tiếp đó một loạt động tác bên hông đã nói cho nàng đáp án.

Cho dù đáy lòng thê lương vô hạn, bên hông truyền tới nhột ngứa vẫn làm nàng mở miệng muốn cười to, chỉ là hàm răng vừa buông lỏng thì đầu lưỡi mềm nhũn liền lưu loát tiến vào, không chút khách khí bắt đầu gây sóng gió.

Lý Huyền mặc sức hôn môi, không có một tia khắc chế. Đầu lưỡi của nàng bị mút đến phát đau, vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ theo hắn cùng nhau múa động quán quanh như cũ.

Có vài sợi tơ bạc dâm mỹ từ bên môi chảy xuống, con ngươi hắn âm u nặng nề, lưỡi chậm rãi liếm đi tơ bạc này.

Đầu Lâm Lập Hạ nổ ầm một tiếng.

Lý Huyền, Lý Huyền, Lý Huyền ở đây, quyến rũ nàng.

Nam tử tuần mỹ nhĩ nhĩ khép hờ con ngươi cười cười, khuynh quốc khuynh thành.

Lâm Lập Hạ ngờ ngác thâm nghĩ, yêu nghiệt, thật sự là yêu nghiệt.

Lý Huyền thấy thế bàn tay quán lên eo nhỏ của nàng, hơn nữa cơ trí mở nút áo của nàng ra. Nữ tử còn đang ngẩn người cũng không phát hiện động tác của hắn, cho đến khi bàn tay hơi lạnh của hắn chạm vào da thịt của nàng mới đột nhiên lấy lại tinh thần.

"Lý Huyền! Buông tay!" Nàng nhúu mày bắt được cổ tay hắn, dùng hết sức lực tách rời bàn tay của hắn với da thịt của mình. Nhưng bắp thịt người kia không nhỏ, cứ thế nửa phần cũng không di chuyển được, chỉ có thể mặc hắn chậm rãi vuốt ve qua lại mảnh da thịt này, kích thích từng

đột run rẩy.

Nàng hít một hơi thật sâu, mắt hạnh mở thật to, "Lý..."

Lại bị hấn chặn lại, gắt gao ngậm chặt cánh môi. Khuôn mặt ngày thường tuấn mỹ ôn nhuận như ngọc nhiễm sắc hồng, bàn tay to dao động bên hông thuận thế mà tiến lên, toàn thân nàng giãy giụa kịch liệt, miệng càng muốn lớn tiếng quát lớn, làm gì... Aizzz, không nói cũng được.

Lâm Lập Hạ chưa bao giờ cảm thấy nhạy cảm như bây giờ, ngón tay thon dài kia lưu luyến trên lưng của nàng, sau đó tiếp tục chậm rãi hướng lên đến bả vai của nàng, hấn vươn ngón trở ra giống như trêu chọc vẽ vòng tròn, làm nàng ngoại trừ kinh hãi còn thêm mấy phần trầm luân, nàng thiếu chút nữa thì quên sự không vui giữa bọn họ vừa rồi, cho đến khi hấn dùng lực lớn kéo quần áo của nàng xuống lộ ra vai trần bóng loáng.

Nàng rớt cuộc không để ý gì nữa nhắm mắt lại hung hăng cắn người nọ một hớp, cuối cùng hấn cũng hơi dừng động tác lại, nhưng trong con người màu trà hiện lên thần sắc không rõ.

Nàng thở hắt hắt nhìn nam tử tuấn mỹ gần trong gang tấc, thử nói đạo lý với hấn, "Lý Huyền, người không cần như vậy, hôm nay là ngày người..." Nàng dừng một chút, trong con người có chút ảm đạm, "Là ngày người thành thân."

"Cho nên?" Lý Huyền có nhiều hứng thú hỏi, thuận thế nuốt chất lỏng trong miệng xuống, mùi máu tươi nhàn nhạt, càng có thể kích thích điên cuồng sâu nhất trong cơ thể con người.

"Cho nên?" Nàng thắc mắc, tiếp đó mang theo ý châm biếm nhàn nhạt nói, "Cho nên người nên trở về đi, chứ không phải ở chỗ này dây dưa với ta."

Hấn đột nhiên cười khẽ, nghe qua hình như rất vui vẻ, "Trở về? Nàng cứ như vậy hi vọng ta trở về động phòng với nàng ta?"

Nàng không khỏi cảm thấy ý lạnh cộng với đau đớn tan lòng nát dạ, còn có bất đắc dĩ và tức giận.

Hấn cho rằng nàng không muốn lớn tiếng nói hấn không được trở về sao? Không được có bất kỳ quan hệ gì với nữ nhân khác, cho dù là nắm tay cũng không được!

Nhưng bây giờ nàng có lập trường gì? Nàng là gì của hấn? Nàng và hấn không có quan hệ, mà nữ tử kia lại là thê tử của hấn, hoàng hậu của hấn.

Cho nên cho dù có đau đớn hơn nữa, cũng không thể hãm vào, bọn họ, không thể nữa rồi.

"Dĩ nhiên là nên trở về rồi, đó là thê tử của người, là trách nhiệm của người." Móng tay mướt

mà cắm vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn nhắc nhở nàng nhất định phải nhìn được khổ sở, không lăm bấp không ghen ngào nói ra những lời này. Tim rất khó chịu, thật sự rất khó chịu, nàng bảo hấn đến phòng của người khác, chịu trách nhiệm với người khác.

Nàng muốn đánh mình một bạt tai, đi con mẹ nó trách nhiệm gì đó, đi con mẹ nó cái gì mà không sao, nàng muốn hấn chỉ thuộc về một mình nàng, nàng muốn trong mắt hấn chỉ nhìn thấy nàng.

Nhưng mà, hấn không cần, cho nên nàng chỉ có thể buông tha.

Màu sắc con người của Lý Huyền càng ngày càng thâm trầm, cho đến cuối cùng lại có thể biến thành màu nâu sẫm. Hấn ghé sát mặt của nàng nhẹ nhàng mở miệng, bảo tố sắp tới, "Lập Hạ, ta muốn nàng."

Không phải nghi vấn, không phải trưng cầu, mà là thông báo.

Hấn không do dự xé rách y phục của nàng, đặt da thịt trắng nõn của nàng bại lộ dưới tầm mắt. Gương mặt trắng nõn của hấn bởi vì vội vàng mà ngập tràn sương mù, không để ý đến vẻ mặt khiếp sợ mà nặng nề hôn xuống.

Lâm Lập Hạ rút cuộc cũng không bình tĩnh nổi nữa, dùng hết sức vùng vẫy, "Lý Huyền, buông tay! Tránh ra! Lý Huyền!"

Lý Huyền chỉ mập mờ cọ xát xương quai xanh xinh đẹp của nàng, tiếp đó dịu dàng gặm nhấm, nhàn hạ thích ý như vậy, giống như ở bên ngoài thưởng thức cảnh đẹp vậy.

Giờ phút này cũng có cảnh đẹp, người dưới thân không biết bởi vì tức giận hay là xấu hổ mà đỏ hồng hai má, da thịt toàn thân trắng như tuyết cũng ửng hồng, tú sắc khả san*. Bộ ngực mềm mại bị nàng lấy tay gắt gao ngăn trở, không một chỗ hở, như vậy lại càng làm hấn thêm hưng phấn.

Nàng mở to hai mắt, đôi môi đỏ mọng mím chặt một chỗ, không thể tin được hấn lại có thể thật sự nổi cơn điên.

Đột nhiên bị hấn dùng lực lớn kéo ngồi dậy, tiếp đó bàn tay xoay nàng một cái, phần lưng trần trụi lập tức trở thành cảm đẹp hấn có thể chạm vào. Hấn say mê đến gần hít thở hương thơm của nàng, bàn tay kiên định từ phía sau phủ lên trước ngực mềm mại của nàng.

Cả người Lâm Lập Hạ lập tức cứng đờ, giống như mái hiên bằng xi măng.

Thế nhưng hấn lại giống như không phát hiện vậy nhỏ giọng nói lời vô nghĩa, "Lập Hạ, Lập Hạ, Lập Hạ."

Cứ mỗi một tiếng lại đặt một nụ hôn lên lưng của nàng, tình ý triền miên liên tục tan ra ở trong hai chữ này.

Chỉ là, làm sao mà chịu nổi.

"Buông tay, Lý Huyền, buông tay." Cuộc đời nàng lại một lần nữa cảm nhận được bất lực, hai tay hắn đang trên người nàng làm loạn hai làm nàng cảm thấy nhục nhã không thôi, hắn coi nàng như cái gì? Hôm nay thành thân với người khác lại ép buộc nàng thân mật như vậy, nàng không cần trộm được vui thích, không cần.

Hắn thỏa mãn vỗ về chơi đùa da thịt mềm mại của nàng, ở trên lưng lưu lại từng cái từng cái vết mót thật sâu, càng hôn càng xuống.

Lâm Lập Hạ khó chịu quay mặt đi, "Đừng như vậy, nhẹ một chút được không?"

Lý Huyền hơi sững sờ, tiếp đó lại cười một tiếng, "Được."

Động tác của hắn mang theo một tia dịu dàng, hết sức cảm thụ sung sướng nàng mang lại cho mình, nghe nàng dường như đè nén tràn ra một tiếng rên rỉ, mừng như điên không dứt.

Hắn thử tách bắp đùi đóng chặt của nàng ra, lại nhận thấy được nàng hơi hơi run rẩy.

Hắn ghé sát vào tai nàng trấn an, "Thả lỏng, đừng sợ."

Lâm Lập Hạ nâng con mắt hạnh mịt mù ánh nước lên, "Ta...ta,"

"Không sợ." Hắn tựa như trêu chọc liếm vành tai đỏ bừng của nàng, thử dùng chân sau dịu dàng lại kiên định chen vào giữa hai chân nàng, nụ hôn của hắn không ngừng rơi vào gương mặt và trên môi nàng, tiếp đó thu tay lại làm thân thể hai người dán thật chặt lại với nhau.

Hắn cảm thấy mềm mại của nàng, nàng lại phát hiện được nóng rực của hắn.

Lý Huyền lại hôn thật sâu, giống như là muốn nuốt nàng vào trong bụng. Hô hấp của hắn dần dần dồn dập, giọng nói bởi vì bởi vì tình dục mà trở nên khàn khàn, "Có thể không?"

Lâm Lập Hạ ngậm cho phép gặt đầu một cái.

Lý Huyền nhắm mắt cười một tiếng, tiếp đó giữ hông của nàng lại chuẩn bị tiến vào cực hạn mềm mại của nàng. Chỉ là người đối diện kia vốn nên then thùng lại lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, bất ngờ cong lên chân húc về phía hạ thân của hắn.

Lý Huyền cuối cùng vẫn né tránh được, trên gương mặt tuấn tú mang nụ cười, nhưng lại âm u không dứt. "Lập Hạ, ta không thể tin tưởng nàng, vậy sao?"

Trên mặt Lâm Lập Hạ nào còn nửa phần mềm mại vừa rồi, nàng dùng chân găm đập lên thân thể trần trụi của mình thản nhiên nói, "Người biết rõ ta không muốn, ngừng đi, đừng để ta hận người."

Lý Huyền hí hóp mắt phượng, tiếp đó cười giấu cợt thành tiếng, "Hận? Cũng tốt, so với việc nàng không có cảm xúc thì tốt hơn."

Hắn lại chậm rãi ép tới gần nàng, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng nói, "Cho dù nàng hận ta, hôm nay cũng muốn có được nàng."

Giường lớn rộng rãi nhưng lại không có bao nhiêu không gian trốn chạy, nàng bị hắn cầm cổ tay nặng nề kéo vào trong ngực, tiếp theo ngoan độc cắn một cái lên bả vai của nàng.

Nàng bị đau kêu một tiếng, lại vừa lúc đối mặt với con người sâu thẳm âm u của hắn.

"Lập Hạ, nàng là của ta." Hiện tại hắn ở nàng gần như vậy, nàng mềm mại chân thật như vậy, hắn muốn nàng vĩnh viễn nhớ ngay hôm nay, ngay nàng và mình kết hợp.

Lâm Lập Hạ tuyệt vọng lắc đầu, "Không... Không được, Lý Huyền, tại sao phải làm ta hận người, tại sao!"

Đến cùng thì nàng và hắn như thế nào, sao lại có thể phát triển đến tình trạng như bây giờ, sao lại như vậy.

Lý Huyền không nhiều lời nữa, cả người đè lên nàng nặng nề hôn xuống, nửa người dưới thuận theo khe động...

Lâm Lập Hạ trống rỗng nhìn màn trướng tơ tằm màu hồng nhạt, không giãy dụa nữa.

Chỉ là, động tác của hắn lại đột nhiên dừng lại.

Ngoài cửa có người cao giọng hô, "Hoàng thượng, Thừa Tướng cầu kiến."

Có lúc, tới tốt lắm, thật sự không bằng tới đúng lúc.

Chỉ là cái tốt này, cũng là Lập Hạ tốt, Lý Huyền không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Kết Thúc (Một)

Lý Huyền nghe vậy ần nhần (ngắm ngẫm chịu đựng) dừng lại, mồ hôi lấm tấm thấm ra bên trán, hẩn nhìn hai mắt trống rỗng của Lâm Lập Hạ dưới thân, cuối cùng đứng lên, nhân tiện lấy quần áo bên cạnh mặc vào cho nàng, không để ý đến giọng nói ngoài cửa càng ngày càng gấp gáp.

Lâm Lập Hạ mặc hẩn chậm rãi mặc quần vào cho mình, không lộ ra một tia cảm xúc hay nói nhiều một câu.

Lý Huyền vươn tay ôm nàng vào trong lòng, môi mỏng dán lên vàng trán của nàng tinh tế vuốt ve, "Lập Hạ, thật xin lỗi."

Lâm Lập Hạ im lặng không lên tiếng, ngay cả ánh mắt cũng không biến hóa.

Ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, hai mắt Lý Huyền trầm xuống, đưa tay chạm vào cơ quan trên giường. Mà Lâm Lập Hạ chỉ cảm thấy tay Lý Huyền vừa buông lỏng thì nàng liền rơi xuống, phần lưng chạm vào không phải chăn đệm ấm áp mà là ván giường lạnh lẽo, nàng kinh ngạc phát hiện trước mắt mình thế mà lại một vùng tăm tối, muốn vươn tay chạm vào bốn phía lại phát hiện toàn thân không thể nhúc nhích.

Anh~d.iễ..nđ.à.n.l.êq.u.ý.đ.ôn

Nàng ngẫm hạ con mắt, lại thử phát ra tiếng, nhưng không ngoài dự đoán, âm thanh cũng không cách nào phát ra được. Vừa rồi Lý Huyền đã điềm huyết đạo của nàng, chính là vì để nàng yên tĩnh đợi ở chỗ này?

Còn có chỗ này, rõ ràng vừa rồi nàng ở trên giường, cũng không bị di chuyển đi đâu, chỉ cảm thấy cả người hẫng một cái liền rơi xuống chỗ này rồi, nói cách khác, bây giờ nàng ở trong bụng giường?

Nhưng Lý Huyền muốn làm gì? Đây cũng là việc hẩn dự liệu xong trước rồi sao?

Nàng không còn lòng dạ nào tự mình suy xét nữa, bởi vì bên ngoài có tiếng nói chuyện dần dần vang lên.

Thừa Tướng không đếm xỉa đến cung nữ và thị vệ ngăn cản bên cạnh mà dòn sức mở cửa, bên trong cửa là nam tử tuần nhã đang nhàn nhã uống trà, quan sát cực li cẩn thận mới có thể phát hiện tay của hẩn hơi hơi run.

Thừa Tướng thấy thế ngược lại không kích động giống như vừa rồi, lạnh lùng nói với Lý Huyền, "Thần gặp qua hoàng thượng."

Sắc mặt Lý Huyền hơi cương, nhưng vẫn duy trì nụ cười nói, "Thừa Tướng không cần đa lễ."

Hắn phát phát tay với đám thị nữ ý bảo bọn họ đều lui ra ngoài, "Trẫm và Thừa Tướng có chuyện muốn nói, các người đều đi xuống trước đi."

Thị vệ và cung nữ nghe vậy cúi đầu thuận theo lui ra ngoài, chỉ còn lại nam tử áo đen sau lưng Thừa Tướng, nam tử xoay người đóng cửa lại, tiếp đó không nói lời nào canh giữ ở cửa.

Thừa Tướng chậm rãi dạo bước đến bên cạnh Lý Huyền, "Hôm nay là ngày đại hi của hoàng thượng, chỉ là hoàng thượng không cùng hoàng hậu trải qua đêm đẹp, ngược lại chạy đến thiên cung này ngủ lại một mình... Hoàng thượng đây là ý gì?"

Mắt phượng Lý Huyền rũ xuống nói, "Thừa Tướng quá lo lắng, chỉ là thân thể trẫm chợt bị nhiễm phong hàn, không muốn lây cho hoàng hậu."

"Phong hàn?" Thừa Tướng cười giấu cợt, "Sợ rằng hiện tại hoàng thượng cũng bệnh không nhẹ, đúng lúc mời ngự y đến xem một chút đi."

Lý Huyền miễn cưỡng nâng khóe môi lên, "Còn làm phiền Thừa Tướng phí tâm."

Thừa Tướng hí hí mắt, "Thần tự nhiên phải phí tâm, hoàng thượng là quân chủ của Đại Minh Vương Triều hơn nữa còn vừa thành con rể của thần, thần không thể không phí nhiều tâm."

Trán Lý Huyền nổi gân xanh, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống, trầm giọng nói, "Vậy Thừa Tướng còn có chuyện gì nữa không? Nếu không có chuyện gì thì trẫm muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

"Chuyện? Tại sao lại có thể không có chuyện." Thừa Tướng cười nhạo, "Phu quân của con ta lại không có mặt vào đêm động phòng hoa chúc, cái này chẳng lẽ không phải là chuyện lớn?"

Lý Huyền nghe vậy sắc mặt chợt tái nhợt, mệt mỏi nói: "Chờ sau khi bệnh phong hàn của trẫm tốt lên tự nhiên sẽ trở về."

Thừa Tướng sầm mặt, "Tốt? Khi nào mới có thể tốt?"

"Nhanh." Lý Huyền siết chặt hai tay nói.

Thừa Tướng dạo bước đi tới đi lui trong phòng, tự nhiên không thể không chú ý hương thơm

của nữ tử trong không khí. Hắn đột nhiên dừng trước ngăn tủ nói với nam tử áo đen, "Hắc Lang, kéo nữ nhân kia ra cho ta."

Trong mắt Hắc Lang lóe lên giãy giụa, nhưng lập tức nghe theo của Thừa tướng, mở ngăn tủ kéo thân thể hơi hơi run rẩy ra.

Người kia rõ ràng là "Lâm Lập Hạ".

Sau khi Lý Huyền nhìn thấy "Lâm Lập Hạ" bị kéo ra thì sắc mặt chợt trắng xanh, lập tức vội vàng đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, "Thừa Tướng làm cái gì vậy?"

Thừa Tướng nhìn hắn rõ ràng có ý bảo vệ, càng tức giận hơn, "Làm cái gì? Giúp hoàng thượng tìm ra nguyên nhân chữa bệnh."

Ông đi từ từ đến bên người "Lâm Lập Hạ", nhìn nữ tử tái mặt này nói, "Một nữ tử như vậy nói là Tử Thần chi nữ, ngươi muốn thứ người như thế làm hoàng hậu?"

"Lâm Lập Hạ" nghe vậy quật cường nâng mắt lên, khóe mắt hơi đỏ.

Lý Huyền thì lại đau lòng nhìn nhìn nàng, tiếp đó nói với Thừa Tướng: "Cái này không có quan hệ gì với Lập Hạ."

Thừa Tướng cười cười, "Hả? Không quan hệ? Hoàng thượng dám nói không quay về động phòng không phải là vì nữ tử này? Hoàng thượng dám nói người không hề có ý định đón nàng ta vào trong cung đưa lên vị trí kia?" Tiếp đó lạnh mặt nói, "Ta thấy người bị váng đầu rồi, chẳng lẽ người cho rằng sau khi mình ngồi lên ngôi vị hoàng đế rồi thì có thể tùy ý làm bậy rồi sao? Người đừng quên là ai nâng người lên vị trí đó, nếu ta có thể nâng người lên thì cũng có thể quăng người xuống."

Anh~d.iễ..nđ.à.n.l.êq.u.ý.đ.ôn

Sắc mặt Lý Huyền xanh mét, nhưng lại chịu đựng không lên tiếng phản bác, chỉ có thể ngấm ngầm chịu đựng nhìn nữ tử bên cạnh. Mà nữ tử cũng giống như tâm ý tương thông cười với hắn, biểu lộ ý an ủi.

Thừa Tướng càng thêm giận dữ ngút trời, "Hôm nay là ngày Vô Song thành thân với người, người lại còn cùng tiện nhân này ở chung một chỗ, quả nhiên là không biết nặng nhẹ!"

Lần này rốt cuộc Lý Huyền nhịn không được lên tiếng nói, "Thừa Tướng, chuyện của trẫm không cần người quản nhiều."

Sắc mặt Thừa Tướng biến thành màu đen, một tay vung về phía mặt Lý Huyền, thoáng chốc

âm thanh lạnh lạnh vang lên, hần quát lớn, "Những thứ ngày xưa ta thường dạy ngươi đi đâu hết rồi? Ngươi giấu tài nhiều năm như vậy, cũng chỉ vì đi lên vị trí này? Sau khi đi lên liền hồ đồ như vậy sao? Bây giờ vì một nữ tử liền không biết đông tây nam bắc rồi!"

"Nữ tử trong thiên hạ này nhiều không kể xiết, coi như người trước mắt này là Tử Thần chi nữ thì sao? Tương lai ngươi làm ra giai tích, không có Tử Thần chi nữ này thì như thế nào! Ngược lại nữ tử này nhiều loạn tinh thần của ngươi như vậy, giữ lại mới là tai họa!"

Lý Huyền bị mắng thì sững sờ, nhưng lại càng giấu "Lâm Lập Hạ" ra sau lưng, "Trẫm đương nhiên biết, chỉ là trẫm cũng sẽ không vứt bỏ Lập Hạ."

Thừa Tướng tức giận với giọng nói kiên định của hần, lại trở tay vung lên một cái tát, "Đồ không có tiền đồ! Hôm nay ngươi không chịu chấm dứt thì ta liền kết thúc giúp ngươi! Hắc Lang, mang ả đi cho ta!"

Hắc Lang trầm mặc nhìn "Lâm Lập Hạ" thật sâu, không nhìn khiếp sợ hay và lòng trong mắt nàng điểm xuống huyết ngữ, ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong ngực.

Lý Huyền thấy thế nhũn mảy rậm lại, lòng như lửa đốt muốn đoạt lại "Lâm Lập Hạ" từ tay Hắc Lang, chỉ là thân hình Hắc Lang lóe lên bên trôn ra phía xa, hần (Lý Huyền) căn bản không bắt được hần (Hắc Lang).

Lý Huyền giận đỏ hai mắt, "Thừa Tướng ngươi..."

"Tiểu tử Lý gia, trước kia ngươi ta giúp là vì thấy ngươi là người có tài, hôm nay ngươi thật sự muốn vì nữ tử như vậy buông tha cho giang sơn tốt đẹp?" Thừa Tướng cười cười nói, trong giọng nói không có một tia ấm áp, "Hôm nay ta không thể không mang nữ tử này đi, về phần ngươi nên làm thế nào, chính ngươi tự suy nghĩ đi."

Dứt lời quả quyết quay người đi, không nhìn tới bộ dáng trầm tư và nóng lòng của Lý Huyền sau lưng, Hắc Lang chỉ thản nhiên nhìn hần một cái, cũng đi theo ra cửa.

Thoáng chốc trong phòng lại trở lại yên tĩnh, Lý Huyền đứng lặng tại chỗ hồi lâu, cuối cùng lê bước chân mệt mỏi đóng cửa lại.

Sau khi cửa vừa đóng lại thì hần liền tháo xuống biểu cảm vô lực, đi nhanh đến cạnh giường mở cơ quan ôm cô gái không thể nhúc nhích ra. Hần tham luyến hít thở hương thơm trên người nàng, đây mới là nàng, nàng thuộc về hần.

Lâm Lập Hạ nhìn gương mặt vốn tuấn mỹ của hần lại sưng đỏ không thôi, dấu tay ở trên gương mặt trắng nõn của hần càng thêm rõ ràng, trong lòng nàng đau xót, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống.

Còn có gì không hiểu nữa đây? Thì ra Lý Huyền đã sớm suy nghĩ xong tất cả, hẳn biết Thừa Tướng nhất định sẽ không bỏ qua nàng, dứt khoát tương kế tựu kế, lộ ra sơ hở để Thừa Tướng tới bắt người. Sợ rằng "Lâm Lập Hạ" vừa rồi chính là nữ tử vẫn hầu hạ mình, khó trách ánh mắt của nàng kia luôn thời khắc nhìn chăm chăm vào nàng, quan sát nàng, thì ra không phải là giám thị, mà là đang nhớ động tác và vẻ mặt của nàng để tiện ở mô phỏng theo.

Anh~d.iễ..nđ.à.n.l.êq.u.ý.đ.ôn

Chỉ là tội gì phải như vậy... Nước mắt nơi khóe mắt nàng chảy càng ngày càng nhiều, cho đến khi làm ướt áo hần.

Lý Huyền vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng, đưa tay giải huyệt đạo trên người nàng dịu dàng nói, "Lập Hạ, đừng khóc."

Lâm Lập Hạ nhắm mắt lại không nhìn hắn, hẳn làm nàng căm ghét, làm nàng đau khổ, làm nàng không đành lòng, làm nàng không muốn.

Vì sao phải giữ nàng, nàng vốn không nên ở lại.

Lý Huyền gắt gao ôm chặt nàng vào trong ngực, không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, "Đừng khóc, Lập Hạ, đừng khóc."

Tối hôm đó Lý Huyền không tiếp tục làm gì cả, chỉ còn lại hai trái tim gần trong gang tấc xa tận chân trời sưởi ấm cho nhau.

* * *

Các cung nữ đang dè dặt cẩn thận giúp Doãn Vô Song búi tóc trang điểm, lúc thì cảm thán vẻ đẹp của nàng lúc lại một bên tiếc hận, người xinh đẹp như vậy, tại sao hoàng thượng lại không thích chứ?

Từ hôm thành thân đó trở đi hoàng thượng chưa hề tiến vào tẩm cung của hoàng hậu, cái này không thể nghi ngờ tuyên cáo thiên hạ hoàng hậu không được sủng.

Người trong cung cũng ngờ vực không thôi, vì sao hoàng thượng lại đối xử như vậy với hoàng hậu, nhưng lại không ai dám đi tìm tòi kết quả.

Doãn Vô Song tự nhiên biết suy nghĩ của các nàng, đáy lòng nàng cũng vô cùng khổ sở, hơn nữa trong lòng rất rõ ràng.

Trước khi thành thân Lý Huyền đã từng nói với nàng, hẳn cưới nàng cũng không phải bởi vì

yêu, mà chỉ vì quyền lực.

Cho dù như vậy nàng cũng đồng ý hôn sự này, bởi vì trong lòng nàng vẫn ấp ủ may mắn, nữ tử mọi thứ đều không tầm thường giống như nàng, hắn thật sự có thể không động lòng sao?

Nhưng hành động mấy ngày nay của Lý Huyền nói cho nàng biết hắn có bao nhiêu kiên định, hắn sẽ không yêu nàng thậm chí không chịu thử tiếp nhận nàng, làm sao mà chịu nổi.

Tất cả những thứ này lại là vì đại tiểu thư nhà họ Lâm, cái người nếp sống bại hoại thanh danh thối nát - Lâm Lập Hạ!

Doãn Vô Song buông con người xuống, nàng không tin mình lại thua bởi người kia, hôm đó ở trong cửa hàng vải, nàng bị nàng ta âm thầm đâm một cái không thể cãi lại, mà nay ngay cả phu quân của nàng cũng đã bị đoạt chẳng lẽ vẫn phải im lặng?

Nàng oán hận nắm chặt tay, không thể buông tay, không thể im lặng, hắn sẽ là Đế Vương anh minh nhất, mà nàng sẽ là nữ tử sóng vai cùng với hắn. Nàng có tự tin này, cũng tin tưởng.

Thủy mâu của Doãn Vô Song chuyển về phía cung bên cạnh nữ nói, "Thay Bồn cung chuẩn bị một chén chè, Bồn cung muốn đích thân mang cho hoàng thượng."

Nàng... Lựa chọn làm như vậy, nàng sẽ không hối hận lựa chọn hôm nay, tuyệt đối sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Kết Thúc (Hai)

Nội thị đi vào thông bào trở lại rất nhanh, hẩn cúi đầu cung kính nói với Doãn Vô Song, "Nương nương, xin đi theo nô tài."

Doãn Vô Song khẽ gật đầu, cất bước lão đảo đi theo.

Nội thị cố ý bước chậm lại, đợi khi đến Ngự Thư Phòng thì nhẹ nhàng đập vang cửa nói, "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đến."

Bên trong cửa vang lên giọng nói ôn hòa của nam tử, "Vào đi."

Nội thị đẩy cửa ra cười cười với Doãn Vô Song, tiếp đó liền lui xuống.

Doãn Vô Song ý bảo cung nữ bên cạnh chuyển cái khay cho nàng, động tác cẩn thận vào cửa, sau đó cung nữ liền đóng cửa lại. Nàng ngẩng đầu, trong mắt ngập tràn hình bóng của nam tử làm nàng mất hồn.

Tóc dài như mực, tuấn mỹ khôi ngô, giống như thần chỉ.

Ngoài cửa sở nắng ấm chiếu vào, làm con người màu trà của hẩn thành sắc màu ấm, giống như dịu dàng.

Trong lòng nàng không khỏi khẽ động, nam tử như vậy, dịu dàng như vậy, lại không thuộc về nàng. Nàng rủ thấp mắt xuống, cười nhạt nói, "Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Lý Huyền thoáng nâng khóe môi lên, "Hoàng hậu không cần lễ ý nhiều."

Nàng nhẹ nhàng cất bước sen đi tới bên cạnh hẩn, thủy mâu chuyển động, tựa như tùy ý hỏi, "Mấy ngày gần đây hoàng thượng thật đúng là lao tâm rồi." Trên bàn ngập tràn tấu chương.

Lý Huyền cười nhạt, "Mấy ngày nay vừa mới có kết quả khoa khảo, tất nhiên phải quan tâm nhiều hơn một chút."

Trên mặt Doãn Vô Song thoáng qua yêu thương, giơ tay lên chạm vào mặt của hẩn, "Mong hoàng thượng chú ý nhiều đến thân thể..." Nhìn hẩn đã tiêu tụy đi không ít...

Lý Huyền hơi nghiêng gò má tránh khỏi bàn tay của nàng, cười nói, "Làm phiền hoàng hậu lo lắng, trăm biết."

Nàng thu hồi bàn tay có hơi thấy lạc, duy trì nụ cười nói, "Thần thiếp thay hoàng thượng hàm chút đồ ngọt, hoàng thượng sẽ nguyện ý nếm thử chứ?"

Lý Huyền sao có thể không nhìn ra lời nói cố chấp lại cố gượng cười của nàng, chỉ là trong lòng hấn nhớ nhưng lại là một người khác, nàng tốt, hấn vô phúc tiếp nhận. "Đa tạ hoàng hậu."

Trong lòng nàng khổ sở, hoàng hậu, hoàng hậu, đối với hấn mà nói mình chỉ là hoàng hậu mà thôi. Ngao mạn đưa đồ ngọt trong tay cho hấn, "Đây là thần thiếp cố ý xin phương thuốc từ thái y, là đồ ngọt nhưng cũng là thuốc bổ."

Sau khi Lý Huyền nhận lấy đồ ngọt thì tỉ mỉ nếm thử một miếng, cười nói, "Mùi vị rất được, hoàng hậu phí tâm."

Doãn Vô Song cười nhạt không nói. Nhìn ngón tay thon dài của hấn cầm muống sứ sáng bóng, tư thái ưu nhã, vô cùng tôn quý.

Không lâu chén đã thấy đáy, nàng thuận tay nhận lấy chén không, dịu dàng nói, "Thần thiếp nghe Khúc công công nói mấy ngày nay hoàng thượng đều ngủ ở thư phòng, phụ thân cũng vô cùng quan tâm, bảo hoàng thượng đừng quá lao tâm mới đúng."

Trong mắt Lý Huyền thoáng qua ánh sáng lạnh, cuối cùng cười một tiếng trầm thấp, "Trẫm biết."

Doãn Vô Song khom người, "Vậy thần thiếp xin lui xuống trước."

"Ừ." Nàng xoay người rời đi, nụ cười trên mặt biến mất trong nháy mắt.

Nữ tử trên thế gian đều cướp đoạt vị trí tôn quý nhất này, kết quả cuối cùng cũng chỉ là một loại tra tấn.

Ban đêm, bên trong tấm cung xa hoa rực rỡ, Doãn Vô Song chỉ mặc một áo khoác thật mỏng, làn da tinh tế nhẵn nhụi như bạch ngọc dưới áo khoác màu đen càng lộ vẻ trắng nõn.

Nàng ngồi im trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương mà mất hồn. Tối nay hấn đến, hoặc là không đến.

Ngoài cửa có người hốt hoảng chạy tới, tiếp đó kinh ngạc vui mừng kêu lên, "Nương nương! Nương nương! Hoàng thượng tới, hoàng thượng tới."

Nàng nghe vậy đứng bật dậy, trên gương mặt thanh lệ hiện lên nụ cười.

Hấn tới.

Vậy mà một lúc lâu sau, bọn họ vẫn chỉ ngồi yên trên giường như cũ, nàng từ tâm thần thấp thỏm đến tâm hơi lạnh, còn hấn thì khóe môi mang nụ cười nhạt, ánh mắt sâu kín, không nhìn ra cảm xúc chân thật.

"Ngủ thôi." Rốt cuộc hấn mở miệng phá vỡ trầm mặc, chỉ là một câu nói cắt lòng người đau.

Ánh mắt nàng trở nên ảm đạm, nhìn hấn xoay mình lên giường yên lặng nằm xuống, không có một chút động tác dư thừa. Nàng nở một nụ cười yếu ớt, trong tiếng cười có thất vọng, có giễu cợt. Vẫn không cam lòng, nàng cố chấp dán lên thân thể hấn, nhiệt độ ấm áp này lại không làm ấm được lòng của nàng. Hấn không từ chối động tác của nàng, chỉ là lặng lẽ duy trì tư thế của mình. Nàng sinh lòng tức giận và thê lương, dán lên đôi môi của hấn hôn xuống.

Nàng buông xuống dè dặt gấp gấp hôn, lại nhận được một câu không hề dao động của hấn, "Vô Song, đừng ầm ĩ."

Nàng cuối cùng buông tha động tác, vô lực nằm bên cạnh hấn.

Bên trong tấm cung tối tăm dần dần vang lên tiếng hít thở vững vàng, Doãn Vô Song chậm rãi đứng lên, ánh mắt u ám nhìn nam tử ngủ say bên cạnh. Trong chén canh ngọt buổi chiều kia đã bỏ thêm chút dược liệu, kết hợp với thuốc mê vừa rồi nàng ngậm trong miệng, mới làm hấn giờ phút này ngủ thâm trầm như vậy.

Nàng tham luyến ôm lấy thân thể hấn, nàng thương hấn, thế nhưng hấn lại không thương nàng. Nàng quả quyết đứng lên, mặc quần áo đi ra ngoài, mục đích rõ ràng.

Lâm Lập Hạ mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng vang, nàng cho là Lý Huyền tới, liền miễn cưỡng lật người chuẩn bị tiếp tục ngủ yên.

Một làn hương thơm ngát thổi qua, ý thức của nàng đột nhiên tỉnh táo lại, mở mắt đối diện với nữ tử một thân hoa phục tư thái cao nhã. Nàng lười nhác vươn tay xoa xoa trán, tiếp đó khép hờ hai mắt chờ người đối diện lên tiếng.

"Đã tỉnh rồi hả?" Doãn Vô Song thản nhiên hỏi, nâng ly trà lên nhấp một ngụm nước trà.

Lâm Lập Hạ cũng không có một chút không được tự nhiên nào, nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Ừ."

Doãn Vô Song đánh giá gian phòng, giống như nói đùa, "Gian phòng này cũng không kém gì tấm cung của Bồn cung."

"À? Vậy sao." Lâm Lập Hạ nhíu mày, "Ta lại cảm thấy căn phòng này không có gì hay."

Một câu nói làm sắc mặt Doãn Vô Song trầm xuống, đúng, người nọ đối tốt với nàng nàng cũng không hiềm lạ gì, mà bản thân lại muốn mà không được.

"Thứ mọi người theo đuổi không giống nhau, ta không thể nói không hề có chút mê luyện gì với mấy cái này, chỉ là, so với cái này ta còn có thứ để ý hơn." Lâm Lập Hạ sao có thể không biết nàng đang suy nghĩ gì, thân nhiên nói một câu liền giải thích lập trường của nàng.

Giờ phút này Doãn Vô Song chỉ cảm thấy buồn cười, đây chính là nữ tử mà hắn yêu? Đây chính là nữ tử mà hắn nuốt giận vì muốn bảo vệ? Nàng ta xứng với hắn sao? Nàng lạnh lùng nói, "Ta đã gặp cha ta, dĩ nhiên... Cũng đã gặp 'Ngươi' rồi."

Lâm Lập Hạ hơi kinh ngạc, nhưng tất cả dường như lại đã được đoán trước. Lý Huyền sắp xếp nữ tử kia giả làm Lập Hạ có lẽ có thể lừa gạt được Thừa Tướng và người khác, nhưng lại không thể gạt được Doãn Vô Song. Đừng nói nàng là một nữ tử thông tuệ tỉ mỉ, đơn giản chỉ bằng việc hai người mang thân phận tình địch đã làm nàng ấy có nhạy cảm khác thường với nàng, chỉ là không ngờ hôm nay nàng lại tìm tới cửa, vì đã hạ quyết tâm rồi sao?

"Là Trọng Lương nói cho ta biết ngươi ở chỗ này." Doãn Vô Song đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Lập Hạ sững sờ, tiếp thân nhiên "À" một tiếng, nàng tỉ mỉ vuốt ve khăn trải giường bóng loáng hỏi, "Hôm nay hoàng hậu tới tìm ta uống rượu à?"

Nàng dĩ nhiên thấy được trên bàn bày biện chỉnh tề ngay ngắn vô số ly rượu lưu ly nhỏ.

Doãn Vô Song buông ly trà xuống, lại cầm một chén lưu ly lên nói, "Nơi này tổng cộng có 50 chén, trong mỗi chén đều có rượu, nhưng chỉ có một ly rượu có độc."

Lâm Lập Hạ cười khỏ, tình cảnh này hình như có chút giống... Ừm, Thái Vân quốc*?

*Có thể ở đây nữ chính đang nhắc tới bộ truyện Thái Vân quốc truyện, một serie tiểu thuyết của Nhật Bản do Sai Yukino viết và Kairi Yura minh họa.

"Chẳng lẽ ngươi định bắt ta uống hết 50 ly rượu này?" Chỉ sợ nàng còn chưa bị độc chết đã chết vì no bụng rồi.

"Không." Doãn Vô Song lắc đầu, "Ta và ngươi cùng uống."

Lâm Lập Hạ không nói gì, chỉ từ trên giường đứng lên ngồi đối diện với nàng, "Tội gì."

Doãn Vô Song cười cười, trong mắt ngấn nước mắt "Tội gì."

Chỉ vì nàng không tha được nàng, chỉ vì người hấn yêu là nàng ấy.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì, Lâm Lập Hạ cong khóe môi lên, thoải mái nói: "Xưa nay hỏi có ai không chết*, cũng được, cái này có lẽ chính là số mệnh." Nói xong ngửa đầu uống một ngụm rượu, hơi rượu cay chảy vào cổ kích thích nàng huyết khí dâng trào, trên gương mặt trắng nõn hiện lên màu hồng nhạt.

*Xưa nay hỏi có ai không chết - nhân sinh tự cổ thù vô tử: Một câu thơ trong bài thơ Quá linh đình dương (Qua biển lênh đêngh) của Văn Thiên Tường

"Số mệnh? Người tin vào số mệnh sao?" Doãn Vô Song hỏi, nhẩn nhẩn uống cạn rượu trong ly.

"Như thế nào là tin, như thế nào là không tin?" Lâm Lập Hạ cười thản nhiên, "Tin thì sao, mà không tin thì sao? Người đời thường nói người nhất định sẽ thắng được trời, nhưng lại có câu nói ý trời không thể trái. Nói trắng ra đều là chấp niệm của mọi người mà thôi." Đồng thời một hơi uống cạn.

Doãn Vô Song cũng không thấy nhẩn nhó, uống theo một ly, "Người nhìn thật thông suốt, vậy chấp niệm của người là gì?"

Lâm Lập Hạ suy nghĩ, cuối cùng bật cười, "Nói ra lại xấu hổ, ta người này thế mà lại không có chấp niệm gì, trời sinh bản tính lười biếng, tất cả nước chảy bèo trôi là đủ."

"Vậy vì sao người không đồng ý ở bên cạnh hấn?" Ánh mắt đã có chút mơ hồ, có lẽ nàng đã say, thế mà lại cảm thấy Lâm Lập Hạ này là một người có thể làm bạn.

"Vì sao không ở lại? Ở lại bên cạnh hấn làm cả người ta đều không thoải mái, nghĩ tới chỗ này liền đau, nếu khổ sở như vậy, thì tại sao phải ở lại?" Lâm Lập Hạ chỉ ngực mình nói.

Doãn Vô Song cười nhạt, giữa mi tâm tràn đầy sầu bi, "Cho nên ngay cả chết cũng không sợ?"

"Ta sợ, sao lại không sợ. Có thể tưởng tượng bản thân đi một lần như vậy lại không có thu hoạch gì, ngược lại rơi vào kết quả như vậy. Còn không bằng lần trở lại cầu Nại Hà một lần nữa, kiếp sau có lẽ có thể đầu thai vào số mệnh tốt."

Mắt Doãn Vô Song ứa lệ, "Đúng, có lẽ kiếp sau không cần như vậy."

Lâm Lập Hạ cắn cánh môi, cố gắng mỉm cười, "Người ta yêu làm trái với nguyên tắc của ta, ta không thể ở cùng với hấn. Người người yêu không thương người... Người khổ sở không dứt. Thật ra thì chúng ta đáng thương như nhau."

Nàng cầm chén lên nói, "Vì đáng thương mà cạn chén."

Doãn Vô Song bật cười, nói theo nàng, "Vì đáng thương mà cạn chén."

Vấn đề tình yêu này, không có ai may mắn hơn ai, bởi vì mang tới cũng chỉ là đau khổ và ngọt ngào khác nhau mà thôi.

Bất tri bất giác ly rượu đã vơi bớt, trên đường cũng không có ai nhắc tới chuyện rượu độc, giống như hai người chỉ là nâng cốc nói cười bình thường mà thôi.

Đặt ly rượu cuối cùng xuống, hai người cũng đều say giống nhau, Lâm Lập Hạ mơ hồ nói, "Này, thật ra thì tất cả rượu đều có độc đúng không."

Doãn Vô Song cố gắng duy trì tỉnh táo, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, "Đúng vậy, đều có độc, chỉ là cuối cùng ta cũng ích kỷ hơn người, ta đã uống thuốc giải độc, tuy không giải được loại độc này, nhưng tốt xấu gì cũng có thể chống đỡ đến sáng sớm ngày mai. Mà người..."

Nàng nhìn nữ tử đã lâm vào hôn mê, đôi mắt mông lung đắm lệt, "Đều kết thúc đi, kiếp sau có lẽ có thể là bằng hữu."

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có hai nữ tử xinh đẹp trên bàn, ngủ không có tiếng vang nào.

Rạng sáng ngày hôm sau, Lý Huyền giật mình tỉnh lại từ trong mộng, khẽ vỗ trán mới phát hiện trên mặt mình đều là mồ hôi. Hắn nhìn bên cạnh, Doãn Vô Song đã không còn bên người. Hắn đứng dậy gọi cung nữ vào hầu hạ, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, làm tinh thần hắn có chút không tập trung.

Lúc này nội thị ngoài cửa nhỏ giọng kêu lên, "Hoàng thượng, quốc sư cầu kiến, cầu gấp."

Lý Huyền nhíu mày, "Gọi ông ấy hầu trước."

Ước chừng qua nửa canh giờ, Lý Huyền cuối cùng ra cửa, mà đầu kia truyền tới tiếng tranh chấp của quốc sư và thị vệ.

Lý Huyền vững bước đến gần bọn họ, trầm giọng nói, "Còn ra thể thống gì."

Mấy người vừa thấy Lý Huyền tới lập tức hành lễ, chỉ có quốc sư vẫn đứng yên bất động, mắt phượng Lý Huyền u ám, vừa định mở miệng lại nghe được quốc sư nóng nảy hô, "Hoàng thượng! Tử Thần, ngôi sao Tử Thần đã mất!"

Lý Huyền nghe vậy ngực cứng lại, tiếp đó chính là đau đớn dữ dội đánh úp lại. Quốc sư, quốc

sư mới vừa nói, ngôi sao Tử Thần... Đã mất? !

Mấy người trong cung may mắn nhìn thấy cũng vô cùng kinh ngạc, hoàng thượng luôn mang vẻ mặt dịu dàng ưu nhã của bọn họ sau khi nghe được một câu nói của quốc sư liền thất kinh, lão đảo nghiêng ngả xông ra ngoài, hoàn toàn không nho nhã lạnh nhạt như thường ngày.

Mà đồng thời, trong Cửu vương phủ cách Kinh Thành không xa, nam tử tà mị mặc y phục màu xanh tím đang ngắm nghía hộp gấm tinh xảo khảm đầy đá quý nhiều màu trong tay, tà tà cong khóe môi lên, "Chết rồi sao... ?"

Đôi mắt hoa đào nhỏ dài híp lại, trong mắt ngập tràn vẻ mê người.

Hắn trầm thấp mị hoặc nói, "Vạn u mộc à vạn u mộc, bây giờ đã có thể dùng đến người rồi."

Hắn đứng dậy nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặc dù vào đông đã lâu, nắng ấm vẫn treo cao như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Vạn U Mộc

Lý Dục đưa tay vén lên rèm, chiếc rèm lưu ly màu sắc rực rỡ thoáng chốc va chạm phát ra âm thanh giòn tan như tiếng chuông vang, rất êm tai. Hắn nhìn nữ tử nằm yên lặng trên giường, chẳng biết tại sao có chút mất hồn.

Lâm Lập Hạ như vậy thật là im lặng, không có nụ cười nhàn nhã như bình thường, không có mồm miệng lanh lợi như mọi khi, nàng cứ yên lặng nằm như vậy, giống như đang ngủ.

Lý Dục chợt nâng môi mỏng lên cười cười, trên thực tế đúng là nàng đang ngủ, chỉ là giấc ngủ này có thể không tỉnh lại được nữa.

Có thể, chỉ là có thể mà thôi.

Lâm Lập Hạ đúng là đã chết, cái chết dứt khoát không chút nghi ngờ nào.

Hắn nhớ tới bộ dạng của Lý Huyền vừa rồi, giống như một cái xác không hồn, ôm thật chặt thi thể Lâm Lập Hạ.

Quốc sư đứng một bên vô cùng đau đớn: "Tử Thần đã rơi, Tử Thần đã rơi! Triều ta cuối cùng không tránh khỏi một vài tai họa!"

Trong lòng hắn cảm thấy buồn cười, một vương triều to như vậy chẳng lẽ thật sự ký thác vào trên người một nữ tử? Mặc dù hắn đối đầu với Tứ ca, nhưng cũng biết rõ Tứ ca tuyệt đối có tài trị quốc, nếu không sao hắn có thể tặng ngôi vị hoàng đế này cho Tứ ca? Ngược lại sự tồn tại của Lâm Lập Hạ trở thành chướng ngại một đời đế vương của Tứ ca. Là một đế vương giả, cần dứt chân tình đoạn chân ý, mọi việc lấy quốc sự làm trọng, cho dù thủ đoạn sắc bén cũng không thương tiếc, đồng thời ngàn vạn lần không thể có nhược điểm. Cho nên, Lâm Lập Hạ này không thể không trừ.

Hắn mặc cho Tứ ca dẫn Lâm Lập Hạ vào trong cung, hắn không quản không hỏi, lại âm thầm thúc đẩy Doãn Vô Song xuống tay độc hại nàng, hôm nay đại công cáo thành, tất cả cũng nên kết thúc rồi.

Lý Dục theo thói quen xoay xoay chiếc nhẫn bằng đá hồng ngọc trên tay, lười nhác hí hí mắt.

Hắn cũng không phải thật lòng muốn Lâm Lập Hạ chết, nhưng nàng chết đi thúc đẩy quá nhiều chuyện tốt, không thể không chết. Cũng được, dù sao trong tay hắn cũng có vạn u mộc, để nàng chết một lần thì có làm sao?

Lý Dục lấy ra một chiếc hộp xa xỉ đẹp đẽ quý giá từ trong tay áo, trong đôi mắt đào hoa nhỏ dài ngập tràn ý cười.

Lâm Lập Hạ à Lâm Lập Hạ, hôm nay hân dùng vạn u mộc này ở trên người nàng đúng là đã bỏ ra đủ vốn liếng, ai bảo món đồ chơi này gợi lên hứng thú của hân chứ? Tử vong cũng không phải kết thúc, mà là một sự bắt đầu khác.

Hân ngồi xuống bên mép giường, ngón tay thon dài cầm lấy một lọn tóc của nàng, tỉ mỉ quan quanh. Ngón tay chậm rãi hướng về phía trước, nhẹ nhàng xẹt qua cánh môi không có chút huyết sắc nào của nàng, sống mũi xinh xắn lạnh lẽo, cho đến cặp mắt nghiêm nghiêm thực thực nhắm chặt.

Trong đầu hân đột nhiên hiện lên biểu cảm sinh động của nàng, đối với Tứ ca thì nhàn nhã, đối với Bát thúc lúc thì lơ đãng, còn đối với hân thì đề phòng và tức giận.

Lý Dục không nhịn được cười khẽ một tiếng, quả nhiên, hân vẫn thích Lâm Lập Hạ đối với hân trọn mắt nhìn nhau.

Lý Dục không hề biết về mặt của mình giờ phút này là cỡ nào trước đó chưa từng có, cơ nào... Cùng chiều và trầm luân.

Tay hân phủ lên bàn tay lạnh lẽo của nàng, nhỏ giọng nỉ non, "Lần này, mạng của nàng là của ta."

Lý Dục trở lại bên cạnh bàn đốt nến lên, sau đó mở hộp găm lấy ra vật thể hình vuông dùng tơ lụa màu đen bao quanh.

Hân vươn ngón tay từ từ cởi miếng vải ra, ngón tay thon dài đặt trên tơ lụa màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn như tuyết, trắng đen rõ ràng, đoan chính sinh ra một loại vẻ đẹp mê hoặc. Đồ vật được bao bọc rốt cuộc cũng lộ ra, mùi hương thơm ngát không rõ ràng thoáng chốc tràn ngập cả căn phòng.

Lý Dục chỉ cảm giác thần kinh chính mình run lên, chăm chú nhìn chằm chằm vật thể hình vuông màu nâu trong tay mình, con ngươi đen rạng rỡ tỏa sáng như ngôi sao trong đêm tối.

Vạn u mộc.

Kỳ dị lục có nói: Vạn u mộc, linh vật này, sống ở nơi cực hàn, vạn năm mới lớn thành một gốc cây, rồi sau đó bị hương trùng ăn, chỉ chừa tinh hoa này, mùi thơm thanh u, ngửi vào có thể khỏi bệnh. Đốt lên, trong vòng ba ngày, người chết có thể sống lại.

Lý Dục cười tà khí, kỳ dị lực này là do một trộm mộ trộm ra từ trong cổ mộ ngàn năm, ngàn năm trước Đại Minh Vương Triều còn chưa thành lập, cũng không biết là vật bồi táng của ai. Lúc đó sau khi hẩn xem xong thì xem thường, sách này nói vạn u mộc cũng quá mức thần kỳ, nếu thế gian thật sự có vật như vậy còn không danh dương thiên hạ? Lại còn làm người chết sống lại? Không khỏi cũng quá thần kỳ.

Mãi đến ngày ấy cao tăng tặng vạn u mộc cho phụ hoàng*, hẩn vừa nghe được tên thì nội tâm cả kinh, vạn u mộc, thế gian thật sự có vạn u mộc? Chỉ là không biết hiệu quả như thế nào?

*Xem lại chương 70

Cao tăng kia chỉ mang vẻ mặt không rõ cười cười mà nói ra: "Vật này là thần vật thượng cổ, người hữu duyên tự có thể được nó."

Phụ hoàng nghe không hiểu ra sao, mặc dù đáy lòng tức giận lại chỉ có thể cười đáp tạ. Vì vậy khối vạn u mộc không ai biết có ích lợi gì này liền được coi như là vật úy báu mà cất giữ.

Hẩn vẫn luôn có lòng tò mò đối với vạn u mộc, liền lúc đi săn có nói bên tai phụ hoàng mấy câu. Ngày đó tâm tình phụ hoàng rất tốt, cộng thêm không biết vậy này có công dụng gì, vậy mà cũng đồng ý.

Cứ như vậy, vạn u mộc liền rơi vào tay hẩn, hôm nay, hẩn phải thử một chút xem nó có thật sự thần kỳ như vậy không.

Lý Dục đặt vạn u mộc phía trên vật dễ cháy, nhìn ngọn lửa màu đỏ cam lượn lờ vẩn vít, không khỏi nín thở.

Chỉ chốc lát sau hẩn liền mở to cặp mắt, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Vạn u mộc vậy mà, vậy mà không cách nào đốt?

Lý Dục cảm thấy kinh ngạc, động tác trong tay lại nghiêm túc, cầm vạn u mộc nhích tới gần ngọn lửa hơn. Nhưng hồi lâu sau vạn u mộc vẫn không nhiễm chút lửa nào.

Lần này Lý Dục kinh ngạc thu hồi vạn u mộc lại, cẩn thận quan sát. Chỉ thấy mặt ngoài khối vạn u mộc màu nâu này vẫn bóng loáng không thôi, nơi bị lửa đốt vẫn chút nào đổi sắc.

Lý Dục kinh hãi, đây là có chuyện gì?

Hẩn không tin lại thả lại trên lửa lần nữa, ước chừng đốt nửa khắc đồng hồ, chỉ là, chỉ là vạn u mộc này vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Lý Dục không khỏi nắm chặt tay, không để ý khối vụn u mộc trong lòng bàn tay nóng lên.

Tại sao có thể như vậy.

Rõ ràng trên kỳ dị lục đã viết, đốt lên, trong vòng ba ngày, người chết có thể sống lại.

Đốt, đã là đốt. Mà đốt nhất định là dùng lửa cháy, nhưng tại sao vụn u mộc này không thể đốt? Chẳng lẽ đây là giả?

Nghĩ như vậy Lý Dục lại cảm thấy ngực giống bị đập một cái, thân thể không ổn định lùi về phía sau mấy bước.

Nếu như vụn u mộc này là giả, vậy thì sẽ không có công hiệu cải tử hồi sinh, Lâm Lập Hạ cũng sẽ không thể tỉnh lại được nữa.

Trong con mắt đào hoa của Lý Dục hiện lên tia thâm độc u ám, hung hăng ném vụn u mộc xuống đất!

Nếu như Lâm Lập Hạ vẫn chưa tỉnh lại, nếu như nàng vẫn chưa tỉnh lại...

Lý Dục chợt cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, cảm xúc có chút phức tạp làm hấn ý thức có chút hỗn loạn, hấn làm sao có thể sơ suất như vậy, không hề nghĩ đến vụn u mộc là giả? Hiện tại, hiện tại phải làm sao bây giờ?

Lần đầu tiên trong đời Lý Dục biết được hoang mang lo sợ là ý gì.

Hấn đi qua đi lại không ngừng, thỉnh thoảng nhìn về phía nữ tử đang yên lặng ngủ say trên giường.

Giả, vụn u mộc là giả, Lâm Lập Hạ không sống được rồi.

Lý Dục đột nhiên vùng một quyền lên mặt bàn, cái bàn bị đập thủng một lỗ, mà bàn tay xinh đẹp của hấn cũng bị máu nhuộm đỏ.

Sao có thể lại là giả!

Hấn phẫn hận không thôi, rồi lại thấy được khối vụn u mộc kia trên mặt đất.

Hấn đột nhiên hí hí mắt, khom người nhặt vụn u mộc lên nhìn kỹ .

Vừa rồi rõ ràng hấn đã dùng hết toàn lực ném nó xuống mặt đất, nhưng vì sao miếng gỗ này lại không có một chút hư hại? Ngay cả một chút vết tích đụng chạm cũng không tìm thấy?

Hắn lại nhìn cái bàn bị mình đập thủng một lỗ, trong bụng lại có ý niệm.

Trong tay hắn rõ ràng là một miếng gỗ, nhưng miếng gỗ này so với tảng đá còn cứng rắn hơn, hơn nữa dùng lửa không thể đốt được.

Trên đời vốn không thể có một miếng gỗ không thể đốt, như vậy... Có phải có thể cho là còn có một tia hi vọng hay không, vạn u mộc này là thật?

Lý Dục nhíu mày một cái, quay đầu nhìn nhìn Lâm Lập Hạ trên giường thật sâu, nắm chặt vạn u mộc đi ra ngoài.

Hắn bước đi như bay nói với Hỏa Nhi đang đứng hầu hạ bên ngoài, "Bảo Tô Luân trong vòng hai ngày tìm tất cả các loại sách nói về gỗ!"

Hỏa Nhi hơi sững sờ, tiếp đó cúi đầu nói, "Nô tỳ sẽ đi nói cho Tô công tử." Điện hạ đây là... Làm sao vậy?

Mặc dù trong lòng Hỏa Nhi có nghi vấn, nhưng lại không dám nhiều lời, nhanh chóng lui xuống.

Còn lại Lý Dục trên khuôn mặt tuần mỹ đã sớm không có lười nhác tà khí như bình thường, chỉ còn lại ngập tràn âm u và nóng nảy.

Sau khi Tô Luân được Hỏa Nhi truyền lời liền lập tức làm theo, vơ vét hàng loạt các loại sách về gỗ, dĩ nhiên, chỉ là âm thầm tiến hành.

Hai ngày sau Tô Luân nhìn về phía thư phòng hỗn loạn ngập tràn sách ai oán kêu lên: "Điện hạ, người đến cùng là bị làm sao vậy, tìm gỗ gỗ gì đó làm gì chứ."

Lý Dục nhanh chóng lật xem, cũng không ngẩng đầu trả lời, "Thất Xảo, người có phát hiện gì không?"

Tô Luân không chiếm được trả lời đành phải bĩu môi nhìn về phía Thất Xảo.

Giờ phút này cả người Thất Xảo cũng giống như chôn trong sách, nàng nhíu mày trả lời, "Điện hạ, vẫn không có."

Tô Luân nghe vậy lười biếng tựa lưng vào ghế nói, "Ta nói này Điện hạ, người có thể nói cho ta biết người tìm vạn u mộc này là gì được không a..."

Lời còn chưa dứt, Lý Dục đưa tay ném ra một cây bút, đánh trúng cái ghế Tô Luân đang ngồi,

cái ghế mất thăng bằng đổ về một bên, Tô Luân bị liên lụy cũng cực kỳ nhếch nhác ngã xuống mặt đất.

Tô Luân thuận tay cầm một quyển sách rách nát lên nói, "Ta ngay cả loại sách trang giấy nát vụn này cũng tìm khắp tới mang về đây, hoàng tử của ta à, người chắc chắn cái gì đó người muốn tìm có thể tìm được chứ?"

Dứt lời hần liền tùy ý lật đi lật lại quyển sách rách trên tay, chỉ là nụ cười châm chọc trên khóe môi lập tức cứng lại.

"Điện hạ, vạn u mộc." Tô Luân vội vàng đứng dậy, trên mặt đã sớm không còn vẻ nhạo báng.

Lý Dục đoạt lấy sách, cẩn thận nhìn lại.

Vạn u mộc, chỉ riêng vạn mộc này không thể dùng lửa để đốt, không giống với những loại gỗ bình thường khác.

Lý Dục tức giận đập ly trà xuống đất.

Không có? Cái này không có?

"Tìm! Tiếp tục tìm cho ta!" Lý Dục nghiến răng nói: "Ta cũng không tin vạn u mộc này không thể đốt! Tô Luân! Người mang theo vạn u mộc đi thử lửa!"

Tô Luân kinh ngạc há to miệng, "Thử lửa?"

Lý Dục âm trầm nhìn hần một cái, "Đúng, thử lửa."

Ba ngày trôi qua cực nhanh, chớp mắt đã là ngày cuối cùng.

Chỉ thấy mặt mũi mấy người trong phòng cúi đầu lật sách đã vô cùng uể oải, thỉnh thoảng ngáp một cái. Còn Lý Dục mặc dù vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng lại giấu không đi lau không hết vẻ tiêu tụy trên mặt hần.

Không tìm được, ngoạt trừ mấy câu nói ngắn ngủn hôm đó, cái gì cũng không tìm được nữa.

Lý Dục tức giận vò nát một quyển sách, trong lòng cuồng nộ nóng nảy.

Tô Luân đẩy cửa đi vào, trong miệng lẩm bẩm nói, "Điện hạ, người chắc chắn đây thật sự là gỗ chứ, miếng gỗ này thế nào cũng không đốt được đâu."

Lý Dục nhíu con mắt đào hoa lại, thuận tay cầm nghiên mực bên cạnh lên ném về phía hần.

Tô Luân hiềm hiềm tránh được, như có điều suy nghĩ nhìn Lý Dục.

Lý Dục đứng dậy không chút do dự đi ra ngoài, chỉ còn lại mấy người kia nhìn trộm mặt nhau.

Gian phòng an trí Lâm Lập Hạ vẫn yên lặng như cũ, nữ tử trên giường mặt khuôn mặt xinh đẹp, nhưng chỉ là một cỗ thi thể.

Trong đầu Lý Dục không ngừng nhớ lại cảnh tượng mình và nàng chung sống, càng nghĩ ngực càng nặng nề, cuối cùng hóa thành tiếng nỉ non thật thấp.

"Không cho chết, trong tay ta có vạn u mộc, nàng làm sao có thể chết."

Hắn tức giận không thôi, vạn u mộc, vạn u mộc! Người đã không cách nào đốt, vậy ta cần người có tác dụng gì!

Hắn dùng sức ném đồ trong tay ra ngoài cửa sổ, không lâu sau lại nghe một người nhỏ giọng hiền lành nói, "Thí chủ ném bảo vật này, chẳng lẽ không muốn cứu vị cô nương nữa soa?"

Lý Dục cảnh giác quay đầu lại, lại thấy một hòa thượng mặt đỏ ửng đang đứng sau lưng mình.

Lý Dục nguy hiểm híp híp mắt, cuối cùng vẫn khách khí hỏi, "Không biết đại sư là?"

Hòa thượng cười cười, "Lão nạp là ai thí chủ không cần hỏi nhiều, hôm nay lão nạp tới chỉ vì vạn u mộc này."

Lý Dục đứng dậy, ngón tay không ngừng vuốt vuốt nhẵn, "Ý của đại sư là?"

"Vạn u mộc chỉ cứu người hữu duyên." Hòa thượng nói.

Lý Dục âm thầm vui mừng, trên mặt vẫn không chút biến hóa, "Đại sư biết dùng vạn u mộc này như thế nào sao?"

Hòa thượng cười gật đầu.

"Không biết đại sư và Trần đại sư là... ?" Liễu Trần chính là người ngày đó đưa vạn u mộc cho Lý Minh Đạt.

Hòa thượng khép đôi tay lại nói: " Liễu Trần là gia sư. Thí chủ, mỗi người đều có số mệnh riêng, mệnh của nữ tử này vẫn chưa chấm dứt, xin cho lão nạp thay nàng hoàn hồn, qua canh giờ thì sẽ không kịp nữa."

Lý Dục cầu còn không được, lập tức cung kính nói, "Mời Đại sư."

Hòa thượng lại nói, "Xin thí chủ ra bên ngoài là có thể."

Sắc mặt Lý Dục có chút khó coi, nhưng vẫn lui ra khỏi phòng, lẳng lặng đứng chờ ngoài cửa phòng.

Ước chừng sau một canh giờ, hòa thượng rót cuộc mở cửa, Lý Dục bước một bước dài đi vào phòng, chớp mũi chỉ ngửi được mùi hương nhàn nhạt.

Hắn không chú ý được nhiều như vậy, chạy gấp đến bên giường nhìn về phía Lâm Lập Hạ, chỉ thấy sắc mặt nữ tử vốn trắng bệch lạnh lẽo giờ phút này đã hai má đỏ hồng.

Hắn vươn tay muốn chạm vào mặt của nàng, lại phát hiện tay của mình khẽ run.

Nóng.

Lo lắng trong lòng mấy ngày liên tiếp cuối cùng cũng có thể buông xuống. Xoay người đang muốn đáp tạ hòa thượng kia, lại phát hiện người nọ đã sớm không thấy tung tích. Lại nhìn lên trên bàn, ngay ngắn đặt một khối màu đen gì đó.

Hắn đi đến sờ nhẹ, vạn u mộc đã thành màu đen này vậy mà thoáng chốc thành tro, chỉ để lại một đồng cát đen nho nhỏ.

Hắn trở về bên giường không kìm lòng nổi cúi người xuống căn cánh môi của Lâm Lập Hạ, cho đến khi huyết sắc đỏ tươi. Đưa tay đặt lên trước ngực nàng, cảm thấy nhịp tim rất nhỏ lại vững vàng dưới bàn tay.

Nàng cuối cùng đã sống lại.

Nhận thức này khiến Lý Dục vô cùng vui vẻ, trong vui vẻ lại có vô hạn suy nghĩ sâu xa và... Khủng hoảng.

Bắt đầu từ lúc nào, nàng lại có thể vững vàng nắm cảm xúc của hắn trong tay như vậy?

Lâm Lập Hạ vẫn hôn mê như cũ, không biết tất cả mọi chuyện xảy ra và biến hóa cảm xúc bên ngoài.

Nửa tháng sau, Lý Dục nhìn thân thể dần Lâm Lập Hạ dần chuyển biến tốt nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ mà mất hồn, cuối cùng lạnh lùng nói với Lục Lung bên cạnh, "Người đi truyền lời cho thị nữ của nàng."

Lục Lung đương nhiên biết ý nghĩa câu này là gì, chỉ là Điện hạ trăm cay nghìn đắng hoàn hồn cho nàng, bây giờ lại muốn tặng nàng đi sao?

Lý Dục lười biếng cầm ngón tay Lâm Lập Hạ lên vuốt vuốt, "Nàng không thể ở lại bên cạnh ta." Ít nhất là hiện tại không thể.

Lục Lung không nói thêm gì nữa, yên lặng lui ra.

Lý Dục ôm Lâm Lập Hạ còn đang hôn mê vào trong ngực, mũi hoặc nhỏ giọng nói, "Nhớ, sau này mạng của nàng, là của ta."

Ba năm sau, một tòa nào đó trong thành cạnh biên quan.

Ánh mặt trời bình yên, ấm áp từ lúc mở cửa sổ chiếu vào, trên chiếc giường bên cửa sổ đang có một người lười biếng nằm, một quyển sách bìa màu xanh dương che đi dung nhan của hắn (nàng) .

Lúc này cửa bị người rầm một tiếng đá văng.

Người tới tướng mạo thanh tú đoan chính thanh nhã, một thân y phục thủy sắc càng lộ ra khí chất văn tĩnh của nàng, chỉ là nữ tử phong cách dịu dàng ít nói như vậy vừa mở miệng liền...

"Người đấy, đã mấy giờ rồi còn ngủ, muốn bị lão nương đánh hay sao!" Nữ tử văn tĩnh, cũng chính là Giang Hiểu Tiểu chống nạnh mắng to, hoàn toàn không thèm để ý hình tượng.

Cái người bị mắng kia giật giật thân thể, tiếp đó mơ hồ hỏi, "Hả? Mấy giờ rồi?"

Giang Hiểu Tiểu không nói gì vỗ vỗ trán của mình, sau đó một tay lôi người nọ dậy, vén tay áo lộ ra chiếc đồng hồ điện tử cực kỳ không hòa hợp nói, "Mười hai giờ tính theo giờ Bắc Kinh!"

Quyển sách úp trên mặt để che nắng được lấy xuống, lộ ra gương mặt nhậ tràn bối rối và mơ hồ... Người này không phải Lâm Lập Hạ thì là ai?

Chỉ thấy nàng cười cười qua loa lấy lệ, tiếp đó lại nằm xuống giường êm nói: "Đáng tiếc, bây giờ chúng ta không ở Bắc Kinh."

Chỗ các nàng đang ở là một thời không khác, Đại Minh Vương Triều.

Lập Hạ sống lại, nữ tử càng thêm lười biếng và lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Lại Gặp Mặt (Một)

Lâm Lập Hạ nói xong liền lười biếng nhắm mắt, lại lần nữa cầm sách lên chặn ánh mặt trời chói mắt.

Giang Hiểu Tiểu nghe vậy thì mát hờn, hồi lâu sau mới thở dài nói, "Đúng vậy, chúng ta đang ở Đại Minh Vương Triều."

Lâm Lập Hạ cũng không nói chuyện, khóe môi bị che đi nâng lên một nụ cười nhạt, hờ hững tựa như một cơn gió nhẹ nhàng chỉ cần khẽ thổi là có thể trôi đi.

"Aizzz, không ngờ ta lại có thể xuyên không, càng không nghĩ tới còn có thể gặp được người, thật là quá Tấn Giang* rồi." Giang Hiểu Tiểu đến gần giường êm lấy quyển sách trên mặt nàng ra, "Lập Hạ, người nói xem, chúng ta có thể làm nên một sự nghiệp lẫy lừng hay không?"

*Tấn giang: Trang web <http://www.jjwxc.net> hay còn được gọi là Tấn Giang văn học thành, thường được gọi yêu là jj, là một trang web văn học mạng, khá nổi tiếng về ngôn tình và đam mỹ.

Lâm Lập Hạ tốn sức thích ứng ánh sáng, trong mắt dâng lên hơi nước, giọng nói mang chút khàn khàn chưa tỉnh ngủ, "Hả? Sự nghiệp? Người làm là được rồi."

Giang Hiểu Tiểu nhíu nhíu đôi lông mày vô cùng xinh đẹp, vươn tay véo gương mặt trắng nõn của nàng, "Ta nói người tên lười này, có thể có chút lý tưởng được không?"

Lâm Lập Hạ lơ đãng cười cười, "Ai nói ta không có."

Nàng giơ ngón tay trắng nõn lên, lười biếng nói, "Ăn no, ngủ ngon, chơi được, cuộc sống thanh thản dễ chịu chính là lý tưởng của ta."

Giang Hiểu Tiểu dở khóc dở cười đẩy tay của nàng ra, "Đừng có mà bắt đặt phô trương, ta cảnh cáo người, buổi tối đừng chỉ lo ngủ, nếu không để xem ta thu thập người như thế nào."

Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng có chút phản ứng, ngồi dậy nói, "Hả? Hôm nay chính là ngày chọn hoa khôi?"

Giang Hiểu Tiểu duỗi ngón tay ra chọc chọc vầng trán của nàng, cười mắng, "Người cái người không để bụng, ta mà không nhắc người thì chắc người cũng quên thật. Tối nay là lúc bản cô nương vang danh toàn thành, người phải chứng kiến khoảnh khắc vinh quang vĩ đại này của ta."

d.iễ.n.đ.à.n.l.êq.u.ý.đ.ôn-Bồ-Công-Anh

"Rồi rồi rồi, đương nhiên là phải chứng kiến phong thái của Giang muội muội." Lâm Lập Hạ nghiêng dựa vào trên giường nhìn nàng, "Tối nay hoa khôi chắc như sinh đóng cột sẽ là người."

"Còn phải nói." Giang Hiểu Tiểu nhếch môi cười, dung nhan vốn thanh lệ lại mang theo một tia quyền rũ, "Buổi tối có quý nhân đến đây."

Lâm Lập Hạ vẫn một bộ dáng chưa tỉnh ngủ như cũ, hơi híp mắt lại mở miệng nói, "Quý nhân đến chỗ các người còn ít hay sao?"

Nhắc tới cũng lạ, cái nơi nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ lại còn cách kinh thành khá xa vậy mà giàu có không ngờ, bình thường quyền thế ở chỗ này thật sự không tính là gì, dù sao cường long cũng không thể so với địa đầu xà*, cho nên trong thành này có thể nói là thương nhân đứng đầu.

*Xuất phát từ câu: Cường long nan áp địa đầu xà

Nghĩa đen: một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó.

Nghĩa bóng: (cường long chỉ người có quyền, địa đầu xà chỉ tên ác ôn côn đồ) hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương (phép vua thua lệ làng)

Giang Hiểu Tiểu chậm rãi nở một nụ cười, trong mắt đầy vẻ thâm trầm, "Lần này ngược lại là quý nhân chân chính."

Nghe Hồng Cô nói người lần này từ Kinh Thành tới, hơn nữa không phải là quyền quý bình thường, thân phận ở đương kim triều đình cũng là số một. Người như vậy...

Bàn tay nhỏ nhắn của Giang Hiểu Tiểu cầm một lọn tóc đen lên, tỉ mỉ quan sát, "Lập Hạ, ta nhất định sẽ thành công."

Lâm Lập Hạ không trả lời, chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái liền nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Thành công thì sao, thất bại thì sao, cuộc sống chỉ là một vở kịch, mỗi người đều cố gắng diễn tốt vai diễn của mình.

Sau khi Giang Hiểu Tiểu rời đi, Lâm Lập Hạ liền yên lặng tựa vào giường êm, huân hương lượn lờ trong phòng, nàng vẫn luôn như ngủ như không, trong mơ màng chợt hiện lên chuyện

đã xảy ra mấy năm nay.

Nàng đã chết, rồi lại sống.

Sau khi tỉnh lại nhìn thấy gương mặt vui mừng rơi lệ của Mạch Tuệ vu, toàn thân nàng không có chút sức lực nào, nửa tháng trời ý thức đều hỗn độn, sau đó mới dần dần tỉnh táo mà suy xét tất cả. Thì ra nàng lại huyền huyền* một phen, không chỉ xuyên không còn chơi trò người chết sống lại, nàng cười khổ, kinh nghiệm này có thể so với bị sao băng nện vào còn khó gặp hơn.

*Huyền huyền: Truyện có yếu tố phép thuật, kỳ ảo... được đặt trong bối cảnh siêu tưởng.

Mạch Tuệ cũng không thật sự hiểu rõ căn kẽ tình huống, lúc ấy nàng bị Trọng Lương bắt đưa đến địa lao, ngay cả đám người Thanh thúc cũng bị giam giữ đè ép ở nơi này, trong lòng nàng lo lắng tình huống của nàng, nhưng lại hữu tâm vô lực (Có lòng mà không có sức). Sau này có một đám người ban đêm đến cướp địa lao thả bọn họ đi, nàng bị giam vào một viện, muốn chạy trốn cũng trốn không được, muốn hỏi lại không có người đáp, chỉ có thể lo lắng xuống. Mãi cho đến một ngày có người tới thông báo cho nàng tin tức của Lâm Lập Hạ, nàng mới thấy được nàng, chẳng qua lúc đó Lâm Lập Hạ hôn mê bất tỉnh, nhưng toàn thân cũng không có ngoại thương gì. Người dẫn nàng đi chỉ bảo nàng lập tức mang Lâm Lập Hạ đi, bằng không tự gánh lấy hậu quả. Vì vậy nàng liền thương lượng với Thanh thúc cả đêm cũng mang nàng ra ngoài.

Tất cả mọi người đều cho là nàng chết rồi, nghe Thanh thúc nói Lâm Viễn Sơn đau đớn không dứt, Lâm Hành Dật ra roi thúc ngựa chạy cả đêm chạy về Kinh Thành, ngày làm tang sự Lý Huyền cũng không tham gia, chỉ là nghỉ lâm triều một ngày không lý do.

Nàng không thể tránh né liên hệ tất cả lại với nhau, mơ hồ cảm thấy có người ở phía sau màn thao túng tất cả, mà người đó cũng chỉ có thể là Lý Dục an phận khác thường. Dù sao lấy tính cách của Lý Dục mà nói, không hề cử động có nghĩa là hẳn còn có mưu tính lớn hơn.

Triều chính cũng không vì việc Tử Thần rơi mà xảy ra biến hóa, vẫn sóng lớn mãnh liệt như cũ, tranh đấu gay gắt, tầng tầng lớp lớp. Mà Lý Huyền càng ngày càng có phong phạm Đế Vương, trong triều được chinh đồn một lần nữa, uy vọng của hắn mỗi ngày lên cao. Lại cùng hoàng hậu ân ái không dứt, năm trước do hoàng hậu bắt tay vào chuyện tuyển tú, hậu cung lại thêm mấy vị quý phi giai tần và vô số giai nhân.

Lúc Lâm Lập Hạ nghe được mấy tin tức này vậy mà ngoại trừ hơi phiền muộn ra thì cũng không có bao nhiêu cảm giác, những người này những chuyện này dường như đã cách nàng rất xa xôi, nàng đã không phải cái gọi là Tử Thần chi nữ, bởi vì hôm đó lúc nàng chết thì Tử Thần liền rơi xuống, cho dù nàng sống lại cũng không hiện lên nữa.

Tất cả đều đã qua.

Nàng lựa chọn nhẹ nhàng quên, bắt đầu cuộc sống một lần nữa. Nàng và Mạch Tuệ đi đến Tây Vực xa xôi, cảm nhận nhiệt tình dâng trào của người nơi đó, dưới sự lây truyền của bọn họ, nàng cũng cảm thấy bản thân mười phần sức sống, cho dù lúc ấy nàng chỉ cần gió thổi một hơi cũng có thể phát sốt hôn mê. Thật vất vả dưỡng tốt thân thể, lại lập tức du lịch từng thành trấn, sau đó thì đến nơi này, đụng phải Giang Hiểu Tiếu.

Nhắc tới cũng thú vị, nàng nhận ra đồng bào là vì có ngày ở trên đường nghe được có người lớn tiếng tranh cãi âm ỉ, nàng đứng xa xa nghe thì ước chừng là thê tử biết được tướng công đến kỹ viện tìm vui, sau đó tìm tới nữ tử thanh lâu chuẩn bị cho nàng biết tay. Vậy mà nữ tử thanh lâu này cũng không phải là một người dễ bắt nạt, nhẹ giọng đàm ngữ phản bác nói nàng không nên tới tìm nàng, mà phải quản lý tướng công của mình, nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân.

d.iễ.n.đ.à.n.l.êq.u.ý.đ.ôn-Bồ-Công-Anh

Lúc Lâm Lập Hạ nghe được câu này thì bật cười, không ngờ nữ tử cổ đại cũng có thể nói ra câu nói cực kỳ phổ biến ở hiện đại.

Con tức của vị phu nhân kia không những không tắt mà lại còn lên cao, hùng hổ dọa người châm chọc.

Nàng ban đầu chỉ ôm thái độ xem trò vui, thầm nghĩ phu nhân này thật đúng là mạnh mẽ. Nhưng một giây kế tiếp nàng liền bị nước miếng của mình làm sặc gần chết, bởi vì nàng nghe được nữ tử thanh lâu kia cười duyên nói, người ấy, baka (Đồ ngốc - Tiếng Nhật).

Phu nhân kia sững sốt một chút hỏi nàng nói cái gì.

Giọng điệu của nữ tử thanh lâu dịu dàng muốn chết: không có gì, khen ngợi mũi mao của phu nhân mà thôi, Tiểu Dung sao có thể đuổi kịp phu nhân chứ, ta và tướng công nhà người cũng không có bất kỳ quan hệ gì, phu nhân cứ yên tâm đi.

Phu nhân kia được khen tặng thì lâng lâng, cộng thêm nàng còn cam đoan, liền để lại vài câu cảnh cáo rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Một trận sóng gió cứ thế mà hóa giải, mà đầu kia nàng đã sớm cười không thở nổi. Nàng lập tức cùng Mạch Tuệ hỏi thăm vị Tiểu Dung cô nương này, thì ra là Tiểu Dung là thanh quan mới nổi trong Thủy Uyên lâu, nghe nói dung nhan thanh nhã tựa tiên nữ, học thức nói năng không tầm thường, lại còn cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ.

Nàng tìm đúng cơ hội giả nam trang đi tìm người, ghen cười nói bốn chữ, hài lòng nhìn sắc

mặt tươi cười đôi diên đột biến.

Nàng nói, bakayaro (Đồ ngốc chó má).

Sau này Giang Hiếu Tiểu không chỉ một lần vỗ ngực liên tục, nói thế nào họ cũng cần phải ra ám hiệu có chút tình thơ ý họa chứ, không phải "Bọn họ đoán, tùy tiện đoán, không quan trọng, liên lạc với, ám hiệu với nhau, mới sáng tỏ", thì cũng phải là "I am a chinese". Thế cho nên mới nói, tiểu thuyết cũng mãi chỉ là tiểu thuyết mà thôi, không phải hiện thực.

Tiểu Dung, cũng chính là Giang Hiếu Tiểu đúng là một người bổ sung cho nàng, nàng lười, Hiếu Tiểu tràn đầy sinh lực, nàng không có ý chí chiến đấu, Hiếu Tiểu có mục tiêu to lớn, lại còn tin tưởng vững chắc định luật xuyên không của nữ chính.

Nữ chính xuyên không, nhất định phải làm kỹ nữ, gieo họa cho mỹ nam.

Nàng nghe vậy cười khỏ, gặp nhiều mỹ nam, đến cuối cùng đều là một đám Bạch Nhãn Lang*, còn không bằng không gặp, bình thản cả đời.

* Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Trong mơ hồ có người vào cửa đập cho nàng tấm chăn mỏng, nàng lẩm bẩm nói: "Mạch Tuệ, đợi lát nữa nhớ gọi ta, buổi tối cùng đi Thủy Uyên lâu."

Mạch Tuệ nhẹ giọng cười nhẹ nói, "Vâng, tiểu thư."

Lâm Lập Hạ nghe vậy nhàn nhạt nhếch môi, nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Lúc đi ra ngoài thì đã là lúc lên đèn, chính là thời điểm đường phố náo nhiệt, hơn nữa còn có thể thấy được không ít nam tử dáng vẻ vội vã cùng đi về một hướng.

Lâm Lập Hạ mở quạt giấy ra che đi nụ cười, trêu chọc Mạch Tuệ bên cạnh, "Người nhìn mà xem."

Mạch Tuệ một thân nam trang màu xanh, mái tóc dùng sợi dây cùng màu buộc lên, một bộ ăn mặc của thư đồng, nàng chớp chớp đôi mắt to, chế nhạo nói, "Thiếu gia, người cũng không phải là dáng vẻ vội vã sao?"

Lâm Lập Hạ than thở, bất đắc dĩ nói, "Ta cũng muốn ở nhà ngủ cho lành, nhưng nếu làm như vậy chỉ sợ Hiếu Tiểu sẽ xóc ổ của chúng ta lên mất."

Mạch Tuệ bật cười, lạnh lạnh nói, "Cũng chỉ có Hiếu Tiểu cô nương có thể trị được rồi bệnh lười của người thôi."

Nói xong nét mặt trở nên buồn bã, ba năm trước sau khi tiểu thư tỉnh lại thì thân thể liền cực kỳ yếu, sau này có chút chuyển biến tốt lại mắc bệnh vặt như trước, chính là thích ngủ.

Lâm Lập Hạ cầm cây quạt gỗ gõ đầu nàng, hài hước nói, "Được rồi, nghĩ gì thế, còn không cùng bản thiếu gia đi ngắm phong thái của mỹ nhân."

Mạch Tuệ thoáng hiện nét cười, ánh mắt chớp động, "Vâng, thiếu gia."

* * *

Trong Thủy Uyên lâu một mảnh nhộn nhịp, có thể so với chợ bán thức ăn lúc sáng sớm, chỉ là ở chợ có đủ các loại món ăn, nơi này là sa quần và cẩm bào đủ màu đủ dạng, mang theo từng làn hương dễ chịu hoặc son phấn tằm thường.

"Ta nói này Hồng Cô, đã giờ nào rồi, tại sao Hiểu Tiểu cô nương còn chưa ra ngoài hả." Một tên bợm rượu gào lớn, trong mắt tràn đầy không kiên nhẫn.

Hồng Cô một thân váy dài đỏ thắm lắc lắc eo thùng nước đi lên trước dịu dàng nói, "Ai da, Chu công tử, người đừng nóng lòng như thế, hôm nay là chọn hoa khô, Hiểu Tiểu cô nương cũng phải theo như thứ tự ra ngoài."

Công tử mặt ngựa bên cạnh Chu công tử thì thêm thường nói: "VẬY TIÊU PHONG CÔ NƯƠNG THÌ SAO?"

Hồng Cô cầm khăn hồng che che khóe miệng, "Mãi công tử, Tiêu Phong cô nương dĩ nhiên cũng như vậy, công tử chớ nóng lòng, tối nay có rất nhiều Mỹ Nhân đấy."

Một nam tử xấu xí khác ngồi cùng bàn lại hỏi, "Hồng Cô, có mặt hàng nào tốt nhớ phải giữ lại vài cái cho chúng ta đấy."

Hồng Cô cười khanh khách, "Dĩ nhiên dĩ nhiên, ta sớm đã giữ lại cho công tử."

Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ đứng bên cạnh nghe được toàn bộ đối thoại không hẹn mà cùng run run người, tiếp đó không chút do dự bước đi tìm một vị trí tốt.

Lâm Lập Hạ vừa đi vừa cảm thán, một bàn toàn heo ngựa bò mà còn vênh váo, thì ra hôm nay chọn hoa khô, đám động vật cũng rất có hứng thú nhỉ.

Sau khi Mạch Tuệ rót nước trà cho Lâm Lập Hạ liền ngồi xuống cạnh nàng, họ ngồi là vị trí trung đẳng, ở khúc giữa đại sảnh.

Trước mặt đều là đám quan lại quyền quý, bên cạnh gần võ đài nhất là giám khảo cuộc thi hoa khôi lần này – phú thương giàu nhất trong thành và Tri huyện lão gia. Phía sau thì từ giàu đến nghèo theo thứ tự mà ngồi xuống.

d.iễ.n.đ.à.n.l.ê.q.u.ý.đ.ôn-Bồ-Công-Anh

Lâm Lập Hạ thấy càng về sau chỗ ngồi càng chật chội thì lắc đầu một cái, chắc chắc chắc, đám chim quá điên cuồng, quả nhiên sức quyến rũ của mỹ nhân là vô cùng tận.

Vừa định trêu ghẹo Mạch Tuệ mấy câu, mí mắt phải lại bắt đầu máy điên cuồng, nàng dụi dụi mắt, đáy lòng có chút chíp bông, đang êm đẹp sao mắt phải lại máy chứ?

Phi phi phi, chuyện tốt linh chuyện xấu không linh, không có việc gì, không có việc gì, mệt mỏi mà thôi.

Khóe mắt liếc thấy có người lên lầu hai được tạo ra tạm thời ngăn cách bằng lụa mỏng, vật áo màu tím chột lóe lên, tiếp đó là mấy nam tử áo đen canh giữ ở bên ngoài.

Lâm Lập Hạ hơi hiếu kỳ nhìn thêm mấy lần, xem ra người trong màn lụa chính là quý nhân theo lời Hồng Cô, chỉ là không biết quý nhân này có lai lịch gì, mắc mớ gì lại chạy tới nơi hẻo lánh này?

Nàng ở dưới lầu vô tâm quan sát, lại không biết người trong màn lụa cũng ở đây quan sát nàng.

Người nọ thú vị nhìn nam tử thanh tú hơi ngẩng đầu lên, con mắt đào hoa lười biếng híp một cái, môi mỏng nâng lên một nụ cười ý vị không rõ.

Lúc này có người gõ chiêng liên tiếp ba tiếng, Hồng Cô cười khanh khách bước lên trên đài, ngón tay sơn móng tay đỏ thắm giương lên, miệng thanh nói: "Đêm nay đa tạ các vị lão gia công tử tới Thủy Uyên lâu, mong rằng các vị được tận hứng. Tối nay mở cuộc thi hoa khôi, bây giờ bắt đầu."

Lâm Lập Hạ tiện tay nhặt hạt dưa, cười nhạt nhìn nữ tử xinh đẹp đầu tiên đi lên, aizzz, thật sự là phong cảnh tuyệt đẹp.

Chỉ là nàng ở dưới đài ngắm phong cảnh, lại không biết người trên lầu coi nàng là phong cảnh mà ngắm nhìn, nhìn đến say sưa ngon lành.

Lúc này Giang Hiểu Tiểu đang ở phía sau đài trang điểm thì một lòng mong đợi, quý nhân đêm nay... Đến tột cùng là người thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Lại Gặp Mặt (Hai)

Lâm Lập Hạ tựa vào đệm ghế miến cường ngáp một cái, nhàm chán đánh giá đám nam tử bốn phía, cuối cùng cười khẽ một tiếng.

Nữ tử trên đài ánh mắt lúng liếng đưa tình, tư thế mềm như không xương, mát hôn mê người.

Nam tử dưới đài ánh mắt mê ly, trong lòng huyết khí dâng trào, cảm xúc ngẩng cao.

Không có mỹ nhân không phải là nam tử, không mê sắc đẹp không phải là nam tử.

Thực sắc, tính dã*.

*Một câu nói của Mạnh Tử: Chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Nàng rủ thấp mí mắt xuống, miệng nhỏ uống trà nước, đáy lòng có chút giễu cợt và vô lực.

Tôi nay phần lớn nam tử trong thành đều tập trung ở đây, tâm thần bất định ánh mắt mê ly, chỉ vì mỹ nhân như hoa như ngọc trong Thủy Uyên lâu, chỉ là trong đám nam tử này có bao nhiêu người không có vương bận đây?

Thành thân, có lẽ giờ phút này thê tử của bọn họ đang ở trong nhà đau khổ nhớ mong, con nhỏ gào khóc không ngừng đòi phụ thân.

Có ý trung nhân, có lẽ đáy lòng đã sớm quên lúc tình nồng mật ý với nàng, thần hồn điên đảo ở dưới gấu váy của mỹ nhân.

Trong nhà có tiền, chơi đùa vui đùa không biết nhân gian khó khăn, vung tiền như rác chỉ vì một tiếng cười quyến rũ của mỹ nhân.

Viêm màng túi, ném xuống ưu sầu oán giận không cam lòng thường ngày, trong thanh lâu cầu một đêm vui thích.

Trên đài một khúc hát xong, dưới đài đám nam tử tốt xấu cũng lấy lại được chút tinh thần, mang một nụ cười bỉ ổi trên mặt nói nhỏ với người bên cạnh, thấy cô nương đứng bên cạnh thêm trà thì tâm tư lại ngửa ngáy sờ soạng một chút.

Mạch Tuệ chán ghét di chuyển tầm mắt, nhìn về phía Lâm Lập Hạ vẻ mặt nhàn nhã nói, "Thật không biết tại sao Hiều Tiểu cô nương lại muốn ở một nơi như thế này."

Lâm Lập Hạ thản nhiên nhìn nàng một cái, tùy ý nói, "Nam tử trung niên y phục màu nâu ngời ở giữa hàng thứ nhất tên là Cổ Liên, phú thương bậc nhất Ngạn thành, Hiều Tiểu có uống trà cùng ông ta một lần, giải quyết được chuyện Thủy Uyên lâu phải đóng cửa lúc ấy."

Mạch Tuệ khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nhìn về phía nam tử y phục màu nâu theo như lời nàng.

Lâm Lập Hạ ném hạt đậu phộng vào miệng, tiếp tục nói, "Người thanh niên góc bên trái mặc bộ quần áo màu trắng có miếng vá kia, tranh chữ của hắn là ngàn vàng khó cầu. Mà “Lưu Quang các” của Hiều Tiểu là do hắn đề chữ."

Mạch Tuệ nghe vậy lại lập tức nhìn về phía thanh niên mặc đồ trắng kia, này, này, này, tranh chữ của cái người nam tử mặc bộ quần áo vô số miếng vá này ngàn vàng khó cầu?

"Không tin?" Lâm Lập Hạ thú vị nhìn nàng.

Mạch Tuệ trề môi, "Nô tỳ chỉ là đang nghĩ..."

"Đang nghĩ tại sao hắn không thu xếp cho mình một bộ y phục tốt?" Lâm Lập Hạ tiếp lời, sao đó chế nhạo nháy mắt với nàng, "Người biết không, cao nhân chưa bao giờ hi vọng người khác biết họ là cao nhân."

Mạch Tuệ sáng tỏ gật đầu, "Cái này gọi là thâm tàng bất lộ."

Lâm Lập Hạ lại nhẹ nhàng nói, "Người còn nhớ Tần Cẩm Liên không?"

Mạch Tuệ gật đầu, "Có phải là cái tên ban đầu đứng đầu bảng Thủy Uyên lâu không, sao vậy?"

Lâm Lập Hạ chậm rãi tách đậu phộng, "Bên ngoài đều nói nàng được người có tiền chuộc về làm tiểu thiếp, thật ra thì nàng bị hủy dung phát điên rồi, bị Hồng di nhốt lại."

Mạch Tuệ hít vào một hơi, "Việc này cũng có liên quan đến Hiều Tiểu cô nương?"

Lâm Lập Hạ ý bảo nàng nhìn đại hán áo đen bên góc phải, "Nếu như lúc ấy người nọ không tới, người hủy dung chính là Hiều Tiểu."

Giờ phút này Mạch Tuệ chỉ có thể trợn to hai mắt, cặp mắt xoay tít quan sát mấy người nàng nói, không thể tưởng tượng được trong đám khách loạn thất bát tao này lại có ngọa hổ tàng long, nhưng bọn họ có bản lĩnh, Hiều Tiểu cô nương không phải càng có bản lĩnh hơn sao?

Nàng cảm thán: "Hiều Tiểu cô nương thật là lợi hại."

Vừa dứt lời, trên đài liền xuất hiện bóng dáng của Giang Hiểu Tiểu có bản lĩnh, đại sảnh vừa rồi còn huyền ảo trong lúc nhất thời thế mà lại yên tĩnh lại, bọn nam tử đều si ngốc nhìn nữ tử trên đài.

Bạc trang thanh nhã, thủy mâu uyển chuyển động lòng người, mái tóc đen nửa búi, còn sót lại rủ xuống trước ngực, váy lụa mềm mại, bên eo thon là bạch ngọc chạm rồng xuyên thành đai lưng, từng bước từng bước tha thiết đi tới, làn váy dập dờn như sóng vỗ.

Giang Hiểu Tiểu cũng không có bất kỳ dị sáo nào, tao nhã khom người nói, "Ta gặp qua các vị lão gia và công tử."

Lâm Lập Hạ cầm quạt giấy lên che đi nụ cười bên môi, nhỏ giọng nói một câu, "Nam tử mới chào hỏi như thế này."

Khuôn mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ, có nét thanh thuần của thiếu nữ, đồng thời lại có nét quyến rũ của thực nữ. Cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, hành động tiến lùi lễ độ, nữ tử như thế đúng là thượng phẩm trong tinh phẩm. Mà Giang Hiểu Tiểu chính là tinh phẩm ngàn dặm mới tìm được một này.

Lâm Lập Hạ cúi đầu ngẫm lại bản thân, lại ngẩng đầu nhìn Giang Hiểu Tiểu, tiếp đó bi thương lắc đầu một cái, "Giữa người và người quả nhiên là con mẹ nó có khác biệt."

Mạch Tuệ vẻ mặt mê mang, "Hả? Tiểu thư người nói gì vậy?"

Lâm Lập Hạ buồn cười dùng cây quạt chỉ chỉ trên đài, "Không nói gì, chú ý xem biểu diễn."

Mạch Tuệ lộ ra hàm răng trắng sáng, quay đầu chuyên tâm nhìn Giang Hiểu Tiểu .

Trên đài, Giang Hiểu Tiểu chậm rãi đi tới cây đàn tranh đã đặt bên cạnh trước đó, ngón tay thon thon phủ lên dây đàn, cuối cùng âm luật vang lên.

Tiếng đàn kéo dài, tất cả tình ý đều trầm bổng bên trong âm điệu, lôi cuốn hấp dẫn, mọi người đều nghe được cảm xúc đau thương bên trong.

Bất tri bất giác mọi người nghe đến ngây dại, trong lòng hoặc ít hoặc nhiều hiện lên cảm xúc đau thương, nhìn lại thiếu nữ thanh tú trên đài kia, lông mày nhàn nhạt chăm chú, đau thương lưu chuyển trong mắt, làm người thương tiếc biết bao.

Lâm Lập Hạ cũng say mê trong tiếng đàn du dương, hồi lâu sau mới âm thầm kêu một tiếng tốt.

Khúc nhạc Giang Hiểu Tiểu đánh chính là “Hóa bướm”.

Lương Chúc Lương Chúc, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, Romeo và Juliet phiên bản Trung Quốc.

Chỉ là Romeo và Juliet nào có khúc “Hóa bướm” xuất sắc khở sở động lòng người như vậy?

Mấy nữ tử trước đều biểu diễn những tiết mục cực kì vui vẻ hoặc câu nhân, lần này đến Giang Hiểu Tiểu, một khúc “Hóa bướm” liền dẫn người vào trong luyến ái triền miên, nhìn vẻ mặt của những nam tử kia mà xem, ai mà không mang theo đau lòng và mê luyến?

Lâm Lập Hạ cười khê, Giang Hiểu Tiểu quả nhiên là Giang Hiểu Tiểu. Quay đầu nhìn Mạch Tuệ bên cạnh một chút, chỉ thấy nàng nước mắt lưng tròng, chớp mũi hồng hồng, thật đáng yêu quá đi.

"Tiểu thư, khúc nhạc Hiểu Tiểu cô nương gảy thật hay." Mạch Tuệ hít hít mũi nói.

Lâm Lập Hạ buồn cười nhìn nàng một cái, "Nhìn xem, cũng là một cô nương đã bao nhiêu tuổi rồi vẫn dễ khóc như vậy. Phía dưới vẫn còn nữa đó, tiếp tục chuyên tâm xem cho ta."

Nàng nói xong liền lại miễn cưỡng dựa vào ghế, trên đài lại bắt đầu ca múa mừng cảnh thái bình, nàng lại cảm thấy cả người mình không thoải mái. Quái, thế nào lão cảm thấy có người nhìn lão vậy?

Lâm Lập Hạ đương nhiên không biết nam tử phía sau màn lụa ở lầu hai đang tựa vào giường êm, ánh mắt thẳng tắp dính ở trên người nàng.

Nếu như nói khúc “Hóa bướm” này mang cho bọn họ cảm giác khở sở triền miên, như vậy kế tiếp Giang Hiểu Tiểu lại thật sự làm đông đảo nam tử mất hồn.

Tiếng chuông bạc lạnh lạnh trên cổ tay trần trắng nõn như bạch ngọc vang lên, tứ chi mềm mại hoạt bát đông chơi tây giỡn, Giang Hiểu Tiểu một thân váy dài xanh lá, linh động tựa như tiên tử giữa rừng trúc.

Lâm Lập Hạ nhìn tám tắc lấy làm kỳ lạ, nhân tài mà, đây tuyệt đối là một nhân tài. Nam tử bên cạnh điên cuồng nhìn chăm chú vào Giang Hiểu Tiểu, mắt đều ánh xanh như chó sói.

Hoa khôi tối nay ngoài Giang Hiểu Tiểu thì còn có thể là ai?

Đây là đáp án mà mọi người đều hướng tới.

Hai mắt Mạch Tuệ tỏa sáng, sùng bái nhìn Giang Hiểu Tiểu, trong miệng quả thật hương về

phía Lâm Lập Hạ nói, "Tiểu thư, hôm nay nô tỳ mới biết thì ra Hiểu Tiểu cô nương lại lợi hại như vậy! Đánh đàn hay như vậy, múa cũng đẹp như vậy! Không hề thô lỗ giống như khi nói chuyện với người chút nào."

Lâm Lập Hạ che giấu ho nhẹ mấy tiếng, "Ừm, cái này à, ừm, Hiểu Tiểu vốn rất lợi hại."

Mạch Tuệ cũng không để ý đến câu trả lời của nàng, nói tiếp, "Tiểu thư, chúng ta có đi tìm Hiểu Tiểu cô nương không?"

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn lâu hai, "Không cần."

"Hả?"

"Tối nay Hiểu Tiểu có quý nhân muốn chiêu đãi." Lâm Lập Hạ đứng dậy lão lắc lắc cây quạt, "Thời gian cũng không sớm, chúng ta về thôi."

Mạch Tuệ lưu luyến nhìn lên đài, "Dạ."

Lâm Lập Hạ bật cười, cầm cây quạt gõ đầu nàng một cái, "Được rồi, bình thường còn nhiều dịp gặp mặt mà."

Lúc Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ đứng dậy đi về, Hồng Cô cũng vừa cúi người ghé vào bên tai Giang Hiểu Tiểu nói một câu.

Nàng nói, Hiểu Tiểu, Ngọc công tử ở trong phòng chờ ngươi.

Giang Hiểu Tiểu rũ thấp mắt xuống, che lại ánh sáng và cân nhắc trong mắt, Ngọc công tử, nàng ngược lại muốn nhìn quý nhân này là cái bộ dáng gì.

* * *

Trong một gian sương phòng tinh xảo nhất Thủy Uyên lâu, Giang Hiểu Tiểu đang gảy đàn, tiếng đàn trầm nhẹ vang lên, nhìn vẻ mặt nàng chuyên chú dịu dàng, ngón tay trắng nõn linh hoạt nhảy múa trên dây đàn, như đánh vào lòng người.

Nhưng trên thực tế trong lòng nàng đã suy xét không dưới một trăm phỏng đoán.

Ngọc công tử này rốt cuộc là người như thế nào? Sau khi kêu mình tới chỉ nói câu "Gảy một khúc cho ta nghe một chút" liền không có đoạn sau nữa. Nghe giọng nói hần trầm thấp từ tính, như rượu lâu năm đậm đà mê người, chỉ là tướng mạo lại giấu ở đằng sau màn lụa màu xanh, chỉ loáng thoáng có thể thấy có người đang lười nhác nằm trên giường êm.

Giang Hiểu Tiểu đột nhiên lại nhớ tới Lâm Lập Hạ, Lập Hạ cũng thích lười nhác tựa vào trên giường như vậy, bình thản mà lại dễ chịu.

"Tài đánh đàn của Giang cô nương thật là cao siêu, đúng là hiếm có." Nam tử trong màn lụa đột nhiên mở miệng, giọng nói từ tính cũng không lộ vẻ bất ngờ.

Giang Hiểu Tiểu nhếch môi cười, "Công tử quá khen."

Nam tử cười khẽ một tiếng, không biết là vui vẻ hay là thế nào, "Không ngờ trong tòa thành nhỏ này cũng có Tiểu Dung tuyệt sắc như vậy."

Giang Hiểu Tiểu dĩ nhiên biết hẳn không phải khen dung mạo của mình. Nàng không biến sắc trả lời, "Công tử khen nhầm, Tiểu Dung không dám nhận."

Nam tử hình như chuyển động nửa người, "Tiểu Dung cô nương thật đúng là khiêm tốn."

Giang Hiểu Tiểu gầy xuống âm điệu cuối cùng, ngẩng đầu lên thanh nhã cười một tiếng, "Công tử còn muốn nghe khúc khác không?"

Người trong màn lụa trầm mặc một hồi mới lại mở miệng, "Hôm nay chỉ tới đây thôi, không biết ngày mai cô nương có thể cùng ta du hồ không?"

Giang Hiểu Tiểu cười yếu ớt trả lời, "Rất vui lòng."

"Vậy Tiểu Dung đi xuống trước, công tử nghỉ ngơi cho tốt." Giang Hiểu Tiểu phúc thân nói, đáy lòng đã không hy vọng xa vời hôm nay có thể nhìn thấy đại dung của Ngọc công tử này.

Vậy mà nam tử phòng trong chẳng biết đã đi ra ngoài từ lúc nào, ngón tay thon dài trắng nõn vén vãi thưa lên lười biếng cười với nàng, "Vậy để ta tiễn cô nương đi."

Giang Hiểu Tiểu ngẩn người nhìn dung nhan người nọ, nhưng lập tức liền phản ứng lại cười với hắn nói: "Vậy làm phiền công tử."

Tuyệt mỹ nam tử mặc y phục màu tím nheo đôi mắt đào hoa lại, môi mỏng nâng lên nói, "Mời."

Giang Hiểu Tiểu vội vàng dời ánh mắt, nhịp tim có chút rối loạn.

Nam tử này, quá tà, quá đẹp, cũng quá mê người.

Du hồ ngày mai... Nàng...

"Tiểu Dung cô nương, buổi trưa ngày mai gặp." Tà mị nam tử nhẹ nhàng cười nói, trong mắt ý vị không rõ.

Giang Hiểu Tiểu cố gắng hết sức kiềm chế rung chuyển trong lòng, hướng hân thanh nhã cười một tiếng, "Được."

Trưa ngày hôm sau.

Lâm Lập Hạ cup mắt suy tư bản thân đang phải chịu tội gì. Buồn ngủ, tinh thần không tốt mà còn bị người ta kéo đi chơi cùng, đây đều là cái thế đạo gì vậy.

"Này, Lập Hạ, người đừng ngủ chứ." Giang Hiểu Tiểu đưa tay đẩy nàng một cái.

"Hả?" Lâm Lập Hạ mơ hồ nhìn nàng một cái, "Ta buồn ngủ quá."

Giang Hiểu Tiểu ghen thở, "Vậy người cũng không thể đứng mà còn ngủ chứ."

Lúc này Lâm Lập Hạ mới quan sát bốn phía, thì ra nàng vẫn chưa ngồi à, còn đứng. "Hiểu Tiểu, thật sự ta vô cùng buồn ngủ..."

"Lập Hạ tốt, người hãy theo giúp ta một lần đi, lần này thật sự gặp được cực phẩm, chỉ là làm cho người ta cảm giác quá nguy hiểm." Giang Hiểu Tiểu tựa như làm nũng nói.

Lâm Lập Hạ nhú mày, "Nguy hiểm mà người còn muốn mang theo ta? Chứa tâm tư gì à."

Giang Hiểu Tiểu trừng trừng thủy mâu, "Ta là nắm đạo lý có nam nhân tốt thì cùng nhau chia xẻ mới mang người tới."

"Miễn." Lâm Lập Hạ không có hứng thú nhắm hai mắt lại, "Người vẫn nên độc hưởng đi."

Giang Hiểu Tiểu còn muốn nói thêm vài câu lại nghe được ngoài cửa có người gõ cửa nói: "Cô nương, Ngọc công tử tới."

Giang Hiểu Tiểu vội vàng cúi đầu kiểm tra quần áo của mình, vừa ngẩng đầu lại đối diện với ánh mắt cười như không cười của Lâm Lập Hạ, nàng nhìn nàng kiêu diễm cười một tiếng, "Còn không đi theo ta."

Lâm Lập Hạ lười biếng ngáp một cái, "Dạ, tiểu thư." Ai kêu hôm nay nàng giả trang là nha hoàn cận thân của nàng chứ? Thật là số khổ ý a số khổ.

Hai người một trước một sau ra ngoài, nam tử tuấn mỹ một thân cẩm bào khổng tước màu xanh đứng trước cửa vừa lúc xoay người lại nhếch môi cười với các nàng, "Cô nương đã chuẩn bị

xong?"

Giang Hiểu Tiểu phía trước nói cái gì Lâm Lập Hạ cũng nghe không được, nàng sau khi thấy diện mạo của người kia thì lập tức cảm thấy sâu mê ngủ cũng bị dọa mà oe oe chạy đi, tinh thần tỉnh táo cực độ, tiếp theo đó là trộm co rụt người lại trốn sau lưng Giang Hiểu Tiểu, âm thầm cắn răng thầm nghĩ.

Cái tên Ngọc công tử này, tại sao dáng dấp lại giống cái người tên là Lý Dục như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Jq Va Chạm

"Tiểu Lệ Tiểu Lệ, dáng dấp Ngọc công tử này thật là xinh đẹp nha!" Thiếu nữ cặp mắt sáng như sao nắm hai cánh tay Lâm Lập Hạ nói.

Lâm Lập Hạ dùng tên giả là "Tiểu Lệ" qua loa lấy lệ gật đầu một cái, "Ừ ừ, xinh đẹp, xinh đẹp."

"Tiểu Lệ Tiểu Lệ, người nói Ngọc công tử có phải có ý với cô nương hay không?" Trong đầu thiếu nữ bắt đầu phong nguyệt vô biên, phong hoa tuyết nguyệt, tuyết nguyệt phong hoa...

Lâm Lập Hạ tiếp tục gật đầu, "Ừ ừ, có ý, có ý."

"Tiểu Lệ Tiểu Lệ, có phải người cũng có ý với Ngọc công tử kìa đúng không?" Thiếu nữ nheo mắt lại thử hỏi.

Lâm Lập Hạ theo quán tính đáp, "Ừ ừ, có, có."

Sau khi nói xong lập tức phản ứng kịp đối phương hỏi cái gì, bản thân lại trả lời cái gì, vội vàng lắc đầu một cái, "Không có không có, làm sao có thể có chứ."

Thiếu nữ câu hỏi xoa cằm quan sát nàng, "Thật không có?"

"Dĩ nhiên không có." Nói đùa à, có ý với Lý Dục? Ngại ngày sống không đủ yên ổn muốn đùa chết nàng sao.

"Vậy tại sao từ khi người nhìn thấy Ngọc công tử liền mất hồn mất vía?" Thiếu nữ càng nghĩ càng khả nghi, nhìn lại dáng vẻ mê ly của Lâm Lập Hạ một chút, trong lòng càng thêm chắc chắn.

Vì vậy một tay đặt lên bả vai của nàng, giọng điệu trầm trọng nói, "Tiểu Lệ à, ta biết Ngọc công tử dáng dấp tuấn tú như vậy, hơn nữa vừa nhìn đã biết là con nhà phú quý, người thích hấn thì về tình cũng có thể tha thứ. Nhưng chúng ta có thể trèo cao bám vào người có quyền không? Rõ ràng là không thể. Aizzz, tỷ tỷ khuyên người một câu, người vẫn nên chặt đứt phần tâm tư này đi."

Lâm Lập Hạ không kiềm chế nổi co rúm khóe miệng, nàng đến cùng là cho nàng ấy ảo giác gì mới làm nàng ấy cho là mình muốn bầu vú Lý Dục...

Thiếu nữ bên kia vẫn còn cậy già lên mặt nói, "Nói không phải chứ, với tướng mạo này, không

phải tỷ tỷ đã kích người, chỉ nhìn một cách đơn thuần thì bề ngoài người cũng coi như thanh tú, nhưng người vừa so sánh với cô nương thì thật đúng là sắc gì cũng không có. Nhưng cô nương và công tử chỉ cần đứng chung với nhau, ôi, vừa nhìn đã biết là một đôi bích nhân mà."

Thiếu nữ vỗ hai tay cho ra một kết luận, "Người nhanh chết tâm ý này đi, Ngọc công tử là của cô nương, người không đến lượt."

Lâm Lập Hạ thật muốn thề với trời, nàng không có lòng này mà, tuyệt đối không có, Lý Dục là ai? Lý Dục so với yêu nghiệt ngàn năm còn yêu nghiệt hơn đây, nàng chống lại hẳn chỉ có bị chinh chết, tránh còn không kịp mà còn trèo gì ở đây!

Nhưng tại sao Lý Dục hẳn lại chạy đến cái nơi khi họ còn gáy này, theo lý thuyết bây giờ nàng mang mặt nạ da người Mạch Tuệ mới làm, hẳn hẳn là không nhận ra. Nhưng chuyện này cũng quá trùng hợp, trùng hợp đến mức làm nàng không thể không cảnh giác.

d.iễn.n.đà.n.l.ê.q.úy.đ.ô.n~Anh

Ông trời ơi, tha thứ cho con tự mình đa tình đi, Lý Dục thẳng nhãi này đến cùng có phải vì con mới tới hay không!

"Tiểu Lệ à, người đừng đau lòng, nước trà nấu xong, người đưa cho cô nương đi." Thiếu nữ đưa tay đẩy nàng một cái nói.

Lâm Lập Hạ bị thương nháy mắt mấy cái với nàng, "Tiểu Đào, ta sợ ta thấy công tử sẽ đau lòng, cho nên... Hay là người đi đi."

Thiếu nữ một bộ nét mặt "Ta biết ngay mà", an ủi vỗ vỗ bả vai của nàng nói, "Aizzz, Tiểu Lệ à, người nghĩ cho thông đi, ta chính là cái mệnh này mà."

Lâm Lập Hạ đau buồn, cup mắt nói, "Tiểu Đào, vậy xin nhờ người!"

Nhìn xem nhìn xem, nét mặt vô cùng bi thương, đúng là rất nhập vai.

Tiểu Đào nhún nhún vai, "Tiểu Lệ à, không phải là ta không muốn giúp người, mà là vừa rồi tiểu thư chỉ đích danh người đi."

Lần này Lâm Lập Hạ chỉ có thể đứng lên, vừa đi vừa an ủi mình, sợ gì chứ, mang mặt nạ rồi, chẳng lẽ mắt Lý Dục có tia X quang chắc? Mà cho dù mắt hẳn có tia X quang thì cũng chỉ có thể thấy xương mà không thấy gương mặt thật sự của nàng!

Trước thuyền Lý Dục và Giang Hiều Tiểu ngồi đối diện với nhau. Giang Hiều Tiểu sớm đã ngầm quan sát Lý Dục một phen, trong nội tâm có mừng rỡ nhưng cũng có lo lắng.

Nam tử này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Nhưng như vậy mới tốt chứ, nàng muốn chính là nam tử không tầm thường, nàng không cần tầm thường, nàng nên có cuộc sống tỏa sáng lấp lánh không thể ganh đua so sánh. Nàng cười yếu ớt không nói, chờ hần mở miệng, dù sao nàng cũng vô cùng tự tin với tướng mạo và tài hoa của mình, chỉ là vẻ mặt cười như không cười của người đối diện lại làm nàng khó có thể suy nghĩ.

Nam tử này thật sự là người nàng có thể nắm giữ sao?

Nha hoàn tận tâm Lập Hạ ra sân, cúi đầu giống như chuyên tâm châm trà, trên thực tế là ra sức nháy mắt với Giang Hiểu Tiểu.

Lập Hạ nói: Người nhanh nhanh cho ta kết thúc chuyện này, ta muốn xuống thuyền!

Giang Hiểu Tiểu mượn cơ hội cầm ly trà trả lại "Lời nói": Sao vậy?

Lâm Lập Hạ không có cơ hội đáp lời, bởi vì lúc này Lý Dục đối diện mở miệng, "Vị cô nương này cũng rót cho ta một ly trà được không?"

Giang Hiểu Tiểu hơi kinh ngạc Lý Dục đột nhiên mở miệng, mà Lâm Lập Hạ còn lại thì cố giữ vững bình tĩnh, cười nhẹ nói: "Dạ, công tử."

Lý Dục cầm ly trà lên cười cười, đôi mắt đào hoa nhỏ dài phiếm tà khí, "Ta ngược lại nhớ tới một người."

Giang Hiểu Tiểu ước gì hần tìm đề tài, vì vậy nói theo, "Hả? Người nào?"

"Một người thú vị." Lý Dục tùy ý nói, "Thủ pháp châm trà của nàng có chút tương tự với nha hoàn của người, đều chỉ đồ đầy năm phần."

Tay cầm bình trà của Lâm Lập Hạ run lên, trong lòng càng thêm hoài nghi.

Giang Hiểu Tiểu chú ý tới động tác nhỏ của Lâm Lập Hạ, lập tức hơi cảm thấy có cái gì không đúng, vì vậy cười nói, "Ta nghe nói có một nơi gọi là Trung Quốc, người ở đó châm trà cũng chỉ đầy năm phần, chẳng hay bằng hữu của công tử từ đâu tới?"

Lâm Lập Hạ thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, mẹ của tôi ơi, đồng chí Giang Hiểu Tiểu người quá láu cá rồi.

Lý Dục chỉ nhấp một ngụm nước trà, thản nhiên nó, "Có lẽ."

Lâm Lập Hạ đứng ở một bên vô cùng bất đắc dĩ, không khí thật là cực kỳ quái dị. Không phải Lý Dục ra ngoài tán gái sao, không phải Giang Hiểu Tiểu đi cua trai à, vì sao hai người bọn họ đều không nói chuyện? Nàng lại nháy mắt ra dấu với Giang Hiểu Tiểu: Đồng chí, ta thật sự phải rút lui trước.

Giang Hiểu Tiểu thông thả ung dung uống một hớp trà, "Tiểu Lệ, người thấy không thoải mái thì đi xuống trước đi."

Lâm Lập Hạ lập tức có chút yếu ớt nói, "Đa tạ cô nương quan tâm, vậy nô tỳ đi xuống trước."

Xoay người chạy đi, ra khỏi tầm mắt của bọn họ thì vỗ ngực mình mấy cái. Việc cấp bách bây giờ chính là trở về, sau đó đóng gói, đi!

Mặc kệ có phải Lý Dục tìm đến nàng hay không, hiện tại đều rất nguy hiểm, chạy trốn mới là vương đạo!

Nàng tâm thần thấp thỏm chốn ở một chỗ nghỉ ngơi, chưa bao giờ hi vọng thời gian chạy nhanh một chút như bây giờ, tốt nhất là thời gian qua nhanh, vèo một cái là ba canh giờ. May mắn chính là trong thời gian này không xảy ra chuyện nàng vẫn sợ, Lý Dục cũng không tới tìm nàng.

Lúc Tiểu Đào nói với nàng có thể đi được rồi thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng nụ cười vừa ra khỏi cửa liền cứng lại.

Oái, nam tử tựa vào cạnh cửa cười quỷ dị với nàng, là ai?

Lúc Lý Dục cứng rắn kéo nàng vào phòng thì nàng vẫn còn đang thôi miên chính mình, đây là ảo giác, tuyệt đối là ảo giác. Nhưng nhiệt độ ngang hông truyền tới nói cho nàng biết, người phía trước nàng này so trên châu còn thật hơn.

d.iễn.n.đà.n.l.ê.q.úy.đ.ô.n~Anh

"Thế nào, không biết ta?" Lý Dục cười nhỏ một tiếng, có nhiều thú vị.

Lâm Lập Hạ nháy mắt mấy cái, vô tội nhìn hắn, "Công tử, người nhận lầm người."

Lý Dục không khỏi buồn cười cười to, đưa tay véo mặt nàng, "Mấy năm không gặp nàng càng thêm thú vị."

Lâm Lập Hạ một mặt khóc tang, "Công tử, người thật sự nhận nhầm người rồi."

Nàng không phải Lâm Lập Hạ, thật sự không phải.

Lý Dục híp con mắt dài lại, một tay nâng cằm nàng lên, nguy hiểm hỏi, "Nhận nhầm? Nàng nhất định muốn ta kéo cái thứ thật mỏng trên mặt này xuống?"

Lâm Lập Hạ bị ai ý thức được nàng quạ đen rồi, nàng lại vô cùng tự nhiên lùi về sau một bước nói: "A, đã lâu không gặp. Xin hỏi ngài tìm ta có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì ta đi trước, ta rất vội, ừ, lần tới gặp."

Nói xong định mở cửa rời đi, nhưng Lý Dục sao có thể để cho nàng như ý, đưa tay liền kéo nàng vào trong lồng ngực mình, thuận tay kéo mặt nạ trên mặt nàng xuống, "Sao vậy? Lâm trợn bỏ chạy?"

Lâm Lập Hạ trong lòng cắn răng, người này sao lại thô lỗ như vậy! Thật may là mặt nạ này mới dán buổi sáng, nếu không thì chắc là đau chết! Nhưng trên mặt nàng vẫn cười gượng nói, "Cái đó, Cửu vương gia, chúng ta lâu như vậy không gặp, không bằng ngồi xuống cho dễ nói chuyện?"

Lý Dục nâng môi mỏng lên, "Ta cảm thấy như vậy rất tốt." Dứt lời còn cố ý ôm càng chặt.

Lâm Lập Hạ thử nói đạo lý, "Nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy không hợp lễ nghĩa."

Lý Dục nhíu mày, trông mắt đen thâm trầm như mực, "Nàng lại đối với ân nhân cứu mạng của nàng như vậy?"

Lâm Lập Hạ sững sờ, trong mắt lóe lên chán nản, "Khi đó thật sự là người cứu ta?"

Lý Dục cọ xát bên tai nàng, "Có phải nên lấy thân báo đáp hay không?" Hương vị trên người nàng thật thoải mái, làm hắn cảm thấy hơi đói bụng.

Lâm Lập Hạ một tay đẩy đầu hắn ra, cười giả lả nói, "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, Vương Gia nên người tốt sẽ có báo đáp."

Lý Dục tà mị nhìn nàng một cái, đột nhiên vươn tay ôm lấy thắt lưng của nàng.

Lâm Lập Hạ kinh hãi kêu to, vươn tay kéo lấy y phục trước người hắn, tức giận quát, "Người làm cái gì đây!"

Con mắt Lý Dục u ám, cúi ở bên tai nàng nói một câu thật thấp, "Đợi ba năm, hôm nay muốn nàng báo đáp."

Nói xong hung hăng hôn lên môi Lâm Lập Hạ, ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không cho

nàng.

Hắn thả nàng ba năm cũng nhớ nàng ba năm, ba năm qua bản thân vẫn luôn ở trong mê hoặc của loại tình cảm này, giải thoát không được lại dứt bỏ không xong. Hôm nay hắn thuận theo tâm ý của mình tìm đến nàng, nàng không thể trốn mà cũng không trốn thoát.

Lâm Lập Hạ bị hắn chặn miệng cực kỳ chặt chẽ, hắn bá đạo ở trong miệng nàng trêu đùa lật chuyển khuấy đảo, hoàn toàn không để ý đến phản kháng của nàng. Lòng mày nhỏ nhắn của nàng nhú lại, vừa chuẩn bị cắn lại bị bàn tay của hắn nắm được cằm, lần này thật sự là ngay cả cắn cũng cắn không nổi nữa, chỉ có thể tùy ý để hắn tiếp tục nộ hôn kịch liệt .

Lâm Lập Hạ hô hấp khó khăn nghĩ, người này điên rồi, đâu phải hôn, căn bản là muốn nuốt luôn nàng!

Một tay Lý Dục ném Lâm Lập Hạ lên trên giường, trước khi nàng kịp phản ứng thì mạnh mẽ đè người lên tiếp tục hôn, bàn tay to cũng nhanh nhẹn thích thú dạo chơi trên người nàng.

Lâm Lập Hạ dùng cả tay chân chống cự, cái nhận lại là hắn một tay giam cầm và hai chân áp chế, như thế rất tốt, hai thân thể dán chặt lại với nhau.

"Ừm! Lý... Điên rồi!" Nàng nói không rõ ràng.

Lý Dục hơi rời khỏi môi nàng, vui thích cười nói, "Có lẽ là điên rồi."

Lại hung hăng phủ xuống, tiếp bú mút giữa răng môi mập mề vang lên, cho dù nữ tử dưới thân không chút nào phối hợp, hắn vẫn hôn đến say sưa ngon lành.

Nàng càng trở nên mỹ vị rồi.

Tay phải hắn kéo mở vạt áo của nàng, dời đi trần địa hướng về phía xương quai xanh liền trùng trùng điệp điệp gặm nuốt , nàng bị đau mắt, " Lý Dục ngươi có bệnh à, buông tay! Hôm nay ngươi chưa uống thuốc hay là uống nhầm thuốc vậy!"

Hắn nghe vậy buồn cười, nhưng cũng không hề dừng lại, tựa như trừng phạt cắn nàng một cái.

"Hít." Lâm Lập Hạ né khỏi đôi môi ấm áp của hắn, "Ngươi chưa thỏa mãn dục vọng à! Nếu còn không buông tay ta sẽ kêu người đây!"

Lý Dục cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, bên trong con ngươi đen bóng đào hoa ngập tràn ý cười, "Nàng cứ kêu đi."

Trước mắt nàng tóc đen buông loạn sắc mặt hồng yên, cánh môi hơi sưng, quần áo xóc xếch lộ

ra mấy ấn ký phần hồng trên vai thơm, cảnh tượng này thế nào cũng thấy đậm mị.

"Người lưu manh!" Lâm Lập Hạ phần hận mắng, mắng xong lại phát hiện bên hông thế mà lại có một bàn tay lạnh như băng dán lên, đang mập mờ dao động vuốt ve.

"Buông tay!" Hấn hấn hấn hấn hấn! Hấn cởi thắt lưng của nàng ra lúc nào vậy!

d.iễ.n.đà.n.l.ê.q.úy.đ.ô.n~Anh

Lúc này Tiểu Đào ngoài cửa hỏi, "Tiểu Lệ, người vẫn chưa khỏe à?"

Lâm Lập Hạ vừa muốn mở miệng lại thấy Lý Dục đang ranh mãnh nhìn nàng, vì vậy hung hăng trợn mắt nhìn hấn một cái, "Còn không buông tay!"

Lý Dục cũng không để ý tới lời nàng..., mang theo ác ý lại mạnh mẽ hôn đi xuống, dùng sức mút cánh môi mềm mại của nàng.

Hấn dường như có chút nghiện rồi.

Ngoài cửa tiểu Đào không biết xuân sắc bên trong cửa, còn một vẻ ở bên ngoài gọi to, Giang Hiểu Tiểu đi tới trước người nàng hỏi, "Tiểu Lệ không ở bên trong?"

"Kỳ quái, mới vừa rồi còn ở mà." Tiểu Đào nói.

"Xem một chút không phải là biết sao." Giang Hiểu Tiểu cười một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng đẩy...

Tiểu Đào và Giang Hiểu Tiểu đều sợ ngây người.

Lâm Lập Hạ cũng sợ ngây người.

Lý Dục cười tà mị vui vẻ.

Một nam tử tuấn mỹ ôm một nữ tử thờ hồng học, môi đỏ mọng hơi sưng, quần áo thì xốc xếch...

Mẹ nó, đây là chuyện gì? !

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Hai Ta Thật Là Khéo

Tiểu Đào mắt không chớp nhìn chăm chăm hai người trong phòng, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lấp ba lấp bắp hỏi, "Cô, cô, cô nương, không phải nô tỳ hoa mắt chứ?"

Tại sao Ngọc công tử lại ở chỗ này? Quan trọng nhất là nữ tử khuôn mặt yêu mị trong ngực hẳn là ai? Nhìn dáng vẻ mập mờ này của bọn họ, nàng có là kẻ đàn độn đi nữa thì cũng biết vừa rồi họ làm cái gì!

Giang Hiểu Tiểu cũng phát hiện sự luống cuống của mình, dứt khoát đóng cửa lại lần nữa, kiềm chế cảm giác khác thường bỗng chốc hiện lên trong lòng xuống, cố ra vẻ trấn định nói với Tiểu Đào, "Chúng ta ra ngoài chờ trước."

Tiểu Đào không chịu kêu lên, "Cô nương!"

Ngọc công tử thật sự là rất rất rất rất rất quá đáng! Tại sao có thể trước hẹn cô nương sau còn cùng người khác làm chuyện như vậy!

"Tiểu Đào." Giang Hiểu Tiểu vẫn mang khuôn mặt tươi cười, nhưng ánh mắt chợt tối đi, thành công ngăn cản lời nói tiếp theo của nàng, "Đi."

Tiểu Đào dậm chân, oán hận trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt một cái, xoay người đi theo Giang Hiểu Tiểu.

Mà bên trong phòng, Lâm Lập Hạ cắn răng nghiền lợi đối diện với hai mắt ngập tràn ý cười của Lý Dục.

Người bị trừng mắt hơi vô tội nói, "Là nàng ta cửa đẩy cửa tiến vào." Không liên quan gì đến hắn.

Lâm Lập Hạ đẩy hắn ra sửa sang lại y phục của mình, tiếp đó hít thở sâu mấy lần mới khôi phục được vẻ mặt ung dung thản nhiên bình thường của mình, nhàn nhạt nói với hắn, "Ta không biết Cửu vương gia tìm ta có chuyện gì, nhưng ta tin giữa chúng ta không có gì đáng nói."

Lý Dục nhíu mày, "Mấy năm không gặp nàng vẫn thẳng thắn đến mức làm cho người ta khó chịu như vậy."

Lâm Lập Hạ kiềm chế kích động muốn đánh hắn một cái, âm phúng nói: "Vậy sao? Vương Gia ngược lại tiến rất xa." Da mặt càng ngày càng dày, càng ngày càng có phong độ của lưu mang.

Lý Dục tao nhã đứng dậy sửa sang lại vạt áo, môi mỏng nhẹ cong nói: "Thái độ đối đãi với ân nhân cứu mạng của Lập Hạ không khỏi quá đặc biệt rồi."

Lâm Lập Hạ nặng nề thất lại đai lưng, nhưng mà trên mặt vẫn cười nhẹ nói: "Đâu có đâu có, ta đây vẫn luôn lấy lễ đãi quân tử."

Về phần lưu manh... Đáp lễ cái con quý.

Lý Dục lười biếng híp con mắt, ngón tay thon dài làm như vô tình mơn trớn khoe môi bản thân, "Mùi vị... Rất tốt."

Lâm Lập Hạ sao có thể không biết hắn đang cố ý khích mình, lập tức mặt không biểu cảm nói, "Vương Gia chậm ngồi, ta đi xuống trước."

Nói xong cũng không thèm liếc nhìn Lý Dục một cái, mở cửa bước nhanh ra ngoài, giống như phía sau có quỷ đuổi theo.

Lý Dục nhìn bóng dáng chạy trốn chết kia, nụ cười trong mắt càng sâu, Lâm Lập Hạ à Lâm Lập Hạ, nàng thú vị như vậy, bảo ta sao có thể cam lòng buông tay?

Mà Lâm Lập Hạ sau khi ra khỏi cửa thì trong đầu ra sức xoay chuyển, trong thời gian ngắn ngủi liệt kê vô số phương án ẩn núp hoặc chạy trốn, ngay cả Tiểu Đào ngăn ở trước người nàng cũng không chú ý đến.

Mắt thấy nàng sẽ phải đụng vào mình, Tiểu Đào bất đắc dĩ né người ra, trong miệng vẫn không tha người như cũ, "Này này này, đi đường không có mắt à."

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn Tiểu Đào nổi giận đùng đùng thì hơi quẫn, "Ặc, Tiểu Đào, là ta."

Tiểu Đào nghe giọng nói này hơi quen, nhưng vẫn không kịp phản ứng mỹ nhân trước mặt này chính là Tiểu Lệ, "Người? Sao ta biết người là ai! Ta nói cho người biết đừng loạn bầu vủi quan hệ ha."

Khoe mắt Lâm Lập Hạ giật giật, nàng thế nào cảm thấy cả ngày hôm nay mình đều trèo này trèo kia vậy.

"Cô nương nhà người đâu?" Nàng cũng chẳng thèm giải thích, trực tiếp hỏi.

Tiểu Đào cảnh giác nhìn nàng, "Người hỏi cô nương nhà ta làm gì? Ta đã nói với người, Ngọc công tử đúng là rất thích cô nương nhà ta, người đừng động tâm tư không đứng đắn, cẩn thận công tử không tha cho người!"

Lâm Lập Hạ vỗ trán, má ửng, con nhóc Tiểu Đào này sao lại lăm âm mưu luận như vậy chứ.

Lúc này bên cạnh có người đến gần nhẹ giọng nói, "Tiểu Đào, người đi xuống trước đi."

Tiểu Đào không cam không nguyện gật đầu, "Dạ, cô nương."

Lâm Lập Hạ cực kỳ vô lực nói với Giang Hiểu Tiểu, "Hiểu Tiểu, về thôi, bây giờ, lập tức, lập tức."

Giang Hiểu Tiểu tựa như đùa giỡn nói, "Thế nào? Không đi chào hỏi người quen biết cũ của người sao?"

Lâm Lập Hạ hơi nhú mày, nghiêm nghị nói, "Việc này khi nào về ta sẽ nói với người."

Giang Hiểu Tiểu ngăn người, tiếp đó có chút cứng ngắt cười cười, "Được."

Lúc về hai người cũng không nói chuyện gì với nhau, Lâm Lập Hạ vẻ mặt trầm tư không biết đang suy nghĩ gì, mà Giang Hiểu Tiểu thì đang cố gắng bình ổn cảm giác hơi quái dị trong lòng mình.

Nàng vẫn cho rằng Lâm Lập Hạ là một nữ tử xuyên không rất bình thường, vẫn cho rằng mình mới là nhân vật chính tỏa sáng lấp lánh, nhưng mà vừa rồi mới phát hiện thì ra Lâm Lập Hạ không bình thường, nàng biết cái nam tử tuấn mỹ tôn quý kia, hơn nữa còn mập mờ không rõ, chẳng lẽ Lâm Lập Hạ mới đúng là nhân vật chính? Mà nàng chỉ là vai phụ?

Giang Hiểu Tiểu không phát hiện cả người mình khẩn trương căng thẳng, cố ý vô ý đánh giá Lâm Lập Hạ.

Bộ dáng Lâm Lập Hạ rất đẹp, nhưng tính cách quá lười biếng, không ôm chí lớn, nước chảy bèo trôi, người như vậy ném vào trong một đám người liền chìm ngấm, căn bản không có chỗ gì đặc biệt.

Nghĩ như vậy nàng lại thở phào nhẹ nhõm, sung sướng thầm nghĩ, yêu liễu mạng mới có thể thắng, có mục tiêu có chí hướng mới có thể thành công, mà nàng hoàn toàn chính là người vô cùng có mục tiêu có động lực.

Lâm Lập Hạ bên cạnh thật sự hoàn toàn không ngờ tới Giang Hiểu Tiểu đang nghĩ cái gì, nếu mà nàng biết được thì khẳng định sẽ cực kỳ bất đắc dĩ mà lắc đầu cảm thán, đạo này, tiểu thuyết xuyên không hại người không ít mà.

Sau khi Lâm Lập Hạ trở lại Lưu Quang các thì không đợi Giang Hiểu Tiểu lấy hơi liền dứt khoát nói, "Ta và người kia không có quan hệ gì, quen biết cũ mà thôi."

"Quen biết cũ gặp nhau đều thân thiết như vậy à, cô nhân thật là cởi mở." Giang Hiểu Tiểu che miệng cười nói.

Lâm Lập Hạ khẽ cau mày, nhạy cảm nhận thấy được trong lời nói của nàng là không tin tưởng, nhưng nàng không có bản lĩnh đi giải thích mấy thứ vô dụng kia với nàng, "Hiểu Tiểu, ta phải đi, sau này ta vẫn sẽ đến xem ngươi, hẹn gặp lại."

Lần này Giang Hiểu Tiểu thật sự kỳ quái, vội vàng kéo tay của nàng nói, "Aizzz, ngươi sao lại thế này, vừa nói đi thì liền đi chứ, Ngọc công tử này là kẻ thù của ngươi hay là người giết người yêu của hần vậy??"

Lâm Lập Hạ bị thương phủ lên tay nàng, "Ta không gạt ngươi, Ngọc công tử này so với kẻ thù còn kinh khủng hơn nhiều, ta phải trốn xa một chút, chậm chút nữa thì ngay cả bụi cũng không còn sót lại, má ơi, quá con mẹ nó dọa người."

Giang Hiểu Tiểu bị nàng dọa thì hơi sững sốt, "Chắc, ta nói này, hần khủng bố như vậy?"

Ánh mắt Lâm Lập Hạ nặng nề nhìn nàng, "Cô nương, khuyên ngươi một câu, cách xa hần một chút. Được rồi, ta đi trước, nhớ lời của ta nói đây, đừng xem như gió thoảng qua tai."

Giang Hiểu Tiểu chỉ cảm thấy một trận gió vụt qua, sau đó trước mặt đã không còn người. Một lúc lâu sau nàng mới phản ứng kịp, hùng hùng hổ hổ nói: "Kinh thật, còn nhanh hơn cả Long Quyền Phong*, ngươi có thể nói cho ta biết một mỹ nhân hiếm có như vậy đã phạm phải sai lầm gì hay không, ta đây bề ngoài hiệp hội chủ tịch cũng khó thực hiện mà."

*Long Quyền Phong: Nhân vật chính trong bộ truyện cùng tên

Lại nói Lâm Lập Hạ bên kia bước chân vội vã, lúc đi qua đều cuốn theo một trận gió nhỏ, nhưng nàng làm gì có thời gian lo lắng những thứ này chứ, trong đầu ra sức suy nghĩ trốn chạy trốn, không chạy trốn liền xong đời.

Sau đó Mạch Tuệ đang ở nhà tưới nước cho hoa dị hù sợ, bởi vì tiểu thư nhà nàng vừa thấy nàng liền nện xuống một câu, "Mạch Tuệ, thu dọn quần áo, nhanh nhanh chạy lấy người."

Mạch Tuệ không hiểu ra sao, "Dạ?"

Lâm Lập Hạ một phén kéo nàng vào bên trong, "Còn tưới hoa gì, tưới nữa thì tiểu thư nhà ngươi đã héo rũ rồi. Trở về phòng thu dọn mấy bộ quần áo gọi A La thu mua đồ ăn tối."

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Mạch Tuệ nghe lời thu thập y phục hỏi.

Lâm Lập Hạ vừa sửa sang lại bọc quần áo vừa bị thương, "Mạch Tuệ, ta đừng phải Lý Dục rồi."

Về mặt Mạch Tuệ trở nên nghiêm túc, "Hắn làm cái gì?"

"À?" Lâm Lập Hạ cảm thấy mình không nên nói chuyện này với một đứa bé, vì vậy xua tay, "Không làm gì cả, ta chỉ cảm thấy hắn không có ý tốt, chúng ta vẫn nên tránh xa một chút thôi."

Mạch Tuệ vô cùng đồng ý với những lời này, sau khi bị họ rời đi những thứ không thuộc về mình thì sống vô cùng thoải mái, nếu như bây giờ lại để cho Lý Dục dính vào, ngày lành chỉ sợ cũng chấm dứt.

Vì vậy chủ tớ đồng tâm, kỳ lực đồng tâm, sau nửa canh giờ liền núp trong một xe ngựa rách nát ra khỏi thành.

Không phải Lý Dục đàn, cũng không phải là hắn ngu xuẩn, càng không phải là hắn ngu, mà là hắn không ngờ động tác của Lâm Lập Hạ lại nhanh như vậy, nhanh đến mức người hắn phải đi giám thị chỉ nghỉ ngơi nửa ngày đã không thấy bóng dáng của nàng rồi.

Lúc Lý Dục nghe được tin tức người đi nhà trống này thì phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, phản ứng thứ hai là bất đắc dĩ, phản ứng thứ ba là buồn cười.

Người nói một chút, Lâm Lập Hạ này sao lại chơi đùa vui như vậy!

"Gia, người dọa đến nàng rồi." Tô Luân nén cười đi ra, chế nhạo nói.

Lý Dục đùa nghịch nhẵn bảo thạch trên tay không nói lời nào, chỉ là trong con ngươi u ám thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng.

Tô Luân tùy ý dựa người vào tường hỏi, "Gia thích nàng?"

Lý Dục nâng môi mỏng lên, trong lời nói mang theo vui vẻ thật lòng hiếm thấy, "Tô Luân, ba năm trước ta cảm thấy nàng rất thú vị, ba năm sau ta cảm thấy nàng càng thú vị."

Tô Luân cực kỳ im lặng, nhưng lại có chút hiểu, Lý Dục đối với mới mẻ chỉ độ ba tháng mà nói, ba năm thật sự là vô cùng vô cùng hiếm có. Chỉ là cái này thật sự là nguyên nhân hắn muốn giữ nàng ở bên cạnh sao?

Tô Luân cười, ai biết được.

Lý Dục cầm nghiên mực Song Long Hí Châu mới vừa có được trên bàn lên, đầu ngón tay trơn

bóng tinh tét di chuyển dọc theo đường vắng, trong lòng đều nghĩ đến biểu cảm xấu hổ của một người.

Hắn cảm thấy một chiêu đánh bất ngờ này của mình thật sự dùng đúng rồi, người phải cho nàng một chút xíu thời gian để nàng có thể điều chỉnh xong lại cùng người mang mặt nạ, sẽ giống như ngay từ đầu vậy mọi thứ đều không cần thiết mà chiếm tiện nghi thì nàng mới đang hoảng tử tế lộ ra vẻ mặt tức giận và kinh hoàng, người này áy, thật là khó đối phó vô cùng.

Hắn không tự chủ nâng môi mỏng lên tràn ra nụ cười nhàn nhạt, ba năm không gặp nàng ngược lại không thay đổi nhiều, thân thể dường như yếu ớt hơn trước kia rất nhiều, nhưng tính nết so với trước kia thì lười biếng hơn, cũng chỉ thấy nàng lười biếng ngáp, giống như một con mèo vĩnh viễn cũng ngủ không đủ, làm cho lòng người cảm thấy ngửa ngửa.

Hắn không phải chưa từng cho nàng cơ hội, ba năm trước hắn thả nàng đi chính là chuẩn bị không muốn rồi rắc rối với chuyện này nữa, chỉ là hắn không ngờ trong đầu mình thế mà lại thường xuyên hiện ra bóng dáng của nàng, có lúc nằm mơ cũng sẽ mơ thấy khuôn mặt tái nhợt không sức sống của nàng lúc ấy, sau đó một hồi kinh hãi. Hắn đối với loại cảm giác xa lạ này lại không hề e ngại, dù sao nàng là một nữ tử đặc biệt, hắn nhất thời không quên được cũng là bình thường. Cho nên ba năm sau hắn lại tìm đến nàng.

Có lẽ hắn chỉ mê muội với đời người cải tử hồi sinh kỳ diệu của nàng, khi gặp lại nàng thì không có cái loại nhớ nhung này, cho nên hắn mới tìm đến nàng muốn nghiệm chứng ảo giác của bản thân, chỉ là không ngờ vừa gặp mặt lại cảm thấy bản thân như đã khô cạn thật lâu, mà nàng chính là ly trà giải khát đó.

Lý Dục sung sướng nâng ly trà lên uống một ngụm, hắn muốn lấy được nàng, như vậy, liền đi làm thôi. Hắn lười biếng nheo đôi mắt đào hoa, nhìn phía ngoài cửa sổ vừa khéo là hoa đào.

Lâm Lập Hạ, nàng trốn không thoát. Kiếp này, nàng nhất định là của ta.

Ba ngày sau.

"Tiểu thư, phía trước là trần nhỏ, chúng ta có nên dừng lại nghỉ ngơi một ngày không?" Mạch Tuệ vén màn xe lên hỏi một câu.

Lâm Lập Hạ miễn cưỡng nằm trên giường êm râm rì một tiếng, "Ừ, nghỉ ngơi một ngày ở chỗ này đi."

Nàng ngồi xe ngựa ba ngày, coi như trong xe ngựa này trang hoàng tốt, nhưng vẫn cảm thấy xương cốt cả người đều hơi xóp rồi, rõ là... Ôi, đúng là mất hồn mà.

Nàng mặt không biểu cảm nghĩ, đây đều do Lý Dục làm hại.

Thằng nhãi Lý Dục này chính là một nghiệt chướng mà, cuộc sống của nàng vốn vô cùng thoải mái, hần vừa xuất hiện ngay cả hoàng oanh cũng biến thành quạ đen, vốn nhìn thấy mặt hần đã đủ hoảng sợ rồi, không nghĩ tới thằng nhãi này vừa xuất hiện liền một trận sói hôn cộng thêm gấu sờ, nỏ nàng ngoài khét trong sông, ngay cả lý trí cũng bay đến tận nước Nga rồi, như vậy không tốt không tốt, thật sự không tốt.

Lâm Lập Hạ ném quả nho vào miệng, tuy rằng nói hành vi chạy trốn này rất không đẹp mắt, nhưng so với việc đối mặt Lý Dục, nàng tình nguyện lựa chọn hoảng hốt mà chạy, bởi vì tâm tư của hần quá nặng, nàng căn bản không phải đối thủ. Huống chi ở chung một chỗ với Lý Dục, cơ hội bị người phát hiện càng lớn hơn...

Lâm Lập Hạ rủ thấp mí mắt xuống che đi u ám trong con ngươi, nàng không muốn cho người khác biết nàng còn sống, không hề muốn chút nào.

Xe ngựa dừng ở trước cửa một khách điểm, Lâm Lập Hạ xóc rèm xuống, vừa lúc thấy được bên cạnh cũng có xe ngựa dừng lại, vừa mới chuẩn bị bước đi lại bị người quen từ trên xe ngựa đi xuống làm chân động đến mức bảy phách rơi mất sáu phách, chỉ có thể run rẩy ngón tay nói không ra lời.

Người trên xe ngựa đi xuống là ai?

Người nói còn có thể là ai.

Lý Dục đại gia một phen mở quạt nhỏ bằng ngọc tím ra, trên khuôn mặt tuần mỹ hơi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bên trong con mắt đào hoa lại ngập tràn ranh mãnh nói, "Ah, thật là khéo."

Lâm Lập Hạ nghiêng răng nghiêng loại oán hận nghĩ, khéo cái đầu mẹ ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Lý Dục Vs Lập Hạ

*VS: Có nguồn gốc từ tiếng Latinh , là viết tắt của từ VERSUS, nghĩa tiếng Anh là against ; nghĩa tiếng Việt là so tài với, đối đầu với (được sử dụng nhiều trong thể thao).

Lâm Lập Hạ cảm thấy có một câu dùng để hình dung Lý Dục cực kì chính xác – âm hồn bất tán.

Người nói tại sao nàng lại bị thống như vậy, nàng cảm thấy mình tựa như là Tề Thiên đại thánh năm đó, bất kể trốn như thế nào cũng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Như Lai Phật Tổ. Lại nhìn nụ cười đáng đánh đòn của Lý Dục phía đối diện, nàng đột nhiên liền bất cứ giá nào.

Người muốn đi thoe, ta cho người đi theo!

Lâm Lập Hạ xem nhẹ khuôn mặt tươi cười tuần mỹ cực hạn của hắn, xoay người lôi kéo Mạch Tuệ vào khách điểm, sau lưng nụ cười của Lý Dục càng sâu, mở bước chân ra cũng đi vào.

Trong phòng đóng chặt, Mạch Tuệ và Lâm Lập Hạ mang khuôn mặt đau khổ nhìn nhau.

Mạch Tuệ chống cằm, chớp chớp mắt, "Tiểu thư, còn phải chạy sao?"

Lâm Lập Hạ ai oán nhìn nàng một cái, "Người cảm thấy chúng ta có thể chạy được không?"

Mạch Tuệ nghiêm túc suy tư một hồi, nặng nề trả lời, "Nô tỳ cảm thấy chạy không thoát. Tiểu thư, hắn để mắt tới người rồi."

Lâm Lập Hạ che mặt nhỏ giọng hô một tiếng, "Ta đây đã tạo nghiệt gì vậy, ta... Đời trước ta giết người phóng hỏa gian thi hay là ăn nhậu điếm cờ bạc dẫn mỗi vậy hả."

Mạch Tuệ "Phụt" một tiếng cười thành tiếng, "Tiểu thư, ha ha, người..."

Lâm Lập Hạ hung hăng trừng mắt nhìn nàng, "Cười cười cười, cười nữa sẽ trói người lên thuyền cỏ mượn tên*!"

*Thuyền cỏ mượn tên: Một trong ba mươi sáu kế của Gia Cát Lượng. Ông đã dùng kế này để lừa lấy tên của Tào Tháo trong trận Bích Xích.

Mạch Tuệ cười càng vui vẻ hơn, một hồi lâu mới ngừng lại, cau mày suy tư mấy phút nói, "Nô tỳ ngược lại có một biện pháp."

Lâm Lập Hạ lười biếng nói, "Nói nghe một chút."

Mạch Tuệ ranh mãnh nháy nháy mắt với nàng, "Hay là, tiểu thư liền theo hần đi."

Lâm Lập Hạ một phát xuyên tim, đưa tay nặng nề giày xéo gương mặt của nàng một phen, "Đưa người cho Vương Nhị Ma tử làm con dâu."

Mạch Tuệ run run một chút, cẩn thận nói, "Vậy hay là, để hần theo tiểu thư?"

Lâm Lập Hạ âm trầm cười một tiếng, "Ném người cho Trần Tam thọt làm vợ kè."

Đang âm ỉ thì có người gõ cửa, "Đưa thức ăn tới đây."

Mạch Tuệ đứng dậy mở cửa, "Chúng ta không gọi đồ ăn mà."

Tiểu nhị thật thà cười một tiếng, "Là gia ở cách vách gọi cho các người."

"À." Mạch Tuệ nhận lấy thức ăn trở lại bên cạnh bàn, "Tiểu thư, vị gia này dường như chu đáo không ít."

Lâm Lập Hạ chê cười, "Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cắp."

"Vậy... Không ăn?" Mạch Tuệ nhìn đồ ăn ngon miệng, bụng có chút động tĩnh.

"Vì sao, vì sao không ăn?" Lâm Lập Hạ cầm bát cơm lên và vào miệng, "Người là sắt cơm là thép, không ăn một bữa sẽ chết đói."

Mạch Tuệ giật giật lông mày, "Không phải người nói vị kia thì không phải gian trá cũng là trộm cắp sao?"

Lâm Lập Hạ gặm miếng sườn, "Ta đây bình nứt không sợ bể rồi."

Không phải gian trá cũng là trộm cắp VS bình nứt không sợ bể, cái quái gì chứ, ai sợ ai!

Ngày thứ hai kéo Mạch Tuệ lên trần trên đi dạo, phát hiện một quán trà vô cùng náo nhiệt, kết quả là, tìm một chỗ ngồi liền an vị.

Thì ra trong quán trà này có một người kể chuyện, nghe nói kể tiết mục ngắn không tẻ, người trong quán thường ngày không có việc gì đều chạy tới nghe một chút giết thời gian.

Người kể chuyện kia vừa nhuận nhuận cổ họng chuẩn bị mở miệng, Lâm Lập Hạ liền phát hiện có một cái bàn bị kéo lại hợp thành một với cái bàn của mình.

Tay cầm chén nắm thật chặt, nàng cố gắng kiềm chế tâm tình không bình tĩnh của mình.

Nhìn kia, có một con ruồi bay qua, thế giới này tốt đẹp cỡ nào. Lại nhìn xem, bây giờ lại là một con muỗi. Thế giới quả thật vô cùng tốt đẹp!

"Tiểu thư, người kiềm chế một chút đi, cái chén muốn bể rồi." Mạch Tuệ rất lo lắng, thật sự, tiểu thư nhà nàng mỗi khi đối diện với vị gia này liền dễ nổi nóng như vậy, kỳ quái hơn chính là vị gia kia hình như còn thích thú...

Thế giới quả thật vô cùng phức tạp mà.

Tâm tình của vị đại gia Lý Dục hợp bàn thành một kia hiển nhiên rất vui vẻ, "Quả nhiên là khéo."

Lâm Lập Hạ thật muốn hất chén nước trà vào mặt hắn, người này nói lời bịa đặt hoàn toàn là trơn tròn mắt, còn không hề có chút không được tự nhiên nào.

"Vị gia này, người chắc chắn người không phải cố ý đi theo chúng ta chứ?" Mạch Tuệ vô cùng thuần khiết vô cùng vô tội hỏi.

Lý Dục hí mắt cười một tiếng, tuấn mỹ tà tứ làm cho người ta không dám nhìn thẳng, "Dĩ nhiên... Không xác định."

Nữ cười của Mạch Tuệ cứng đờ, nháy mắt với Lâm Lập Hạ: tiểu thư, người này công lực thâm hậu, ta đây hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Ánh mắt Lâm Lập Hạ mơ hồ dao động, cuối cùng quyết định hoàn toàn coi như không thấy người này, chuyên tâm nghe kể chuyện.

Người kể chuyện trên đài cất cao giọng nói, "Hôm nay sẽ kể chuyện xưa lúc Cảnh đế mười bốn tuổi đấu trí với sứ giả phiên bang, các vị cẩn thận nghe cho kỹ. Lại nói năm đó Cảnh đế chỉ là một đứa bé mười bốn tuổi..."

Tim Lâm Lập Hạ chợt lỡ một nhịp, hơi hơi rủ thấp con ngươi, nước trà phản chiếu gương mặt của nàng, một chỗ nào trong trái tim hơi co lại, nàng nhẹ nhàng kéo khóe môi.

Cảnh đế Lý Huyền, quả nhiên thiên phú dị nhân.

"Ách, tiểu thư..." Mạch Tuệ dạ dạ mở miệng, có chút thấp thỏm.

"Hả?" Lâm Lập Hạ phục hồi tinh thần nhìn về phía Mạch Tuệ, lại phát hiện Lý Dục đối diện không có bóng dáng, còn chưa kịp vui mừng đâu, hơi thở ấm áp liền đánh tới bên tai.

"Lập Hạ nghe đến mê mẩn rồi à?" Trong mắt Lý Dục có chút u ám, gần như là dán vào lỗ tai của nàng nói.

Lâm Lập Hạ bị dọa nhảy dựng lên, vượt ngực căm tức nhìn nam tử tuần mỹ bên người nàng, cắn răng nghiêng lợi quát, "Lý, Dục!"

Lý Dục nghiêm mặt đáp, "Ta ở đây."

Lâm Lập Hạ cảm thấy đầu đau quá, "Người làm ơn có thể tránh xa ta ra một chút hay không?"

Lý Dục vô cùng tự nhiên lắc đầu một cái, "Không thể."

Lâm Lập Hạ nắm chặt tay, đứng dậy đi tới chỗ của hắn ngồi xuống, "Vậy ta cách ngươi xa một chút."

Lý Dục lóe lóe con ngươi, khóe môi cười yếu ớt không nói lời nào.

Mạch Tuệ vô tội nhìn hai người trước mắt, thật ra thì vừa rồi nàng muốn nói hành động của vị gia này cho tiểu thư, nhưng tiểu thư giống như mất hồn một chút cũng không nhận thấy được. Tiểu thư đối với người kia... Vẫn không thể hoàn toàn quên đi, cho dù chỉ nghe được tên của hắn cũng sẽ mất hồn. Nhưng vị gia này...

Trong mắt Mạch Tuệ lóe lên giao hoạt, mặc dù tiểu thư đối với hắn luôn tức giận đan xen, nhưng tình thần tốt xấu cũng không sa sút không phải sao?

Trong lúc bất chợt trong góc có tiếng ồn ào truyền ra, và lại âm thanh càng lúc càng lớn, càng về sau người trong quán trà đều quay đầu nhìn về phía người ồn ào, người kể chuyện cũng dừng lời nhìn về phía đầu kia.

Chỉ thấy một gã đại hán vồ lên bàn một cái, khuôn mặt dữ tợn vo thành một nắm, "Ông nội ngươi, ngươi vừa mới nói cái gì?"

Người bị hắn quát mặc một bộ đồ màu xanh, diện mạo âm nhu, "Ta nói rượu hoa điều thượng hạng này bị ngươi lãng phí rồi."

Đại hán không ngờ hắn thật sự lặp lại một lần, lập tức cảm thấy thể diện của mình mất hết, tức miệng mắng to, "Lão tử uống rượu liên quan [bad word] gì đến ngươi, ngươi ông già thò vãn nên ngoan ngoãn rửa sạch mông ở trên giường chờ nam nhân là được rồi!"

Những người bên cạnh nghe thấy cũng ồn ào cười to, nam tử mặc áo xanh kia nhất thời ánh mắt lạnh lẽo, âm trầm hỏi, "Người nói cái gì?"

Đại hán cuối cùng cảm thấy bản thân thở ra, cô ý trêu chọc nói, "Ta nói người ông già thô, biết điều một chút đại gia ta đây nói không chừng sẽ tha thứ cho người. Khà khà."

Lâm Lập Hạ thật muốn nói tiếp một câu, "Đến, cho gia x một cái."

Nhưng trường hợp này rõ ràng không phải lúc nói giỡn, sắc mặt của nam tử mặc áo xanh kia lạnh lẽo giống như tuyết tháng mười hai, vừa nhắc chân liền đạp bay cái bàn. Nhìn lại đại hán kia hóa ra cũng không phải là đèn đã cạn dầu, thân thể không lồ chột lóe liền tránh khỏi, trong miệng còn tiếp tục la âm lên, "Ồ ơ ơ, cái này tức giận, không phải là một thuần gia môn nhi cũng không thể hẹp hòi như vậy chứ."

Trong mắt thanh y nam tử nhiễm sát khí, động tác lưu loát rút trường kiếm ra đâm tới vị đại hán, lợi đao dường như có mắt muốn nói, "Lão tử muốn chặt người làm trăm mảnh sau đó lại trăm mảnh chặt ra sau lại chặt làm trăm mảnh!"

Người xem náo nhiệt bên cạnh cũng chạy tứ tán bốn phía, trốn được chỗ an toàn lại tiếp tục hưng phấn quan sát đánh nhau, Lâm Lập Hạ nghĩ những người này nhất định đã rất lâu chưa thấy trường hợp như vậy rồi, nếu không ánh mắt kia nhìn thế nào cũng lờ lờ ánh xanh tựa như mắt sói.

Đại hán kia thật đúng là không nhìn ra là một người có bản lãnh, thân thể hần nhìn như công kênh kì thực người nhẹ như yến, chột lóe chột trốn cũng không chút nào cố hết sức, còn nhàn hạ thoải mái tiếp tục giễu cợt thanh y nam tử, "Nhìn người mà xem, cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ, cầm kiếm cũng cầm không vững, hay là tối nay người bồi gia một đêm, gia sẽ dạy dỗ người thật tốt?"

Thanh y nam tử vốn bị kích thích nổi giận vậy mà lúc này bỏ tức giận xuống, chậm rì rì vòng quanh đại hán đi tới.

Sắc mặt đại hán hơi cứng ngắc, nhưng vẫn thô bỉ nói, "Thế nào, muốn cùng gia từ từ chơi? Gia thật sự hơi bị 'Kéo dài' đấy."

Thanh y nam tử đâu thèm nghe hán nói nhảm, nhắm ngay thời cơ ra chiêu với hán, hán tử lắc mình lẩn tránh, lại không ngờ tới thanh y nam tử bên kia lại tới thêm một đợt tấn công nữa, vì thế tình cảnh bỗng chốc đảo ngược lại, biến thành thanh y nam tử đuổi theo hán tử.

Thanh y nam tử cười lạnh nói, "Hôm nay gia sẽ dạy cho người biết thế nào là dạng người không thể đắc tội."

Người vây xem bên cạnh nhìn đến say sưa ngon lành, lại đột nhiên nghe thấy có một giọng nói trầm thấp ưu nhã cất lên, "Ta còn tưởng rằng là cao thủ gì, lại hóa ra cũng chỉ là hai tên vô dụng mà thôi."

Lâm Lập Hạ thật sự rất muốn dán lên mặt mình tờ giấy ghi dòng chữ "Ta không biết hần", nhưng không biết làm sao Lý Dục đã sớm áp sát vào người nàng tóm chặt lấy bàn tay của nàng, dùng hết sức giãy ra cũng không giãy ra được.

Nàng trợn mắt giận dữ nhìn Lý Dục, người con mẹ nó, muốn chết cũng không thể lòi ta theo chứ.

Lý Dục chỉ cười dịu dàng với nàng, so với bất cứ lúc nào đều dịu dàng cưng chiều hơn, tựa như đang nói với người khác, "Hai ta chính là một phe".

Lại nói hai người đang đánh nhau đầu kia, lời của Lý Dục vừa nói ra làm thân thể hai người đều ngừng lại, nhưng lập tức lại phản ứng kịp tiếp tục chiến đấu, ai ngờ không bao lâu người nọ vẫn không yên tĩnh, tiếp tục lườm biếng nói, "Cầm kiếm không có hơi sức... Xuất kiếm sức lực không đủ chính xác, đây là sử dụng kiếm hay là chơi kiếm vậy."

Thanh y nam tử bớt chút thời gian âm u lạnh lẽo liếc nhìn người vừa nói chuyện một cái, còn tưởng rằng là cao thủ nào, hóa ra là một công tử ca bộ dáng còn nữ tướng hơn cả hần! Mà hán tử nghe thấy lời nói của Lý Dục thì lại vui mừng nhướng mày, khiêu khích nhìn thanh y nam tử.

Tiếp đó Lý Dục lại mở môi mỏng, "Dáng dấp chả khác gì một con gấu nhưng động tác trái lại rất linh hoạt, cũng thiết thòi cho người học môn võ công Lăng Ba Vi Bộ* này, nếu không chính là mười cái mạng cũng không đủ cho người dùng."

*Lăng ba vi bộ: Võ công nổi tiếng của Đoàn Dự trong Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung. Đây là thuật khinh công chạy "lăng quăng" theo hình zic-zac để vừa né tránh mọi ám toán bằng cung tên, ám khí, lại vừa đạt độ nhanh khó ai đuổi kịp và không hề đánh lại đối phương.

Hán tử vừa rồi còn vui mừng thì gương mặt lập tức tối sầm lại.

Lâm Lập Hạ nhìn về phía trước suy sụp lắc đầu, xong rồi, xong rồi, tính mạng của nàng bị hần liên lụy mất rồi.

Hóa ra hai người đầu kia vốn dây dưa như si như túy với nhau lại ăn ý nhìn nhau, giống như đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó đồng thời dừng tay lại, tiếp theo... Vọt tới chỗ bọn họ!

Người bên cạnh vẫn còn mang dáng vẻ lườm nhác điếc không sợ súng, nàng không thoát ra

khỏi bàn tay của hắn được nên không thể làm gì khác hơn là dùng sức kéo, nhắc chân liền túm hắn chạy đi.

Nàng không thấy được Lý Dục ở sau lưng lộ ra nụ cười gian kế thực hiện được, đôi mắt đào hoa lấp lánh ánh sáng.

"Tiểu thư, người và gia đi trước đi, để nô tỳ chống đỡ!" Mạch Tuệ làm hết phận sự nha hoàn kiêm hộ vệ hô lên.

Lâm Lập Hạ đáp một tiếng "Được" liền liều mạng chạy, vì vậy hôm nay dân chúng của trấn nhỏ ra cửa đều có thể thấy, ở trên đường rộng rãi, một nữ tử thanh xuân lôi một nam tử mặc hoa phục tuần mỹ, mà sau lưng lại có hai người nam tử ra sức đuổi theo, lại luôn bị một thiếu nữ cản lại.

Bồ.Công.Anh,di,ễ,n,đ,à,,nl,ê,q,úy,đ,ô,n

Lâm Lập Hạ chạy thở hồng hộc, cuối cùng sau khi trốn vào một ngõ hẻm thì ngừng lại, nàng hung hăng vẩy tay ra, rốt cuộc làm bàn tay vừa rồi giống như nhựa cao su dính vào trên tay mình rơi ra.

Lý Dục nhìn chăm chăm vào bàn tay trống không của mình, như có điều suy nghĩ.

Lâm Lập Hạ hít vào một hơi ngẩng đầu lạnh lạnh mở miệng nói với hắn, "Người có bệnh hả, có bệnh thì cũng đừng liên lụy đến ta chứ."

Lý Dục quả thật là hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Lập Hạ, ở lại bên cạnh ta đi."

Lâm Lập Hạ hơi sững sốt, lập tức nói, "Người điên rồi, ta lười phải nói với người." Nói xong xoay người muốn đi.

Lý Dục khẽ vươn tay giữ nàng lại, "Chẳng lẽ nàng muốn trở về hoàng cung gặp hắn sao?"

Thân thể Lâm Lập Hạ dừng lại, chậm rãi xoay người, "Người đang uy hiếp ta?"

Lý Dục khẽ cười một tiếng, lại lộ ra nụ cười tà mị thường ngày, "Sao lại thành uy hiếp rồi, ta đang thương lượng thật tốt với nàng."

Giữa lông mày Lâm Lập Hạ ngập tràn ý lạnh, "Lý Dục, ta và các người đã không còn quan hệ."

"Chỉ sợ hắn không nghĩ như vậy." Lý Dục vén một lọn tóc đen của nàng lên ngắm nghía, giọng nói trầm thấp từ tính, "Nàng nói xem nếu ta nói cho hắn biết năm đó nàng không chết... Hắn sẽ

như thế nào?"

Lâm Lập Hạ thờ ơ nhìn hấn không nói lời nào.

Lý Dục lơ đãng tiếp tục nói, "Còn nhớ rõ nữ tử tên Hà Tri Thu ở thành Lạc Dương không, nàng cũng biết bây giờ nàng ta là phi tử được sủng ái nhất trong cung..."

Hô hấp của Lâm Lập Hạ đột nhiên cứng lại, một chỗ nào đấy bị vùi lấp dưới đáy lòng lại truyền tới đau đớn.

"Người... Muốn thế nào." Nàng thản nhiên hỏi.

Một tay Lý Dục ôm lấy nàng vào trước ngực, "Ở lại bên cạnh ta."

Lâm Lập Hạ vươn tay đẩy hấn ra, "Một tháng, một tháng sau người thả ta tự do, về sau không được tiếp tục quấy rầy ta nữa."

Lý Dục nửa hí con mắt dài, ngón tay vô ý thức chuyển động nhấn hồng bảo thạch, Lâm Lập Hạ thì không nói lời nào, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng.

"Ba tháng." Lý Dục mở miệng nói.

Lâm Lập Hạ không chút cử động, "Một tháng."

Lý Dục tiến tới gần gương mặt nàng, "Miệng của ta thỉnh thoảng sẽ giống như đồng hồ cát..."

Lâm Lập Hạ thỏa hiệp, từng chữ từng chữ nói, "Ba tháng thì ba tháng, chỉ là người phải nhớ kỹ những lời người đã nói, hơn nữa, không cho phép động tay động chân với ta."

"Được." Lý Dục dứt khoát đồng ý, không động tay không động chân, nói chuyện chu toàn thôi.

* * *

Lâm Lập Hạ nghiêm mặt nhìn Lý Dục đang thoải mái nằm trên giường êm, trong lòng ghen tỵ cộng với phần hận, nơi đó vốn là chỗ nàng nằm! Ai ngờ được tên này thế mà lại bảo nàng làm nha hoàn hầu hạ hấn, làm hại bây giờ nàng chỉ có thể ngồi một bên nhìn hấn ngủ say.

Nam tử tuần mỹ vốn nên ngủ say đột nhiên lên tiếng, "Rót một ly trà giúp ta."

Lâm Lập Hạ chậm rì rì đứng dậy, chậm rì rì cầm chén lên, chậm rì rì rót nước, chậm rì rì cầm lấy đưa cho hấn, trong lòng suy nghĩ tỷ lệ người uống nước sặc chết là bao nhiêu?

Đang ác độc suy nghĩ như vậy, xe ngựa chột khê vấp, nước trà trong tay nàng ào một cái toàn bộ tạt vào gương mặt tuần mỹ khôi ngô của hắn, trên mặt trắng nõn đều đặn rải rác lá trà.

Nàng không nhìn được bật cười, trong lòng thâm hô ông trời có mắt, nhưng vừa ngẩng đầu liền đối diện với đôi mắt đào hoa nheo lại đầy nguy hiểm của hắn.

Nàng không khỏi lùi lại mấy bước, oái, hắn hắn hắn, hắn muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nam Nữ Thụ Thụ

"Gia, người đừng kích động." Lâm Lập Hạ cố gắng khuyên nhủ, nhưng vừa giương mắt thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Dục loang lổ phiếm lá trà vàng thì nàng không nhịn được phải cười, căn cứ vào sắc mặt âm u của người trước mắt này nàng không tiện cười quá mức trắng trợn, đành phải quay mặt sang làm bộ ho khan mấy tiếng, kì thực khoe môi cong đã cao lại càng cao .

Môi mỏng của Lý Dục nhẹ nhàng nâng lên, nhỏ giọng hỏi, "Hửm? Nàng thật vui sướng?"

Lâm Lập Hạ "Khụ khụ" hai tiếng nữa, chậm rãi lắc đầu, "Sao có thể chứ, gia tốt thì ta tốt, gia không tốt thì đương nhiên ta cũng không tốt. Gia, người chờ chút, để ta lấy giẻ lau cho người."

Khoe mắt Lý Dục hơi co rút một chút, "... Giẻ lau?"

"A." Lâm Lập Hạ cố tỏ vẻ kinh ngạc vỗ trán, tràn đầy vui vẻ nói, "Nói sai, gia chớ thấy quen, ta người này có đôi lúc mơ mơ màng màng."

Lý Dục âm trầm mở miệng nói, "Ta đây vẫn phân biệt rõ sự khác nhau giữa giẻ lau và vải sạch." Ý tứ bên trong đó chính là nàng đừng nghĩ giờ trò.

Lâm Lập Hạ nhếch môi cười, mắt hạnh thủy quang lưu chuyển, "Dạ, gia thật anh minh. Ta sẽ đi chuẩn bị khăn sạch sẽ cho người nhé."

Dứt lời lưu loát xoay người tìm kiếm, chỉ chừa Lý Dục mặt đầy lá trà đứng tại chỗ, chốc lát sau cũng không nhìn được bật cười thành tiếng.

Hắn chưa từng nhếch nhác như vậy.

Xe ngựa vẫn đi về phía tây, lúc chạng vạng đến một thành nhỏ, hỏi vị trí khách điểm tốt nhất trong thành, xe ngựa lại chậm chậm đi tiếp. Chỉ là cũng không bao lâu liền dừng lại, tiếp theo đó là một trận đánh chửi cộng với tiếng khóc của nữ tử.

Mạch Tuệ xóc rèm ngó đầu vào, "Tiểu thư, gia, phía trước xảy ra chút việc làm cản đường."

Lý Dục dường như đã ngủ say, mí mắt cũng không động lấy một cái, Lâm Lập Hạ thì cố gắng chống cự cơn buồn ngủ hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

"Hình như là ác bá cường đoạt dân nữ hệ liệt tử đệ số khổ." Mạch Tuệ nghĩ một lát nói.

Lâm Lập Hạ ngáp một cái, bây giờ Mạch Tuệ nói chuyện thật đúng là có khuôn có dạng. Sau khi nàng liếc nhìn Lý Dục nhắm mắt nghỉ ngơi thì liền đứng dậy xuống xe ngựa, "Chúng ta đi xem một chút."

Sau khi ra khỏi xe ngựa thì tiếng khóc càng lộ vẻ thê lương, chỉ thấy một nữ tử quần áo mộc mạc nhưng dung mạo xinh đẹp đang khóc vừa gập cẳng thương, không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi kiềm chế của hai đại hán, "Đừng đánh! Hu hu, các người đừng đánh hấn! Ta đi với các người, các người đừng đánh nữa!"

Nữ khóc đến khàn giọng những vẫn lớn tiếng gào thét cuồng loạn như cũ.

Lâm Lập Hạ lại nhìn đánh đập náo nhiệt đầu kia, mấy đại hán vạm vỡ đang vây quanh một thân thể gầy yếu hung ác đâm đá, không chút lưu tình.

Bên cạnh có một người trung niên hừ lạnh nói, "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, bây giờ ta không hiềm lạ gì người, hôm nay ta nhất định phải đánh chết tiểu tạp chủng này. Phi, cái quái gì! Lại dám cản ta?! Tiểu tạp chủng, người muốn cứu tiểu tiện nhân này sao? Ta đã nói với người không có cửa đâu! Hôm nay ta sẽ cắt đứt mạng chó của người, ngày mai sẽ đưa tiểu tiện nhân này vào kỹ viện cho người khác làm! Hừ, người thì có thể làm gì?"

Bọn đại hán đánh càng hung hơn, người bị đánh kia vừa vô lực ngăn cản tay đâm chân đá rơi xuống, vừa đứt quãng nói, "Người... Thằng chó, nếu người, nếu người dám làm như vậy với tỷ ta, cho dù ta có chết cũng không bỏ qua người! Phi! Người cái loại không bằng cầm thú!"

Người trung niên giận quá hóa cười, "Người vậy mà vẫn còn khí phách như vậy, ta chờ người sau khi thành quỷ nhìn tỷ tỷ của người mặc cho người phóng đăng làm. Mấy người các người hôm nay chưa ăn cơm sao! Đánh! Đánh đến chết cho ta!"

Nữ tử bên cạnh trong mắt tràn đầy tơ máu cắn phần hô lớn, "Tần Vũ Lăng cái tên súc sinh kia! Người không bằng heo chó!"

Nam tử trung niên tiến lên tát nàng một cái, "Đồ đàn bà thói tha, lão tử cho người chút màu sắc người thật đúng là muốn mở phòng nhuộm hủ, tối nay ta ngược lại phải xem xem người ở phía dưới nam nhân kêu bao nhiêu vui sướng!"

Khóe môi nữ tử bị đánh nứt ra, máu tươi chậm rãi chảy xuống, một đôi mắt to vốn nên nhu tình như nước oán hận nhìn chằm chằm nam tử trung niên, gần từng chữ nói, "Tần Vũ Lăng, ta nguyện rửa nhà họ Tần các người sau này đoạn tử tuyệt tôn, từ đó xuống dốc, vĩnh viễn không đứng dậy nổi!"

Nam tử trung niên trợn tròn đôi mắt, trở tay chính là một bạt tai, sau khi đánh xong lại lột áo của nữ tử, lộ ra cái yếm màu vàng nhạt và bờ vai trắng như tuyết, "Tiện nhân! Hôm nay ta sẽ

để cho người ở trên đường cái nở mày nở mặt một lần!"

Nữ tử khuất nhục nhắm mắt lại, bất chấp chuẩn bị cắn lưỡi. Nào biết sau đó chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết, một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng giữ cằm nàng lại ngăn cản động tác của nàng, "Vị cô nương này tuyệt đối đừng coi thường mạng sống của mình chứ, đệ đệ nhà người vẫn còn chờ người chăm sóc đây."

Nữ tử mở mắt ra, đối diện là một đôi mắt nhàn nhạt ý cười.

"Người..." Cô gái nghi ngờ mở miệng.

Lâm Lập Hạ không tiếp tục để ý đến nàng, xoay người đi tới chỗ nam tử trung niên đang ngồi trên mặt đất, nàng cười khe khẽ một tiếng, "Ta nói sao lại âm ỉ như vậy, hóa ra là dây thừng nhà ai không buộc chặt làm súc sinh sống chuồng ra, Vũ Lăng... Cứ gọi là bánh nướng còn hay hơn."

Những người vây xem bên cạnh len lén nở nụ cười, âm thầm trầm trồ khen ngợi nhìn nữ tử áo lam lên tiếng châm chọc và thiếu nữ áo vàng lưu loát ra tay dạy dỗ người.

"Người..." Nam tử trung niên che miệng bị đánh rớt răng của mình nói không rõ mớ, "Người con mẹ nó là tiện* từ nơi nào nhảy ra..."

Chữ "Nhân" còn chưa ra khỏi miệng, Mạch Tuệ đã thu thập xong đám đại hán liền lên trước mạnh mẽ cho hắn một cước, nhú mày nói: "Dã súc sinh ở đâu ra, nhìn thấy phiền."

*Do cấu trúc ngữ pháp của tiếng Trung ngược với tiếng Việt cho nên chữ câu này sẽ là “từ chỗ nào nhảy ra tiện...”. Mình đổi ngược lại cho thuần Việt.

Người vây xem lần này âm âm cười to, thỉnh thoảng có người phụ họa "Súc sinh". Lâm Lập Hạ buồn cười nhìn Mạch Tuệ, nha đầu này, miệng đúng là càng ngày càng lợi hại. Nàng cất bước đi tới chỗ người nọ thoi thóp một hơi trên đất, nhìn kỹ lại, thì ra vẫn chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi. Thiếu niên này bị đánh đến mức không còn hình người, trên mặt chỉ có cặp mắt kia sáng lên trong suốt, cũng không bởi vì nàng ngăn cản đám đại hán hung bạo mà lộ ra vẻ cảm kích, ngược lại rút người về phía sau một cái.

Lâm Lập Hạ nhìn thân thể tàn phá của hắn nhú nhú mày, "Vẫn khỏe chứ?"

Thiếu niên không nói lời nào, mở to mắt cảnh giác nhìn nàng.

Lâm Lập Hạ thở dài, duỗi tay về phía hắn nói: "Đứng lên."

Thiếu niên nhìn bàn tay mảnh khảnh trắng như tuyết của nàng, lại nhìn thân thể bản thủ của

mình một chút, chậm rãi lắc lắc đầu.

Lúc này giọng nói lười biếng của Lý Dục truyền tới, "Người thật đúng là tốt bụng, ngay cả ăn mày cũng cứu."

Lâm Lập Hạ trừng mắt nhìn hắn, người này nói giữ chút khẩu đức có được hay không, lại quay đầu khi tay bị người nhát gan nắm lấy, thiếu niên kéo kéo khóe môi xanh tím nói: "Người có thể cứu tử tử của ta không?"

Lâm Lập Hạ nhìn hắn cười cười, "Được." Bên kia Mạch Tuệ đã đỡ nàng kia dậy, còn Lý Dục thì là híp đôi mắt đào hoa nhìn Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ nhìn hắn cung kính nói, "Gia, người đã cứu theo ý của ngài, ngài muốn đưa đến y quán nhà nào?"

Lý Dục không ngờ nàng lại ra một chiêu như vậy, vừa định mở miệng lại bị người bên trên ngắt lời.

"Vị công tử này thật là tốt bụng mà, mang bọn họ đến Đồng Nhân Đường đi."

"Đúng vậy đúng vậy, y thuật của đại phu Đồng Nhân Đường rất tốt."

Lâm Lập Hạ nói, "Như vậy gia, chúng ta đi đến Đồng Nhân Đường đi."

Lý Dục cười nhạt xoay người trở lại xe ngựa, chỉ là trước khi lên xe ngựa nói với phu xe Ân Kỳ, "Đến xách tên tiểu tử kia đi đi." Cả người đều treo trên người của nàng, còn ra thể thống gì!

Chắc, hắn đã quên người không có tư cách nói câu này nhất chính là hắn.

Bên trong Đồng Nhân Đường, Lý Dục nhàn nhã uống trà, Ân Kỳ đứng bên cạnh nói, "Gia, Tàn Vũ Lăng này là con trai của Huyện thái gia trong thành, đôi tỷ đệ kia là nhà bán đậu hũ ở phía Tây thành, tỷ tỷ Liên Hà đệ đệ Liên Hữu, hai người từ nhỏ đã không còn song thân, sống nương tựa lẫn nhau lớn lên, Tàn Vũ Lăng này thấy được vẻ thù mị của Liên Hà liền muốn nạp làm tiểu thiếp, không ngờ nàng thà chết không theo, hôm nay hắn dẫn theo người đi cướp đoạt, nhưng đến nửa đường lại bị đệ đệ cản lại."

Sau đó chính là cảnh tượng bọn họ thấy.

Ngoài cửa Lâm Lập Hạ đi vào, "Thì ra là một Tây Thi đậu hũ."

Lý Dục liếc nàng một cái, "Ta mới biết cái người này sao lại thích xen vào việc của người

khác vậy."

"Gia, lời này của người không đúng rồi, ta đây là muốn giúp gia tích đức nhiều một chút."

Lý Dục sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, không phải là nói hấn thất đức sao, hấn nhưn mày rậm, cười gian, "Nàng muốn ta cứu bọn họ?"

Lâm Lập Hạ lắc đầu, "Người cả thành đều biết chính gia muốn cứu bọn họ."

Ngón tay thon dài của Lý Dục gõ gõ mặt bàn, "Có lẽ ta có thể đưa bọn họ cho Tri Phủ sau đó nói là hiểu lầm..."

"Gia." Lâm Lập Hạ cười ôn hòa, "Chủ ý này không tệ, ta cũng sẽ chủ động đi tự thú."

Động tác ngón tay của Lý Dục dừng lại, mắt đào hoa híp lại.

Tại sao hấn cảm thấy dũng khí của mình đã bị nàng ăn hết?

Lý Dục cuối cùng vẫn thỏa hiệp, vì vậy vốn là bốn người đi lại tăng thêm hai người. Nhưng...

"Tiểu thư nhà người đâu?" Lý Dục vén rèm lên hỏi Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ chỉ chỉ phía sau, "Tiểu thư đi bôi thuốc cho bọn họ."

Sắc mặt Lý Dục trầm trầm, xuống xe ngựa liền đi về phía chiếc xe phía sau.

Trong xe Lâm Lập Hạ đang động tác êm ái bôi thuốc lên cánh tay cho Liên Hà, Liên Hữu trầm mặc vươn tay ra đằng sau lưng, nàng cười nhẹ, ngón tay lấy chút thuốc mỡ thuận tay bôi giúp hấn.

Đột nhiên rèm bị người vén lên, nàng nhìn người tới nói, "Gia, sao người lại tới đây?"

Trong con người nhỏ dài của Lý Dục là u ám thâm trầm, chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Lập Hạ cơ hồ dựa vào Liên Hữu.

Liên Hữu cũng không để ý tới sắc mặt hấn biến thành màu đen, lại dán vào bên người Lâm Lập Hạ.

Lý Dục đưa tay liền kéo Lâm Lập Hạ vào trong lòng, ôm eo xoay người rời đi.

Lâm Lập Hạ vui ở trong ngực của hấn dựng thẳng ngón trở đầy thuốc mỡ không hiểu gì cả, ách, hấn sao vậy?

Mạch Tuệ cười trộm nhìn tiểu thư nhà mình bị Lý Dục ôm vào xe ngựa, trong lòng đối với vẻ mặt ngẩn người khó gặp của tiểu thư vui vẻ không thôi. Hắc, ai bảo bình thường tiểu thư vẫn luôn bắt nạt nàng, bây giờ cuối cùng cũng có người có thể quản thúc nàng rồi.

Lâm Lập Hạ bị Lý Dục một phát ném vào trên giường êm mới hoàn hồn lại, nàng nhìn nhìn ngón trỏ đầy thuốc mỡ màu xanh lá cây của mình lại nhìn Lý Dục một chút, cau mày hỏi, "Người có bệnh à?" Không thấy nàng đang bôi thuốc cho người khác sao?

Vẻ mặt Lý Dục như đưa đám, "Người không biết nam nữ có phòng à?"

Lâm Lập Hạ cuối cùng cũng biết hấn chỉ cái gì, lập tức không khách khí bật cười, "Người còn không biết xấu hổ vừa ăn cướp vừa la làng."

Lý Dục bị nàng nói nghẹn nghẹn, cuối cùng thân thể hơi cúi bả đạo nói, "Ta có thể, người khác không thể."

Lâm Lập Hạ chê cười, "Lời này của ngươi là có ý gì, hấn vẫn chỉ là một đứa bé mười một tuổi. Còn nữa, ta với ngươi không có quan hệ gì, ngươi nói chuyện có chừng mực một chút."

Lý Dục nghe vậy ngực dâng lên một cỗ hỏa khí, cười quỷ dị nâng cằm nàng lên nói: "Không có quan hệ? Như vậy còn không có quan hệ?" Dứt lời đè gáy nàng lại hôn lên.

Ai ngờ Lâm Lập Hạ kéo lỗ tai của hấn lại liều mạng vặn, hấn đau không thể không chấm dứt xâm lược.

Ánh mắt của hấn u ám nhìn vẻ mặt buồn cười của Lâm Lập Hạ, Lý Dục hấn thể mà lại, lại bị vặn lỗ tay giống như nam tử dân gian bị thê tử mạnh mẽ giáo huấn? Nàng thật là to gan!

Lâm Lập Hạ không để ý đến vẻ mặt không rõ trên khuôn mặt tuần mỹ của hấn, nghiêm túc khác thường lên tiếng, "Gia, nam nữ thụ thụ bất thân."

Đôi môi mỏng của Lý Dục mím nhẹ, con mắt dài thoáng qua ánh sáng.

Một ngày nào đó hấn sẽ làm bọn họ nam nữ thụ thụ bất thân.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Vĩnh Viễn Không Đủ

Mấy ngày gần đây trong lòng Lý Dục có chút không thoải mái, nguyên nhân không khác, chỉ vì hắn không hợp ý cái thiếu niên tên Liên Hữu đó, vô cùng không hợp ý.

Nhìn hắn đáng vẻ gầy yếu trắng nõn kia, vậy mà so với nữ tử còn nhu nhược hơn mấy phần, mỗi ngày thỉnh thoảng ho khan hai tiếng, ánh mắt đằm đằm đáng yêu y như nai con, làm lòng đồng cảm bên trong lan tràn...

Đừng hiểu lầm, người cùng đồng cảm kia dĩ nhiên không là Lý Dục, người có thể làm Lý Dục không thoải mái như vậy, ngoại trừ Lâm Lập Hạ còn có ai chứ? Dọc theo đường đi chỉ thấy nàng chui vào xe ngựa chạy phía sau, ngăn cũng không ngăn được.

Lâm Lập Hạ chỉnh lại quần áo muốn xuống xe ngựa, Lý Dục lạnh lạnh mở miệng nói, "Nàng đây là muốn lên chỗ nào vậy?"

Lâm Lập Hạ phui phui tay áo hơi nhăn, thản nhiên nói ra, "Ở phía sau vừa nhìn xem."

Mắt phượng Lý Dục lóe lóe, "Rốt cuộc ai mới là chủ tử của nàng?"

"Đương nhiên là gia rồi." Lâm Lập Hạ vô cùng lưu loát nói ra.

Lý Dục cảm thấy tâm tình hơi chuyển biến tốt, "Nàng biết là tốt rồi."

"Gia yên tâm, ta sao có thể quên điều này chứ? Ngươi là chủ tử ba tháng của ta đấy." Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng cong môi, nhắc nhở hắn chỉ là ba tháng mà thôi.

Lý Dục cũng không để ý đến tâm tư nhỏ này của nàng, ngoắc ngoắc tay với nàng, "Tới, tới đây."

Nụ cười của Lâm Lập Hạ cương cứng một chút, ặc, động tác này của hắn, xem nàng như thú cưng hắn nuôi sao? Chỉ là nàng vẫn đi tới trước mặt hắn, "Gia, có chuyện gì à?"

Lý Dục nhíu mày, "Không có chuyện thì không thể gọi nàng?"

Lâm Lập Hạ nhẹ nhàng hít vào một hơi, giọng điệu vô cùng vững vàng trả lời, "Có thể."

Môi mỏng của Lý Dục cong lên cười tà ác, "Gia ngủ ở trên tháp hơi bị sai chỗ, nàng tới xoa bóp cho ta."

"Gia." Lâm Lập Hạ vô cùng nghiêm túc, "Ta không biết chiêu thức ấy, nhưng mà có thể đề cử một người với người."

"Hửm?" Là Liên Hà phía sau sao?

Lâm Lập Hạ cười nhạt, "Liên Hữu."

Sắc mặt của Lý Dục cứng đờ, Liên Hữu, tại sao lại là Liên Hữu. Hắn chợt híp híp mắt, "Sao nàng biết là hắn biết?"

Lâm Lập Hạ vô cùng tùy ý xoa xoa cổ của mình, "Cái này à, người lớn tuổi dễ bị sái cổ, tiểu Hữu thấy ta không thoải mái thì xoa nhẹ mấy cái cho ta."

Nàng khép hờ mắt vừa lòng nói, "Tiểu Hữu nắm giữ sức lực rất tốt đấy."

"Nàng thật vô cùng dư vị?" Lý Dục nhìn nụ cười tươi tắn thì vô cùng chói mắt, tiểu Hữu sao?

"Gia, đừng hâm mộ cũng tội gì phải ghen tỵ. Ta sẽ đưa hắn tới ngay."

"Ta nói, "Lý Dục con người bình tĩnh hỏi, "Nàng chừng nào thì thân thiết với hắn như vậy?"

Lâm Lập Hạ cười hòa ái dễ gần, "Ta vẫn luôn thích đưa trẻ nghe lời."

Lý Dục cau mày, mười một tuổi vẫn là đứa trẻ? Hơn nữa còn có chút động tác nhỏ với Liên Hữu kia làm hắn cực kỳ khó chịu...

"Gia, ta sẽ đi gọi hắn." Lâm Lập Hạ không tiếp tục chờ Lý Dục đáp lời liền xuống xe ngựa, lúc đến xe ngựa phía sau thì thấy Liên Hà và Liên Hữu ngồi ở hai đầu xe ngựa nghỉ ngơi, Liên Hà hình như đang ngủ, mà Liên Hữu thì cúi đầu không thấy được vẻ mặt.

Nàng hơi nghi ngờ, khẽ gọi nói: "Tiểu Hữu."

Liên Hữu nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhu hòa, "Lập Hạ tỷ tỷ."

"Hiện tại có rảnh không?"

Liên Hữu gật đầu, "Tỷ tỷ có chuyện gì?"

"Tiểu Hữu, đệ giúp ta chút." Lâm Lập Hạ chỉ chỉ xe ngựa trước mặt, "Cổ của gia nhà ta hơi bị sai, bảo ta xoa bóp cho hắn, nhưng..." nàng bất đắc dĩ buông tay, "Ta không biết."

Liên Hữu rất sáng khoái đồng ý, "Được." Hắn đứng dậy nhìn chằm chằm Lâm Lập Hạ, con

người trong suốt đường như có thể nhìn thấy đáy.

Lâm Lập Hạ duỗi tay về phía hắn, cười nhạt một tiếng, "Tới đây."

Liên Hữu không chút do dự đưa tay tới, nắm giữ thật chặt.

Tay của nàng, thật ấm áp.

Đưa Liên Hữu lên xe ngựa phía sau thì không nói chuyện, hai nam tử hán một lớn một nhỏ đều liếc mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương, tia lửa không biết tên tanh tách rè rè lóe lên tung tóe.

Lâm Lập Hạ ho nhẹ hai tiếng, "Cái đó... Gia, tiểu Hữu đã tới, ta đi ra ngoài trước."

Con mắt hẹp dài của Lý Dục chuyển một cái, tầm mắt dời đến trên người nàng, "Không cần, nàng ở đây đi." Lại nói với Liên Hữu, "Bắt đầu đi."

Liên Hữu có chút luống cuống nhìn Lâm Lập Hạ, tỷ tỷ, gia này nhìn như không phải người tốt đâu.

Lâm Lập Hạ vỗ vỗ vai hắn, gì kia, đệ kiên nhẫn chịu đựng tùy tiện xoa bóp đi.

Lâm Lập Hạ ngồi một bên nhìn hình ảnh vô cùng đẹp mắt phía đối diện.

Thiếu niên thanh tú trắng nõn an tĩnh đứng sau lưng nam tử tuấn mỹ mặc cẩm bào xanh tím, ánh mắt chuyên chú, động tác dè dặt cẩn trọng xoa ấn cổ của nam tử. Mà nam tử tuấn mỹ thì thoải mái nhàn hạ nhắm hai mắt lại, môi mỏng hoàn mỹ nhẹ nhàng mím lại, cả người tản mát ra một hơi thở tà mị...

Lâm Lập Hạ nghĩ đến luồng khí lưu chợt hiện giữa hai người vừa rồi không khỏi run cầm cập, chẳng lẽ bọn họ...

"Sáng hôm nay Mạch Tuệ chưa cho người cơm ăn sao?" Lý Dục đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp mang theo bất mãn.

Liên Hữu hơi sững sờ, "Hả, ta biết rồi." Ánh mắt hắn buông xuống, len lén nhìn Lâm Lập Hạ một cái, tiếp tục xoa nhẹ.

Lại qua một lúc...

Lý Dục hừ nhẹ một tiếng, trong mắt đào hoa xẹt qua ác liệt, "Ta thu hồi lời nói vừa rồi, không phải sáng nay người chưa ăn cơm." Hắn ghé mắt, cẩn thận đánh giá hắn một phen, "Người đã

mấy ngày chưa ăn cơm rồi?"

Liên Hữu mặt nhiễm màu nâu, dạ dạ nói: "Ta... Ta," Không dám nhìn mặt của Lý Dục nữa, hẩn quay đầu nhìn về phía Lâm Lập Hạ xin giúp đỡ.

Lâm Lập Hạ than thở, "Tiểu Hữu, không cần xoa bóp nữa."

Liên Hữu lập tức đi tới bên người nàng, đưa tay vững vàng lôi kéo cánh tay của nàng, ý lại mười phần.

Từ lúc Lý Dục thấy Liên Hữu kéo tay Lâm Lập Hạ thì sắc mặt cũng có chút khó coi, càng không cần phải nói Liên Hữu kia ở góc độ nàng không nhìn thấy cho hẩn một ánh mắt khiêu khích.

Con người đen của Lý Dục sâu thẳm, "Sao vậy? Sợ? Cho nên phải đến bên cạnh tỷ tỷ?" Hẩn cố ý nhấn mạnh hai chữ "Tỷ tỷ".

Liên Hữu nhẹ nhàng run người, càng thêm dán chặt vào Lâm Lập Hạ, trong mắt lại không một tia sợ hãi.

Lý Dục kiềm chế kích động muốn tiến lên kéo người của mình, lại một lần cùng Liên Hữu tiến vào một vòng chém giết bằng mắt mới.

Lâm Lập Hạ vô cùng bất đắc dĩ, "Gia."

Lý Dục nhú mày, tạm thời ngừng đấu pháp, "Hả?"

Nàng nói, "Ta đưa tiểu Hữu về."

Lý Dục liếc Liên Hữu một cái, "Có vài bước đường, còn sợ lạc đường hay sao?"

Liên Hữu tức thời giật nhẹ ống tay áo của nàng, "Tỷ tỷ, tự ta trở về được rồi." Tuy là nói như vậy, nhưng mà tay một chút cũng không buông ra.

Lâm Lập Hạ cười cười với hẩn, "Không có việc gì, để ta đưa đệ trở về." Nói xong cũng không thèm nhìn Lý Dục liền dắt Liên Hữu xoay người.

Trong mắt Lý Dục tối sầm lại, bước nhanh về phía trước kéo Lâm Lập Hạ vào trong ngực. Liên Hữu thấy thế cũng vội vàng kéo tay của nàng, vì vậy trường hợp lại trở nên bế tắc.

Lâm Lập Hạ nhìn về phía hẩn, "Gia, người đây là gì chứ. Tiểu Hữu, đệ buông tay trước."

Hai người động cũng không động, giống như căn bản không nghe được lời của nàng.

Lâm Lập Hạ chậm rãi nhìn bọn họ một cái, "Ta nói, buông tay."

Liên Hữu nhìn nàng cuối cùng vẫn thả tay, ánh mắt ảm đạm. Mà Lý Dục thì nhanh chóng ôm cả người nàng vào trong ngực.

Lâm Lập Hạ không ngăn cản động tác của hắn, chỉ cười yếu ớt với Liên Hữu nói: "Tiểu Hữu, đề trở về trước đi, đợi lát nữa ta đến nhìn đệ."

Bên hông siết chặt, nàng không rảnh để ý, ánh mắt bình tĩnh nhìn Liên Hữu.

"Tỷ tỷ, vậy ta về trước." Liên Hữu lưu luyến không rời nói, lúc xoay người trên mặt hiện lên một tia ảo não.

Cái tên háo sắc bắt nam bắt nữ này thế mà lại chiếm tiện nghi của nàng... Liên Hữu nắm chặt tay, hắn tuyệt đối sẽ không để cho hắn thực hiện được!

Sau khi Liên Hữu đi thì Lâm Lập Hạ liền cười nụ cười ra, cúi chỗ huých về phía sau, "Gia, người có thể buông tay."

Lý Dục kêu đau một tiếng, trong tay lại không có một chút ý tứ buông ra. Hắn cúi đầu ghé sát vào tai nàng, hơi thở ấm áp thân mật phun trên da thịt nàng, giọng nói trầm thấp mà mỉa mai, "Lâm Lập Hạ, nàng muốn trốn tới khi nào?"

Nàng nghe vậy hơi sững sốt, ngay sau đó cười khẽ, "Gia đây là oan uổng ta rồi, ta không phải vẫn luôn ở bên cạnh người sao."

Lý Dục hừ nhẹ một tiếng, môi mỏng như gần như xa đụng chạm và da thịt trắng nõn trơn bóng của nàng, "Còn muốn tiếp tục chơi nữa sao? Ta sẽ theo đến cùng."

Giọng nói Lâm Lập Hạ trầm xuống, "Lý Dục, người đừng quên ước định giữa chúng ta."

"Lập Hạ, nàng biết rõ cái ta muốn không chỉ là cái này, hơn nữa, ước định cũng không thể đại diện cho cái gì." Hắn muốn làm gì thì sao có thể bị một câu ước định ngăn cản.

"Lý Dục, người cũng biết ta muốn căn bản không phải cái này." Lâm Lập Hạ bình tĩnh nói, "Ta không muốn có liên quan gì đến người, cho nên mới đáp ứng ước hẹn ba tháng này. Nếu như người muốn nuốt lời thì chúng ta cũng không còn gì để nói nữa."

Ánh mắt Lý Dục thoáng chốc trở nên sắc bén, "Nàng cho rằng ta sẽ thả nàng đi?" Người hắn muốn, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Lâm Lập Hạ không để ý đến uy hiếp trong lời nói của hắn, cười nhạt nói, "Một lần trốn không thành cũng không sao, còn có lần thứ hai, lần thứ hai không được cũng không việc gì, còn có lần thứ ba."

Một tay Lý Dục nâng mặt nàng lên nhìn thẳng vào mình, ánh mắt u ám nhìn nàng. Trong mắt Lâm Lập Hạ một mảnh trầm tĩnh, không một gợn sóng.

Cuối cùng hắn chỉ có thể vươn tay vuốt ve gò má trơn bóng của nàng, đối với lạnh nhạt và kiên trì trong mắt nàng thì tức giận lại không biết làm thế nào. Cuối cùng đưa tay điểm huyết ngù của nàng, nhìn đôi mắt của nàng bỗng chốc khép lại, che đi ánh sáng quật cường và đứng đung không đếm xỉa đến kia đi.

Lý Dục nhìn nàng chỉ khi ngủ mới có thể lộ ra vẻ mặt dịu dàng ngoan ngoãn, trong lòng có cái gì đó rục rịch ngóc đầu dậy, rồi lại lo lắng không yên. Ngón trỏ thon dài xẹt qua cánh môi đầy đặn của nàng, hắn cười khẽ một tiếng, cúi đầu hôn một cái, nghĩ một chút lại hôn một cái nữa, tiếp đó lại hôn một cái, tiếp tục muốn hôn nhiều hơn. Hắn say đắm hương vị của nàng, càng lúc càng phát nghiện.

Lè lưỡi thấm ướt cánh môi của nàng, hắn thử tiến vào bên trong bờ môi của nàng, ác liệt bóp chặt môi nàng ép nàng không thể không hé miệng hô hấp, sau đó trắng trợn tiến dần từng bước, nâng cái lưỡi thơm tho của nàng lên mập mạp mút, mơ hồ có thể nghe được tiếng vang "Chặc chặc", hắn nhất quyết không tha, thưởng thức nàng khó được thuận theo, hết sức triền miên.

Hô hấp của hắn hô hấp càng phát thô đục, bên trong đôi mắt đào hoa mị người dần dần nhiễm tình dục, đột nhiên hắn nhớ tới thường ngày nắn vẫn luôn lơ đãng, tức giận cắn một cái lên vành tai nàng, đưa tới một tiếng thở nhẹ vô ý thức của nàng.

Hắn áp chế dục vọng của mình cẩn thận quan sát nàng, một cái lại một cái vuốt ve, dịu dàng tốt cùng.

Không đủ, thế nào cũng thấy không đủ, thế nào cũng hôn không đủ, vĩnh viễn không đủ.

Hắn thuận theo tiếng lòng của mình lại cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, cánh môi trần trọc hết lần này đến lần khác, gấn bó như môi với răng, tất cả cảm xúc đều tập trung vào trong nụ hôn.

Nàng là của hắn, cuối cùng sẽ là của hắn.

Khuỵu khuỵu, dĩ nhiên, Lâm Lập Hạ trong lúc giấc mộng hoàn toàn không biết mình bị người một hơi lại một hơi, một cái lại một cái, một lần lại một lần chiếm hết tiện nghi.

Lâm Lập Hạ hiếm khi có được một giấc ngủ đến ngày kế, nàng mơ hồ nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, suy nghĩ bỗng chốc chưa trở lại.

"Đã tỉnh rồi à?" Trong mắt dài của Lý Dục ngập tràn ý cười hỏi.

Lâm Lập Hạ dụi mắt, hử, người này là ai?

Lý Dục cứng chịu vuốt vuốt cái mũi của nàng, "Vẫn chưa tỉnh táo à, có muốn ngủ một lúc nữa không?"

Sau đó Lâm Lập Hạ liền sững sốt, này, này, người này là Lý Dục?

"Gia." Ánh mắt nàng nặng nề nhìn hắn.

Lý Dục dịu dàng cười cười, "Ừ?"

Lâm Lập Hạ đưa tay thăm dò trán của hắn một chút, tự nhủ, "Phát sốt à?"

Khóe mắt Lý Dục hơi co rút, mắt đào hoa nhú lại liền khôi phục hỉ nộ vô thường như mọi khi, "Mặt trời lên cao mới dậy, nàng thật sự so với người chủ nhân là ta đây còn thân phận hơn."

Lâm Lập Hạ mặc kệ hắn, ngày hôm qua bọn họ nói qua nói lại nàng lại đột nhiên mất đi ý thức, nàng cũng không tin không phải do hắn giở trò quỷ. Chỉ là Lý Dục dịu dàng vừa rồi...

Lâm Lập Hạ run rẩy sờ sờ cánh tay của mình, thần linh, quá quái dị rồi, nàng vẫn quen với cái người cao cao tại thượng vẻ mặt khó dò hơn.

"Tiểu thư, gia, phía trước có thôn trang, muốn đi tìm hộ gia đình nghỉ ngơi một ngày không?" Mạch Tuệ ngồi ngoài xe hỏi, bọn họ đã mấy ngày không có ở trong nhà rồi.

Lâm Lập Hạ đám bóp cổ, "Ừ, cũng được."

Mạch Tuệ nhảy xuống xe ngựa, "Trước mặt hình như có tiếng người, nô tỳ đi xem một chút."

Lâm Lập Hạ đứng lên dùng nước mang theo rửa mặt chải đầu một phen, vén rèm lên lại phát hiện Mạch Tuệ còn chưa trở lại. Nàng nhìn Ân Kỳ hỏi, "Mạch Tuệ đi về phía nào vậy?"

Ân Kỳ chỉ chỉ bên trái rừng trúc.

"Ta đi qua xem một chút, ngươi chờ ở chỗ này." Nàng nhảy xuống xe ngựa, tiếp đó Lý Dục cũng nhảy xuống.

Nàng nhìn sắc mặt Lý Dục không khác, cuối cùng vẫn cười nhẹ, "Gia có muốn cùng đi hay không?"

Con người đen nhánh của Lý Dục xoay tròn, không nói tiếng nào bước đi trước. Sau lưng Lâm Lập Hạ bấu môi, tính khí người này chả khác gì thời tiết tháng sáu, hỉ nộ vô thường.

Hai người đi về hướng Ân Kỳ chỉ, bên tai vang lên âm thanh rất nhỏ, sau đó tiếng càng ngày càng lớn.

Trái tim Lâm Lập Hạ hơi hơi co rút lại, thân thể cũng lạnh lẽo rất nhiều. Âm thanh này càng ngày càng rõ, hình như là một nhóm người đang khổ sở hò hét, vô cùng... Thê lương? Bờ vai nhất thời ảm áp, Lý Dục đưa tay ôm vai của nàng, sắc mặt nặng nề. Tâm trạng nàng cũng nặng nề, mặc cho hần thân mật ôm mình đi về phía trước.

Ước chừng đi một khắc đồng hồ, rừng trúc mỏng lung mang theo sương mù cuối cùng cũng tới điểm đầu, nàng níu chặt lấy ống tay áo, hô hấp đột nhiên ngừng lại.

Người, lửa, rất nhiều người, lửa rất lớn. Người đang ở trong lửa, lửa đang ở trên thân người. Những người kia không nhìn ra vẻ mặt, chỉ nghe thấy một tiếng khổ sở lại một tiếng thét chói tai, làn da gà người ta dựng đứng.

"Lý, Lý Dục, " Nàng bưng kín miệng mình, trợn to hai mắt không dám tin. Nàng ngẩng đầu hoảng sợ nhìn hắn, tại sao những người bên cạnh không đi cứu bọn họ? Ngược lại khi bọn họ muốn lao ra khỏi rào chắn thì lại lấy giáo đâm vào họ ph?

Lúc này Lý Dục đã sớm không còn vẻ lười nhác không sợ hãi ngày thường, vươn tay che con người tràn đầy khủng hoảng của nàng cũng kéo cả người nàng vào trong ngực của mình, rũ mí mắt xuống nhỏ giọng mà nói, "Là người đốt."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ôn Dịch (Một)

Lâm Lập Hạ nắm chặt tay, giọng nói không tự chủ vô cùng căng thẳng, "Người đốt?"

Lý Dục nhỏ giọng lên tiếng, "Ừ."

Lâm Lập Hạ mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, lúc ngẩng đầu lên liền thấy những người vừa rồi còn vây quanh người lửa kia cầm giáo chậm rãi tới gần bọn họ. Mà Lý Dục cũng cảnh giác nhìn người đi tới, ánh sáng âm u trong tròng mắt đen nhỏ dài di động.

"Các người là ai? Từ đâu tới? Ở chỗ này làm gì?" Một tráng hán dẫn đầu vẻ mặt hung ác, giọng nói hung dữ hỏi.

Trong mắt Lý Dục lướt qua ánh sáng lạnh, vừa định mở miệng lại bị Lâm Lập Hạ cắt ngang. Nàng tiến lên một bước rời khỏi lồng ngực Lý Dục, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh ôn hòa nói, "Vị đại ca này, chúng ta là du khách đi ngang qua, vốn là đi theo tìm đồng bạn, không ngờ lại đụng phải..."

Nàng âm thầm cắn răng, cố gắng bỏ qua tiếng kêu rên cầu cứu càng ngày càng yếu bên tai, đè xuống từng trận từng trận âm u lạnh lẽo trong lòng, tiếp tục nói, "Chúng ta cũng không có ác ý, vị đại ca này có thể yên tâm."

Tráng hán kia nghe vậy hừ lạnh một tiếng, giáo mác trong tay không chút nào buông lỏng, "Chỗ chúng ta đã mấy năm rồi không có người lạ đến, hôm nay các người ngược lại khéo."

Vẻ mặt Lâm Lập Hạ không thấy khủng hoảng, thản nhiên nói, "Chúng ta vô ý xông tới đây, chỉ là tìm người mà thôi." Nàng nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện bóng dáng Mạch Tuệ, nhất thời ánh mắt lạnh lùng nói, "Không biết các người có nhìn thấy một thiếu nữ mặc xiêm y màu vàng không?"

Mọi người không hẹn mà cùng xoay người nhìn về phía một ông lão phía sau. Ông lão giả tuổi chừng 60, khom người chậm rãi tiến lên, "Vị cô nương kia là đồng bạn của người?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, "Đúng vậy, lão tiên sinh có thấy nàng?"

Giọng nói ông lão hơi khàn khàn, trong lúc vô hình tự có một phen uy nghiêm, "Vị cô nương kia mới vừa té xỉu, ta phái người mang nàng trở về thôn."

"Té xỉu?" Lâm Lập Hạ vừa lo lắng vừa kinh ngạc, con mắt sắc thâm trầm nhìn mấy đại hán kia một cái, "Tại sao nàng lại té xỉu?"

Đại hán tức giận với ánh mắt hoài nghi của nàng, vừa định mở miệng mắng to lại chống lại ánh mắt u ám của Lý Dục, thoáng chốc cả người lạnh lẽo, nuốt vào lời nói suýt bật thốt ra.

Lâm Lập Hạ lại nhìn lão giả mở miệng, trong giọng nói bình thản mang theo vẻ lo lắng, "Lão tiên sinh, chúng ta quả thật không có ác ý, vừa rồi cái gì cũng không thấy."

Lão giả quan sát bọn họ mấy lần, cuối cùng chậm rãi nói, "Nếu không ngại thì cô nương và vị công tử này theo lão phu trở về thôn đi."

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn về phía Lý Dục, Lý Dục hí mắt đào hoa lại nhẹ nhàng gật gật đầu, "Đa tạ lão tiên sinh, chỉ là chúng ta còn có mấy đồng bạn ở trên đường bên ngoài, làm phiền tiên sinh cho người đi thông báo một chút."

Lão giả cười cười gật đầu.

Bên kia lửa cơ bản đã tắt, mấy nam tử đang dọn dẹp, Lâm Lập Hạ dường như lại nghe thấy tiếng rên rỉ thê lương, nhất thời tâm hồn chấn động, cả người lạnh thấu xương. Lúc này Lý Dục bên cạnh đưa tay nắm bờ vai nàng, ánh mắt hắn cũng không nhìn nàng, nhưng âm áp từ trên người hắn liên tục truyền tới không ngừng, tạm thời âm áp lạnh như băng của nàng. Nàng cố gắng nâng khoe môi lên, lần đầu tiên không phản kháng mặc cho hắn ôm lấy mình.

Ban đầu Lâm Lập Hạ cho rằng địa phương bọn họ muốn đi chính là thôn trang trước mặt, nhưng sau khi đi theo đám người kia mới phát hiện nơi bọn họ cần đi xa hơn rất nhiều. Ước chừng đi hơn nửa canh giờ bọn họ mới dừng bước, Lâm Lập Hạ quan sát thôn trang, nơi này dường như vô cùng đơn sơ?

"Cô nương." Lão giả quay đầu lại nhìn nàng, "Người có muốn đi xem vị cô nương kia một chút?"

Lâm Lập Hạ gật gật đầu, "Làm phiền tiên sinh dẫn đường." Mấy tráng hán kia đều tản ra trở về nhà mình, bọn họ liền đi theo lão giả rẽ đông quẹo tây tới một gia đình. Lão giả mở cửa ra ý bảo bọn họ đi vào, bên trong nhà một bé gái khoảng bảy tám tuổi vui mừng kêu lên, "Ông nội, người trở lại."

Lão giả hiền lành xoa xoa đầu nàng, "Nhóc con, vị đại tỷ tỷ kia tỉnh chưa?"

Nhóc con kéo tay của lão giả đi vào bên trong, "Ông nội, tỷ tỷ chưa tỉnh, còn luôn nói mớ, thật là dọa người."

Lâm Lập Hạ nghe thấy lời này đầu còn bình tĩnh nữa, sau khi vào phòng liền sải bước đi đến bên giường nhìn Mạch Tuệ ở trong giấc ngủ vẫn mang vẻ mặt khổ sở.

"Mạch Tuệ..." Lâm Lập Hạ đau lòng xoa mặt nàng, sao có thể, Mạch Tuệ sao có thể lộ ra vẻ mặt như vậy? Nàng có thể vui vẻ vô lo hay tức giận nổi nóng, nhưng không phải cau mày khổ sở như vậy.

"Tiên sinh..." Nàng ngẩng đầu nhìn về phía lão giả, "Người có thể nói với ta chuyện xảy ra lúc ấy được không?"

Lão giả gật đầu, ý bảo nàng ra bên ngoài. Lý Dục nhìn sắc mặt tái nhợt cộng với ánh mắt lo lắng của Lâm Lập Hạ, cúi đầu nói một câu, "Chỉ là hôn mê mà thôi."

Lâm Lập Hạ cười một tiếng với hắn, "Ừ."

Lý Dục hơi sững sờ, nàng cười chân thành với hắn như vậy vẫn là lần đầu tiên...

"Không có việc gì." Hắn rũ mí mắt xuống, che giấu vui mừng mơ hồ trong con ngươi đen.

Mấy người ngồi vào chỗ của mình, sau khi lão giả sai nhóc con đi lấy nước mới chậm rãi mở miệng, "Các người vừa rồi cũng nhìn thấy, chúng ta... Là ở vì đuôi tai nạn trong thôn."

Đuôi... Tai nạn? Lâm Lập Hạ khẽ nhíu lông mày.

Lý Dục lười nhác dựa lưng vào ghế dựa, "Tiên sinh, các người là hậu nhân của tộc Hỏa Diễm đúng không?"

Lão giả hơi kinh ngạc nhìn hắn, tiếp đó khẽ gật đầu một cái, "Thì ra người cũng biết hỏa phần."

Lý Dục đón lấy ánh mắt hỏi han của Lâm Lập Hạ, khẽ mở môi mỏng nói: "Tộc Hỏa Diễm là một tộc ẩn nặc trăm năm trước, người trong tộc thờ phụng Thần Lửa, cho rằng lửa là thứ có thể trừ sạch được tất cả những vật dơ bẩn của thế gian, tộc nhân sau khi chết đều làm hỏa táng." Con mắt dài của hắn chuyển một cái, tiếp tục nói, "Khi trong tộc có tai họa phủ xuống hoặc là lúc yêu nghiệt xuất thế, lợi dụng hỏa phần."

Lòng bàn tay Lâm Lập Hạ lạnh lẽo, thì ra đây chính là hỏa phần, chỉ là...

"Tiên sinh, theo tình hình mới nhìn thấy vừa rồi, trong thôn gặp họa ôn dịch đúng không." Giọng nói Lý Dục vẫn trầm thấp mị hoặc như vậy, nhưng không có nhạo báng và đùa giỡn như ngày thường, tràn đầy nghiêm túc.

Con mắt lão giả vốn đang có tinh thần lập tức tối sầm xuống, dường như bỗng chốc lại già thêm mười tuổi, "Đều là chuyện không còn cách nào khác..."

"Chúng ta vốn ở trong thôn trước mặt kia, hai tháng trước gà vịt người trong thôn nuôi một con lại một con lần lượt chết đi, tiếp theo là bò, chó, cuối cùng thì đến người... Đại phu trong thôn nói là gặp ôn dịch, lên núi hái thảo dược chữa bệnh cho bọn họ, nhưng trong hỏa phân hôm nay cũng có hân..." Hộc mắt lão giả đỏ lên, sắc mặt thê lương, "Chúng ta cách bên ngoài quá xa, đại phu lần lượt tìm tới cũng đều dính bệnh, không có cách nào, không có cách nào khác, ngay cả thôn cũng không dám trở về, chỉ có thể thiêu hủy hết, thiêu hủy hết."

"VẬY..." Lâm Lập Hạ không nhịn được mở miệng, "Tất cả người nhiễm bệnh đều đi?"

Lão giả vô lực lắc đầu, "Còn mấy tình huống không nghiêm trọng ở trong phòng phía tây, nghiệp chướng mà, chỉ thuận theo ý trời." Ông liếc nhìn buồng trong một cái, "Vị cô nương kia vừa nhìn thấy tình hình lúc đó liền ngất đi, đoán chừng là bị hù sợ."

Hù sợ? Không, Mạch Tuệ không phải là người sẽ bị chuyện như vậy dọa sợ. Nhưng nét mặt sợ hãi tột cùng trên mặt nàng vừa rồi kia... Trong đầu Lâm Lập Hạ xẹt qua một ý niệm, lập tức tâm trạng lo lắng không yên.

Trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng kêu khóc của Mạch Tuệ, Lâm Lập Hạ vội vàng đứng dậy chạy vào, lại thấy nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, sắc mặt giầy gụa và khô sứt.

"Cha... Cha... Nương... Nóng... Nóng quá..." Mồ hôi lớn chừng hạt đậu từ trên trán lăn xuống, cánh môi Mạch Tuệ run rẩy thì thầm.

Lâm Lập Hạ nắm tay nàng thật chặt, giọng nói cũng run rẩy, "Mạch Tuệ, người tỉnh tỉnh, Mạch Tuệ."

Đôi tay Mạch Tuệ đột nhiên nắm chặt, bóp Lâm Lập Hạ đau kêu thành tiếng, "Cha... Tại sao không chạy... Nương... Nhược Nhi không muốn đi..."

Lâm Lập Hạ đau lòng lau đi nước mắt không ngừng rơi xuống nơi khóe mắt nàng, nhìn đau nhẹ giọng nói, "Mạch Tuệ, ta là Lập Hạ, tiểu thư nhà ngươi, mau tỉnh lại."

"Cha... Nương... Nhược Nhi không muốn đi..." Mạch Tuệ vẫn luôn khóc kêu những lời này, vẻ mặt khô sứt.

Lâm Lập Hạ sốt ruột rơi nước mắt, nào còn lười biếng nhàn nhã thường ngày? Người khô sứt khóc khẽ trước mặt là Mạch Tuệ, chính là Mạch Tuệ vẫn luôn cười không tim không phổi, chính là Mạch Tuệ vẫn nhanh mồm nhanh miệng cư xử với người không thích, chính là Mạch Tuệ vẫn mở miệng một tiếng tiểu thư, chính là Mạch Tuệ vẫn luôn ở cùng với nàng.

Lâm Lập Hạ cắn chặt răng, vươn tay hung hăng tát một cái. Âm thanh thanh thúy vang lên,

nàng lạnh giọng nói, "Người tỉnh lại cho ta, người là Mạch Tuệ, quên rồi sao?"

Mạch Tuệ cuối cùng cũng ngừng khóc rống, chậm rãi mở mắt ra. Nàng vẻ mặt u mê nhìn Lâm Lập Hạ mang đôi mắt đỏ bừng trước mặt, một giây kế tiếp nhớ lại ác mộng vừa rồi, nhào vào trong ngực nàng liền lớn tiếng khóc lên, "Tiểu thư...!"

Lâm Lập Hạ cong khóe môi lên, vươn tay vỗ vỗ lưng của nàng, giọng nói dịu dàng, "Được rồi, tất cả đều đã qua."

"Tiểu thư..." Mạch Tuệ khóc đến nghẹn ngào, "Lửa, đều là lửa, đốt nô tỳ đau quá."

Mũi Lâm Lập Hạ cay xè, nước mắt lập tức rớt xuống, nhưng miệng vẫn cười nói, "Đều đã qua, Mạch Tuệ không đau, ta vẫn ở chỗ này đây."

Mạch Tuệ cắn chặt môi dưới, trong mắt ngập tràn sợ hãi và nước mắt, "Cha và nương... Đều bốc cháy... Bọn họ đẩy nô tỳ ra ngoài, bảo nô tỳ chạy nhanh một chút. Nô... Nô tỳ muốn trở về, phụ thân tát nô tỳ một cái. Tay cha đều biến thành đen, y phục của nương đều bốc cháy, phụ thân, nương, bảo nô tỳ đi... Hu hu... Phụ thân... Nương, nương... Đều không còn..."

Lâm Lập Hạ cố gắng nuốt xuống tiếng khóc mình sắp bật ra, dùng trán đỡ lấy nàng, bình tĩnh nhìn vào đáy mắt cuồng loạn của nàng, kiên định nói, "Mạch Tuệ, đều đã qua, cha nương người vô cùng vui mừng khi người còn sống, họ hi vọng người sống sót, sống thật khỏe. Những thứ kia đều đã qua, Mạch Tuệ, người xem, ta ở đây."

Nàng giơ lên bàn tay đan chặt của bọn họ, nước mắt trong suốt vẫn còn trong mắt lung lay muốn rơi, bên môi lại chợt hiện lên ý cười, rục rịch giống như cầu vồng xuất hiện sau cơn mưa.

Rốt cuộc đôi mắt vô hồn của Mạch Tuệ cũng sáng lên, nhìn nàng nhỏ giọng kêu lên, "Tiểu thư."

Lâm Lập Hạ cố ý nheo mắt lại cười cười, "Đúng, ta là tiểu thư của người, người là Mạch Tuệ."

Là nha hoàn đáng yêu Mạch Tuệ của nàng, mà không phải Nhược Nhi có kí ức bị thương.

Mạch Tuệ vui mặt vào hõm cổ của nàng, mê mang lại yếu ớt lặp lại, "Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư..."

Lâm Lập Hạ lặng lẽ ôm nàng, trong dáng người nhỏ nhắn của nàng lại có nhiều sức lực và đau thương như vậy, nàng là Mạch Tuệ, Mạch Tuệ độc nhất vô nhị.

Nàng cười nhạt mở miệng, "Mạch Tuệ, ta đều ở đây."

Lý Dục nghiêng người dựa vào cửa, trong đôi mắt đào hoa nhỏ dài đều không tự giác mà say mê.

Lâm Lập Hạ đặt Mạch Tuệ đã lại ngủ say xuống, ra khỏi phòng nhà lại bị Lý Dục giật cổ tay lại.

"Ahhh, người làm sao?" Nàng đau cau mày, rút tay về liền không ngừng xoa.

Trong mắt Lý Dục chợt lóe lên tức giận, trên mặt lại thật sự nâng môi mỏng lên mỉa hoặc cười cười, giọng mang châm chọc nói, "Bây giờ biết đau rồi hả?"

Động tác trong tay Lâm Lập Hạ dừng lại, tiếp đó cúi đầu chuẩn bị đi vòng qua hắn

Lý Dục cũng không chịu, lại nắm lấy cổ tay bầm tím của nàng, một phát kéo vào trong ngực của mình, tay phải móc ra một hộp nhỏ.

Lâm Lập Hạ không nói lời nào, mặc cho hắn mở hộp ra thoa thuốc mỡ lên chỗ bầm tím. Cảm giác mát rượi từ chỗ cổ tay truyền đến, nàng cúi đầu nhìn Lý Dục chuyên tâm bôi thuốc cho nàng, nhẹ răng cười một tiếng, "Gia, cảm ơn."

Động tác trong tay Lý Dục dừng lại, tiếp lại gian manh nói, "Lấy thân báo đáp?"

Lâm Lập Hạ trừng mắt nhìn tóc hắn, thật là giang sơn dễ đổi.

"Nàng muốn giúp bọn họ?" Lý Dục ngẩng đầu hỏi.

Lâm Lập Hạ chậm rãi gật đầu.

Lý Dục nâng môi mỏng lên tà tà cười, trong mắt hẹp dài ngập tràn màu sắc không rõ, "Ta có thể giúp bọn họ, chỉ là..."

Hắn ghé vào tai nàng mập mờ nói, "Nàng, phải theo ta một ngày."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ôn Dịch (Hai)

Hôm sau.

"Tiểu thư." Mạch Tuệ lấy tay chọc chọc Lâm Lập Hạ, "Vị gia này biết y thuật?"

Lâm Lập Hạ nhìn một thân áo trắng phía xa, chính là Lý Dục đang bắt mạch cho người ta gập đầu một cái, "Có lẽ sẽ... Nhìn qua cũng có chút đáng vẻ."

Mạch Tuệ lại hỏi, "Như vậy tiểu thư, ày, tại sao gia muốn mặc thành như vậy?"

Lâm Lập Hạ nhìn nàng nháy mắt mấy cái, giọng mang chế nhạo nói, "Không phải người cảm thấy như vậy rất ngọc thụ lâm phong à."

Mặt Mạch Tuệ xạm lại, tướng mạo của vị gia này vốn rất được, nhưng lúc này mặt bị tấm vải trắng che kín miệng mũi, trên tay cũng bọc vải trắng, trên người quần xiêm y trắng cực kỳ chặt chẽ, thấy thế nào cũng vô cùng kỳ quái. Nhưng tiểu thư rồi, cái này gọi là công tác phòng hộ, không làm không được.

"Tiểu thư." Mạch Tuệ ý vị sâu xa kêu lên.

Lâm Lập Hạ xoa nắn gương mặt nõn nà hồng hào của nàng, "Làm sao vậy?"

"Người không cảm thấy vị gia này thay đổi rất nhiều sao?" Nàng ngược lại đều thấy ở trong mắt.

Lâm Lập Hạ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Có sao."

Mạch Tuệ nghiêm túc gập đầu, "Nói ví dụ như, gia bắt đầu giúp người làm niềm vui rồi."

"Mạch Tuệ." Lâm Lập Hạ vô cùng bất đắc dĩ xoa xoa chân mày, "Người quá ngây thơ rồi."

Lý Dục Lý đại gia sẽ giúp người làm niềm vui? Hiểu lầm, cái này tuyệt đối là hiểu lầm.

Lý Dục Lý tiên sinh sẽ giúp đỡ người không mục đích? Chuyện cười, đây tuyệt đối là chuyện cười nhạt nhẽo.

"Tiểu thư, người... ?" Mạch Tuệ kỳ quái nhìn khóe miệng co quắp của Lâm Lập Hạ.

Lâm Lập Hạ xua xua tay, "Không có việc gì."

Chẳng lẽ nàng đi nói với Mạch Tuệ, thật ra Lý Dục lại giúp chuyện này là bởi vì mình sẽ ở cùng hắn một ngày? Cái gì chứ, đầu óc đừng nghĩ sai lệch, nàng đồng ý một ngày này chỉ là đi vui chơi trên phố với hắn mà thôi, tuyệt đối không có màu sắc gì khác.

Lúc này Lý Dục đứng lên đi về phía họ, giọng điệu trầm thấp nói, "Nói cho lão tiên sinh, ngàn vạn lần đừng để người khác tiếp xúc với bọn họ."

Lâm Lập Hạ nghe vậy cả kinh, nhìn những người uể oải không phân chấn trong sân một chút, gian nan mở miệng nói, "Chẳng lẽ bọn họ cũng...?"

Lý Dục tiện tay cởi áo choàng ngắn trên người ném xuống mặt đất, "Ừ."

Lâm Lập Hạ đề xuống cảm giác vô lực trong lòng, đột nhiên nghĩ đến, nếu như nguy hiểm như thế, vậy thì hắn?

"Vậy còn ngươi, vừa rồi bắt mạch cho bọn họ?" Nàng khẩn trương hỏi.

Khóe môi Lý Dục hơi nhếch lên, ánh sáng trong mắt khác thường, "Ta tự nhiên biết tình trạng của mình, chỉ là nàng yên tâm, bệnh dịch nho nhỏ này ta không thêm đề vào mắt, huống chi, không phải ta còn bộ quần áo phòng hộ nàng làm cho hay sao."

"Thật sự không có việc gì?" Lâm Lập Hạ không yên lòng hỏi lại lần nữa.

Mắt đào hoa của Lý Dục híp lại, giọng nói trầm thấp mang theo một tia dịu dàng, "Ừ."

Lúc này Lâm Lập Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức lại phân phó Mạch Tuệ, "Mạch Tuệ, người nhanh đun chút nước nóng cho gia lau người."

Mạch Tuệ mập mờ nhìn nàng cười cười, "Dạ, tiểu thư."

Lâm Lập Hạ lại đón lấy ánh mắt u ám của Lý Dục, nghiêm túc nói, "Gia, người cũng nhanh chóng trở về phòng đi, chưa tắm rửa thì ngàn vạn đừng ra ngoài..."

Khóe mắt tà mị của Lý Dục hơi giật giật, cuối cùng ở trong ánh mắt cô ra vẻ nghiêm chỉnh của nàng quay người rời đi.

Phía sau Lâm Lập Hạ lập tức cười khế, nhìn biểu cảm ăn nhen của hắn thật đúng là... Quá con mẹ nó sáng khoái.

Mấy canh giờ sau, Lý Dục cầm đơn thuốc đưa cho lão giả, "Lão tiên sinh, ta còn thiếu một loại thuốc dẫn, đã cho người đi vào thành bốc thuốc rồi, chờ vị thuốc kia vừa đến thì mọi thứ

đều dễ xử lý rồi. Ông cho người đi lấy thuốc theo phương thuốc này trước, mặc dù phương thuốc này không thể chữa trị cho bọn họ, nhưng có thể tạm thời ổn định bệnh tình của bọn họ."

Tay lão giả cầm phương thuốc hơi run rẩy, "Công tử, lão phu thật sự, thật sự vô cùng cảm kích! Ngươi là ân nhân cứu mạng chúng ta!" Nói xong hai chân khẽ cong muốn quỳ xuống.

Lâm Lập Hạ bên cạnh vội vàng ngăn cản động tác của ông, cười nhạt nói: "Lão tiên sinh ngàn vạn đừng như vậy, công tử nhà ta chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, cái quý này của ngài lại là đại lễ rồi."

Nàng ngẩng đầu nhìn Lý Dục một chút, "Công tử, người nói có phải không?"

Lý Dục nhìn nàng đầy thâm ý, "Nói rất đúng, tiên sinh, ta chỉ kéo dài thời gian phát bệnh của bọn họ, nhưng chủ yếu nhất vẫn là phải dựa vào chính bản thân bọn họ, nếu không kiên trì được đến khi thuốc tới thì cũng chỉ là công dã tràng mà thôi."

Lão giả lắc đầu thở dài, "Có hi vọng luôn tốt hơn việc không có hi vọng."

Lâm Lập Hạ hơi chán nản, so với những người bị người đốt, bọn họ đúng là tốt hơn nhiều.

Lão giả cầm đơn thuốc liền bước chân vội vã đi ra ngoài, trong phòng lập tức chỉ để lại hai người bọn họ.

Lý Dục nhếch nhếch môi mỏng, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, "Lời hay điều để cho nàng nói hết rồi."

Sắc mặt Lâm Lập Hạ dửng dưng đẩy hắn ra, "Ta đây là tự tích đức cho gia mà, đúng rồi, Liên Hà và Liên Hữu đâu?"

Lý Dục nhíu mày, "Bọn họ đi cùng với Ân Kỳ, sao vậy, không nói lời từ biệt với nàng à?"

Lâm Lập Hạ "Ah" một tiếng, tiếp đó suy đi nghĩ lại liền hoài nghi nhìn hắn, "Ngươi lại gây rối cái quỷ gì?"

Lý Dục cau mày, con người đen không thấy đấy, "Nàng trái lại tiết kiệm sức, chuyện gì cũng hoài nghi ta."

"Chẳng lẽ không phải ngươi?" Lâm Lập Hạ hỏi ngược lại.

Lý Dục dán sát vào nàng chắc chắn trả lời, "Không phải ta."

Hắn không làm chuyện gì ghê gớm cả, chỉ là một phát đánh hắn hôn mê trực tiếp đưa lên xe

ngựa mà thôi.

Lâm Lập Hạ thấy vẻ mặt của hấn mới buông xuống hoài nghi, "Vậy bọn họ đi đâu?"

Lý Dục nhẹ nhàng trả lời, "Ngày sau chính là ngày giỗ của mẫu thân bọn họ, cho nên nhất định phải trở về."

Câu này hoàn toàn là Lý Dục bịa đặt.

"Lập Hạ tỷ tỷ, Lập Hạ tỷ tỷ!" Lúc này nhóc con vừa lớn tiếng gọi vừa chạy vào.

Lâm Lập Hạ một phen ngăn cản thân thể chênh vênh của nàng, vươn tay lau đi mồ hôi trên trán nàng, "Nhóc con, muội làm sao vậy, đừng nóng vội từ từ nói."

Nhóc con thở gấp nói không ra lời, một hồi lâu mới mở miệng nói, "Lập Hạ tỷ tỷ, tỷ theo ta đi xem Tiểu Đình Tử đi."

"Tiểu Đình Tử? Đệ ấy làm sao vậy?" Lâm Lập Hạ vỗ nhẹ lưng của nàng hỏi.

Nhóc con dặt tay nàng liền kéo ra ngoài, "Muội khuyên thế nào Tiểu Đình Tử hấn cũng không chịu xuống, tỷ tỷ, tỷ giúp ta khuyên nhủ đi." Lại ngẩng đầu nhìn về phía Lý Dục vẫn bị xem nhẹ, "Ca ca, ca cũng đi khuyên ngăn đi."

Lý Dục bật cười, lúc nào thì hấn lại là người nhân tiện được nhắc đến rồi hả?

"Nhóc con, Tiểu Đình Tử là ai?" Lâm Lập Hạ mặc nàng lôi kéo mình, vừa đi vừa hỏi.

Giọng nói nhóc con trầm thấp xuống, "Tiểu Đình Tử là con trai của Đình đại phu, nhưng Đình đại phu đã..."

Lâm Lập Hạ lập tức ý thức được Đình đại phu chính là đại phu cũng bị hỏa phần ngày hôm qua mà lão giả nói, lập tức trong lòng có chút không đúng tư vị.

Nhóc con rất nhanh dẫn bọn họ dừng lại trước một gốc cây mặc dù không cao lớn nhưng cành lá vẫn tươi tốt như cũ, nàng buông tay Lâm Lập Hạ ra ngựa đầu hô lớn, "Tiểu Đình Tử, Tiểu Đình Tử, người mau xuống, không phải sợ, ta sẽ bảo tỷ tỷ tiếp được người!"

Lâm Lập Hạ ngẩng đầu nhìn theo, thấp thoáng thấy một bóng người phía sau cành lá um tùm, vẻ mặt nàng căng thẳng mở miệng nói, "Tiểu Đình Tử, phía trên kia quá nguy hiểm, đệ nhanh xuống đây đi."

Phía trên có âm thanh rất nhỏ vang lên, "Ta không xuống, các người đừng động tới ta."

Lâm Lập Hạ thả mềm giọng nói, "Tiểu Đình Tử, đệ xuống trước có được không, ta còn chưa từng thấy đệ, nghe nhóc con nói đệ chính là bạn tốt của nàng."

Tiểu Đình Tử nghẹn ngào, "Ta không xuống, phụ thân không còn, nương cũng chạy, ta không muốn xuống."

"Tiểu Đình Tử, " Lâm Lập Hạ tiếp tục nói, "Đệ còn có nhóc con mà, tỷ tỷ cũng sẽ yêu thương đệ, còn nữa, nơi này có một ca ca cũng sẽ yêu thương đệ."

Lý Dục bên cạnh nghĩ người này quả nhiên càng ngày càng không sợ hãi.

Tiểu Đình Tử im lặng không nói lời nào.

Lâm Lập Hạ biết hắn đã có chút dao động, nói tiếp, "Đúng rồi, có phải đệ còn chưa ăn cơm đúng không? Trên đó cũng rất lạnh nữa, đệ xuống, tỷ tỷ nấu thứ tốt hơn cho đệ ăn."

Nói xong nàng liền chú ý lá cây phía trên giật giật, có một bé trai thò đầu ra ngoài thăm dò, hắn sợ hãi hỏi, "Tỷ tỷ, tỷ có thể tiếp được ta à?"

Lúc này Lâm Lập Hạ mới nhớ tới câu nói của nhóc con, thì ra đứa nhỏ này trèo lên cây xong không xuống được, nàng quay đầu nhìn về phía Lý Dục hỏi, "Người có thể đi lên dẫn hắn xuống được không?"

Lý Dục nâng môi mỏng, con mắt dài lóe lên, "Bây giờ nàng sai sử ta đến nghiệm rồi hả?"

Lâm Lập Hạ cười nhạt, trong con ngươi phát sáng, "Ta là đang giúp gia tích đức."

Lý Dục giơ tay lên che giấu khóe môi vui vẻ mà cong lên, ý cười trong con ngươi đen lại thế nào cũng không che giấu được.

Nàng khen ngược, làm chuyện gì cũng đúng lý hợp tình nói là tích đức cho hắn. Chỉ là hai chữ "Cho hắn" này nghe cũng rất lọt tai.

Hắn cất bước tiến lên, vừa định vận khí lên đan điền thì lỗ tai liền nhạy bén nghe được một tiếng "Rắc rắc" rất nhỏ, con mắt dài lập tức căng thẳng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm phía trên. Thì ra nhánh cây kia không chịu nổi sức nặng của Tiểu Đình Tử nữa, giòn giã bẻ gãy.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, Tiểu Đình Tử hét chói tai rơi xuống, Lý Dục động tác phóng khoáng tiếp được, vẻ mặt nhanh chóng từ lười biếng trở nên nặng nề.

Lâm Lập Hạ và nhóc con đứng ngơ ngác, còn chưa lấy lại tinh thần từ một màn nguy hiểm vừa

rồi, đợi sau khi lấy lại tinh thần liền vội vàng đi về phía hai người phía trước. Không ngờ Lý Dục lại lùi về phía sau vài bước, sắc mặt có chút âm u lạnh lẽo nói, "Đừng lại gần chúng ta."

Lâm Lập Hạ nghe vậy dừng động tác, hơi mê muội qua đi liền trợn to hai mắt, nàng nhìn Tiểu Đinh Tử sắc mặt tái nhợt trong ngực hấn lại ngẩng đầu nhìn hấn, mở miệng nói, "Chẳng lẽ..."

Lý Dục vừa lùi vài bước, cách xa các nàng, "Trên người hấn nhiễm bệnh."

"Làm sao có thể." Nàng nắm chặt hai tay, trong mắt hạnh ngập tràn vẻ khó có thể tin, "Người thả đệ ấy xuống trước!" Trên người hấn không mặc áo khoác trắng vừa rồi, da thịt Tiểu Đinh tiếp xúc nhiều với hấn, như vậy cơ hội lây bệnh quá lớn!

Lý Dục nửa híp mí mắt, "Hấn ngã bất tỉnh, ta mang hấn về trước." Dứt lời liền thi triển khinh công phi thân đi, chỉ lưu lại Lâm Lập Hạ phía sau một lòng sợ hãi.

Sau khi Lý Dục trở về không để cho bất luận kẻ nào đến gần gian phòng, ngay cả nước nóng cũng đặt ở cửa do chính hấn cầm vào. Lâm Lập Hạ khẽ cắn cánh môi, cách cửa phòng hỏi, "Đệ ấy như thế nào? Nghiêm trọng không?"

Lý Dục trong phòng khẽ cười một tiếng, "Đại phu này cuối cùng không bỏ được con trai của mình, cho dù trên người thôi rửa thành ra như vậy cũng không muốn người khác đốt."

Lâm Lập Hạ lòng cả kinh, bật thốt lên, "Vậy còn người, có sao không?"

Lý Dục nghe vậy sững sờ, trong tròng mắt dài vốn âm u lạnh lẽo lộ ra một tia ấm áp, "Bây giờ còn chưa biết, mấy ngày gần đây tốt nhất là các nàng đừng tiếp xúc với ta, ba ngày sau đó tự có kết quả."

Lâm Lập Hạ không ngừng đè ép lòng bàn tay, khó được một lần hoảng loạn, "Ấn Kỳ khi nào trở về, còn đuổi kịp hay không?"

Lý Dục nhìn bóng dáng nôn nóng không rõ ngoài cửa, trong lòng dâng lên một mùi vị không biết tên, "Nàng trước đừng hoảng hốt, đi giúp ta bưng thuốc đến đây."

Lâm Lập Hạ nhỏ giọng đáp một tiếng "Được" liền xoay người rời đi, nhưng mà trong lòng lại vô cùng lo lắng không dứt. Hấn vừa nói trên người Tiểu Đinh Tử đã thôi rửa, vậy nói cách khác chính là vô cùng nghiêm trọng, dưới tình huống như vậy hai người còn tiếp xúc như thế, tỷ lệ hấn bị lây bệnh thật sự quá lớn.

Nàng cố gắng muốn cho bản thân trấn định lại, nhưng trong đầu hiện lên vẻ mặt khổ sở của những người bị người đốt kia. Nàng vỗ vỗ mặt của mình, sẽ không, hấn nói Ấn Kỳ trở lại là tốt rồi, nhưng Ấn Kỳ, Ấn Kỳ người rút cuộc lúc nào thì mới có thể trở lại!

Ngày đầu tiên, Lý Dục khóa mình trong phòng, thức ăn đều do Lâm Lập Hạ đưa tới, cũng không bất kỳ dị trạng gì. Trong lòng Lâm Lập Hạ thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai, Lý Dục vẫn đóng cửa không ra như cũ, thân thể cũng không thấy khó chịu, nhưng đầu kia Tiểu Đình lại phát bệnh, trên mặt cũng bắt đầu thối rữa, chén thuốc kia không có tác dụng với hắn. Lâm Lập Hạ níu chặt trái tim, trong lòng lo lắng trước nay chưa từng có.

Ngày thứ ba, trên người Lý Dục nổi chi chít mẩn đỏ, Lâm Lập Hạ ngoài cửa cắn chặt cánh môi, ánh mắt lạnh lẽo.

"Thế nào, vào lúc này cũng biết lo lắng ta?" Lý Dục cách cửa sổ nói với Lâm Lập Hạ, trong con ngươi nhỏ dài sóng nước chẳng xao.

"Không phải người đã nói người không sợ bệnh dịch nho nhỏ này sao? Thùng rỗng kêu to." Lâm Lập Hạ đề xuống lo âu trong lòng chầm chọc nói.

Lý Dục đưa tay tỉ mỉ miêu tả bề cửa sổ, "Bệnh trên người Tiểu Đình Tử có chút không giống với những người khác."

Lâm Lập Hạ níu chặt tay áo, "Có ý gì?"

Lý Dục cười khe khẽ một tiếng, nhẹ nhàng nói, "Trên người hắn có thể còn nặng hơn những người kia rất nhiều."

Lâm Lập Hạ dựa cả người lên vách tường, lại nghe được nhóc con vừa khóc vừa chạy tới nói: "Lập Hạ tỷ tỷ, Lập Hạ tỷ tỷ, Tiểu Đình Tử không được, tỷ mau đi xem một chút đi!"

Lâm Lập Hạ cảm thấy tất cả máu trên người mình đều trở nên lạnh lẽo vào lúc nghe được câu này.

Xử lý xong chuyện của Tiểu Đình thì đã là nửa đêm, nàng cuối cùng ngủ không yên, đi tới phía trước cửa sổ phòng Lý Dục.

Bên trong phòng có người nhỏ giọng hỏi, "Sao vậy, nửa đêm nhớ ta à?"

Nàng không cãi lại, chỉ ngồi xổm xuống không nói một câu.

Tận mắt chứng kiến cái chết mới phát hiện cái chết cách bọn họ gần như vậy, mà hắn lúc này lại như bị Tử Thần điểm danh.

Bên trong phòng Lý Dục khoác áo khoác mỏng màu xanh thẫm, sợi tóc đen rũ xuống trước

ngực, trên gương mặt tuyệt mỹ tà mị kia ngập tràn ý cười.

Hắn chợt nổi lên hào hứng, trầm thấp nói với nàng, "Lập Hạ, ta nói với nàng chuyện của ta khi còn bé."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Dịu Dàng

Lý Dục gỡ áo mỏng trên người xuống tiện tay ném xuống đất, chỉ mặc bộ áo lót màu trắng liền ngồi xuống, mái tóc dài đen bóng trơn mượt không kém nữ tử tùy ý phân tán, nổi bật lên dung mạo ngoài vẻ tuấn mỹ tà tử còn nhiều hơn một chút không thật của hắn.

Con mắt đào hoa nhỏ dài buông xuống, trong con ngươi màu mực xuất hiện thêm một tầng sương mù, mông lung mà mê hoặc. Ánh mắt khinh thường của hắn dừng trên chiếc nhẫn hồng ngọc ở tay trái mình, giọng nói trầm thấp từ tính nói, "Khi nàng còn bé có từng nuôi thú cưng gì không?"

Lâm Lập Hạ cách một bức tường dựa lưng vào vách tường, nàng nhớ hồi nhỏ mình có nuôi hai con thỏ, có chút bất đắc dĩ mở miệng, "Có, từng nuôi hai con thỏ, chỉ là đều bị chó săn của nhà bên cạnh cắn chết."

Từ đó về sau nàng liền không nuôi thú cưng nữa, mỗi lần nàng nghĩ đến hai cục bông nho nhỏ mềm nhũn kia bị cắn xé máu thịt be bét liền lạnh run cả người.

"Thỏ à. Thật là không giống với thứ nàng sẽ nuôi, theo ý ta, nàng nên nuôi rùa đen mới đúng." Lý Dục cười trêu nói, "Gặp phải chuyện gì cũng co đầu lại liền cho rằng thiên hạ vô sự, chẳng khác gì bịt tai trộm chuông."

Lâm Lập Hạ theo thói quen cãi lại, "Vậy theo ý người thì chẳng phải người nên nuôi yêu quái?"

Ày, nói sai nói sai, nàng rõ ràng muốn nói yêu nghiệt cơ mà, đánh đồng hắn với yêu quái? Không chừng buổi tối bọn yêu quái tìm tới tranh luận, nguyên nhân tranh luận là: Có con yêu quái nào phúc hắc như hắn sao.

Lý Dục thật không có truy cứu câu nói sai này, âm thanh trầm thấp nói, "Trước kia ta từng nuôi hai con mèo."

"Năm ấy sứ giả Tây Vực tới tiến cống, lấy ra một cái hộp gấm nho nhỏ, bên trong thỉnh thoảng phát ra âm thanh rất nhỏ, ta vô cùng hiếu kỳ núp ở phía sau phụ hoàng, thiếu chút nữa thì xông lên đoạt lấy. Người sứ giả kia mở hộp ra chỉ vào hai cục bông trắng như tuyết nói với ta đây là hai con cừu vĩ mao mới ra đời không lâu, ta nắm lấy cái đuôi của nó, chất vấn sứ giả kia nếu là cừu vĩ mao vậy tại sao bọn nó chỉ có một cái đuôi." Hắn lâm vào hồi ức, dường như lại thấy được này hai tên mềm mại trắng như tuyết.

Lâm Lập Hạ cười ra tiếng, thản nhiên nói, "Không ngờ người cũng có lúc chăm chỉ như vậy."

Lý Dục cũng gọi môi mỏng lên, vẽ mặt giống như hoài niệm, "Khi đó ta sáu tuổi, đang cầm hai con cừu vĩ thơm thơm mềm mềm yêu thích không thôi, theo như bà vú của ta nói còn kém treo trước ngực làm bùa hộ mệnh rồi. Ta đặt tên cho bọn chúng là Triều Xuân và Hướng Đông, ngay cả giờ học cũng không đi, chỉ ở lại trong cung trêu chọc bọn chúng."

Hắn dừng một chút lại tiếp tục nói, "Lúc ấy mẫu hậu của ta cũng cực kỳ yêu thích bọn chúng, thường bảo ngự thiện phòng làm một ít điểm tâm, cùng ta trêu chọc bọn nó."

Hắn chợt cười khẽ một tiếng, mang chút cung chiều nói, "Triều Xuân thích ăn nhất là bánh hoa quế, mỗi lần đều ngậm nửa miếng chạy lên giường, làm cho trên đệm đều là vụn bánh ngọt. Hướng Đông lại thích nhất uống rượu hoa quế, sau khi uống xong sẽ say khướt ở trong phòng ta đi dạo lung tung, thỉnh thoảng lại đưa móng vuốt ra gãi gãi mặt."

Trong đầu Lâm Lập Hạ tưởng tượng ra hình ảnh kia, không nhịn được cười thành tiếng, "Người rất thích bọn chúng."

Lý Dục gật đầu, tâm tư xa xôi, "Ta thích bọn chúng như vậy, lúc dùng bữa chúng nó đều ăn cùng bàn với ta, lúc ngủ giường nhỏ của bọn nó ở cạnh giường ta, lúc ta ăn mấy thứ linh tinh sẽ đặc biệt nhớ tới mang về cho bọn nó ăn, lúc nhìn hạt châu xinh đẹp sẽ tưởng tượng ra Triều Xuân và Hướng Đông vui vẻ bao nhiêu khi thấy đồ chơi này."

"Có một ngày mẫu hậu mở miệng hỏi ta muốn Triều Xuân, ta lúc đó không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, mỗi ngày đối mặt với nhóm cung nhân vâng vâng dạ dạ thật phiền chán, nhóm hoàng huynh hoàng tỷ lại không chút thân thiết nào với ta, ta chỉ có đối với Triều Xuân và Hướng Đông mới có thể mở lòng." Hắn ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy bất lực, "Triều Xuân và Hướng Đông đi theo ta hai năm, có lần chơi đùa không cẩn thận bị Hướng Đông cào ra một vết thương nhỏ, mẫu hậu nhìn thấy về sau lại nói bắt bọn nó cho bà. Dĩ nhiên là ta không nghe theo, không để vết thương nhỏ này ở trong lòng, nhưng qua vài ngày Hướng Đông liền không thấy bóng dáng, ta ôm Triều Xuân tìm khắp cung cũng không tìm thấy, cuối cùng mẫu hậu lạnh lùng đứng trước mặt ta, bảo nội thị ném cho ta một cái hộp. Hướng Đông cứ như vậy yên tĩnh nằm ở nơi đó, móng trái bị chặt xuống, vết máu đông lại thành cục màu đen."

"Ta đưa tay ôm lấy nó, nhưng nó lại không như bình thường liếm liếm ngón tay của ta, nó chỉ cúi gục đầu, lạnh lẽo khác thường. Triều Xuân bắt đầu gay gắt kêu dài, một cái lại một cái liếm cái chân không còn móng vuốt của Hướng Đông. Ta ngẩng đầu hỏi mẫu phi tại sao Hướng Đông lại chết, mẫu phi nói là bà để cho người chặt móng vuốt của Hướng Đông, chỉ vì nó cào ta một cái."

Lâm Lập Hạ nghe đến đó thì cười xuống nụ cười, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì tiếp tục lắng nghe.

"Mẫu phi còn bảo người bắt Triều Xuân trong tay ta đi, Triều Xuân cắn người nọ một cái, người nọ liền hung hăng quăng nó xuống đất. Triều Xuân nức nở một tiếng chạy về phía ta, lại bị người nọ bóp cổ nhắc lên. Lòng ta đau gần chết cũng tức giận nổi điên, cầm bình trà trên bàn lên đập vào người kia, Triều Xuân trở lại trong lòng ta, ta thậm chí còn không kịp vỗ về nó, mẫu hậu liền dịu dàng bảo ta giết nó."

"Ta đột nhiên cảm thấy mình căn bản không biết mẫu hậu trước mắt, mẫu hậu ta sẽ không lạnh lùng âm hiểm nhìn Triều Xuân như vậy, sẽ không dịu dàng lại vô tình bảo ta giết chết bảo bối của ta như vậy, cũng sẽ không để ý tới ta liền bảo người bóp chết Triều Xuân ngay trước mặt ta." Đáy mắt đen như mực của Lý Dục cất giấu khổ sở dày đặc, giọng nói cũng bị đè nén , "Cuối cùng mẫu hậu ném Triều Xuân và Hương Đông ở bên cạnh ta nói với ta, ta có thể có được thứ muốn, có thể có được thứ ta yêu thích, nhưng nhất định không thể giao ra thật lòng."

Hắn nâng bàn tay của mình lên, ánh mắt trống rỗng, "Ta ôm Triều Xuân và Hương Đông quỳ trong điện cả đêm, nhưng thân thể của bọn nó không hề ấm lên nữa."

Lâm Lập Hạ chớp chớp con ngươi dâng lên ánh nước, cố gắng đè xuống đáy lòng chua xót. Lúc đó hắn mới là đứa trẻ tám tuổi, có thú cưng yêu thích lại không có sức bảo vệ, đành nhìn bọn nó chết ở trước mặt mình, mà hung thủ lại chính là mẫu thân của mình. Mẫu thân của hắn nói cho hắn biết, hắn không thể thật lòng yêu. Đáy lòng chợt sinh ra cảm giác đau lòng, hắn cũng từng là một đứa trẻ hồn nhiên giống như người khác, nhưng mẫu thân hắn lại tước đoạt tình cảm hồn nhiên thuộc về hắn, lạnh lùng hà khắc muốn hắn độc tình tuyệt ái.

Lý Dục cười cười tự giễu, "Năm mười tuổi bên cạnh ta có một nội thị tốt, hắn không cung kính kính với ta như những người khác, ngược lại thường xuyên đối nghịch với ta, ta nhiều lần đấu với hắn cũng cảm thấy hắn thú vị, trong tiềm thức takhông muốn nghe theo lời nói của mẫu hậu, vì vậy lại cùng hắn như hình với bóng, ta cũng không hề muốn hại hắn, bởi vì ta thật sự coi hắn như bằng hữu của mình."

Giọng nói của Lâm Lập Hạ có chút yếu ớt, "Vậy... Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Lý Dục nhắm hai mắt lại, nhớ lại hình ảnh lúc đó, "Hắn bị trói trên cọc gỗ, mà mẫu hậu đưa cung cho ta, bảo ta tự tay giết hắn."

"Ta tức giận đập cung, tiến lên cởi dây trói cho hắn, nhưng hắn lại nói..."

"Hắn nói, Điện hạ, xin hãy giết nô ta đi." Hắn lại mở mắt, trong mắt ngập tràn đau đớn, "Hắn bảo ta giết hắn đi, bởi vì nếu hôm nay hắn không chết trong tay ta, năm nào đệ muội nhỏ cũng sẽ bị giết."

Hai tay hắn nắm chặt lại, nổi gân xanh, "Ta động thủ, tự tay bắn tên vào lồng ngực của hắn,

máu của hắn bắn vào áo trắng trên người ta, buổi sáng hôm đó chúng ta còn cùng ăn mai đỏ. Ta nhìn được cuối cùng hắn mấp máy môi, nói, cảm ơn."

Lâm Lập Hạ khẽ cắn môi dưới, nước mắt trượt vào trong miệng có chút đắng chát, nàng không thể ngăn cản đau đớn kịch liệt trong lòng mình, thì ra bọn họ là đứa bé đã sớm bị vứt bỏ, bất kể nguyên nhân gì, đều bị vứt bỏ.

Sau khi Lý Dục nói xong liền không dám mở miệng, những thứ đau đớn và bất đắc dĩ ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ kia là bí mật hồ thẹn nhất của hắn, hắn nói chúng cho nàng, chỉ vì hắn muốn để nàng hiểu rõ quá khứ của hắn.

Lâm Lập Hạ cũng không nói gì, nàng ngẩng đầu nhìn trong mây ngôi sao ít ỏi trên bầu trời, yên tĩnh mà hờ hững. Nàng biết cái hắn muốn không phải là sự an ủi hay đồng tình của nàng, nàng biết chuyện cũ tối tăm thuộc về hắn, mà nàng có thể làm chính là yên tĩnh ở cùng với hắn như vậy, ở nơi này ban đêm an ủi tâm hồn.

Luôn có những thứ gì đó nói không rõ xảy ra thay đổi. Xuýt, đừng nói chuyện, tất cả, không cần nói.

Mấy ngày kế tiếp Lâm Lập Hạ vẫn vượt qua trong bất an lo lắng không yên như trước, Tình huống của Lý Dục hình như càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng hắn lại không cho phép bất cứ kẻ nào vào phòng của hắn, trừ mỗi ngày cách tường nói mấy câu với nàng, thời gian khác đều yên tĩnh góc ở trong phòng.

Nàng vẫn thường xuyên đấu miệng với hắn như cũ, cho dù trong lòng lo lắng bao nhiêu cũng không biểu lộ ra, chỉ có Mạch Tuệ mới biết nàng cả đêm cả đêm mất ngủ, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Những người mắc bệnh đã ổn định trong thôn bắt đầu xảy ra biến hóa, hơn mấy người đã nghiêm trọng rất nhiều, Lâm Lập Hạ khó thở nhìn cửa đóng chặt, hai tay gắt gao nắm lại với nhau.

Tại sao Ân Kỳ còn chưa trở lại?!

Bảy ngày sau đó cuối cùng Ân Kỳ cũng trở lại, đi theo còn có một đại phu. Lâm Lập Hạ xông lên cau mày nói với Ân Kỳ, "Thuốc mang đến chưa? Sao giờ người mới trở về!"

Ân Kỳ đối với sự tức giận của nàng có chút không giải thích được, nhưng vẫn trả lời, "Lúc đi tìm vị đại phu này tốn chút thời gian."

Lâm Lập Hạ nhìn đại phu kia một cái lại tiếp tục nói với hắn, "Đưa phương thuốc cho ta, người mang vị đại phu này đi xem cho gia một chút."

Mày rậm của Ân Kỳ nhú lại, "Gia?"

"Gia cũng nhiễm bệnh rồi." Khuôn mặt nàng thật giống như trấn định, nhưng tay cầm phương thuốc có hơi run rẩy.

Ân Kỳ không nói lời nào kéo đại phu đi.

Sau khi đại phu và Ân Kỳ ra ngoài không nói thêm cái gì, chỉ phân phó Mạch Tuệ đi sắc thuốc lại đi lên núi hái chút dược liệu. Lâm Lập Hạ không tham gia vào, chỉ yên lặng đứng một bên nhìn, vẻ mặt hờ hững.

Năm ngày sau bệnh sởi trên người Lý Dục cuối cùng rút xuống, chuyển sang căn phòng khác. Cũng không biết vì sao lại hôn mê bất tỉnh. Ân Kỳ kiềm chế tức giận hỏi đại phu chuyện gì xảy ra, đại phu chỉ cười nói qua mấy ngày là khỏe, thân thể vị gia này hơi yếu, chăm sóc tốt là được rồi.

Lâm Lập Hạ bùng chén thuốc tiến vào phòng, Lý Dục trên giường vẫn tuấn tú khôi ngô, chỉ là đôi mắt đào hoa vẫn luôn lóe lên ánh sáng tà mị nhắm chặt lại, thoát nhìn thật sự giống như một công tử lịch sự nho nhã. Nàng nâng khóe môi lên cười cười, không nên trông mặt mà bắt hình dong.

Nàng động tác êm ái đỡ hấn dậy tựa vào bả vai mình, vừa từng múng từng múng nuốt thuốc, vừa tỉ mỉ dùng khăn gấm lau vết thuốc đọng. Nhìn hấn gần như vậy mới phát hiện làn da của hấn thật sự tốt cực kỳ, nàng đưa tay ác ý chọc chọc, hài lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của hấn hiện lên chút hồng hào.

"Lý Dục đại gia, người tỉnh nhanh lên một chút, nếu người cứ bất tỉnh thì có thể ta sẽ chuồn mất đấy." Nàng ngồi ở bên giường chống cằm nói, trong mắt hạnh có nụ cười thần nhiên. Một lát sau nàng đứng dậy muốn đi, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào ống tay áo của mình bị hấn siết thật chặt trong tay, làm sao cũng không kéo ra được.

Cuối cùng nàng vẫn phải thỏa hiệp, nằm úp sấp bên giường quan sát gương mặt tinh xảo của hấn, không bao lâu liền ngủ mất.

Nàng đã lâu không được ngủ một giấc yên ổn.

Lúc Ân Kỳ đi vào thấy chính là một cảnh tượng như vậy. Vị gia luôn mang khuôn mặt lười biếng nụ cười cao cao tại thượng đang dịu dàng nhìn nữ tử ngủ yên bên giường, giống như đang nhìn thứ mình yêu thích nhất.

Ân Kỳ bất đắc dĩ lui ra ngoài, để lại không gian yên tĩnh cho bọn họ. Vừa rồi hấn mới từ trong

miệng đại phu biết được, hai ngày trước gia đã tỉnh.

Lâm Lập Hạ trong mơ hồ cảm thấy có vật ấm áp trần trọc trên môi, nhẹ nhàng nức nở một tiếng trong nháy mắt lại bị công chiếm, nàng buộc phải mở mắt ra lại đối diện với ánh mắt đào hoa lóa sáng mập mờ quen thuộc của Lý Dục, lập tức thế mà lại quên mất chuyện hân chiếm tiện nghi, khóc môi tươi cười nói, "Người đã tỉnh?"

Không có lời thừa thãi, chỉ có ba chữ, người đã tỉnh.

Lý Dục một tay kéo nàng vào trong ngực, ngửi mùi hương thoang thoảng trên làn da nàng mang chút làm nũng nói, "Ngày mai hãy theo ta đi."

Nàng cười như gió xuân lướt qua, một tay kéo bàn tay đang quấy rối bên hông của hắn ra, "Tất cả đều nghe gia."

Mắt đào hoa của Lý Dục hí hí, hơi khó chịu nhìn nhìn bàn tay của mình lại nhìn nhìn Lâm Lập Hạ xoay người rời đi.

Không phải nàng nói tất cả đều nghe hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Du Đêm

Sự thật chứng minh Ân Kỳ cũng là một nhân có thể làm việc, đại phu tìm đến mặc dù nhì qua có chút không dùng được, nhưng thuốc lấy ra lại vô cùng hữu hiệu. Không chỉ có Lý Dục khôi phục tinh thần, phần lớn người mắc bệnh trong thôn cũng được không chế, chỉ có số ít vẫn còn phải cách ly.

Lý Dục ở trong thôn nghỉ ngơi bảy tám ngày, sau khi đại phu dựng râu tròng mắt bảo đảm thân thể không ngại, mấy người lại lên đường.

Ở cổng thôn về mặt lão giả cảm kích nhìn Lý Dục, "Lão phu thay người của toàn thôn cảm ơn công tử, một chút tâm ý hi vọng công tử vui vẻ nhận cho."

Lão giả nói xong liền lấy ra một túi vải đưa cho Lý Dục, trong tròng mắt đen của Lý Dục chợt lóe lên kinh ngạc, đưa tay đẩy túi vải về, cong môi mỏng nói, "Lão tiên sinh không cần phải khách sáo, hôm nay ta cứu người chỉ vì nàng không nhìn được cảnh tượng đó." Hắn ý vị thâm trường nhìn đầu kia Lâm Lập Hạ đang từ biệt với nhóc con nói tiếp, "Nếu tiên sinh cho ta bạc ngược lại là lãng phí lòng tốt của nàng."

Lão giả nghe vậy sáng tỏ cười cười, cảm thán nói, "Thì ra Lâm cô nương là người trong lòng công tử, cô nương cũng thích công tử đi, ngày đó sau khi công tử bị bệnh cô nương nôn nóng sốt ruột như vậy. Công tử và nàng thật là trời tạo nên."

Trong mắt Lý Dục hiện lên ý cười, nói theo: "Nhận lời nói tốt lành của tiên sinh."

Đầu kia Lâm Lập Hạ cũng nói chuyện xong với nhóc con, lại nói tạm biệt với lão giả, hai người lên xe ngựa.

Rèm vừa buông xuống Lý Dục liền để cầm lên cổ Lâm Lập Hạ, khép hờ đôi mắt đào hoa nhỏ dài, miễn cưỡng hít thở mùi hương thoang thoảng trên người nàng, "Xem ra thân thể này của ta không được rồi, một hồi như vậy đã vô cùng mệt mỏi rồi." Nói xong còn cọ xát da thịt trơn mềm của nàng, trong mắt có một tia thỏa mãn.

Lâm Lập Hạ cũng không có chút thương hương tiếc ngọc nào, đưa tay đẩy mặt của hắn ra, về mặt lơ đãng lạnh lạnh nói, "Công tử, người vẫn đứng ở chỗ này không ôm mà rên nữa, ta thân thể người rất tốt, hơn nữa, có câu nói rất đúng, tai họa lưu lại ngàn năm, cho nên người hoàn toàn không cần lo lắng mình tráng niên mất sớm. Nói không chừng so với rùa người sống lâu hơn ấy."

Lý Dục nhú mày, "Thì ra bản thân ta ở trong mắt nàng cũng chỉ có thể so với rùa."

Lâm Lập Hạ ngoan ngoãn cười một tiếng, "Gia nói chi vậy, sao có thể so người với rùa, phải biết, người làm sao có thể đáng yêu bằng rùa được chứ."

Lý Dục nghiêng dựa vào trên giường êm, trên khuôn mặt tuấn mỹ cười như không cười, "Miệng đúng là lạnh lợi."

Lâm Lập Hạ cố ra vẻ thẹn thùng, "Gia quá khen."

Ngón tay thon dài của Lý Dục vuốt vuốt sợi tóc rủ xuống của mình, trầm thấp cười nói, "Nàng đừng quên việc đã đáp ứng ta là được."

Lâm Lập Hạ cầm bình trà lên rót cho mình chén nước, đôi mắt đẹp sóng nước lưu chuyển, "Gia cứ yên tâm đi."

Năm ngày sau, Tương thành.

Tối nay Tương thành náo nhiệt khác, đám con buôn bán hàng rong đều lấy đồ tốt nhất thú vị nhất trong tay ra, ngập tràn trên mặt mọi người đều là nụ cười cực kỳ chân thành vui vẻ.

Các gia, các công tử đều mặc nhân mô nhân dạng, liền cổ lệch mắt lé cũng cố tình phóng khoáng cầm chiếc quạt xếp, vừa thấy nữ tử có diện mạo tốt thì lập tức u buồn ngẩn trắng rằm ngâm vịnh Xuân Thu.

Các thiếu nữ thanh xuân thì mang theo dải lụa, dáng người tuyệt đẹp, khuôn mặt trắng nõn được ánh nến sáng ngời trên đường chiếu vào vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đẹp của các nàng ngâm cười đẹp để động lòng người, đừng phải công tử tuấn tú liền nghiêng mặt sang một bên, hay cho một dáng vẻ ngượng ngùng.

Trong đám người có hai người đứng sóng vai, nam tử mặc trường bào gấm màu lam so với nữ tử còn tuyệt mỹ xinh đẹp hơn ba phần, con người nhỏ dài khép hờ, trong mắt như có vô số hoa đào, mang theo một bộ tư thế lười nhác cao quý, lúc này hắn đang hơi hơi cúi xuống nghe nữ tử bên cạnh nói chuyện, trong con mắt đen chợt lóe lên dịu dàng.

Mà nữ tử bên cạnh hắn mái tóc dài nửa búi, vài sợi tóc bướng bỉnh tán lạc bên má, mặc dù nữ tử không có dung mạo tuyệt mỹ như hắn, nhưng bên trong mắt hạnh hơi gương kia ánh mắt như nước, một thân váy dài màu xanh nước càng tôn lên vẻ xinh đẹp nho nhã của nàng, nàng nhàn nhạt nâng khóe môi lên nhìn về phía nam tử tuấn mỹ, trên khuôn mặt xinh đẹp mang chút ý cười, quanh thân ngập tràn hơi thở yêu say đắm dày đặc.

Mọi người không khỏi âm thầm than thở, thật là một đôi người ngọc tuyệt phối!

Nhưng trên thực tế...

Lâm Lập Hạ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Lý Dục, "Xin hỏi, gia đây là ý gì?"

Lý Dục không đành lòng nâng khóe môi lên, con người lóe lóe nói, "Chính là như nàng đoán, nương — tử." Dứt lời cười thật là vui vẻ.

Lâm Lập Hạ bị sét đánh ngoài khét trong sống, nương, nương, nương tử? Nàng lui về sau một bước kéo dài khoảng cách giữa hai người, "Sao ta có thể bôi nhọ thanh danh của gia chứ, như vậy không tốt, không tốt."

Lý Dục vươn một tay kéo nàng trở lại, tay phải thân mật ôm eo của nàng, trầm giọng xuống nói, "Chính nàng đã đáp ứng ta, hôm nay đều nghe ta."

Lâm Lập Hạ cầu véo cánh tay của hắn, thế nhưng hắn giống như không có chút cảm giác nào, động cũng không động, nàng than thở, "Lý Dục, người thế này có biết gọi là gì không, người thế này gọi là giở trò lưu manh."

"Lưu manh?" Lý Dục vừa ôm vừa hứng thú nhìn nàng, "Lưu manh là có ý gì?"

Lâm Lập Hạ ý vị sâu xa nhìn hắn một chút, đau thương nói, "Người đi bưng chậu nước sạch đến, cúi đầu soi bóng mình, sau đó, người mang thân phận đại sứ hình tượng lưu manh sẽ hiện ra."

Lý Dục vươn ngón tay thon dài chỉ chỉ cái trán của nàng, "Đừng phí tâm tư nói sang chuyện khác với ta, tối nay nàng chính là nương tử của ta, nàng không phải đồng ý cũng không sao, ta không sợ ở trước mặt những người này cùng nàng thân thân mật mật." Dứt lời thông thả chớp chớp đôi mắt đào hoa, cảm giác mỉa mai và nguy hiểm mòng mòng.

Lâm Lập Hạ hơi trừng mắt, uy hiếp, đây tuyệt đối là uy hiếp trần trụi!

"Nương tử." Lý Dục thân mật nâng sợi tóc tán lác của nàng lên, tiếp đó dặt bàn tay bé nhỏ của nàng, "Ta dẫn nàng đi đến một chỗ."

Lâm Lập Hạ bất đắc dĩ nhìn hai bàn tay nắm chặt một chút, sao tên Lý Dục này lại có thể vô lại như vậy chứ.

Nàng đi theo Lý Dục xuyên qua đám người náo nhiệt đi tới trước một quầy hàng hơi vắng lặng, phía sau gian hàng này là một hán tử mặt đen, cánh tay để trần đang trêu chọc con vẹt trong tay. Mà xung quang đều là lồng chim, thỉnh thoảng có tiếng chim hót lanh lảnh vang lên.

Nàng giương mắt nhìn Lý Dục một chút, không biết hắn mang mình tới nơi này làm gì, Ày, chẳng lẽ là mua chim? Nhưng nàng không hiểu tiếng chim...

Dĩ nhiên Lý Dục biết được nghi ngờ của nàng, hắn hơi cong môi mỏng, hướng về phía hán tử mặt đen kia nói, "Vị này chính là Mạc sư phụ?"

Hán tử mặt đen chậm rãi nhìn bọn họ một cái, tiếp tục cúi đầu trêu chọc vẹt, "Ừ."

"Nghe nói mấy ngày trước Mạc sư phụ ở trên núi Bạch Sơn bắt được hai đồ chơi nhỏ?" Lý Dục cũng nhàn nhã quan sát chim chóc bốn phía, nhưng miệng lại nói ra lời làm vẻ mặt Mạc sư phụ ngẩn ngơ.

Mạc sư phụ cố ra vẻ hồ hững nói: "Vị công tử này nghe ai nói? Gần đây ta cũng không đi Bạch Sơn, sợ là công tử nhớ nhầm."

Lý Dục híp con mắt dài lại, khoe môi cong sâu hơn, "Hai con mèo tuyết vừa dứt sữa, một con trên trán có một nhúm lông màu vàng, một con ở đuôi có lông màu vàng, Mạc sư phụ, ta nói đúng không?"

Lần này cuối cùng Mạc sư phụ cũng buông con vẹt đang trêu chọc xuống, cau mày nhìn về phía Lý Dục nói, "Vị công tử này là ..."

Lý Dục lười nhác nói, "Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là ta muốn hỏi người mua hai vẹt nhỏ này."

Biểu cảm của Mạc sư phụ có chút khinh thường, "Thật xin lỗi, nơi này của ta chỉ bán chim tước, không bán mèo."

Lý Dục còn muốn nói gì đó, Lâm Lập Hạ lại trừng mắt liếc hắn một cái, nàng xem như đã biết, thì ra hắn muốn mèo của người ta.

"Mạc sư phụ." Nàng cười nhạt, không để ý tới địch ý trên mặt Mạc sư phụ, "Công tử nhà ta chỉ nói đùa với người mà thôi."

Dĩ nhiên Mạc sư phụ không tin, hừ một tiếng nói, "Bộ dáng mèo của ta cũng đã hỏi thăm rõ ràng, còn bảo nói đùa? Sợ là tới đây cướp."

Lâm Lập Hạ dĩ nhiên không gạt bừa lời của hắn, nếu như Lý Dục thật sự muốn cướp vẹt kia, đoán chừng Mạc sư phụ này đã sớm bị đầy đến biên cương xa N dặm rồi. Ngữ điệu của nàng vẫn lễ phép châm dút có chút không vui, "Nếu Mạc sư phụ đã không chịu bỏ những thứ yêu thích vậy thì coi như xong, quấy rầy rồi."

Nói xong kéo lấy tay áo Lý Dục bước đi, Lý Dục khép hờ con ngươi không nói lời nào, sau đó không lâu cười khẽ một tiếng hỏi, "Tức giận?"

Lâm Lập Hạ lườm hắn, "Người làm chuyện gì, ngay cả bộ dáng con mèo kia như thế nào cũng tìm hiểu được."

Con ngươi đen như mực của Lý Dục nhiễm ý cười, "Ta ngược lại cảm thấy mình còn khách sáo chán."

"Dạ dạ dạ, ít nhất gia không trực tiếp đoạt lấy từ trong tay hắn, mà là ôn tồn hỏi hắn mua?"

Về mặt Lý Dục hài lòng, "Chẳng lẽ không đúng?"

Lâm Lập Hạ vươn đầu ngón tay ra xoa xoa trán, "Nếu ta là chủ quán kia, thì sớm đã không khách sáo với người rồi."

Lý Dục cười trêu nói, "Chủ quán này cũng muốn giống như nàng vậy, mua bán cũng không cần làm."

Lâm Lập Hạ nghĩ nghĩ vẫn mở miệng nói, "Muốn nuôi mèo?"

Lý Dục từ chối cho ý kiến.

Lâm Lập Hạ im lặng một chút lại nói: "Thôi đi."

Lại mèo đáng yêu, cũng là đang nhắc nhở hắn nỗi đau khi còn bé.

Lý Dục nhìn gương mặt lạnh lùng của nàng, trong lòng hơi nóng lên, hắn khe khẽ thở dài một hơi, dừng lại dưới chân bước, "Nàng ở chỗ này chờ ta một lát."

Lâm Lập Hạ nghi hoặc nhìn hắn, nhưng hắn cũng chỉ mỉm cười với nàng liền xoay người rời đi, nàng muốn gọi lại, đập vào mắt cũng là bóng dáng hắn rời đi thành từng mảnh hoa y cảm bào, cô đơn không có gấm màu lam của hắn.

Nàng có chút tức giận, người này thật đúng là, lời nói cũng không giao phó rõ ràng đã bước rồi. Nàng chỉ đành nhàm chán nhìn hàng thêu nhỏ bên cạnh, tiêu khiển giết thời gian, lúc này giọng nói chuyện khe khẽ với nhau truyền đến bên tai, nàng không khỏi cẩn thận lắng nghe.

"Bức Tống Tử Quan Âm này là đồ tốt!" Một thiếu phụ áo trắng từ trên gian hàng cầm lên một bức tranh mừng rỡ nói.

Thiếu phụ áo xanh bên cạnh nhìn tranh kia một chút, cười nói, "Muội muội thật đúng là nóng

lòng, mới vừa qua cửa một tháng đã nghĩ đến rồi."

Thiếu phụ áo trắng xấu hổ đỏ bừng mặt, "Ta chỉ thấy bức thêu này thật tinh xảo mà thôi."

Thiếu phụ áo xanh cười ra tiếng, "Muội muội, người đừng nóng lòng, chuyện này lúc nên có sẽ có, lúc không có thế nào cũng không có."

Thiếu phụ áo trắng khéo léo gật đầu một cái, "Tỷ tỷ nói đúng lắm."

Thiếu phụ áo xanh tiếp tục nói, "Hôm qua ta nghe tỷ muội trước kia nói, trước đó vài ngày hoàng hậu nương nương tra ra có thai rồi."

Cả người Lâm Lập Hạ chợt cứng đờ, ngực một trận đau đớn tan lòng nát dạ.

Hoàng hậu nương nương tra ra có thai.

Thiếu phụ áo xanh lại nói, "Nương nương và hoàng thượng thành thân ba năm cũng không có thai, may nhờ hoàng thượng thương yêu nương nương, cái này không, nương nương rất cuộc có. Hoàng thượng sợ là muốn nâng nương nương trong lòng bàn tay."

Tất cả tiếng ồn ào bên tai Lâm Lập Hạ đều đột nhiên đi xa, chỉ một lần lại một lần nghĩ, hoàng hậu có thai, Doãn Vô Song có thai, mà đứa bé kia, là của hoàng thượng, là của Lý Huyền.

Nàng gian nan đi tới một góc bí ẩn ngồi xồm xuống, hai tay nắm chặt lại với nhau. Hốc mắt nàng có chút nóng lên, từng đợt từng đợt uất ức xông lên, buồn bực nàng lại tăng sức lực trên tay.

Cuối cùng vẫn không nhìn được nước mắt, một giọt tinh tế rớt xuống, cũng cùng lúc này trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày, nàng chậm rãi nhìn lên trên, chỉ thấy vẻ mặt Lý Dục không rõ nhìn nàng, trong ngực ôm hai con mèo nhỏ đáng yêu.

Nàng muốn đứng thẳng dậy nói chuyện với hắn, thế nhưng làm thế nào cũng không đứng nổi, chỉ cảm thấy đáy lòng đau tan lòng nát dạ.

Một đôi mèo trắng còn nhỏ bị ném ở trên mặt đất, phát ra tiếng kêu uất ức cùng bị đau, nàng sợ hết hồn, vội vàng nhặt hai vật nhỏ bị dọa lên, vừa tức giận trợn trừng mắt hỏi hắn, "Người làm gì vậy?!"

Con mắt dài của Lý Dục nguy hiểm hí híp, "Làm gì? Ta không thích hai con mèo nhỏ này liền ném ngã, không được à."

Lâm Lập Hạ lạnh lùng nhìn hắn nói, "Nếu người không thích thì cần gì phải tốn tâm tư cầm trở

về."

Lý Dục hừ nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo, "Ta tổn tâm tư nhưng trong lòng người nọ hoàn toàn không có ta, ta còn muốn bọn chúng làm gì."

Vừa rồi hắn cũng nghe được cuộc nói chuyện của hai người kia, hắn vẫn đứng ở bên cạnh nàng đợi nàng ngẩng đầu nhìn mình, nhưng trong mắt nàng ngoài sương mù vẫn là sương mù, thậm chí khi hắn đứng ở trước mắt nàng cũng đều không có chút cảm giác nào.

Hắn hoàn toàn triệt để bị nàng xem nhẹ.

Trong một khắc kia trái tim của hắn đau đớn kịch liệt, lần đầu tiên nhận thấy được bất luận thường ngày mình chiếm bao nhiêu tiện nghi của nàng, bất luận hắn đến gần nàng ra sao, nàng cũng đều không đặt mình ở trong lòng, lại nhìn hai con mèo nhỏ này mới vừa lời ngon tiếng ngọt cầu xin Mạc sư phụ nửa ngày mới lấy được, cơn giận của hắn dâng cao trước nay chưa từng có.

Về mặt yếu ớt của nàng vừa rồi không phải vì hắn, mà là vì một nam nhân khác. Hắn vốn cho là bản thân giữ lấy nàng ở bên người, nếu nàng không phản kháng chính là không ghét hắn, nhưng cho tới bây giờ hắn mới biết, không ghét với thích khác nhau bao nhiêu, mà cái hắn muốn, xa xa không chỉ không ghét.

Lý Dục nhìn ánh mắt lên án ôm mèo nhỏ của Lâm Lập Hạ trước mặt, trong lòng nhất thời nổi lên vô số loại cảm xúc. Tức giận, mệt mỏi, đau lòng, không cam lòng, còn có châm chọc.

Hắn một phen kéo nàng qua gắt gao ôm lấy nàng, cực kỳ ác liệt ở bên tai nàng nói một câu, "A, đúng rồi, gần đây hoàng huynh nạp một vị phi tử được sủng ái vô cùng, phi tử này nàng cũng biết."

Hắn sung sướng nhìn đôi mắt cảnh giác của nàng, chậm rãi nói, "Phi tử này được phong làm, Tiểu phi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chiến Tranh Lạnh

Con người của Lâm Lập Hạ chợt co rút lại, Tiểu... Phi? Nàng nhìn khuôn mặt tà mị xen lẫn ác ý và tức giận của Lý Dục, đáy lòng vô cùng hỗn loạn. Nàng nhìn chăm chăm vào hắn chậm rãi nói, "Lý Dục, tại sao người phải làm như vậy?"

Tại sao muốn đưa Giang Hiểu Tiểu đến bên cạnh người kia, tại sao muốn nói cho nàng biết chuyện này, tại sao lại tàn nhẫn như vậy!

"Tại sao?" Lý Dục khẽ cười một tiếng, hai mắt lấp lánh nhìn vào đáy mắt nàng, từng chữ từng chữ nói, "Ta muốn nàng và hắn càng lúc càng xa cho đến không hề dính líu, ta muốn trong lòng nàng chặt đứt tất cả lưu luyến với hắn, ta muốn nàng rõ ràng ý thức được hai người không có khả năng!"

Hô hấp của Lâm Lập Hạ cứng lại, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, "Người quá thật không thể nói lý!"

Nàng xoay người muốn rời đi, lại bị Lý Dục giữ chặt cổ tay, một phát kéo vào trong ngực. Hắn cúi người ghé sát vào gương mặt của nàng, ngay cả phần nộ nhỏ bé nhất của nàng cũng thu vào đáy mắt, "Ta không thể nói lý, vậy còn nàng là cái gì? Tình cũ khó khăn hay là lạc đường không đời? Nàng vừa nghe được hoàng hậu mang thai có phải đau lòng khó có thể tự kiềm chế hay không?"

Lâm Lập Hạ lạnh lùng nói, "Cái này không có quan hệ gì với người."

Lực đạo trên tay Lý Dục tăng thêm, nhìn vẻ mặt nàng ngậm ngậm chịu đựng đau đớn sinh ra một tia tự giễu, "Ta làm những thứ này lấy được lại là một câu chẳng quan hệ tới ta của nàng, Lâm Lập Hạ nàng tự hỏi xem, nàng thật sự không biết suy nghĩ dưới đáy lòng của ta?"

Lâm Lập Hạ quay đầu tránh khỏi ánh mắt bức người của hắn, "Lý Dục, giữa chúng ta chỉ có tháng ba ước hẹn."

"Cho nên? Nàng căn bản không thích ta? Cho tới bây giờ nàng vẫn nhớ mãi không quên cái người đã sớm thâm nhập thành đoàn kia?" Hắn khẽ cười, giọng nói bén nhọn, "Hay là nàng vẫn muốn trở lại bên cạnh hắn, trở thành một trong vô số nữ tử bên trong hậu cung?"

Lâm Lập Hạ hơi nhếch môi, lửa giận không biết tên dấy lên, thì ra trong mắt hắn nàng chính là một người như vậy?

"Buông tay." Nàng lạnh mặt nói.

Lý Dục kiểm chế bản thân sắp dốc ra toàn bộ cay đắng, tà vồng nói, "Đã muộn, Lâm Lập Hạ, đời này ta chắc chắn sẽ không buông."

Hắn không chút do dự phủ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập khoang miệng tươi ngọt của nàng, nuốt vào tiếng nức nở nghẹn ngào và lời nói của nàng, mùi vị hắn nếm được tốt đẹp như vậy, nhưng trước mắt lại chợt hiện lên một màn thất hồn lạc phách vừa rồi của nàng. Hắn không để ý sự chống cự của nàng mà phóng ra cảm xúc phần nộ của mình, mặc sức cắn gặm không mang theo một chút dịu dàng, cho đến khi hai người đều thở hổn hển mới dừng lại.

Lâm Lập Hạ không biết là tức đến đỏ mặt hay là ghen cười đến đỏ mặt, trong mắt hạnh ánh nước lấp lánh, "Người..."

Mới vừa nói một chữ, nam tử tà mị kia liền mập mờ liếm cánh môi của nàng một cái, lại nhanh chóng dán lên tiến vào một vòng chiến đấu mới. Môi lưỡi triền miên, thỉnh thoảng có tiếng bú mút làm cho người ta mơ màng vang lên, thỉnh thoảng còn có tiếng um trầm thấp của nữ tử tràn ra, làm cho người nghe được liền mặt hồng tim đập.

Không biết qua bao lâu hắn mới thỏa mãn rời khỏi đôi môi của nàng, con ngươi đen ửng lên ánh sáng khó dò, "Cái hắn có thể cho nàng, ta cũng có thể, mà cái ta cho nàng, hắn lại tuyệt đối không thể."

Lâm Lập Hạ há miệng thở hổn hển, thản nhiên nhìn hắn nói, "Người và hắn đương nhiên không giống nhau."

Lý Huyền là Lý Huyền, Lý Dục là Lý Dục, mỗi người đều là tồn tại độc nhất vô nhị trên thế giới, ưu điểm và nhược điểm của từng người, bỏ được và quý trọng của từng người, cần gì phải lấy ra so sánh chứ?

Nàng không thể lừa gạt mình ghét Lý Dục nữa, nàng đã bắt đầu quen với sự tà mị bá đạo và thỉnh thoảng lưu manh của hắn, trong lòng cũng rõ ràng biết được cùng với hắn là vui vẻ. Hắn mượn cơ hội nói cho nàng biết, hắn và Lý Huyền không giống nhau, nhưng Lý Huyền cuối cùng là một vết thương dưới đáy lòng nàng, nàng không cách nào quên nhanh như vậy, cũng không thể yên tâm thoải mái tiếp nhận như thế.

Lâm Lập Hạ nghĩ như vậy, nhưng lời này vào tai Lý Dục lại hoàn toàn hiểu thành một ý nghĩa khác. Hắn và Lý Huyền không giống nhau? Cho nên người nàng yêu sẽ chỉ là Lý Huyền mà không phải hắn? Hắn có cái gì không bằng Lý Huyền! Lý Huyền không thể cho nàng duy nhất, hắn có thể. Trong lòng Lý Huyền luôn nhớ tới giang sơn xã tắc, hắn không như vậy. Nhưng nàng lại thích Lý Huyền, mà không phải hắn!

Con người tối đen của Lý Dục trở nên vô cùng thâm trầm, nhìn vào trong như đi vào một vùng biển sâu, vô cùng thâm u.

Lâm Lập Hạ lùi về sau một bước tránh khỏi bàn tay của hắn, "Gia, thời gian đã không còn sớm, cần phải trở về."

Lý Dục nhìn vẻ mặt thản nhiên của nàng, trong trái tim dường như có người cầm dao nhỏ chuyển động, hắn bước dài lên trước, áo bào gấm màu xanh lam theo gió đêm vung lên.

Lâm Lập Hạ ở chỗ hắn không thấy được cười khở, nàng không phải là không động lòng với những gì hắn làm, chỉ là tất cả đều quá nhanh. Hắn dồn ép quá gấp, mà nàng còn chưa chuẩn bị xong việc thổ lộ tình cảm.

Hôm sau đi xe lên đường, Mạch Tuệ ngồi ngoài xe chống cằm, nhỏ giọng hỏi Ân Kỳ, "Ân Kỳ, người nói, tiểu thư và gia sao vậy?"

Tối hôm qua lúc đi ra gia vẫn vô cùng cao hứng, trong ánh mắt xán lạn kia giống như mở ra mấy ngàn đóa hoa đào, nhưng lúc trở về lại giống như băng như tuyết, cả người đều lạnh lẽo, mà tiểu thư còn lại thì gì cũng không nói, một bộ dáng vẻ trai sông ngâm ngọc, cũng không hứng thú đả kích gia, yên lặng trước nay chưa từng có.

Lấy quan sát của nàng đối với phương thức ở chung lâu dài của bọn họ mà xem, hai người này tuyệt đối là giận đối rồi.

Về mặt Ân Kỳ không thay đổi, "Chuyện của gia không phải ta có thể đoán."

Mạch Tuệ liếc hắn một cái, "Người thật là không thú vị, so với tảng đá còn thối hơn, ở một chỗ với gia lâu như vậy sao lại không nhiễm lấy một chút thú vị của gia chứ."

Ân Kỳ kỳ diệu nhìn nàng một cái, khóe mắt hơi hơi co giật.

Gia? Thú vị?

Nàng đang ngại ngùng quá nhàm chán kể chuyện ngắn chọc cười hắn sao?

Mạch Tuệ không có được đáp án cũng không nản chí, mỗi ngày càng trợn to mắt hơn nhìn hai người này ở chung, nhưng làm cho người uể oải và ngạc nhiên là phương thức ở chung kỳ quái của tiểu thư với vị gia kia duy trì rất lâu sau đó, cho đến tận nửa tháng sau họ đi tới Triệu Đông căn cỗi không thay đổi.

Nàng làm hết phận sự hướng vào bên trong hô một tiếng, "Tiểu thư, gia, đã đến."

Ân Kỳ bên cạnh nhìn nàng một cái, nàng lơ đãng dời ánh mắt đi. Nàng biết ánh mắt kia của Ân Kỳ là có ý gì, nhưng thì sao chứ, tiểu thư mới đúng là chủ tử của nàng, nàng dĩ nhiên mọi việc đều lấy tiểu thư làm đầu.

Ngón tay nhỏ nhắn vén rèm xe, Lâm Lập Hạ xách váy dài lập tức xuống xe ngựa, rồi sau đó về mặt nhân nhạ đứng ở một bên. Dưới đáy lòng Mạch Tuệ bất đắc dĩ mà lắc đầu, đi theo đứng sau lưng nàng nhìn nam tử tà mị xuống xe ngựa.

Lý Dục nhìn sắc trời một chút, con người giống như vô tình lướt qua Lâm Lập Hạ nói, "Tìm khách điểm ở lại trước đi."

Người bị lướt qua nhân nhạ trả lời, "Vâng, gia."

Mạch Tuệ đúng là náo tâm náo phế mà, lại tới nữa lại tới nữa, hai người này âm dương quái khí lúc nào thì mới bình thường lại đây!

Ngày hôm sau sau khi ra cửa Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ mới ý thức được, Triệu Đông rốt cuộc là một địa phương như thế nào.

Triệu Đông ở biên giới phía Tây của Đại Minh Vương Triều, bởi vì tai họa chiến tranh quanh năm, cộng thêm thỉnh thoảng thiên tai, có thể nói là một nơi cực kỳ cần cỗi. Đầu đường có thể khắp nơi thấy được người ăn xin gầy trơ cả xương, một đám lại một đám trẻ con xanh xao vàng vọt tựa vào bên tường, ánh mắt tuyệt vọng lúc có lúc không. Thỉnh thoảng một cái thùng âm u đi ngang qua, bên đóng rác chắc chắn sẽ có người tranh đoạt tìm kiếm đồ ăn, vừa đáng thương lại thật đáng buồn.

Lâm Lập Hạ không nhìn được dời mắt, nàng biết trên đời luôn có nhiều cuộc sống nghèo khổ cơ hàn như vậy, nhưng đến khi tận mắt mình thấy tất cả, rung động trong lúc này thật sự là kinh người, đáy lòng nàng ngập tràn bi thương, nhưng lại nguyên vẹn ý thức được mình nhỏ bé cỡ nào. Đúng, bọn họ cũng quá nhỏ bé, bất kể thịnh thế* được người đời ca tụng hăng say như thế nào, mặc khác đều có một cảnh tượng làm lòng người lạnh ngắt như vậy.

*Thịnh thế: Thời đại hưng thịnh

Cho nên khi một đứa bé gầy yếu xông lên cầu xin nàng, lúc nàng lấy ra một chút bạc vụn, nhìn khuôn mặt gầy yếu còn bần thiêu kia dạn dò, "Đi mua chút bánh bao lấp đầy bụng đi."

Cặp mắt vốn vô hồn của đứa bé thoáng chốc tỏa sáng, không nói một lời xoay người bỏ chạy. Nàng thở dài, cho dù nàng không giúp được mọi người, có thể coi là giúp một, đây cũng là hết lòng. Lý Dục bên cạnh lẳng lặng nhìn tất cả, đáy lòng cũng là dịu dàng xen lẫn bất đắc dĩ, nàng cuối cùng không hiểu được tại một nơi một nghèo rớt mùng tơi như vậy, bố thí một người là có ý gì.

Cũng không lâu lắm, Lâm Lập Hạ đã biết cái này gọi là ý gì.

Đứa trẻ gầy yếu vừa rồi trên mặt mang theo một nụ cười rục rờ, phía sau đi theo một nhóm lớn đứa nhỏ gầy yếu như nhau vọt tới bên cạnh bọn họ, vươn hai tay dùng sức vẫy, trong miệng không ngừng kêu muốn ăn, trong vẻ mặt vậy mà mang theo tham lam.

Lâm Lập Hạ đương nhiên không ngờ tới sẽ có kết quả như thế, lập tức trợn mắt há mồm, luống cuống nhìn tình trạng trước mắt. Càng ngày càng nhiều đứa bé đã dần dần xuất hiện mất khống chế, bọn họ khát vọng thức ăn, mà người nữ tử trước mắt này chính là đại diện cho thức ăn.

Mạch Tuệ và Ân Kỳ không ngừng xua đuổi bọn trẻ bên cạnh, nhưng mà số người xua đuổi được rõ ràng kém với xông tới, lập tức hỗn loạn tung bừa. Lâm Lập Hạ bị bọn nhỏ chen lấn mất thăng bằng quỵ một chân trên đất, còn chưa kịp phản ứng lập tức lại bị đẩy ngã xuống đất, nhưng nàng tiếp xúc không phải là đất đá cứng rắn lạnh lẽo, mà là lồng ngực mang theo hương vị phái nam thoang thoang nhàn nhạt.

Nàng ngẩng đầu lên, không ngoài dự đoán đối diện với gương mặt tuấn mỹ của Lý Dục. Lý Dục một tay ôm eo nàng, nhẹ nhàng nhẩy một cái liền nhẩy ra khỏi vòng tròn kia, tiếp đó lại buông lỏng tay ra, không nói một câu đi về phía trước.

Lâm Lập Hạ nửa cúi con người, cánh môi khẽ mở nhỏ giọng nói một câu, "Cám ơn."

Phía trước Lý Dục không quay đầu lại, nhưng hai cánh môi mỏng hình dáng cực tốt kia cũng hơi hơi giương lên.

Có lẽ có lúc, bọn họ muốn, đều rất đơn giản.

Buổi tối lúc ăn cơm ở khách điểm mấy người đã lâu không gặp đi tới trước mặt, Lục Lung mặc xiêm y màu hồng đào thân mật tiến lên kéo cánh tay Lý Dục lại, giòn giã nói, "Công tử, người cuối cùng cũng tới."

Thất Xảo mặc xiêm y màu xanh lục cũng không chút nào yếu thế đặt lên một cánh tay khác của Lý Dục, "Công tử công tử, lâu rồi không gặp có nhớ chúng ta không?"

Một bên Hỏa Nhi hồng y như lửa ánh mắt mặc dù lạnh, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy được kích động đè nén dưới đáy mắt.

Tay cầm đĩa của Lâm Lập Hạ thế nào lại dừng một chút, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục ăn cơm của mình. Ngược lại Mạch Tuệ trừng mắt, tức giận bất bình quăng vài đao ra ngoài.

Trong mắt đào hoa của Lý Dục lóe lên ý cười, nhìn hai thiếu nữ xinh đẹp nói, "Thế nào vẫn

không lễ phép như vậy, không thấy có người ở đây à."

Lúc này Lục Lung và Thất Xảo mới nhìn về phía Lâm Lập Hạ và Mạch Tuệ ngồi cùng bàn, lập tức nụ cười phai nhạt chút.

"Thì ra là tiểu thư nhà họ Lâm, thật là đã lâu không gặp." Lục Lung cười đến híp cả mắt nói.

Thất Xảo tiếp lời, "Thân thể Lâm tiểu thư không có gì đáng ngại chứ, nhìn qua khí sắc không tệ nha."

Lâm Lập Hạ nhàn nhạt cười cười, "Đa tạ hai vị cô nương lo lắng, thân thể ta đã không có gì đáng ngại rồi."

Thất Xảo bữu môi nói một câu, "Cũng không nhìn xem lúc đó công tử tốn bao nhiêu tâm tử."

Trong mắt Lý Dục thoáng qua không vui, thản nhiên liếc Thất Xảo một cái, Thất Xảo có chút tức giận, nhưng vẫn nghe lời ngừng miệng, chỉ yên tĩnh đứng qua một bên. Lục Lung thấy thế cũng có cân nhắc, không hề nhiều lời nữa lùi về đến phía sau hẳn.

Lâm Lập Hạ làm như không hề phát hiện, vẫn ung dung thong thả ngồi ăn cơm, bên trong một bàn người chỉ có nàng ăn uống bình thường. Ăn xong non nửa chén cơm nàng buông chén đĩa xuống, hướng về phía mấy người cười nhẹ, "Ta ăn no, các người từ từ dùng."

Mạch Tuệ trừng mắt nhìn, đi theo buông bát đĩa xuống, "Ta cũng ăn no, các người tiếp tục." Tiểu thư nhà nàng đều đã đi rồi, nàng còn đợi ở chỗ này làm gì?

Nói xong hai người cùng nhau lên lầu, lồng ngực Lý Dục có chút khó chịu, híp mắt đảo hoa liền ném đĩa xuống đứng lên, "Đều tới phòng ta nói chuyện."

Lục Lung Thất Xảo hai mặt nhìn nhau, Hỏa Nhi thì cúi đầu lên tiếng, "Dạ, công tử."

Trong phòng Lý Dục, Thất Xảo đang cầm khăn sạch đưa cho Lý Dục, Lý Dục nhận lấy nhẹ nhàng lau mặt, vừa lười biếng hỏi, "Bảo các người tìm hiểu đều rõ ràng rồi chứ?"

"Công tử, xấp xỉ mười rồi." Lục Lung trái chân xong đi tới bên cạnh hắn, "Khoản tiền mà hoàng thượng trích ra kia quả thật không có ở trong này."

Lý Dục giang hai tay để Thất Xảo thay quần áo cho hắn, "Chắc chắn chứ?"

Thất Xảo gật đầu một cái, "Chắc chắn."

Trong con ngươi nhỏ dài của Lý Dục xẹt qua ánh sáng lạnh, "Ai?"

Lục Lung đưa nước trà lên, "Giam sử đại nhân của thành Triệu Đông, Doãn Khiếu."

"Hử?" Lý Dục nhíu mày, "Doãn?"

Thất Xảo gật đầu, "Là người của Doãn thừa tướng."

Lý Dục uống một ngụm nước trà, "Hỏa Nhi có thể đi tìm hiểu rõ ràng."

Ánh mắt Hỏa Nhi một lòng, "Đúng vậy."

"Nói một chút." Lý Dục ngồi vào bên bàn, ngón tay thon dài gõ nhẹ mặt bàn.

"Doãn Khiếu là người trong tộc của Doãn thừa tướng, năm nay bốn mươi tuổi, là người nham hiểm độc ác, mấy năm trước y vào thế lực của thừa tướng ở Giang Nam muốn một chức quan tứ phẩm, nhưng gây ra một chút chuyện, thừa tướng nỗ lực bảo vệ mới không bị hỏi tội, tìm một thời cơ đưa đến nơi này, vốn nghĩ chỗ nghèo khổ này tất nhiên không có gì béo bở mà vớt, vậy mà lần này hoàng thượng rút ra một khoản tiền cho xuống, vì vậy xảy ra chuyện này."

Lý Dục xoay xoay nhẫn, "Còn gì nữa?"

Hỏa Nhi nghĩ một chút nói, "Bên cạnh người này có một phụ tá gọi là Nha Nghị, rất có tâm kế."

Lý Dục rũ mí mắt xuống nhìn cái bóng trong nước trà, nâng lên con người tà mị hướng ba người nói, "Vị ở phòng bên cạnh kia về sau sẽ là phu nhân của các ngươi."

Ba người kinh hãi, Lục Lung và Thất Xảo thì trong kinh ngạc mang theo chút không vui, mà Hỏa Nhi thì là một đôi mắt đẹp ảm đạm.

Lý Dục không nhìn ánh mắt của các nàng nữa, "Nhớ lời của ta là tốt rồi, đều đi ra ngoài đi."

Lục Lung Thất Xảo tức giận nhìn bóng lưng của hắn, nhưng vẫn biết điều nói, "Công tử sớm nghỉ ngơi một chút."

Lâm Lập Hạ ở phòng bên cạnh dĩ nhiên không biết Lý Dục đã nói những lời này với các nàng, đến nỗi làm nàng sáng sớm mở cửa đối diện với hai gương mặt y chang không khác lại còn tươi cười đặc biệt xán lạn thì không hiểu ra sao.

Ặc, đây là... Đã xảy ra chuyện gì à?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tranh Chấp

Bên này Lâm Lập Hạ còn chưa lấy lại tinh thần, đầu kia Lục Lung và Thất Xảo liền trăm miệng một lời nói, "Cô nương đã dậy?"

Lâm Lập Hạ gật đầu theo phản ứng, hơi hơi chần chờ sau đó hỏi, "Hai vị cô nương tìm ta là có chuyện gì?"

Lục Lung cười ngọt ngào, đưa tay kéo tay phải của Lâm Lập Hạ đi vào bên trong, "Cô nương, tối hôm qua ngủ có ngon giấc không?"

Vừa dứt lời Thất Xảo cũng không chút nào yếu thế giữ lại tay trái của nàng, "Cô nương còn chưa có dùng cơm sáng đúng không?"

Lâm Lập Hạ bộc phát nghi ngờ, "Ày, tối hôm qua ta ngủ rất tốt, bữa vẫn vẫn chưa dùng. Hai vị cô nương tìm ta có chuyện gì không?" Nàng hỏi lại lần nữa, nhưng mà hai thiếu nữ tướng mạo giống nhau như đúc kia cũng vẫn không để ý đến câu hỏi của nàng.

"Cô nương muốn ăn những gì?" Thất Xảo ân cần hỏi.

Lục Lung liếc nàng một cái, "Cô nương muốn ở chỗ này dùng cơm hay là đi xuống?"

Lâm Lập Hạ cực kỳ im lặng, vừa định mở miệng lại bị Mạch Tuệ ở cửa cắt đứt. Mạch Tuệ hai tay chống nạnh làm hình âm trà, mắt tròn trợn trừng, "Hai người các người túm lấy tiểu thư nhà ta làm gì?!"

Lục Lung và Thất Xảo nhìn nhau một cái, vẫn là Thất Xảo bước về phía trước một bước nhỏ nói, "Chúng ta làm cái gì mắc mớ gì đến ngươi."

Mạch Tuệ thật không biết nói gì, "Nàng là tiểu thư nhà ta, ngươi nói chuyện gì không liên quan đến ta?"

Lục Lung vươn tay vỗ về chơi đùa mái tóc đen rũ xuống của mình, vô cùng tự nhiên nói, "Từ hôm nay ta và Thất Xảo bắt đầu hầu hạ cô nương, không còn việc của ngươi."

Mạch Tuệ lập tức liền bùng nổ bất mãn, có làm hay không, đây đều là loại người gì vậy, nàng nhanh nhẹn đi tới bên cạnh Lâm Lập Hạ khéo léo dùng sức đẩy các nàng ra, nói với Lâm Lập Hạ, "Tiểu thư, bên ngoài có nhà làm đậu hũ hoa không tệ, chúng ta đi nếm thử một chút đi."

"Chưa thử qua sao lại biết không tệ, chẳng lẽ là mình đi ăn trước rồi mới đến nói cho cô

nương." Lục Lung cố ra vẻ kinh ngạc nói.

Thất Xảo lập tức nói tiếp, "Hay chỉ là nghe lời đồn, aizzz, ngay cả chuyện của chủ tử mình cũng không tận tâm làm, đây cuối cùng là làm như hoàn như thế nào vậy."

Mạch Tuệ lạnh lạnh nhìn thoáng qua các nàng, rồi nhìn Lâm Lập Hạ nói, "Tiểu thư, đi thôi, không phải người đã nói với với nô tỳ tạp âm ảnh hưởng đến sức khỏe của con người sao."

Lục Lung và Thất Xảo khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, cái gì? Người này nói lời nói của các nàng chính là tạp âm?

Trong con người Lâm Lập Hạ mang một chút ý cười nhìn nàng, giọng nói cũng có chút trách cứ, "Nói chuyện kiểu gì vậy, ngày thường dạy người lễ phép đi đâu hết rồi, thật là không ra thể thống gì." Giáo huấn xong Mạch Tuệ lại áy náy nói với hai thiếu nữ, "Thật xin lỗi, nha đầu nhà ta rất lỗ mãng, hi vọng cô nương thứ lỗi nhiều hơn."

Nói xong cũng không để ý hai người, cùng Mạch Tuệ đi ra khỏi cửa.

Mạch Tuệ hơi tức giận, "Tiểu thư, hai người kia có phải tìm người phiền toái không?"

Lâm Lập Hạ lắc đầu một cái, "Không phải, mà vừa khéo là ngược lại, ân cần khủng khiếp." Cũng bởi vì quá mức ân cần, cho nên mới kỳ quái.

Mạch Tuệ cơ trí đảo tròn mắt, đột nhiên gian trá cười một tiếng, "Nô tỳ biết rồi."

"Biết cái gì rồi hả?" Lâm Lập Hạ nhú mày nhìn nàng.

Mạch Tuệ buông tay, "Chuyện vô cùng rõ ràng, nhất định là tối hôm qua vị gia kia nói gì đó với các nàng."

Về phần cái này là cái gì... Hắc hắc, dùng thanh củi đốt nghĩ cũng nghĩ được.

Bước chân của Lâm Lập Hạ tạm dừng, tiếp đó khôi phục như thường ngồi vào trước gian hàng kê lên, "Ông chủ, hai chén đậu hũ hoa."

Nàng còn lâu mới đi quản hần nói khỉ gió gì với các nàng, dù thế nào đi nữa bọn họ mới là một đám, nàng tiếp cận nào nhiệt cái gì.

Lúc ăn xong đậu hũ hoa muốn ra đường phố đi dạo một chút liền đụng phải Lý Dục cùng hai thiếu nữ song sinh xinh đẹp kia, nàng chưa từng quên bản thân cũng là nha hoàn của hần, nhỏ giọng kêu một câu, "Gia."

Không khí vẫn có chút quái dị như cũ, mà hiển nhiên không chỉ Mạch Tuệ cảm thấy như vậy, còn có Lục Lung và Thất Xảo. Hai người một đôi mắt đẹp liền đưa ra quyết định xong, tiến lên một trái một phải kéo tay Mạch Tuệ đi nơi khác, còn vừa thân thiết nói, "Mạch Tuệ tỷ tỷ, giúp ta chọn chút son phấn đi." "Mạch Tuệ tỷ tỷ, đi chọn trang sức với ta đi."

Lâm Lập Hạ đối với đôi song sinh này vừa bực mình vừa buồn cười, lúc sáng còn cái kẹp có gai nhăm vào Mạch Tuệ, bây giờ lại mở miệng một tiếng tỷ tỷ, làm nàng nghe cả người không được tự nhiên, huống chi là Mạch Tuệ tính tình vô cùng chính trực.

"Công tử, cô nương, chúng ta đi." Sau khi Thất Xảo kéo Mạch Tuệ đi một khoảng mới bớt chút thời gian quay đầu lại nói với bọn họ một câu.

Mạch Tuệ nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, đột nhiên sáng tỏ cười, "Tiểu thư, nô tỳ cùng các nàng đi dạo một chút, người và gia cũng đi dạo nha."

Lâm Lập Hạ bắt đắc dĩ nhìn bụi đất tung bay, mấy người này thật đúng là...

"Đi thôi." Lý Dục một tay mở quạt xếp ra, tư thái phong lưu nói.

Lâm Lập Hạ nửa khép mí mắt, "Ừ."

Hai người một trước một sau bước đi, mặc dù không nói nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một loại không khí hết sức hòa hợp. Người trên đường thỉnh thoảng dừng ánh mắt trên người nam tử tướng mạo tuấn mỹ gian manh và nữ tử xinh đẹp mỹ lệ, phải biết tướng mạo cùng quần áo như vậy cực ít xuất hiện ở chỗ này, nhất là nữ tử kia, dù sao nơi này của bọn họ chỉ cần nữ tử hơi có chút sắc đẹp cũng bị...

Lúc này một nữ tử áo đỏ đến gần hai người kia, cục diện vốn yên tĩnh bị phá vỡ.

"Công tử." Hỏa Nhi nhỏ giọng gọi.

Lý Dục dừng bước nhìn về phía nàng, mắt phượng híp lại, "Ừ?"

Hỏa Nhi nhìn Lâm Lập Hạ một chút, tiếp đó cúi đầu nói, "Hỏa Nhi có chuyện bẩm báo."

Lâm Lập Hạ thấy thế cười nhạt nói với Lý Dục, "Gia, ta đi cửa hàng phía trước xem một chút."

Lý Dục nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng gật gật đầu, mắt phượng khẽ chớp động.

Sau khi Lâm Lập Hạ đi Hỏa Nhi mới lại mở miệng, "Công tử, trong kinh gần đây có chút động tĩnh."

Lý Dục lười biếng phe phẩy cây quạt, "Động tĩnh gì."

"Hoàng thượng tra xét sổ quốc khố, phát hiện có một nhóm tám bảo vật tiên công không thấy, hoàng thượng tức giận giao cho Khâu Thành Liên, bảo hắn cần phải tra ra chỗ của bảo vật. Mấy vị đại nhân trong triều đều dính dáng ở bên trong, có bên thừa tướng cũng có bản thân hoàng thượng, mấy ngày sau có người tiết lộ tin tức với Khâu Thành Liên, nói là từng thấy qua bảo bối giống như vậy trong Liên Bảo Các, Khâu Thành Liên cho người đi lục soát, kết quả ở tìm được năm bảo vật trong Liên Bảo Các, hoàng thượng giận dữ, hạ chỉ giao tất cả mọi người trong Liên Bảo Các cho Hình bộ thẩm vấn, nhưng ông chủ cùng bọn tiểu nhị kia đều nói là có một ngày một nam tử tới cầm, bọn họ cũng không biết chuyện. Hoàng thượng dĩ nhiên là không tin, giam bọn họ vào trong ngục tiếp tục tra hỏi, ban đêm ngày thứ bảy, toàn bộ người bên trong Liên Bảo Các đều đã chết." Hỏa Nhi giọng điệu thông thả ăn nói rõ ràng nói.

Lý Dục nghe vậy có nhiều thú vị gọi môi mọng lên, ai chẳng biết Liên Bảo Các là hiệu cầm đồ số một trong kinh, đặc biệt thu mua vật phẩm quý giá và bảo bối, mà hiếm có người biết được người đứng phía sau Liên Bảo Các này là Thừa Tướng. Đôi mắt đào hoa nhỏ dài thoáng qua nụ cười, nhỏ giọng lầm bầm, "Xem ra Tứ ca cũng không kèm chế được muốn ra tay rồi."

Hỏa Nhi đứng bên trong mắt chợt lóe lên ánh sáng khác thường rồi biến mất, đảo mắt liền khôi phục lại bình thường.

Nhưng một chút này cũng rơi vào trong con ngươi đen như mực của Lý Dục, hắn khép hờ con ngươi nhỏ dài, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tà mị.

Ngày này cuối cùng cũng tới.

Lại nói đầu kia Lâm Lập Hạ vào một tiệm trang sức, buôn bán của cửa hàng thật sự vô cùng vắng lặng, người làm đang nhàm chán lau cây trâm ngọc. Hắn vừa thấy có một cô nương xinh đẹp đi vào liền vội vàng tới gần, cười nói, "Cô nương tùy ý xem đi, vừa ý thứ gì thì nói cho tiểu nhân một tiếng."

Lâm Lập Hạ cười nhạt gật gật đầu với hắn, nhìn kỹ đồ trưng bày trong cửa hàng. Đầu tiên thấy đều là chút đồ trang sức bình thường, nàng hơi có chút không thú vị, mãi đến một vòng tay màu đen mới dừng lại bước chân, bình tĩnh nhìn ngắm.

Người làm vừa thấy liền có ý định, dùng vải bên cạnh bọc vòng tay đưa cho nàng, vừa nói, "Ánh mắt của cô nương thật tốt, vòng tay này chính là bảo vật trấn tiệm của tiểu điểm."

Lâm Lập Hạ nhận lấy vòng tay cười cười, trấn tiệm hay không nàng không biết, nhưng nàng biết vòng tay này ngược lại vô cùng đặc biệt. Nàng cầm vòng tay lên hướng về phía ánh sáng, chỉ thấy toàn thân vòng tay này đều một màu đen trong suốt, không hề có một tia tạp chất, bên

trong vòng tay dùng điêu khắc nổi khắc một câu nói, "Chỉ mong lòng quân giống như lòng ta."

Nàng có chút hiếu kỳ nghĩ, chẳng lẽ chủ nhân trước kia của vòng tay này là một tiểu thư si tình nào đó? Nàng thử đeo vòng tay vào cổ tay trái, vòng tay đen bóng trong suốt làm da thịt như tuyết của nàng càng thêm trắng nõn thủy nộn.

Người làm kia không khỏi thở dài nói, "Vòng tay này thật sự vô cùng xứng với cô nương."

Lâm Lập Hạ nhìn nhìn kích cỡ, cũng vừa vặn, liền hỏi, "Cái này bao nhiêu?"

Người làm suy nghĩ một chút, hướng nàng đưa ra năm ngón tay, "Năm mươi lượng bạc."

Lâm Lập Hạ nhàn nhạt liếc hắt một cái, "Năm mươi lượng?"

Người làm bị cái nhìn này nàng liếc đến chột dạ, há miệng lại báo một con số, "Hai mươi lượng!"

Lâm Lập Hạ cười khế một tiếng, nhạo báng nói, "Thì ra một câu nói của ta trị giá ba mươi lượng bạc, xem ra về sau ta phải nói chuyện nhiều."

Người làm có chút quần, cười khan nói, "Cô nương cũng đừng nói giỡn với tiểu nhân, vậy để tiểu nhân bọc lại cho ngài?"

Lâm Lập Hạ gật đầu một cái, vừa muốn lấy vòng tay xuống lại bất thành lỉnh bị người ta tóm lấy cổ tay, nàng kinh hãi rút về phía sau, nhưng cổ tay vẫn bị người tới nắm thật chặt, nàng ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt tuần tú lại mang theo lỗ mãng.

"Vòng tay trên tay cô nương thật đúng là xinh đẹp mà, tôn lên bàn tay vừa trắng vừa mềm của cô nương." Nam tử tuần tú lên tiếng khen, ngón trỏ hữu ý vô ý vuốt nhẹ xuống.

Lâm Lập Hạ kiềm chế xúc động muốn hất bàn tay hắt ra của mình, lễ phép nói, "Đa tạ công tử khen ngợi, chỉ là ta còn có một số việc, công tử có thể buông tay không?"

Trong mắt công tử tuần tú tràn đầy dâm sắc, đăm đăm nói, "Cô nương còn có chuyện gì, ta nguyện ý ra phân ra lực mỏng, bên trong thành Triệu Đông này không có chuyện gì là ta không làm được."

Trong mắt Lâm Lập Hạ thoáng qua khinh thường, giọng điệu người này thật lớn, nhìn bộ dạng này của hắn đoán chừng là tên phá của của nhà có tiền nào đó, thật là khiến người ta cảm thấy buồn cười. Nàng khách khí nói, "Không làm phiền công tử." Nói xong lực mạnh hất rơi tay của hắn, trên cổ tay hiện lên một vòng dấu đỏ. Nàng không biến sắc giấu tay vào tay áo, đưa hai mươi lượng bạc cho người làm liền chuẩn bị vòng qua nam tử kia ra ngoài.

Chỉ là hai tay nam tử kia dang ra lại cản đường đi của nàng, "Cô nương đừng đi vội thế chứ, trước kia ta chưa từng thấy cô nương, cô nương là người bên ngoài tới hay sao?"

Lâm Lập Hạ tùy tiện gạt đầu một cái, lúc vừa vòng qua lại bị người nọ bắt được cánh tay.

Trên mặt nam tử tràn đầy vẻ thèm thuồng không thèm che giấu, "Cô nương mới từ bên ngoài đến, khẳng định không quen với chỗ này rồi, để ta dẫn nàng đi dạo một chút được không?"

Lâm Lập Hạ có chút tức giận, lần nữa hất rơi tay hắn, lạnh lùng nói, "Không cần, ta đi trước một bước, công tử chậm dạo."

Nam tử tuần tú kia nghe vậy sắc mặt sầm xuống, càng thêm không chịu nhường đường, "Cô nương cũng đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Lâm Lập Hạ đột nhiên ngọt ngào cười một tiếng, mê hoặc người nọ tâm thần hơi động, trong miệng cũng là lời châm chọc, "Ta căn bản không định uống ly rượu này của ngươi."

Nụ cười của nam tử tuần tú trầm xuống, mắt mang âm ngoan nói, "Hôm nay ngươi không uống cũng phải uống, cũng không phải do ngươi lựa chọn!"

Nói xong tiến lên muốn ôm lấy Lâm Lập Hạ, chỉ là bấp chần đột nhiên bị cái gì đánh trúng, lập tức mất thăng bằng quỵ một chân trên đất.

Lâm Lập Hạ cười khê một tiếng, trong tròng mắt hạnh sóng nước lưu động, "Công tử đây là gì vậy, làm lễ lớn như thế với ta?"

Nam tử kia mặt thể diện nhất thời tức giận không thôi, đứng dậy liền hầm hầm mắng, "Ả đàn bà thôi tha, ngươi dám giêu cợt ta, có biết ta là ai hay không!"

Lâm Lập Hạ cười càng vui vẻ hơn, vì sao mấy tên nhân vật phản diện này cứ ra khỏi cửa đều sẽ nói "Ngươi có biết ta là ai hay không!" Nàng phỉ phỉ tay áo không có bụi, kinh ngạc nhìn hắn nói, "Ồi chao? Công tử không biết mình là ai? Cái này không hay rồi, bởi vì ta cũng không biết ngươi là ai."

Người làm bên cạnh xanh mặt nhìn công tử tuần tú một chút lại nhìn cô nương một chút, sợ hãi rụt rè nói, "Cô cô cô nương, "

Công tử kia một cước đá vào trên đùi người làm, "Ai cho ngươi nói chuyện! Cút cho ta!"

Người làm bị đau mặt cũng nhăn thành một khối, nhưng vẫn lấy lòng nói, "Doãn công tử đừng nóng giận, tiểu nhân đi liền đây, bây giờ đi."

Lâm Lập Hạ cố ra vẻ sợ hãi nói: " Doãn công tử? Chẳng lẽ ngươi chính là... ?"

Nam tử hả hê cười cười, "Không sai, ta chính là..."

"Cháu trai của Chu Bái Bì* - Doãn Bái Bì?" Lâm Lập Hạ ngắt lời ném ra mấy chữ cuối cùng, "Thì ra là ngươi à, thật là ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!"

*Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm 'Nửa đêm gà gáy' của Cao Ngọc Bảo.

Nam tử sững sờ qua đi lập tức phản ứng kịp hẳn bị chơi xỏ, tức thời tức giận, giơ tay lên muốn tát Lâm Lập Hạ, chỉ là tay phải giơ cao này lại chậm chạp không rơi xuống nổi, thì ra bên cạnh nữ tử kia xuất hiện một công tử tuấn mỹ tà tứ căng thẳng nắm được cổ tay của hắn, hắn bị đau không khỏi khom người xuống.

Ngón tay thon dài của Lý Dục siết chặt cổ tay của nam tử, tròn mắt nhìn Lâm Lập Hạ cười thâm một chút lại ngẩng đầu lên nhìn về phía nam tử kia lần nữa, mắt đào hoa nguy hiểm híp híp, mấp máy môi trầm thấp nói, "Doãn công tử chính là chiêu đãi bốn vương như vậy hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Mưa Gió Sắp Tới

Một khắc đồng hồ sau, Lý Dục nhàn nhã ngồi trên ghế thái sư bên trong tiệm trang sức, một tay ưu nhã cầm ly trà, thỉnh thoảng nhấp nhẹ một ngụm nhỏ.

Lâm Lập Hạ bên cạnh ho nhẹ một tiếng, liếc nhìn nam tử bị đánh sưng mặt sưng mũi còn thấp thoáng ừ hừ hừ nằm bò trong góc, có chút không biết làm sao liếc nhìn Lý Dục, "Gia, người xuống tay quá nặng."

Lý Dục đặt ly trà lên bàn không đáp, một tay xoay xoay chiếc nhẫn trên tay liếc mắt nói với chương quỹ run lẩy bẩy bên cạnh, "Vì sao trong thành các người không thấy có nữ tử tuổi thanh xuân?"

Chương quỹ lắp bắp mở miệng, "Bầm, bầm, bầm vị gia này, tiểu, tiểu nhân không biết." Nói xong còn chột dạ cúi đầu.

Lâm Lập Hạ nhạy cảm nhận thấy được lúc chương quỹ nói chuyện có len lén nhìn nam tử trong góc một cái, lại nghĩ câu hỏi bất thành lình của Lý Dục, trong lòng lập tức có suy xét.

Lý Dục thản nhiên mở miệng, "Không dám nói? Ta thay người nói được không? Trong thành này vốn là nghèo rớt mùng tơi, cô nương gia diện mạo tốt cũng rất ít, nhưng nào biết công tử nhà Giám thành Doãn Khiếu, Doãn đại nhân là một nhân vật ham mỹ sắc, mỗi lần thấy cô nương xinh đẹp liền muốn lấy về. Thuận theo thì tốt, không thuận theo thì trắng trợn cướp đoạt cũng phải thu vào tay. Có mấy cô nương gia tính khí cứng rắn, cuối cùng đều bị đánh chết hết. Chương quỹ, ta nói đúng không?"

Chương quỹ lần này chột ngắc đầu lên, ngay sau đó phản ứng kịp vội vàng lắc lắc đầu, van xin nói, "Vị gia này, tiểu nhân quả thật không rõ ràng lắm đâu!"

Lâm Lập Hạ nghe vậy ngẩn người, tiếp đó chán ghét nhìn người trong góc một chút, nàng biết Lý Dục sẽ không không có căn cứ mà oan uổng ai, lời nói này tất nhiên là thật, chỉ là không nghĩ tới người này lại là một tên cặn bã như vậy. Nhìn lại thái độ kia của chương quỹ, thấy vậy Giám thành đại nhân chính là Thổ hoàng đế ở chỗ này, mặc cho con trai của mình muốn làm gì thì làm, cũng không phải là một thứ tốt đẹp gì.

Lý Dục tà mị nhìn nàng một cái, như đang hỏi, "Ta làm quá đáng sao?"

Lâm Lập Hạ nhìn hẩn cung kính đồng thời mang theo khen tặng nói, "Gia, làm tốt."

Lúc này Lý Dục mới hơi cong môi mỏng lên, con người khép hờ nhìn về phía cửa.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, bên ngoài tiệm trang sức có tiếng bước chân gấp gáp rồi loạn vang lên, tiếp đó có hai người vội vã đi vào. Nam tử trung niên đi phía trước thân hình mập mạp, hai nét râu nhỏ có vẻ buồn cười thú vị, cặp mắt giữa đám thịt béo lóe lên tia âm u lạnh lẽo, hẳn chính là Doãn Khiếu, Giám thành đại nhân thành Triệu Đông. Mà người phía sau đi theo nam tử kia là một nam tử trên dưới hai mươi tuổi, một thân nho bào nhã nhặn lịch sự, nhưng kia cái mũi ưng cao thẳng kia lại cho thấy người này tâm cơ rất nặng.

Sau khi Doãn Khiếu đi vào đầu tiên nhìn thấy đứa con trai yêu dấu của mình sợ hãi e dè cuộn tròn người trên mặt đất, lập tức lửa giận sôi trào muốn chửi ầm lên, nhưng vừa ngẩng đầu đối mặt với chỗ ngồi người nọ, tất cả lời chửi bới liền đều nuốt xuống, vẻ mặt hẳn đổi thành nịnh hót, chỉ là trong mắt hạt đậu kia tràn đầy âm hiểm, khom người nói: "Ty chúc gặp qua Cửu vương gia!"

Người phía sau nghe vậy cũng sững sờ, lập tức cũng học Doãn Khiếu nói một câu.

Lý Dục không nói gì, chỉ mang vẻ mặt không rõ quan sát bọn họ, hồi lâu sau mới mở miệng nói, "Doãn Khiếu Doãn đại nhân?"

Doãn Khiếu gật đầu liên tục không ngừng, "Chính là ty chúc."

Lý Dục lười biếng nhìn về phía nam tử trong góc kia, "Người này người biết?"

Đôi tay dưới tay áo của Doãn Khiếu nắm thành quyền, trên mặt lại vẫn là cười gượng, "Người này chính là khuyển tử."

Lúc này trên người Lý Dục tản mát ra một loại khí thế cao quý bức người, đôi mắt đào hoa khép hờ nhẹ nhàng thoáng nhìn cũng làm người ta cảm thấy áp lực, hẳn khẽ cười một tiếng nói, "Doãn đại nhân không hiểu kỳ tại sao lệnh tử lại thành bộ dáng như bây giờ?"

Doãn Khiếu cúi đầu trả lời, "Vừa rồi ty chúc đã nghe người làm của cửa hàng kia nói, khuyển tử trời sinh tính nết không tốt, ty chúc không biết cách dạy, Vương Gia dạy dỗ tốt, dạy dỗ tốt!"

Ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng Doãn Khiếu lại hận căm rằng nghiêng lợi, ông khi già mới có một đứa con trai như vậy, thương yêu hận không thể hái sao trên trời cho hắn, mà hôm nay Cửu vương gia vừa tới đã đánh hắn thành bộ dáng này, cố tình ông vẫn không thể nói gì, chỉ có thể mang gương mặt già nua khen hắn đánh tốt, khẩu khí này, thật sự là vô cùng ứ đọng!

Lý Dục chê cười một tiếng, "Doãn công tử ngàn vạn lần không nên đánh chủ ý lên người của ta, hôm nay Bồn vương cũng chỉ cho hắn một cái dạy dỗ nho nhỏ, mong rằng về sau đại nhân quản giáo nhiều hơn."

Doãn Khiếu cung kính trả lời, "Đa tạ vương gia, ty chức nhất định sẽ trừng trị khuyển tử cho tốt!" Dứt lời ông giống như vô tình nhìn xuống nữ tử bên cạnh Lý Dục, diện mạo quả thật không tầm thường, chỉ là tiện nhân này thế mà lại làm hại Mạc nhi bị đánh thành như vậy! Trong mắt ông ta xẹt qua âm lãnh, ông tuyệt đối sẽ không để cho ả sống dễ chịu.

Ánh mắt Lý Dục dừng lại trên người nam tử phía sau Doãn Khiếu, lười biếng hỏi, "Vị sau lưng Doãn đại nhân là?"

Doãn Khiếu vội vàng giới thiệu, "Hồi bẩm Vương Gia, đây là thuộc hạ của ty chức Nha Nghị."

Lâm Lập Hạ vẫn yên lặng nghe vậy khẽ nín cười nghiêng đầu đi, phụt, Nha Nghị, Nha Dịch*.

*Nha Nghị: 伢毅 –yá yì, Nha Dịch: 衙役 - yáyì

Ngón tay thon dài của Lý Dục gõ nhẹ mặt bàn, con ngươi nhỏ dài sâu không thấy đáy, "Lần này bốn vương tới là vì chuyện khoản tiền cứu nạn thiên tai, mong rằng Doãn đại nhân phối hợp nhiều hơn."

Thân thể Doãn Khiếu hơi cứng đờ đến mức không thể nhận ra, ngay sau đó cười trả lời, "Dĩ nhiên, dĩ nhiên, nhất định ty chức sẽ dốc hết khả năng."

Lý Dục đứng lên, con mắt dài bềnh, phong thái hoàng gia biểu lộ rõ ràng không thể nghi ngờ, "Vậy cứ nói như thế trước, trên người lệnh công tử có một vài vết thương nhỏ, Doãn đại nhân vẫn nên để cho đại phu xem một chút đi. Lập Hạ, trở về khách điểm." Nói xong giầy bó một bước, phóng khoáng rời đi.

Lâm Lập Hạ vội vàng đi theo, khóe mắt còn lơ lơ mang ý cười.

Trong cửa hàng chỉ còn lại Doãn Khiếu bước nhanh chạy tới bên cạnh Doãn Mạc và Nha Nghị trầm mặc. Doãn Khiếu hốt hoảng hướng ra phía ngoài hô to, "Ngu xuẩn! Còn không tiến đến đỡ công tử về cho ta!" Ngoài cửa lập tức có mấy quan sai chạy vào, cũng bởi vì động tác chậm chạp mà bị Doãn Khiếu đánh chửi đến mấy lần. Trong lúc thịnh nộ hốt hoảng, Doãn Khiếu lại không phát hiện sau khi Nha Nghị nghe thấy Lý Dục kêu "Lập Hạ" thì rơi vào trầm tư.

Lập Hạ, chính là Lâm Lập Hạ kia sao?

Ban đêm trong dinh phủ của Giám thành.

Doãn Khiếu đi qua đi lại trong thư phòng, càng nghĩ càng tức giận, thuận tay cầm nghiên mực

trên bàn sách lên hung hăng nện xuống mặt đất, thoáng chốc nghiên mực vỡ thành mảnh nhỏ, từng mảnh vỡ của nghiên mực màu đen rơi lả tả khắp nơi. Lúc này Nha Nghi đẩy cửa đi vào, cười nói, "Đại nhân đây là phát cái gì?"

"Phát cái gì?!" Doãn Khiếu tức giận đỏ cả cổ, "Tên Lý Dục kia lại có thể đánh gãy xương sườn trước ngực Mạc nhi! Chỉ vì tiện nha đầu bé nhỏ không đáng kể bên cạnh hắn! Bây giờ Mạc nhi nằm ở trên giường ngay cả thở một hơi cũng đau vô cùng! Khẩu khí này ta thế nào nuốt trôi!"

Nha Nghi đến gần Doãn Khiếu trấn an nói, "Đại nhân bớt giận, dù sao hắn cũng là Vương Gia, chuyện này vẫn nên nhin một chút cho thỏa đáng."

"Nhin? !" Doãn Khiếu một cước đạp đổ một cái bình hoa lớn xuống đất, "Doãn Khiếu ta đã bao giờ phải nhin! Đừng nói hắn là một Cữu vương gia, ngay cả hoàng thượng cũng phải nhìn sắc mặt của bá phụ ta! Hôm nay hắn đánh Mạc nhi của ta thành cái dạng này, thù này không báo ta khó mà xả được cơn hận trong lòng!"

"Đại nhân đừng vội báo thù, mới vừa rồi nghe Vương Gia nói lần này hắn đến là để điều tra chuyện khoản tiền dùng để cứu trợ thiên tai?" Nha Nghi giống như quan tâm nói.

Vẻ mặt cuồng nộ vừa rồi của Doãn Khiếu lập tức phai nhạt đi, mặt mày tối tăm, "Hắn vậy mà đến điều tra chuyện về khoản tiền kia, lần trước chuyện ta giao cho người người đều làm thỏa đáng chứ?"

Nha Nghi cau mày, "Đại nhân, ta làm việc ngài còn có thể không biết sao? Diệt cỏ tất nhiên phải trừ tận gốc. Đoàn người đưa khoản tiền kia đều đã bị ta diệt khẩu. Chỉ là Cữu vương gia này vì sao lại biết mà đến điều tra? Chẳng lẽ có người từ trong làm khó dễ?"

Doãn Khiếu hừ lạnh một tiếng, "Bây giờ hắn cũng đã tìm tới cửa, còn quản ai làm hay không làm khó dễ."

Nha Nghi hỏi, "Vậy đại nhân chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Doãn Khiếu phì cười khoát khoát tay, "Lần này Lý Dục đột nhiên tới, ta căn bản không hề chuẩn bị, nếu hắn hùng hổ hăm dọa sợ rằng cuối cùng sẽ lộ nhân bánh."

Nha Nghi thay ông ta rót một ly trà, có chút sợ hãi nói, "Đại nhân, nếu như chuyện này bị hắn biết được mà bẩm rõ hoàng thượng, vậy coi như là chết, phạm tội chém đầu đấy!"

Doãn Khiếu không nhin được trừng mắt liếc hắn một cái, "Nhìn đáng vẻ không có tiền đồ của ngươi, ta tự nhiên sẽ có biện pháp."

"Đại nhân, hoặc là chúng ta không làm, đã làm phải làm đến cùng..." Nha Nghị suy nghĩ một chút, đưa tay làm một động tác cắt cổ.

Doãn Khiếu mắng, "Khôn kiếp! Ngươi cho rằng Lý Dục này là người dễ đối phó? Chỉ sợ đến lúc đó trộm gà không được còn mất nắm gạo!"

Nha Nghị lắc lắc đầu, "Đại nhân, thò đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao, vì sao chúng ta không tiên hạ thủ vi cường?"

Doãn Khiếu nghe vậy trầm tư, gương mặt nhìn hẩn một cái thật sâu, "Ngươi có chủ ý gì?"

Nha Nghị âm hiểm cười một tiếng, "Đại nhân, rồng mạnh không ép rắn thỏ địa, Cửu vương gia lợi hại hơn nữa cũng chỉ là chủ uy phong trong kinh thành, ở Triệu Đông thành này, đại nhân ngài mới có thể làm chủ nhân."

Trên mặt Doãn Khiếu chậm rãi hiện lên nụ cười, hàm răng ó vàng lộ ra không chút ngượng ngùng nào, "Nói tiếp."

Nha Nghị cúi xuống ghé vào tai ông ta thầm nói nhỏ vài câu, chỉ thấy nụ cười trên mặt Doãn Khiếu càng lúc càng lớn, ánh sáng ác độc trong con ngươi kia cũng càng ngày càng sáng. Cuối cùng Nha Nghị móc từ trong tay áo ra một bình gốm đưa cho Doãn Khiếu, gian xảo nói, "Đại nhân, có vật này, đừng nói hẩn là từ trong cung ra, cho dù hẩn là Đại La Thần Tiên cũng phải khoanh tay chịu trời."

Tay Doãn Khiếu cầm bình gốm nhất thời nắm chặt, mắt đậu xanh hí hí kia gần như không nhìn thấy nói, "Lý Dục, ta nhất định làm ngươi phải hối hận khi tới Đông Thành."

Mắt Nha Nghị khép hờ nói, "Đại nhân anh minh." Nhưng khóe môi cũng gợi lên một nụ cười khinh thường, Doãn Khiếu này quả nhiên là một người xúc động ngu xuẩn, tất cả đều như dự đoán của chủ tử, dĩ nhiên, chỉ ngoại trừ người kia xuất hiện.

Đêm khuya hai hắc y nhân trên đất trống ở vùng ngoại ô đối lập mà đứng, người cơ thể cao ráo không nói một câu, tiến lên chính là cho người cơ thể nhỏ nhắn một cái tát, mà người nhỏ nhắn kia không nói không rằng, chỉ cúi đầu không nói.

"Ngươi có biết ngươi sai ở chỗ nào không?" Người vóc dáng cao nhỏ giọng hỏi.

Người nhỏ nhắn nhìn hẩn một cái lên tiếng, "Thuộc hạ biết."

Người cao hừ lạnh một tiếng, "Đừng cho là ta không biết ngươi tồn chút tâm tư nhỏ kia, ghen ghét giữa nữ tử đúng là bình thường, nhưng ngươi cho rằng ngươi không nói thì ta sẽ không biết nàng là ai sao?"

Người nhỏ nhắn cả người không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lẽo.

Người cao lại nói, "Tốt nhất là người nên nhớ thân phận của mình, đừng quên tổ mẫu tám mươi tuổi và đệ đệ tám tuổi của người, bọn họ thật là ngày ngày nhắc đến muốn gặp người đây."

Hai tay trắng như ngọc của người nhỏ nhắn nắm chặt, cuối cùng cắn răng nói, "Thuộc hạ hiểu."

Người cao thấy thế lại vỗ nhẹ nhẹ bả vai của nàng, nhẹ giọng nói, "Người cố gắng hoàn thành chuyện này thật tốt, mấy ngày nữa là có thể trở về gặp người nhà của người rồi. Hỏa Nhi, ngàn vạn đừng khiến ta thất vọng."

Người nhỏ nhắn, cũng chính là Hỏa Nhi con người tối tăm nhỏ giọng lên tiếng, "Thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực!"

Người cao khoát khoát tay với nàng, "Người trở về trước đi, đừng để cho người nhìn ra được sơ hở."

Hỏa Nhi gật đầu, "Thuộc hạ cáo lui."

Sau khi Hỏa Nhi đi thì người cao cũng không lập tức rời đi, hắn tháo miếng vải đen xuống, lộ ra gương mặt lịch sự nhã nhặn lúc ban ngày. Hắn cầm một mảnh lá cây lên thổi một tiếng, không lâu sau đó, một con bồ câu đưa tin màu trắng liền dừng ở đầu vai hắn. Hắn trấn an sờ sờ lông vũ nó, cột một tờ giấy vào trên đuôi phải nó. "Đi đi, Tiểu Quai, nhất định phải đến sớm một chút."

Chim bồ câu trắng đứng dậy vọt lên, chỉ chốc lát liền biến mất trong tầm mắt.

Hai ngày sau bên trong hoàng cung ở Kinh Thành, một con chim bồ câu trắng như tuyết đậu trên cửa sổ ngự thư phòng, Lý Huyền đang phê duyệt tấu chương để bút lông trong tay xuống, nhẹ giọng gọi, "Tiểu Quai, lại mang tin tức tốt gì đến?"

Chim bồ câu kia dường như cũng nghe hiểu lời của hắn, lập tức bay đến trên tay hắn cọ xát. Trong mắt phượng dụ dàng của Lý Huyền hiện lên ý cười nhẹ nhàng, đưa tay cởi tờ giấy trên bàn chân nó xuống. Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn mở tờ giấy ra, mắt phượng sau khi nhìn thấy nội dung trong tờ giấy chợt tròn to, ngay cả tay cũng không kiềm chế được run rẩy. Trong con người mây trà của hắn nháy mắt hiện lên vô số cảm xúc, khiếp sợ, nghi ngờ, mừng như điên, nóng nảy, cho đến cuối cùng lại khôi phục thành một đầm nước yên ả.

"Bất Phá, tiến vào." Hắn đè nén mừng rỡ trong lòng, nhưng giọng điệu có hơi lơ đãng vẫn tiết lộ kích động của hắn.

Lúc này Mạc Bất Phá đã là thống lĩnh đại nội thị vệ trong cung, hấn một chân quỳ xuống cung kính nói, "Hoàng thượng có gì phân phó?"

"Thay trẫm tìm ra ngựa tốt nhất nhanh nhất trong chuồng ngựa! Lập tức!" Lý Huyền đột nhiên đứng lên nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ là vui vẻ lâu ngày không thấy.

Mạc Bất Phá nói, "Thần tuân chỉ!" Hấn chần chờ một chút lại nói, "Hoàng thượng đây là..."

Trong mắt phượng hẹp dài của Lý Huyền tràn đầy kiên định và cấp bách, "Trẫm muốn đích thân đi Triệu Đông một chuyến."

Ngay tại lúc đó trong khách điếm ở Triệu Đông, Lý Dục nghênh đón một phong thư mời của Giám thành Doãn Khiếu, đưa thư chính là Nha Nghị.

Nha Nghị nịnh hót cười nói, "Vương Gia, ba ngày sau đại nhân đặc biệt vì Vương Gia mở một bữa tiệc đón gió tẩy trần trong phủ, mong rằng đến lúc đó Vương Gia nể mặt, nhất định phải vui lòng đến dự." Tiếp đó lại quay đầu nhìn về phía Lâm Lập Hạ bên cạnh, "Cô nương cũng nể mặt chứ, công tử nhà ta muốn nói lời xin lỗi với cô nương."

Lý Dục đang nhàn nhã hưởng thụ xoa bóp vụng về của Lâm Lập Hạ, hấn ý bảo Lâm Lập Hạ nhận lấy thư mời miễn cưỡng trả lời, "Như thế rất tốt."

Trong mắt màu xám nửa cúi của Nha Nghị tràn đầy tính toán, khom người tôn kính nói, "Như vậy ba ngày sau chờ vương gia đại giá."

Lâm Lập Hạ nhìn nam tử trước mắt giống như cung kính, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng.

Tiệc tẩy trần ba ngày sau, lại sẽ xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Vật Trong Lòng (Một)

Thời gian ba ngày thật sự không lâu lắm, gần như là vừa quay người trong chớp mắt liền đến thời khắc dự tiệc. Hôm nay Lâm Lập Hạ vẫn là bạc trang đậm thi, tóc đen mềm mại rũ xuống, váy dài màu xanh dương nhạt tôn lên vẻ quyến rũ bên trong lại mang chút thanh thuần của nàng. Hôm nay Lý Dục cũng thay đổi một cảm bào màu xanh đậm, không có bày ra tà tứ tuyệt mỹ vô cùng như thường ngày, lại thêm mấy phần trầm ổn kín kẽ.

Hai người một cao ráo một nhỏ nhắn, một tuấn mỹ tà tứ một xinh đẹp quyến rũ, đứng chung một chỗ có thể nói là tập trung ánh sáng chói mắt, liếc mắt nhìn qua chỉ cảm thấy phong hoa tuyết nguyệt gì đó, nàng nhieu mày suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói với Lý Dục đang ở trước xe ngựa kia, "Gia, thật sự muốn đi?"

Chẳng qua là nữ chính đương sự cũng không có tâm tư đi suy nghĩ những phong hoa tuyết nguyệt gì đó, nàng nhieu mày suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói với Lý Dục đang ở trước xe ngựa kia, "Gia, thật sự muốn đi?"

Con mắt dài của Lý Dục lóe lên, tùy ý mở ra quạt xếp nhuộm mực nói, "Vì sao không đi?"

Lâm Lập Hạ nhìn vẻ mặt lười nhác không khác gì bình thường của hắn, con người nhỏ dài kia thỉnh thoảng chợt hiện ánh sáng lộng lẫy không tên, trong lòng chẳng biết tại sao lại yên tâm, cười nhạt một tiếng nói, "Vậy thì đi thôi."

Ngay sau đó Lý Dục cũng cong khóe môi lên, trong con người nhỏ dài khép hờ giấu giếm tâm tư mãnh liệt, hắn xoay người lên xe ngựa, khóe mắt chú ý đến bầu trời đêm nay đen trầm giống như nhuộm mực, không có một chút lóe sáng. Hắn tà tà cong khóe miệng, tiếng cười trầm thấp trút xuống.

Sau lưng Lâm Lập Hạ gơ tay vén một lọn tóc rơi xuống ra sau tai lên, trong mắt hạnh trầm lặng như nước, nàng cũng không phải không cảm thấy được không khí tối nay khác thường, chỉ là có vài chuyện không phải tránh là có thể trôi qua.

Bánh xe ngựa không ngừng chuyển động, tiếng vó ngựa chạm đất ở trên đường phố yên tĩnh lạnh tanh rõ ràng khác thường. Bên trong xe, Lâm Lập Hạ nửa tựa người vào vách xe, hai mắt khép hờ che giấu suy nghĩ trong mắt. Lý Dục thì nằm ở trên giường êm nhắm mắt giả vờ ngủ say, hai người đều im lặng không nói, trong không khí ẩn giấu một tia căng thẳng như có như không.

Xe ngựa rất nhanh dừng lại, Lâm Lập Hạ nâng váy đi đi xuống trước, đập vào mắt chính là Giám thành phủ vào ban đêm có vẻ hơi âm u lạnh lẽo. Nàng khẽ mím đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt có chút lạnh lẽo.

Lý Dục nhìn nàng uốn thân thể mảnh khảnh thẳng tắp, trông mắt đen trở nên càng thêm thâm trầm. Hắn tiến lên thân mật dán vào tai nàng, thấp giọng nói một câu, "Tin tưởng ta." Sau đó trước khi nàng kịp phản ứng bước nhanh về phía trước, thân thể thon dài tuấn dật mà trác việt.

Sau khi Lâm Lập Hạ hơi sững sờ hỗn loạn cảm xúc thì đột nhiên sáng suốt, nhìn bóng lưng của hắn bất đắc dĩ cười cười, hắn bảo nàng tin tưởng hắn, vậy thì tin thôi.

Hai người một trước một sau bước đi không nóng không vội, tùy cho người làm ở sau cửa yên tĩnh dần đường. Lâm Lập Hạ thần nhiên thu tất cả vào đáy mắt, nàng nhìn Giám thành phủ lạnh tanh trước mắt đột nhiên cũng nhớ tới tình cảnh nhiều năm trước lúc nàng vừa tới Đại Minh Vương Triều, khi đó mặc dù nàng hoang mang lo lắng nhưng cũng là ung dung tự tại, lúc này lại như là ngàn cánh bướm lướt qua, vô dục vô cầu. Nàng khi đó đối với cảnh sắc Lâm phủ phú quý mỹ lệ thì cảm thán, hiện tại lại yên lặng nhìn nơi này. Thời gian như nước, thì ra bất tri bất giác tất cả đã qua lâu như vậy.

Nha Nghi xa xa liền tiến lên đón, nụ cười mang theo lấy lòng nói, "Thảo dân gặp qua Vương Gia, gặp qua cô nương, đại nhân đang chờ trong sảnh."

Lý Dục thần nhiên "Ừ" một tiếng, hoàn toàn không thấy nhiệt tình của hắn. Nha Nghi cũng không thấy lúng túng, cúi đầu khom lưng như cũ, chỉ là Lâm Lập Hạ chú ý tới phần lưng hắn hơi thẳng tắp, không giống mặt ngoài cúi người chào nịnh hót như vậy. Đầu ngón tay nàng hơi lạnh, nhẹ nhàng dấu đi suy nghĩ của mình, Nha Nghi này tuyệt đối không phải là một nhân vật bình thường.

Mới vừa vào sảnh liền nhìn thấy Doãn Khiếu trên ghế chủ vị đứng lên, đi tới trước mặt Lý Dục cung kính nói, "Ty chức gặp qua Vương Gia."

Trên mặt tà mị của Lý Dục không nhìn ra tức giận, lười biếng nói, "Không cần để ý nhiều."

Doãn Khiếu vừa nhìn về phía Lâm Lập Hạ, trong cặp mắt hạt đậu gần như không thấy được kia xẹt qua căm hận, nhưng trong miệng lại lấy lòng kêu lên, "Gặp qua cô nương, mấy ngày trước tiểu nhi đã đắc tội nhiều, mong rằng cô nương tha lỗi."

Lâm Lập Hạ cười nhạt, lễ độ trả lời, "Đại nhân không cần để ý."

Doãn Khiếu cười cười, dẫn Lý Dục đến bên trái bàn nhỏ, "Vương Gia xin an vị." Rồi hướng Lâm Lập Hạ đưa tay ý bảo bên phải, "Cô nương bên kia mời."

"Không cần." Lý Dục cầm ly rượu tinh xảo bằng bạc lên vuốt vuốt, "Ổ chỗ này của ta lấy thêm một phần bát đĩa là được."

Doãn Khiếu nghe vậy lập tức không kịp phản ứng, cho đến khi Lâm Lập Hạ lão đảo đi tới bên cạnh Lý Dục ngồi vào chỗ của mình mới hoàn hồn lại, hắn kéo mở thịt béo nặn ra nụ cười, "Vây mời Vương Gia chờ chốc lát."

Lâm Lập Hạ không nói một lời nhìn bộ đồ ăn bằng bạc trước mắt, hơi nhú mày. Không biết Giám thành này là bình thường vẫn dùng bộ đồ ăn như vậy hay chỉ có hôm nay cố ý lấy ra? Người trước là tìm độc cho mình, người sau bọn họ giống như cho là đúng tuyên bố rõ ràng những thứ gì.

Lý Dục ngược lại không hề nói gì, thú vị đảo quanh nhìn động tác vụng về của Doãn Khiếu.

Doãn Khiếu rót cuộc ngồi xuống, mà lúc này Nha Nghi ở cửa cũng đi tới bên cạnh ông ta yên lặng đứng. Doãn Khiếu mở miệng nói, "Vương Gia đại giá quang lâm Triệu Đông thành, thật là làm cho ty chức cảm thấy vinh hạnh tột cùng."

Ông ta nói xong liền vỗ tay một cái, chỉ thấy ngoài cửa đám mỹ tửu thế duyên dáng bung khay thướt tha đến gần, mặt mày rỏ xuống, người người đều mang dáng vẻ ngượng ngùng.

"Hi vọng tới nay Vương Gia có thể tận hứng." Doãn Khiếu nhìn mỹ tửu một chút lại nhìn Lý Dục một chút, có điều ngụ ý nói.

Môi mỏng của Lý Dục khẽ nâng lên một nét cười thoáng hiện mê người, mang theo từ tính nói, "Thật là làm phiền Doãn đại nhân hao tâm tổn trí rồi."

Doãn Khiếu vẻ mặt tươi cười, "Vương Gia thích là tốt rồi, thích là tốt rồi." Dứt lời còn làm như vô tình quét qua Lâm Lập Hạ một cái.

Lâm Lập Hạ so với chính chủ Lý Dục kia còn hăng say hơn, ánh mắt không chút e dè nào dính vào trên người mỹ tửu, từ gương mặt đến dáng người từng cái đánh giá. Lý Dục thấy thế ở dưới đáy bàn bắt được tay của nàng véo nhẹ một cái, lúc này mới kéo lại thần trí của nàng. Ngón tay thon dài của hắn không ngừng vuốt ve miệng ly rượu, ánh sáng bên trong con mắt đào hoa lóe lên.

Lâm Lập Hạ sáng tỏ ra vẻ bộ dáng hiền thực, cung kính cầm bình rượu lên rót nửa ly rượu cho hắn. Lý Dục cười như không cười nhìn nửa ly rượu này, thần sắc con người u ám không rõ.

Doãn Khiếu từ chỗ ngồi cầm ly rượu đứng dậy, hướng về phía hai người cao giọng nói, "Vương Gia, ty chức kính ngài một ly. Chúc vương gia vạn sự hài lòng." Nói xong một hơi uống cạn rượu trong chén.

Lý Dục cười khê, "Vây bản vương liền cảm ơn Doãn đại nhân." Cũng một hơi uống cạn.

Nha Nghi tức thời giúp Doãn Khiếu rót thêm rượu, Doãn Khiếu lại nói, "Ly rượu này ta mời Lập Hạ cô nương, ta thay tiểu nhi ngày đó vô lý nói xin lỗi với cô nương, thật là mạo phạm."

Lâm Lập Hạ đoan trang cười cười, cầm ly rượu lên nói, "Ngày đó cũng chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, dĩ nhiên ta sẽ không so đo, đại nhân, mời." Nói xong thế mà lại cũng một hơi uống cạn.

Nha Nghi nhìn ngược lại có chút bội phục nữ tử trước mắt này, diện mạo nàng xinh đẹp quyền rũ khí chất ưu nhã, biểu cảm tự nhiên thoải mái không có một tia ngượng ngịu, thật đúng là không giống với nữ tử bình thường.

Doãn Khiếu ngồi xuống, "Tính cách Lập Hạ cô nương thật tốt mà, Vương Gia thật đúng là có diễm phúc, ha ha ha. Vương Gia dùng bữa dùng bữa, những thứ này đều là món ăn ty chức cố ý để cho người ta làm, tuyệt đối là món ngon đấy."

Lý Dục cười khẽ gật đầu, cầm đĩa bạc lên tao nhã lật đi lật lại. Lâm Lập Hạ nhìn chằm chằm vào các loại món ăn kiêu dáng màu sắc phối hợp đẹp mắt, mùi thơm gọi mời nước miếng người ta trước mắt, trong đầu đột nhiên lại nhớ tới những đứa bé gầy trơ cả xương nhìn thấy hôm đó. Bên này làm quan cầm y ngọc thực, bên kia bị đói ngay cả bánh màn thầu cũng không ăn nổi, quả thật là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra. Nghĩ như vậy sắc mặt của nàng thoáng chốc lạnh xuống, cũng không động đũa, chỉ ngồi yên lặng.

Doãn Khiếu không ngừng mời rượu Lý Dục, Lý Dục cũng không từ chối, một ly lại một ly uống hết, gò má trắng nõn và vành tai bởi vì chút cồn mà hơi ửng hồng.

Trong phòng có hai người là yên tĩnh, một là Lâm Lập Hạ, một người còn lại là Nha Nghi. Rượu từ từ vào bụng, không khí cũng càng thêm quý dị, sắc mặt Lý Dục càng ngày càng đỏ, mà nụ cười xòa trên mặt Doãn Khiếu cũng càng ngày càng nhạt.

"Lần này Vương Gia tới là để điều tra chuyện khoản tiền trợ giúp nạn thiên tai, nhưng không phải vụ án kia đã có kết quả rồi sao?" Doãn Khiếu làm bộ như vô tình hỏi.

Lý Dục nhàn nhã uống một hớp rượu, miễn cưỡng nói, "Hiển nhiên là có sai lầm, người bị hành hình lần đó chỉ là hình nhân thế mạng."

Doãn Khiếu cau mày, "Ý vương gia là đám quan viên áp khoản bị oan uổng? Cái này liệu Vương Gia có đầu mối gì không?"

Lý Dục cười thần bí, nhìn hẩn một cái đầy thâm ý, "Chuyện này... Thì bổn vương không thể nhiều lời, đến lúc đó chỉ hy vọng Doãn đại nhân cố gắng phối hợp với ta là được."

Doãn Khiếu bị cái nhìn kia của hẩn làm mồ hôi lạnh cũng chảy ra, lập tức hạ quyết tâm, Lý

Dục này, quyết không thể giữ lại! Hắn cười cười quái dị, vừa giơ ly rượu lên, "Ty chúc lại kính Vương Gia một ly, chúc vương gia sớm ngày hiểu rõ vụ án này, chẳng qua có một số việc vẫn không nên quá tích cực thì tốt hơn, đã qua còn chưa tính, tội gì để sừng trâu như vậy."

Lý Dục cầm ly rượu lên ngửi mùi rượu một cái, "Lời này của Doãn đại nhân là có ý gì?"

Doãn Khiếu bình tĩnh nhìn hắn, "Vương Gia là người thông minh, tự nhiên biết ta nói là có ý gì."

Lý Dục lạnh nhạt nói, "Bỏn vương cũng không thông minh như Doãn đại nhân nghĩ, vẫn mong Doãn đại nhân nói rõ."

Trên mặt Doãn Khiếu cời ra nụ cười, "Vương Gia cần gì nhất định phải trở mặt với ta chứ, có câu nói rất hay, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt."

"Bỏn vương nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống đều không nhìn ra mình giống tuấn kiệt chỗ nào." Lý Dục còn có tâm tư vui đùa, "Doãn đại nhân nghĩ sao?"

Doãn Khiếu nặng nề để ly rượu xuống, giọng điệu âm u lạnh lẽo nói, "Vậy Vương Gia cũng đừng trách ta không khách khí."

Lý Dục giận quá hóa cười, hai bàn tay thon dài trắng nõn vỗ nhẹ mấy cái, "Mấy năm nay Doãn đại nhân làm Giám thành không tệ, cái khác không học được nhưng giọng quan này ngược lại một chút cũng không hạ xuống."

"Hừ." Doãn Khiếu đã sớm không phải cái kẻ sợ hãi e dè như vừa rồi, con người nhiễm âm u lạnh lẽo nhìn hắn nói, "Vương Gia thật đúng là quá khen, đúng rồi, đêm nay ty chúc chiêu đãi Vương Gia có hài lòng không?"

Trán Lý Dục có hơi thấm ra mồ hôi, nhưng biểu tình lười biếng tự đắc như cũ, "Ngoại trừ Doãn đại nhân hạ chút thuốc với bản vương, cái khác Bỏn vương vẫn rất hài lòng." Dưới bàn trong lòng bàn tay mà hắn nắm của Lâm Lập Hạ tràn đầy mồ hôi, Lâm Lập Hạ không biến sắc, chớp chớp mắt nhìn giữ vững tinh táo của mình, nắm tay Lý Dục cũng nặng chút.

Doãn Khiếu đứng lên đi ra, cố ý thở dài nói, "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, đây cũng là chuyện ty chúc không còn cách nào khác. Đành phải uất ức Vương Gia rồi."

Hô hấp của Lý Dục từ từ suy yếu, cuối cùng cả người buông lỏng dựa vào trên người Lâm Lập Hạ, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn vẫn không thấy khủng hoảng, trêu chọc nói, "Xem ra đêm nay đại nhân chuẩn bị đồ bạc không phải nói cho chúng ta biết người không hạ độc, mà là trên đời này cũng có loại độc đồ bạc cũng không nhận ra được."

"Vương Gia đây chính là hiểu lầm ta, đây không phải là độc dược mà chỉ là thuốc mê nho nhỏ mà thôi." Doãn Khiếu cười híp mắt nói.

Lý Dục tán dương, "Thuốc mê có thể mê đảo Bốn vương trên đời này cũng chỉ có mấy loại mà thôi, đại nhân thật đúng là có bản lĩnh."

Doãn Khiếu nghe vậy trong lòng hơi chút khác thường, nhưng vẫn là đáng vẻ tiểu nhân đắc chí kia, lúc này Lâm Lập Hạ lại chỉ ra nghi ngờ trong lòng hắn.

"Doãn đại nhân cũng muôn vàn cẩn thận đừng để người xem như dao găm mà sử dụng." Lâm Lập Hạ thản nhiên lên tiếng nói, đầu óc nàng cũng bắt đầu mơ hồ, nhưng không nghiêm trọng như Lý Dục.

Thân thể Doãn Khiếu cứng đờ, trong đầu thoáng qua vô số loại suy đoán, cuối cùng đột nhiên cả kinh!

"Bốp bốp bốp!" Nha Nghi vỗ tay đi tới, "Lâm cô nương quả nhiên thông tuệ, tại hạ thật sự bội phục, bội phục."

Lâm Lập Hạ khẽ cười một tiếng, mí mắt khép hờ che giấu thử dò xét của mình, lơ đãng nói, "Nha Nghi đại nhân thật là một con cò cao minh được hoàng thượng phái tới, ta sao có thể gánh vác được khen ngợi của người?"

Doãn Khiếu tròn mắt nhìn Nha Nghi, vừa định buột miệng mắng lại phát hiện toàn thân mình cũng không còn hơi sức, chỉ có thể mềm nhũn ngã xuống đất, ông ta nhanh chóng bị người điếm á huyết, đành phải dùng đôi mắt hạt đậu âm lãnh hung tợn nhìn chằm chằm Nha Nghi.

"Ha ha, một hòn đá ném trúng hai con chim, Nha Nghi đại nhân quả nhiên thật bản lĩnh." Lâm Lập Hạ chân thành nói, vừa đưa tay nắm lấy eo của Lý Dục, mình cũng tựa vào trên người của hắn.

"Nha Nghi cho là hạ thuốc mê với bản vương thì bốn vương sẽ khoanh tay chịu trói?" Lý Dục đột nhiên mở mắt, vô cùng cố hết sức nói.

Nụ cười của Nha Nghi sâu hơn, cô ra vẻ kinh ngạc nói, "Thiếu chút nữa quên, Vương Gia nói là hai mươi ám vệ mà người mang đến và hộ vệ bên cạnh người đi." Hắn cong khố miệng, trên mặt nho nhã lộ ra một tia tà khí, vỗ tay hai tiếng nói, "Ra ngoài."

Ngoài cửa hai người một trước một sau tiến vào, Ân Kỳ và Hỏa Nhi. Sắc mặt Ân Kỳ biến thành màu đen động tác cứng ngắc, vẻ mặt bình tĩnh giấu giếm tức giận mãnh liệt, mà Hỏa Nhi còn lại biểu cảm lạnh lẽo, vẻ mặt xa lạ. Đi vào mới phát hiện thì ra Hỏa Nhi ở sau lưng Ân

Kỳ chĩa vào một cây đoản kiếm, đầu kiếm đâm vào da, máu nhiễm ướt một mảng y phục.

"Về phần hai mươi ám vệ kia..." Nha Nghi mở rộng nụ cười, "Ta tin trên đường xuống hoàng tuyền bọn họ cùng nhau làm bạn chắc sẽ không cảm thấy vô vị."

Lý Dục trên vai sau khi nghe đến câu này liền rơi vào hôn mê, mà ánh mắt của Lâm Lập Hạ cũng càng ngày càng hoảng hốt, cuối cùng rơi vào trong bóng đêm vô tận.

Nha Nghi cười một tiếng âm lãnh, đưa tay vẫy hai hạ nhân, "Nhốt hai người kia vào trong địa lao cho ta, ngày mai ta muốn tự mình thẩm vấn." Dứt lời quay người đi, trong mắt cất giấu chính là hận ý sâu sắc.

Ân Kỳ thấy thế rũ mắt xuống che đậy nghi hoặc của mình, Nha Nghi này... Vì sao lại có hận ý như vậy với gia?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Vật Trong Lòng (Hai)

Trong phòng giam âm u tĩnh lặng không tiếng động, xuyên qua ánh trăng nhàn nhạt thấp thoáng có thể thấy được bên trong nằm trên một cái giường cũ nát có hai người hôn mê. Thời gian cứ như vậy im hơi lặng tiếng chảy xuôi, cho đến khi bóng đêm trở nên càng thêm thâm trầm, khí lạnh thấm vào tận xương, thân thể mảnh khảnh kia không khỏi rụt một cái, tiềm thức tìm kiếm ấm áp. Phía sau, nam tử tuần mỹ hơi mở đôi mắt đào hoa ra mặc cho nàng rụt vào trong ngực của mình, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, hắn vươn tay vuốt ve khuôn mặt nữ tử, sau đó ôm nàng vào trong ngực chặt hơn, gương mặt tuần tú chôn vào hõm cổ của nàng.

Sắc trời hửng sáng, Nha Nghị sai bước đi vào phòng giam, hắn không thể đè nén mà nhếch miệng, trong mắt ngập tràn điên cuồng khi sắp hoàn thành tâm nguyện. Chặng qua cảnh tượng hắn thấy được khi đẩy cửa phòng giam ra lại làm cho hắn tạm thời quên đi cảm xúc của mình, cả người sững sờ.

Ánh sáng mờ mịt, nữ tử xinh đẹp quyến rũ đang chìm tĩnh ngủ yên ở trong ngực nam tử tuần mỹ, thấp thoáng còn có thể thấy được khóe môi của hai người đều khẽ giơ lên, giống như đang ở trong một giấc mộng ngọt ngào đến cực điểm. Hình ảnh như vậy quá mức ấm áp và mỹ lệ, làm cho người ta không dám lên tiếng quấy rầy.

Nha Nghị sau một nháy mắt sững sờ thì xông lên chính là hận ý đến tận xương, hắn dạo bước vào trong phòng vỗ tay lớn tiếng, phun ra lời nói châm chọc, "Không ngờ lúc này Vương Gia và cô nương vẫn nồng tình mật ý như thế, thật là ghen chết tiểu nhân mà."

Nam tử tuần mỹ trên ván gỗ chậm rãi mở mắt, trong con ngươi đen như mực thần sắc không rõ, "Nha công tử dậy sớm thật, chẳng lẽ đêm qua căn bản không ngủ?"

Lời nói vừa định ra khỏi miệng của Nha Nghị bị nghẹn lại, tối hôm qua hắn quả thật không ngủ, bởi vì trong lòng vô cùng hưng phấn. Hắn cười cười, "Vương Gia ngược lại ngủ rất tốt, cho dù ở địa phương đơn sơ như vậy cũng là giai nhân trong ngực, thật là có phúc lớn có phúc lớn đây."

Ánh mắt của Lý Dục rơi xuống gương mặt trắng nõn của Lâm Lập Hạ, hơi hơi dụ dằng đi chút, "Cái này vẫn nhờ Nha công tử, nếu không Bốn vương sao có thể mỹ nhân trong ngực?"

Sắc mặt Nha Nghị biến hóa, nhưng ngay lập tức lại âm hiểm nhìn hắn nói, "Theo ta thấy, hôm nay Vương Gia không chỉ là ‘Mỹ nhân trong ngực’, còn có thể ‘Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’."

Nha Nghị lời này vừa dứt, Lâm Lập Hạ liền khẽ tỉnh lại, con người còn mang theo sương mù của nàng có chút không kịp phản ứng nhìn lồng ngực trước mắt, tiếp đó đưa tay đẩy ra liền muốn ngồi dậy. Chỉ là thân thể này sau một đêm vẫn suy yếu mềm nhũn như cũ, làm hại nàng chỉ có thể lại ngã trở về lồng ngực kia. Mà một loạt động tác này của nàng cũng làm cho Lý Dục trầm thấp cười một tiếng. Nàng ngược mắt nhìn hắn, "Công tử, rất buồn cười?"

Lý Dục ranh mãnh chớp chớp mắt đào hoa với nàng, "Sáng sớm Lập Hạ đã đối với ta ôm ấp yêu thương, cái này chẳng lẽ không đáng giá cho ta cười?" Bàn tay hắn đặt trên vòng eo nhỏ của nàng, khiến nàng thoáng có thể mượn lực hắn ngồi dậy.

Lâm Lập Hạ cũng không cự tuyệt, chỉ là con người thu lại ý cười, nhìn về phía người đứng thẳng duy nhất trong phòng giam – Nha Nghị, nàng thần nhiên mở miệng, giọng nói nghe không ra cảm xúc gì, "Hôm nay Nha đại nhân tới sớm thật, chẳng lẽ để đưa đồ ăn sáng cho Vương Gia hay sao?"

"Xem trí nhớ của ta này, nếu cô nương không nhắc nhở thì ta thật sự quên mất, thật là có nhiều chậm trễ có nhiều chậm trễ." Nha Nghị khản thiết trả lời, ngay sau đó sắc mặt lạnh lẽo, hướng ra phía lao đầu chờ bên ngoài phân phó nói, "Có nghe thấy không? Kêu phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng đưa tới, nếu làm khách của ta đói bụng thì cẩn thận cái đầu của người!"

"Dạ, tiểu nhân đi luôn!" Lao đầu cúi người gật đầu lui ra.

Khóe môi Lâm Lập Hạ khẽ câu, ngẫm mang hàm ý châm biếm, thì ra chỗ này đã sớm trở thành địa bàn của hắn. Nàng hơi híp mắt lại thuận miệng nói, "Nha công tử thật đúng là đã tìm cho chúng ta một chỗ tốt, quả thật là đông mát hạ ẩm."

Lý Dục trầm thấp nở nụ cười, mập mờ nói bên tai nàng, "Có ta làm lò sưởi cho nàng không phải rất tốt sao?"

Nha Nghị còn lại sắc mặt bình thường, đi về phía trước vài bước nói, "Cô nương đừng nóng lòng, ta tự nhiên sẽ thay Vương Gia và người chuẩn bị chỗ tốt, đến lúc đó cung cấp ăn tốt uống tốt. Nhưng mà trước đó..." Con mắt sắc của hắn chuyển một cái, hiện lên chút ngoan độc, "Còn hi vọng Vương Gia và cô nương phối hợp nhiều hơn."

Lâm Lập Hạ tựa nửa người vào trên người Lý Dục, lơ đãng mở miệng, "Không biết Nha công tử muốn phương pháp phối hợp như thế nào?"

Khóe môi Nha Nghị âm hiểm hơi cong, "Phương pháp phối hợp như thế nào... Cô nương lập tức sẽ được biết."

Một khắc đồng hồ sau, Nha Nghị nhìn Lý Dục bị treo ngược lên trước mặt lộ ra vẻ mặt sung

sương gần như đơn thuần. Chỉ thấy tứ chi thon dài của Lý Dục giờ phút này đang bị xích sắt khóa lại, cố định chặt chẽ trên vách tường, dung nhan tuấn mỹ của hắn hiện lên tái nhợt không bình thường, nhưng đôi mắt nhỏ dài kia lại không thấy sợ hãi, một vẻ lười nhác và nhàn nhã như cũ.

"Vương Gia cái gì cũng không hỏi à?" Nha Nghị có nhiều thú vị mở miệng hỏi.

Môi mỏng của Lý Dục nhàn nhạt nâng lên, khóe mắt đào hoa xé lên có vẻ tà khí mưng mủn, "Bỏn vương không cảm thấy có cái gì đáng để cho ta hỏi."

Nha Nghị có chút không thú vị, quay đầu nhìn về phía Lâm Lập Hạ bên cạnh ngồi dựa lưng vào vách tường, hỏi lần nữa, "Cô nương liệu có cái gì muốn hỏi?"

Lâm Lập Hạ buồn cười nhìn hắn, đáy mắt lại không một ý cười, "Nha công tử hi vọng ta hỏi cái gì vậy?"

Nha Nghị dạo bước đi tới bên cạnh nàng, khẽ cúi người xuống nhìn nàng nói, "Cô nương thật sự không tò mò chút nào?"

Trong con người Lâm Lập Hạ vẫn sóng nước chằng xao như cũ, mí mắt cười cười mà nói, "Nha công tử, có câu lòng hiếu kỳ giết chết một con mèo, ta vô cùng tiếc mạng, cái thứ như lòng hiếu kỳ vẫn nên ít một chút thì tốt hơn."

Nha Nghị lơ đãng cười cười, giọng nói trầm thấp mở miệng nói, "Cô nương không hiếu kỳ, ta ngược lại vô cùng tò mò."

Khóe môi Lâm Lập Hạ khóe miệng cạn câu, thản nhiên nhìn hắn.

Nha Nghị đứng thẳng lên đi về phía Lý Dục, trong miệng lại hỏi nàng, "Cô nương làm sao đoán được ta đang lợi dụng Doãn Khiếu, hơn nữa... Còn là người của hoàng thượng?"

Ánh mắt Lâm Lập Hạ thật sâu, "Người nếu đã nói là ta đoán rồi, còn hỏi cái gì chứ?"

Bước chân của Nha Nghị dừng lại một chút, tiếp đó nói, "Cô nương không muốn nói cũng được, tiếp theo nên nói chuyện chính sự thôi." Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua Lý Dục, "Vương Gia, người có biết rõ vị trí của binh phù?"

Lý Dục lười biếng giương mắt, mấp máy môi nói, "Câu hỏi này của Nha công tử thật thú vị, binh phù là vật hiệu lệnh quân đội, dĩ nhiên là ở trong tay Vũ Gia tướng quân, bây giờ người tới hỏi ta, sao lại nghĩ được chút hương vị cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng?"

"Cần gì Vương Gia phải để ta làm rõ chứ, sau khi cả nhà Vũ tướng quân bị diệt môn thì binh

phù liền không có tin tức, mà vào khoảng thời gian đó người tiếp xúc Tướng quân chỉ có Vương Gia người. Ngày thường quan hệ của Vương Gia với tướng quân cũng coi như hòa thuận, nhưng sau khi thảm án của phủ tướng quân xảy ra lại không gặp Vương Gia thì không có cách nào giải thích... Vương Gia, người vẫn nên thành thật khai đi, ta cũng không muốn bất kính với Vương Gia." Nha Nghị giống như thành tâm khuyên nhủ, trong mắt lại lưu động vẻ khát máu.

Lâm Lập Hạ không khách sáo cười thành tiếng, nói với Lý Dục, "Gia, sao ta lại cảm thấy Nha công tử không thể chờ đợi muốn ra tay với người? Sớm đã bảo người bình thường đừng gây hiềm khích với người khác như vậy, giờ thì hay rồi, báo ứng tới."

Lý Dục hí lại con mắt dài, bất đắc dĩ nói, "Ta tự nhận làm người không then với lòng, người đời không tin ta cũng thôi, thì ra Lập Hạ cũng nghĩ ta như vậy, cũng được, lẽ phải tự ở lòng người."

Lâm Lập Hạ nghe vậy cười càng thêm sung sướng, mà sắc mặt của Nha Nghị lại đột nhiên trầm xuống. Hắn âm trầm nhìn hai người, "Xem ra Vương Gia chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Hắn đi tới cái bàn bên cạnh cầm trường tiên (Roi dài) đã sớm chuẩn bị xong lên, cẩn thận chạm vào xương gai cực nhỏ trên thân roi, âm lãnh nhìn chằm chằm Lý Dục hỏi, "Vương Gia, ta lại hỏi người một lần cuối cùng, binh phù ở đâu?"

Lý Dục nâng môi mỏng lên, hai mắt sáng quắc, "Bỏn vương không biết."

Sắc mặt Nha Nghị hoàn toàn lạnh xuống, hắn vung trường tiên lên lập tức trên người Lý Dục rơi xuống một vết máu, hắn chế nhạo nói: "Vương Gia còn không biết đi, phần lớn người của người ở trong kinh đều bị chúng ta phát hiện ra. Thật là không nghĩ đến đây, Trang Nguyên Lang cũng là người của vương gia, Vương Gia quả nhiên thật bản lĩnh." Hắn đột nhiên kéo môi cười một tiếng, cố ý nói, "Dĩ nhiên, những thứ này đều phải cảm tạ trợ thủ đắc lực của vương gia Hỏa Nhi cô nương, năng lực này đúng là lập công lớn."

Mắt sắc của Lý Dục bỗng nhiên trầm xuống, cuối cùng phá vỡ vẻ mặt nhàn nhã kia. Lâm Lập Hạ nửa khép mắt hạnh, hừ hừ, xem ra tình cảm của Lý Dục đối với Hỏa Nhi kia không tầm thường đâu.

Nha Nghị tà ác nhếch miệng, lại trở tay hung hăng vụt xuống một roi, thân thể thon dài của Lý Dục rung một cái, xiên y bị cắt qua lộ ra làn da mang theo màu máu. Nhưng hắn lại cắn chặt hàm răng, không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì, khoe môi hắn chỉ mang theo nụ cười yếu ớt, ánh mắt sâu kín nhìn Nha Nghị.

Nha Nghị thấy thế càng thêm ngập tràn tức giận, trước hết lại một roi vung về phía hắn, chỗ y phục rách vụn trên người Lý Dục càng ngày càng nhiều, dĩ nhiên, vết thương cũng càng ngày càng nhiều. Trong lúc nhất thời bên trong hình thức chỉ nghe thấy tiếng roi vung lên nện vào

thân người “Bốp bốp”, tần số âm thanh ngọt ngào. Hồi lâu sau cuối cùng Nha Nghi cũng dừng tay lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía Lâm Lập Hạ vẻ mặt bình tĩnh ngồi một bên, "Tại sao cô nương không xin tha cho hắn?"

Lâm Lập Hạ hồ hững nhìn về phía hắn, "Nếu xin tha thì ngươi sẽ dừng tay?"

Nha Nghi cười ha ha, "Đương nhiên sẽ không."

Lâm Lập Hạ kiềm chế ánh mắt của mình không nên nhìn Lý Dục, nhưng trong lòng vẫn buột chặt lợi hại, móng tay càng thêm khảm vào lòng bàn tay, nàng đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt doanh động nhìn Nha Nghi hỏi, "Mạo muội hỏi một câu, Nha công tử có thâm cừu đại hận gì với gia nhà ta?" Nếu không tại sao hắn chỉ hỏi vị trí của binh phù hai lần, thời gian còn lại đều ở đây quát Lý Dục? So với việc tra tấn tra hỏi, loại hành động này của hắn càng giống như là ... Tiết hận?

Nụ cười của Nha Nghi cứng đờ, ngay sau đó ngậm bi thương nói, "Cô nương thật đúng là thông minh. Ta và Vương Gia nào chỉ là có thâm thù đại hận, sợ rằng còn phải cộng thêm bốn chữ không đội trời chung."

"Hả?" Lâm Lập Hạ khẽ nhướn đôi mày thanh tú, "Hắn diệt cả nhà ngươi hay là giết vợ con ngươi?" Nàng vốn là chỉ thuận miệng nói một câu, vậy mà sau khi Nha Nghi nghe những lời này thì toàn thân chấn động, trong con ngươi hiện lên đau đớn kịch liệt. Nàng không thể tưởng tượng nổi nhìn Nha Nghi một chút lại nhìn Lý Dục một chút, X , đừng nói là nàng thật sự trúng số độc đắc rồi...

Lý Dục vốn nhắm hai mắt đột nhiên khẽ cười một tiếng, mồ hôi làm tóc đen trên trán hắn ướt nhẹp, làm gò má trắng nõn càng lộ vẻ tuấn mỹ, hắn chậm rãi mở đôi mắt đào hoa ra, trong tròng mắt tràn đầy mỉa mai hoặc, hắn tà tà nâng môi mỏng lên, phun ra ba chữ, "Nghe Uyển Nhi*."

*Xem lại chương 19: Yêu hận điên cuồng

Trong mắt Nha Nghi hiện lên tàn nhẫn, bắp thịt toàn thân không tự chủ căng thẳng lên, trước hết giơ tay lên ngoan độc vung roi, "Không cho phép ngươi gọi tên Uyển Nhi! Cái tên súc sinh nhà ngươi!"

Lý Dục chợt hít vào một hơi, nhưng trong mắt đều ngập tràn vẻ tà mị, "Thì ra đứa bé trong bụng nàng là của ngươi, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy." Hắn đột nhiên trầm thấp nở nụ cười, giọng nói từ tính vào giờ phút này lộ vẻ quỷ dị khác thường, con ngươi nhỏ dài của hắn ánh sáng rạng rỡ, cực kỳ vui vẻ nói, "Nhờ ngươi về sau chuyển lời cho nàng, nguyện vọng nàng ước ngày đó chỉ sợ không thể trở thành sự thật rồi."

Hắn đã gặp được nữ tử làm hắn yêu say đắm đêm không thể say giấc, chỉ là hắn sẽ không

giống như trong lời nguyện rửa của nàng không chiếm được tình cảm chân thành. Người hấn yêu, đời này kiếp này, nhất định chỉ là của hấn.

Nha Nghị bị nụ cười của hấn làm tức giận cắn răng nghiêng lợi, bỏ roi xuống liền muốn tiến lên đá thẳng vào ngực Lý Dục, lại bị Lâm Lập Hạ bắt ngờ quát lên ngăn cản.

"Nha Nghị!" Lâm Lập Hạ la lớn, trong con ngươi như nước hiện lên ánh sáng lạnh, "Người thấy được không." Nàng đưa tay vén tay áo phải lên, lộ ra da thịt trắng nõn mềm mại, sau đó không chút do dự nặng nề cọ vào mặt tường xù xì phía sau!

Nha Nghị sững sờ nhìn trên cánh tay nhẵn nhụi của nàng xuất hiện từng vết máu, máu tươi tranh trước sợ sau từ trong vết trầy trào ra. Lý Dục thì con ngươi đen trong nháy mắt co lại, tim giống như bị người ta siết chặt không cách nào đập nữa, hấn không khỏi mất đi dũng khí lo lắng kêu lên, "Lập Hạ!"

Ánh mắt Lâm Lập Hạ lạnh lùng xẹt qua khuôn mặt tuấn mỹ lo lắng của hấn, rồi nhàn nhã nhẹ giọng nói với Nha Nghị, "Nếu Nha công tử lại động vào người hấn dù chỉ một chút nữa, ta sẽ làm một lần như vậy, nếu công tử không tin, có thể thử một lần."

Nha Nghị thấy ý cười dịu dàng trên khuôn mặt kiều mỵ của nàng, chỉ là cặp mắt hạnh kia lại như kết băng làm cho người ta cảm thấy một trận ý lạnh, hấn nắm tay lại thật chặt, cười lạnh nói, "Cô nương sao lại chắc chắn ta sẽ dừng tay như vậy? Ta cực khổ lắm mới đợi được hôm nay, sao có thể bởi vì uy hiếp nho nhỏ của người mà dừng bước?"

Lâm Lập Hạ dùng cái tay bị thương kia phủi phủi bụi bặm trên tay áo, máu đỏ từng giọt rơi xuống y phục màu xanh nhạt tạo thành nhiều điểm như hoa văn, kết hợp với nụ cười dịu dàng của nàng ngược lại trở nên yêu mị, "Ta không phải là khách quý của công tử sao, ta mà xảy ra chuyện chỉ sợ chủ tử của người..." Nàng cười khẽ, trong miệng lại phun ra chữ chữ uy hiếp, "Vì đầu của người, người không thể không nghe ta."

Hai mắt Nha Nghị tức giận mở to, nhìn chằm chằm Lâm Lập Hạ hồi lâu, cuối cùng phát tay áo đi.

Lâm Lập Hạ ở phía sau hấn nhẹ nhàng tặng thêm một câu, "Tốt nhất là Nha công tử lại đưa chút Kim Sang Dược đến, nếu vết thương này của ta không cẩn thận bị nhiễm trùng thì vô cùng không tốt đấy."

Bước chân của Nha Nghị dừng một chút, tiếp đó bước chân phần hấn lại trầm mặc rời đi.

Sau khi Nha Nghị rời đi trong phòng giam không có ai mở miệng nữa. Con ngươi đen như mực của Lý Dục bình tĩnh khóa trên người Lâm Lập Hạ, nhưng nàng lại nhắm hai mắt lại chợp mắt, dường như không phát hiện ánh mắt nóng rực của hấn. Người đưa thuốc tới rất nhanh,

nàng đứng dậy nhận lấy Kim Sang Dược, thản nhiên liếc nhìn vẻ mặt khó lường của Lý Dục, tiếp theo chậm rì rì đi tới trước người hắn. Động tác của ngón tay nhỏ nhắn không chút dịu dàng dao động trên miệng vết thương của hắn, nàng rũ thấp mí mắt xuống, không để cho hắn dò xem cảm xúc của mình.

Lý Dục khép hờ mắt đào hoa, có chút tựa như uất ức "Hít" một tiếng cũng không đòi được thương tiếc, ngược lại nàng càng thêm dùng sức ấn. Hắn không cách nào khống chế được khóe môi cong lên trên của mình, giọng trầm thấp mang theo một tia, Hử... Làm nũng? "Lập Hạ, đau."

Lâm Lập Hạ hừ lạnh một tiếng cũng không ngẩng đầu lên, "Lúc này biết đau rồi à?"

"Dĩ nhiên." Lý Dục vẻ mặt nghiêm chỉnh, trên gương mặt tuấn mỹ ngập tràn tức giận, "Vừa rồi lúc nàng làm như vậy làm ta so với bây giờ còn đau gấp nghìn lần, rốt cuộc nàng có biết nàng đang làm cái gì hay không?"

Cuối cùng Lâm Lập Hạ cũng ngẩng đầu lên, "Bây giờ huynh biết cảm giác của ta rồi hả?"

Lý Dục nghe vậy hơi sững sờ, tiếp đó trong tròng mắt đen hiện lên ý cười tràn đầy, môi mỏng cong thành một đường cong xinh đẹp, "Đau lòng ta rồi à?"

Lâm Lập Hạ đột nhiên cười dịu dàng động lòng người, trong tay lại không chút lưu tình bóp chặt cánh tay hắn, "Lòng ta đau cái đầu huynh."

Lý Dục nhìn nàng giả dối nở nụ cười, trong lòng lại tràn đầy ấm áp. Hắn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn trên trán nàng, "Lập Hạ."

Lông mi Lâm Lập Hạ hơi run rẩy, nhưng không né tránh.

Lý Dục cố sức dùng trán cọ lên trán nàng, đáy mắt có cung chiều và mềm mại vô biên, Lập Hạ, đây là Lập Hạ của hắn.

Đúng lúc này ở cửa có người lên tiếng phá vỡ không khí ngọt ngào này, "Cô nương, mời cùng tiểu nhân ra ngoài một chuyến."

Lâm Lập Hạ nhìn Lý Dục một cái thật sâu, xoay người đi ra ngoài. Lý Dục không lên tiếng gọi nàng, chỉ là con mắt sắc càng ngày càng sâu, giống như là trời sao mệnh mông bát ngát trong đêm tối.

Nên tới, luôn luôn sẽ tới.

Lâm Lập Hạ yên lặng đi theo người dẫn đường đi tới trước một cửa phòng đóng chặt, người

dẫn đường lập tức lui xuống, còn dư lại một mình nàng đứng ở trước cửa. Nàng thấp thoáng có thể thấy bóng dáng cao lớn bên trong phòng, trong lòng có chút xông lên vô số loại cảm xúc phức tạp, nhưng cuối cùng đều hóa thành tiếng thở dài bất đắc dĩ. Nàng đưa tay chuẩn bị đẩy cửa, nhưng đúng lúc này cửa phòng lại bị người mở ra từ bên trong, làm cho tay nàng rơi xuống khoảng không, nàng giương mắt đối diện với khuôn mặt tuần mỹ quen thuộc rồi lại xa lạ của người nọ, trên mặt vừa chuẩn bị xong nụ cười khách khí, một giây kế tiếp lại đột nhiên bị hấn chặt chẽ kéo vào trong ngực, thoáng chốc giữa hô hấp tràn đầy hơi thở nam tử nhàn nhạt.

"Lập Hạ, Lập Hạ, Lập Hạ..." Người nọ gắt gao giữ nàng ở trước ngực, giọng nói mang chút từ tính không biết bao nhiêu lần kêu tên của nàng, giữ con chữ ngập tràn yêu say đắm và nhớ nhung.

Nàng phiên muộn thở dài dưới đáy lòng, đưa tay khẽ chống đỡ đáy lòng ngực của hắn ra, cười nhẹ với hắn, "Hoàng thượng, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Bụi Trần Lắng Động (Một)

Lý Huyền yên lặng nhìn gương mặt trắng nõn sạch sẽ của Lâm Lập Hạ, dung nhan cả ngày xuất hiện ở trong đầu sau hơn ba năm dường như không hề xảy ra bất kỳ thay đổi nào, vẫn là lông mày thanh tú nhỏ nhắn, khóe mắt khẽ nhếch, mắt hạnh quyến rũ, cái mũi xinh xắn và cánh môi đỏ thắm mê người. Nàng cứ như vậy cười thản nhiên, vô cùng tự nhiên thành thạo nói với hắn, đã lâu không gặp.

Hắn gần như là tham lam nhìn chăm chăm nàng trước mắt. Đúng vậy, đã lâu không gặp, hắn rất lâu rất lâu không gặp nàng, có lẽ ba năm đối với người khác cũng không tính là dài, nhưng đối với hắn mà nói lại như sống một ngày bằng một năm, cuộc sống không có nàng, thời gian trôi qua rất chậm.

Cả ngày hắn ngồi trong ngự thư phòng phê chữa đám tấu chương vô tận, cố gắng dùng quốc sự làm mình tê liệt, hắn làm được, lúc bận rộn không có thời gian nghĩ đến nàng, nhưng chỉ cần hắn rảnh rỗi, cho dù chỉ nửa khắc đồng hồ, hiện lên trong đầu chính là khuôn mặt tươi cười của nàng.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, người thiếu niên mặt mũi bình thường nụ cười tự tại lúc đó, nhớ tới trong sơn trại nàng giao hoạt nhanh nhạy thông minh cứu người, nhớ tới lúc ở Tô Châu nàng mặc nữ trang xinh đẹp động lòng người, nhớ tới gương mặt thoải mái ung dung thanh thản ngủ dưới cây dương liễu. Hồi ức của hắn đều là nàng, nhớ nhung của hắn đều là nàng, vui vẻ của hắn đều là nàng, bi thương vô cùng của hắn cũng là nàng.

Hiện tại hắn cũng có thể nhớ lại tâm trạng tuyệt vọng và tức giận khi hắn trở lại trong tầm cung nhìn thấy thân thể lạnh lẽo của nàng ngày đó, hắn không tin nàng cứ như vậy liền rời khỏi hắn, hắn ôm nàng đi Thái Y Viện, lại nhận được một câu "Thứ cho thần vô năng" của bọn họ, hắn hung hăng đập bọn họ sang một bên, phân phó thị vệ kéo toàn bộ bọn họ xuống chém. Hắn thậm chí mất lý trí bóp chặt cổ quốc sư chất vấn ông, nàng không phải là Tử Thần chi nữ sao? Tại sao Tử Thần lại chết dễ dàng như vậy? Nếu lúc ấy không phải Bất Phá điểm huyết ngủ của hắn có lẽ hắn đã lỡ tay giết quốc sư, nhưng sau khi hắn tỉnh lại lần nữa đối mặt với thân thể không hề có chút hơi thở nào của nàng, thậm chí hắn cảm thấy phải chết cũng không có gì không tốt.

Hắn ôm thi thể nàng ngơ ngác ngồi trong đại sảnh, hắn liên tục nói chuyện bên tai nàng, nói cho nàng biết hắn yêu nàng nhiều bao nhiêu, hắn muốn ở cùng nàng đến răng long đầu bạc đến cỡ nào, hắn muốn cùng nàng dựng dục đứa bé thuộc về bọn họ đến cỡ nào, hắn sẽ vĩnh viễn yêu nàng, lúc nàng còn trẻ thì giúp nàng chải đầu búi tóc, sau khi già thì nắm tay nàng cùng

ngồi trong hoa viên ngắm hoa, cả đời nàng đều sẽ có hần làm bạn, bọn họ là một thân thể hoàn chỉnh, không thể tách rời.

Nhưng nàng bỏ hần mà đi, trước khi hần chưa hoàn thành bất kỳ nguyện vọng nào của mình liền đi, đôi mắt linh động của nàng bình thản nhắm lại, da thịt âm áp trở nên lạnh lẽo, cánh môi đỏ thắm đã tái nhợt hơi xanh. Bất kể hần gọi thế nào, nàng cũng không tỉnh lại nữa, chỉ là yên lặng ngủ như vậy, ngủ không có hô hấp. Hần cảm thấy bản thân hô hấp cũng có thể làm trái tim đau đến tê tâm liệt phế, hần gắt gao ôm lấy nàng vào trước ngực không chịu buông tay. Hần dường như lại trở về cung điện hắc ám trống trải khi còn bé đó, u ám lại âm lãnh vô biên, tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại một mình hần. Hốc mắt hần đột nhiên chảy ra ẩm ướt đã lâu không thấy, hần ôm nàng muốn dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm nàng, nhưng nàng vẫn lạnh như vậy, lạnh đến ngay cả hần cũng run mình. Hần khóc thành tiếng, thật thấp, vô hạn đau thương, như thú nhỏ bị thương rên rĩ.

Hần yêu nàng như vậy, nhưng cuối cùng vẫn mất nàng rồi.

Hần ôm nàng ở trong đại sảnh đợi hai ngày hai đêm, cuối cùng vẻ mặt bình tĩnh đi ra ngoài. Hần vẫn một mặt cười nhạt đối mặt với Thừa Tướng và những quan viên khác, ôn hòa an ủi Doãn Vô Song tìm được đường sống trong chỗ chết, hần chút không lưu luyến nào mang nàng hạ táng, tựa như đã thu thập xong toàn bộ cảm xúc của mình. Chỉ là nơi lồng ngực bên trái trống rỗng, trống trải, không còn có bất kỳ vật gì, bao gồm cả bi thương và tuyệt vọng.

Hần bắt đầu một lòng cai quản triều chính, đó là thứ quan trọng nhất đối với hần ngoại trừ nàng, hần bỏ trí nhiều năm như vậy, mất đi nhiều như vậy mới có được ngôi vị hoàng đế này, hần phải ngồi vững, một người cô tịch ngồi yên. Hần càng ngày càng bận rộn, thời gian nhớ tới nàng cũng càng ngày càng ít, ít đến mức hần cho là bản thân sẽ cứ như vậy từ từ quên đi nàng, nhưng những ảo giác này vào lúc nhìn thấy Hà Tri Thu lập tức âm âm tan rã. Hần không khống chế được bản thân mà run rẩy đôi tay, hần luống cuống làm đổ ly rượu trong tay, rồi sau đó ở trong thất vọng và tuyệt vọng ý thức được, hần vĩnh viễn cũng không có cách nào quên mất nàng, nữ tử duy nhất mà hần yêu sâu đậm.

Tất cả chuyện có liên quan đến nàng đều tốt đẹp như vậy, hần không thể quên, không dám quên, không cách nào quên cũng không nhớ quên. Đó là Lập Hạ của hần, Giản Chi của hần, tình cảm chân thành của hần. Mà bây giờ nàng cứ như vậy đứng trước mặt hần, nàng cười thản nhiên, nàng có hô hấp tinh tế, nàng có nhiệt độ âm áp, nàng còn sống, thực sự còn sống.

Lý Huyền cuối cùng không kiềm chế được mừng rỡ và yếu ớt của mình nữa, hần tự tay lôi nàng vào trong lòng, thật chặt, cái ôm không thể tránh thoát, hần hận không thể khảm nàng vào thân thể của mình, hòa tan vào huyết mạch của mình, đời này kiếp này, sẽ không bao giờ chia lìa nữa.

Lâm Lập Hạ cứ mặc hần ôm mình như vậy, không lên tiếng trách cứ, không đưa tay đẩy ra,

không nói lời nào. Nàng có thể cảm thấy thân thể hần hơi run rẩy, nhận thấy được kích động và mừng rỡ dưới bề ngoài bình tĩnh của hần, hần ôm chặt như vậy, chặt đến mức nàng cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, nhưng vẫn không đành lòng đẩy ra. Nàng đột nhiên nhớ tới lần đó sau khi hần bị thương yếu ớt nằm trong ngực của mình*, lúc đó bọn họ tốt đẹp cỡ nào, cho dù bị thương, cho dù đang ở hiểm cảnh, lại có gắn bó tâm ý tương thông.

*Xem lại chương 71: Kế - ngoài ý muốn

Nàng có thể rõ ràng ý thức được ấm áp từ trên người hần truyền tới, có thể nghe được tiếng tim đập bên tai có chút thất thường, có thể tiếp xúc với lồng ngực nàng đã từng khát vọng cả đời được dựa vào. Chỉ là tại sao nàng không hề cảm thấy hân hoan, không hề cảm thấy mừng rỡ? Tại sao trong lòng nàng chỉ có đau thương và tiếc nuối khó tả? Tại sao nàng lại muốn khổ sở ôm hần nói cho hần biết, tất cả, đều đã qua.

Đúng, tất cả đều đã qua. Hần không phải hần trước kia, nàng cũng không còn là nàng đã từng, giữa bọn họ, đều thay đổi.

Cuối cùng vẫn là Lâm Lập Hạ phá vỡ trầm mặc, nàng nhẹ nhàng mở miệng, gọi tên của hần, "Tử Huyền."

Lý Huyền ngẩng đầu lên từ hõm cổ của nàng, con ngươi màu trà rục rờ như sao, nàng không giống vừa rồi gọi hần là hoàng thượng, nàng gọi là Tử Huyền, Mạc Tử Huyền của nàng. Hần yêu thương say mê cọ xát gò má mềm mại của nàng, trầm thấp triền miên kêu lên, "Lập Hạ."

Sinh thời gặp lại nàng, ta, may mắn biết bao.

Lâm Lập Hạ đột nhiên không ức chế được chua xót trong mũi xông lên, hốc mắt trong nháy mắt ướt át, nàng gian nan nuốt xuống nước nở nghẹn ngào của mình, đỏ mắt lại gọi một tiếng, "Tử Huyền."

Câu "Tử Huyền" này, bao hàm bao nhiêu yêu thương sâu nặng đã từng có và cảm thán bi thương.

"Lập Hạ, đừng khóc, đừng khóc, ta ở đây, ta ở đây." Hần như một đứa bé không biết làm sao nhìn nước mắt của nàng, vươn tay hốt hoảng lau chùi, nhưng không nghĩ nước mắt nàng rơi xuống càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng ngay cả tay hần cũng là một mảnh nước mắt. Trái tim của hần tại thời điểm này đau đớn tựa như đao cắt, tiếp đó dùng môi mỏng từng chút từng chút hôn lên nước mắt của nàng. Đó là nước mắt nàng chảy vì hần, là đắng, là chát, lại làm cho trong lòng hần hiện lên thỏa mãn và ngọt ngào vô tận.

Nàng nhìn tao nhã của hần vỡ tan, thành một đứa bé choai choai, hoảng loạn và luống cuống xuất hiện trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của hần, nàng không thể tiếp tục chịu được khổ sở

trong lòng, lớn tiếng khóc lên. Nàng và hắn đã từng yêu nhau như vậy, chỉ là tất cả đều thay đổi, cho dù hắn vẫn còn yêu nàng, cho dù nàng chưa hoàn toàn quên mất hắn, cũng đều thay đổi, nàng đau lòng hoài niệm những quá khứ này, nhưng không trở về được, không trở về được nữa rồi.

Hắn phủ lên đôi môi đỏ mọng mà hắn vẫn ngày đêm khát vọng, chặn lại tiếng khóc của nàng, hắn hết sức dịu dàng quần quít lấy cái lưỡi thơm tho của nàng cùng múa, nhưng lại nhạy cảm phát hiện được nàng cũng không có mừng rỡ cũng không có kích động, có chỉ là bi thương và bất đắc dĩ. Hắn thoáng rời khỏi môi nàng, dịu dàng ghé vào tai nàng nói, "Lập Hạ, chúng ta không bao giờ tách ra nữa được không, chúng ta cùng nhau đến bạch đầu giai lão, cùng chết đi, không tách ra nữa."

Lòng của nàng co rút phát đau, muốn gật đầu đáp lại tình cảm nồng nàn của hắn nhưng lại không thể cử động, nàng chưa bao giờ rõ ràng hơn giờ khắc này, bọn họ không thể nữa rồi. Nàng nắm thật chặt y phục trước ngực hắn, nhẹ nhàng nói, "Tử Huyền, đều là quá khứ rồi."

Lý Huyền đáp lại là siết chặt đôi tay trên eo nàng, bình tĩnh nói, "Không, không có quá khứ, vĩnh viễn sẽ không phải là quá khứ, trước kia ta yêu nàng như thế nào, hiện tại cũng yêu nàng như vậy, ta muốn nàng và ta ở chung một chỗ."

Lâm Lập Hạ khóc khế, chậm chậm mà kiên định lắc đầu, "Đã qua, ta không có khả năng ở cùng với huynh nữa. Ta có cuộc sống của mình, mà huynh cũng có của huynh."

"Lập Hạ, ta chỉ có nàng, vẫn luôn chỉ có nàng, trước kia không có, về sau cũng sẽ không có." Mắt phượng hẹp dài của Lý Huyền nhìn nàng chằm chằm, trong mắt màu trà tràn đầy chắc chắn, "Nàng biết mà, ta yêu nàng."

Lâm Lập Hạ nghe vậy thoáng sửng sốt, ý của hắn là... "Huynh..."

Lý Huyền yêu thương hôn lên trán nàng, "Đứa bé của hoàng hậu không phải của ta, đứa bé kia không nên ra đời cũng sẽ không thể ra đời, đứa bé của ta chỉ có nàng mới có tư cách dự dục, Lập Hạ, ta muốn nàng vì ta sinh hạ đứa con của chúng ta, ta muốn cho hắn tất cả những thứ tốt nhất trong thiên hạ."

Lâm Lập Hạ thoáng điều chỉnh cảm xúc, đưa tay đẩy lồng ngực hắn ra, "Tử Huyền, huynh nên biết, ba năm trước chúng ta có kết cục như nào, ba năm sau cũng sẽ không có gì khác biệt."

Lý Huyền chỉ kéo nhẹ môi mỏng, mắt phượng xao động dịu dàng, "Lập Hạ, ba năm trước nàng trốn khỏi ta, nhưng lúc này nàng lại đang đứng trước mặt ta, nàng không cảm thấy đây mới là kết cục của chúng ta sao? Bất kể chúng ta tách ra bao lâu, cuối cùng cũng sẽ thuộc về nhau."

"Chúng ta đều đã thay đổi." Nàng vẫn lắc đầu, ánh mắt kiên định mà hờ hững, cảm xúc vừa

rồi cũng được che đậy hoàn hảo, "Huynh thay đổi, ta cũng thay đổi, có giữa chúng ta chỉ là quá khứ, huynh là hoàng thượng, là chỉ tôn của vương triều này, việc huynh nên làm là vì dân trị quốc, chứ không phải chấp nhất một nữ tử không đáng để ý như ta."

Ngón tay thon dài của hắn xoa gương mặt nàng, "Sao nàng có thể là không đáng để ý, nàng là người ta yêu, cuối cùng có một ngày nàng sẽ cùng ta cùng nhau hưởng thụ thiên hạ này. Lập Hạ, nàng chờ ta một chút, rất nhanh thôi, ta sẽ cưới hỏi hoàng đón nàng vào trong cung, nàng sẽ là nữ tử tôn quý nhất của vương triều này."

Nàng nửa buông mí mắt, chìa tay tách ngón tay của hắn ra, "Không, ta sẽ không."

Nàng tốn ba năm để chữa lành vết thương, tốn ba năm để phân rõ khác biệt giữa hai bên, bọn họ là hai loại người, cuối cùng không thể cùng đường. Tâm cơ của hắn thâm trầm như vậy, hắn cố chấp với ngôi vị hoàng đế như vậy. Cho dù bây giờ hắn vì nàng bỏ qua giai lễ, nếu về sau có một ngày lại phải lựa chọn giữ hay bỏ, hắn sẽ làm như thế nào?

Đáp án quá mức lắc lư, nàng không dám cũng sẽ không thể đánh cược một phen này, không chỉ bởi vì nàng sợ, cũng bởi vì trong lòng nàng buông xuống người khác. Bọn họ yêu nồng nhiệt nữa sâu sắc nữa, cũng chỉ trở thành chuyện cũ, không thể truy cứu.

Lý Huyền nhìn nét mặt trầm tư hoảng hốt của nàng, trong mắt chợt lóe lên âm lãnh, hắn tự tay nâng cằm của nàng lên hôn nàng thật sâu, trước phản kháng của nàng lại buông lỏng ra. Con mắt hắn âm trầm chậm rãi nói, "Đừng suy nghĩ quá nhiều, nàng nghỉ ngơi một chút trước đi." Ánh mắt của hắn xẹt qua cánh tay bị thương của nàng, con mắt sắc càng thêm u ám, "Ta còn có một số việc muốn làm, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta."

Lâm Lập Hạ không nói gì, chỉ yên lặng nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng hơi nóng nảy. Lý Dục... Rốt cuộc kế hoạch cái gì? Lý Huyền có biết tâm tư của hắn không? Bọn họ đều ở đây trù tính, nhưng đến cùng kế của ai mới là kế trong kế?

* * *

Tiếng bước chân vững vàng vang lên trong phòng giam u ám, Lý Dục vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi chậm rãi mở con mắt hoa đào ra, ánh mắt lóe lên. Hắn khéph hờ con ngươi lên tiếng, "Tứ ca, đã đến rồi vì sao không đi ra chứ?"

Vừa dứt lời, nam tử tuấn mỹ mặc trường bào trắng ngà liền xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, vẻ mặt hắn thanh nhã, lịch sự nho nhã mở miệng, "Cửu đệ, mấy ngày qua có tốt không?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Bụi Trần Lắng Động (Đại Kết Cục)

Mấy ngày qua có tốt không?

Lý Dục nhíu mày, ho khan vài tiếng, ánh mắt hài hước nhìn Lý Huyền, "Tứ ca không phải rõ nhất sao, mấy ngày nay ta trôi qua thế nào."

Lý Huyền cười khe khẽ một tiếng, trong mắt phượng lại không một chút ý cười, "Mỗi ngày Cửu đệ có giai nhân ở cùng, dĩ nhiên là cả thể xác và tinh thần đều vui vẻ, sung sướng vô cùng."

Lý Dục nghe vậy con ngươi đen càng thêm u ám, "Tứ ca nói rất đúng, bên cạnh ta thời khắc đều có giai nhân làm bạn, nét mặt tươi cười như hoa, cho dù là trong lòng ứ đọng cũng trở nên ung dung thoải mái."

Lý Huyền nâng khóe môi lên, trong mắt chợt lóe lên tia lạnh lẽo, "Khá lắm, thích mỹ nhân không thích giang sơn, Cửu đệ thật đúng là một hạt giống si tình."

"Tứ ca cũng là người từng trải..." Lý Dục kéo dài âm điệu, chậm rãi nói, "Cái chữ tình này, đã rơi vào thì tự nhiên không cách nào tự kiềm chế."

Lý Huyền sao có thể không nghe ra khiêu khích trong lời nói của hắn, nhưng hắn chỉ giật giật tay áo giấu ngón tay đã hạ thủ, vẻ mặt âm áp nhã nhặn, "Vậy Cửu đệ lấy hay bỏ?"

Con mắt hoa đào nhỏ dài của Lý Dục híp lại, "Ý của Tứ ca là..."

"Cửu đệ muốn giữ lại cái mạng này đi tiếp tục đuổi nàng còn là vì vậy làm a?" Lý Huyền giống như bàn bạc về thời tiết mở miệng, vẻ mặt vẫn lịch sự nho nhã như cũ, chỉ là che giấu phía sau ánh mắt dục dăng kia chính là sắc bén.

Lý Dục có chút khổ não nhăn mày lại, "Tứ ca cũng chỉ cho hai con đường này? Vậy con đường thứ ba thì sao? Ví dụ như giữ lại mạng cho ta cũng đem nàng cho ta."

Lý Huyền khép hờ mí mắt che đi sát ý trong mắt, "Lời này của Cửu đệ không đủ thỏa đáng, nàng không phải một đồ vật, sao có thể cho đi chứ?"

"Vậy cũng tốt, hoặc là Tứ ca rời khỏi đây, để ta và nàng lưu lạc thiên nhai?" Lý Dục tựa như

nói giỡn, trong mắt không rõ thần sắc.

Lý Huyền giương mắt, trong mắt một mảnh ý cười, "Cửu đệ nghĩ sao?"

Lý Dục cười tà tà một tiếng, "Ta dĩ nhiên là cảm thấy có thể."

Lý Huyền nghe vậy mặt không đổi sắc, nhưng thấp thoáng có thể nhìn thấy gân xanh trên trán hấn bạo động. Hấn tiện tay nghịch miếng ngọc bội đeo ngang hông mình, tao nhã mở miệng nói, "Người còn nhớ miếng ngọc bội này không?"

Ánh mắt Lý Dục tối sầm lại, khóe miệng thoáng hạ xuống, "Dĩ nhiên là nhớ."

Lý Huyền dịu dàng vuốt miếng ngọc bội bóng loáng trong lòng bàn tay, giọng nói có chút hoài niệm, "Ta và người từ nhỏ đã là hai người không cùng một dạng, người bao giờ cũng muốn cái gì sẽ nói yêu cầu ra khỏi miệng, mà ta lại chỉ yên tĩnh chờ phụ hoàng ban thưởng, khi còn bé người luôn có những đồ chơi mới muôn hình vạn trạng, mà ta chỉ ở một bên cười nhạt nhìn người chơi đùa, nói thật, trong lòng không phải là không có ghen tỵ."

Trên gương mặt gian manh của Lý Dục gỡ xuống nụ cười, con mắt hoa đào lười biếng khép hờ, yên lặng nghe chuyện của hắn.

"Người có mẫu hậu yêu thương người thay người xử lý tốt tất cả, vừa bị thương thì bên cạnh lập tức có một đám người vây quanh, nhân mà một cái cũng có người hỏi han ân cần lo lắng không thôi, người là bảo bối trên tay phụ hoàng và mẫu hậu người, mà ta lại chỉ là một đứa bé bình thường trong rất nhiều đứa con của ông. Có đôi khi ta đã nghĩ, nếu ta là người, ta là đứa bé của phụ hoàng và mẫu hậu người, có phải ta sẽ không cần phải chịu đựng đau khổ và quá khứ vốn thuộc về ta hay không, nhưng dần dần ta hiểu ra, ta chỉ là ta, ta vĩnh viễn sẽ không thể là người. Người chỉ cần một câu nói, một ánh mắt mà có thể lấy được thứ người muốn, mà ta nhận được chỉ có thể là lạnh nhạt xa cách qua quýt và chối từ. Con đường ta đi, cho tới bây giờ đều không hề giống với người." Trong con người màu trà của Lý là một mảnh sương mù, trên mặt là hoang mang và hồi tưởng thuộc về đứa trẻ.

"Lòng ta sinh ra không cam lòng, cùng là đứa con của phụ hoàng, tại sao người có được vinh sủng hoàn toàn trái ngược với những thứ ta có được? Chỉ vì người có được một mẫu hậu với gia tộc cường đại? Mà ta chỉ do một nữ tử giang hồ sinh ra? Bàn về thiên tư ta cũng không thua người, đệ đệ của ta, ta thua chỉ là một thân phận, chỉ vì một thân phận mà vừa ra đời mọi người đã nhìn ta bằng một cặp mắt khác xưa. Nếu mẫu phi của ta không thể cho ta tất cả, như vậy ta chỉ có thể dựa vào chính mình, ở trong hoàng cung này chậm rãi bộc lộ hết tài năng."

"Ta khéo léo hơn bất kỳ một hoàng tử nào, ta tận trung hơn bất kỳ một thần tử nào, ta biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện hơn bất kỳ một vị phi tử nào. Chỉ có như vậy ta mới có thể đạt được khen ngợi của phụ hoàng, đạt được ủng hộ của những đại thần kia, có được thế lực thuộc về

bản thân ta. Ta giấu tài, trước mặt bọn họ sắm vai một người không hề có dã tâm, mặc cho bọn họ khen ngợi hay ác ý bôi nhọ ta, chỉ vì cuối cùng đạt được thứ ta muốn. Đối với ta mà nói quan trọng là kết quả, chứ không phải quá trình."

Lý Huyền chậm rãi thu tay, siết chặt ngọc bội trong tay, "Miếng ngọc bội này là thứ đầu tiên ta thắng được trong tay của người."

Năm ấy thương nhân ngọc thạch của Bắc An dâng lên một lượng lớn bảo ngọc thượng hạng, trong đó xuất sắc nhất chính là miếng ngọc hàn băng này, nghe nói ngọc thạch này cần cả ngàn năm mới hình thành, bình thường một miếng lớn bằng ngón cái cũng khó có thể tìm được, huống chi là một miếng hoàn chỉnh như vậy, lúc ấy phụ hoàng nhận được ngọc bội mừng rỡ không dứt, vốn muốn làm thành khuyên tai ngọc đeo bên người, chỉ vì ngọc hàn băng ngọc vô cùng lạnh, mà phụ hoàng lại có thể chất âm mà từ bỏ. Lúc ấy danh tiếng của ngọc này làm cho hậu cung trào dâng dao động không nhỏ, những cung phi được cung chiêu dĩ nhiên là rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng lại không có một ai dám mở miệng. Cuối cùng đương nhiên là Cửu đệ Lý Dục được phụ hoàng sủng ái nhất dẫn đầu mở miệng, trước kia Lý Dục muốn thứ gì thì phụ hoàng chưa bao giờ không đồng ý, nhưng lần này hẳn thế mà lại thật sự đụng phải cây đinh, khẩu khí không thể thương lượng của phụ hoàng bác bỏ thỉnh cầu của hắn, sau đó đặt miếng ngọc hàn băng vào nắp bát bảo trong thư phòng, từ lần đó về sau không còn ai dám mở miệng yêu cầu ngọc hàn băng với phụ hoàng nữa.

Ai cũng không chú ý đến hắn ở trong góc đối với miếng ngọc kia yêu thích không dứt, chỉ vì vị mẫu phi đã chết kia từng nói một câu: Ngọc trên đời đều không thể xưng là ngọc tốt, duy nhất ngoại trừ ngọc hàn băng.

Mùa thu cùng năm, Sứ giả phiên bang tới Đại Minh khiêu khích, hắn đơn độc thắng Sứ giả tâm phúc khẩu phúc, không khỏi được văn võ cả sảnh đường hoan hô ủng hộ cũng nhận được khen ngợi của phụ hoàng, phụ hoàng trong lúc mừng rỡ hỏi hắn muốn được ban thưởng gì, hắn ngay trước trăm quan viên, trước hoàng hậu và sủng phi, trước mặt của Lý Dục, bật thốt lên, "Nhi thần muốn miếng ngọc hàn băng kia của phụ hoàng."

Lời nói vừa dứt thì ngay cả hắn cũng sửng sốt, nhìn lại quan viên bên cạnh một chút, không chỗ nào là không phải vẻ mặt ngạc nhiên và thương hại: Người đời đều biết Hoàng đế yêu thích miếng ngọc hàn băng này bao nhiêu, ngay cả Cửu hoàng tử được cung chiêu nhất cũng cự tuyệt, bây giờ một hoàng tử vừa lộ ra màu mè đã mở miệng yêu cầu? E rằng Tứ hoàng tử này sẽ nhận được kết quả chọc giận Thánh thượng.

Nhưng vậy mà phụ hoàng trên chỗ ngồi lại chỉ dừng lại một chút liền cười lớn đồng ý, phái tâm phúc lấy ngọc hàn băng tới tự mình đưa cho hắn, nói cho hắn biết, đây là phần thưởng hắn nên nhận được.

Hắn từ một khắc này trở đi liền biết, thì ra không dễ dàng có được, mới là quý giá nhất. Mà

bảo vật cũng chẳng phải vô giá, chỉ nhìn giá trị những chuyện người làm, có đủ phân lượng hay không.

Lý Dục đột nhiên khẽ nở nụ cười, đôi mắt rũ xuống không thấy được tâm tình của hắn, "Vậy Tứ ca có biết lúc ta nhỏ cũng rất hâm mộ người?"

Lý Huyền thoáng nhú mày, "Hả?"

Lý Dục nâng con người lên, đậy mắt một mảnh u ám, "Tứ ca chỉ nói thứ ta có được rất nhiều, ta có mẫu phi thương ta, có Phụ hoàng cưng chiều ta, có thể có nghĩ tới những thứ kia là cái gì với ta?"

"Phụ hoàng chưa bao giờ từ chối yêu cầu của ta, ta muốn cái gì thì cho cái đó, mà ta lại chưa bao giờ nghe được một câu quan tâm thật lòng thật dạ của ông ấy. Những lúc có mẫu hậu ông ấy luôn ôm ta ngồi ở đầu gối, mẫu hậu vừa đi ông ấy liền ném ta ra xa, bản thân vội vàng làm chuyện khác. Ta biết phụ hoàng không thật lòng thương yêu ta nhưng vẫn làm bộ như không biết, chỉ vì mẫu hậu ta bảo ta phải thân thiết với phụ hoàng nhiều hơn, chuẩn bị sau này đoạt vị. Ta vốn cho rằng mẫu hậu ta là thương yêu ta nhất, nhưng chỉ là người thương yêu ta nhất lại tự tay buộc ta giết tất cả những thứ làm ta lưu luyến động lòng, bà bảo ta phải học được đoạn tình tuyệt tính, gạt bỏ ta làm một người bình thường nên có ham mê và yêu thích. Lúc đó ta hận bản thân mình không thể đi tìm chết, đơn giản là ta không có sức lực bảo vệ những thứ ta yêu thích, mà người ép ta như vậy lại là vị mẫu hậu ngày thường đối tốt với ta nhất."

Lý Dục giấu cợt nhìn hắn, "Ta hâm mộ người không phải đối mặt với một mẫu thân hai mặt như vậy, ta hâm mộ mẹ ruột của người không tự tay huấn luyện người thành một người điên, ta hâm mộ người nhiều lần xuất sắc giúp phụ hoàng giải quyết chuyện triều chính, ta hâm mộ người sau khi trưởng thành luôn dễ dàng có được nụ cười khen ngợi của phụ hoàng. Nhưng ta cũng biết chúng ta không giống nhau, cho dù một giây phút có được ta cũng phải giả trang, mà người, rất thích nắm trong tay tất cả, cuối cùng cùng nhau thu lưới."

"Tứ ca, người sẽ là người thắng lớn nhất, trước kia ta nghĩ như vậy, bây giờ vẫn nghĩ như vậy." Chỉ là, hắn cũng không phải là người thua.

Lý Huyền không phủ nhận, chỉ híp mắt phượng một cái, thản nhiên nói, "Thì ra là chúng ta vẫn luôn như vậy."

Trong con mắt màu đen của Lý Dục lưu động ánh sáng rực rỡ không biết tên, "Tứ ca, người có biết thứ duy nhất trên thế giới không nắm giữ được chính là lòng người, có vài thứ mất đi rồi, thì sẽ không trở về được nữa."

Lý Huyền nguy hiểm nhìn hắn một cái, không để ý tới thâm ý trong lời nói của hắn, "Cửu đệ vẫn nên suy nghĩ thật kỹ chuyện của mình đi."

"Ta và người đấu nhiều năm như vậy, người san thế lực trong kinh của ta, ta diệt tướng lĩnh đắc lực của người, ta và người đều bị hao tổn, khó phân thắng bại. Hôm nay ta rơi vào trong tay người cũng không có nghĩa ta là kẻ thua, Tứ ca, người có chuẩn bị, ta cũng không phải một mình mà đến." Lý Dục chậm rãi nói, ánh mắt kiên định.

Lời nói vừa dứt, Nha Nghi bên ngoài nhà tù vội vã chạy tới, trên mặt là hưng phấn lại có chút lo lắng, "Hoàng thượng..."

Lý Huyền cười nhạt xoay người đi, "Vậy thì để xem thị vệ của người lợi hại hay là tử sĩ của ta càng hơn một bậc. Nha Nghi, phân phó xuống cho ta, coi chừng nội phủ cho tốt, ngay cả một con ruồi cũng không được dẫn dụ đến."

Nha Nghi nhìn Lý Dục vẫn cúi đầu một chút, lớn tiếng trả lời, "Thần tuân chỉ."

Lý Huyền không quay đầu lại, sải bước đi ra ngoài, bên ngoài, mới là một trận chiến quyết thắng thua. Cũng chính bởi vì hắn không quay đầu lại, cho nên hắn bỏ lỡ nụ cười tà mị chợt lóe trên gương mặt Lý Dục.

Đến cuối cùng ai mới trúng kế của ai.

Sau khi Lý Huyền đi khoảng nửa khắc đồng hồ, hai bóng đen không một tiếng động đánh ngất xiú thị vệ trông coi cửa, nấp vào phòng giam. Người cao lớn đó tiến lên cử bỏ xiềng xích trên người Lý Dục, trầm giọng hỏi, "Gia, có thể có trở ngại không?"

Con mắt dài của Lý Dục chuyển một cái, rõ ràng là bộ dạng nhếch nhác lại sinh ra một loại khí thế bức người, hắn không để ý tới câu hỏi của nam tử, đứng dậy đi tới bên cạnh giường, khom lưng lấy ra một vật gì đó từ dưới giường nhét vào trong ngực, bước chân không ngừng đi ra ngoài. "Cứ làm theo kế hoạch."

Hai hắc y nhân gật đầu, "Vâng."

Màn ảnh lại trở lại chỗ của Lâm Lập Hạ, lại nói sau khi Lý Huyền ra ngoài thì trong lòng nàng hoảng loạn không thôi, ở trong phòng bước qua bước lại. Lý Dục ở nơi này xảy ra chuyện nguy hiểm gì, rõ ràng Lý Huyền đã sớm làm xong cạm bẫy, nếu là cạm bẫy cũng được, nhưng cô tình hắn còn sắp xếp Hỏa Nhi làm gian tế bên người Lý Dục, như thế rất tốt, tất cả mọi người đều tận diệt rồi.

Lý Dục vừa rồi bị trọng hình như vậy, hiện tại Lý Huyền đi gặp hắn, có thể sẽ ra tay với hắn hay không? Thân thể hắn làm sao chịu được? Hoặc là Lý Huyền còn muốn dùng thủ đoạn tàn khốc khác để ép hỏi Lý Dục?

Lâm Lập Hạ càng nghĩ càng kinh hãi, đến cuối cùng lo lắng đến mức ngay cả tay cũng hơi run rẩy, nàng hít một hơi thật sâu, vừa chuẩn bị mở miệng gọi thị vệ bên ngoài thì lại bị người bất thành linh bịt miệng từ phía sau.

Người nọ ghé sát vào vành tai của nàng nói nhỏ, "Cô nương ngốc, nàng muốn hại chết chúng ta à?"

Giọng nói này... Lâm Lập Hạ mừng rỡ quay đầu lại, không ngoài dự liệu thấy được gương mặt tuấn mỹ gian manh của Lý Dục, hai tay nàng kích động nắm chặt bờ vai của hắn, cung đèn thấp giọng lắp bắp hỏi, "Huynh... huynh, huynh... tại sao huynh lại ở chỗ này?"

Lý Dục nhìn xuống tiếng kêu đau suốt bật thốt lên, ra vẻ chế nhạo nói, "Ta tới dẫn nương tử của ta đi mà."

"Không phải, " Lâm Lập Hạ khó có thể tin lắng đầu, "Sao huynh lại ở chỗ này? Sao huynh trốn ra được? Lý Huyền đâu?"

Lý Dục đưa ngón tay thon dài ra chặn lại môi của nàng, "Suýt... Nàng muốn dẫn hắn trở lại sau đó cùng hắn hồi cung à?"

Ánh mắt Lâm Lập Hạ ảm ảm, nhưng nụ cười bên môi cũng là hàng thật giá thật, "Dĩ nhiên không phải."

Lý Dục hài lòng cười cười, trong tròng mắt đen ánh sao chói mắt. Hắn nắm tay nàng thật chặt nói, "Đi theo ta."

Lâm Lập Hạ sững sờ vài giây, ánh mắt rơi xuống bàn tay giao nhau của bọn họ, trong đầu nàng đã hiện lên rất nhiều rất nhiều thứ, cuối cùng sót lại chỉ còn vẻ mặt kiên định và câu nói kia của người trước mắt, "Tin tưởng ta" .

Nàng nhàn nhạt nâng khóe môi lên, "Được."

Lý Dục chợt kéo nàng vào trong ngực, cảm nhận thân thể ấm áp và hương thơm của nàng. Hắn hít một hơi thật sâu, nở nụ cười cực kỳ đơn thuần với nàng, "Đi thôi."

Tiếp đó Lâm Lập Hạ vô cùng kinh ngạc thấy Lý Dục quen thuộc mở ra một cửa ngầm, mang nàng vào một cái mật đạo rõ ràng mới được xây dựng không lâu, sau đó nhảy vào một ao nhỏ, cuối cùng ôm hòn đá lặn xuống đáy nước đến một hang động khác...

Lâm Lập Hạ ngơ ngác nhìn Mạch Tuệ, Ân Kỳ còn có đôi song sinh đứng chờ bên cạnh xe ngựa ven hồ, trong lòng đột nhiên vén ra mây mù. Nàng quay đầu nhìn về phía Lý Dục, chần chừ hỏi, "Huynh... Đã sớm thiết kế xong rồi?"

Lý Dục tà mị nâng một lọn tóc ướt sũng của mình lên, "Có lẽ vậy...!"

Lâm Lập Hạ yên lặng một hồi, tiếp đó bơi tới bên cạnh Lý Dục không chút do dự ấn đầu hẳn xuống nước...

"Đi chết đi, ‘Có lẽ vậy’ à...!!!" Tên khốn này! Lại có thể phúc hắc đến trình độ này!!!!

"Khụ khụ khụ!" Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Dục lại vẫn vui vẻ không thôi, không thể như vậy à, vị hoàng huynh thân mến kia rất nhanh sẽ ý thức được đám cao thủ cấp cao ngoài phủ kia thật ra chỉ là nguy trang, không ai vào trong phủ cứu bọn họ, bởi vì bọn họ vẫn luôn tự cứu mình. Cũng không có ai từ trong phủ ra ngoài, bởi vì bọn họ đã sớm đào xong mật đạo. Hơn nữa, rất nhanh hẳn sẽ phát hiện binh phù được giấu trong gian phòng Lập Hạ ở...

Hắn cũng đã sớm nói, hẳn tin Lý Huyền là người thắng, nhưng hẳn, cũng không phải là kẻ thua.

Lý Dục ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lâm Lập Hạ, lấy lòng la lên, "Đừng nào loạn. Bọn họ đều đang nhìn đây."

Lúc này Lâm Lập Hạ mới nhìn thấy mấy người bên cạnh xe ngựa mặc dù im lặng nhưng có vẻ cả người run run, nằng hung hăng trừng mắt nhìn hẳn mấy lần, xoay người ướt sũng lên bờ.

Lý Dục nhìn thân thể mềm mại của nàng lộ ra thì trong mắt xẹt qua khó chịu, hẳn đứng dậy một tay ôm ngang nàng vào trong ngực cúi đầu ghé vào bên tai nàng trầm thấp nói, "Về sau, đường vẫn còn rất dài." Mà hẳn, sẽ luôn ở cùng với nàng, cho đến khi nàng cam tâm tình nguyện yêu hẳn.

Lâm Lập Hạ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hẳn, lông mày vốn nhíu chặt lại giãn ra, cười nhẹ. Nàng biết, hẳn sẽ luôn ở cùng nàng.

Chuyện xưa của bọn họ, sẽ vẫn luôn kéo dài tiếp.

Đường, quả thật vẫn còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Ngoại Truyện: Cung Phi Giang Hiểu Tiểu

Giang Hiểu Tiểu nhìn đàn tranh ngọc bích trước mặt im lặng không nói, trong mắt không một gợn sóng có chút lạc tịch như có như không.

Nàng từ rất sớm trước kia đã hiểu rõ, nơi nào có nữ nhân thì nơi đó nhất định sẽ có tranh đấu, bất luận các nàng lớn tuổi hay ít tuổi. Mà nơi nữ nhân đấu tranh kịch liệt nhất chính là bên trong hoàng cung phồn hoa này. Vừa vào cửa cung sâu như biển, vừa vào cửa cung liền tranh muôn vạn yêu thương, vừa vào cửa cung là cả đời không được yên ả. Người khác e ngại lục đục đấu đá tranh đoạt, mà nàng lại vui vẻ ở trong con đường này, hưởng thụ lạc thú quá trình lấy được và bỏ lỡ trong đó, bởi vì nàng tin chắc, cuối cùng người thắng nhất định là nàng.

Từ nhỏ nàng sống cùng người mẹ nhu nhược trong một con ngõ hẻm âm u lạnh lẽo nghèo khó, khi còn bé bị người giàu có là đứa bé không có cha, là tạp chủng không có cha nuôi, nàng tức giận, giống như nỗi cơn điên hung hăng cắn người nợ một trận. Nàng uất ức, khóc lóc chạy về nhà chất vấn mẹ, tại sao nàng không có cha. Người mẹ gương mặt hàng năm luôn tái nhợt khóc không thành tiếng nói cho nàng biết, cha của nàng vì một người phụ nữ khác mà không cần bọn họ nữa, vì một người phụ nữ khác, bỏ rơi người vợ và đứa bé của mình. Nàng nhìn vẻ mặt đau đớn muốn chết của mẹ, trong nháy mắt sinh ra một ý niệm trong đầu, nàng muốn bảo vệ bà cả đời, không bao giờ để bà chịu khổ nữa.

Lúc mười bảy tuổi nàng gặp được ông chủ của mẹ, một người đàn ông trung niên đơn hậu đảng hoàng. Nàng nhìn ông quan tâm đưa mẹ về nhà, nhìn ánh mắt mẹ lóe lên tia ngượng ngùng và khổ sở, nàng nghĩ mẹ của nàng nên có được hạnh phúc, cho dù phải chia rẽ một gia đình.

Tất cả đều phát triển dựa theo thiết kế của nàng, người đàn ông si mê mẹ của nàng, kiên định muốn ly hôn với vợ, vợ của ông, người phụ nữ đó chỉ mang một vẻ mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng, nói một câu, "Người chia rẽ gia đình của người khác, sẽ không có kết quả tốt." Nàng nghe xong chỉ cười nhạt, nàng sẽ không có kết quả tốt ư? Vậy tại sao năm đó người chia rẽ gia đình của nàng lại nghe nói sống rất tốt? Thế giới này căn bản không tồn tại chuyện người tốt sẽ được báo đáp tốt, bởi vì loài người vốn ích kỷ. Nàng như mong muốn có thêm một cha dượng, hưởng thụ tình thương và quan tâm đến chặm của cha, tất cả chuyện này, nàng tiếp nhận như chuyện đương nhiên.

Bồ.Công~Anh~d.i..ẽ.nl..ê.q.u.ýđ.ô.n

Khi hai mươi hai tuổi con gái của cha dượng trở lại, máu mủ tình thâm quả nhiên là đạo lý

cứng rắn, cha dượng thận trọng lấy lòng con gái của mình, mắt nhắm mắt mở nhìn con gái cố ý gây khó khăn cho người vợ bây giờ của ông, nàng lạnh mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý hả hê của em gái kế, trong lòng âm thầm giễu cợt sự ngu xuẩn của cô ta. Sau đó, tại một lần em gái kế "Vô ý" đẩy, mẹ sảy thai. Kết quả có thể nghĩ, cha dượng tức giận cho con gái một cái tát đui cô ta cút đi, người mẹ cao tuổi sinh non được ông dịu dàng ôm vào trong ngực an ủi, tất cả hoàn mỹ tựa như lúc ban đầu. Nàng bắt đầu trợ giúp cha dượng phát triển buôn bán, nàng đa tài đa nghệ che giấu quá khứ âm u nghèo khó, nàng giống như công chúa chân chính, giao lưu giữa các thiếu gia trong xã hội thượng lưu, hưởng thụ hết cung chiêu.

Năm nàng hai mươi bốn tuổi yêu một người đàn ông anh tuấn, một người đàn ông có vợ, hiển nhiên, cái này cũng không thể trở thành lý do để nàng buông tha. Nàng làm bộ như vô tình gặp gỡ hần vô số lần, để cho hần hiểu được phía sau sự chuyên nghiệp của nàng là yếu đuối đúng lúc, nàng giỏi về tâm kế như vậy, cho nên không thể nghi ngờ, người đàn ông kia trở thành chồng của nàng, sinh hoạt cùng một chỗ với nàng.

Sau đó... Sau đó? Vào một ngày nào đó nàng đi công tác về, chồng của nàng và bạn lặn lội trên giường cùng mưu đồ bí mật cướp đoạt tài sản của nàng, sau khi bị nàng phát hiện thì trực tiếp giết nàng diệt khẩu...

Giang Hiểu Tiểu lạnh lùng cười cười, giờ phút này nàng đâu còn thấy được thanh lệ hồn nhiên lúc ở Triệu Đông, kiếp trước nàng là Giang Hiểu Tiểu, nhưng kiếp này cũng là Giang Hiểu Tiểu. Nàng chết xuyên vào một cô bé mồ côi, một mình vào thanh lâu, trong vòng nửa năm ngắn ngủn chen lên vị trí hoa khôi, trong lúc đó lợi dụng vô số người, thật sự không hề toan tính mà chung sống chỉ có một mình Lâm Lập Hạ. Có lẽ bởi vì nàng ấy và nàng đều là người xuyên không, hoặc có thể bởi vì Lâm Lập Hạ là một người không có chí hướng, làm nàng không có bất kỳ cảm giác nguy cơ nào, họ cũng coi như là bạn bè.

Nàng vẫn cho rằng quá khứ của Lâm Lập Hạ không có gì đáng để truy cứu, cho đến khi nàng đụng phải nam nhân tuấn mỹ gian manh đó, đương kim Cửu vương gia Lý Dục. Nàng kinh ngạc sự tuấn mỹ và cao quý của hần, nhưng càng cảnh cáo chính mình hơn, người nam nhân này quá mức nguy hiểm, nàng tuyệt đối không thể yêu hần. Nàng mờ mờ ảo ảo cảm thấy quá khứ của Lập Hạ cũng không bình thường, mà trước khi nàng kịp phản ứng thì Lý Dục đã cảm dỗ nói với nàng: Người muốn vinh hoa phú quý?

Nàng kinh hãi vì sự nhạy cảm của hần, cũng không cố gắng giấu giếm, dứt khoát gạt đầu một cái. Thật ra thì cái nàng theo đuổi không chỉ là vinh hoa phú quý, nàng theo đuổi là quá trình một đường leo lên, trong máu thịt của nàng có loại cảm xúc mãnh liệt này, nàng thích tranh đấu, càng vui hơn khi hưởng thụ thành quả đạt được.

Lý Dục nói với nàng, thả được chân nhảy nhót, thả cái mắt mê ly.

Vì vậy nửa tháng sau nàng liền đứng dưới cây liễu ven hồ Tô Châu, một thân nam trang màu

xanh nhạt, có thiếu niên tuấn tú cũng lộ ra thiếu nữ xinh đẹp. Gió xuân mang theo bông liễu bay bay, nàng vào thời điểm đó thấy được hắn, người nam tử tuấn mỹ dịu dàng trong sáng như vàng trắng, trong nháy mắt nàng bị hắn lay động tâm thần, tự nói với mình, chính là hắn. Nàng từ trong ánh mắt kinh ngạc mừng rỡ của hắn thấy được mình, nhưng ánh mắt mông lung của hắn lại nói cho nàng biết, hắn nhìn không phải nàng, mà là một người khác.

Nàng không quan tâm. Bởi vì nàng sẽ làm hắn từ từ quên đi người kia, từ từ yêu bản thân nàng.

Nàng vẫn luôn tự tin như vậy, cho dù biết rõ hắn là đương kim hoàng thượng thì vẫn không dao động lòng tin, nàng và hắn vào cung, thành một trong vô số cung phi của hắn, nàng và họ độ sức ngầm đấu đá, nàng và họ đùa giỡn để tâm, không ngoài dự đoán đánh bại những người được gọi là "Sủng phi", thành phi tử được cưng chiều nhất bên cạnh hắn. Nàng làm tất cả đơn giản muốn lấy được độc sủng của hắn, như mong muốn của nàng, hắn cưng chiều nàng, thế nhưng loại cưng chiều này không phải như nàng muốn.

Bồ.Công~Anh~d.i..ế.nl..ê.q.u.ýđ.ô.n

Hắn dịu dàng cười với nàng, mắt phượng như gió xuân ấm áp, làm nàng không tự chủ mà trầm mê.

Hắn săn sóc nàng, chỉ cần nàng hơi nhíu mày sẽ truyền thái y tới chẩn bệnh, hành động quan tâm này làm nàng cam nguyện trầm luân.

Hắn tốt với nàng như vậy, ngay cả trước mặt hoàng hậu cũng chưa từng lạnh nhạt nàng nửa phần, nàng có lý do tin tưởng hắn yêu nàng, cho dù không yêu, nàng cũng là người đặc biệt nhất, nhưng mà, tại sao vậy chứ, nàng vào cung ba năm, hắn ở lại trong tầm cung của nàng vô số đêm, mọi người trong cung truyền ra nàng rất được hắn yêu thích, cuối cùng có một ngày sẽ sinh hạ long tử đi lên hậu vị, nhưng chỉ có bản thân nàng biết, ba năm qua hắn chưa từng chạm vào nàng, thậm chí ngay cả hôn cũng không có. Lúc mới bắt đầu nàng cho là hắn dè dặt, mấy lần nàng như có như không quyến rũ hắn, nhưng hắn vẫn thản nhiên nhìn nàng, trong con ngươi màu trà không mang theo một tia dục vọng. Nàng kinh hãi, chẳng lẽ hắn... Không được? Nhưng ba năm trước rõ ràng hoàng hậu có thai, chỉ bởi vì ngoài ý muốn mà mất đi đứa bé, từ đó đến nay hậu cung không một phi tử nào có thai.

Nàng không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung, có lúc nàng vô tình nhìn thấy ánh mắt buồn bã của hắn, nhẹ nhàng mà hư ảo nhìn về phương xa. Có lúc hắn cũng sẽ nhìn hai con thánh thú nuôi dưỡng trong cung mà mắt hờn, tiếp đó bên môi nở một nụ cười hạnh phúc. Nàng nắm chặt tay, móng tay đâm vào trong thịt cũng không biết.

Nàng ghen tỵ nữ tử làm hắn nhớ mãi không quên đó, nàng đỏ mắt với nữ tử làm hắn lộ ra nụ cười hạnh phúc như thế, nhưng mà, nữ tử này rốt cuộc là ai? Rõ ràng nàng mới là người gần

gửi nhất bên cạnh hắn, rõ ràng nàng mới là nữ tử hắn cưng chiều nhất, nhưng vì cái gì, ánh mắt của hắn chưa bao giờ nhu tình nhìn nàng như vậy? Nàng nói xa nói gần hỏi rất nhiều người, nhưng không một ai nói ra được người nọ là ai. Nàng nghe người khác nói đã từng có một nữ tử, đó là phi tử được cưng chiều nhất trước khi nàng vào cung, Thu phi. Ba năm trước đây Thu phi mắc bệnh nặng, sau khi trị lành cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, vì vậy hắn phái nội thị tín nhiệm nhất đưa Thu phi đến Châu Châu tĩnh dưỡng, hàng năm cũng sẽ dành nửa tháng đi thăm nàng. Dục tâm của hắn với nàng không cần nói cũng biết. Chẳng lẽ người hắn yêu chính là Thu phi?

Giang Hiểu Tiểu rũ thấp mí mắt xuống, đưa tay hất cây đàn tranh xuống mặt đất, nhìn đàn ngọc vốn hoàn mỹ không một khuyết điểm vỡ một góc. Trong mắt nàng ửng lên ánh sáng lạnh, ngày mai sẽ là ngày tuyên tú của năm nay, nàng là phi tử được cưng chiều nhất trong cung phải cùng hoàng hậu chủ trì toàn cục. Nàng nhắm mắt lại điều chỉnh cảm xúc của mình, lúc mở mắt ra lần nữa đã khôi phục lại vị phi tử thanh lệ động lòng người.

Nàng là cung phi, nhất định phải tiếp thụ tất cả chuyện này, bởi vì chỉ khi nàng đứng cao nhất, mới cách hắn gần nhất.

Ngày hôm sau khi nàng và hoàng hậu theo lệ thường tuyển chọn tú nữ cho Hoàng đế, không ngờ thấy được khuôn mặt quen thuộc. Nàng kinh ngạc nhíu mày, "Lập Hạ?" Nàng vừa nói ra khỏi miệng liền phản ứng kịp đây không phải Lâm Lập Hạ, bộ dáng tú nữ trước mắt mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, rất non nớt, sao có thể là Lâm Lập Hạ đã sớm qua tuổi hai mươi. Nàng không chú ý tới hoàng hậu bên cạnh lúc nghe được nàng hô lên cái tên này thì khác thường mở to hai mắt, tiếp đó nhìn nàng một cái đầy thâm ý.

Nàng vốn cho rằng lần tuyển tú này cũng sẽ giống như mấy năm trước, vài người được cưng chiều, qua một thời gian liền nghỉ ngơi đi xuống. Vậy mà có một tiểu như nhà Tri Phủ trong vòng một tháng tấn thăng lên vị trí Tiệp dư, và lại mỗi ngày hoàng thượng đều ngủ lại trong cung của nàng, độc sủng trước nay chưa từng có. Nàng nghe vận may như vậy thì đỏ hai mắt, hận không thể cắn nát răng ngà, lại nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của hắn khi nhìn Tiệp dư mới thoáng thoải mái một chút, hắn đúng là vẫn xem người làm thế thân. Chẳng lẽ...

Bồ.Công~Anh~d.i..ễ.nl..ê.q.u.ýđ.ô.n

Nàng kinh hãi, chẳng lẽ người hắn yêu là Lâm Lập Hạ?!

Chỉ là ý niệm này của nàng mới hiện ra không bao lâu liền nhận được tin tức Thu phi về cung, ngày hôm đó nàng cố ý ăn mặc một phen đi nghênh đón nữ tử đã từng vinh sủng hậu cung đó, sau đó phút chốc nhìn thấy gương mặt Thu phi kia, gương mặt của nàng và người vừa mới bay lên vị trí Tiệp dư kia đều trách bệch.

Dáng dấp của Tiệp dư kia thế mà lại có sáu phần tương tự với Thu phi. Như vậy nói cách

khác... Người hấn yêu là Thu phi?

Nàng khó có thể tin lại cảm thấy mát mát vô cùng, nàng nhìn hấn cười yếu ớt với Thu phi, ánh mắt dịu dàng, nàng nhìn nàng ta cười nhẹ với hấn, vẻ mặt dịu dàng khéo léo. Nàng vô cùng thất bại, người hấn yêu không phải nàng, người hấn yêu trở lại, nói cách khác, trong lĩnh vực tình yêu, nàng thua?

Hấn lại lạnh nhạt vị Tiệp dư kia, Thu phi lần nữa được sủng ái, nàng vẫn sẽ ngênh đón hấn ngủ lại, cả đêm gảy khúc “Hóa bướm” cho hấn, nhìn trong mắt hấn dày đặc yêu say đắm và tuyệt vọng ưu sầu tan không được. Nàng nghi ngờ, Thu phi trở lại, tại sao hấn còn có thể như vậy?

Cho đến một ngày, nàng nhìn thấy dấu thủ cung sa* trên cánh tay của Tiệp dư nhỏ tuổi kia, nàng khiếp sợ đồng thời lại thầm vui vẻ, nàng bắt đầu suy nghĩ sâu xa, cố ý trước mặt Thu phi buồn bã không dứt, ngầm ám chỉ hoàng thượng căn bản không chạm vào nàng. Nàng cẩn thận quan sát nét mặt của Thu phi, Thu phi nghe vậy ngây ngẩn cả người, cuối cùng khóe môi nâng lên nụ cười châm chọc. Nàng không tiếng động nói hai câu, lại bị Giang Hiểu Tiểu dùng môi ngữ đọc hiểu.

*Thủ cung sa: Trong truyền thuyết Trung Quốc, thủ cung sa là dấu vết chứng tỏ người con gái còn trinh tiết. Thủ cung vốn là một giống thạch sùng được nuôi bằng 7 cân chu sa khiến thân thể có màu đỏ. Giã nát thủ cung bằng chày, được một chất nước đỏ như son, chấm vết son vào cánh tay trái con gái, cách vai khoảng một tấc, nếu chưa thất thân thì vết này còn mãi không phai.

Nàng nói, thì ra, chúng ta đều giống nhau. Thì ra, chúng ta ngay cả một thể thân cũng không phải.

Nàng mất hồn ra khỏi tấm cung của Thu phi, lắc lư ngang dọc trong cung, trong đầu hỗn loạn rồi tỉnh rồi mù, trong lúc vô tình nàng đi tới trước một cung điện tan hoang, nàng nhớ nơi này đã từng là cung điện của một phi tử của tiên hoàng, hình như là muội muội của mẫu phi hấn? Nghe nói bởi vì bệnh nặng mà qua đời.

Nàng đẩy cánh cửa chính sơn hồng vừa dày vừa nặng ra đi vào tấm điện hoang vu, thấp thoáng thấy cửa cung điện thế mà lại nửa mở, nàng tò mò nhìn vào, tiếp đó kinh ngạc phát hiện cái người nam tử tuấn mỹ nàng tâm tâm niệm niệm ấy lại có thể ngủ thiếp trên bàn trong phòng, vẻ mặt là thỏa mãn và hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Nàng kiềm nén trái tim cuồng loạn bước nhẹ đi vào, trợn to hai mắt nhìn trên vách tường trong phòng khách treo đầy bức họa, vẽ bên trên tất cả đều là một nữ tử, hoặc nữ trang, hoặc nam trang, hoặc xinh đẹp, hoặc hiên ngang mạnh mẽ. Nàng đối mặt với dung nhan trong bức tranh của người mà hít vào một hơi thật sâu...

Tất cả bức tranh đều vẽ một nữ tử, tướng mạo của nữ tử này cũng không xa lạ, Thu phi, Tiệp dư và nàng đều vô cùng tương tự, nhưng dưới góc bức tranh lại viết ba chữ...

Lâm Lập Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.